EJDERGEMİLERİ SERİSİ BİRİNCİ KİTAP

EJDERHANIN KEMİKLERİ

MARGARET WEIS TRACY HICKMAN

Birinci Kitap

OGRELER

Av iyi gitmemişti. Dört genç adam, insanlarına et getirmek umuduyla altı gün önce köylerinden ayrılmışlardı. Sadece birkaç zayıf ve yeteri kadar beslenmemiş tavşan yakalamışlar, onlar da aç avcıları doyurmaya gitmişti. Umutları suya düşen genç adamlar evlerinin yolunu tutmuşlardı.

Torgunlar eğlenmek dışında fazla avlanmazlardı. Klan sığır ile koyun, ördek ile kaz besler, bunları kış boyunca ağıllarda tutar, yaz aylarında yetişmiş tahılla beslerdi. Ancak aşırı yağıştan dolayı son güz mevsiminde hasat az olmuştu. Kış, yani Svanses'in karanlık ayları genellikle uzun ve fazlasıyla soğuk olur, hayvanları ve insanları öldürürdü. Bahar Torgunlara umut getirmişse de bahar zamanı, yani Desiria boş çıkmıştı. Tanrıça Akaria'nın yağmurları erken gelmiş ve kısa sürmüştü. Baharın bu ilerleyen zamanlarında körpe bitkiler susuz toprakta kuruyup gidiyordu.

İdeal şartlar altında bile bu soğuk ve karlı diyarda tarım yapmak hep zor olagelmişti. Çiçek açma mevsimi kısa, toprak taşlı ve işlemesi zordu. Vindrasi halkı zorluklara rağmen veya belki de onlar sayesinde burada asırlarca yaşayıp gelişmişti. Fakat içlerinden en yaşlısı bile bu kadar kötü bir zamanı hatırlamıyordu.

Dönüş yolunda av bulmayı uman dört arkadaştan oluşan grup, daha büyük bir alanı kapsamak için dağıldı. Bjorn ve Erdmun kardeşler köye başka bir yoldan gitmek için kuzey güzergahını seçtiler. Skylan ve Gam güneyden gittiler. Bu iki adam sessizlik içinde ilerlemekteydi. Skylan yenilgiyle iyi başa çıkamadığından suratı asık ve huysuzdu. Gam ise söylemeye değer bir şeyi olana kadar konuşmadığı için sessizdi.

Vakit sabahtı, şafak yaklaşıyordu. Genç adamlar alacakaranlıkta uyanıp körpe yeşil otlar yiyen veya su içmek için ırmağa gelen bir

geyik bulma niyetiyle erken kalkmışlardı. Ancak geyik falan yoktu, çünkü taze ot yoktu. Irmağa gelince, yağmur yağmadığından neredeyse tamamen tükenmişti. Küçük bir çocuk bile dizleri ıslanmadan suyun içinde koştıırabilirdi.

Güneşin tepelerin üzerinde yükselmesini seyrederken Skylan'ın suratı iyice asıldı. Güneş Tanrıçası Aylisöfkeli bir tanrıçaydı; ihtiyaç duyulan yağmuru taşıyabilecek bulutlan yakıp yok ediyordu.

Gün açık ve sıcak olacaktı. Yine.

“Aylis'in bizden nefret ettiğini düşünmeye başlıyorum,” dedi Skylan acı bir sesle. “Acımasız Svansol mevsiminde tanrıçanın ışığı için dua ettikse de ortalarda yoktu. Bizi Svanses'in insafına ve karına, buzuna, acı soğuğuna terk etti. Şimdi Desiria zamanında kendimizi Aylis'ten kurtaramıyoruz. Sular Tanrıçasına yağmur için dua ediyoruz ama Aylis Akaria'yı kovalıyor, ekinlerimizi yakıyor ve sularımızı kurutuyor.”

“İnsan sanıyor ki,” diye yarım bir tebessümle yorumda bulundu Gam, “Torval kadınlarına daha iyi gem vursun.”

“Belki Torval'in kadınları da bizimkiler gibidir ve akıllarına eseni yapıyorlardır,” diye homurdanan Skylan'ın aklında özellikle bir kadın vardı.

Bunları söylerken sözleri şaka yollu olsa da Savaş Tanrısı alınmasın diye boynundaki kolyeye -küçük bir gümüş balta-dokıınmayı ihmal etmedi.

“Ama böyle meseleleri hafife almamalıyız,” diye çarçabuk ekledi Skylan. “Torval kızıp öfkesini bizden çıkarabilir.”

“Tanrı bizi olduğumuzdan daha kötü bir duruma nasıl düşürebilir bilmiyorum,” diye alayla karşılık verdi Gam. “Hafızalardaki en kötü kışa katlanıp umutla baharı bekliyoruz. Hayatın yeniden doğduğu bir zamanda kuraklık ve ölüm buluyoruz.” Skylan kaşlarını çatsa da sesini çıkarmadı. Tanrılara hürmet ediyor ve Gaın'ın onlar hakkında böyle dalga geçercesine saygısızca konuşmayı kesmesini diliyordu. Skylan bir şey diyebilirdi, fakat küçüklüklerinden beri Gam ile arkadaştılar -hattâ birlikte yetiştirildikleri için kardeş bile sayılabilirlerdi- ve Skylan tecrübelerine dayanarak Garn ile

münakaşa etmenin onu daha da saygısızlığa iteceğini biliyordu. O yüzden sessiz kaldı.

Skylan'ın Vindrasi Tanrıları'na olan basit ve sorgusuz inancının sebebi belki de -Garn'ın da diyebileceği gibi- bu inancının hiç sınanmamış olmasıydı. Skylar Ivorson doğduğunda Vindrasi Tanrılarımın efendisi Torval tarafından kutsanmıştı. Torval semada düşmanlarıyla cenk ederken savaş baltasından bir kıvılcım çakmış ve Skylan ilk defa ağladığında gökyüzünde kaymıştı. Skylan'ın babası ve Torgun Klanı'nın şefi Norga-ard kıvılcımdan ve tüm klanın buna nasıl tanıklık ettiğinden bir önceki Kai Rahibesi Aldrif'e bahsettiğinde kadın, Torval'in çocuğu sahiden de kutsadığını ve böylece büyüdüğünde yiğit bir savaşçı olup halkını kurtaracağını söylemişti. Annesinin doğum sırasında öldüğü gerçeği ise bu işareti daha da önemli kılmıştı.

Torgun Klanı'ndaki herkes, özellikle de Skylan bu takdise inanıyordu. Skylan klandaki en güçlü genç adam ve en cesur savaşçı olmasının yanı sıra kılıç, mızrak ve balta konusunda en yetenekli olandı. Vindrasilerin ejdergemilerini yüzdürdükleri dalgaların rengindeki gözleri ve Aylis'in altın sarısı ışıklarının rengindeki saçlarıyla yakışıklıydı da. Bronz tenli vücudu biçimli ve kaslıydı. Kendini gurur ve güvenle taşıyordu.

Skylan kalkan duvarındaki yerini alıp ilk düşmanını öldürdüğünde on dört yaşındaydı. Yine aynı yaşlarda ilk defa koy-nuna bir kadın almış, iffetlerine özen göstermeyen veya şefin oğluyla yattıklarında evlatlarına bakılacağını düşünen babaların kızlarıyla birlikte olmaya başlamıştı. Sonuç olarak kampta deniz mavisi gözlü ve altın sarısı saçlı birkaç çocuk bulunmaktaydı.

Skylan piç çocuklarını neşeyle kabulleniyor ve kendinden beklendiği üzere annelerine zaman zaman hediyeler veriyordu. Fakat bu kadınlardan herhangi biriyle evlenmeye niyeti yoktu ve Garn'ın dediği gibi "haylazlığa" son vermişti. Skylan iki yıl önce, yani on altı yaşındayken âşık olduğuna kanaat getirmişti. Kızın adı Aylaen Aclalbrand'dı, babasının arkadaşı Si-gurd Adalbrand'ın üvey kızıydı. O zamanlar on beşindeydi. Şimdi on yedi yaşındaydı.

Bu üçü -Aylaen, Garn ve Skylan- bakıcıları onları battaniyeler üzerinde yan yana yatırdıklarından bu yana arkadaştılar. Birlikte

oynarlardı ki bu alışılmadık bir durumdu, zira kızlara genelde ev işleri yaptırılırdı. Aylaen'in öz babası öldüğünden ve annesi ona söz geçiremediğinden deyim yerindeyse delilik ediyor, kendisine verilen görevlerden kaytarıp Skylan ile Garn'ın oyunlarına ve kavgalarına katılıyordu. Skylan Aylaen'i kızdıracak ne yaptığını anımsamıyordu -belki de örülü uzun kızıl saçlarını çekmişti. Kız bir yaban kedisi gibi hızla dönüp onun suratına yumruk atarak dudağını patlatmış, burnunu ka-natmıştı -ve kıç üstü yere oturtmuştu.

Kamptaki hiçbir oğlan Skylan'ı kavgada alt edememişti. Aylaen'in o ani saldırısına öyle hayranlık duymuştu ki karşılık vermeyi unutmuş ve kız acıyan yumruğundaki şeref duyduğu kızarıklıkları emerek zafer içinde meydandan ayrılmıştı.

Skylan iki yıl önce Aylaen'e onunla evlenmeye niyeti olduğunu söylemişti. Doğru, kız dil çıkarıp alay etmişti, ama Skylan'ın cesareti kırılmamıştı. O zamandan beri başka bir kadınla yatmamıştı. Kızın üvey babasına evlilik teklifini götürmüş ve Sigurcl pazarlıktan sonra kabul etmişti. Skylan'ın artık önündeki tek engel kızın başlık parası için yeteri kadar gümüş biriktirmekti. Vindrasilerdeki tüm evlilikler görücü usûlüydü. Ancak kadınlar taliplerini reddetme hakkına sahiptiler ve Ay-laen onunla asla evlenmeyeceğine yemin üstüne yemin ediyor, ancak bunu muzipçe yapıyordu. Skylan kızın ciddi olmadığından emindi. Ne olsa o şefin oğluydu ve üvey babanın da iyi bildiği gibi hangi aile için olursa olsun değerli bir damattı.

Gerekli gümüşü şimdiye kadar yağmalardan elde etmeliydi, fakat işler planlandığı gibi gitmemişti.

Skylan kendini hâlâ kutsanmış hissediyordu -ne de olsa yakışıklı, güçlü, sağlıklı ve de klandaki en yetenekli, en saygıdeğer savaşçıydı. Ancak görünüşe bakılırsa şu günlerde ne o ne de Torgun Klanı için hiçbir şey düzgün gitmiyor ve Skylan buna bir anlam veremiyordu. Torgunlar tüm Vindrasiler içindeki en çok korkulan klanlardan biri olagelmişti. Geçmiş yıllarda Torgunların ejdergemisi Venjekar, ki bu Dövüm anlamına geliyordu, çıktığı seferlerden sığır, gümüş, tahıl ve Ejder Kahg'ın hizmetine karşılık istediği değerli taşlarla dolu gelirdi.

Şimdilerde Torgıınlar lanetlenmiş gibiydiler.

Önce zayıf bir mahsul, ardından alışılmadık soğuklukta bir kış, şimdi de bu kuraklık. Komşularına yaptıkları akınlar da durumu

düzeltmemişti. Komşuları, Torgunların o ürkütücü ej-dergemilerinin gelişini anlaşılmaz bir şekilde önceden haber alıyorlar ve değerli mallarıyla hayvan sürülerini yanlarında götürerek, geride yalnızca sahipsiz kediler ile boş pişirme kapları bırakarak tepelere kaçıyorlardı.

Skylan ile savaşçıları bilmedikleri topraklara girmek zorunda kalmışlar ve semiz insanlarla semiz sığırların yaşadığı semiz bir köy bulduklarında şansları nihayet döner gibi olmuştu. Fakat Kemik Rahibesi Treia savaşta kendilerine eşlik etmesi için Ejder Kahg'a dua ettiğinde ejderha cevap vermemişti. Skylan ve yanındaki şevk dolu savaşçılar bu durumdan endişe duymamışlardı. Korkaklarla dolu bu köyü kendi başlarına da ele geçirebilirlerdi.

Maalesef başka bir savaşçı grubu daha köyü fark etmişti. Venjekar1 ın gözcüsü ufukta ölü bir balık için didişen martılar kadar çok sayıda yelkenin üzerlerine geldiğini görmüştü. Kadim düşmanlan ogrelerin üçgen biçimindeki yelkenlerini tanıyan Skylan hayret etmişti. Sayıca çok yetersiz kaldıklarından Skylan gönülsüzce de olsa yanlarındaki tek ejdergemisine binip denize açılmalarını emretmişti.

Skylan kavgadan kaçmaktan nefret etse bile ejderha müttefikleri olmadan Torgunlar hem köylülerle hem de ogrelerle dövüşü kazanamazlardı. Daha hızlı ve daha hafif olan Venje-kcır dalgaların üzerinde uçarcasına gitmiş ve ogıeler onları ya-kalayamadan kaçabilmişleıdi. Yine de kimse durumdan memnun değildi. Evlerine gemileri boş, savaşçılarının ruhu utançla dolu olarak dönmüşlerdi.

“Ah şıı Ejder Kahg bizimle beraber savaşsayclı,” diye yakındı Skylan. "Şimdi gümüş ve sığır içinde yüzüyor olurduk. Acaba ejderha neden Treia'nın çağrısına cevap vermedi?”

Gam konunun ansızın değişmesine şaşırdıysa da dostunun aklının nasıl işlediğini bildiği için mevzunun tanrılardan Tor-gunların felaketle sonuçlanan son akınına kaymasını hoş karşıladı. Yorum yapacak gibi olduysa da Skylan ona fırsat vermedi.

“Tekrar akına çıkmak istiyorum, ama babam izin vermiyor. Norgaard tanrıların bize niçin sırt çevirdiklerini öğrenene kadar denize açılmayacağımızı söylüyor. Bundan nefret ediyorum!” diye aniden bağıran Skylan yumruğunu bir ağacın gövdesine indirdi. “Yaşlı kocakarılar gibi boş boş oturup sızlanmaktan nefret ediyorum!”

“Yine de Norgaard’ın sözleri mantıklı,” karşılığını verdi Garn. “Ve hiç kimse babana yaşlı kocakarı diyemez. Savaşçılık günleri geride kalmış olabilir, ama hâlâ bir savaşçının yüreğine sahip. Ayrıca cesareti oğluna da geçmiş.”

Garn dostunun omzunu sıvazladı. Gam da Skylan’ın, en yakın dostunun, kuzeninin, kan kardeşinin yaşında, yani on se-kizindeydi. İkisi aynı evde büyümüşlerdi, zira baltası bir akında can verdiği ve annesi ateşli hastalıktan öldüğü için Garn doğumundan hemen sonra öksüz kalmıştı. Annesi Norgaaıd’m yarı kız kardeşi olduğundan Norgaard ile hamile karısı Edcla onu öz evlatları gibi büyütmek için yanlarına almışlardı.

İkisi birbirinden ayrılmaz olmuştu. Çoğu kimse dostluklarını tuhaf buluyordu, çünkü genç adamlar arasında büyük farklar mevcuttu. İnsanlar Garn’ın sessiz sedasız olduğunu söylerlerdi. Skylan’dan uzun ve daha inceydi, onun kadar kaslı değildi. Gam yeterli denebilecek bir savaşçı olsa da kuzenindeki marifet onda yoktu. Açık renkli bir tene ve kahverengi-sarı saçlar ile loş, düşünceli bakan kahverengi gözlere sahipti.

Alışılmadık dostluklarına gelince, Gam bu konuda kafa yormuş ve nasıl demir ile mıknatıs taşı birbirini çekiyorsa onları bir arada tutanın da aralarındaki farklar olduğuna karar vermişti. Buna karşılık Skylan aralarındaki bağı asla sorgıla-mazdı. Nasıl ki güneş her sabah kendiliğinden doğuyorsa Garn’ın da aynı şekilde dostu olduğunu bilirdi.

Skylan dostunun babası hakkmdaki yaşlı bir kocakarı olmadığına dair sözlerini düşünmekteydi. Her ne kadar bunu itiraf etmesi onu tizse ve utandırsa da Skylan onunla hemfikir olduğunu zannetmiyordu. Torgunların şefi Norgaarcl Ivorson’un savaşçılık serüvenleri efsaneviydi. Fakat beş yıl önce, savaşın ortasında düşmanını kovalayan Norgaarcl yüksek bir taş duvardan atlamış, yanlış düşüp bacağını kırmıştı. Kırık düzgün iyileşmediğinden omzunun altına sıkıştırdığı çatal başlı bir değnek yardımıyla yürür olmuştu. O günden beri sürekli acı içinde yaşamasına karşın ifadesiz suratına bakan hiç kimse bunu fark edemezdi. Çektiği acının yegane belirtisi, uykusuz gecelerde ağzından kaçan ürpertici iniltilerdi.

Yine de Norgaarcl güçlü bir şef olarak kaldı ve oğlu da Savaş Şefi olarak ona vekalet eder oldu. Skylan babasını güçsüz ve korkak biri olarak görmemesine karşın neredeyse kırk beş kış geçirmiş yaşlı adamın gereğinden fazla temkinli olduğunu gizliden gizliye düşünüyordu. Skylan babasını asla açık açık eleştirmeye kalkmazdı, fakat Gam dostunun aklından geçenleri biliyordu.

“Norgaarcl tüm klanın refahından sorumlu,” dedi Gam, “ve adamlar geri dönmedikleri takdirde besleyemeyeceği dullar ve yetimler olması riskine girmek istemiyor.”

"Yani birer savaşçı gibi can vereceğimize açlıktan ölecek ve Torval'in yanına ellerimizde kılıç yerine dilenci mendilleriyle gideceğiz,” karşılığını verdi Skylan.

“Belki Norguard gidip de Vektia’nın Kai Rahibesi ile bir buluşma talep ederse Draya bize tanrıların neden...”

“Bir ay önce yaptı zaten,” diye sözünü kesti Skylan. “Rahibe yanıt vermedi.”

Garn şaşırmış gözüktü. “Bunu bilmiyordum.”

“Kimse bilmiyor,” dedi Skylan. “Babam Draya’nm sessizliğinin hayra alamet olmadığını söylüyor ve halkımızın umudunu daha da kırmak istemiyor.”

Garn ne diyeceğini bilemedi. Durum düşündüğünden daha kötüydü ve aklına teselli edici hiçbir söz gelmiyordu. İki genç adam köylerine giden patikada ilerlemeyi sürdürdüler. Yılın bu zamanında gür ve yeşil olması gerekirken yanık, kahverengi otlarla kaplı uçsuz bucaksız düzlükleri aştılar. Hayatta kalmış birkaç sığır -sıska ve kemikleri sayılabilen mahluklar-,sıcak güneşin altında perişan halde duruyordu. Onlara bakan sıska ve kemikleri sayılabilen oğlanlar takatsiz bir halde sinek kovalıyorlardı. Garn ile Skylan’ı görünce avın başarılı geçip geçmediğini sormak için hevesle koşturdular. Mızraklarından başka bir şey taşımadıklarını anlayınca da suratları asıldı. Ayaklarını toz toprağın içinde sürüyerek sığırlara göz kulak olmak için geri döndüler.

Genç adamlar düzlükleri geride bırakıp gür ormanlarla kaplı tepeliklere vardılar. Bulundukları yerden göremeseler de sahil şeridine sıra sıra yayılmış evlerden oluşan köyleri aşağılarda

kalıyordu. Köyün yeri idealdi. Torgunların süratli ejclergemi-si yiyecek ve servet aramak için denize açılabilir ve tehlike belirdiğinde kadınlar ve çocuklar tepelere saklanabilirlerdi.

Ormanın serin gölgelerine girdiklerinde Gam rahatlayarak iç geçirdi. Skylan ise kaşlarını çatıp adımlarını açtı. Ormanları sevmezdi. Ağaçlarla çevrilip temiz deniz havası alamadığında kendini boğulur gibi hissederdi. Ayrıca ormanda fey yaratıklar da yaşardı -periler ile orman perileri, ağaç faunları, yakalaçlar ve benzeri. Tanrıların fey halkı üzerinde kontrolü yoktu, çünkü tanrılar bu dünyayı bulmadan çok önceden beri feyler burada yaşıyorlardı.

Skylanan yaşamındaki en kötü zaman, on iki yaşındayken erkekliğe geçişi sırasında yanına sadece bir bıçak verilerek diğer oğlanlarla beraber hayatta kalması için bir haftalığına ormana gönderildiği zamandı. Onu ve diğerlerini arayan, yakaladıklarını neşeyle sürükleyip götüren Torgun avcılarından sakınması gerekmişti. Yakalanan talihsizler sınava tekrar girmek için bir yıl daha “çocuk” olarak yaşamak zoaında kalacaklardı. Bu imtihanlara ek olarak Skylan’ın bir orman perisi tarafından baştan çıkartılmaktan ya da bir faun tarafından aklının çe-linip bir daha geri dönmemek üzere ormanın derinliklerindeki günahkar eğlentilere kapılmaktan kaçınması icap etmişti.

Skylan sürekli Torval’e onu koaıması için dua etmiş, Tor-val da aynen öyle yapmıştı. Skylan herhangi bir fey yaratığıyla karşılaşmamışsa da geceleri onların cümbüşünü duyabildiğine kendi kendini ikna etmişti. Sonrasında onu hınzır leylerden koruduğu için Torval’e güzel bir armağan sunmuştu.

Skylan şimdi tozlu orman patikasında kuru dal ve yaprakları ezerek ağır adımlarla ilerlerken o gecelerde nasıl uyanık kaldığını, ötüş ve iniltilere, çığlık ve böğürtü ve homurtulara kulak kabartırken bıçağını nasıl sımsıkı kavradığını, fey yaratıkların çevresini sarıp onu toprağın altındaki karanlık krallıklarına ebediyen çektiklerini nasıl hayal ettiğini capcanlı hatırlıyordu.

Bir şey -ama fey değil- duyan Skylan ansızın durdu. Boştaki elini kaldırarak Garn’ı da durdurdu. Duyduğu garip bir sesti -kuru bir homurdanma ve hırıltı. Birlikte dikkatle dinlediler. Kocaman bir şey kum çalıların içinde ilerlemekteydi.

Dönüp birbirlerine baktılar. Ses ileriden ve biraz sollarından geliyordu. Skylan'ın aklı hâlâ feylerde olduğundan mızrağını daha sıkı tuttu. Fani hiçbir şeyden korkusu yoktu, fakat kıllı bir trolle karşılaşmanın düşüncesi bile kanını donduruyordu.

İki genç adam da o ana değin sessiz ve gizli hareket etme çabası içinde değildi. Evlerinin bu kadar yakınında gerek de yoktu. Fakat artık sessizleşerek gürültü çıkaran şeye doğru sinsice ilerlediler. Patikadan çıkıp ormana girerlerken Skylan dostuna sağa doğru gitmesini, böylece gürültü çıkaran şeye farklı taraflardan yaklaşmalarını işaret etti.

Yaratığı ilk gören Skylan oldu ve rahatlama ile karışık hayretle bakakaldı.

Bir yaban domuzu.

Skylan bu dev yaratıklar hakkında öyküler dinlemişti. Çıkıntı yapan dev gibi dişlere sahip bu vahşi yaratıklar iri yarı beş adam kadar ağır olabilirdi. Daha önce hiç yaban domuzu görmemişti, çünkü domuzlar o civarda yaşamazdı. Bu domuz herhalde dağlardaki av sahasından kuraklık nedeniyle ayrılmıştı, fakat Skylan dualarına karşılık onu Torval'in gönderdiğine inanmaktaydı. Tanrılar Torgunlara kızgın olabilirlerdi, ancak Torval halen Skylan'ı seviyordu.

Yaban domuzu ya bir ses duyduğundan ya da tehlikenin kokusunu aldığından olacak kocaman başını kaldırıp çevresinin sarıldığını anlamışçasına etrafına kötü kötü bakındı. Tüylerini kabartıp kendisine yaklaşanları uzak tutmak için hırladı.

Ürkütücü bir hayvandı. İleri çıkık ağır kafası, hörgüçlü devasa omuzlarının arasındaydı. Çıkık dişleri iki sıraydı. Biçiciler adındaki üst sıra, yırtıcılar adındaki daha iri alttaki sırayı bilemeye yarıyordu. Alttaki dişler kurbanın etini parçalamak için tasarlanmıştı. Kısa ama kalın bacaklar alttaki gövdeyi taşıyordu.

Domuzu seyreden Skylan, bu hayvanlan alaşağı etmeye çalışmış avcıların hikâyelerini anımsadı. Anlatılanlara göre yaban domuzları gerektiğinde ölümüne dövüşen yırtıcı, acımasız hayvanlardı. Babası gençliğinde domuz avına çıkardı. Böyle bir av sırasında yaban domuzunun biri, çıkık dişleriyle karnını deşerek bir Torgun savaşçısını öldürmüştü. Hiç kimse domuz avına yalnız başına

çıkmazdı. Savaşçılar grup halinde giderler, yanlarına aldıkları ağları domuza dolayıp köpeklerini saldırtarak dikkat dağıtırlar, o sırada da avcılar hayvana yaklaşıp öldürürlerdi.

Tüm bunlar aklından bir çırpıda geçerken Skylan bu Tor-val'in domuzunu tek başına haklayıp zaferle köye götürmeye karar verdi. Torgun halkı bu ve ileriki gecelerde domuz eti ziyafeti çekip Skylan'a övgüler düzeceklerdi. Aylaen nihayet ona yeşil gözlerinde aşk pırıltısıyla bakacaktı -zamanla Skylan'm tiksinir olduğu iyi niyetli, hoşgörülü, kardeşçe bir neşe ışıltısıyla değil.

Skylan domuzu gözleyip stratejisini kurdu. Garn karşıdaki ağaçların gölgesinde belirdi. Skylan'ın niyetini anlayan Garn kollarını sallayarak ona koşup kaçmasını tembihledi.

Skylan aldırış etmedi. Mızrağını kaldırarak yaban domuzuna yaklaşırken eliyle Garn'a olduğu yerde kalmasını işaret etti. Babasının ağzından çıkmış, domuzun omuzlarında bir mızrağı durdurabilecek sertlikte kıkırdaktan bir kalkanı olduğuna dair sözleri hatırladı. Ayrıca ilk darbenin ölümcül olması gerektiği hakkındaki sözleri de anımsıyordu.

Göğse, kalbe nişan al.

Domuz Skylan'ın kokusunu aldı ve gözlerini ona çevirip başını eğdi. Genç adam domuzun kaçacağından korkuyordu, çünkü domuzlar şan şeref bilmezler ve başları sıkışınca kaçmaya davranırlardı. Fakat bu domuzun karnı açtı ve et etti; ister iki ayak, ister dört ayak üstünde yürüsün. Domuz vahşi bir hırıltıyla Skylan'a hücum etti.

Skylan da domuza hücum etmeyi planladığından onun önce davranıp kendisine hücum etmesine çok şaşırdı. Hayvan bir kaya kadar büyüktü ve gümbür gümbür koştururken daha da irileşir gibiydi. Skylan hatalı bir karar verdiğini düşünmeye başladı. Gam ağaçlara tırmanması için bağırıyordu. Skylan kısa bir süreliğine dostunun tavsiyesine uymayı kafasından geçirdi; sonra Torval'in Kahramanlar Salonu'nda oturduğu ziyafet sofrasından onu seyrettiğini, canını kurtarmak için bir ağaca alelacele tırmanırken domuzun aşağıda tepinip böğürmesine tanrının kahkahalarla güldüğünü hayal etti.

Skylan ağaca doğru koştuysa da tırmanmadı. Sırtını ve mızrağının küt ucunu ona dayadı. Hücumun gücüne karşı koymalıydı, yoksa domuz ona çarpıp yere serer ve dişleriyle paramparça ederdi.

Skylan'ın dövüşmeye niyetli olduğunu gören Garn ağaçların arasından fırladığı gibi hayvanı en azından yaralayıp güçsüz düşürmeyi umarak mızrağını yaban domuzuna fırlattı. Garn dostu kadar güçlü değildi, ancak keskin bir göz ile sağlam bir bileğe sahipti ve güçten ziyade isabetin önem taşıdığı müsabakalarda genellikle Skylan'ı alt ederdi.

Garn'ın mızrağı domuzun boynuna saplandı. Yaradan kan fışkırsa ve hayvan acıyla kükrese de Skylan'a doğrıı koşmayı sürdürdü. "Torval, koluma güç, elime yön ver!" diye dua etti genç savaşçı.

Skylan'm üzerine bir huzur indi. Bu huzuru daha önce de muharebe sırasında hissetmiş, Torval'in bir armağanı olduğunu anlamıştı. Zaman yavaşladı. Skylan yere çarpan toynaklara, korkunç böğürtülerle homurtulara, Garn'ın haykırışlarına aldırış etmeksizin yapması gerekene yoğunlaştı. Kendi kalbinin atışlarını, geceleri uykularını dolduran denizin dalgaları gibi akan kanını duydu. Ayaklarını toprağa sağlam basıp ağaç gövdesinden giiç aldı ve mızrağını dümdüz uzattı.

Yaban domuzunun küçük kırmızı gözleri hiddetle yanıyor, ağzından tükürükler saçılıyordu. Çıkık alt çenesinden sarı dişleri yükselmekteydi. Avını gözüne kestiren domuz, Skylan'a saldırdı. Genç adam mızrağını domuzun boynuna sapladı.

Kan oluk oluk aktı. Domuz bir homurtu çıkardı -acıdan çok şaşkınlıktan. Darbenin şoku Skylaırı ağaca çarpıp mızrak tutan kolunu sarstı ve neredeyse ayaklarını yerden kesti. Genç adam dik durmaya çalışarak mızrağını daha derine saplamaya uğraştı, zira hayvan ölmemişti. Domuzun halen kendisine doğru geldiğini hayretler içinde seyretti. Domuz kükreyerek, dişlerini avına doğru sallayarak Skylan'ı yok etmek için vücudunu mızrak boyunca inatla itiyordu.

Domuz, mızrağı gövdesinin derinliklerine sokarak Skylan'a yardım ediyor, ama bir yandan da ona yaklaşıyordu. Başını sallayarak ona doğru savurduğu sapsarı dişleri çarparken genç adamın kanıyla ıslanmıştı.

Skylan ağaca yaslanıp mızrağı sımsıkı tutmaktan ve kırılmaması için Torval'a dua etmekten başka bir şey yapamıyordu. Yüzünden akan ter gözlerine doluyor, onu yarı yarıya kör etli-yordu. Görebilmek için başını hızla .salladı. Kasları güçsüz düşüyor, olağanüstü gayretten dolayı titremeye başlıyordu. Göz ucuyla Garn'ın da mücadeleye katılarak bıçağını domuza sapladığını gördü.

Kan aktı; dişler savruldu. Skylan yerini korudu.

Mızrağa geçmiş olan domuz kıvrılıp dönerek birkaç kez silahı Skylan'm ellerinden alacak gibi oldu. Nefes nefese kalan genç adam, vücudunun tükenmek üzere olan gücüyle son bir çaresiz hamle yapıp mızrağını mümkün olduğunca derine itti.

Yaban domuzu dişlerini bir kez daha savurarak gargaram-sı bir gurultu çıkardı ve yanlamasına yere devrildi. Bir kan gölünün içinde yatan hayvanın göğsü inip kalkıyor, bacakları seğiriyordu. Skylan domuzun gözündeki yaşam parıltısı kaybolana dek mızrağı yerinde tuttu. Domuz son bir kez titredikten sonra hareketsiz kaldı. Ölümden sonra bile açık gözlerindeki nefret yerini korumaktaydı.

Skylan mızrağı bıraktı ve sıcak, kanlı leşin yanı başına yıkıldı. Hayvanın ve kendisinin kanından oluşan gölcüğün içinde yatarken yanan ciğerlerine hava doldurdu. Başı dönüyor, artık bedenindeki acıyı hissetmeye başlıyordu. Hasarın boyutunu anlamak için vücuduna baktıysa da paramparça olmuş giysileri yaralarına yapışıyor, buna engel oluyordu. Elleriyle kolları çizik içindeydi ve her tarafı kanla olduğu kadar ıstırapla da kaplıydı.

Kolları dirseklere kadar kan içinde kalmış olan Garn yanına diz çöktü. Skylan'ın sıkı pantolonuyla uzun kemerli keten gömleğini kesip atarak dostunun yaralarını ayaküstü gözden geçirdi.

“Baldırında derin bir kesik var,” diye Skylan'ı baştan aşağı gözden geçirdikten sonra rapor verdi Garn. “Ama kan sadece akıyor, fışkırmıyor.”

Bu iyiydi. Kan kesik kesik fışkırsaydı Skylan kan kaybından ölürdü.

"Daha bir çok yaran var, ama en kötüsü baldırındaki,” diye duyurdu Gam, Rahatlayarak gevşedi. “Çok şanslısın,” diye gülümseyerek eklerken kafasını iki yana sallıyordu.

Skylan da acı içinde gülümsedi. Şanslı değildi. Kutsanmıştı. Kaderi, yazgısı şanla doluydu.

Gam her ne kadar yaralarına bakılması için Skylan'ı hemen köye götürmek istese de Skylan yaban domuzunu bırakmaya yanaşmıyor, kurtların leşi yiyip bitireceğinden korkuyordu.

"Bjorn ile Erdmun uzakta olmasalar gerek," dedi doğnılup ağaca yaslanarak. "Borunla çağır onları."

Skylan su tulumundan biraz su içti ve kanamayı durdurmak için gömleğinden arta kalanları baldırındaki yaraya bastırdı.

Genç adanı çabuk iyileşirdi -Torval'den gelen bir lütuf daha. Ağrıyıp zonklayan yarasını unutmaya çalıştı. Tatlı bir ilaç gibi acılarını azaltan zafer sarhoşluğu da ona yardım ediyordu. Elini domuzun kıllı, kanlı gövdesine sahiplenircesine koydu.

Garn yanındaki koç boynuzunu dudaklarına götürdü ve iki uzun bir kısa olmak üzere üç kez üfleyerek yardıma ihtiyacı olduğunu duyurdu. İki dostlarının yakınlarda olduğuna Skylan kadar güvenmediği için de huzursuzca volta atmaya başladı.

Bjorn ile Erdmun mızraklarını kaldırmış vaziyette, Skylan'ın beklediğinden çok daha çabuk ağaçların arasından çıktılar. Her ikisi de devasa leşin yanı başında oturan kanlar içindeki arkadaşlarını görünce aniden durup hayretler içinde bakakaldı.

"Çabuk geldiğiniz," dedi Garn.

"Gürültü patırtıyı duyunca savaş çıktı sandık," diyen Bjorn

huşu içindeki bakışlarını yaban domuzundan ayıramıyordu, "ve..."

"...neler olduğuna bakmaya koştuk," dedi Erdımın.

Bu iki kardeş sık sık birbirinin cümlesini bitirirdi.

İkisi de yaklaşarak domuzu merakla inceledi. Bjorn tam da Skylan'ın yaşında, yani on sekizindeydi. Erdnıun ise on altısm-daydı. İkisi de daha önce böyle bir hayvan görmemişti.

"Bunu ikiniz kendi başınıza mı öldürdünüz?" diye sordu Erdmun.

"Skylan tek başına öldürdü," dedi hep dürüst davranan, övgüden hoşlanmayan Garn.

“Sen de onu bıçakladın,” diyen Skylan güç bela ayağa kalkmaya davrandı.

Garn bir kahkaha attı. “Sanırım tek yaptığım onu kızdırmak oldu.”

Alelacele doğallan Skylan tökezleyerek neredeyse sırtüstü düşüyordu. Baş dönmesi geçene dek ağaçtan destek aldı, sonra da yürümeyi denedi. Hareketsiz bırakırsa bacağı kaskatı kesilecekti. Yaralı baldırını saran acı, hızla soluk alıp vermesine ve alnında ter damlaları birikmesine sebep oldu.

“Leşi kampa taşımalıyız,” diye duyurdu sıkılı dişlerinin arasından.

“Şeninkini mi, yoksa domuzunkini mi?” diye sırıtarak sordu Garn.

“Senin adını Soytarı Joabis olarak değiştirsek iyi olacak," dedi Skylan, neşeli Şölen Tanrısı’nın adını anarak. “Ben yeteri kadar iyiyim. Yalnızca biraz dinlenmem gerek, hepsi o.”

Hareket ettiği için yarası gene kanamaya başlamıştı. Garn lime lime olmuş gömleğinden ne kaldıysa yırttı ve Skylan da keten kumaşı kullanarak kesiği biraz daha sarmaladı.

Garn, Bjorn ve Erdmun hemen işe koyuldular. Avlayacakları bir geyik veya birkaç tombul ceylan üzerinde kullanmayı umarak yanlarına uzunca bir miktar kalın urgan almışlardı. Urganı domuzun kalın boynu ile ön bacaklarına bağladıktan sonra Bjorn ile Garn’ın çekmesi, Erdmun’un da arkadan iteklemesiyle leşi arkalarında kanlı bir iz bırakarak yerde sürüklediler.

Ormandan sahile inen yol yokuş aşağıydı, fakat leş ağır ve biçimsizdi. Fazla ilerlemeden üçü de bitip tükendi. Yarası itiraf edeceğinden daha fazla acı veren Skylan da topallayarak peşlerinden geliyordu. Sonunda hepsi de yenilgiyi kabullenip durakladılar.

Garn onlar domuzun başında beklerken köye kadar koşup yardım getirmesini Erdmun’a teklif etti. Erdmun bir müddet sonra yirmi adam ve bir o kadar da çocuk ve köpekle geri döndü. Yanlarında tepelerden köye taş ve kaya taşımakta kullanılan bir de kızak getirmişlerdi. Adamlar gelirlerken Skylan’ı öven şarkılar söylüyorlardı.

Zaferini gösteren kanlara bulanmış genç kahramanı görünce adamlar yürekten bir sesle bağrışırlarken çocuklar da Skylan'ın etrafını sardılar. Her biri günün birinde onun gibi olacağını söylüyordu. Yüreği gururla dolan Skylan hemen boynundaki gümüş baltaya dokunarak yüksek sesle Torval'e övgü ve teşekkürlerini sundu ki tanrı mücadeledeki rolünün küçümsendiğini zannetmesin.

Skylan savaşçıların övgülerini yarıda kesip onlara Garn'ın korkunç canavara nasıl önce mızrağıyla, sonra da yalnızca bıçağıyla saldırdığını anlattı. Garn çarpışmayı tüm ayrıntılarıyla betimledi. Anlatılanları hayranlıkla dinleyen adamlar hikâye İlilince başlarını sallayıp alkış tuttular ve Skylan'm sırtını sıvaz-

Skylan'ın yaralandığını duyan genç üvey annesi Sonja; solucan otu, balık yağı, zift olarak da bilinen çam ağacı özsuyu, balmumu, reçine ve çıngıraklı yılan dili adıyla tanınan bir bitki karışımının kaynatılıp süziilmesiyle oluşturulan bir kavanoz şifa merhemi yollamıştı. Kadına minnet duyan Skylan'm acıları, kanlı sargılarını çıkarıp merhemi yaralarına sürer sürmez geçmeye başlamıştı bile. Merhem aynı zamanda yaranın etrafındaki etin çürümesini de önleyecekti.

Skylan yaralarıyla ilgilenirken adamlar da ağır domuz leşini ittire kaktıra kızağa yükleme ve kayıp düşmesin diye sıkıca bağlama işiyle uğraştılar. Bu iş biraz zaman aldı ve bitmeden önce güneş tepeye, Sabah Üstii'ne çıktı. Leş kızağa tutturuldu-ğunda adamlar Skylan'ı domuzun sırtına kaldırdılar. Onlar kızağı çekerlerken Skylan da utkuyla oturmaktaydı.

Engebeli yol boyunca yarası acıyla zonkluyor, hem onun hem de berbat kokan ölü hayvanın etrafına sinekler üşüşüyordu. Yine de Skylan Vindrasi halkının Şefler Şefi'yle bile yer değiştirmezdi. Tam da zaferin tadını çıkararak adamları Torval'i öven bir şarkıya başlatmıştı ki tiz çığlık ve haykırışlar duyarak öylece kalakaldılar.

Patikanın ilerisinden bir grup 1 orgun kadın ve çocuğu koşa koşa geliyordu. Kollarında bohçalar taşıyan kadınlar karşılarında erkekleri görünce korku içinde bağrıştılar. Skylan'in neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Heyecan içindeki kadınlar hep bir ağızdan konuşuyorlardı ve ne dedikleri anlaşılmıyordu.

Skylan sert bir sesle bağırınca sessizlik çöktü. Annesinin dostlarından Brynhildr adlı orta yaşlı bir kadını işaret etti. Otuz

yaşlarındaki sakin ve makul kadın, diğer Torgun kadınları arasında bir lider gibiydi. Skylan ona neler olduğunu sordu.

“Sabah Üstü’nde körfeze üç gemi girdi. Her bir geminin buna benzeyen” —Brynhildr parmaklarıyla bir üçgen oluşturdu- “iiç yelkeni ve kızaklar üzerinde duran bir gövdesi vardı. Yelkenler kırmızı ve beyaz çizgiliydi.”

“Ogıeler,” dedi Bjorn.

Skylan’ın karnı burkuldu. Ağzındaki zafer tadı kaçan genç adam, kendini adeta hasta etti. Yine de hemen bir sonuca varacak değildi.

■‘Mümkün değil,” diye belirtti. “Ogreleri çok geride bıraktık. Bunu kendi gözlerimle görmeliyim.”

Domuzun sııtından kayıp indi ve Djvolk Koyu’nu görmek için ağaçların seyreldiği bir yere kadar topallayarak yürüdü. Garn ve birkaç savaşçı da ona eşlik etti. Kenarda bir yerde durup çetin bir sessizlik içinde baktılar.

Üç çizgili yelkene ve yarık-gövde tasarımına sahip üç adet gemi, durgun körfezin pırıltılı sularına demirlemişti.

“Bizi eve kadar izlemişler,” dedi Garn.

Skylan öfkeli bir şaşkınlıkla gemilere kötü kötü baktı. “Yapamazlar! Tedbir almıştım.”

Ancak konuşurken bile içini bir huzursuzluk kaplamıştı. Çoğu Vindrasi gibi Skylan da ogrelerin ortalama bir tavşanın zekâsına sahip vahşi birer hödük olduklarına inanırdı. Üç yelkenli geminin bir nokta olup ufukta kaybolmalarını seyrederken ogrelerin takibi bıraktıklarını düşünmüş ve eve uzanan yolculukta ne denizi dikkatle gözlemiş, ne takip edilmelerine karşı önlem almış, ne de yavaş gemilerle aralarını iyice açacak bir hızda ilerlemelerini emretmişti.

Skylan bunları yapacağına kıyı boyunca birkaç kez durup adamlarına meyve vermeyecek ganimet avlarında liderlik etmişti. Geceleri ateş yakmışlar, gündüzleri gemilerini orta yere de-mirleınişlerdi. Ogrelerin peşlerinden gelebilecekleri Skylan'm aklının ucundan bile geçmemişti.

"Torca 1 böyle istemiş olsa gerek,” diye duyuran Skylan böylece suçu üzerinden atmış oluyordu. Olayın ilk şoku geçtiğinden şimdi bu

zorlu düşmanla savaşmak için can atmaktaydı. “Savaş Tanrımız bizimle. Domuzu bana bir işaret olarak yolladı. Üstelik Torgunkırın en iyi ve güçlü savaşçıları köyde ogrelerle kapana kı,sıkmaklarına şimdi burada, tepelerdeler. Biz muharebeye dinç bir halde girip...”

“Hangi muharebeye?" diye sordu Gam.

“Hangi muharebeye mi?” diyip dostuna şaşkın gözlerle bakan Skylan üç gemiyi işaret etti. “Yanımıza gelmeye cüret etmiş bu kahpe döllerinin başlattıkları...”

Garn kafasını iki yana salladı. “Ben muharebe falan görmüyorum. Birbirine çarpan çeliğin tınısını, çaresizce çalınan bonı seslerini ve savaş davullarının gürültüsünü duymuyorum. Evlerimizin yandığını görmüyorum. Onun yerine gördüğüm, Şefin Salonu’ndan yükselen merasim ateşinin dumanı.”

Skylan kaşlarını çattı. Dostunun tüm dedikleri doğru olsa bile kulağa mantıklı gelmiyordu. Köyü yağmalamaya gelip yağmalamamak da ne oluyordu?

“Ogreler buraya konuşmaya gelmişler,” diye sözlerine devam etti Garn, “yağmalayıp öldürmeye değil. Bu tuhaf bir durum, değil mi?”

Skylan öyle düşünmüyordu. Gördükleri, aptal olmakla kalmayıp tembel de olan ve kavgadan kaçmak için her yolu deneyen ogreler lıakkındaki bildiklerini doğrular nitelikteydi. “Öyleyse biz onlara saldırmalıyız,” dedi Skylan.

“Önce neler döndüğünü öğrenmeliyiz," diye tavsiyede bulundu Garn. “Unutma, müzakere Torval’in gözünde kutsaldır.

Buna uymazsak üstüne alınabilir.”

“Dediği doğru,” diye hemfikir oldu Brynhildr. “Ogreler yanlarında defne yaprağı getirmişlerdi.”

Ateşkes yapıp konuşmak için gelen düşman her kim olursa olsun tanrıların koruması altındaydı. Skylanöfkesini içine atıp dostunun sözlerini sakin sakin düşünmeye çalıştı. Sükunet içinde düşünmek tez canlı, önce davranıp sonra düşünen Skylan için hiç de kolay değildi. Kendisinin de farkında olduğu bu özelliklerinden gurur duyuyor, bunların bir savaşçıda bulunması gerektiğine inanıyordu. Bırak Gam gibiler uzun uzun gözlem yapıp düşünsünler. Skylan direk

harekete geçer -genelde başka şeyleri umursamadan- ve ancak daha sonra hareketinin sonuçları üzerinde kafa yorardı. Buna rağmen Gamın bilgeliğine değer verecek kadar aklı başındaydı ve hattâ kimi zaman o bilgelikten faydalandığı bile olurdu.

“Bjoın ve üç savaşçıyı yanıma alıp neler olduğunu öğrenmek için köye ineceğim,” dedi Skylan. “Gam, sen ve diğerleri burada bekleyip -Gene ne vaı?” diye bıkkınlıkla sordu, zira Gam bir kez daha kafasını sağa sola sallıyordu.

"Tüm adamlar aynı anda gitmeliler,” dedi Gam. “Norgaard gücümüzü gözler önüne sermek için tüm savaşçıların Şefin Sa-loıuı'nda bulunmasını isteyecektir. Domuz leşini hep beraber köye götürelim. Senin bir yaban domuzunu tek başını öldürdüğünü duyunca ogreler bile bu durumdan etkilenecektir. Üstelik çıktığımız avdan sakin sakin döndüğümüzü görünce onlardan korkmadığımızı da anlarlar. Ama köye alelacele koşarsak korktuğumuzu zannedip...”

“Niye bir kez olsun bana basit bir cevap veremiyorsun?" diye dostunun sözünü kesti Skylan. Gam aklı başında biri olabilirdi, fakat bazen çenesi düşebiliyordu.

Skylan domuzun kanlı gövdesindeki yerine geri döndü. Ogrelerin onu görmeleri için gururla önden yürümeyi çok isterdi, fakat gizliden gizliye onlarla cenge tutuşacağını umduğundan gücünü komutası gerekiyordu. Tepelere saklanmalarını emrettiği kadın ve çocuklar yanından hızla geçerek Tor-gunların tam da bu tür dummlarda kullandıkları mağaralara yöneldiler.

Ayleen’in uzun ve zarif bedeniyle ateş kızılı kıvırcık saçlarını görmeyi uman Skylan onları dikkatle seyretti. Elde ettiği galibiyeti göstermek için can atıyordu. Buna karşın Ayleen gaıbun içinde yoktu.

Gözüne üvey annesi Sonja takıldı. İyi görünmüyordu. Kadının karnı burnundaydı ve tırmanış onu epey yormuştu. Kül gibi bir suratla soluk soluğa kalmış olan Sonja, elini şiş karnına koymuştu. Brynhildr onunla beraber yürüyerek hamile kadına destek oluyordu. Skylan’ın öz annesi doğum esnasında ölünce tek evladı Skylan olan ve başka oğullara da sahip olmayı uman Norgaard yeniden evlenmişti. Sonja kocasına üç evlat vermesine karşın hepsi de kızdı ve tümü daha bebeklikte ölmüştü.

Üvey annesini seven Skylan, kadın yanından geçerken onu biraz olsun neşelendirmek için birkaç söz söyledi. Sonja donuk bir tebessüm edip yorgun argın ilerlemeyi sürdürdü. Skylan grubuna ilerlemelerini emredince savaşçılar kızağa yüklenerek yaklaştığından emin oklukları muharebede elde edecekleri başarıları şimdiden methetmeye başladılar.

İplere asılan adamlar, kızağı dik ve dolambaçlı yoldan kah itip kah çekerek ormanlık tepelerden deniz kıyısına götürdüler. Keyifleri kaçmış, yerini öfke ve azim almıştı -düşmana karşı öfke ve ogrelere yüzsüzlüklerinin bedelini ödetmek için azim.

Ogreler Vindrasilerinkinden uzaktaki bir diyarda yaşarmaktaydılar. Vindrasilerin topraklarına nadiren girerlerdi. Az sayıda Torgun onlarla savaşmış veya haklarında bir şeyler öğrenmişti. Ogıelerin aptal oldukları fikri Vindrasilerin onlar hakkında sahip oldukları bilgilerden değil, yaratıkların görünüşlerinden ileri geliyordu.

Boyları üç ila dört metre arasında değişen ogreler kocaman, son derece kaslı ve iri kemikliydiler. Devasa bedenleriyle orantısız olan küçük ve yuvarlak birer kafaya sahiptiler. Şiş yanakları, küçük burunları, iri ve ayrık gözleri ve büzgün dudaklarıyla insan bebeklerini andırdıklarından Vindrasiler onları hor görüyorlar ve bir bebeğin zekâ seviyesine sahip olduklarını düşünüyorlardı.

Skylan’ın ejdergemisini bu kadar uzun bir mesafede takip edebilmek enerji, zekâ ve denizcilik becerisi gerektirirdi -ki Vindrasiler ogrelerin bunlardan hiçbirine sahip olmadıklarına İnanırlardı. Skylan biraz düşününce ogrelerin Torgun köyünü şans eseri bulduklarına kanaat getirdi.

Yürüttüğü mantıktan memnun kalan genç adam artık bu hantal, akılsız hasımla savaşmayı dört gözle beklemesine karşın köyde dolanan herhangi bir ogre savaşçısıyla karşılaşmayınca hayal kırıklığına uğradı. Doğrudan bir muharebeye olmasa bile ufak bir çatışmaya girebileceğini ümit etmişti. Müzakereler kutsaldı, fakat bir ogre ona hakaret edecek olursa... Torval genç Skylan’ı şerefini koruduğu için suçlayamazdı.

(icl gör ki Luda’nm sokakları boştu. Köy çitler ve sokaklarla ayrılmış münferit çiftliklerden oluşmaktaydı. Çiftlik parselleri, lopıak sahiplerinin servetine bağlı olarak farklı boyutlardaydı. Kimisi

küçüktü; yalnızca ailenin yaşayıp çalıştığı uzunev ile hayvanların tutulduğu ağıldan ve tahılla sebze yetiştirilen küçük bir tarladan oluşuyordu. Diğerleri -mesela Skylan'ın babasına ait olan çiftlik gibi- daha büyük olup uzunev ile ağılın yanı sıra demirci de dahil farklı binalara sahipti. Bu binalardaki adamlar, mahsulden pay ve gerek kendileri, gerekse aileleri için kalacak yer karşılığında Norgaaıd için çalışıyorlardı. En azından geçen yıla kadar hayat böyleydi. Mahsulün kalkmaması ve sığırların ölmesiyle beraber paylaşacak fazla gıda yoktu.

Skylan üç ogre gemisinin Venjekaı31 -Torgunların en değerli malım- çevrelemiş halde Djvolk Koyu'na demirlemiş olduğunu görünce kaşlarını çattı. Savaşmaya muhtemelen en az Skylan kadar hevesli olan ogre savaşçılar gemilerin yanlarından sarkıyorlar, izleyip bekliyorlardı. Komutanları müzakerede olmalıydı.

Diğerleri yaban domuzunu almaya giderken köyde kalan adamlar şimdi Şefin Salonıı'na toplanmış vaziyette müzakereye tanıklık ediyorlardı. Çoğu kadın ve çocuk tepelere kaçmışsa da Skylan ara sıra bir kadın suratının yarı açık bir kapıdan dışarıyı gözlediğini görmekteydi.

Adamlar domuz leşini sokaklardan geçirerek köydeki en büyük bina olan Şefin Salonu'nun kapısına kadar getirdiler. Vindrasiler basit tasarımlı uzunevlerde yaşarlardı. Meşe ağacından inşa edilen, çatıları saz ve samandan yapılan uzunevler birkaç odaya ayrılırdı. Bir odada uyumak için battaniyelerin serildiği tahta sahanlık yer alırdı. Diğer bir oda ise yemek pişirmek için bir ocağı ve ekmek yapmak için kubbeli bir fırını barındıran mutfaktı.

Merkezi oda esas yaşam alanıydı ve ailenin en önemli eşyalarından birinin -dokuma tezgahının- yanı sıra depolama amacıyla kullanılan tahta sandıklar ile Vindrasilerin çok sevdiği ejder-kemiği adlı oyunun oyun tahtası burada bulunurdu. Bu eşyala-nn ve belki de birkaç adet alçak taburenin haricinde herhangi bir mobilya olmazdı. İnsanlar toprak zemine ya da battaniyelere bağdaş kurup otururlardı. Pencereler varsa ağır tahta kepenkler-le örtülürdü, zira kışın içerideki ısının korunması amacıyla ev sıkı sıkı kapalı tutulurdu. Sonuç olarak içerisi genelde dumanlı ve kasvetli olurdu. Yağ lambaları ile mumlar ışık sağlardı.

Şefin Salonu bir uzıınevе benzese de çok daha büyük ve açık olmasının yanı sıra odalara ayrılmamıştı. Salon klanın kalbiydi. Tüm iş meseleleri gibi şölenler ve kutlamalar da bu salonda düzenlenirdi. Mahkemeler ve suç davalarının yanı sıra aile liderleri arasındaki düzenli toplantılar ile tıpkı şimdiki gibi düşmanla müzakereler de burada yapılırdı.

Müzakerelerde âdet olduğu üzere dört ogre ile dört Torgun savaşçısı Şefin Salonıı'nun önünde ortaklaşa nöbet tutuyordu. İlk defa bir ogreye yakından bakan Skylan, etkilendiğini itiraf etmeliydi. Ogrelerin uzun boylu ve iri olduklarını bilmesine rağmen bu kadar uzun boylu ya da iri olacaklarını tahmin etmemişti. Orta boylu olan Skylan'ın başı, ancak bir öğrenin göğüs kemiğine geliyordu. Skylan boyunun eksiğini gövdesinin ildiğiyle kapatırdı. Göğsü geniş, baldırlarındaki kaslar gibi kolla unda kiler de boğum boğumdu. Fakat göğsü onunkinin iki katı genişlikteki ogrelere kıyasla çelimsiz gözüküyordu.

Ogrelerin üzerinde fazla bir kıyafet yoktu -yalnızca deri pantolon ile kemer. Kıllı göğüslerine geçirdikleri koşumlarda baltalar veya kılıçlar asılıydı. Silahlar kocamandı ve kaliteli görünüyordu. Her bir ogre bir uzunevin kapısı kadar büyük olan dar bir kalkan taşımaktaydı. Boyundan aşağıları ürkütücüydü. Boyundan yukarısında, yani o dev gibi et ve kas yığınının üs-lıinde ise yeni doğmuş bir bebeğinki kadar toplu, düzgün ve saf bakışlı bir kafa duruyordu.

Hiç şüphesiz çocuksu yüzlerini daha korkutucu yapmak için savaş boyalan kullanan ogreler bu sayede rütbelerini de gösteriyorlardı. Komutanlarına fedailik yapan bu ogrelerin her biri başının arkasından başlayarak kel kafalarının kubbesi boyunca uzanan, burun ve ağızdan aşağı çeneye kadar inen mavi bir şerit taşıyordu. Burnun üstünde ve gözlerin altında geniş birer kırmızı şerit yer almaktaydı. Buna karşın sıradan bir ogre askerinin kafasında boyundan çeneye kadar tek bir kahverengi şerit olurdu.

Elbette Skylan bunların hiçbirini bilmiyordu. Boyanın ogre-leri gülünç ve hattâ daha da çocuksu gösterdiği fikrindeydi. Ayrıca ogreler hakkında bir şey daha keşfetmişti. Leş gibi kokuyorlardı.

“Kokuları bir adamı yere sermeye yeter,” derken sesini alçaltmadı.

Vindrasiler kışın bile yıkanan temiz bir halktı. Vücutlarını Yaşam Tanrıçası Desiria'nm armağanı olarak görürler ve bu armağanı takdir

ettiklerini göstermek için onu temiz tutarlardı. Kokularına bakılırsa ogreler vücutlarının Bok Yığını Tanrı-sı'ndan geldiğine inanıyorlardı.

Skylan grubunu durdurmak için elini kaldırdı. Bu emredici hareketle beraber domuz leşinin bağlı olduğu kızağı çeken adamlar hemen durdular. Hayvan leşini ve kanlı yaralarla kaplı Skylan'ı gören ogre muhafızların gözleri faltaşı gibi açıldı. Garn'ın tahmin ettiği gibi ogreler manzaradan etkilenmişlerdi.

Skylan ogrelere doğru cüretkar adımlarla ilerlerken topalladığını gizlemeye çalışmadı. Yaraları yiğitliğinin kanıtıydı. Ogrelere aldırış etmeden orada nöbet tutan Torgıın savaşçılarına yaklaştı.

"Ben Torgun Şefi Norgaard'm oğlu Skylan'ım," diye duyur-dıı. Salonun dışındaki savaşçılar onun bebekliğini bildiklerinden bu sözler ogrelere yönelikti. "Babam Şef ile konuşmak isliyorum. İçeride mi?"

"O da seni sordu, Skylan Ivorson, ve gelince içeri alınmanı söyledi," diyen Torgun savaşçısı aynı resmiyette cevap verse de geçmesi için kenara çekilirken Skylan'a göz kırpmayı ihmal etmedi.

Kafa sallayan Skylan Garn ile diğer adamlara kendisine eşlik etmelerini işaret edip Şefin Salonu'na girmeye davrandı. Ogre savaşçılar onun geçmesine müsaade ettikten sonra kocaman gövdelerini kapı eşiğine çekerek diğerlerinin girmesine engel oldular.

"Sizi keçi seviciler sizi, bu adamların kendi salonlarına girmelerini engellemeye nasıl cüret edersiniz?" diye soran Skylan, İni hareketi kendisine meydan okuma gibi görmüştü.

Kılıcı kınından yarı yarıya çıkmıştı bile. Ogreler de tam silahlarına uzanıyorlardı ki Garn herkesin sakin olması için yüksek sesle bağırdı. Skylan'a salonun girişine dönmesi için işaret etti. Skylan ogrelerden birini kabaca itip dostuyla konuşmaya gitti.

"Onlarla tartışma," dedi Garn alçak bir sesle. "Savaşçıların dışarıda kalmaları daha iyi. Ogre gemileri ile Şefin Salonu arasında nöbet tutarlar."

Skylan dostunun sözlerindeki hikmeti hemen gördü. Müzakere kötü gider de ogreler saldırıya geçerlerse savaşçıları gemilerden koşup geleceklerdi ve bu adamlar da onlara engel olacaklardı. Tepesi atsa

da Skylan kılıcını kınına soktu. Bunu ila göstere göstere, kılıcı kınında şakırdatarak yaptı.

“Garn benimle gelecek,” diyerek dostunu kolundan tutup yanına çekti. “O benim kardeşimdir.”

Ogreler kuşkulu baksalar da kendi aralarında birkaç ho-muttu ve bir omuz silkmeden oluşan kısa bir konuşmanın ardından Garn’ın geçmesine izin verdiler.

“Siz burada kalın,” diye yüksek perdeden adamlarına seslendi Skylan. “Ne de olsa havası daha ferah.” Suratını ekşiterek burnunu sıktı. “Geri dönmezsek bilin ki boğulmuşuzdur.”

Adamlar yüksek sesle güldüler. Skylan umutla ogrelere baktı. Hakarete öfkeyle tepki verip genç adamla saldırsalardı kendini savunduğu için kimse ondan hesap soramazdı.

Ogıeler ona boş gözlerle baktılar. Skylan hakarete uğradıklarını anlamayacak kadar aptal olduklarını düşündü. Bu numaraya kanmayacak kadar disiplinli olabilecekleri aklından bile geçmedi. Skylan dönüp adamlarına baktı ve sırıtarak gözlerini yuvarladı. Adamları daha da yüksek sesle gülüşüp dirsekleriyle birbirlerini diirtüklediler. Fakat neşeleri uzun sürmedi. Bazıları düşmanın sayıca büyük üstünlüğünü fark etmeye başlıyordu.

Torgunların Şefi Norgaard Ivorson, Şefin Salonu’nun kuzey ucunda duran büyük, gösterişli bir sandalyedeydi. Sakat bacağını önüne uzattığı için sandalyede eğreti oturuyordu. Sürekli bacağını ovalıyor, eklemlerindeki acıyı azaltmak için elini aşağı yukarı hareket ettiriyordu. Torgunların diğer mensuplan, evlerin erkek reisleri ise uzunevin duvarlarına sıralanmışlardı.

İçeride iki de kadın vardı. Biri Noıgaard’ınkinin yakınında duran diğer tek sandalyede oturuyordu. Torgun Klanı nın Kemik Rahibesi Treia güç ve şan taşıyan bir statüye sahipti, zira Torgıınlar adına tanrılara aracılık ediyordu. Treia’nın yanında onu korurcasına küçük kız kardeşi Aylaen durmaktaydı.

Kadınlar Vindıasilerin geleneksel önliik-elbisesiyle resmi kıyafetlere bürünmüşlerdi. Yünden yapılan önlük-elbise, keten bir kıyafetin üzerine giyilirdi. Omuzlardan genelde altın veya gümüşten yapılma iki broşla tutturulurdu. Kemik Rahibe-

si sıfatına uygun olarak Treia elbisesine ilaveten sembollerle kaplı, kollan yanlardan kesik ve önü gevşek uzun bir cüppe taşıyordu. Sakin ve ilgisiz gözüküyordu ki bu tuhaftı, zira günün sıcağıyla boğucu bir hale gelen salonda üzerindeki o ağır cüppe yüzünden terden sırılsıklam olmalıydı.

Aylaen ilk başta Garn ile Skylan'a gülümsedi. Ancak kanlı giysilerini görünce tebessümü kaylx>ldu ve gözleri korkuyla ayıldı. Garn güven telkin edercesine göz kırparak her şeyin yolunda olduğunu belirtti. Aylaen kafasını şüpheyle aşağı yukarı salladı.

' Onun burada ne işi var?" diye dostuna hoşnutsuzca sordu Skylan. "Diğer kadınlarla beraber tepelere gitmeliydi!"

"Aylaen tepelere kaçacak ha?" diye sırıttı Garn. "Bir ara hatırlat da sizi tanıştırayım, Skylan, çünkü belli ki onu hiç tanımamışsın."

Skylan homurdandı. "Çocukken bu tür maskaralıkları komikti ama o artık yetişkin bir kadın."

"Deden gibi konuşuyorsun," diye çattı Garn. "O bizden sadece bir yaş küçük."

Yaban domuzunu öldüren ve ogrelere kafa tutan Skylan o esnada erkekliğinin tadını çıkartıyordu ve Aylaen'in gitmesi gerektiğine karar vermişti. Kıza kaşlarını çatarak bakıp kapıya doğru emredici bir tavırla işaret etti.

Aylaen'in dudaklarının titrediğini görünce durum o kadar ciddi olmasa kendisine' kahkahalarla güleceğini anladı. Kız onu hiç görmemiş gibi kafasını başka tarafa çevirmeyi seçti.

Skylan öfkeliydi. Aylaen'in ona itaat etmesi gerekirdi. Ne de olsa sözlüsüydü -veya bir fark yaratmayacak kadar ona yakın bir şeydi. Skylan'ın önündeki tek engel kızın üvey babasına vereceği başlık parasıydı. Kıza laf edecek gibi olduysa da

Garn onıı dürterek uyardı. Ogreler de dahil ıızunevdeki herkesin gözü onlara çevriliydi. Skylan yaptıkları bu dramatik girişin toplantıyı bölmüş olduğunu fark etti.

"Misafirlerimiz varmış diye duydum, Baba," dedi Skylan, "ve gelebildiğim kadar çabuk geldim. Öldürdüğüm yaban domuzu dışarıda," diye kayıtsızca ilave etti, sanki domuz avlamak her gün

zevk için yaptığı bir şeymişçesine. Birkaç tahta sehpanın üzerine konulmuş büyük bir kalastan ibaret bir oturağa çökmüş ogrelere göz gezdirdi.

Ogrelerden ikisi dışarıdaki ogıe muhafızlar gibi deri koşum ve pantolon giyiyordu. Yüksek rütbeleri boyundan çeneye uzanan ve bir de bııaın ile yanaklar boyunca çekilmiş iki siyah şerit ile gösterilmekteydi. Üçüncü öğrenin omuzlarında kaplan derisinden bir pelerin asılıydı. Diğerleri ona riayet ettikleri için Skylan onu savaş lideri olarak belirledi. Her bir komutan birer kocakılıç taşıyordu - büyük fakat Skylan'ın gördüğü kadarıyla çok da kaliteli değil. Birbirini kesen beyaz ve siyah çizgili kalkanları duvara dayalıydı.

Dördüncü ogre çok daha farklı giyinmişti. Parlak yeşil ve mavi renkte tüylerle bezeli uzun bir pelerin ile iri tüylerle süslü bir başlık taşıyordu. Gözlerinin çevresi siyah boyalıydı. Yaratığın rakuna benzediğini düşünen Skylan kendini kıkırdamaktan zor alıkoydu. Bu ogre silah taşımıyordu.

Oğlunun böbürlenmesini dinleyen Norgaard iç geçirdi. Norgaard üzgün, dünyaya küsmüş bir adamdı. Torgun erkeklerinin savaşta ölmeleri gerekirdi, sakat kalmaları değil. Sakatlığı yüzünden sürekli bir acı ve halkı için sürekli bir korku duyuyordu. Vindrasilerin kudretli bir ulus oldukları gençlik günlerini hatırlamaktaydı. Kanatlı ejdergemileriyle denizleri aşarlar, şan ve ganimetle dolu olarak geri dönerlerdi.

Tüm bunlar geride kalmıştı. Artık Vindrasi savaşçıları dövüşmeye layık hasımlara karşı şanlı savaşlarda çarpışmıyorlardı. Bugünlerde düşmanlan kıt mahsul, hırçın kışlar, kavurucu yazlar, öfkeli denizler ve elverişsiz rüzgarlardı. Tanrılar Vin-drasilere sırt çevirmişlerdi ve Noıgaard bunun sebebini bilmiyordu. Kai Rahibesi Draya'ya sormuşsa da kadın kaçamak davranmış, düzgün bir yanıt vermemişti.

Torgunlar Şeflerinin perişan halde olduğunu tahmin edemezlerdi. Granitten oyulmuş gibi duran hırçın, yaralı yüzü hiçbir duyguyu açığa vurmazdı. Az ama öz konuşurdu. Demir grisi saçları onu kırk beş yaşından büyük göstermekteydi. Sırtı dümdüzdü, eğik ya da kambur değil, ve de vakarla dimdik oturur, acılarını ve korkularını kendi halkından olduğu kadar basımlarından da gizlerdi. Aynı şekilde acı

ve endişesini kentli oğlundan da saklamıştı ve şimdi Norgaard bunun akıllıca olup olmadığını bilemiyordu.

Skylan babasını, tanrıların istediği üzere kendisine hayat veren adamı sevmesi gerektiği gibi seviyordu. Buna karşın genç adamın büyüğüne karşı çok az saygısı vardı ve Norgaard ila durumun farkındaydı. Norgaard oğlunun bir kusuru olduğunu itiraf edebilseydi bu, onun gelecekteki şef olarak sorumluluklarını çok hafife alması olurdu. Norgaard bu konuda kusuru kendinde arıyordu. Hep kalkanını Skylan'ın önünde tutarak onu dertlerin ve talihsizliklerin mızrağına karşı korumuş, kollamıştı. Gün gelecek -belki çok yakında — Norgaard bu dünyayı terk edip diğerine göçecekti. O zaman klanın başına Skylan geçecekti.

Norgaard son zamanlarda Skylan'a bir şefin görev ve sorumluluklarını öğretmeye çalışmıştı. Ne zaman öğüde başlasa Skylan ansızın işemesi gerektiğini hatırlar veya kaçıp gidemiyorsa babasını saklamaya gerek görmediği bir bıkkınlıkla dinlerken bakışlarını uzunevin içinde gezdirip ya sinek kovalar, ya da oyun tahtası üzerindeki taşlarla oynardı.

Norgaard sık sık oğlunun hayat oyununu tıpkı ejderkemiği gibi oynadığı fikrine kapılırdı: Çok büyük riskler alıp cesur ve pervasız hamleler yaparak. Kazandığında zaferi büyük olurdu. Kaybettiğinde sonuç felaketti.

Norgaard domuzu öldürdüğü için oğlunu kutladı, sonra da müzakereyi dinlemeleri için o ve Gam'ı yanına davet etti. Skylan babasının sağına geçip ogıelere cesurca ve meydan okurcasına gözlerini dikti. Arkadaşının yanında duran Garn ise kollarını kavuşturarak ogreleri merakla süzdü.

Norgaard görüşmeye döner gibi oldu. Ancak önce Skylan'ın söyleyecek bir şeyi vardı.

"Sizi Luda'ya ne getirdi?" diye ogrelere sordu Skylan ve küstahça ekledi, "Ve ne zaman gidiyorsunuz?"

Duvarların önünde duran Torgun erkekleri sırım larken og-reler kaşlarını çattılar. Ogreler ile Vindıasilerin dili aynı kökene sahipti, tıpkı Vindrasilerin Ilyrion adıyla bildikleri dünyanın diğer halklarının dilleri gibi. Çok eski zamanlarda çeşitli ırklar denizaşırı kudretli bir

imparatorluk tarafından yönetilirdi. Bu geniş toprakları yönetebilmek için İmparator nerede yaşarsa yaşasın herkesin İmparatorluk diliyle konuşmasına dair bir ferman çıkarmıştı.

Her ne kadar ırklar o merkezi dili benimseyip konuşur oldularsa da zamanla kendilerine has kelimeler eklediler ve sözcükleri farklı aksan ve manalarla telaffuz etmeye başladılar. Sonuç olarak ogrelerin lisanı Vindrasilerinkinden çok daha farklıydı. Yine de köken aynı olduğu için çoğu ogre çoğu insanla karşılıklı konuşabilmekteydi.

Efsaneye göre o eski İmparator paylaşılan bir dilin ırklar arasında barış ve anlayışı kuvvetlendirmesini ümit etmişti. Fakat maalesef tam tersi bir etki ortaya çıkmıştı. Artık tüm ırklar birbirlerinin hakaretlerini anlayabiliyordu.

Norgaard ağzını yumdu. Yüz ifadesi sertleşti.

Oğlumu bağışlayın, efendiler,” dedi ogrelere. “Kendisi genç ve kanı kaynıyor. Yalnız konuşmamıza gücenmezseniz onunla iki çift laf etmek istiyorum.”

Ogreler kibarca razı geldiler. Sırıtışlarına bakılırsa genç adamın azar işiteceğini düşünüyorlardı.

Sırıtışları gören Skylan’m suratı utançtan kıpkırmızı kesildi. Ancak hiddetini içine atması gerekiyordu. Babasının öfkesine nadiren hedef olurdu ve şimdi neyi yanlış yaptığını anlayamı-yordu. Ayrıca Ayleen’in muzipçe parıldayan gözlerinin de farkındaydı.

Skylan babasının yanına sokulup onunla konuşmak için üzerine doğru eğildi. “Beni bu vahşilerin önünde niçin azarlıyorsun?”

“Çünkü o gemilerde yüz yetmiş ogre var,” diyerek oğluna ters ters baktı Norgaard.

Yorgunlar çıkarsalar çıkarsalar yetmiş beş savaşçı çıkarabilirlerdi - yaşlı adamlar ile çocukları da sayarsak doksan. Yine de Skylan yılmamıştı. Yaban domuzuyla olan mücadelesi onu şevke getirmişti. İçi kan dökme arzusuyla dolup taşıyordu. Yüz yetmiş ogreyle tek başına bile savaşabilecekmiş gibi hissediyordu.

“Herkes Torgun savaşçılarının savaşta iki ogreye bedel olduklarını bilir.”

“Ben öyle bir şey bilmiyorum,” dedi Norgaard sertçe. “Ve ogrelerle savaşmışlığım da var. Ya senin, çocuk?”

“Hayır, Baba,” dedi Skylan. Çocuk lafından alındığı için somurtarak ekledi: “Ve anlaşılan fırsatım olmayacak da.”

“Hiç belli olmaz,” dedi Noıgaard. “Bu ogrelerin neden geldiklerini bilmiyorum, ama burnuma tehlike kokusu geliyor. Şu iki ogre komutan; ogreler onlara tanrıbey diyorlar. Üçüncü ise şaman. Bir savaş gemisinde şaman bulunması, durumun tanrılarıyla ilgili olduğunu ve onlar için büyük önem taşıdığını gösteriyor. Sen içeri girip onlara hakaret ettiğin sırada olan biteni bana açıklamak üzereydiler. Sana hatırlatırım, Skylan, ogreler buraya müzakere için geldiler. Onları Şefin Salonu’na ben davet ettim, yani benim misafirlerim. Müzakere kutsaldır; misafir kutsaldır. Torval’in gözü üzerimizde.”

Norgaard biraz daha sokuldu. “Bir şey daha var -köye gelirken gemileri gördün mü?”

“Evet, Baba,” dedi Skylan.

“Ejdergemimizi kuşattıklarını fark ettin mi?”

Skylan afallamış bir halde babasına bakakaldı. Onu tabi ki görmüştü, fakat üzerinde kafa yormamıştı. Şimdi yanılmış olabileceğini düşünüyordu. Belki de babasının azarını haketmişti -veya en azından bir kısmını.

“Özür dilerim, Baba,” dedi boyun eğerek. “Düşüncesizlik ettim.”

“Zaten hiç düşünmüyorsun, evlat,” dedi Norgaard iç çekerek. “Elini kılıcına attığın gibi kavgaya koşuyorsun...”

“Savaşçı dediğin öyle olur,” dedi Skylan gururla.

“Ama Şef dediğin öyle olmaz,” dedi Norgaard. Eliyle ogre-leri işaret etti. “Misafirlerimizden özür dile.”

Skylan denileni yaptı. Ne de olsa Torval’in gözü üzerlerin-deydi. Özrü kısa, sert ve gönülsüz olsa da ogreler kabul ettiler. Bilge yaşlı köpek, taşkın genç eniğe haddini bildirdiğinden aıtık işe koyulabilirlerdi.

“Ogrelerin Torgunları niçin ziyaret ederek onurlandırdıklarını anlatmak üzereydiniz,” dedi Norgaard.

İki tanrıbey şamanlarına hürmetle bakarak söze başlaması için buyur ettiler.

Ogre şaman ayağa kalktı. Azametli ve alışılmadık görünümlü suret, bir savaşçının kaslı vücudundan yoksun olmasının yanı sıra parlak siyah tüylerle süslü başlığı onu olduğundan daha da uzun gösteriyordu. Tüylü pelerinine ek olarak uçları gümüş kaplı kıvrık kemiklerden yapılmış bir de kolye takmaktaydı. Kıllı kolları gümüş bileziklerle kaplıydı. Gözlerinin etrafındaki siyah boya bakışlarını daha da vurguluyor, tuhaf bir yoğunluk katıyordu.

“Siz Vindrasilere kısa süre önce göklerde sizin tanrılarınız ile bizimkiler arasında geçen büyük bir cengi haber vermeye geldik,” dedi şaman. Gözleri parlıyor, artık o kadar çocukça gözükmüyordu. “Savaşı bizim tanrılarımız kazandılar. Sizin tanrılarınız kaybettiler. Tanrılarınız öldü."

Şaman sakince yerine oturdu. Hışırdayan tüyleriyle yuvasına kurulan iri ve sıska bir leyleği andırmaktaydı.

Bu sözlerin ardından öyle derin bir sessizlik çöktü ki uzunev-deki herkes şamanın üzerindeki tüylerin hışırtısını işitebiliyordu. Torguniann ağzını bıçak açmadığını gören kaplan derisi pelerin giymiş tanrıbey konuşmak için ayağa kalktı.

“Artık Vindrasilerin tanrıları olmadığına göre size himayemizi sunmaya geldik. Karşılığında zaten ölmüş olan tanrılarınızı reddedecek ve bizimkilere tapacaksınız. Tanrılarımıza saygılarınızı sunmak için bize kırk üç baş sığır, on üç külçe gümüş ve iyi niyetinizin işareti olarak biri Şefin oğlu olmak üzere yedi adam vereceksiniz. Ayrıca bize ejdergeminizi de vereceksiniz.”

İlk ağzını açan Skylan oldu.

“Yalan söylüyorsun!” diye vahşice haykırdı.

Kılıcını çekip ogrelerin üzerine atılmaya çalıştı, fakat yaralı bacağı ağırlığını taşıyamadı. Tökezleyip düşecek gibi oldu. Gam da o sırada Skylan’ın göğsüne sarılıp onu durdurmuştu. Skylan dostundan kurtulmaya çalıştı. Noıgaard’ın sert bir emriyle iki Torgun savaşçısı daha onu tutmaya koştu.

“Torval asla kaçmaz!” diye bas bas bağıran Skylan onu tutanlardan kurtulmaya çalıştı.

“Torval altına kaçırıp arkasına bakamadan tüydü,” dedi og-

re tanrtbeyi sakin sakin. “Ejderha Tanrıçanız ve diğer tüm ödleklerle birlikte."

Skylan ogrelere öyle bir hiddetle atıldı ki Gam ve iki savaşçıyı da peşi sıra sürükledi. Kıpkırmızı olmuş yüzündeki gözlerinde kıvılcımlar çakıyor, ağzından tükürük fışkırıyordu. İlerlemeye çalışırken böğürtüyor, aklım kaçırmış gibi gözüküyordu. Ogre tanrıbeyler ayağa fırlayıp kılıçlarını çektiler.

Skylan toprak zeminden güç alarak onlara bir kez daha hücum etti. İki savaşçı kollarından tutarken Gam da hâlâ göğsüne sarılı vaziyetteydi. Üçü birden onu güç bela yere devirene dek Skylan aradaki mesafeyi yarılamıştı bile.

O haldeyken, kollarıyla bacakları tutulurken ve bir savaşçı da üzerinde otururken bile Skylan ağzına geleni söylemeyi sürdürüyordu. Konuşacak nefesi kalmayana dek yalan söylediklerini haykırdı. Soluk almak için çabalarken ogrelere kötü kötü bakıyor, sanki onların kafalarına vuruyormuş gibi sıkılı yumruklarıyla yeri dövüyordu.

Öğrenin anlattıklarından (ilkeye kapılan tek Torgun o değildi. Olayın şoku atlatıldıktan sonra uzunevdeki her adam ayağa kalkmış, her biri aklındakileri diğerlerinden daha yüksek sesle duyurmayı kafasına koymuştu. Torgunlar uluyup kükrüyorlar, el-kol hareketleri yapıyorlar, ayaklarını yere vurup silahlarını kalkanlarına çarpıyorlardı. Uzu nevin duvarları, içerideki şamatadan sarsılıyordu.

Dışarıdaki savaşçılar öğrenin bildirisini duymadılarsa da Skylan’ın öfke dolu haykırışlarını ve içerideki savaşçıların bağ-rışlaıını işitebiliyorlardı. Kavga çıktığını zannederek içeri girmeye kalktılar. Ogre muhafızlar kalkanlarını kaldırarak Torgun savaşçılarını geri iteklediler, savaşçılar da ogrelere küfredip onlara yüklendiler.

“Susun!" diye kükredi Norgaard. “Kesin şu deliliği!”

O bir zamanlar Savaş Şefiydi. Cenk meydanında emir vermeye; silah çınlamaları, savaş naraları ve yaralananların çığlıkları arasında sesini duyurmaya alışkın olduğundan sesini tüm o gürültü patırtı içinde bile duyurabildi. Bakışlarını özellikle de oğluna dikti. Skylan’ı tutan savaşçılar Şeflerine kararsız gözlerle baktılar.

“Ben iyiyim,” diyen genç adam onları uzaklaştırmaya çalıştı. “Artık bırakabilirsiniz.”

Skylan geri çekilmesinin yegane sebebinin Şefinden gelen emir olduğunu başta ogreler ile Aylaen olmak üzere herkesin anlamasını umuyordu. Yardımı öfkeyle reddederek ayağa kalktı ve baldırındaki yaranın tekrar açılmış olduğunu gördü. Bacağından aşağı kan akıyordu.

Salon yatışmışsa bile sessiz değildi. Ortalığa rüzgar ile suyun hakimiyeti için kimi zaman aralarında kavga eden, tekneleri batırıp köylerin su basmasına sebep olan Tanrıça Akaria ile kız kardeşi Svanses’in tutuştukları fırtınalı savaşlar arasındaki sükunetlerde olduğu gibi meşum ve telıditkar bir uğultu hakimdi. Uzunevdeki savaşçılar duvarların önüne geri döndüler. Dışarıdakiler de kapıdan uzaklaştılar. Hiç kimse silahını elinden bırakmadı.

Skylan’dan başka salondaki herkesin gözü Norgaard’ın üzerindeydi. Şefin bu ipe sapa gelmez iddiayı ve ondan da ipe sapa gelmez talebi reddetmesini bekliyorlardı. Savaş elbette ki kaçınılmazdı. Tek yapılması gereken Şefin emir vermesiydi.

Norgaard sessizliğini korudu.

İşin aslı ne yapacağını bilmiyordu. Hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Bunlar daha önce dövüştüğü ogreler gibi davranmıyorlardı. O ogreler asla insanlara böyle bir hikâyeyle gelip müzakereyle falan uğraşmazlardı. Tanıdığı ogreler gemileriyle Luda’ya gelirler, köyü yakarlar, herkesi öldürürler, her şeyi çalarlar ve çekip giderlerdi.

Bu değişiklik neyin nesiydi? Neler oluyordu? Karanlık ve tehlikeli sularda seyrediyorlardı ve Norgaard bu sularda dikkatle, önünü yoklaya yoklaya ilerlemeliydi. Ağzını kapalı tutup sakalını kaşıdı ve düşünceli gözlerle şamanı süzdü. Ejder-kemiği oyununda olduğu gibi bazen geri çekilip savunmaya geçmek, bir sonraki hamleyi düşmanın yapmasına izin vermek daha iyiydi. Bunu boş yere Skylan’a da öğretmeye çalışmıştı.

“Neden bir şey söylemiyor?” diye sabırsızca bilmek istedi Skylan.

Garn eski bir atasözüyle yanıt verdi. “’Aptal adam ağzını açar. Akıllı adam kapalı tutar.’ Norgaard neler döndüğünü anlamaya çalışıyor.

Mesela ogreler niçin bize hemen saldırmadılar? Nereden çıktı bu müzakere?”

Skylan bunan kıvırdı. “Peh! Onlar ogre. Kafalarında beyin yerine lor peyniri var. Yaşlı adam cesaretini kaybetmiş, hepsi o. O bir şey demezse ben diyeceğim.”

"Sen karışma, Skylan,” diye uyardı Garn. “Bırak meseleyi baban halletsin.”

Skylan dostunun öğüdünü kulak ardı etti. Dönüp tüm bu hengamede sesini çıkarmamış ve neredeyse bir köşede unutulmuş olan Treia’ya baktı. Ablasının yanı başında bekleyen Aylaen elini onun koluna koymuştu. İkisinin de gözü Norga-ard'ın üstündeydi. Skylan’a dikkat etmediklerinden onun konuştuğunu duyunca şaşkınlık yaşadılar.

"Kemik Rahibemizi bu saçma sapan iddiaları çürütmeye davet ediyorum,” dedi Skylan. “Rahibe, ogrelere yanıldıklarını söyle. Yaşadığını ispatlaması için Torval’den bize bir işaret vermesini iste.”

Treia ağzıyla hiçbir şey demedi. Kara gözleri hiddetle parlıyordu. İfadesiz kalan solgun yüzüyle kafasından geçenleri belli etmemesine rağmen Noıgaard kadının, oturduğu sandalyeyi elleri bembeyaz kesilecek kadar sıkı tuttuğunu fark etti.

Kendi uyanıklığından hoşnut olan Skylan ise Rahibe’nin çalkantılı ruh haline dikkat etmedi.

Kadının bu hali Norgaard’ın gözünden kaçmamıştı. Yaşlı adamın içindeki umut ışığı söndü. Treia göklerde her şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Torval’den bir işaret istemesi halinde tanrının yanıt vermeyeceğinden ve -Torval biliyor ya-zaten yeteri kadar cesaretlenmiş ogrelerin bu duaımdan daha da cesaretleneceklerinden korkuyordu.

En azından Noıgaard artık ogrelerin ne diye müzakereye geldiklerini bilmekteydi. Tanrılarının onları terk ettikleri bilgisi halkını mahveder, cesaretlerini kırardı. Hiç şüphe yok ki öğleler sırf bu yüzden kavga etmektense konuşmayı yeğlemişlerdi. Norgaard o an Torgun halkının hayatının Treia’nın ağzından çıkacak sözlere bağlı olduğunu anladı ve daha fazla şey biliyor olmayı ve kadının nasıl bir tepki vereceğini tahmin etmiş olabilmeyi çaresizce diledi.

Treia köye yeni gelmişti. Torgun olmasına ve orada doğmasına karşın daha on iki yaşındayken annesi Holma tarafından kocasının hayatı bağışlanır umuduyla Ejderha Tanrıça Vin-draslı'a yollanmıştı. Treia bir Kemik Rahi!>esi olmak için koyu geçerek Vindrasi ulusunun beykenti Vindraholm'a gitmişti. Görünüşe bakılırsa bu fedakarlığı işe yaramıştı. Babası o günden sonra daha uzun yıllar yaşamıştı. Maalesef Treia bunu İlilmiyordu: onu bir daha hiç görmemişti.

Tıeia on altı yıl Vindraholm'da kalmış, hu süre zarfında tanrıların sırlarına nail olmuştu. Torgunların önceki Kemik Rahibeleri bozuk yılan balığı yiyip ölünce halkına bir yıldan kısa zaman önce geri dönmüştü.

Suratsız bir kadın olan Treia yirmi sekizinde olup hâlâ bekardı ve talibi de yoktu. Aslında çirkin değildi. Solgun bir tene, gür sarı saçlara, uzun ve dar bir surata, ince bir endama sahipti. Ara sıra tebessüm etseydi erkekler ona daha fazla ilgi gösterebilirlerdi. Hiçbir şey Treia'yı hoşnut ya da mutlu etmezdi. Festivallerde bile köydeki herkes kutlamalara katılırken o eğlenmeye dudak büker, ilk fırsatta evine yollanırdı.

Treia ileri derecede miyop olduğundan ne zaman bir şeye dikkatle baksa gözlerini kısardı. Gerek gözlerini kısması, gerekse karşısındakinin aklından geçenleri çoğu kez bilmesini sağlayan esrarengiz yeteneği sebebiyle bedenin içindeki ruhu görmek gibi bir güce sahip okluğu düşünülürdü. Bu yüzden köydeki çoğu kimsenin -erkekler de dahil- ondan gözü korkardı. Skylan'a sinirli bir bakış attıktan sonra Treia kara gözlerini indirerek yere dikti. Kız kardeşi kulağına bir şeyler fısıldadı. Treia başını olumsuz anlamda salkıdı.

Torgun savaşçılarından çoğu Treia'yı kibirli tebessümlerle izliyor, Kemik Rahibesi'nin ogıeleıin bu saçma iddiasını yalanlamasını ve onları Torval'in öfkesine hedef göstermesini bekliyordu. Ancak Norgaarc! bazılarının o kadar da rahat olmadığını tespit etti. Sonu hüsranla biten o akına oğluyla beraber çıkanlar, akın sırasında Treia'nın Ejder Kahg'ı çağırmasını ve ejderhanın yanıt vermemesini unutmamışlardı.

Treia onlara Ejderha Tanrıça Vindraslı'ın Torgunlardan memnun olmadığını söylemişti. Peki ya mesele bu kadar basit di'ğilse? Ya Vindraslı mağlup edilip göklerden kovuiduysa?

Treia konuşmadıkça tüm Torgun savaşçıları huzursuz olmaya başladılar. Norgaard alçak sesle homurdanarak Treia'ya bir an önce konuşması gerektiğini belli etti. Rahibe ona yan gözle baktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı.

Hareketleri zarif, haşmetliydi. Kara gözleri miyopsu bir parıltıya .sahipti. Solgun yanakları kızarmıştı. Uzıınevdekilere şöyle bir göz gezdirip bakışlarını ogrelere çevirdi. Tavırları o kadar mağaır ve azametliydi ki ogreler bile ona hürmet eder gibi gözüktüler. Kadın dosdoğru şamanla konuştu.

“Vindrash mihrabına gideceğim. Orada sizin ve bizim tanrılarımıza sesleneceğim,” dedi Treia. “Hangi tanrıların bana cevap verdiklerine bakacağım. Gece boyunca dua edeceğim. Rahatsız edilmek istemiyorum.”

Treia başını dimdik tutarak ıızunevden dışarı çıktı. Norga-ard'ın yanından geçerken ona attığı bakış, sözcükler kadar açık olarak diyordu ki, Sana zaman kazandırdım, bunu iyi kullan!

Ogre muhafızlar şamanlarının bir işaretiyle kenara çekilerek Treia'nın geçmesine izin verdiler. Torgun savaşçıları da ona yol açtılar. Biri ona eşlik etmeyi önerse de kadın bu teklifi burun kıvırarak reddetti.

Ablasının bu ani ve kati davranışı Aylaen'i hazırlıksız yakalamıştı. Bir anlık tereddüdün ardından kapıdan çıkmakta olan Treia'nın yanına alelacele gitti. Ogreler onu durdurmaya kalk-madılarsa da yanlarından geçerken kızı dikizlemeyi ihmal etmediler. Bir ogre yanındakine açık saçık olduğu belli bir yorumda bulundu, öteki de sırıttı.

Söyleneni dtıymasa da tahmin edebilen Skylan yine kılıcına uzandı. Garn kolunu sımsıkı tutup dostunun kulağına fısıldadı ve Skylan da bir kerecik olsun onun sözünü dinledi.

Üç ogre tanrıbey şamalılarına fikir danıştı. Uzunevdeki diğer savaşçılar gibi Norgaard da sükunetini korudu. Görünürde bunu nezaket icabı yapıyorlardı, fakat oradaki herkes söylenenleri duyabilmek için kulak kesilmişti.

Ogreler seslerini alçak tutmaktaydılar. Norgaard sakat bacağını rahatlatma bahanesiyle ayağa kalkıp daha net duyabilmek için onlara yaklaştı.

Muhabbete dalmış olan ogreler onu fark etmediler.

Yaratıklar hızlı hızlı konuşuyorlardı. Norgaard söylenen beş kelimeden sadece birini duyabiliyorsa da kulağına çalınanlar ogrelerin şaşkınlığa düştüklerini, ne yapacaklarından emin olamadıklarını anlamasına yetti. Ogreler Raj Tanrıları olarak bilinen kendi tanrılarını kabullenmelerini Torgunlaıa dayatmışlardı ve şimdi de Torgun Kemik Rahibesi gidip Raj Tan-rıları'na dua edeceğini söylemişti. Ogreler ona inanıp inanma-yabilirleıdi (tanııbeylerden birinin inanmadığı belliydi), fakat şaman o an için Torgunlaıa saldıramayacaklarında ısrarcıydı. ()greler cevap vermeleri için Raj Tanrıları'na fırsat tanımalıydılar. başka bir şey yapmak tanrılara hakaret olurdu ve şamanın ila belirttiği gibi ogreler evlerinden çok uzakta, aşacak zorlu bir okyanusun ardındaydılar. Tanrıları kızdırmak hiç de akıllıca olmazdı.

bu son ifade tanrıbeyleri ikna etti. Ogreler Vindrasilerin aksine denizi sevmedikleri gibi deniz de onları sevmezdi.

Yeteri kadar dinlediğine karar veren Norgaard topallayarak yerine döndü.

Kendi aralarında biraz daha konuştuktan sonra kaplan postlu tanrıbey söz aldı. "Güçlü ve kudretli Raj Tanrılarıma güveniyoruz. Rahibenize onlara dua etmesi için zaman tanıyacağız. Onun -ve sizin- cevabını bekleyeceğiz. 13u esnada siz bu gece şerefimize koca bir ziyafet düzenlerken size tanrılarımızdan bahsedeceğiz."

Norgaard iç geçirdi. Ogreleri beslemek Torgunların zaten azalmış erzak stokunu bitirecekti, fakat ziyafeti reddederek onlara hakaret etmeyi göze alamazdı.

Ogre tanrıbeyler tıpkı tüyleri hışırdayan şamanları gibi oradan ayrılmaya hazırlandılar. Norgaard da onlara eşlik ederken Torgun savaşçılarına yerlerinde kalmalarını işaret etti. Tüm adamlarının topyekiin üzerlerine gelmeleri misafirlerini telaş-landırabilirdi.

Norgaard tanrıbeyleri geçirip dört savaşçıyı onlarla beraber yolladı.

"Gemilerine döndüklerinden emin olun," diye emretti adamlarına. "Gözünüzü üzerlerinde tutun."

Norgaard devasa ogrelerin ağır adımlarla uzaklaşmalarını seyretti. Halkını kııtaracak bir plan yapmak için günün geri kalanı kadar bir

zamanı vardı.

Fazla değilse de hiç yoktan iyiydi.

Adamlar ogrelerin gemilerine döndüklerini bildirince Norgaard Torgun Konseyi'ni topladı. Konsey ailelerin erkek, kimi durumlarda da kocası öldükten sonra tekrar evlenmemiş kadın reislerinden oluşuyordu. Gelecekteki Şef olarak Skylan ile onun yanından ayrılmayan Gam da oradaydı.

Norgaard durumu izah etti: “Yarın sabah ya ogrelere teslim olup isteklerine boyun eğecek ve onlara kırk üç baş sığır, on üç külçe gümüş, oğlum da dahil yedi adam ile gemimizi vereceğiz, ya da dövüşüp...”

“Dövüşelim," diye yüksek sesle duyurdu Skylan.

“...bizden neredeyse iki kat kalabalık bir orduya karşı mü-cadde edeceğiz,” diye dişlerini gıcırdatarak cümlesini bitirdi Norgaard.

"Kafa yoracak ne var ki?” diye sabırsızca bilmek istedi Skylan. “Tabi ki dövüşeceğiz.”

"Ve de katledileceğiz,” dedi Norgaard.

"Kaybetmemiz mümkün değil,” dedi Skylan. “Torval yanımızda.” Boynundaki gümüş baltaya hürmetle dokundu.

“Torval son akınında da yanında mıydı?” diye alay edercesine sordu Norgaard.

Konsey Skylan’m ne diyeceğini beklese de herkes cevabı biliyordu. Skylan’m son akını hiçbir şey kazandırmadığı gibi ngreleri de üzerlerine çekmişti.

“Tanrılar yanımızda değildi,” dedi Skylan. “Ve şimdi nedenini biliyoaım. Torval ile Vindrash kendi savaşlarını veriyorlardı. O çirkin kahpe dölleri ne derlerse desinler kaybetmedikleri bir savaşı!”

Babasına sinirli bir bakış atarak ekledi: “İsteklerine boyun eğip teslim olmamızı mı söylüyorsun?”

“Dövüşürsek ölebiliriz,” dedi Konsey üyelerinden Sigurd. "Ama ogrelere sığırlarımızı verirsek o zaman kesinkes ölürüz açlıktan. Ölürken elimde bir kılıç tutacağım, boş karnımı değil."

Sigurd, kız kardeşler Treia ile Aylaen'in hem amcası hem de üvey babasıydı. Aylaen'in öz babası Myrdill ölünce Sigurd dul kalan baldızına evlilik teklif etmiş, bunu da çocukları umursadığından değil kardeşinin malına mülküne sahip olmak için yapmıştı. Aylaen'in annesi Holrna teklifi kabul etmişti, çünkü çiftliğini işletmek için bir kocaya ihtiyacı vardı. Sigurd pek sevilmezdi, Kendisine iki erkek çocuğu veren metresinisaklama gereği duymayan aksi, gaddar bir adamdı. Onlara iyi davranırken karısı ile üvey kızlarına köle muamelesi yapardı. Aylaen üvey babasından nefret eder, ondan bucak bucak kaçardı.

Diğer Konsey üyeleri de fikir beyanında bulundular. Hepsi de Torgunlar'ın dövüşmeleri gerektiğine dair tutkulu sözler sarf ettiler.

“Ben de dövüşe varım," dedi Norgaard. “Ama az da olsa kazanma şansımız olmasını isterdim.”

Kimse bu sözlere karşı çıkamadı. Skylan bir Torgun savaşçısının iki ogreye bedel olduğuna dair atıp tutabilirdi, fakat Kon-sey'deki yaşlılar bunun boş laf olduğunun farkındaydılar. Ogre-ler çocuksu suratlara sahip olabililer ve domuz gibi kokabilirler-di, ancak dövüşmeleri gerektiğinde vahşi ve güçlü, bir o kadar da marifetli savaşçılardı ve arkalarında kudretli tanrıları vardı.

Torgun tanrılarına gelince...

“Konuşabilir miyim?" diye alçak, hürmetkar bir sesle sordu Garn. Konsey mensubu olmadığı için izin almadan konuşmak gibi bir hakkı yoktu.

“Evet,” diye atılan Skylan kimsenin karşı çıkmasına izin vermedi.

Norgaard da hiç düşünmeden razı oldu. Garn'ı o yetiştirmişti ve genç adamı oğlu gibi severdi. Hattâ bazen Garn'ı öz oğlundan daha çok sevdiği olur, bu yüzden kendini suçlu hissederdi. Norgaard uzun zaman Skylan'ın dostundan bilgelik ve sabır öğrenmesini ummuştu. O zamana dek beklediği olmamıştı; Skylan her zamanki gibi aceleci ve gözükaraydı. Yine de oğlunun Garn'ın olumlu özelliklerinden faydalanacak kadar aklı başında olmasına seviniyordu.

“Ogrelerle dövüşmeliyiz, ama yalnız başımıza değil,” dedi Garn. “İhtiyacımız olan yardım, halicin öte yanında.”

Gymir Halici, karanın içlerine kadar uzanıp yüksek tepeleri kesen, Torgunları Kharajis anakarasından ve dolayısıyla diğer Vindrasi klanlarından ayıran dar ve derin bir su kütlesiydi. Sekiz esas klanın en büyüğü, en zengini ve en güçlüsii olan I leudjunlar halicin diğer yanındaki beykent Vindraholm'da yalamaktaydı. Mevcut Şefler Şefi Horg, Vindrasi ulusundaki en kudretli adam olmasının yanı sıra Heııdjun Klam'nın da şefiydi. Karısı Draya da Kai Rahibesi'ydi.

“Horg'un pek çok ejdergemisi ve savaşçısı var,” dedi Nor-gaard düşünceli bir edayla. “Karısı tanrılara yakın. Tanrılar birisine konuşacak olurlarsa ona konuşurlar.”

Skylan homurdandı. “Horg'un kaybettiği cesaretini şarap fıçısının dibinde aradığını duymuştum."

“Horg sapma kadar savaşçıdır,” dedi Norgaard haşince. Şefler Şefi onun yaşlarında olduğundan genç oğlunun anlayamadığını o anlıyordu. “Savaşçı yüreği onu boşa çıkarmaz.”

“Horg'un ayyaşın teki olup olmaması fark etmez,” dedi Si-gurd sabırsızca. “Ogreler ejdergemimizi zaptettiler. Yardım çağırma imkânımız yok.”

İçlerinden biri yüzmeyi önerdiyse de bir başkası sıcak mevsimde olmalarına rağmen halicin derin sularının soğuk olduğunu belirtti. Yüzücü yolu yarılmadan önce soğuktan ölürdü. Karadan gitmeye gelince, haliç içeriye kilometrelerce uzanıyordu; etrafından dolanmak günler sürerdi.

“Garn'ın bir fikri var,” dedi Skylan. “Yoksa ağzını açmazdı.”

“Kee, Garn? Bir planın varsa söyle de dinleyelim,” dedi Norgaard.

“Yardım çağırmak için gemiye veya yüzücülere ihtiyacımız yok. İşaret ateşi yakacağız.”

Klanları savaşa çağırmanın eski bir yöntemi olan işaret ateşi, diğer klanlara tehlikeyi haber verip yardım istemekte kullanılırdı. Klanlar işaret ateşine cevap vermeye kadim kanunlar gereği mecburdu. Horg ile savaşçıları ateşi görünce bir sorun çıktığını anlarlardı.

Fakat bu planda bir kusur vardı.

“İşe yaramaz, Gam,” dedi Norgaard iç çekerek. Umudu kırılmıştı. “Ogrelerin de işaret ateşi kullandıkları olur. Odun toplayıp ateş

yaktığımızı görünce yardım çağırmak istediğimizi anlayacaklardır. Bize hemen oracıkta saldırırlar.”

“Karınları yaban domuzu etiyle dolu değilse,” dedi Gam.

Diğerleri anlamayarak ona şaşkın şaşkın baktılar. Skylan kaba bir kahkaha attı ve yarasını unutarak bacağına vurdu.

“Bu yarım akıllılara planını anlat, kardeşim,” derken elini baldırına bastırarak yüzünü ekşitiyordu.

“Ogıeler onurlarına büyük bir şölen düzenlememizi emrettiler,” dedi Gam. “Onlara yaban domuzu ikram edeceğiz."

Artık yeteri kadar anlaşıldığını düşündüğünden durup etrafına bakındı.

“Koca bir ateşin üzerinde kızarmış domuz,” dedi Skylan zaferle.

Kafalarında bir ışık yanan Konsey mensuplan sırıtıılarken birkaçı da alkışladı. Plan üzerinde düşünen Norgaard bir kusur bulamadı. Ogıeler son derece iştahlı olurlardı, özellikle de ete karşı. Uzun zamandır denizde olan bu ogreler herhalde balıkla (ki ogreler balıktan tiksinirlerdi) ve soğuk bezelye ile beslenmek zomnda kalmışlardı, bayıldıkları kırmızı etle değil. Norgaard onları ilk gördüğünde Toıgunların güveç ve fırınlarından yükselen kokulan açıkmışçasına içlerine çektiklerini fark etmişti.

“İyi fikir, Garn,” demekle yetindi Norgaard. Genç adamın yüzü bu büyük övgü karşısında duyduğu gururdan kıpkırmızı kesildi.

Skylan çok hevesliydi. “Hoıg ile savaşçıları işaret ateşini görecekler ve şafaktan önce denizi aşıp geleceklerdir. Ogreler uyandıklarında bu sefer kendilerini ikiye karşı bir kalmış vaziyette bulacaklar. Sular ogıe kanıyla kıpkırmızı kesilecek. Yanan gemilerinden yükselen dumanlar kadar ölüm çığlıkları da göklere yükselecek.

"Kimbilir,” diye sırıtarak ekledi, “belki ogreler felaketlerine yol açacak ateşi yakmamıza yardım bile ederler!”

Konsey Garn’ın planını oybirliğiyle kabul etti.

Ogre tannbeyler, kızarmış doımız etli ziyafet davetinden hoşnuttular. Norgaard adına davette bulunan Garn, sonrasında tanrıbeylerden birinin domuz lafını duyunca ağzının sularının aktığını bile anlattı.

Garn onlara zaman olarak ayın doğuşunu, Sular Tanrıçası ve Dalgalar Hükümdarı Akaria’nın fenerini yakacağı zamanı vermişti.

Tannbeyler geleceklerini söyleyip yanlarında muhafızlarını ve şamanlannı getireceklerini de ilave etmişlerdi. Garn sonuç olarak on beş aç öğrenin geleceğini hesapladı. Norgaard derin bir iç geçirdi. Torgunların paylaşacak fazla yiyecekleri olmadığı gibi ellerindeki de düşmanlarının karnını dolduracaktı. Tek tesellisi sabahleyin ogrelerin kahvaltıyı öbür dünyada yapacaklarıydı.

Norgaard’ın Garn’a verdiği bir sonraki görev, kendi deyimiyle “dua altında kalmaktan” hoşlanmayan Skylan’ı yarasının iyileştirilmesi için izin vermeye ikna etmekti. Skylan dostuna itiraz etse de bu sefer sesini fazla çıkarmadı ve nihayetinde Kemik Rahibesi’ne gitmeye razı oldu.

İşin aslı, Konsey toplantısının sonlarına doğru acı ve kan kaybının nihayet Skylan’ın aklını başına getirdiğiydi. Genç adamın bayılmasına ramak kalmıştı. Onu tek ayakta tutan, diğer savaşçıların önünde zayıflık belirtisi göstermemeye yöne-

lik kati bir azim olmuştu. Yarınki dövüşe katılamayacak kadar güçsüz düşme korkusu, onu her fırsatta kaçındığı şeye itmekteydi -yardım almaya.

Garn Vindrash Salonu’na kadar dostuna eşlik etmeye niyet-lendiyse de Skylan ona diğer adamlarla beraber odun kesmek için ormanlık tepelere gitmesini söyledi. “Gideceğim, söz veriyorum,’’ diyen Skylan boynunda taşıdığı gümüş baltayı kavradı. “Torval adına yemin ederim.’’

Skylan’ın böyle bir yemini asla bozmayacağını bildiği için içi rahatlayan Garn ormana yöneldi.

“Ortada tek bir sorun var. Niçin iki ateş birden yakmamız gerektiğine dair ogreleri inandıracak bir açıklama bulmalıyım,” dedi Garn ayrılmadan önce. “Ne de olsa harıl harıl yanan bir işaret ateşinin üzerinde domuz kızartacak değiliz.”

Skylan bir kahkaha attı. “Ogrelere bir ateşin domuzun kalasını, diğerinin de budunu kızartmak için olduğunu söylersin. Onlar sadece ogre. Ne desen inanırlar.”

Dostuna iyi dileklerini sunduktan sonra Garn tepelere çıkan patikayı tutturdu. Skylan ise Vindrash Salonu'na doğru giden dolambaçlı yollarda ilerleyerek boş sokakları kat etti, boş evlerin yanında geçti.

Sessizlik iç sıkıcıydı. Genellikle Güneş Tanrıçası Aylis'in denize doğru inişe geçtiği günün bu zamanında kadınlar akşam yemeği hazırlıklarına girişirlerdi. Hava, pişen ekmek ve Inkurdayan güveç kokularını taşırdı. Çocuklar güle oynaya dışarıda oynarlardı. Erkekler sürüleri gütmekten, tarlada çalışmaktan, demir dövmekten ya da hayatlarını kazanmak için klanda her ne iş yapıyorlarsa ondan dönerlerdi. Küçük gruplar halinde toplanarak o günün haberlerini konuşurlar, akşam yemeğinin hazırlanmasını beklerlerdi.

“Sanki herkes ölüp gitmiş," diye mırıldandı Skytan.

Ağzından çıkanı kulağı çok geç duydu. Kimse muharebeden evvel ölümden bahsetmezdi. Hemen gümüş baltaya dokunarak Torval'den bu kötü alameti defetmesini istedi.

Her klanın kendi Vindraslı Salonu bulunurdu -genelde ufak, kesinlikte Vindraholm'daki Tanrılar Koca Salonu kadar büyük veya görkemli değil. Basit bir yapı olan Salon, Şefin SaIonu'na benzer ama daha küçük boyutlarda inşa edilirdi. Salon'un yakınında Kemik Rahibesi'nin yaşadığı bir uzunev mevcuttu.

Salon ile uzunev köyden biraz dışarıda, ormanın içindeki küçük bir açıklığın ortasında yer alıyordu. İkisi de köydeki erkekler tarafından sürekli bakıma tabiiydi. Treia'ntn şifa vermede kullanılan otları yetiştirdiği küçük bir bahçesi vardı. Bunun haricinde köylüler Kemik Rahibesi'ne yiyecek ile postlar, pişirme kaplan ile kürkler ve de ihtiyacı olabilecek diğer şeyleri armağan olarak verirlerdi.

Skylan oraya vardığında Aylaen'i Vindraslı Salonu'nıın kapalı kapısının önünde volta atarken buldu. Kız ona tebessüm etti. Skylan da onu gördüğüne sevinerek gülümsedi. Kızı burada bulmayı umması, Tıeia'clan yardım istemesi için bir diğer sebepti. Genç adamın baldırındaki kanlı kesiği görünce Ayla-en'in bakışları yumuşadı.

“Siit gibi bembeyazsın,” diyen genç kız Skylan'ın kanlı kıyafetlerini endişeyle süzdü.

“Kanın çoğu domuza ait,” dedi Skylan gururla.

Aylaen’in endişeli hali onun için hoş bir sürprizdi. Ne zaman karşılaşsalar genç kız ne yapar eder onunla dalga geçmenin bir yolunu bulurdu. Aylaen’i kendisi için üzgün görmek içini ısıtmıştı.

“Yere otur da yarana bakayım.”

Skylan yavaşça çömeldi. Aylaen yaraya yapışmış kanlı sargıları nazikçe açmaya çalıştı. Genç adam acıdan irkilerek neresini ıııttu.

"Kötü görünüyor,” dedi Aylaen. “İltihaplanmış gibi."

"Yarın dövüşmem gerekiyor,” dedi Skylan. “Ablan benim adıma Tanrıça Desiıia’ya ricada bulunmalı.”

Aylaen kapalı kapıya kuşkulu bir bakış attı. “Treia rahatsız edilmemesini söyledi,”

Aylaen’in iyi niyetli hareketi yarayı tekrar açmıştı. Kan oluk ıılıık akıyordu. Oturmakta olan Skylan tekrar kalkabileceğinden emin değildi.

"İlli mahkum,” dedi. “Ben Savaş Şefi’yim.”

Kala sallayan Aylaen gidip nazikçe kapıyı çaldı.

"Abla, dualarını böldüğüm için özür dilerim, ama Skylan Ivorson geldi. Yaralanmış. Tanrıça Desiria’nın şifalı dokunuşuna ihtiyacı var.”

Skylan yaklaşan ayak sesleri işitti. Kapı azıcık aralandı. Treia dışarı göz gezdirdi.

“Onun için hiçbir şey yapamam,” dedi soğuk bir sesle ve kapıyı kapatmaya davrandı.

"Abla, ona bir bak!” diye haykıran Aylaen kapıyı açık tuttu. İdiyle Skylan’ı işaret etti. “Ne kadar rahatsız olduğuna...”

Treia’nın miyop bakışları genç adamın üzerinde gezindi.

"Hiçbir şey yapamam,” diye tekrarlayıp kapıyı çarparak kapadı.

"Ablan beni hiç sevmedi,” dedi Skylan. “Neden bilmiyorum. Ona kötülüğüm dokunmuş değil.”

Aylaen’in kapalı kapıda kalan bakışlarına dalgın bir ifade hakim oldu.

“Seninle bir ilgisi yok,” dedi kız. “Tanrılar ağlıyorlar. Yas tutan Aylis yüzünü saklıyor. Akaria haykırıp saçlarını yoluyor...” “Aylaen,” dedi Skylan sertçe.

Kız gözlerini kırpıştırarak ona doğru döndü. “Ne?”

“Sen ozan değilsin ve şimdi hikâyeler anlatacak zaman değil,” dedi sabırsızca. “Kulaktan dolma kıtlara hepimizin karnı tok. Hem,” diye kaşlarını çatarak ekledi, “tanrılar alınacaklar. Böyle şeyler uydurmak saygısızca bir davranış.”

“Amacım saygısızlık etmek değildi. Ben onları bir aile olarak görüyorum.” Aylaen’in tebessümü soldu; yüz ifadesi sertleşti. “Benim ailem gibi değil. Aile dediğin birbirini sevip kollar.” Skylan elini baldırına bastırarak güçlükle de olsa doğruldu. “Ablanla konuşacağım,” deyip kapıya yollandı.

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diye atıldı Ayla-en. “Başka bir fikrim var. Baykuş Ana yakınlarda oturuyor ve...” “O yaşlı kocakarı! Boşver. Şimdi kendimi çok daha iyi his-sediyoaım. Köye dönmeliyim. Gam’ın yardımıma ihtiyacı...” Skylan bir adım attıktan sonra olduğu yerde sallandı ve dizleri üstüne düştü. Aylaen onun yanına diz çöküp kolunu beline doladı.

“Kolunu omzuma at,” diye emretti.

Skylan karşı çıkamayacak kadar güçsüzdü. Söyleneni yaptı. Kızın yardımıyla ayağa kalktı. Aylaen’in bedeni kendisinin-kine temas ederken onun yün elbisesinin altındaki göğsünün yumuşaklığını, baldırının sıkılığını ve kaslarının oynayışını hissedebiliyordu. Şehveti acısını bastırdı.

Aylaen bir kadın için uzun boyluydu ve güçlüydü de, zira çocukluğundan beri ailesinin çiftliğinde ağır iş yapagelmişti. Skylan’m ağırlığını taşımakta zorlanmıyordu. Saçlarının kızıl bukleleri - ailesindekilerin sahip oldukları ipeksi sarı saçlardan

Çok kırklı olarak- genç adamın yanağına sürtüyordu.

Başka hiçbir Torgun’un saçı kızıl değildi. Annesiyle evlenmiş adamın kızın gerçek babası olmadığına dair söylentiler dolaşmaktaydı. Sigurd’un kardeşinin karısından hoşlanmamasının sebebi belki de buydu.

"Baykuş Ana evinde değildir,” dedi Skylan boğuk bir sesle, .'şehvetin sızısı, baldırındaki acıyla savaşıyordu. “Diğer kadınlarla beraber tepelere çıkmıştır.”

Çocukluklarında boğuşarak oyun oynamalarından bu yana Aylaen'e hiç bu kadar yakın olmamıştı. Tanrılar biliyorlar ya, ona sarılmak istiyordu! Fakat kıza dokunmayı bir türlü kendine yedirememekteydi ki bir tuhaf bir durumdu, zira diğer kadınlara karşı böyle bir zaafı yoktu.

Diğer kadınlardan kimi istese alabilirdi, fakat aklı tek birin-deydi ve o da Aylaen'di. Sürekli onu düşünüyor, geceleri hasretle inleyerek uyanıyordu. Kendisine şehvet dolu gözlerle bakmasını sağlamak için neler söylemesi gerektiğini kafasında kurarak saatler harcıyordu. Fakat ne zaman o sözleri telaffuz etmeye başlasa Aylaen ona gülüp dalga geçer, anlamamazlıktan gelirdi.

Pekala anlıyordu, Skylan bundan emindi. En az onu istediği kadar Aylaen'in de kendisini istediğine ikna olmuştu. Kadınlar erkeklerle tıpkı tilkinin tavşanla oynadığı gibi oynamayı severlerdi.

Skylan adımlarını yavaşlattı. "Dur da biraz yanında dinleneyim. İkimiz şuracığa kurulup..."

Kızın omzunu manalı bir şekilde sıktı.

"Ablamı zaten çok yalnız bıraktım," dedi Aylaen. "Baykuş Ana'ya gelince, evindedir. Hayvanlarım asla bırakmaz. Biraz daha dayan, kardeşim..."

"Bana sakın öyle deme!" diye öfkeyle buyurdu Skylan.

"Niyeymiş," diye sordu kız. "Ben seni öyle görüyorum." "Beni öyle görmeni istemiyorum!" dedi Skylan. "Sen söz-lümsün. Yakında karım olacaksın."

"Senin evlenmeye ihtiyacın yok. Zaten bir sürü kadının var," diye sataştı Aylaen.

"İki yıldır kimseyle yatmadım!"

Aylaen'in gözleri koca koca açıldı. Genç adamla dalga geçiyordu. "Öyle mi?"

Skylan geçiştirircesine elini şöyle bir salladı. "Ben sadece seni istiyorum."

"Şaka yapıyordum," dedi kız.

"Ben yapmıyordum," karşılığını verdi Skylan.

Yüzü kızaran Aylaen bakışlarını kaçırdı. “Skylan, sana söylemem gereken bir şey var. Ben..."

“Her kimseniz orada durun!" diye uyardı bir ses. “Bir adım daha atarsanız kurtlarımı üstünüze salarım.”

Alçak, güçlü bir hırıltı Skylan’ın bıçağını çekmesine sebep oldu.

“Hemen gitmeliyiz!” dedi genç adam.

Aylaen her zamanki gibi onu ciddiye almadı.

“Ben Aylaen, Baykuş Ana. Yanımdaki de Skylan Ivoıson. Bir yaban domuzu onu yaralamış. Yardımına ihtiyacı var.” “Bırak onu tanrılar iyileştirsin,” diye aşağılamasına bir karşılık geldi. “Benim yapacak işlerim var.”

“Belki duymamışsındır, Baykuş Ana. “Ogreler köyümüze gelip...”

“Ogreleıden haberim var. Kargalar bana anlattı. Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Aylaen ile Skylan karşılıklı bakıştılar.

“Ogreler göklerde büyük bir savaş olduğunu söylediler,

Baykuş Ana,” karşılığını verdi Aylaen. “Tanrılarımızın yenildiklerini iddia ediyorlar.”

Sözleri sessizlikle karşılandı.

“Buradan gidiyoruz,” diye ısrarla konuştu Skylan.

Aylaen başını iki yana salladı.

Sabrı taşan Skylan ona dik dik baktı. “Gidiyoruz dedim.”

“Ben de gitmiyoruz diyorum,” diye parladı kız, saçları karlar alev kızılı bir öfkeyle. “Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma, Skylan Ivorson. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez. Hem yarın dövüşmen gerekebileceğini unuttun galiba. Kendine bir bak! Yardım almadan yürüyemiyorsun bile!”

İyice kızan Skylan derin bir nefes aldı. O günün erken saatlerinde Torval’in, ailesindeki kadınları kontrol etmekte zorlandığına dair sözleri aklına geldi.

“Norgaard’m oğlu beri gelsin!” diye gönülsüzce konuştu Baykuş Ana.

Aylaen ona yardım etmeye kalktıysa da genç adam onu itekledi.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Beni burada bekle.”

Kız yine söz dinlemedi. Skylan arkasına bakınca onun da peşisıra geldiğini gördü. Kafasını sağa sola salladı. Evlendiklerinde işler daha farklı yürüyecekti.

Skylan ağaçların arasından bir açıklığa çıktı. Tekrar durup kuşkuyla etrafına bakınırken yaşlı kadının nerede okluğunu, ilaha da önemlisi kurtlarla ne yaptığını merak ediyordu. Skylan daha önce hiç Baykuş Ana’nm evine uğramamıştı. Gerek yoktu. Yaşam Tanrıçası Desiria onu hep kollayıp kutsamış-tı. Skylan onu fey büyüsüne başvurmak zorunda bıraktığı için bir anlığına tanrıçaya karşı öfke duydu.

Açıklığın ortasında iyi inşa edilmiş küçük ve sevimli bir uzunev bulunuyordu. Bir de yeni ekilmiş büyük bir bahçe. Altı geyik evin etrafında sakin sakin otlamaktaydı. Skylan’ı görünce geyikler beyaz kuyruklarını sallayarak kaçıp gittiler.

Altı geyik! Garn’la beraber günlerce arayıp bir tane bile bulamamışlardı. Ördekler avluda paytak paytak geziniyordu. Tavuklar yeri eşeliyordu. Kuşlar şakıyıp cıvıldaşıyordu.

Baykuş Ana görünürde yoksa da kulübenin kapısı açıktı. Skylan biraz yaklaşınca evin arka kısmında hayvan ağılları saptadı. Birinde üzgün görünümlü bir buzağı, bacağı sargılı olarak duruyordu. Bir diğerinde ise birkaç keçi vardı. Baykuş Ana hasta hayvanları iyileştirmedeki hüneriyle tanınırdı. Köy halkı ya onu çağırır, ya da hayvanlarını ona götürürdü. Kulaklarından biri kesik bir kedi yavaş adımlarla çitin çevresinde gezinmekteydi. Kedi durup ön patisini yaladı ve gözlerini Skylan’a dikti. Pek de etkilenmiş gözükmüyordu.

Aylaen gelip Skylan’m yanında durdu.

“Eve git, kız!” diye kulübenin içinden seslendi Baykuş Ana. “Lazım değilsin. Bu benimle Norgaard’ın oğlu arasında.”

Aylaen kararsız bakışlarla genç adamı süzdü. “Başının çaresine bakabilecek misin?"

“Elbette. Ablanın yanına dön,” dedi adam.

“Kızma, Skylan,” dedi Aylaen hafifçe.

Onu bir kızın ağabeyini öpeceği gibi yanağından öptü ve dönüp patikada uzaklaştı.

Skylan onu ağaçların arasında kaybolana dek seyretti; sonra da bakışlarını kulübeye çevirdi. Ortalıkta kimseyi görmüyordu. Giderek daha çok sabırsızlanmaktaydı; yaraları yanıyor ve zonkluyordu.

“Bıçağı bırak,” dedi Baykuş Ana. “Sonra da içeri gel.”

Skylan söyleneni yaparak bıçağı çimlerin üstüne attı.

Evin için loş ve gölgeliydi. Dışarının parlak güneşinden sonra içeride yarı kör olan Skylan, yerde yatan bir kurdun neredeyse üstüne basıyordu. Kurt ensesindeki tüyleri kabarttı ve hırlayarak ayağa kalktı. Skylan birkaç adım geri çekildi.

Karanlığın içinden bir kıkırdama geldi. “Kurt sana zarar vermez. Tabi ben istemezsem. Ani bir hareket yapmadıkça ve gözlerinin içine bakmadıkça yeteri kadar güvendesin.”

Skylan hâlâ kadını görememekteydi.

“Orada öylece dikilmeyi bırak, Norgaard’m oğlu,” dedi baykuş Ana hırçın bir sesle. “Senin yapacak bir işin yoksa bile benim var. Mutfağa gel de sana bir bakayım.”

Skylan bir gözünü kurdun üstünde tutarak sesin geldiği yere.' yöneldi. Büyük bir şöminenin hakim olduğu ikinci bir odaya girdi. Baykuş Ana ateşin yanında durmuş, demir bir kap içindeki bir şeyi karıştırıyordu.

Baykuş Ana köydeki en yaşlı kişiydi. Yetmiş kış görüp geçirdiğini iddia eden kadına herkes inanırdı. Kar beyazı saçları, belinden aşağı kadar inen uzun bir örgü halindeydi Belinde kemer bağlı sade bir yün elbisenin üzerine keten bir önlük giymişti. Sarkık omuzları, gagamsı burnu ve delici bakışlı gözleriyle haşin bir yaşlı baykuşu anımsatmasına karşın adını orarían almış değildi. Ona Baykuş Ana denmesinin sebebi hayvanlara karşı olan yatkınlığıydı.

“Otur,” diyen kadın çarpık parmaklarından biriyle üç bacaklı bir tabureyi işaret etti.

Skylan’ın öncelikle taburenin mevcut kullanıcısı olan bir sincabı defetmesi gerekti. Sincap mutfağı hızla katederek çatı kirişlerini taşıyan direklerden birine tırmandı. Skylan yerine oturdu ve gölgeli uzunevi incelerken etrafta daha başka ne gibi hayvanlar olabileceğini kara kara düşündü. Baykuş Ana’nın

ormanda yaşayan fey halkıyla arkadaşlık ettiği bilinirdi.

Görünüşe bakılırsa yaşlı kadın o sırada yalnızdı. Skylan masanın altına saklanan bir gnom görmediği gibi şöminenin etrafında dolanan implere1 de rastlamadı. Yine de odanın bir köşesinin tavan kirişlerinden sarkan bir goblenle örtülü olduğu gözüne takıldı. Goblen çok eski gibiydi, zira iyice yıpranmış ve yer yer aşınmıştı. Skylan gobleni ilgiyle inceledi, çünkü garip görünümlü zırhlara bürünmüş savaşçılar arasındaki bir muharebeyi resmediyordu.

Baykuş Ana onun üzerine doğru eğilerek yarayı inceledi, kokladı ve parmaklarıyla dürttü. Hiç de nazik değildi. Skylan dişlerini sıkarak sessiz kalmaya çalıştıysa da ağzından ara sıra bir homurtu kaçıyordu.

Baykuş Ana nihayet doğruldu. “Neyse ki merhemi kullanmayı akıl etmişsin. Yara güzelce iyileşecek. Onu her gün deniz suyuyla yıka, merhem sür, kan yapması için kırmızı et ye ve üç gün yatakta kal. Tüm bunları yaparsan kalıcı bir sakatlık çıkmaz.”

“Teşekkürler, Baykuş Ana,” dedi Skylan saygıyla. “Ama üç günüm yok. Heudjun savaşçılarını yardıma çağırmak için işaret ateşi yakacağız. Yarın ogrelerle bir çatışma olacak ve ben Torgunlar’a savaşta önderlik etmeliyim."

Baykuş Ana ince dudaklarını büzüp karşısındakini göz ucuyla süzdü. “Yani büyü istiyorsun,” dedi sonunda.

Hiç de değil, diye içinden geçirdi Skylan, ancak başka seçeneği var gibi gözükmüyordu.

“Emin değilim,” demekle yetinde. “Ne yapmam gerekiyor?”

“Bunun sana bir bedeli olacak,” diyen Baykuş Ana kollarını göğsünde kavuşturdu.

1) Afacan, küçük, şeytancık anlamında, *-yhn*

Skylan kaşlarını çattı. Sandığında birkaç gümüş külçe ve sikke bulunsa da varını yoğunu Aylaen için ödeyeceği başlık parasına ayırmıştı.

“Gümüşünü istemiyorum!” diye azarladı Baykuş Ana. “Bana bir günlüğüne hizmet etmeye, ne dersem yapmaya razı olmalısın. Endişelenme," diye alay edercesine ekledi, “benimle ay ışığı altında çıplak dans etmeni istemeyeceğim.”

Skylan'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Kibar davranmak istiyor, fakat bundan daha tiksindirici bir görüntü hayal edemiyordu.

Baykuş Ana ona bir kahkaha attı. “Şu aralar sadece tek bir şey için erkeklere ihtiyacım oluyor, o da ev işlerinde yardım edilmesi. Kırılacak odunlar, onarılacak ağıllar var...”

“Sana hizmet edeceğim, Baykuş Ana,” dedi Skylan çarçabuk. Bu işin bir an önce bitmesini istiyordu.

"Pekala. Elimden geleni yapacağım. Sihir riskli ve belirsizdir. Hiçbir söz vermiyorum.”

Baykuş Ana odanın goblenle örtülü kısmına kadar yürüdü. Eline büyük bir deri eldiven geçirip gobleni yana çekti. Duraksayarak Skykın’a göz attı.

“Hiç kıpırtısız durmalısın,” diye uyardı. “Ne görürsen gör sakın ses çıkarma. O daha çok genç ve hemencecik ürküyor.”

Baykuş Ana goblenin arkasında kayboldu. Skylan kulağa sinirli gelen bir cıyaklama ile Baykuş Ana'mn yumuşak, sevgi dolu, yatıştırıcı bir sesle konuşmasını işitebiliyordu. Baykuş Ana goblenin arkasından çıktığında eldivenli eline kocaman bir kuş tünemiş vaziyetteydi. Skylan ilk başta bunun o zamana dek gördüğü en büyük kuş olduğu fikrine kapıldı. Baykuş Ana yaklaşarak kuşu ışığa kadar getirdi.

Skylan o kadar şaşırdı ki tabureden kalkmaya yeltendi. Ani bir hareket yapmaması gerektiğini yok geç anımsadı. Kuş aslında kuş falan değildi. O bir yaratık, daha doğrusu wyverndi. Wyvern Skylan’ın istem dışı hareketi karşısında başını kaldırıp kanatlarını çırptı ve tiz bir sesle öttü.

“Sana kıpırdamamanı söylemiştim, budala!” diye öfkeyle tısladı Baykuş Ana.

Skylan donup kaldı ve harcadığı çabadan kasları titrese bile kendini sessizce oturmaya zorladı. Hiçbir şeyden korkmadığına inanmak isterdi, fakat sihir farklıydı. En cesur, en gözü-pek savaşçının bile tanrılar gençken dahi yaşlı olanların gücünden korkması normal karşılanabilirdi. Genç adamın karnı kasılmakta, bağırsakları büzülmekteydi.

Wyvern kızıl gözleriyle ona kötü kötü baktı. Sürüngenimsi pulları ateşin ışığında turuncu bir parıltıya sahipti. İncecik, narin kemikler arasına gerilmiş bir zardan oluşan kanatları o kadar inceydi ki Skylan içinden geçen ışığı görebiliyordu. Yaratığın uzun kuyruğu Baykuş Ana’nın koluna dolanmıştı. Pençeli iki ayak ise deri eldiveni sıkı sıkı kavrıyordu.

Wyvern yanıltıcı bir şekilde ejderhayı andırsa bile Skylan’ın da iyi bildiği gibi arada bir akrabalık yoktu. Genç adam uzun zamandan beri Vindrasileıin müttefikleri olan ejderhalara aşinaydı. Ulu Ejder Kahg'ın ruhkemiği, ejdeıgemisinin direğine bir çiviyle tutturulmuştu. Ejderhanın ruhu onlarla beraber yolculuk eder, Kemik Rahibesi tarafından çağrıldığında ejderha fiziksel bir surete bürünerek Skylan ve adamlarına savaşta eşlik ederdi.

Ejderhalar düşünen, mantık yürüten zevki varlıklar olup Torval’in eşi Ejderha Tanrıça Vindrash tarafından bahşedilen mucizevi güçlere sahiptiler.

Vindrasiler wyvernlerin ejderhaları küçük düşürmek ama-ayla büyü kullanılarak yaratıldıklarına inanırlardı. Wyvernler Altdünya’ya, yani fey halkının alacakaranlık dünyasına aitti. İnsan ırkının çoğu Altdiinya’yı göremezdi. Ancak Baykuş Ana gibi iki dünyayı ayıran ay ışığı ile yıldız tozu perdesini aralamayı öğrenenler de olurdu. Kadın şimdi o perdeyi Skylan için açmış, genç adam da geldiğine geleceğine pişman olmuştu.

“Sanırım gitsem iyi olacak...” dedi taş kesmiş dudaklarının arasından.

"Kıpırdama ve çeneni kapalı tut,” dedi ona Baykuş Ana. "Yoksa ikimizi de öldürteceksin.”

Asabi wyverni kolunda tutarak parmaklarını Skylan’ın kanına batırdı ve genç adamın alnına bir sembol çizdikten sonra benzer bir sembolü de kendi alnına çizdi. Elini Skylan’ın alnındaki sembole koyup hımlamaya başladı.

Hımlama giderek yükselip boğazından vücuduna yayılan kulak tırmalayıcı, bozuk bir nota halini aldı. Hımlamayı'duyup gözlerini kapamış wyvern kendinden geçmiş gibiydi. Kanatlarını topladı, pençeli ayakları biraz gevşedi. O da kulaklara acı veren yüksek perdeli bir inilti şeklinde kendine has bir ses çıkarmaya başladı.

Skylan başını çatlatan bir ağrı haricinde kendini farklı hissel iniyordu. Düş kırıklığına uğramış, öfkelenmişti. Tüm bu korku ve huzursuzluk boşunaydı ve üstüne üstlük bu çılgın yaşlı kocakarı için iş yapacağına söz vermiş...

Büyü, etini dağlayan bir demir gibi içini yaktı kavurdu. Skylan bir savaşçıya yakışır şekilde acısını saklamaya çalıştıysa da başaramadı. Yere düşerek ıstırap içinde kıvrandı ve sonunda kendini kaybetti.

Ayıldığında ağzındaki bir şey yüzünden boğulmakta olduğunu fark etti. Baykuş Ana üzerine doğru eğilmişti. Kadın

Skylan’ın kendine geldiğini görünce ağzına uzanıp tıkaç olarak kullandığı bir kumaş parçasını çekip çıkardı.

“Dilini yutmayasın diye,” dedi ona.

Skylan tedirgin gözlerle vvyverne bakındı. Yaratık ortalarda yoktu. Goblene bir göz atınca yeniden kapanmış olduğunu anladı. Rahatlayarak kendini saldı ve derin derin nefes aldı. Tam o anda artık acı çekmediğini fark etti. Oturup şöminenin ışığında yarasını inceledi.

Baygınken Baykuş Ana üzerindeki kanı temizlemişti. Yara kapanmış, geride dokunulunca sızlayan uzun, kıvrımlı bir iz kalmıştı. Artık kendini güçsüz hissetmiyordu. Coşkuyla ayağa fırlamasıyla beraber bu ani hareketinden pişman oldu. Halen tüm ağırlığını bacağına verdiğinde canı yanıyordu. Gelecekte Desiria’mn lütuflarına başvurmayı sürdürecekse de en azından sabahki dövüşte ogreleri katledecek kadar güçlü olacaktı.

“Teşekkürler, Baykuş Ana,” dedi.

Memnun ve minnettar bir halde kadının pürüzlü yanağını öptü.

Baykuş Ana kıkırdayarak ona parmağını salladı. “Sakın freni baştan çıkannaya kalkma. Vaktim yok. Artık gitsen iyi olacak, yoksa geç kalacaksın.”

Skylan evin yegane penceresinden dışarı bakınca havanın kararmış olduğunu görüp şaşırdı. Gece çökmüştü. Yıldızlar parlıyordu.

“Bu gece büyük bir şölen düzenliyoruz, Baykuş Ana,” dedi Skylan. “Bir yaban domuzu öldürdüm, şimdi de onu kızartıyoruz. Gelirsen bana şeref verirsin.”

“Bu aralar etle aram pek iyi değil,” diyen Baykuş Ana yerden su dolu bir leğen aldı. “Sindiremiyorum.”

“Dur onu ben taşıyayım,” diye teklif eden Skylan leğeni kapıp kapıya kadar götürdü. Kendi kanıyla ala boyanmış suyu dışarıya, çimlerin üzerine döktü.

“Yarın bir savaş olacak,” dedi gitmeye hazırlanırken. “Elbette ki kazanacağız, ama burada güvende olmayabilirsin. Tepelere gitsen iyi olur.”

Baykuş Ana sırıtıp başparmağıyla goblenin örttüğü köşeyi işaret etti.

“Dostlarım bana bakarlar,” dedi kayıtsızca. “Sen kendini düşün, genç Skylan.”

"Onlar yalnızca ogre,” dedi adam.

“Yalnızca ogreymiş,” diyerek alaycı bir tebessüm etti Baykuş Ana. “Yazgının ipliği bu gece kopacak, Skylan.”

Genç adam Baykuş Ana’ya hayretler içinde bakakaldı. Bilinin ipliği koptuğunda ölürdü.

Kadın parmağıyla onun göğsünü dürttü. “Yarın onun yerini yeni bir iplik alacak. Dikkat et o da kopmasın.”

Kadın Skylan'ı yalnız bırakıp mutfağına döndü. Genç adam bir an duraksayıp söylenenler üzerinde kafa yordu. Duydukları kulağa saçma geliyordu.

“Deli kocakarı,” dedi homurdandı.

“Az daha unutuyordum,” diye seslendi Baykuş Ana. “Hikmetime saygı göstermelisin, genç adam. Kimseye neler olduğunu anlatma.”

“Anlatmam, Baykuş Ana,” dedi Skylan, Bırak anlatmayı, başından geçenleri düşünmeye bile niyeti yoktu. Gümüş baltasını kavradı. “Torval adına yemin ederim.”

“Torvahniş!” dedi kadın kıkırdayarak. “Onun kendi sorunları var. Sorun demişken, artık gitsen iyi olur. Teker dönüyor.”

Gece göğü parlak turuncu bir ışıkla aydınlandı.

Torgunlar işaret ateşini yakmışlardı.

Torgıın köyü Luda’nın Gymir Halici’ne göre karşısında kalan beykent Vindraholm’da Vektia’nın Kai Rahibesi, Ejderha Tanrıça Vindrash’ın heykelinin karşısında diz çökmüş, ağlamaklı bir sesle kendisine cevap vermesi için tanrıçaya yakarıyordu.

Vindraholm’daki Tanrılar Koca Salonu, Vindrasi ulusunun ruhunu yansıtmaktaydı. Salon çok, çok uzun yıllar önce, Vin-drasilerin bereket içinde yaşadıkları bir zamanda inşa edilmişti ve ulusun harikalarından biri olarak kabul ediliyordu. Ünlü Şefler Şefi Beocik Sundgridr tarafından tasarlanan Tanrılar Koca Salonu, bir Vindrasi ejdergemisi şeklinde yapılmıştı; tek fark devasa “geminin” hırçın bir ejderha kafası şeklinde oyulmuş iki adet “yelken direğine” sahip olmasıydı. Koca Salon denize tepeden bakan yüksek bir noktada bulunuyordu. Ejderha kafalarından biri dalgalara bakarken öteki karaya çevriliydi. İşte bu yüzden hiçbir düşmanın Vindrasileri gafil avlayamayacağı söylenirdi.

Koca Salon’un dış duvarları, tıpkı bir ejdergemisinin yanlarında olduğu gibi tüm Vindrasi klanlarının rengarenk kalkanlarıyla süslüydü. Çatı samandan değil ahşaptan yapılmıştı ve de Koca Salon bir gemi güvertesini andıran ahşap bir zemine sahipti.

Koca Salon un içerisi gölgeli ve penceresizdi. Ateş çukurunun üzerinde yer alan tavandaki tek bir açıklık, Güneş Tanrıçası Aylis’in Salon’u aydınlatıp kutsamasına olanak tanıyordu, kai Rahibesi kış aylarında Salon’da görevlerini yerine getirirken ısınmak için küçük bir ateş yakardı. Böyle bir ateş o an İçin Draya’nın canına minnetti. Gündüz sıcak geçmişse de güneş vaktinden evvel batmış, tanrıça parlak yüzünü bulutlardan bir eşarbın arkasına gizlemişti. Koca Salon’un içindeki hava soğuklu ve Draya ağır cüppesinin içinde titriyordu.

Genç yamaklardan birini çağırıp ateş yaktırabilirdi. Fakat böyle bir ateş hiçbir işe yaramayacağı gibi hafızalardaki bu en sıcak baharın

ortasında ateş yakması söylendiğinde yamak kızın Draya'ya şaşkın gözlerle bakmasına yol açardı. Rahibe'nin k< »Harındaki tüyleri diken diken eden, yakarırken kavuşturduğu ellerini titreten şey soğuk değildi. Korkuydu. Korku kadının gözlerinden yaşlar akıtıyor, giderek azalan ışıkta Vindrash heykelini bulanık görmesine sebep oluyordu. Korku, sessizliğini bozması ve sadık hizmetkarıyla bir kez daha konuşması için tanrıçaya yalvaran Draya'nın sesini boğuk çıkartıyordu.

F.jderha Tanrıça Vindrash'ın heykeli, Koca Salon'un baş tacıydı. Yeşimit adıyla bilinen nadir ve egzotik bir taştan oyulmuş heykel, yarısaydam zümrüt yeşiliydi. Ejderhanın bedenindeki her bir pula kadar tüm ayrıntıları özenle hazırlanmış olan heykelin gözleri iki iri yakuttan, sivri dişleri de fildişinden oluşuyordu. Fleykel paha biçilemeyecek kadar değerliydi, zira ne yeşimit ne de fildişi dünyanın o bölgesinde bulunurdu.

Heykel Vindraholm'a Koca Salonu da tasarlayan efsanevi savaşçı Beocik tarafından getirilmişti. Salon inşa edildikten sonra Beocik halkının baş tanrıçası Ejderha Vindrash'ı en mükemmel simgeleyecek şeyi bulacağını ifade etmişti. Otuz adamla beraber ejdergemisine binip yelken açmış, yıllar geçmesine rağmen bir türlü dönmemişti. Herkes üzülerek de olsa Beocik'in öldüğüne kanaat getirmişti. Sonra bir sabah Şefin ejderha gemisi körfeze girdi. Tayfası yoktu. Gemi ejderhanın ruhu tarafından idare ediliyor, Şefin pelerinine sarılıp kalkanıyla örtülmüş naşıyla beraber o harikulade heykeli taşıyordu.

Heykel bir insan kolunun dirsekten parmak ucuna kadar uzunluğuna sahip ve son derece ağırdı. O kadar değerliydi ki onun için Koca Salon'un zemin tahtalarının altında çukur kazılarak bir gizlenme yeri oluşturulmuştu. Düşman tehdidiyle karşılaşıldığında heykel çukura indirilir, üzeri de yer tahtalarıyla örtülürdü. Tanrılar Koca Salonu işte İni yüzden Vindra-holm'daki ahşap zeminli tek binaydı.

Draya heykelin yakut gözlerine baktı.

"Vindrash," diye fısıldarken sesi günlerce süren sonuçsuz yakarışlar yüzünden kısıktı, "seni gücendirdiysem söyle! Gü-cendirdiysem bil ki isteyerek olmadı. Kendimi affettirmek için ne dersen yapacağım. Benimle konuşursan her türlü acıya katlanacak, tüm cezalara seve seve razı olacağım. Yeter ki konuş, sessizliğine dayanamıyorum!"

Draya yıllar evvel bir Kai Celsesi nde Kai Rahibesi seçildikten sonra dualarını eski bir dostuyla görüşmeye gider gibi neşe içinde eder olmuştu. O ve Tanrıça'nm arasında alışılmadık ölçüde yakın ve bir o kadar da özel bir bağ kurulmuştu. Diğer Kai Rahibeleri'nin hırs ve güç sevdaları inançlarından önce gelirdi, fakat Draya kendini adamış bir müritti ve tapınması içtendi. Yaşamını tanrıçaya adamış, tanrıça da onunla neredeyse her gün konuşarak müridini ödüllendirmişti.

Yıllar geçtikçe ve hayat Vindrasiler için zorlaştıkça tanrıça eskisi kadar sık gelmez olmuştu. Draya kendini suçluyordu.

Kendini çok ısrarcı buluyor, Svanses'in zorlu kışları yumuşatması ya da Akaria'nın yaz kuraklığını geçirecek yağmurlar gelinilesi gibi konularda tanrıçasına sık sık yakararak onun başının elini yediğini düşünüyordu, Draya en sonunda Vindraslvın keder ve çaresizliğini sezmiş, böyle isteklerde bulunmaktan vazgeçmişti. Artık tanrıça ne zaman gelse konuşmadan birbirlerini teselli etmekle yetiniyorlardı.

Ancak aradan iki hafta geçmiş ve Vindrash müridine bir kez olsun gözükmemişti. Rahibe neredeyse bütün günlerini ve çoğu gecelerini Salon'da geçirerek pek çok görevini ihmal ediyordu. Rahatsız edilmesini yasaklamış, hattâ Kemik Rahibele-ıı'ıin ve yamakların bile Salon'a girmesini men etmişti.

Draya tanrıçanın onunla konuşmayı reddettiğini hiç kimsese söylemeyerek Vindraslvın sırrını kendi sırrı gibi saklamıştı. Draya pek çok kadının can attığı şerefli bir mevki olan Kai Ra-lıibesi'ydi. Eğer bu kadınlar Draya'nın gerçekte neler yaşadığını bilseler ona acırlardı -ve işte bu sebepten kimse gerçeği bilmiyordu. Draya ıstırabını başkalarına belli etmeyecek kadar gururluydu.

On üç yıl önce o zamanki Kai Rahibesi ölmüş ve Draya daha on yedi yaşındayken bir Kai Cemaati tarafından liderleri olarak seçilmişti. Bu karar onaylamaları için tanrılara sunulduğunda Draya, Vindnısh'ın beğenisini açıkça gösteren bir işaret alınıştı -o gece gökten bir yıldız, kaymıştı. (Bir Kemik Rahibesi kayan yıldızın tasvip değil felaket işareti olduğunu söylemişse de herkes kadının o mevkii arzuladığını biliyordu ve kimse ona kulak asmamıştı.)

Draya mutluluktan havalara uçmuş, Şefler Şefi Morg Thekkson ile evlendiği gün de bu mutluluğu katlanmıştı. Dra-v.ı kendi evliliğinde söz sahibi olmamıştı; Kai Rahibesi tabii olarak Şefler Şefi'nin eşiydi. Bı

durumu deıt etmemişti. Gözü-pek ve yakışıklı Şefe âşık olduğuna inanıyordu.

Horg Thekkson o zamanlar otuzundaydı ve yaşına rağmen güçlü, cesur ve akıllıydı -ya da beş yaşından itibaren yıllarını tanrılara hizmetle geçirdiğinden hayat hakkında çok az şey bilen on yedisindeki kıza öyle görünmüştü. Maalesef Oraya kısa zaman içinde Horg'ıın düzenbazlığını görmüştü -akıllıdan ziyade kurnaz, göziipekten ziyade gözükara, cesurdan ziyade kabadayı olduğunu.

Ilorg daha evlendikleri gece onu sevmediğini, hattâ ona ilgi bile duymadığını açıkça belli etmişti. Tombul, iri göğüslü kadınlardan hoşlanan Horg'a güre Oraya çok narin ve sıskaydı. Fakat otuz yaşında olmasına rağmen Horg'un hiç oğlu yoktu. O yüzden Oraya'dan hoşlanmasa da onu çiftleşeceği bir kısrak gibi kullanıyor, onunla her gece beraber olduktan sonra hoşça vakit geçireceği son metresinin yanına koşuyordu. Oraya da çocuk sahibi olmak istediği için bu acımasız muameleye ses çıkarmıyordu.

Aylar geçmesine rağmen Oraya hamile kalmıyordu. Horg suçu onda bulmaktaydı. Draya da kendini suçlamıştı, ta ki adamın ithamlarından iyice utanıp gizliden gizliye tahkikat yapana dek. Horg'un hiçbir kadından, hattâ çok sayıdaki metresinden bile çocuk sahibi olmadığın öğrenmişti. Hayat Oraya için zordu, fakat Kai Rahibesi olarak sorumluluklarından teselli buluyordu. Sonra, düğünlerinin aşağı yukarı bir yıl ardından Horg savaşta yaralanmıştı.

Gövdesine saplanan bir mızrağın açtığı yara çok da kötü değildi. Oraya'ya gelip ona şifa vermesi için Oesiria'ya dua etmesini isteseydi herhalde bir iki gün içinde iyileşirdi. Horg onun yerine karısını halk arasında aşağılamış, kendisine kısır bir eş verdikleri için tanrılara güvenmediğini herkese ilan etmişti. büyüyle şifa verme gücü olduğunu iddia eden bir metresinde deva aramıştı. Kadının böyle bir gücü varsa bile adamda işe yaramamış, yara mikrop kapmıştı. Horg günlerce ateşler içinde yanmış, büyük ızdıap çekmişti. Nihayet düzeldiğinde yarası hem vücudunda hem de ruhunda derin ve çirkin izler bırakmıştı.

Acısını azalttığını iddia ederek kendini içkiye vermişti. En azından artık Draya'dan çocuk sahibi olmaya çabalamıyordu. Kadını kendisiyle sevişmeye zorlamıyor, onun yerine dövüyordu.

I lorg gerek kendinin, gerekse halkının sorunları yüzünden 1 hayayı ve tanrıları suçlamaktaydı. Artık onlara inancı kalmadığını iddia ediyordu. Diaya bunun, öfkesini ondan çıkarmak İsleyen kocasının bir bahanesi olduğu fikrindeydi. Horg inancını yitirmemişti -insan sahip olmadığı bir şeyi yitiremezdi. Duaları cevapsız kalsa bile Diaya inancını kaybetmemişti. Gemisinden düşen bir denizcinin boğulmamak için sudaki bir lalıla parçasına tutunduğu gibi inancına tutunur olmuştu.

Draya derin bir iç geçirip çömeldi ve heykele üzgün gözlerle baktı. Kendini tanrılara halkının hissettiğinden daha yakın hissediyor, tanrıçanın güveni ve sevgisini yitirdiyse yaşamım devam ettiremeyeceğini düşünüyordu.

Draya Koca Salon’un dışından yükselen bağrışmalar duydu. Kendi dert ve kederlerine kapıldığı için fazla ilgi göstermedi. Ne zaman ki yamaklardan biri ona adıyla seslendi, başım kaldırdı.

“Draya! Rahibe, orada mısın?”

Sinirlenen Draya kızın neden içeri girmediğini merak etti, sonra da girilmesini yasakladığı geldi aklına. Kız kapı eşiğinde bekliyordu. Elinde yanan bir meşale tuttuğunu gören Diaya, onca zamandır karanlıkta oturduğunu fark etti.

“Rahibe?” diye tekrar seslendi kız.

“Buradayım," yanıtını verdi Draya. “Ben mumları yakana kadar bekle.”

Vaktin bu kadar geç okluğunun farkına varmamıştı. Mihrabın mumlan güneş batarken yakılmalıydı. Mumların ışığı Vin-drash heykelinin yakut gözlerini ışıldattı. Dikkati heykelin parıldayan gözlerine takılan Draya, elleri havada kalakaldı. Yakut gözler adeta ona bakıyor, canlıymışçasına ışıldıyordu. Bakışları sıcak ve davetkar değildi. Gözler kırmızı bir yıldızın titrek ışığı gibi soğuk ve sertti.

Draya orada öyle uzun durdu ki elinde yanan bir tahta parçası tuttuğunu bile unuttu. Ateş tahtayı geçip parmaklarını yaktı. Acıyla homurdanarak tahtayı düşürdü ve dikkatini yamak kıza verdi. Heykelin bakışlarını halen üzerinde hissediyordu.

“Evet, çocuk, ne var?” diye sordu.

On yaşlarındaki kız, tapmak yardımcılarından biriydi. Koşmaktan ve heyecandan nefesi kesilmişti.

“Bir sorunumuz var, Rahibe!” dedi soluk soluğa. “Torgun-lar işaret ateşi yaktılar!”

Bu endişe verici bir haberdi. İşaret ateşi salgın hastalık, sel ve düşman işgali gibi yalnızca çok önemli acil durumlarda yakılırdı.

“Horg’a haber verildi mi?” diye sordu hemen. “Şef döndü mü? Neler olduğunu biliyor mu?”

Hoıg komşu bir klanı ziyaret edeceğini söyleyerek birkaç gün önce oradan ayrılmıştı. Şefler Şefi olarak klanlar arasında seyahat edip tartışmaları kan davasına dönmeden tatlıya bağlamakla, dert dinlemekle, hüküm vermekle yükümlüydü.

Klanlar anısında sürekli sorun çıkardı —bir sınır taşının kaymasından sığır hırsızlığına, tatlıya bağlanmayan nikah antlaşmalarına kadar.

Iloıg münakaşaların topyekiin savaşa dönüşmesini engellemekten sorumluydu. Draya'nın köylerdeki Kemik Rahibele-ri'nden duyduğu kadarıyla Horg artık faydadan çok zarar getiriyordu. Çıktığı geziler, sarhoş cümbüşleri ve Şefler Şefi’yle yatarak bir şeyler elde edebileceğini zannedecek kadar sefil kadınlarla birlikte olmak için bahaneden öteye gitmemekteydi.

I lorg’un başarısızlıkları, Vindrasi ulusunun bölünmesi, parçalanması anlamına geliyordu. Klan şeflerinin çoğu Horg’a olan saygılarını uzun zaman önce yitirmelerine karşın dutumu ona belli etmiyorlardı. Horg kimseye faydası dokunmayacak kadar zayıf düşmüş olabilirdi, fakat hâlâ epey zarar verecek kadar güçlüydü.

"Şefler Şefi geri döndü,” diye bildirdi kız. "Ateşi görmek için bizzat Torval’in Kayası na gitti.”

“Horg seni beni çağırman için mi yolladı?” diye sordu Dra-ya.

"Hayır, Rahibe,” diye masumca yanıtladı kız. "Halktan bazıları senin gelip gelmeyeceğini merak etli. Şef senin duada olduğunu ve rahatsız edilmemeni söyledi. Bu işle kendisi başa çıkabilirmiş. Sana haber vermemi Rahibe Fria istedi.”

Kız Draya'nın yüz ifadesini görünce bocaladı. "Bir hata mı yaptım, Rahibe?"

"Hayır, doğru davrandın, çocuğum," diyen Oraya o günlerde alışık olduğu gibi dudaklarım sahte bir tebessümle kıvırdı.

Kızın elindeki meşaleyi alıp kendi meşalesini yakmakta kullandı. Tam Salon'dan ayrılmış kapıyı kapatıyordu ki adının söylendiğini işitti.

"Evet, çocuğum, ne var?" diye sordu.

"Bir şey demedim, Rahibe," dedi kız.

Kırmızı ışıkla aydınlanan Koca Salon'da tanrıçanın yakut gözleri ışıl ışıldı. Draya bir ses duyar gibi oldu. "Acele et, Oraya! Acele et!"

Draya tanrıçasının dediğini yaparak elindeki meşalenin ışığında cesaret edebildiği kadar süratle yürüdü. Aslında tanrıçanın o yürekten sevdiği sesini işitmekten çok mutlu olurdu -ah bir de sesin korkudan titrediğini duymasaydı...

Vindrasi ulusunun beykenti Vindraholm, Torgunların köyü Ltı-da'dan kat kat büyüktü, zira beykentin muhafızı olma şerefine nail Heudjun Klanı, Yorgunlardan daha büyük ve zengindi. Ancak Heudjunlar bile kötü geçen kışın ve bahar kuraklığının etkilerini hissetmekteydiler.

Draya sokaklardan aceleyle geçerken bir uzunevin kapısı önünde oturmakta olan bir kadın gördü. Kadının gözleri çökük, suratı solgun ve bitkindi. Draya onu tanıyordu. Geçenlerde ilk doğan çocuğunu yitirmişti. Kadın yanından geçen Dra-ya'ya gözlerini dikti. Rahibe çocuğu kurtarmaya çalışmışsa da Desiria'ya dua etmekten başka bir şey yapamamış, tanrıça da duasını karşılıksız bırakmıştı. Minik bebek gündoğumunu bile görememişti. Draya aileye huzur vermesi için tanrıçaya bir kez daha dua etse de sözleri boşa çıkmıştı. Zaten o günden sonra kendini Koca Salon'a kapatır olmuştu.

Torval'in Kayası meşale ateşleriyle ışıl ışıl aydınlanmadaydı. Halicin karşı tarafında yanan işaret ateşini seyretmek için toplanan büyük bir kalabalık, Torgun Klanı'nın bıişına ne gibi bir felaket geldiğine dair heyecanla fikir yürütüyordu.

Orada bulunan Horg'ıın etrafını yalakaları sarmıştı. Küçük gruplar halinde toplanan bu adamlar diğerlerinden ayrı duruyorlardı. Draya

yaklaşırken Ilorg'un yüksek sesle bir şeyler söylemekte olduğunu işitti. Onu bu mesafeden anlayamasa bile sözleri yalakalarının kahkaha dolu bağrışlarıyla karşılandı.

I İraya kalabalığın geri kalanının o sözleri komik bulmadığını laik etli, başka kimse gülmüyordu.

I letıdjun Klanı'nın halkı mutsuz ve huzursuzdu. Horg'a olan saygılarım kaybetmişlerdi. Hükümlerinin kişisel çıkarları doğrultusunda keyfi olduğu fikrindeydiler. Savaşçılarını akına çıkarmayalı mevsimler geçmişti. Kış bitip de gemiler tekrar denize açılabilecek olduğunda savaşçılar çıkacakları seferi dört gözle beklemişlerdi. Horg ise tanrılardan olumsuz işaretler altlığını iddia ederek gitmeyi reddetmişti.

biri onu görünce Kai Rahibesi'nin geldiği haberi çabucak yayıldı. Kalabalık Dıaya'ya yol verdi. Herkesin dudağından ona karşı selam ve saygı sözcükleri döküldü. Kocasından hoş-lanmasalar da ona saygı gösteriyorlardı.

Ilorg dönüp kadına baktı. Kan çanağı gözleri uyarır, tehdit edercesine kısıldı. Karısının içine korku salmak istediği belliydi. liraya huzursuzca bunun sebebini merak etli. Neler dönüyordu? Horg ne yapıyordu? Ne yapmıştı?

I lorg'a yaklaşırken burnuna ekşi şarap kokusu takıldı. Adamın ölke dolu bakan sulanmış gözleri odaklanmakta zorlanıyordu; ayakta hafifçe sallanmaktaydı. Draya niçin Fria tarafından çağrıldığını anladı.

Draya dostunu kalabalığın biraz dışında kaygıyla beklerken buldu. Fria onu kolundan tutup kulağına fısıldadı: "Horg sarhoş!"

"(»örüyorum," karşılığını veren Draya derin bir endişe içindeydi.

Vindrasi halkı Şölen Tanrısı Joabis'e tapar, insanlığa armağanı olan bira ve şarabın tadını çıkartırdı. Ancak sarhoşluğa karşı müsamaha göstermezdi. Horg'un ara sıra aşırıya kaçtığı bilinse de karısı onu daha önce hiç bu kadar sarhoş görmemişti.

Fria kolunu daha da sıkı tuttu. "Ilorg kıyı şeridinde ogre gemileri görüldüğünü söylüyor. Bundan Yorgunların sorumlu olduklarını iddia edip yardımlarına gitmeyi reddediyor!"

Draya dostuna hayretler içinde bakakaldı. “Yardımlarına gitmeyecek mi? Savaşmayacak mı? Sebebi neymiş?”

"1 [org Torgıınların onun sözünü dinlemedikleri ve kendi başlarına akına çıktıkları için bu belayı hakettiklerini söylüyor. Torgıınların başına gelenler tanrıların onlara cezası diyor. Tor-val sana karışmamamızı söylemiş. Halkımız durumdan hoşnut değil, ama tanrılar sahiden de Torgıınların cezalandırılmaları gerektiğini söyledilerse... ”

Draya meseleyi anladı. Klanlar arası evlilikler yaygındı ve pek çok Heudjunun Yorgunlar içinde dost veya akrabaları mevcuttu. Torgunlarla kan davası olanlar bile ogrelerin hem-şerileıi Vindrasilere saldırmaları fikrinden hoşnut değildi. Ancak Horg Torgıınların tanrıların iradesine karşı çıktıkları konusunda yanılmıyorsa işe karışmayı reddetmek hakkıydı. Halk Kai Rahibesi nin konu hakkında hüküm vermesini bekliyordu. Kocası onu işte bu yüzden sessizce tehdit etmekteydi.

Draya gerçeği biliyordu. Horg’a Toıval’den gelen bir işaretten bahsetmişliği yoktu. Adam yalanına arka çıkmasını bekliyordu. Daha önce de dayaktan kurtulmak için Draya'nın İkiyle davrandığı olmuştu. Sonrasında ise duyduğu pişmanlıktan kendini sersefil hissederdi.

Çoğu Vindrasi kadını, ona kötü muamele eden bir erkeklen boşaltabilirdi. Bir Kai Rahibesi ise başına ne gelirse gelsin kocası Şefler Şefi’nden ayrılamazdı. Tanrıların isteği üzerine lıir araya gelen o ve Horg’un -en kutsal kadın ile en güçlü, en cesur savaşçının- sıradan fanilerin beceriksizliklerine kapılmaları mümkün değildi. Adam cismani dünyanın, kadın ise rulıa-ıııliğin lideriydi. Vindrasi halkının geleceği, birlikteliklerinin sürekliliğine bağlıydı.

“Vindrash yardımcımız olsun!" diye ıstırap içinde dua etti Draya. “Vindrash yardımcım olsun.”

Fria'nın elini sıkarak ona ikazı için sessizce teşekkür etti; sonra da dostunu geride bırakarak savaşçıların toplandığı yere doğru ilerledi. Kendisine hemen karşı çıkmadığı için Horg karısını yeteri kadar korkuttuğuna inanıyordu. Dıaya’ya kibirli, çok bilmiş bir tebessüm edip sözlerine kaldığı yerden devam etti.

“Torgıınlara gitmemelerini emrettiğimde sözümü dinlemeliydiler," dedi yüksek sesle. “Ama Norgaard'ın şımarık veledi Skylan hep bildiğini okur. Savaşçılarıyla yapağı akının sonu felaketti. Ogreler onları takip ettiler ve şimdi de oğlan bir aksilikle karşılaşınca bana koşuyor, kıçını ateşlen kurtarmamı isliyor! Bu, tanrıların Torgıınlara verdiği cezadır,” diye tekrarladı Horg. “Ben karışmam!”

"İyi de İdeyim, ogreler Torgıınları katledeııerlerse sıra bize gelir,” dedi genç savaşçılardan biri. “Kuzenlerimize yardımı reddederek ne kazanacağız?”

Horg dudak büktü. “Torgun savaşçılarının biraz burunları kanayabilir, başları ağrıyabilir, ama ogreJeri yeneceklerdir.”

Kalabalık bu fikre katıldı, zira herkes ogrelerin Vindrasiler karşısında duramayacaklarım bilirdi. Horg sözlerini orada bitirmeliydi, fakat sarhoş haliyle gevelemeyi sürdürdü. “Ölürlerse de ogrelerin ne kadar tembel olduklarını hepimiz biliriz. Gemilerini Torgıınların sığır ve gümüşüyle doldurduktan sonra anavatanlarına döneceklerdir. Bize saldırmazlar. Güvendeyiz. Yataklarınıza dönün.”

Suratlar öfkeden kıpkırmızı kesildi. Hiç kimsenin, Horg’un yalakalarının bile ağzını bıçak açmadı. Yorgunlar elbette ki og-releri mağlup edeceklerdi. Ne olsa onlar birer Vindrasi’ydi. Yine de bazen Vindrasi savaşçılarının bile yenildikleri olurdu. Herkes ogrelerin Torgun köyünü yakıp yıkarak yağmalamalarını, akraba ve dostlarını katletmelerini hayalinde canlanclıra-biliyordu. Horg’a gözlerini dikip kötü kötü baktılar.

“Sorun ne?” diye öfkeyle sordu Hoıg. “Size söyledim! Bu olanlar Torval’in izniyle oluyor! Tanrı onları cezalandırıyor! Tanrılara karşı mı çıkıyorsunuz?”

“Hiçbir Vindrasi savaşçısı kavgadan kaçmaz, beyim,” dedi yaşlı savaşçılardan biri olan Sven. “Torval’in bize böyle bir emir vereceğine dünyada inanmam. Bunu bir de Kai Rahibesinin ağzından duymak isterim."

Horg'ıın bakışları Oraya ya kaydı. Mesajı apaçıktı.

Bana arka çık., kadın, yoksa pişman olursun.

Oraya kürk pelerininin altında titredi. Horg işkence edeceği zaman kurnaz davranırdı. Kai Rahibesi durduk yerde morarmış bir suratla

ortaya çıkacak olsa halk dedikodu yapardı. Horg bu yüzden onun iz kalmayacak yerlerine vururdu. Uzaktaki işaret ateşi, heykelin yakut gözlerindeki ateş kadar parlak bir ışık saçıyordu.

“Horg’a bak, Oraya... Yakından bak...”

Tanrıçanın sesi bir fısıltı halindeydi; kalabalığın uğultusu arasında zar zor işitiliyordu.

Oraya kocasına dikkatle baktı. Yeni hiçbir şey görmedi.

Kınlısında kocaman, iri kemikli, kaslı bir adam duruyordu, ancak kasları kat kat yağ tabakasının altına gömülüydü. Akın mevsiminde âdet olduğu üzere tüm savaşçılar gibi tertemiz tıraş olmuştu. Sakal, düşmana tutabileceği bir şey sağlardı. Erkekler baharları tıraş olurlar, kışları ise soğuğa karşı korunmak İçin sakal bırakırlardı. Alelade bir renge sahip saçları gri ağırlıktaydı ve tek bir örgü halinde başının arkasında toplanmıştı.

Üstünde uzun bir deri tunik, deri pantolon ve çizmeler bulunuyordu -pelerin yoktu, zira Horg sıcak kanlıydı ve en şid-delli soğuğa bile aldırış etmezdi. Eskiden oldukça yakışıklıydı ve bazı kadınlar onu şimdi bile hoş bulurdu -yine de bir zamanlar sımsıkı olan çene hatları gevşemeye; kat kat sarkan gerdanı, rütbesini temsil eden boynundaki altın Vektan Bo-yıınlıığu’nu yutmaya başlamıştı.

İler şeyiyle aynı gözüküyordu, ancak bir fark *vardı.* **Draya onu biraz daha yakından süzerken son görüşünden bu yana neyin değiştiğini bulmaya çalıştı.**

I lorg kaşlarını çattı. Karısının ona arka çıkmasını bekliyor, sessizliği sinirini bozuyordu. Sarhoş olmasına rağmen klandaş-larının duydukları öfkenin farkındaydı. Draya’nın az önceki kararı teyit etmesi gerekiyordu. Dev yumruğunu suratına gö-I(irerek başparmağıyla çenesini kasırmış gibi yaptı. Draya’nın tehdidi anlayacak kadar o yumruğu yemişliği vardı.

“Ece, Rahibe,” dedi Horg. “Onlara Torval’in isteğini anlat.”

Kendinden emin bir halde gülümsedi ve kadını göz ucuyla süzdü.

İşte Draya o zaman gördü. Neyin farklı olduğunu anladı.

Vindrasi halkının en değerli eşyası olan ve Şefler Şefi’nin taktığı Vektan Boyunluğu; kuyrukları birbirine dolanmış, başları birbirine

bakan iki ejderha şeklindeki som altından ağır bir halkaydı. Ejderhalar ön pençeleri arasında özenle biçimlendirilmiş, o güne dek bulunan en büyük safirlerden biriyle güzelce süslenmiş bir ejderhanın ruhkeıuiğini tutuyordu.

Kadim boyunluk yaradılışın başlangıcında Torval'in eşi Ejderha Tanrıça Vindrash tarafından ilk Kai Rahibe,si'ne verilmiş, Kai Cemaati'ne de ona saygı duymaları, güvende tutmaları ve kemiğin içinde varlığını sürdüren güçlü ejderhayı asla ama asla çağırmamaları emredilmişti. Zira bu ejderha -Beş Vektia ejderhasından biri- yaradılışı bile paramparça edebilirdi.

Elbette birine bu kadar güçlü bir eşyayı emanet etmek en iyi kalpli insanın -veya tanrının- bile iştahını kabartırdı. Uzun zaman önce Hile ve Düzenbazlık Tanrısı Hevis, Taş Tanrısı Sınd ile anlaşmazlığa düşmüştü. Hevis kudretli Vektia ejderhalarından birini çağırmayı ve ejderhayı Sund ile savaştırmayı planladı. Tanrı bir Kai Ralıibesi'ni baştan çıkartıp ondan ejderhayı çağırmasını istedi.

Ejderha kontrolden çıktı. Ne Kai Rahibesi ne de Hevis ejderhayı kontrol altında tutabildi. Ejderha Rahibe'yi cayır cayır yakan ateşiyle öldürdü. Çıkan yangın yayılarak pek çok evi yok etti, pek çok can aldı. Öfkeden köpüren Şefler Şefi bunun üzerine Vektan Boyunluğu na el koydu ve bu kadar kıymetli bir eşyanın kadınlara emanet edilemeyeceğini söyleyerek Kaderin elinde aldı.

Vektan Boyunluğu o zamandan beri Şeflerin elindeydi. Eşyanın Şeften Şef'e geçmesine çok kızan Kai Rahibeleri ise Tanrıça Vindraslı'ın bu davranıştan gocunduğunu iddia ediyorlardı. Boyunluk, tanrıçanın halkına karşı duyduğu sevgiyi ifade eden mukaddes bir objeydi. Ayrtca çok da değerliydi; tüm Vindrasi klanlarının servetinin toplamından daha kıymetliydi.

Ve artık yoktu. Horg onu takmıyordu. Üstelik taktığına dair halkını kandırmaktaydı. Boyunun kıvrımları arasında altın bir boyunluk gömülü olsa da bu, Şeflerin yiğit savaşçılara ödül olarak verdiklerine benzer basit bir halkaydı.

O güne dek tatmadığı bir korku Draya'nın yüreğini sardı. Nefes alamıyor, başı dönüyor, kendini bayılacak gibi hissediyordu. Bir anlığına sahiden bayılacağını düşünerek ödü patladı. Sonra kalp atışları düzeldi ve o berbat his geçti. Titrek bir soluk aldı.

Et katmanları ile deri tunik arasına saklanmış boyunluğu görmek zordu. Uyarılmasaydı Oraya bile bir terslik olduğunun kırkına varmazdı. Adama bir şans tanımaya istekli, hattâ hevesliydi. Iloıg belki da yola çıkarken onu boynundan çıkarmış, güvenli bir yere kaldırmıştı.

Şef kendini ele verdi. Draya'nın gözlerini sarkık boynuna diktiğini görünce bir anda bembeyaz kesilen suratı, ölü bir balığın karnı kadar soldu. Elini altın boyunluğa götürüp tuniğinin içine sokmaya çalışınca da geriye bir şüphe kalmadı.

Oraya kocasının ne yaptığını bilmiyordu, ama her ne yaptıysa korkunç bir şey olmalıydı. Orada, halkının önünde onunla yü/lcşemezcli. Horg onların Şefiydi. İnsanlar onun liderliğine karşı güven duymalıydılar; yoksa çekişmeler, tartışmalar ve isyan çıkardı - kendi kendiyle savaşan bir klan. Horg'ıı kalabalığın içinden alıp yalnız başına sorgulamalı ve gerçeği öğrenmeliydi.

"Şef ve ben dua etmek için Koca Saloıt'a gideceğiz," diyen I »raya sakin kalmaya çalıştı. "Tanrılara ne hüküm verdiklerini soracağız.''

Beti benzi atan Horg dudaklarını yalayıp birkaç kez yutkundu. Tanrılara inancını yitirmiş olabilirdi, fakat hâlâ onlara karşı batıl bir korku duyuyordu. Güç bela ekşi bir tebessüm etti.

"Hiç şüphesiz tanrıların bizi dinlemekten daha önemli işleri vardır, ama illa lazım diyorsan gidip Torval ile *tekrar* **konuşalım, Rahibe," derken tekrar sözcüğünü vurgulamayı ihmal etmedi.**

Karşılık vermek için kendine giivenemeyen Oraya sessizce başını eğdi. Dönüp tapınağa doğru yürüdüğünde kalabalık geçmesi için ona yol verdi. Horg hızlı adımlarla yetişti. Yardım etme bahanesiyle karısının kolunu tutup acı verici bir güçle sıktı.

"Pişman olacaksın," diye fısıldadı kulağına.

"Ondan eminim," diye soğuk bir yanır verdi Oraya.

Ona korkusuz gözlerle baktı, ta ki adam kolunu bırakana dek. Horg bir içkiye ihtiyacı olduğunu homurdanarak hızlı adımlarla tek başına Koca Salon'a yollandı.

l.ııla köyünde işaret ateşi harıl harıl yanıyor, gece göğünü aydınlatıyordu. Güvenli mağaralardan ayrılmaya gönüllü olan katimlar, çok daha küçük bir ateşin üzerinde şişe geçirilmiş yaban

domuzunu pişirmekteydiler. Şiş eğretiydi, zira alelacele hazırlanmıştı; evlerde et genellikle kızartılmaz, başlanırdı.

Ziyafet Şefin Salonu'nda düzenlenecekti. Erkekler içeri sehpalar taşıyıp salon boyunca belli aralıklarla diziyorlar, sonra da bunların üzerine büyük kalaslar yerleştirerek uzun bir masa oluşturuyorlardı. Masanın her iki yanına tahta oturaklar koyuluyordu. Evlerine dönen diğer kadınlar somun somun yuvarlak, basık ekmek pişiriyorlar ve mutfak ateşlerinin üzerinde sürekli kaynamakta olan aile kazanlarından alınan et ile sebzeleri tabaklara dolduruyorlardı. Erkekler Salon'a fıçılar dolusu köpüklü bira taşıyıp hem içerideki hem de dışarıdaki meşaleleri yakmaktaydılar.

Sular'tanrıçası Akaria fenerini kaldırmış, sahibi okluğu dalgalan gümüş ışığıyla aydınlatıyordu. Savaşçılar Şefin Salo-nu'ıula toplandılar. En iyi kıyafetlerini giymişler, savaşta gösterdikleri cesaretten dolayı babalarının ödül olarak verdiği altın ve gümüş boyunluklar, bileklikler ve bilezikler takmışlardı. Normal şartlarda şölene teşrif edecek olan kadınlar tepelere

kaymışlar, işaret ateşini besliyorlar ve erken doğum yapmakta olan Noıgaard'ın genç karıss Sonja'ya yardım ediyorlardı.

Savaşçılar her ne kadar bir kutlama için toplanmış olsalar da eğlenecek durumda değildiler. Torgun Klanı'nın her mensubu, tepelerde yanan işaret ateşinin ziyadesiyle farkındaydı. Norgaard ateşe uzun uzun bakarak dikkat çekmemeleri konusunda savaşçıları uyarsa da adamlar kendilerine hakim olamıyorlardı. Şefin Salonunun dışında dört dönüyorlar, gözleri dans eden turuncu alevlere sık sık kayarken kendilerine hep •aynı soruyu soruyorlardı: Heudjıınlar ateşi görecekler mi? He-udjunlar gelecekler mi?

Skylan geç kalmıştı. Önce kendi evine dönmesi, kanlı kıyafetlerini çıkarıp en iyi giysilerini giymesi, kendini gümüş takılarla donatması ve de annesinin babasına evlilik armağanı olan aile kılıcını kuşanması gerekmişti.

Gelişi, Şeflerini ve Kemik Rahibelerini beklemekte olan savaşçılar arasında heyecan yarattı. İyileşmiş bacağını topalla-maksız.m kullandığı anlaşılınca savaşçılar onu tezahüratlarla karşıladılar. Skylan'ı sapasağlam görmek onları mutlu etmiş ve içlerini rahatlatmıştı.

“Tanrıça sana şifa vermiş,” dedi Gam. “Bu iyiye işaret.”

"Sesini alçak tut. Öyle bir şey olmadı,” dedi Skylan.

Gam dostunu soru yağmuruna tutacak gibi olduysa da iki ogre tanrıbeyin ve şamanlartmn gelişiyle sözleri yarım kaldı. Ogreler kızarmış et kokularıyla dolu havayı doya doya içlerine çektiler. Skylan babasının yokluğunda onları karşılamaya davrandı. Garn onu durdurup bir kenara çekti.

“Bu ikisi de komutan değil. Hani o kaplan pelerinini takan var ya. Git kumandanın nerede olduğunu sor,” dedi Garn.

“Bu piçleri birbirlerinden nasıl ayırdettiğini anlamak inlim-ki'ın değil,” diye homurdandı Skylan. “Bana hepsi de aynı gözüküyor. Ama dediğini yapacağım.”

Genç adam ogreleri karşılama faslını ağırdan alarak kılıcı İle mertliğini simgeleyen takılarını meşale ışıklarının altında ıızıın uzun sergiledi.

".Sefin Salonu’na hoşgeldiniz,” dedi Skylan gururla. Çevresine bir göz gezdirerek dedi ki, “İyi de kumandanınız nerede?”

İki ogre tanrıbey omuz silkti.

“Birazdan gelir,” dedi biri.

“Belki de gelmez,” dedi öteki.

Saman arkalarında boş ve budalaca bir yüz ifadesiyle bekliyordu.

Skylan daha önce hiç bu kadar aptal yaratıklar görmediğini düşündü. Irklarının nasıl olup da bu kadar uzun süre hayatla kaldığını merak ediyordu.

“Babam Şef henüz gelmedi,” dedi Skylan. “Ama siz buyulun oturun.”

Taıırıbeyleri dudaklarını yalayarak daveti kabul ettiler ve genç adamın yanından ayrıldılar. Fedaileri de peşlerindeydi. Tüylü pelerinine bürünmüş şaman hemen içeri girmedi. Kapının önünde bekleyerek yukarılarda harıl harıl yanan ateşi sey-ıvlli. Cîarn dostuna endişeli bir bakış attı.

"Büyük bir domuz için,” diye ogıeyle konuştu Skylan, “büyük bir ateş. Yaban domuzu tanrılarımızdan bize bir armağandı,” dedi manalı

manalı. “Tanrılarımız halen hayattalar.”

Şamanın yuvarlak çocuksu gözlerinde bir neşe parıltısı belirdi Skylan’ın boynundaki gümüş baltayı kavrayıp suratına güldü.

Skylan kılıcının kabzasını tuttu.

"Bırak beni,” dedi sıkılı dişlerinin arasından, “yoksa elini keserim!"

Şaman kıkırdayarak baltayı şöyle bir savurdu ve genç adamın çenesine çarpmasına sebep oldu.

“Sakın ha, Skylan!” diye uyaran Garn dostunun kolunu tuttu. “Seni tahrik ediyor. Etrafına bir bak!”

SkylanTn arkasında duran şamanın fedailerinin silahlan ellerindeydi. Onların da arkasında genç adamın yardımına koşmak için tetikte bekleyen Torgun savaşçıları bulunuyordu.

Gemilerde ise yüz yetmiş ogre savaşçı hazır bekliyordu.

Skylan kılıcını çarparak kınına soktu.

Halen kıkırdamakta olan ogre şaman Salon’a girdi. Muhafızlar da baltalarını geniş sırtlarındaki koşumlara taktılar.

“Babamı içeride bekleyelim,” diyen Skylan Şefin Salonu’na önden girdi.

Ogre tanrıbeyler masanın başındaki yerlerini aldılar. Torgun savaşçıları Skylan’dan gelen bir bakış ve baş hareketiyle salona doluşup uzun masanın etrafına sıralandılar.

“Şuna bak. Şımarık köpek. Kafasını kesmeliydim,” dedi Skylan.

“Yarın onu yapma fırsatın olacak,” dedi Garn. Kaygılı bir yüz ifadesiyle ogreleri seyretmekteydi.

Norgaard salona geldi ve Skylan savaşçıların lideri olarak babasını kucaklamak için kalktı. Şef mutsuz, bitkin gözüküyordu. Genç karısının erken doğuma başladığı kulağına çalınmıştı. Bebeğin en az bir ay daha doğmaması gerekmekteydi. Kadınlar doğum sürecini durduramazlarsa Şef bir çocuğunu daha kaybedebilirdi.

“Sonja’nın durumuna çok üzüldüm, Baba,” dedi Skylan ona salonda eşlik ederken. “Desiria onu korur. Sabaha aslan gibi bir oğlun olacak."

Norgaard nadiren yaptığı gibi silik bir tebessüm etti, zira hayatında gülümsenecek fazla şey yoktu. Elini Skylan’m omzuna koydu.

“Yani *başka bir* aslan gibi oğul demek istiyorsun,” dedi yavaşça. “Biraz beri gel. Seninle yalnız konuşmak istiyorum.” Norgaard oğluyla beraber salondan ayrıldı.

“Treia nerelerde? Burada olması gerekirdi. Sen bu akşamüstü Kemik Rahibesi’yle konuştun. Niye gelmediğini biliyor musun?” Skylan kadının aralık kapının ardından ona bakan yüzünü ve yardımı reddeden sesinin o tatsız tonunu unutmamıştı.

“Treia’nın ne yaptığını kim bilebilir ki? O tuhaf bir kadın, Baba. Belki de sebep benim. Beni sevmiyor. Neden bilmiyorum. Ona bir kötülüğüm dokunmadı.”

Norgaard ona şaşkın bir bakış attı. “Seni sevmiyor da ne demek? Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Beni iyileştirmeyi reddetti,” dedi Skylan. Baykuş Ana’ya, o korkunç kadına gitmek zorunda...”

“Tanrıça Desiria seni iyileştirmeyi kabul etmedi mi?” diye şaşkın bir halde sözünü kesti Norgaard.

“Tanrıça değil Treia reddetti. Tanrıçayla konuşmadı bile. Diyorum ya, Baba. Treia benden hoşlanmıyor.”

“Sebep bu olamaz,” diye mırıldandı Şef. “Tanrılar emrettikten sonra bir Kemik Rahibesi en kötü düşmanını bile iyileştirmek zorundadır. Bu iyiye işaret değil.”

“Kötü alametleri ağzına alma, Baba,” diye atıldı Skylan. "İşaret ateşi yanıyor. Çağrıda bulunduk. Yarın sabah Heudjun savaşçılarıyla birlikte o ogrelere Vindrasi Tanrıları’nın yaşadıklarını göstereceğiz!”

“Ama seni iyileştiren Baykuş Ana ve onun fey büyüstiydü,” dedi Norgaard ciddiyetle ve topallayarak Şefin Salonu’nda masanın başındaki yerine yollandı.

Skylan ona eşlik etti.

“Norgaard sana ne dedi?” diye sordu Gam.

Savaşçılar boynuz şeklindeki içki dolu kupaları elden ele dolaştırarak içlerine bira dolduruyorlardı. Salondaki gürültü giderek artmakta olduğundan iki genç adam, ogrelerden fazla uzakta otuımasalar da sözlerinin duyulmasından çekinmeksizin rahat rahat konuşabiliyordu.

“Mühim değil,” diyen Skylan kendi içki boynuzunu bir sürahiden doldurdu. “Babam hüsnükuruntu yapıyor.”

Az önceki konuşmayı dostuna aktararak ekledi: “Tanrıların sessiz kalmalarının bir sebebi olmalı.”

Garn karşı çıkarcasına kafa salladı.

“Sen de mi?” diye bıkkınlıktan patladı Skylan. “Sakın bana senin de tanrılar için endişelendiğini söyleme!”

“Tanrılardan çok ogrelerden endişeleniyorum,” dedi Garn sessizce. Onlara bir göz attı. “Çok şımarıklar, hallerinden çok hoşnutlar. Peki komutanları nerede? Niçin diğeriyle beraber gelmedi?”

Skylan omuz silkti. “Belki de hastadır. Belki ishal olmuştur da söyleyemiyordur.”

Tanrıbeylerden biri sesini yükseltti. “Şamanınız nerede? Bizimki burada, ya sizinki? Bize tanrılarınızdan bir cevap getirmesi gerekiyordu.”

“Belki de onları bulmakta zorlanıyordur,” diye diğer tanrı-bey de fikir yürütünce ikisi birden kahkahalarla güldü.

Norgaard lafı geçiştirmeye çalıştı. Gözü Skylan ile Garn’a takıldı ve onları yanına çağırdı.

“Duydunuz mu? Treia’nın gelmesini istiyorum. Hemen,” dedi Şef.

“Ben gidip getireyim,” dedi Skylan.

"Hayır, yokluğun hemen göze çarpar,” karşılığını verdi Norgaard. “Artık şöleni başlatmam lazım. Ogreler kumandan-lınıı beklemememizi söylüyorlar. Bundan hiç hoşlanmadım, (lıru, git Treia’yı çağır ve sonra da ogrelerin neyin peşinde ol-dıklı irini öğren. Skylan, sen yanımda otur.”

(larn kafa sallayıp işe koyuldu.

Skylan babasının sağındaki yerine aldı. İki ogre tanrıbey ile yumanları da masanın Norgaard’m bulunduğu başındaki bir olmağın üzerinde oturuyorlardı. Ogre muhafızlar ise komutanlarının arkasında ayakta durmaktaydılar.

Norgaard'ın bir işaretiyle erkekler salona kızarmış etle dolu kocaman tahta tepsiler getirdiler. Diğerleri de içlerinde güveç bulunan

tahta kaplar ve yuvarlak, basık ekmek somunları taşıdılar.

Ogreler kumandanlarının yokluğunu kafalarına takar gibi gözükmedikleri gibi yemeğe başlamadan önce onu beklemediler de. İri et parçalarını bıçaklarıyla şişleyerek ekmek ve dumanı tüten güveçle beraber tabaklarına yığdılar.

Torgunları haftalarca besleyecek miktarda yemeğin ogre karınlarını doyurmasını seyrederken Skylan'ın içi öfkeyle doldu. Buna karşın şafağı düşünüp o karınları yarmayı hayal ederek kendine hakim olmayı becerdi.

I ter bir tanrıbey tabağı dolunca bir muhafızına el etti, o da ianrıbeyin tabağına uzanarak bir parça et kopartıp ağzına tıkıştırdı, çiğnedi ve yuttu. Muhafızlar ekmekle de aynı şeyi yap-lıklan sonra yemeğin suyuyla da ağızlarını ıslattılar.

Skylan başını yemeğinden kaldırarak bu uygulamayı merakla izledi. “Adamların niye *senin* yemeğini yiyorlar?” diye sordu tanrıbeyleıden birine.

Ona şaşkın şaşkın bakan öğrenin soruyu anlaması biraz zaman aldı. Anlayınca da sırıtarak başparmağıyla arkasını işaret etti.

“Yemek zehirliyse o ölecek, ben değil,” dedi tanrıbey.

Skylan ayağa fırlayıp kılıcına davrandı. Ogreler hemen tepki gösterdiler. Silahlar açığa çıktı. Zaten gergin ve heyecan içinde bekleyen Torgun savaşçıları da bir anda yerlerinden kalkıp oturaklarını geriye ittiler.

“Durun!” diye kükredi Norgaard.

Herkes silahı kalkmış vaziyette kalakaldı. Norgaard açıklamada bulunması için oğluna baktı.

“Bu köpekler onları zehirlemeye çalıştığımızı zannediyorlar!” diye haykırarak ogreleri işaret etti oğlu.

Torgunlar öfkeyle homurdandılar. Bir savaşçı düşmanıyla yüz yüze dövüşür, gözünün içine bakardı. Zehir güçsüzlerin, korkakların silahıydı. Torgunlar hakarete uğramışlardı.

Norgaard elerin bir iç geçirerek başını iki yana salladı. “Bu onların âdeti, Skylan. Bizimle bir alakası yok.”

Skylan'ın ikna olmadığını görünce ekledi: "Onlarda yükselmenin bir yolu da suikasttır."

"Doğru," diye teyit etti tanrıbey. "Korktuğum siz Torgunlar değilsiniz." Kocaman sırıtarak diğer tanrıbeyi işaret etti. "O."

Ogreler dununu çok komik bulmuş gibiydiler. Hem tanrı-beyler hem de muhafızları ulurcasına kahkahalara boğularak masayı yumrukladılar, tahta tabakların hoplamasına ve kupaların sallanmasına yol açtılar. Şaman onlara katılmadı. İki tan-rıbeye hoşnutsuz gözlerle dik dik baktı.

Daha önce hiç bu kadar barbarca bir şey duymayan Torgunlar ogreleri sessiz bir hayret içinde seyrettiler. Vindrasi Şefleri tanrılar tarafından seçilirdi, cinayetle değil. Torgun savaşçılar kafalarını iki yana sallayarak ve alçak sesle söylenerek si-lalılarını kınlarına sokup yerlerine döndüler.

Tannbeyler yemeğin güvenli olduğunu anladıktan sonra yemeye koyuldular. Kocaman et parçalarım ağızlarına tıkıştırıyorlar, bir yandan yiyip bir yandan konuşurlarken etrafa yemek parçaları saçıyorlardı.

"Kötü bir âdet," dedi şaman. "Karanlık Devran'dan kalma."

"Liderimiz mevkiine bu şekilde sahip oldu," diye kendini ■savtınurcasına belirtti tanrıbeylerden biri. Çenesinden aşağı yemeğin suyu damlıyordu.

Şaman sert bakışlarını ona dikti. "Zaman değişiyor. Yeni la unlarımız, Raj Tanrıları buna bir son vermemizi istiyorlar. Kimse *benim* **yemeğimi tatmıyor!"**

Tanrıbeylerin şamana attıkları kin dolu bakışı gören Skylan, şamanın bu âdetinden vazgeçmesinin akıllıca olacağına hükmetti. Tanrıbeyleri başka şey demedilerse de yemeyi sürdürürlerken fedailerine yiyecek vermeyi ihmal etmedikleri gibi boynuz şeklindeki kupalarından bira da içirdiler.

Hv sahibi olmanın getirdiği görevleri iyi bilen Norgaard, şamana ogre tanrıları, yani Raj Tanrıları hakkında kibar somlar yöneltti. Şaman cevaplamaya hevesliydi. Skylan da misafirleriyle iki çift laf etmeliydi, ancak karnı çok aç olduğu için öğleleri eğlendirme işini

babasına bıraktı. Halen kan kaydından dolayı kendini biraz güçsüz hissediyordu ve sabahleyin tüm kuvvetine ihtiyacı olacaktı.

Ayrıca tıpkı savaşçıları gibi berrak bir zihne de ihtiyaç duyacaktı. Skylan iki kupadan fazla bira içmemeye özen gösterdi ve kahkahalarla gülüp yüksek sesle konuşan, içki boynuzlarını sık sık dolduranlara da kaşlarını çatarak baktı. Onun ikaz edici bakışlarını görenler kupalarını hemen indiriyordu. Torgunlar o gece nispeten ayık bir halele yataklarına uzanacaklardı.

Ogrelerin böyle bir endişeleri mevcut değildi. Şaman da dahil hepsi su gibi bira içerek neredeyse fıçıları boşalttı. Buna karşın biranın üzerlerinde fazla bir tesiri yok gibiydi. Tek istisna şamanın tanrılarından giderek daha büyük bir coşkuyla bahsediyor oluşuydu.

Skylan söylenenlere pek dikkat etmedi. Aklı fikri halicin öte yanındaki Vindraholnf daydı. Oradaki heyecan ve endişeyi hayal edebiliyordu. Herkes ortalıkta koşuşturuyor, savaş hazırlıkları yapıyor olmalıydı. Savaşçılar zayıf bir nokta bulunmaması için kalkanlarını inceliyorlar; kılıçlarını, mızraklarını ve baltalarını biliyorlardı. Zincir zırha sahip olacak kadar şanslı olanlar ateş ışığında zırhlarını inceleyerek eksik halka olup olmadığına bakıyorlardı. Zırhı olmayanlar ise neredeyse zırh kadar sağlam geyik derisinden yapılma gömlekler giymekteydiler.

Skylan'ın da yapacak işleri vardı. Babasının zincir zırhı ona miras kalmıştı ve hemen hemen her gününü tüm halkaların yerinde olup olmadığına bakarak geçirmesine karşın o gece bir kez daha bunu yapmayı planlıyordu. Kılıcını da bileyecek, temizleyecek ve yağlayacaktı. Oysaki Skylan'm gururu olan Ejderha Dişi adlı kılıcın buna ihtiyacı yoktu.

Genç adam yarınki muharebede kazanacağı şan şerefi hayal etti. Şefler Şefi Horg'un yanında dövüşeceğini ve belki de onun hayatını kurtaracağını düşledi. Horg minnet duyup ona büyük bir ödül verirdi. Belki sığır, belki de gümüş ve hattâ altın. Skylan nihayet başlık parasını ödeyebilecekti. Düşünceleri savaştan hayatının aşkına kaydı. Aylaen'in akşamüzeri Baykuş Ana sözünü kesmeseydi neler diyeceğini merak ediyordu. Sözleri kulağa önemli gibi gelmişti. Daha sonra ona sormayı unutmamalıydı. Belki onu bu akşam bile görebilirdi, Tıeia ile beraber şölene gelirse...

lijorn genç adamın kaval kemiğini acıtacak kadar sen tekmeleyerek onu daldığı düşlerden çıkardı. Bir şey olmuştu. Bir terslik vardı. Salona ölüm sessizliği çökmüştü. Norgaard da dahil herkesin bakışı salonun girişine çevrilmişti.

Telaştan kılıcını kavrayan Skylan da dönüp baktı.

<)gıe kumandanı kapı eşiğinde duruyordu. Göz alıcı bir görünüme sahipti, zira üzerinde ateşin ışığında parıl parıl parlayan bir göğüs zırhı taşıyordu. İyi de, diye aklından geçirdi Skylan, ne diye herkes ona gökten düşmüş gibi bakıyordu? Öğrenin plaka zırhı servet değerindeydi, fakat Torgunlar daha önce de böyle zırh giyen haşarılarla kapışmışlardı.

Sonra Skylan babasının dehşet dolu bakışlarının zırha değil, zırhın üzerindeki bir noktaya çevrili olduğunu fark etti. < »raya daha yakından baktı.

(¡özleri faltaşı gibi açıldı. Kılıcın kabzasını tutan eli kaskatı kesikli. Gördüklerine inanamıyordu. Akla hayale gelmez gerçeği görmek için tek yapması gereken babasına şöyle bir bak-ıııakiı.

Alım parıldadı. Safir ışıldadı.

(>gre lanrıbey kalın boynunun etrafında mukaddes Vektan Itoyuıılıığu'nu takıyordu. Elini onun üstüne koyup sırıttı.

“İşaret ateşinizi söndürebilirsiniz,” dedi tanrıbey. “Yardım lalan gelmiyor.”

Yayın ipi kadar gergin bir sessizliğin içinde tanrıbey masaya kadar yürüdü, oturaklardan birini ayağıyla itekledi, oturdu çç sakin sakin tabağına et doldurmaya başladı.

Aylaen sırtını Vindrash Salonu'na vermiş yerde oturuyor ve işaret ateşinin dans eden alevlerini ağaç dalları arasından seyrediyordu. Hava kararmasına rağmen halen içeride olan ablası, Aylaen'in periyodik sorularına cevap vermeyi reddetmekteydi. Treia hasta mıydı? Su lazım mıydı? Aylaen bir koşu gidip Norgaard'ı getirmeli miydi?

Tek kelime yanıt bile gelmemişti. Aylaen ablasını en son Skylan'ı iyileştiremeyeceğini söylemek için kapıyı açtığında görmüştü. Genç kız kulağını kapıya dayadı, fakat Treia'nın içeride hareket ettiğini işitmedi.

Aylaen ablasının başına bir kaza geldiğinden korkmaya başlıyordu. Treia dua ederken onu rahatsız etmemesi gerektiği halde Salon'a girmeye çalışmış, ancak ablasının kapının ardına koyduğu bir şey ona engel olmuştu. Bu başlı başına garip bir durumdu. Vindrash Salonu'nun gece gündüz herkese açık olması lazımdı. Aylaen kapıya yiiklendiyse de azıcık olsun oynatamamıştı.

Karanlık çökmüş, saatler geçmiş, Aylaen giderek daha da kaygılanmıştı. Belki de kapıyı zorlamasına yardım etmesi için gidip Alfric'i çağırmalıydı. Alfric köydeki en güçlü, en iriyarı adamdı. Bir keresinde Skylan'ı yerden kaldırdığı gibi omzuna

vurmuş ve sanki Skylan bir bebekmişçesine hiç zorlanmadan etrafta gezdirmişti. Fakat ablasını yapayalnız bırakmaya Ayla-eıı'in gönlü elvermiyordu, hele bir de etrafta ogreler varken.

Sadece yıldız ışıklarıyla aydınlanan karanlıkta oturmayı sürdürdükçe genç kızın endişesi katlandı. Tekrar kapıya kadar gidip ablasına seslendi.

Cevap yoktu.

Ya Treia yaralanmışsa ve ses çıkaramıyorsa? Ya o ağız köpürten nöbetlerden birine tutulmuşsa? O da mümkündü. Ayla-eıı uzun yıllar ayrı kaldığı ablası hakkında fazla şey bilmiyordu. Treia onun gözünde hâlâ bir yabancıydı. Aylaen tam yarılım çağırmaya gidiyordu ki bir meşale ışığı gördü ve ona doğul gelen birini duydu.

(îenç kız baltasını eline aldı. Tüm Vindrasi kadınları dövüş eğitimi alırlardı. Bir düşman köydeki erkekleri aşarsa kendilerini ve çocuklarını koruma görevi kadınlara düşerdi.

Aylaen güçlü kuvvetli olmasının yanı sıra hünerli bir savaşçıydı. Skylan ve Garn ile beraber büyüdüğünden kızdan çok oğlan gibiydi; zaten annesi kendisine kulak veren herkese böyle dertli. Aylaen çiftlikte erkek işi yapardı. Eve kapanıp yemek pişirme, dikiş gibi kadın işleri yapmaktan nefret ederdi. Silah kullanmayı Skylan ile Garn'dan öğrenmişti. Hattâ Skylan'm en değerli eşyasını bile nasıl kullanacağını biliyordu -kılıcını.

Avlaen'in kılıcı yoktu. Köydeki çok az adanı böyle bir silahtı sahipti. Fakat baltası vardı ve korkmuyordu. Dışarıdaki her kimse epey

gürültü yapmaktaydı. Düşman olsa ses çıkarmaz, hı/a gizlice sokulmaya çalışırdı.

"Kim var orada?" diye meydan okudu. “Göster kendini.”

"Aylaen, bırak o baltayı!” diye gülerek bir karşılık geldi. "İten (iarıı.”

Genç kız rahatlayarak iç geçirdi ve baltayı yere attı. Sarı meşale ışığıyla yıkanan Garn ortaya çıktı. Aylaen koşup ona kollarını doladı ve başını oğlanın geniş göğsüne yasladı.

“Vindrash’a şükürler olsun ki geldin! O kadar endişelendim ki.”

“Ne var? Neler oluyor?” diye kaygıyla sordu Garn. “Treia nerede? Şölene gelmesi gerekiyordu.”

“Orada, Salon’da. Bana yanıt vermiyor ve...”

Garn rahatladı. “Demek ki güvende. Sen de öylesin.”

Kollarını kıza dolayarak sıkıca tuttu. Kalp kalbe, sıcacık, huzur dolu olarak bir müddet birbirlerine yaslandılar. Sonra Garn onu nazikçe itti.

“Böyle davranmamalıyız,” dedi kıza. “Yaptığımız çok yanlış.”

“Birbirimizi sevmemiz mi yanlış?” diye soran Aylaen öpmesi için dudaklarını kaldırdı.

Garn Salon’a bir göz attı. Binanın pencereleri olmasa da Treia duvardaki bir çatlaktan onları seyrediyor olabilirdi. Başını iki yana salladı.

“Skylan benim için çok değerli,” dedi. “Öz kardeşimden bile çok.”

“Benim için de öyle,” dedi Aylaen nazikçe. “Bir *kardeş* **gibi. Ona birbirimizi sevdiğimizi söylemeliyiz. Hattâ ben bugün neredeyse söylüyordum.”**

“Sakın ha, Aylaen!” dedi Garn. “Ona hiçbir şey söylememe -lisin.”

“Niyeymiş,” karşılığını verdi genç kız. “Eninde sonunda öğrenmeli.”

“Hayır, öğrenmemeli,” dedi Garn yavaşça. “Ona ya da bir başkasına tek kelime etmeyeceğine söz ver.”

Aylaen küstahça başını kaldırdı.

"Skyian'ı derinden yaralarsın, Aylaen," dedi Gam ona. "Sana tapıyor. Bana da güveniyor. Ona söylemeyeceğine söz ver..."

"Bazen ona benden daha çok değer verdiğini düşünüyorum, " dedi Aylaen huysuzca.

"Umarım aranızda seçim yapmak zorunda kalmam."

Aylaen delikanlının sesindeki keder ve ıstırabı duyunca kırıcı sözlerinden pişman oldu. Gam onu içten ve derinden seviyordu, tıpkı kızın da onu sevdiği gibi. Birbirlerine âşık olmayı planlamamışlardı. Öylesine oluvermişlerdi. Adeta birbirlerini severek büyümüşler, yazgılarının ipliği birbirine dolanmıştı. Yine de kız Skylan'ın sözlüsü gibiydi.

"Özür dilerim," dedi Aylaen pişmanlıkla. "Ona söylemeyeceğime söz veriyorum. Ama onunla asla'evlenmem!" dedi yeşil gözlerinde bir öfke kıvılcımıyla.

Garn kafasını iki yana salladı. "Tanrılar bile geleceği göremezler. Norgaard beni ablanı çağırmam için yolladı. Şölen başladı ve Treia'nm yokluğu hissediliyor."

"İçeri girmeye çalıştım," dedi Aylaen. "Bir şey kapıyı tutuyor."

Garn da Aylaen de durumdan kaygılıydılar. Treia tanıması, hele hele sevmesi güç biriydi, ancak Aylaen elinden geleni yapıyordu. Bir ablaya sahip olmaktan memnundu. Oğlanlarla büyüdüğü için yaşıtı kızlarla arkadaşlık etmemişti. Treia çoğu zaman soğuk ve mesafeliydi, fakat bazen nadir anlarda gevşeyip dünyaya karşı duyduğu kini unutuyor, Aylaen ile abla-kar-ıleş gibi sohbet ediyordu. Annelerini ve onun sorunlarını konuşuyorlar, ölmüş babaları hakkındaki anılarını paylaşıyorlar, ılvey babalarına karşı duydukları ortak nefretten bahsediyorlardı. Bu tür anlara büyük değer veren Aylaen şimdi ablası iyin endişeleniyordu.

"Treia!" diye seslenen Garn kapıya saygılı bir şekilde vurdu. "Kemik Rahibesi, Şef şölene gelmeni istiyor. Katılman çok önemli."

Biraz bekledi, fakat yanıt çıkmadı.

Aylaen meşaleyi delikanlıdan alıp duvardaki demir bir halkaya taktı. Garn kapıya omzunu dayayıp ittirdi. Kapı hareket ederek azıcık

aralandı. Aylaen aralığa gözünü dayayarak içerisini görmeye çalıştıysa da her yer karanlıktı.

“İkimiz birden itmeliyiz,” dedi Garn. “Ağırlığını verip...”

“Hayır, durun,” diye geldi Treia’nın soğuk sesi. “Kapıyı açıyorum.”

Ağır bir şeyin yerde sürüklendiğini duydular, sonra da kapı açıldı. Anlaşılan Treia uzun süredir karanlıkta oturmaktaydı, zira Salon’un içinde hiçbir ışık yanmıyordu. Suratı .meşalenin aydınlığında bembeyazdı.

“Treia, ne oldu?" diye kaygıyla sordu Aylaen. “Mesela nedir? Bunca zamandır karanlıkta mı oturuyordun?”

Ablasının ellerini tutup ovuşturdu. “Buz gibisin! Pelerinin nerede?”

Garn meşalesini içeri taşıdı. Ateş etraflarında bir ışık havuzu oluşturuyor, Salon’un geri kalanını karanlıkta bırakıyordu.

“Treia, Norgaard seni şölene çağırdı,” dedi Garn.

Kadın kaskatı, hareketsiz bekledi. Suratı bitkin ve çöküktü. Tepki vermedi. Gözlerini ateşin ışığına dikmişti ve genç adamı duymuş gibi gözükmüyordu.

Garn ile Aylaen şaşkın şaşkın bakıştılar. Ne yapacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Garn Treia’yı yerlerde sürükleyecek değildi, fakat kadının şölene katılması hayati önem taşıyordu.

'Treia, sevgili abla...” diye yatıştırıcı bir ses tonuyla konuşmaya başladı Aylaen.

''bakın!” diye aniden, şiddetle haykırdı kadın. Titreyen parmağıyla mihrabı gösteriyordu. “Bakın! Şuraya bakın!”

Gam meşaleyi yaklaştırınca ışık mihraba vurdu. Aylaen hayal görüyor olabileceğini düşünerek gözlerini kırpıştırdı. Meşalenin titrek ışığı gölgelerin dans etmesine sebep oluyor, gözlere oyun oynuyordu. Gam biraz daha yaklaşarak meşaleyi mihrabın doğrudan üzerinde tuttu. Aylaen'in dehşetten sesi bile yıkmadı. Vindrash heykeli ortadan ikiye ayrılmıştı. Tanrıça parçalar halinde yerde yatıyordu.

11er klan Vindrash’a saygılarını sunmak için bir heykele sahipti. Bu heykel genelde Vindraholm’daki Tanrılar Koca Salo-nu’nda bulunan güzeller güzeli yeşimit heykelin bir kopyası olurdu. Torgıınların Vindrash heykeli tahtadan oyulmuştu ve veşimit heykelden daha büyük

olup bir insanın beline kadar geliyoıdu. Vindrash kaslı arka bacakları üzerinde şaha kalkmış hir ejderha olarak resmedilmişti. Uzun, sivri kuyruğu pullu gövdesine zarifçe dolanmıştı. Kanatlan omuz hizasından açılmış, haşı haşin bir vakarla havaya kalkmış, sivri dişli ağzı ise sessiz bir öfkeyle kocaman aralanmıştı.

Neredeyse orijinal heykelle yaşıt olduğu söylenen tahta heykel artık kırık vaziyetteydi. Boylu boyunca uzanan bir çatlak, başı ve gövdeyi ikiye bölüyordu. Heykel yere çarptığında kopan bir kanat o an kenarda duruyordu.

"Ogreler haklıymışlar," dedi Treia titreyen bir sesle. "Tanrılar öldüler. İşte bu ela ispatı!"

"Saçmalama!" dedi Garn sertçe. "Bu yalnızca heykelin çok eski ve kırılgan olduğunu, düşüp parçalandığını ispatlar. Başka hir şeyi değil."

"Başka bir şeyi değil..." diye mırıldandı Treia. Heykele bakmayı sürdürüyordu.

Aylaen ablasının onca zamandır tanrıların öldüğüne inanarak kırık heykelin yanıbaşında öylece oturduğunu anladı.

"Beni dinle," diyen Garn Rahibe'yi kollarından tutup sarstı. "O heykel tepelerden bile yaşlıydı. Yağmurda, karda, dondurucu soğukta kaldı. Tahta zamanla çürüdü ve heykel kırıldı."

Vindrash heykeli ejdeıgemisinin denize indirilişinde dahi bulunmuş ve tuzlu suya maruz kalmıştı. Gerek güneş, gerek kar altında düğün ve cenazelerde bulunmuştu. Hasat şenliğine de götürülmüştü, sert rüzgar ve dondurucu soğuğun hüküm sürdüğü kış gündönümleıine de.

"O tahta heykelin bu zamana kadar sağlam kalması bile bir mucize," dedi Garn.

Delikanlı her zamanki gibi mantıklıydı. Kırık heykele bakmayı sürdüren Aylaen ise mantığın ona kendini iyi hissettirdiğinden emin değildi. Küçükken heykelden korktuğunu anımsıyordu. Salon'da annesinin yanında durduğu zamanlar heykel adeta gözlerinin içine bakardı. Geceleri dişlerle dolu ağzın üzerine kapandığını, pençelerin onu parçalamak için yaklaştığını kâbuslarında görürdü.

Annesi onun içini rahatlatmaya, onu Vindrash'ın halkını çok sevdiğine inandırmaya çalışmıştı. Diş ve pençeleri Toı-gunları korumak

için vardı, onlara zarar vermek için değil. Aylaen söylenenlere inanmaya çalışmışsa da içindeki çocukluk korkusu hiç kaybolmamıştı. Vindrash heykelini ne zaman görse içi titrerdi.

Şimdi heykelin iki büyük parçasına bakarken aklına ölmüş babası geliyordu. Adamın cesedi cenaze kayığına yatırılırken kendini ne kadar şaşkın ve afallamış hissettiğini hatırlamaktaydı.

Nasıl ki yerdeki o kırık parçalar Vindrash değilse kayıkta yatan da bahası değildi. Babası daima güleıyüzlü olan dinç ve sağlıklı bir adamdı. Aylaen onu can-ı gönülden sever, ona tapardı. Hastalıktan yüzünün ıstırap dolu bir ifadeyle kasılıp kaldığı, uzuvlarının eriyip inceldiği ceset bir yabancıya aitti. Tanımadığı birine.

Baltasının öldüğüne inanmayı reddetmiş, cenaze bitene ve naaşım taşıyan kayık alev alev yakılarak denize gönderilene dek ormanda saklanmıştı. Yüreğinin ıssız, boş karanlığında babasının öldüğünü bilmesine karşın onun akma çıktığına, günün birinde döneceğine inanmayı inatla sürdürmüştü. Annesinin Sigurd Amca ile evlenmesine bu kadar çok kızmasının bir sebebi de buydu.

Aylaen şimdi de kendini aynı şekilde şaşkın ve afallamış hissediyordu. Bu Vindrash değildi. Bir yabancıydı.

"Yeni bir heykel yaparız," diyordu Gam Treia'ya. "Tanrıçaya hürmetimizi göstermek için pırlantalarla süsleyeceğimiz bir heykel. Halkımıza aynen böyle söyleyeceksin. *Yarırı*" **-Garn bu sözcüğü vurguladı- "ogreleri yendikten** *sonra.* **Bu gece bundan kimseye bahsetmeyeceksin."**

Treia'nın gözlerinde öfke kıvılcımı çaktı. "Ben Kemik Rahi-hesi'yim. Ne cüretle bana emir verirsin? Ne gerekirse söyleyeceğim. Ogıeler haklılar. Tanrılarımız öldüler."

"Halkımıza böyle dersen yarın savaşçılarımız cenge yüreklerinde cesaret ve gurur yerine korku ve dehşetle çıkarlar," dedi Garn. "Ve mağlup edilirsek suç sende olur. Tanrılarda değil!"

Tıvia ona kötü kötü baktıysa da karşılık vermedi. Aylaen ablasının aklından geçenleri tahmin edemiyordu. Treia düşün-ı elerini soğuk, solgun bir maskenin ardına saklamaktaydı. Sonunda şöyle bir silkinerek ince kollarını ovuşturdu.

"Heykelin tahta çürüdüğü için kırıldığını iddia ediyorsun."

Treia genç adama ince, acı bir tebessüm etti, “Halkımıza *bunu mit* söylememi istiyorsun? Tanrıçamızın çürüdüğünü mü?” Garn sabırsızca bir hareket yaptı. “Bu yalnızca tanrıça şeklinde oyulmuş bir tahta parçası, Treia, tanrıçanın bizzat kendisi değil. Kapı eşiği çatlayacak olsa dünyanın sonunun geldiğini mi düşünürsün? Kimseye bir şey söyleme, Treia. Yarınki muharebe bitene kadar sus.”

Treia kız kardeşine döndü. “Bana cüppemi getir.”

Aylaen hemen harekete geçti. Treia'yı bir Kemik Rahibesi olarak gösteren nakışlı cüppeyi alıp onun sıska omuzlarına sardı. Gece sıcak geçmesine rağmen ablasının titrediğini hissettiği için kollarını da onun vücuduna doladı.

İkisi birlikte Salon’dan ayrıldılar. Garn da kapıyı kapadı ve meşaleyi yanına alarak peşlerinden yürüdü. Tam köye giden patikaya çıkmıştı ki Treia onu durdurdu. Buz gibi parmaklarını delikanlının koluna koydu.

“Olan oldu. Hiçbir şeyi değiştiremem, sen de öyle.” Cüppesine daha sıkı sarındı. “Şölene katılmayacağım. Eve gideceğim. Aylaen de benimle gelecek.”

Garn tereddüde kapıldı. Norgaard kadının Salon’da bulunmasını istiyordu, fakat o anki ruh haliyle giderse Treia’nın ne gibi bir zarara yol açacağını kimse bilemezdi.

“Akıllıca bir karar, Rahibe,” dedi sonunda. “Norgaard’a ne dememi istersin?”

Treia ona uzun uzun baktıktan sonra kahkahalarla güldü. Tuhaf, sert bir sesle çınlayan kahkahaları Aylaen’in o güne dek duyduğu en korkunç sesti.

“Hâlâ anlamıyorsun, değil mi?” derken Treia'nm boğazından halen kahkahalar yükselmekteydi. “Norgaard’a hiçbir şey söylemene gerek yok. Şimdiye kadar zaten öğrenmiştir!”

(iece hızlanan rüzgar koyda demirlemiş ogre gemilerini sallıyor ve halicin yüksek tepeleri arasına beyaz köpüklü dalgalar yolluyordu. Aynı rüzgar işaret ateşine de saldırıyor, kıvılcımlar kaldırıp havaya savuruyordu. Yanan kütükler birbiri üstüne çöküp bir kül bulutu kaldırdı. Kimse ateşi beslemekle uğraşmıyordu. Ateşin başında bekleyen savaşçılar sönmekte olan alevlere kaşlarını çatarak

bakıyorlar, orada kendi geleceklerini görüyorlardı. Norgaard haber yollamıştı.

"Yardım gelmiyor.”

Körfezin karşı tarafındaki Ileudjun savaşçıları işaret ateşinin sönüp gitmesini sessiz sedasız izlediler. Ne konuşuyorlar, ne de birbirlerine bakıyorlardı. Utanç içindeydiler.

Ateş nihayet söndü. Heudjun savaşçıları evlerine döndüler, bazıları kendi aralarında savaşa hazırlanma kararı almışlardı. Morgun ogrelerin saldırmayacaklarına dair verdiği güvenceye lagmen Heudjunlar ne ona ne de ogrelere güveniyorlardı. Malla pek çoğu ogrelerin Vindraholm’a saldırmalarını ümit etmekteydi.

Savaş Heudjunların utancını biraz olsun azaltırdı.

Koca Salon'a varana kadar Horg kendini hiddetten köpürür

hale getirmişti. O ne de olsa Şefler Şefi’ydi. Yumruklarını sıktı. Bıyık altından sövüp saydı. Canı nasıl istiyorsa öyle davranmak hakkıydı. Karşı çıkan olursa canı cehennemeydi, buna tanrılar da dahil.

Onu daha önce hiç bu kadar çirkin ve kavgacı bir halde görmeyen Draya, etrafta insanlar varken kocasına karşı çıkmadığında pişman oldu. Horg bile bir Kai Rahibesi’ne ortalık yerde el kaldıracak kadar sarhoş olamazdı.

Fakat Vektan Boyunluğu hakkmdaki gerçeği öğrenmeliydi ve canını tehlikeye atması gerekse bile bunu yapmanın tek yolu Horg'ıı tanrıların huzuruna çıkarmaktı. Horg halka yalan söyleyebilirdi. Karısına da yalan söyleyebilirdi. Fakat Vin-drash’a söyleyemezdi.

Draya Salon’ıın kapısını açıp elindeki meşaleyle beraber içeri girdi. Işık Ejderha Tanrıça Vindrash’a vurdu ve adeta onun karanlıktan fırlamasına sebep oldu. Ejderhanın gözleri haklı bir öfkeyle parlıyor, dişleri ışıldıyor, pençeleri Şefin etini kemiğini parçalamaya hazır bekliyordu. Horg sarhoş korkusuyla birkaç adım geriledi. İçeri girmeyi reddederek kapı eşiğinde beklerken heykeli sapsarı bir surat ve çalkalanan bir mideyle seyretti.

Draya’nın korkusu kayboldu -en azından can korkusu. Bu vıcık vıcık ter içindeki ödlekten ona zarar gelmezdi.

“İçeri gel,” diye emretti.

Horg tereddüt etti; ardından yalpalayarak eşiği aştı.

“Eh, işte geldim. Ne istiyorsun be kadın?”

Draya cevap veremedi. Kendini boğulur gibi hissediyor, nefes alamıyordu. Korkudan sesi kesilmişti.

Horg’dan değil Hoıg’ıın yaptığından korkmaktaydı.

Vindrash, bana cesaret ver, diye dua edince sesi geri geldi.

"Vektan Boyunluğu nerede?”

I Jorg alttan alırcasma güldü. “Tüm o patırtı bunun için miydi? Beni en azından cinayetle suçlarsın sanmıştım.”

“ Boyunluk,” dedi Draya. “Nerede?”

I lorg omuz silkti. “Güvenli bir yere kaldırdım. Boyunluğu savaşla asla takmam.” Ağzını kocaman açarak esneyip kaşındı, “Yatmaya gidiyorum.”

“Savaş çıkmayacak dedin.” Draya adamın ter içindeki sırtına bakıp konuştu. “Ogrelerin bize saldırmayacaklarını söyledin. Vektan Boyunluğu nerede?”

Morg bir adım daha attıktan sonra durdu. Biraz bekleyip aniden döndü; neredeyse kendi ayağına takılıp düşüyordu. Toparlanıp son derece sakin bir sesle dedi ki: “Ogreleıe verdim,"

Draya elini gümbür gümbür atan kalbine bastırdı. “Vin-dıaslı yardımcımız olsun!” dedi hayretler içinde. “Sen ne yapın V"

"Ne mi yaptım?” diye tekrarlayan Horg’un suratı öfkeden kıpkırmızıydı. “Bizi ölümden kurtardım -işte bunu yaptım. < Igıeler gemileriyle geldiler. Yelkenleri göğü dolduruyordu.”

“() kadar kalabalıklardı ki başka kimse görmedi,” dedi Draya iğneleyici bir tavırla.

"Gemide tek başımaydım! Savaşçılarını kıyıya gönderecek oldular, ama ben tanrıbeylerle buluşup bir anlaşma...”

"Onlara mukaddes boyunluğu verdin,” dedi Draya. “Ama yelmedi. Kan akıtmak istiyorlardı, sen de onları komşularımıza yolladın.”

"Sayıca yetersizdik!” diye böğüren Horg yumruklarını havaya kaldırıp salladı. “Bizi yok edeceklerdi!”

"Vektan Boyunluğu tanrılara aittir. Sana ait olmayan bir şeyi verdin. Torval'in laneti üzerinde olacak!" Draya'nın sesi titriyordu. "Laneti hepimizin üzerinde olacak!"

"Torval'in lanetiymiş!" diye gülen Horg göğsüne vurdu. "Bana bak, kaltak! Sana Torval hakkında bir şey diyeyim."

"Defol!" diye haykırdı Draya. Adamın terli, pis vücudundan yükselen şarap kokusu midesini bulandırıyordu. Yüzünü kaçırıp mihrabı iki eliyle tuttu. "Gözümün önünden kaybol, seni sarhoş korkak!"

"Gidiyorum," dedi Horg. "Yatağımı ısıtacak yeni bir kadın ve içecek bir fıçı dolusu şarabım var. Ama önce, kaltak, bir kez olsun beni dinleyeceksin. Torval beni lanetlemeyecek. O yaşlı budala bir kediyi bile lanetleyemez! Ogreler bana olup biteni anlattılar. Göklerde savaş çıktı ve tanrılarımız bu savaşı kaybettiler."

Draya bir kahkaha attı. "Ne saçma!"

"Bana inanmıyor musun?" diyerek sırıttı Horg. "O çok değerli Vindrash'ına bir sor bakalım. Tabi bulabilirsen."

Draya hiddetle karşı çıkacak gibi olduysa da sözcükler dudaklarında kayboldu. Adama inanmıyordu -daha doğrusu inanmak istemiyordu.

"Sen şerefini haysiyetini yitirmiş birisin. Şefler Şefi olmaya layık değilsin. Yaptıklarını halkımıza anlatacağım."

Horg omuz silkti. "Durduğun kabahat. Ben de onlara tanrılar hakkında bildiklerimi anlatırım." Kadını küçümser bir ifadeyle süzdü. "Bu durumda sana ne iş düşüyor, Kai Rahibesi? Tanrılar öldiilerse sana kimin ihtiyacı var? Benim ihtiyacım olmadığı kesin!"

Horg karısının üzerine atıldı. Draya kaçmaya çalıştıysa da adam çok hızlıydı. Onu çenesinden tutarak parmaklarıyla ağzını sıktı. Draya acı içinde inledi. Horg o kadar sıkı tutuyordu ki Rahibe çenesinin yumurta kabuğu gibi kırılacağından korkarak kıpırdamaya cesaret edemedi.

Adam tekrar kahkaha atıp Draya'ya dişlerini gösterdi. "Hakkında ne düşündüğümü söyleyeyim. Bil ki tanrıların hakkında da aynı şeyi düşünüyorum."

Draya'yı yere fırlattı. Rahibe elleri ve dizleri üstüne düştü. I iişleri dilini kestiğinden ağzında kan tadı alıyordu. Gözleri biriken yaşlardan

yanmaktaydı. Ağladığını kocasının görmemesi İçin başını eğik tuttu.

1 lorg'un yere vuran ağır adımlarını duydu, bedenini titret-Iigini hissetti. Kapı çarparak kapanınca çıkan sesten şiddetle İrkildi.

Kalkmaya korkan Draya olduğu yerde kaldı. Nihayet etra-Im.ı bakındı. HorgTın sahiden gittiğini görünce derin bir iç geçirdi ve bitkin vaziyette mihraba dayandı. Başına gelen felaket nnu alallatmıştı. Elini nazikçe yüzüne götürerek Horg'un parmaklarının bıraktığı morlukları yokladı.

"Doğru değil," dedi ümitsizce. Gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarından aşağı akıyordu. "Doğru değil!"

"Korkarım ki doğaı, canım," dedi bir ses nazikçe. "Biz Ölümsüzler, biz ebediler Desiria'nın annesi Aylis'in kucağında Ölmesini izledik. Desiria'nın ipliği koptu. Şimdi de bizlerin dokusu çözülmeye başlıyor."

Va/.gı.

Viıdrasiler bebeği anneye bağlayan bağın kesildiği yerde çocuğun yazgı bağının başladığına inanırlardı. Yazgı, Torval'in çağrısıyla gelip Dünya Ağacı'nı diken Tanrı Gogroth'un üç kız kardeşi Nornlar tarafından dokunurdu. Gogroth'un kız kardeşlen ağacın altında otururlardı. Biri ipliği örekesinde eğirir, biri tekerine dolar, bir diğeri de tanrıların ve insanların yazgısını tezgahında dokurdu. Tıpkı tanrılar gibi her insanın da kendine ait bir yazgısı vardı. İnsanların ve tanrıların yazgıları birle-şerek adına hayat denen örgüyü oluştururdu. Tek bir iplik narindi. Örgü ise güçliiydü. Draya o ana dek yok edilemez olduğunu bile söyleyebilirdi.

"Çatışmayı kaybettik," dedi Vindrash. "Raj ve Aelon Tanrıları, Yeni Şafağın Efendileri genç ve gtiçlüler. Onlarla baş edemedik. Yaşam ve Şifa Tanrıçası Desiria öldü. İki kardeşi Deniz Tanrıçası ise üzüntüden aklını kaçırdı ve artık ne yapacağı hiç belli değil. Skoval tehditler savuruyor. Hevis planlar kuruyor. Suntl ihtiyatlı davranmamızı öneriyor. Tanrı Joabis açık açık savaştan kaçıp ortadan kayboldu. Ben de bir yerde uzun süre kalmaya cesaret edemiyorum. Düşmanlarım peşiıncleler.

"Zamanın başlangıcından beri," dedi söze devam etti tanrıça, "faniler biz tanrılara gelip yardım istediler. Şimdi, belki de zamanın

sonuna geldiğimiz şu anda biz fanilere gitmek zorundayız. Yardımına ihtiyacım var, Draya.”

Draya kontrolden çıkan bir orman yangınının büyüdüğü köyü yakıp geçtiği, her şeyi yok ettiği, geride hiçbir şey bırakmadığı günü anımsamaktaydı. Şimdi de kendini tıpkı o zaman olduğu gibi hissediyor, adeta bir zamanlar köyü olan kül olmuş harabeyi seyrediyordu. Şimdi karşısında bir zamanlar dünyası olan yanıp kül olmuş bir harabe vardı.

“Bana duyduğun güvenden şeref duydum, Kullu Vindrash. Benden ne istersen yapacağım," diye gözyaşları arasında cevap verdi Draya. “Sana yardımı dokunacaksa canımı bile veririm.”

Vindrash bir süre sessiz kaldı. Tanrıça tekrar konuştuğunda sesi keder doluydu.

'Torval başımıza gelen felaketi uzun zaman evvel öngördü. Bazı hazırlıklar yaptı, fakat biz kibirli davranıp ileride bir gün onlara tenezzül etmeyeceğimize inandık. Maalesef başımıza bu felaket geldi. Vektia Beşlisi’nin kemikleri bulunup bir araya getirilmeli.”

1 İraya dimdik doğrulup tanrıçaya yılgın gözlerle baktı.

Eski Tanrılar bir zamanlar gökleri Edonai diyarındaki tahtlarından yönetmekteydiler. Sonra tanrılar arasında büyük bir savaş çıktı ve Edonai yok edildi. Onlara tapan ilahlar ve faniler dört bir yana saçıldılar. Evrende dört dönen, kendine ait olacak bir dünya arayan Torval pırlanta kadar güzel bir dünyaya rastladı. Hiç o kadar güzel bir şey görmemişti ve bu dünyaya sahip olmayı arzılıuyordu.

Fakat dünya Ulu Ejderha Ilyrion tarafından korunuyordu. F|dcrha dünyasından vazgeçmeyi reddetti. Torval de bu mücevheri bırakmayı kabul etmeyerek ejderhaya meydan okudu. Torval ile Ilyrion binlerce sene dövüştüler. Ölümüne çarpışmalarına rağmen iki düşman zamanla birbirine saygı duyar, lılıbirini takdir eder oldu.

Torval en sonunda Ilyrion'u yendi. Ejderha ölmek üzereyken tanrıyı affetti ve geride bırakmakta olduğu dünyaya armağan olarak son bir miras bıraktı. Kemikleri ve dişleri, pençeleri ve pulları aşağıdaki dünyaya yağmur gibi yağdı. Bu parçalanıl I ıcr biri Jlyrion’un ruhunun bir parçasını barındıran kıymetli birer mücevhere dönüştü.

I kısmı olan tanrıların hâlâ evreni arşınlayarak dünya peşinde koştuklarını bilen Torval, günün birinde ganimetini korumak /.orunda kalmaktan korkuyordu. Dünyasını müdafaa etmekti' ona yardımcı olmaları için güvendiği diğer tanrıları yatıma çağırdı. Önce düşünceli, dalgın bir tanrı olan Taş Tanrısı

Sund geldi. Gogroth gelip Dünya Ağacı'nın tohumunu altı. Çetele Tanrıçası Freilis ölülere hükmetmek için teşrif etti. Joabis kutlamak için gelirken yanında şarap getirdi.

Tanrılar bir araya toplandıklarında Torval Ilyıion'un sorgucunu kullanarak Beş Vektia Ejderhası'nı yarattı. Bunlar dünyayı korumakla mükellef çok güçlü ejderhalardı. Torval onları düşmanlarından saklamak için her bir ejderhanın ruhunu, 11-yrion'un iskeletinden aldığı bir kemiğin içine gizledi.

Ilyrion'dan geriye kalan tek şey kanıydı. Torval bu kanı içki boynuzuna döktü ve buradan Ejderhaların Tanrıçası Vin-drash doğdu. Torval ona görür görmez âşık olup Vindrash'ı kendine eş olarak aldı. Vektia Beşlisi'nin ruhkemiklerini de ona düğün hediyesi olarak verdi. Vindrash da bunun karşılığında beş ruhkemiğini diğer tanrılar arasında paylaştırarak onlara ruhkemiklerini uzak bir yerde saklamalarını emretti. Tanrılar söyleneni yapsalar da hiçbiri ileride Beşli'nin kemiklerine ihtiyaç duyacağını düşünmüyordu.

İşte bu öykü Draya'nın aklından geçerken önündeki görevin büyüklüğü karşısında yılmadan edemiyordu.

"Vindrash," diye çaresizce seslendi. "Beşli'nin nıhkemikle-rinin yerini bilmiyorum!"

"Birinin nerede olduğunu biliyorsun," derken Vindrash'ın sesi en sert kış kadar soğuk ve acımasızdı. "Kocan onu ogre-lere verdi."

(timi, Aylaen ile ablasının Tıeia'nın evine güvenle girdiklerini Hürılükten sonra hızlı adımlarla şölene yollandı, Norgaard'ın "/aleti öğrendiğine" dair Treia'nın o meşum açıklaması t lam'm huzurunu kaçırmıştı. İş böyle beyanlara geldiğinde Rahibeler belki de kasıtlı olarak muğlaktılar. Bu sayede ne olur-•ııl olsun asla yanılmıyorlardı.

(iarn Vindrasi Tanrıları'na inanmasına karşın tanrıların in-•tıııları her daim izlediklerini düşünmüyordu. Ona göre nasıl kl bir çocuk topacını döndürüp bırakıyorsa tanrılar da vakti /umanında dünyayı

döndürmüşlerdi ve şimdi de yaradılışın İçimle sallanıp durmasını uzaktan seyrediyorlardı.

Öle yandan Skylan Torval'in onu sürekli dinlediğine, gözlediğine, onu ödüllendirmeye ya da cezalandırmaya her an hazır olduğuna inanıyordu. Farklı görüşleri yüzünden aralarında hararetli tartışmaların çıktığı olurdu, zira Gam böyle konularda kala yormayı severdi. Onun tam tersi düşünen Skylan ise konunun nereye gittiğini gördüğü anda tartışmayı keserdi.

(iarn tepelere bir göz attığında işaret ateşinin sönmeye terk edildiğini görerek kaygılandı. Evet, ateş işini yapmış, haberini iletmişti. Horg ve savaşçıları şimdi muharebeye hazırlanıyor olmalıydılar. Hattâ belki çoktan denize açılmışlardı. Yine de

işaret ateşi yanmayı sürdürmeliydi -başka bir sebepten olmasa bile sırf inadına. Ancak geriye yalnızca tepenin zirvesindeki kızı! bir ışıltı kalmıştı.

Garn Şefin Salonu'na ulaştığında huzursuzluğu kaygı halini aldı. İçeride ve dışarıda meşaleler harıl harıl yanmaktaydı. Ogre muhafızlar gitmişlerdi ki bu tanrıbeylerin de gemilerine döndükleri anlamına gelirdi. Garn'ın kulağına kahkahalar ve de ritmik olarak yere çarpan ayaklar ile masalara vuran ellerin eşlik ettiği boğuk sesli savaş şarkıları çalınmalıydı. Savaşçıların yarın elde edecekleri başarılara dair atıp tutmalarını işitmeliy-cli. Savaş Şefi Skylan adamlarına savaş ilahileri söyletiyor olmalıydı.

Onun yerine sessizlik vardı -ve hiçbir Vindrasi şöleni sessiz olmazdı. Cenazeler bile şamatalı hadiselerdi.

Garn bir koşu tutturdu. Aklına ogrelerin herkesi zehirledikleri düşüncesi gelmişti. Dostlarını ölü olarak yerlere serilmiş vaziyette bulmayı bekleyen Garn son sürat salona daldı. Ancak sendeleyerek durabildi.

Sapasağlam haldeki savaşçılar kasvetli bir sessizlik içinde masalarında oturuyorlardı. İçki boynuzları boştu. Yiyecek dolu tabaklar kenara itilmişti. Herkesin suratı asık ve ciddiydi. Kimse kimseye bakmıyordu. Herkes kendi derdindeydi.

Başı eğik duran Norgaard kollarını masaya koymuştu. Suratı solgun ve çöküktü. Garn'ın son gördüğünden bu yana yaşlanmış gibiydi.

Skylan bir taburede kambur vaziyette oturmaktaydı. Üzerinde yeni yaralar bulunuyordu -çenesi şişmişti ve patlamış dudağından kan sızıyordu. Masaya gözlerini dikmiş sessizce bekliyordu; sonra ansızın yumruğunu tahtaya vurup ayağa fırladı.

“Burada ölüler gibi oturanlayız,” dedi. “Hem de şerefsizce r an veren ölüler gibi! Harekete geçmemiz lazım.”

Kimse yanıt vermedi. Birkaç kişi homurdandı, bazıları ona şöyle bir baktı, sonra da kafasını çevirdi. Çoğu onu bile yapmadı.

“Neler oldu?” diye bilmek istedi Garn. “Sorun ne?”

Skylan ona doğaı döndü. “Nerelerdeydin?” diye sordu suçla ırasına. “Sana ihtiyacım vardı!”

“Şef beni Treia’yı getirmem için...”

“Geliyor mu?” diye soran Norgaaırl kafasını kaldırıp Garn’a baktı. Gözlerinde umut vardı.

“Hayır, Şef,” dedi Garn. “Gelmiyor.”

Hoğrıı olmasa da düpedüz yalan da sayılmayacak bir bahane bulmaya çalıştı. Ancak fazlaca durakladığından Norgaaırl aklından geçenleri anladı.

Şef kafasını sağa sola sallayıp perişan bir halde arkasına yaslandı.

"Skylan... biri bana neler olduğunu söylesin!” dedi Garn ısrarla.

"Mukaddes Vektan Boyunluğu!” diyen Skylan’ın sesi öfkeden boğuk çıkıyordu. “O keçi sevici, bok yiyici tanrıbeylerden bili boyunluğu şişman boynunda taşıyordu!”

Garn bu hayret verici haber karşısında afalladı.

"Vardım gelmiyor,” dedi Norgaaırl. Masanın üzerinde hareketsiz duran boğum boğum ellerine bakarak tekrarladı: “Yarılım gelmiyor.”

“Öyleyse tüm Heudjunlar öldürüldü,” dedi Garn sersem hersem. “Horg, kuzenlerimiz, klandaşlarımız... Ogreler hepsini katlettiler.”

"(Jgreler öyle söylemiyorlar,” dedi Skylan hiddetten köpürerek. ‘'Anlattıklarına bakılırsa bizi yağmalamak gibi bir planları yokmuş. Zaten niye uğraşsınlar ki? Biz istedikleri hiçbir şeye sahip olmayan sersefil bir klanız. Gidip Heudjıınları yağmalayacaklarmış. Horg

müzakere istemiş. Vektan Boyunluğu’na karşılık Heudjıınları rahat bırakmaları için onlardan söz almış.”

“Ogıeler yalan söylüyorlar,” dedi Garn. “Horg asla böyle bir şey yapmaz.”

“Ben de onu dedim,” diye belirtti Skylan.

“Peki ogreler ne dediler?” diye sordu Garn.

“Sordular -Heudjunların klanları savaşa çağıran boru seslerini duymuş muyuz? Bizden yardım istemek için yaktıkları işaret ateşinin dumanını görmüş müyüz? Yanan evlerden alevler yükselmiş mi? Ogre gemileri Heudjun sığır ve köleleriyle dolu muymuş? Piepsinin de cevabı hayır.”

Garn dostuna sessizce baktı. Mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştıysa da aklına bir şey gelmiyordu.

“Çenen nasıl morardı?” diye sordu nihayet, fakat sebebini tahmin edebiliyordu.

“Sigurd’un onun aklını başına getirmesi icabetti,” diye homurdandı Norgaard. “Yoksa tanrıbeylerle tek başına dövüşüp kendini öldürtecekti.”

Skylan omuz silkti. “Yarın sabaha zaten ölmüş olacağız. Savaşta ölmekten korkmuyoaım. Her savaşçı Torval’i görmeye gittiğinde onun karşısında elinde bir kılıç tutuyor olmak için du-a eder. Gel gör ki yarınki çatışmada tek bir pişmanlığım olacak.”

Savaşçılar öfkeyle bağrıştılar. Delikanlının ağzından çıkacakları biliyorlardı.

Skylan sesini yükseltti. “O ödlek Horg’un karnını yarıp bağırsaklarını köpeklere atmadığıma pişmanım!”

“Benim köpeğimi işe karıştırma,” diye bağırdı Tek Gözlü

Ali'ne. “Onu zehirlemeni istemiyorum!”

Onunla hemfikir olan diğer savaşçılar kahkahalar eşliğinde masalara vurdular.

“Öyleyse ben derim ki yarınki muharebeyi kaybetmeyelim,” dedi Garn. “Hayır, durun! Bana kulak ver, beyim."

Noıgaard’a döndü. “Sayıca eksiğiz -o kadarı doğru. Fakat F.jder Kahg yanımızda savaşacak olursa kazanma ihtimalimiz ziyadesiyle artar.”

"Ben de altın sıçıyor olsaydım zengin olup çıkardım,” dedi Norgaard sabırsızca. “Ogreler ejdergemimizi ele geçirdiler. Gemimiz filolarının arasında demirlemiş durumda. Etrafı ogre gemileriyle çevrili. Biz daha yaklaşamadan ogreler bizi mızraklarıyla delik deşik ederler.”

“Bir ordunun başaramayacağını bir adam pekala başarabilir," karşılığını verdi Garn. “Ne de olsa bize ejdergemisi lazım değil. Yalnızca ejderhaya ihtiyacımız var.”

Skylan’m mavi gözlerinde kıvılcım çaktı. “Kardeşim benim!” diye mutlulukla haykırdı. Norgaard a doğru döndü. “İtiraf rimelisin, Baba. Garn’ın planı işe yarayacak! Yüzerek gemiye çıkacağım ve ruhkemiğini alıp getireceğim. Kimse karanlıkla beni görmez.”

Norgaard’ın ak düşmüş kaşları seğirdi. Dudakları o nadir tebessümlerinden birini etti. “İşe yarayabilir,” sonucuna vardı gönülsüzce. Şef acıyla ayağa kalkıp bastonunu eline aldı. “Gidip Kemik Rahibesi’ne haber verecek, hazır olmasını söyleyeceğim.”

"Ben giderim, beyim,” diye hemen söze girdi Garn. Norga-aıd'ın o an görmesi gereken son şey Ejderha Tanrıça’nın parçalar halinde yerde yatıyor oluşuydu. “Bir terslik olması ihtimaline karşılık burada savaşçılarla kalmalısın.”

“Pekala,” diye uzatmadan razı oldu Norgaard. Minnetle sandalyesine çöktü. Treia’nın evine giden yol uzundu.

Skylan daha şimdiden soyunarak yüzmeye hazırlanıyordu. Pantolonuna asılınca hareketi soluğunu tutmasına sebep oldu. Domuzun dişlerinin açtığı uzun, kırmızı yara baldırı boyunca uzanmaktaydı. Yara kapanmışsa da ona acı verdiği belliydi.

“Skylan, bırak başkası gitsin,” diye itiraz edecek oldu Gam.

“Ben Savaş Şefi’yim. Asla bir başkasına benim yerime tehlikeye atılmasını emredemem,” dedi Skylan.

Gam etrafına bakındı. Diğer savaşçılar kendi aralarında konuşuyorlar, sabah için planlar hazırlıyorlardı. Gam dostu ile özel olarak laflamak için yaklaştı.

“Savaş Şefi aynı zamanda halkının iyiliğini kendi ihtiyaç ve isteklerinin önünde tutmalıdır. Yaran iyileşmiş olabilir, ama sana hâlâ acı verdiği apaçık ortada. Ayrıca kan kaybından güçsüz düştün. Bu işi yapacak kadar güçlü ve sağlıklı birine söylersen kimse senin vazifeden kaçtığını düşünmez.”

“Bu biri sen olmayasın?” karşılığını verdi Skylan. “Böylece tüm şanı sen elde edersin.”

Gam dostunun yorumuna ses çıkarmadı. Skylan’ın tuniğini katlayıp masanın üzerine koydu, ardından eğilip pantolonunu aldı.

“Gam, özür dilerim,” diyen Skylan onun kolunu tuttu. “Öyle demek istemedim. Sadece -güvenebileceğim tek kişi tenim.”

Skylan kibirli davranmıyordu. Güçsüz ve yaralıyken bile kendini bu iş için en uygun kişi olarak görmekteydi. Fakat Garn dostu hakkında onun hiç itiraf etmeyeceği bir şey biliyordu -Skylan asla bir başkasının böyle bir onura erişmesine katlanamazdı. Skylan’ın başarısızlığı halinde Yorgunların başka bir fırsat elde edemeyecek olmalarının önemi yoktu. Toıgunlar onın başarısızlığını canlarıyla ödeyeceklerdi. Gam dostuna liim bunları anlatabilirdi, fakat Skylan’ın ne gibi bir karşılık vereceğini biliyordu. Zaten Skylan da o sözleri aynen söyledi.

"Güven bana, kardeşim. Torval yanımda. Başarısız olmam mümkün değil.” Genç adam emirler yağdırmaya koyuldu. “Kemik Rahibesi ne benimle Vindrash Salonu’nda buluşmasını söyle ve...”

“Hayır,” dedi Gam. “Salon’da olmaz.”

"Niyeymiş?” diye soran Skylan gömleğini çıkardı. Gömleğin ensesindeki deliğin farkına varınca da şaşırdı. “Salon o ayin İçin en müsait yer.”

“Aynı zamanda ruhkemiğinin gittiğini anladıklarında ogre-lerin de ilk bakacakları yer,” dedi Gam.

"Elbette ki haklısın,” diyen Skylan dostuna gülümsedi. “Görüyorsun ya, sözünü dinliyorum. Treia’ya ruhkemiğini evine getireceğimi söyle.”

Garn rahatlayarak iç geçirdi. Skylan’ın az önceki sözlerinde yatan kusuru göremeyecek kadar heyecanlı olduğundan epey emindi ve haklı da çıkmıştı. Dünyanın o bölgesine yabancı olan ogreler Vindrash Salonu’nun yerini bilemezlerdi.

“Hemen gidip Kemik Rahibesi’yle konuşayım,” diye teklif fili Garn. “Vaktinde hazırlanmasını sağlayayım.”

"İyi fikir,” dedi Skylan. “Ve Aylaen’i görürsen aklımın onda okluğunu söyle. Ona duyduğum aşkı muska gibi yanımda taşıyacağım.”

İrkilen Garn bir şeyler geveledi. Neyse ki Skylan’m dikkati başka yerdeydi.

Skylan gömleğini masanın üzerine attı. Genç ve güçlü bedeni cesaretinin izleriyle doluydu. Baldırındaki, pek çok yaradan sadece biriydi.

Dostuna karşı hissettiği sevgiden ve yiğitliğine karşı duyduğu hayranlıktan duygulanan Garn tebessüm etti. Skylan’m kusurları ne olursa olsun korkaklık onlara dahil değildi.

“Sen bu göreve en uygun kişisin,” dedi Garn.

Skylan onun omzunu sıvazladı. “Çok fazla kafa yoruyorsun, kardeşim. Düşünmek iyidir hoştur ama bazen hiç beklemeden harekete geçmek yeğdir. Endişelenme. Torval benimle.”

Öyle mi? diye aklından geçirdi Garn, dostu babasının ve silah arkadaşlarının dualarıyla Salon’dan uğurlanırken.

Yoksa Torval de parçalar halinde yerde yatıyor olabilir miydi?

( )gıe gemileri koyun karanlık sularında usul usul yüzmekteydi. Ihizgar hızlanmayı sürdürüyordu. Deniz dalgalıydı. Skylan Akaria ’nın gümüş fenerinde siluetleri çıkan hantal ogre gemilerinin çamurda homurdanan domuzlar gibi önce aşağı yukarı, sonra sağa sola sallanmasını dudak bükerek izledi. Torgun e|dergeınisi onlara kıyasla dalgalan çok daha zarif hareketlerle göğüslüyor, sular omurganın altına doğru aktıkça burnu inip kalkıyordu. Ejderhanın haşin bakışlı kafası meydan okurcasına havaya dikiliyor, etrafını saran gemi kalabalığı üzerinde adeta egemenliğini ilan ediyordu.

Skylan Akaria’ya kaşlarını çatarak baktı. Ay ışığı işini güçleri irecekti. Gözleriyle gökyüzünü tarayarak bulut arandı. Birkaçı yıldızların önünde kayıp gidiyordu. Skylan ayın önünden geçip fenerin gümüş parıltısını kesmelerini umarak güzergahlarını takip etti.

“Bıçağı ver,” diye fısıldayınca Bjom balıkların karnını yatmakla kullanılan ince ve son derece keskin bir bıçağı sessizce uzattı.

Bu gece, diye aklından geçirdi Skylan, bu bıçak ogre kalınlarını yaracak.

Bıçağın sapını deri bir sırıma bağladı, sırımı da boynuna doladı.

Üç delikanlı kahverengi deniz yosunlarıyla kaplı kumulla-'] rın gölgesinde gizlenmişti. *I*

“Beni burada bekleyin,” diye Björn ile kardeşine emir ver-] di Skylan. “Ne olursa olsun sessiz ve gözlerden ırak kalın.” i

“Geri dönmezsen ne yapalım?” diye sordu Erdmun. [1]

Skylan dönüp Bjorn’a baktı, o da gözlerini yuvarladı. Hep en kötüyü düşünen kardeşi tam bir karamsardı.

“Geri döneceğim,” diyen Skylan omuz silkerek ekledi: “Onlar yalnızca ogre."

“Torval seninle olsun,” diye fısıldadı Björn.

“Ben sadece...” diye başlayacak oldu Erdmun. Kardeşi karnını dirsekleyerek onu susturdu.

Skylan boynundaki gümüş baltaya dokundu. Tanrının simgesi ve bıçak haricinde çıplaktı. Ogre gemilerine bir kez daha baktı. Gemilerde gözcüler ve nöbetçiler olmalıydı. Bıçağı tuttu ve dişlerinin arasına götürüp ısırdı.

Uzun saçlarını yüzünü örtmesin diye örmüştü. En tehlikeli kısım kumsal boyunca suya kadar koşmaktı. Beyaz kumlar üzerindeyken evrendeki tüm ogreler onu görecekti. Akaria'nın fenerine yaklaşmakta olan bir bulutu izleyerek beklemeyi sürdürdü.

"Torval, ışığı söndür!" diye dua etti. Bulut ayı örttü.

Skylan iki büklüm vaziyette kumsala fırladı. Canını itiraf edeceğinden daha çok yakan baldırındaki yara yüzünden yavaş koşuyor, adımlarını hantalca atıyordu. Bir gözü gökyüzün-deydi. Bulut pek de büyük olmadığı gibi süratle hareket ediyordu. Daha şimdiden ayın bir kenarı ortaya çıkmıştı bile. Neyse ki sular yükseliyordu. Skylan en azından bu kadarı için Akaria'ya teşekkürlerini sundu.

Dalgalar ayaklarını yaladı. Artık sudaydı. Yarasını yakan tuzlu su ve buz gibi denizin yarattığı şok yüzünden yüzünü

ck^ıtti. Güneş gündüzleri havayı ısıtsa da battığında sıcaklık hı/.la düşüyor, gecenin soğuğu denizde kalıyordu. Yine de Skylan çok daha soğuk sulara alışıktı. Kıyıda yaşayan halkı hanen o kadar soğuk sularda yıkanırdı ki çıktıklarında saçları buz Itllardı.

Sahilin bu bölümü çabucak derinleşen sarp bir sahanlığa Ntıhipti. Skylan birkaç adım attıktan sonra omuzlarına kadar unlara gömülmüştü bile. Güçlü kollarını dalgaların altında savurarak yüzmeye başladı. Kollarının su yüzeyine çıkmamasına Üzen göstermeyi ihmal etmiyordu.

buz gibi suyun yarasındaki acıyı azaltmasını ummaktaydı. Ne zaman bacaklarını çıpsa sanki baldırına mızrak saplanmış gibi oluyordu. Istırap iyi yüzmesine mani oluyor, Garn'm haklı olabileceğine dair nahoş düşüncelere kapılıyordu. Belki de İni işi bir başkasının yapmasına müsaade etmeliydi. Kapıldığı düşüncelerden ölkelenen Skylan dişlerini bıçağın kesici kısmı Üzerinde iyice sıktı ve acıya meydan okurcasına bacağını kamili olarak kurbağanınkine benzer sert bir hareketle savurdu.

Akaria fenerini örten bulutu kenara itti ve ay ışığı bir kez daha dalgalara vurdu. Skylan ejdergemisine ulaşmak için ogre gemilerinin yakınına kadar yüzmeliydi. Gemilerden birine yaklaşırken güverteyi gözledi. Nöbet tutan ogreleri göremese bile seslerini duyuyordu. Çıkan seslere bakılırsa iki kişiydiler ve uyanık kalmak için bir tür oyun oynuyorlardı. Herhalde ıııüıvltebatm geri kalanı battaniyelere sarınmış halde güvertenin üzerinde uyuyor, yarınki çarpışmadan önce uykularını mümkün olduğu kadar almaya

çalışıyor olmalıydı. Ogreler ne kadar budala olurlarsa olsunlar Torgunların savaşmadan boyun eğmeyeceklerini bilecek kadar akıllıydılar.

Skylan sessizce geminin etrafından yüzerken onun su üzerinde hareket eden gölgesinde kalmaya dikkat etti.

Ejdergemisi artık tam karşısındaydı. Akaria'nın ışığı, ejderha başı şeklindeki pruvayı sevgiyle okşuyordu. Gemi, yolculuğunda ruhuyla ona yol gösteren Ejder Kahg'a hürmet etmek amacıyla maviye boyanmıştı. Kahg'ın ruhu kemiklerinden birinde yaşıyordu. Bu kemik uzun zaman önce ünlü Ejderha Adaları'ndaki Vektia Salonu'nda Tanrıça Vindrash tarafından Torgunlara verilmişti.

Ejder Kahg'ın ruhu ejdergemisine güç veriyor, bu sayede gemi kürek ve yelkenlerin yardımı olmaksızın denizleri aşabiliyordu. Bir Kemik Rahibesi'nin dualarıyla çağrıldığı zaman Ejder Kahg fiziksel bir biçime bürünerek Torgunlaıın düşmanlarıyla savaşabilirdi. Klanların çoğu, bir sınıf ve güç göstergesi olan ejdergemilerine sahipti. Torgunlar fakir olabilirlerdi, ancak bir ejdergemileri bulunduğu müddetçe Vindrasiler arasında hatırı sayılır bir güç olarak kalmayı sürdüreceklerdi.

Vindrasiler ejderhaların kılavuzluğu ve himayesine karşılık ele geçirdikleri tüm mücevherleri onlara vermeye ant içmişlerdi. Ejderhalar o mücevherleri gözden geçirirler, istediklerini alıp kalanları mükafat olarak savaşçılara verirlerdi.

Vindrasiler ejderhaların ne diye mücevher topladıklarını bilmiyorlardı. Ejderhaların en değerli mücevherleri kendilerine sakladıkları düşünülebilirdi, fakat durum öyle değildi. Skylan Kahg'ın kabaca ve beceriksizce kesilmiş küçük bir zümrüdü seçip ateş gibi parıldayan koca bir yakutu geri verdiğini kendi gözleriyle görmüştü.

Ejderhaların yanlarına aldıkları taşlara ne yaptıklarını Vin-drasi halkı bilmiyordu. Efsanelerde Ejderha Adaları'ndaki gizli mağaralara saklanmış ve güvende kalmaları için Tanrıça Vindrash tarafından üzerlerine lanet konulmuş koca koca hazine yığınlarından söz edilirdi. Her yeni neslin içinden tanrıçaya başkaldırarak ejderha hâzinelerini aramaya çıkan açgözlü ve riayetsiz adamlar çıkardı. Bu savaşçıların sonu hep kötü olurdu. Başlarına gelen korkunç olaylar uzun kış gecelerinde ibretlik birer öykü olarak anlatılırdı.

Vindrasiler ejderhaların kargalar gibi olduklarım hayal ederlerdi -parlak ve ışıltılı şeylerden etkilenen yaratıklar olduklarını. Hiç kimse gerçeğin yanına bile yaklaşamamıştı, zira ejderhalar bu sırrı asırlardır saklıyorlardı ve daha asırlarca saklamaya niyetliydiler.

Skylan bütün bunları aklından geçirerek suda yüzerken gözlerini ejderhanın haşin görünümlü başı üzerinde tutmaklaydı. Treia Torgıınlar pazarlığın üzerlerine düşen kısmını yapmadıklarından Ejder Kahg'ın onlara kızdığını, bu yüzden çağrılara yanıt vermediğini söylemişti. Geçen yılın akıtılan sonucunda yalnızca bir avuç mücevher ele geçmiş ve ejderha dudak bükerek bunları bir kenara atmıştı. Bu yılın akınları ise mücevher değil yalnızca ogre getirmiş, üstüne üstlük paha biçilemediği söylenen bir safirin takılı olduğu Vektan Boyunluğu da elden çıkmıştı. Skylan ruhkemiğini ele geçirse bile ejderha duyduğu öfke yüzünden Torgunların yanında savaşmayı reddedebilirdi.

"Belki de ogre mızraklarıyla şişlendiğimizi görmek istersin," diye kızıl gözleri meşum bir ifadeye sahip ejderhanın kalasına bakarak sitem etti Skylan. "Gazabını hak etmediğimizi söylemiyorum. Ama şunu unutma: ogreler bizi mağlup ederlerse mücevherleri rüyanda görürsün."

Skylan ejderhanın bu makul bakış açısını benimseyeceğine güvenerek ejdeıgemisinin pruvasına yaklaştı ve kaç öğrenin gemiyi koaıduğunu, bu ogrelerin nerede olduklarını duymak umuduyla kulak kesildi. Tahtaya çarpan ağır ayakların sesini işitti; en azından bir ogre güvertede yürüyordu. Skylan başını kaldırınca yıldızlarla çevrili kel bir kafanın geminin yanından uzanmış olarak aşağı baktığını görünce irkildi.

Hemen suya dalıp nefesini mümkün olduğu müddetçe tutarak orada kaldı. Biraz uzakta yüzeye çıktı, derin bir soluk aldı ve yukarı baktı. Öğrenin kafası gitmişti. Ağır ayak sesleri uzaklaşmaktaydı. Başka bir ses duymayan Skylan ogrelerin gemide sadece bir muhafız bıraktıklarını umuyordu. Skylan'a kalsa üç muhafız bırakırdı, ama bunlar yalnızca ogreydiler.

Genç adam daha fazla vakit kaybetmeyi göze alamadı. Suyun ürpertisi kemiklerine işliyordu. Öğrenin iyice uzaklaştığına kanaat edince ejderhanın uzun, zarif kıvrımlı boynunun geminin ön kısmını oluşturduğu pruvaya doğru sessizce yüzdü. Ejder Kalıg'ı tasvir eden tahta oyma özenle yapılmıştı. Her bir pul -ki insan eli boyutlarındaki bu pullardan yüzlerce vardı-dikkatle biçimlendirilmişti. Tahta üzerinde pulları birbirinden ayıran

oyuklar, Skylan'ın parmaklarını geçirebileceği ve boyundaki tırmanışını kolaylaştıracak kadar derindi. Dokuz yaşındayken ona verilen görevlerden biri de '‘ejderhaya çıkmaktı”. Uzun boyna tırmanır, sonra suda sallanan başa dengesizce tutunarak gözcülük eder, düşman gemilerinden tut da tehlikeli kayalıklara kadar her şeye karşı gözünü dört açardı.

Skylan'ın parmakları şimdi dokuz yaşındaki bir çocuğunki-ler gibi değildi. O parmaklar artık oyuklara sığmasa da düzgün olmayan yüzey ona tutunabilme imkânı sağlıyordu. Harcadığı çabadan ötürü kol kasları yanmaktaydı; bacağındaki yara sızım sızını sızlıyordu. Suyun soğuk olmasına karşın hava daha soğuktu. Rüzgar çıplak vücudundaki tüyleri diken diken ediyordu. Aralarında bıçağı tutmasa dişleri takırdayacaktı.

Ogıe nöbetçi geminin kıçına doğru gitmişti. Ejderhanın boynuna tutunmakta olan Skylan tam Torval'e bunun için şükrediyordu ki iri bir kafa, kalın bir boyun ve kocaman omuzlar beş adımdan bile daha kısa bir mesafede ortaya çıktı. Donakalan Skylan nefesini tuttu. Hareket etmeyi bırak titremeye bile cesaret edemiyordu. Nöbetçi gerindi ve ağzını kocaman açarak esnedi; anlaşılan az öncesine kadar uyukluyordu. Og-re karnını kaşıyarak etrafına bezgin gözlerle bakındı.

İki öğrenin de sırtı Skylan'a dönüktü. İkisi de onu görmemişti. Torval düşmanlarının kaderini onun ellerine teslim etmişti, fakat Skylan'ın harekete geçmek için yalnızca birkaç saniyesi vardı. Genç adam gövdeyi sinsice tırmanıp gemiye atladı. Ayaklan üzerine ses çıkarmadan düşer düşmez hemen eğilerek gölgelere gizlendi. Kendine en yakın ogreyi dikkatle gözledi. Bu ogreyi sessiz sedasız alaşağı etmesi gerekiyordu. Nöbetçi bir insan olsa Skylan bağırmasını önlemek için eliyle adamın ağzını kapatıp onu kalbinden bıçaklardı.

Fakat ogıe fazla büyüktü. Skylan yaratığın ağzına ancak sırtına atlayarak ulaşabilirdi; üstelik bunu başarsa bile bıçağının onca yağ ve kemik arasından ogıenin kalbine ulaşacağı kesin değildi.

Ogre gözlerini kırpıştırarak tekrar esnedi ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Her an arkadaşına seslenebilir, o da dönüp Skylan'ı görebilirdi.

Genç adam güvertede etrafına bakınarak bıçağından başka bir silah bulmaya çalıştı. Ejdergemisi limandayken içinde sürekli çalışılır, tamiratların yanı sıra geminin işler halde kalması için bakım yapılırdı. Güverte ahşap işlemeye yönelik araç gereçlerle doluydu. Skylan yerden bir

keser alıp öğrenin arkasına sessizce sokuldu ve keseri bütün gücüyle öğrenin kafasının arkasına doğru savurdu.

Keserin keskin ucu kafatasını deldi ve öğrenin beynine saplandı. Skylan kesere asıldı. Alet beraberinde kan ve beyin parçalan da getirerek çıktı. Öğrenin bedeni nöbet geçirircesi-ne titredi. Dizleri büküldü ve arkasına doğru düşmeye başladı. Ağır vücudu kollarıyla yakalayan Skylan neredeyse eziliyordu. Hafifçe homurdanarak cesedi güverteye bıraktı.

Skylan olabildiğince sessiz hareket etmişti, fakat diğer og-re ya bir şey duymuş ya da sezinlemiş olacak ki Skylan'm o kadar iri bir cüsse için ihtimal vermeyeceği bir süratle döndü. Karşısında sırılsıklam, çırılçıplak bir adamın durduğunu görünce öğrenin gözleri hayretten faltaşı gibi açıldı.

Ogre alarm vermek için ağzını açarak baltasına uzandı. Onu susturması gereken Skylan muharebe sırasında balta atar gibi keseri ona doğru fırlattı. Maalesef keser bir savaş baltasından daha hafifti. Öğrenin alnına çarpıp sekti. Ogre biraz sendeledi ve alnından aşağı akan kan gözlerine kaçtığı için onları kırpıştırdı, fakat devrilmedi.

Skylan ileri atılarak güverte boyunca koşarken yerdeki aletlerden sakınıyor, sakınamadıklarına da çıplak ayakla basmak zorunda kalıyordu. Aldığı darbeden afallayan ogreye bütün gücüyle çarptı. Sağ omzunu öğrenin karnına gömerek onu itmesiyle beraber ikisi birden geminin gövdesine çarptı.

Ogre nefes almakta zorlanıyorsa da karşı koymaya, daha da kötüsü ses çıkarmaya başlıyordu. Skylan nereye geldiğine aldırış etmeksizin bıçağını öğrenin gövdesine sapladı. Acıyla inleyen ogre kıpırdamayı veya ses çıkarmayı kesene kadar Skylan bıçağını saplamayı sürdürdü. Bu iş de bitince genç adam hafifçe doğrularak hızla soluk alıp verdi ve ogre gemisindekiler patırtıyı duymuşlar mı diye etrafına bakındı. Fener-leıin ansızın yanmasını ve alarm veren seslerin yükselmesini tedirginlikle bekledi.

Hiçbir şey olmayınca Skylan derin bir iç geçirdi. Ayağa kalkarken inildemeden duramadı. Yaralı bacağından yükselen sızının yanı sıra alet edevatın üzerine basan ayakları kesilmiş ve kızarmıştı. Güvertede babası gibi topallayarak yürümesine rağmen keyfi yerindeydi ve düşmanlarını ne kadar kolay yendiğini düşündükçe kendi kendine gülüyordu. Teşekkürlerini sunmak için Torval'in gümüş baltasına dokundu.

Mukaddes ruhkemiği -Kahg'ın ön pençesinden bir parmak kemiği-geminin kıvrımlı pruvasına mıhlanmış tahta bir çivide asılıydı. Vektan Boyunluğu'nun aksine ruhkemiği altın kaplı olmadığı gibi değerli taşlarla süslenmemişti de. Parmak kemiğinin eklem yerine dolanmış kalaylı bir metal şerit onu deri bir sırıma asılı tutuyordu, hepsi o.

Skylan çocukken klanına ait mlıkemiğinin altın ve safirden yapılma Vektan Boyunluğu kadar ihtişamlı olmamasından rahatsızlık duyardı. Torgunlann ejderhalarına karşı saygıda kusur ettiklerini düşünürdü ve Şef olduğu zaman Kahg'ın kemiğini som altınla kaplayıp mücevherlerle bezeyeceğine dair babasına yemin etmişti. Norgaard da ona neden böyle bir şey yapmaması gerektiğini açıklamıştı.

Skylan deri sırımı tutarak ruhkemiğini çividen nazikçe ve saygıyla aldı. Babasının sözleri kulağında çınlarken yaşlı adamın bilgeliğini daha iyi anlıyordu.

"Gemimizi ele geçiren bir düşman, çiviye asılı bir kemiğe dönüp bakmaz bile. Peki ya bu düşman altın ve mücevherlerle süslü bir kemik görürse ne yapar, Skylan?"

"Kemiği çalar," demişti Skylan o zaman. Şimdi de aynı şeyi yavaşça tekrarladı.

Ogreler ejderha tanrıçaya tapmıyorlardı. Şamanlarının ejderha çağırma imkânları yoktu, zaten olsa bile ejderhalar og-relere hizmet edecek kadar alçalmazlardi; en azından Skylan öyle düşünüyordu. Ogreler altın ve mücevherlerle süslü bir kemik görseler onu sırf maddi değeri olduğu için alırlardı. Fakat herhalde bu yalın haldeki kemiği fark etmemişlerdi bile.

Skylan tam deri sırımı boynuna geçiriyordu ki bir ses duydu: gürültü çıkarmadan hareket etmeye çalışan çizmeli bir ayak güvertedeki bir burguya basmış, alet yuvarlanarak ayağın kayıp yere sürtünmesine sebep olmuştu.

Üçüncü bir muhafız. Tam arkada.

Ogre müthiş bir kükremeyle alann verdi. Kütük gibi kollar Skylan'ın vücuduna dolandı. Ogre Skylan'ı yerden kaldırdığı gibi hasmınm göğüs kafesini ezmeye başladı.

Yaklaşan saldırıdan bir saniye kadar önce haberdar olan Skylan'ın bıçağı elindeydi, fakat kollarını kıpırdatamadığt için onu kullanamıyordu. Kol

kaslarını gererek öğrenin tutuşunu gevşetmeye çalıştı. Skylan'ın kıpırdandığını gören ogre homurdanarak onu daha da sıkı sardı.

Skylan nefes almakta zorlaniyordıı. Başı öğrenin geniş göğsüne dayanırken onun homurtularını işitebilmekte ve yıkanmamış bedeninden yükselen kokuları alabilmekteydi.

Genç adam güverteden destek almak için bacaklarını savurdu. Güverteye yetişemedi, fakat pruva yakınındaydı. Skylan dizlerini kaldırdı ve son çare olarak bacaklarını dümdüz uzattı. Pruvadan aldığı güçle itince öğrenin ayaklan yerden kesildi. Ogre kocaman göbeği üzerinde debelenen Skylan'la birlikte sinüstü düştü. Budala yaratık onu bir türlü bırakmıyordu.

Skylan ayağıyla öğrenin kasığına vurdu. Ogre acıyla inleyerek apış arasını tutmak için Skylan'ı bıraktı. Delikanlı bocalayarak ayağa fırladı ve etraftaki ogre gemilerine göz gezdirdi.

Fenerler yanıyor, gemilerin güvertelerinde koşuşturan og-ıeler kimin alarm verdiğini anlamaya ve tehdidin ne olduğunu saptamaya çalışıyorlardı. Birkaçı Skylan'ı fark edince bağırıp çağırarak onu işaret etmeye başladılar. Atılan bir mızrak, genç adamdan bir karışlık mesafede pruvaya çatırtıyla saplandı.

Skylan ruhkemiğini sıkıca kavradı. Kemiğin yerli yerinde durduğundan emin olduktan sonra geminin gövdesine doğru koştu, kendi kenardan aşağı attı ve suya düştü. Sahile ulaşmak için iki ogre gemisinin arasından yüzmesi gerekiyordu. Yukarı baktığında elinde üç başlı zıpkın tutan bir öğrenin suyu taradığını gördü. Skylan ümitsizce dalışa geçti. Zıpkın hızla suya saplanıp onu azıcık bir mesafeyle ıskaladı.

Skylan nefesini tutabildiği kadar suyun altında yüzdü. Bir müddet sonra yüzeye çıkmak zorunda kaldı. Ogrelerin gözü undaydı. Genç adamın kafasını görür görmez bağrıştılar. Skylan'ın etrafına mızraklar yağdı. Karanlıkta kafası karışmıştı; sahil şeridine bakınması gerekti. Bacağına bir mızrak çarptı, fakat su mızrağı yavaşlattığından fazla zarar vermedi. İnayeti Skylan'ın üzerinde olan Akaıia feneriyle yol gösteriyor, sahil gümüşi ay ışığı altında parlıyordu. Genç adam derin bir nefes alıp tekrar daldı.

Başka mızrakların da suya çarptığını duyduğu fikrine kapıl-dıysa da emin olamadı. Zaten artık umurunda değildi. Gücü tükenmek üzereydi. Dalgalar onu ileri taşıdı ve nihayet ayakları kumlu zemine temas etti. Çırpınarak başını sudan çıkardı ve kıyıya doğru yalpaladı. Kulağına ogrelerin bağrışları

çalınıyordu. Etrafına mızraklar yağarken dizleri üstüne düşüp sürünmeye başladı. Bitip tükenmişti. Daha fazla ilerleyemezdi.

Kumulların ardından iki adam çıktı. Bjorn ile Erdmun mızraklara göğüs gererek kumsal boyunca koştular, iler biri Skylan’ı bir omzundan tuttu ve onu kaldırarak kumulların gölgesine doğru yerde sürükledi.

Skylan soğuktan tir tir titriyordu. Bjorn dostunu bir pelerinle sarmalayarak vücudunu ovmaya başladı.

“Ruhkemiğini aldın mı?” diye endişeyle sordu Erdmun.

“Onsuz... gelecek... halim... yoktu,” dedi Skylan takırdayan dişleri arasından.

Bjorn ile Erclmun beyhude yere onu ısıtmaya çalışırlarken Skylan ruhkemiğini elinden düşünmeksizin derin bir uykuya daldı. İki kardeş onu uyandırmak için uğraştılar, fakat Skylan'ın bilinci geri gelmedi. Skylan'ın ruhkemiğini tutan parmaklarını açmaya çalıştılar, fakat genç adam uykudayken bile bırakmadı. Sonunda ne yapacaklarını bilmez halde onu kaldırıp köye kadar taşıdılar ve orada silahlı bir topluluk tarafından karşılandılar.

Ogrelerin bağrışlarını duyan köylüler muharebenin başladığını sanmışlardı. Skylan'ı görünce ve ruhkemiğini aldığını öğrenince tezahürat ettiler. Genç adam tezahüratlara ve babasının sesine rağmen uyanmayınca da kaygılandılar. Onu bir kalasın üzerine yatırıp Kemik Rahibesi'nin evine götürdüler.

Gam küçük uzunevin içinde Aylaen ve Treia ile bekliyordu. Gürültüyü duyunca eli baltasına gitti.

“Ogreler mi geliyorlar?” diye sakin bir sesle sordu Treia.

Garn kulak kesildi. “Sanmam. Ama bir şey olduğu belli. Gidip bakacağım.” Üst eşiğe çarpmamak için başını eğerek dışarı adım attı. “Geri döneceğim,” dedi geriye. “Burada bekleyin!”

Aylaen ablasına baktı. Treia ellerini önünde kavuşturmuş vaziyette bir taburede oturuyordu. Hiç de korkmuş gibi değildi. Tam tersine rahatlamış göründüğü bile söylenebilirdi.

“Skylan'mış!” diye sevinç içinde bağırdı Garn.

Aylaen onu eşikte karşıladı.

“Ruhkemiğini almış!” dedi Garn ona. “Norgaard ablan ejderhayı çağırma ayini için gereken hazırlıkları yapsın diyor.”

“Skylan iyi mi?” diye soran Aylaen, Garn'ın kaygılı göründüğünü fark etmişti.

Delikanlı kafasını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Bir terslik var. Derin bir uykuya dalmış ve bir türlü uyanmıyormuş. Yanma gidiyorum.”

Aylaen tek kelime edemeden Garn koşarak uzaklaştı. Genç kız ablasına doğru döndü. “Duydun mu?”

Treia kafa salladı. “Kapıyı kapa.”

Aylaen ona şaşkın gözlerle baktı. “İyi de şimdi gelirler.”

“Kapıyı kapa dedim.” Treia’nın sesi diş gıcırdatmasını andırıyordu.

Aylaen ağır kapıyı örterek istenileni yaptı.

Evdeki tek ışık ateşten geliyordu ve o da sönmek üzereydi. Treia’nın gölgeler arasındaki yüzü solgun bir suretten ibaretti. Aylaen ablasının yanma oturdu. Uzanarak elini tuttu.

“Treia,” dedi usulca. “Sorun nedir?”

Ablası ona bakmadı. Gözlerini karanlığa dikmişti.

“Geçen seferki akında Ejder Kahg’ı çağırmaya kalktığımda gelmedi,” dedi Treia.

“Ejderhanın kızdığını söylemiştin,” diye hatırlattı Aylaen. “Savaşçılar hiç mücevher bulmadıklarından...”

Treia başını sağa sola salladı. “Yalan söyledim. Vindrash benimle konuşmuyor. Ejderha Tanrıça dualarıma yanıt vermezse ejderhayı nasıl çağırabilirim? Bir de heykel meselesi var...”

“Treia, heykel kırıldı.”

“Evet, kırıldı,” dedi kadın, “ama ben dokununca.”

Aylaen şok olmasına karşın bir bahane uydurmaya çalıştı. “Garn’ın dediği gibi heykel çok eskiydi ve...”

Öfkelenen Treia elini sabırsızca salladı.

Aylaen ablasını sevip sayıyordu, fakat ondan gözü korkuyordu da. Treia çok akıllı, çok zekiydi; kafasından sürekli derin, ciddi ve karmaşık düşünceler geçerdi. Aylaen hayatın basit geçmesini istiyordu. Tek istediği Garn’ı sevmek ve karşılığında onun tarafından sevilmekti. Tanrılar da hayatın basit olmasını istiyorlardı. Aylaen kendini tanrılara hep yakın hissetmişti, belki de küçük bir kızken onlar hakkında hikâyeler uydurup arkadaşlarına anlatmayı sevdiği için.

Çok sevdiği babasını kaybeden, üvey babasından kötü muamele gören ve yaslı annesinin ilgisinden genel olarak yoksun kalan mutsuz bir çocuk olarak Aylaen, tanrı Toıval’i onu Si-gıırd’un dayaklarından koruyacak bir baba ve Vindrash’ı sevgi dolu bir anne olarak görürdü. Hayallerinde ejderha Ayla-en’in sırtına çıkmasına izin verir, onu kanatları arasında taşıyarak uzaklardaki göklere götürürdü.

Aylaen dışarıdan gelen sesler duydu. Adamlar baygın haldeki Skylan ve mukaddes rııhkemiğiyle beraber geliyorlardı. Treia kalkmaya davranmadı.

Aylaen iç geçirdi. Ablasının soğuk elini sıkarak sessizce dedi ki: “Skylan ruhkemiğini almak için hayatını tehlikeye attı. Ejderhayı çağırmayı denemek zorundasın, Treia.”

“Yani bir kez daha beceremediğimi görmelerine izin mi vereyim?” diye acı acı sordu Treia.

“Başarısız olmayacaksın,” dedi Aylaen. “Tanrılar başımızın dertte olduğunu biliyorlar. Yardımımıza gelecekler.”

Treia kızarmış gözlerini ona çevirdi. Aylaen dünyayı kusurlu gözlerle görmenin misil bir şey olduğunu sık sık merak ederdi. Treia bir keresinde sanki biri dünyayı ıslak bir bezle silmişçesine her şeyi bulanık gördüğünü anlatmıştı.

“Kai Rahibesi beni alıp götürdüğünde on iki yaşındaydım,” dedi Treia. Sözcükler çirkin, acı dolu bir ırmak gibi dudaklarında akıyordu. “Sadece on iki. Ve hiçbirinin beni zerre kadar umursamadığı yabancı insanların arasındaki yabancı bir yerde yapayalnızdım. Yaptığım hiçbir şey Draya’yı mutlu etmiyordu. Sabah akşam yalnızca tanrılardan bahsederdi. Kocası Horg ayyaş domuzun teki. Hep bana sırnaşırdı. Bir keresinde daha on dördümdeyken o pis ellerini üzerimde gezdirmişti.

“Silerek, süpürerek, pişirerek köle gibi çalışırdım. Ve bu arada tanrılara dair öyküler dinlemek zorunda kalırdım. Oraya ben bas bas bağıracak gibi olana kadar anlatır dururdu. Ve o hasta insanlar! Rahibe’nin hastalan iyileştirmesine yardım etmem gerekirdi. O dua ederken tüm pis işleri ben yapardım. Çürüyen etin, kusmuğun, iltihaplı yaralardan akan irinin kokusu hâlâ burnumda. Ölmelerini istiyordum. Hepsinin ölmesini istiyordum...”

“Treia, dur artık!” diye korkuyla haykırdı Aylaen.

Treia'nın sesi kesildi. Aylaen dışarıda mırıldanan adamları duyabiliyordu. Köylüler evin kapısını kapalı görünce ne gibi bir sorun çıktığını merak etmişlerdi.

Gam dışarıdan seslendi. “Kemik Rahibesi, kapıyı aç.” Ses tonu saygılı olsa bile tavrı sertti.

“Onları içeri alayım mı, Treia?” diye tereddütle sordu Aylaen.

Treia elleri kucağında oturmayı sürdürdü. Yüzü granit gibiydi; dudakları sımsıkı kapanmıştı. Ansızın ayağa kalktı. Ay-laen'in yanından geçip kapıyı hızla açtı. Eşikte dikilerek savaş-çılan, kalasa örtülmüş kendi pelerininin üzerinde yatan Skylan'ı süzdü.

"İçeri getirin," diye emretti onlara.

Savaşçılar Skylan'ı kaldırarak evin içine taşıdılar. Genç adamı yatağa -yastıklarla kaplı tahta bir sahanlığa- yatırdılar.

"Evlerinize dönün," dedi Treia savaşçılara. "Bu gece yapabileceğiniz başka şey yok."

"Rahibe haklı," dedi Garn. "Evlerinize dönün. Muharebeden önce uyuyabildiğiniz kadar uyuyun."

Savaşçıların bazıları uyumak, fakat çoğu savaşa hazırlanmak için oradan ayrıldılar.

Treia bir köşeye geçip oturan Garn'a kaşlarını çatarak İraktı.

"Ben kalıyorum," dedi Garn o bakışlara cevaben.

Treia omuz silkti. Skylan'ın yanına diz çöktü ve Aylaen'e ışık getirmesini buyurdu. Aylaen bir mum yakıp Skylan'm üzerinde tuttu. Genç adamın dudakları morarmıştı. Ara sıra vücudu bir titremeyle sarsılıyordu. Eli hâlâ ruhkemiğini sıkıca kavramış vaziyetteydi. Treia başını delikanlının göğsüne yasladı.

"Kalbi zayıf. Sıcağa ihtiyacı var," dedi. "Bir ateş yakın. Kürk ve battaniyelerle üzerini örtün. Ben de kanını ısıtmak için bir iksir karıştıracağım."

Garn biraz ötedeki Aylaen'e kaygılı bir bakış attı. Genç kız battaniyeleri toparlama bahanesiyle bu bakışlardan kaçındı. Ablasının az önceki duygu patlaması ruhunda taze, kanayan bir yara açmıştı. Aylaen hep ablasının Vindraholm'daki yaşantısının dingin bir sükunet içinde geçtiğine inanırdı. Treia'ya hürmet edildiğini, onun sevilip sayıldığını hayal etmişti -zira Vindrasiler Kemik Rahibeleri'ne saygıda kusur etmezlerdi. Treia birkaç kısa ve acı cümleyle Aylaen'in kapıldığı hayalleri yıkmış, onun yerine yalnızlık, korku ve mahrumiyet dolu bir hayat portresi çizmişti.

Aylaen'in vicdan azabından içi içini yiyordu. Üvey babasıyla olan yaşantısı kolay değildi, çünkü Sigurd zoıiu bir adamdı. Fakat genç kız Garn

ve Skylan gibi dostlara sahip olduğu için şanslıydı. Treia’nın ise kimsesi olmamıştı.

Çeşitli malzemeleri toplayıp karıştırmakla meşgul olan Trei-a bir güğümün üstüne eğilmişti. Aylaen yanağını ablasınınki-ne dayadı ve kollarını ona sardı. İlk başta kasılan Treia onu itecek gibi oldu, fakat Aylaen’in yumuşak yüz ifadesi içine dokundu. Treia’nın ince dudakları belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Aylaen’in eline dokundu, sonra işine geri döndü.

Garn tahta parçalan getirdi ve oda neredeyse içinde dunıla-mayacak kadar ısınana değin ateşi besledi. Aylaen yatakta yatan Skylan’ın üzerine kürk ve battaniyeler yığarak onu sıcacık sarmaladı. Genç adam o tuhaf uykusundan bir türlü uyanmıyordu.

“Hâlâ öyle soğuk ki,” dedi kız.

Skylan’ın ıslak saçlarını yumuşak bir hareketle arkaya doğru düzeltirken arkadaşının bembeyaz suratı karşısında derin bir endişe duyuyordu. Skylan onun için çok değerliydi; kalbinde Garn’dan sonra o geliyordu.

‘‘Treia tanrılardan ona yardım etmelerini istemeli,” dedi Garn.

Aylaen korkudan büzülerek etrafına bakındı, fakat Treia kendini yaptığı işe kaptırmıştı ve sözleri duymuş gibi gözükmüyordu.

“O en iyisini bilir,” diyen Aylaen konuyu değiştirdi. “Skylan'ın yaptığı çok cesurcaydı. Ve de aptalca.” Sevgi dolu bir bezginlikle kafasını sağa sola salladı. “Baldırında yara olmayan birini yollamalıydı.”

“Skylan Savaş Şefi dir,” dedi Gam. “Tehlikeyi göğüslemek hakkıydı.”

Aylaen ses tonuna bakarak onun da kendisiyle gizlice hemfikir olduğunu anlayabiliyordu, fakat Garn’ın karnını yarıp tersyüz etsen gene de dostunun aleyhine konuşmazdı.

“Zaten seni o yüzden seviyorum,” diye fısıldadı ve ablasına yardımı dokunur mu diye bakmak için ayağa kalkarken dudaklarını Garn’ın omzuna değdirdi.

“Tut şunu,” diyen Treia kardeşine bir içki boynuzu uzattı.

Güğümde su kadar berrak bir sıvı kaynamaktaydı. Treia bu sıvıdan bir kepçe alıp içki boynuzuna doldurdu.

Aylaen sıvıya kuşkulu gözlerle baktı. “Nedir bu?"

“Buna ekmek şarabı denir,” dedi Treia. “Üzümden değil tahıldan yapılır. Yapılışı sırdır, yalnızca Kai Rahibeleri tarafından bilinir. Draya yanımda götürmem için bana biraz vermişti.”

“Su gibi gözüküyor,” dedi Aylaen. “Onu ısıtacağından emin misin?”

“İçinde ne var ne yoksa ısıtacak,” demekle yetindi Treia. “İstersen tadına bak.”

Aylaen kupayı yavaşça dudaklarına götürerek azıcık yuttu. Gözleri hemen yaşlarla doldu. Nefes alamıyor, boğulur gibi oluyordu. Treia haklıydı. Sıvı.dilinden aşağı inerken gırtlağı ve karnı adeta alev alıyordu.

“Başını kaldır,” diye Garn’a buyurdu Rahibe.

Treia boynuz şeklindeki kupayı Skylan’m ağzına dayayıp adamın başını ustaca geri yasladı ve sıvıyı boğazından aşağı döktü. Skylan boğulur gibi sesler çıkararak sıvının çoğunu geri püskürttıiyse de Treia ısrarcıydı ve dökmeye devam etti.

İçki kupası boşalınca Garn dostunu geri yatırdı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu,

“Skylan Altdünya’da geziyor,” diyen Treia omuz silkti. “Buraya çıkan yolu ya bulacak ya da bulamayacak.”

Karanlık sular Skylan’ın başını aştı. Yüzüyor da yüzüyor, fakat sahile bir türlü ıılaşamıyordu. Üşüyor, çok ama çok üşüyordu, yorgunluktan tükenmişti ve acı içindeydi. Yüzmeye devam etti, çünkü ruhkemiği ondaydı ve halkının ejderhaya ihtiyacı vardı. Kol ve bacaklarını hissetmiyor olana değin yüzdü. Bitkindi. Çok bitkin. Ölmek daha kolay olurdu. Batmaya başladı...

Ayakları kumlu dibe değdi. Yürüyerek sudan çıkarken mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Tepede yanan güneş onu ısıttı. Tanımadığı, bilmediği garip bir sahile çıkmıştı. Yukarılarda beyaz tepeler yükselmekteydi. Zirveleri görebilmek için başını iyice arkaya eğmesi gerekiyordu. Mavi gökte kanallar daireler çizmekteydi.

Skylan çıplak bir halde kıyıda yürüyerek bir gemi, tekne, sal -binebileceği herhangi bir şey- bakındı. Çok geç olmadan halkının yanına dönmeliydi.

Beyaz tepelerin dibinde bir mağara vardı. Mağaranın dışında adamın biri bir kayanın üzerinde oturuyordu. Sırtı, ona doğru yürümekte olan Skylan’a

dönüktü. Adam bir savaşçıydı, üstelik de önemli bir savaşçı. Bir bey, zengin bir klanın Şefi olmalıydı. Güneşin altında ışıl ışıl parıldayan ejderha kanatlarıyla süslü bir miğferin yanı sıra plaka zırh ve zincir zırh giyiyordu. Mavi ve altın sarısına boyalı kalkanı yerde yatmaktaydı. Çok güzel bir çift elli kılıç da yanında duruyordu.

“Selamlar, soylu bey!” diye yüksek sesle bağırdı Skylan. Bey ona sinsice yaklaşıldığını zannetmesin istemişti.

Bey kafasını çevirince Skylan onun düz ve sıcak bir kayanın üzerine eğilmiş halde balık pişirdiğini görüp şaşırdı.

Skylan hürmet işareti olarak elini göğsüne bastırmayı sürelimse de kendini aval aval bakmaktan alıkoyamadı.

Adamın üzerindeki zırh çok pahalıydı. Kılıç bile tek başına hazine değerindeydi. Öyleyse bu soylu savaşçı bomboş bir plajda tek başına oturmuş fukara bir balıkçı gibi kendi yemeğini hazırlayarak ne yapıyordu?

Savaşçının uzun saçları griydi ve sinekkaydı tıraş olmuştu. Gagamsı bir burna ve sert bakışlı gözlere, güçlü yüz hatlarına ve çıkıntılı bir çeneye sahipti. Yaşlıydı; Skylan’ın tanıdığı en yaşlı adam olan Norgaard’dan bile daha yaşlı. Sarkık kaşlarının altındaki gölgelerde kalan gözleri, içten içe yanan mavi bir ateşle parıldıyordu. Bakışları Skylan’ı adeta delip geçmekteydi.

“Çıplaklığımın kusuruna bakma, soylu bey,” dedi Skylan utanarak. “Deniz kazasına uğrayıp kayboldum da. Nerede olduğumu ve nasıl bir tekne bulabileceğimi söyler misin? Halkım ogrelerle savaşacak. Onların yardımına koşmalıyım.” “Halkını iyi bilirim,” diye homurdanarak konuştu yaşlı savaşçı. “Ogreleri de öyle. Freilis’in alıp iblislerine besleyesice-ler. Seni de tanırım, Skylan Ivorson. Anlaşılan sen beni tanımıyorsun, üstelik de baltamı boynunda taşımana ve dualarınla her gün kulaklarımı çınlatmana rağmen.”

Skylan’ın ağzı bir karış açıldı. Afallamış halde bakakaldı. “Torval!” Hayret içinde eklemekten kendini alamadı. “Balık mı pişiriyorsun?”

“Ne olmuş? Çiğ çiğ yiyemem ya.” Tanrı Skylan’ı süzdü. “Sen ne küstah bir eniksin böyle.”

Ne diyeceğini bilemeyen Skylan’ı yüzü al bastı. Savaşçı Tanrı Torval’in Kahramanlar Salonıı’nda kuaılmuş oturuyor, muharebelerde can vermiş ve Zaman’ın sonundaki son bir koca savaşta yanında dövüşecek savaşçılarla

beraber kafaları çekiyor olması gerekirdi. Onun yerine boş bir sahilde yapayalnız oturmuş balık kızartıyordu.

“Sana tapıyorum, Torval, ve sana hürmet...” diye söze başladı Skylan.

Torval çenesini sıvazladı. “Bana inandığını iddia ediyorsun. Ama bahse varım ki kendine olan inancın daha fazladır.”

Skylan’ın yüzii daha da kızardı. Hayattaki en büyük dileği Torval’in karşısına çıkmaktı. Nihayet bu gerçeklemişti, fakat tek yaptığı yanlış şeyler söylemek, düşünmek ve yapmaktı. “Sana yemin ederim, Torval...”

“Yemin etmeyi geç.” Torval iç geçirdi. Ansızın göze çok yaşlı ve çok bitkin göründü. “Fazla zamanımız yok. Düşmanlarım peşimdeler. Burada uzun müddet kalamam. Hiçbir yerde uzun müddet kalamam.”

“Öyleyse öğlelerin dedikleri doğru!” dedi Skylan hayal kırıklığıyla. “Vindrasi '['anrılan savaşı kaybettiler.”

“Ben altıma kaçırıp tüymedim!” diye kükredi Torval. “İddi-a ettikleri gibi ölmüş de değilim. Yine de çok değer verdiğim Desiria’yı yitirdim.”

Konuşurken gözleri dolu dolu oldu. Öfkeyle yumruğunu sıktı ve gözlerindeki alev biriken yaşlan buharlaştırdı.

“Biz tanrılar dövüşmeyi sürdüreceğiz. En azından bazılarımız böyle yapacak; o namert ödlek Joabis’in nerede olduğuna dair hiç fikrim yok. Gözüm üzerindeydi, Skylan Ivorson. Gördüklerimin çoğundan hoşlandım. Hepsinden değil.” Omuz silkti. “Ama çoğundan.”

Skylan dizleri üzerine çöktü. “Şeninim, Torval.”

“Yarın Vektan Boyunluğu için yapılacak cenge katılmalısın,” dedi tanrı. “Vindrasilerin hayatı pamuk ipliğine bağlı, o yüzden daha önce hiçbir fani için yapmadığımı senin için yapacağım. Seni sapasağlam edeceğim.”

“Teşekkürler, Torval!” Skylan mutluluktan havalara uçuyordu. “Bana olan inancını haklı çıkaracağım.”

Torval homurdandı. “Göreceğiz bakalım. Yakında öğreneceğin gibi ben hiç de yumuşak başlı bir efendi değilim. Al, iç şunu.”

Tanrı Skylan’a içki boynuzunu uzattı. İçinde berrak bir sıvı vardı. Sıvıyı içerken boğulur gibi olan Skylan öksürüp tıksırdı ve tıksırmayı sürdürdü. Gözleri öyle çok yaşarmıştı ki hiçbir şey göremiyordu. Nihayet nefes alabildiğinde Torval ortalarda yoktu.

“Ne oldu? Neler dönüyor?” diye sordu Gam aniden uyanarak.

Uykuya dalmak istememişse de o gün çok yorulmuştu. Dostunun başında nöbet tutmak niyetiyle yatağın hemen yanında duvara yaslanmıştı. Uyku usulca sokulmuş, onu savaşmadan teslim almıştı. Dışarıya bir göz attı. Hava halen karanlıktı. Yıldızlar ışıl ışıl parlıyordu. Sabaha daha vardı.

“Soluk alıp verişleri normale döndü,” dedi Aylaen. “Teni ısınmış. Tıeia haklı çıktı. Abla, bak!”

Treia yatağın yanına geldi. Eğilerek elini Skylan'ın önce alnına, sonra da göğsüne değdirdi. Genç adam gülümseyerek ruhkemiğini bıraktı.

“Torval," diye mırıldandı, “şeninim!”

“Duaların işe yaradı, Treia,” dedi Aylaen yavaşça. “Ogrele-ıin iddiaları çürütüldü! Tanrılar ölmemişler. Kırık heykel yalnızca kırık bir heykelmiş.”

“Ben Skylan için dua etmedim,” dedi Treia.

Rahibe genç adamın başını kaldırarak boynuna asılı duran ruhkemiğini çıkardı. “Vindrash Salonu’na gidiyorum,” diye ilan edip eline bir meşale aldı. “Yalnız başıma,” diye ekledi Garn’ın kendisine refakat etmeye kalkışacağını tahmin ederek. “Güvende olacağım. Ne de olsa tanrılar yanımdalar.”

Ablasının alay edercesine konuştuğunu duyan Aylaen irkildi ve Garn’ın bunu fark etmemesini umdu.

“İyi haberi Norgaard’a iletip döneceğim,” diyen Garn’ın yüz ifadesi ciddiydi.

Genç adam koşarak köye yollandı. Karanlıkta yola koyulan Treia ıuhkemiğini elinde tutuyor, sanki gizliden gizliye kırmak istermişçesine onu parmaklarıyla sıkıyordu. Ayaklarının altındaki engebeli arazide tökezleyip düşmemek için gözlerini iyice kısmış vaziyette başı önde ilerliyordu. Meşale ateşi rüzgarda savrulmaktaydı.

Aylaen meşale ateşi kaybolana ve Treia’nın Salon’a güvenle ulaştığından emin olana dek ablasını kapı eşiğinden seyretti. Daha sonra iç geçirerek kapıyı örttü. Battaniyeyi Skylan’m omuzlarına çekerek delikanlıyı iyice sarmaladı ve ateşe biraz daha odun attı. Odanın ısısı yüksekti; sıcak genç kızın uykusunu getiriyordu. Kendisini uyanık tutacak bir şeye ihtiyacı vardı. Skylan acıkmış vaziyette kalkardı. Garn domuz etinden biraz yanında getirmişti. Aylaen onu güveç kabına atıp sebze doğramaya başladı. Kendini

işine iyice kaptırdığından odada ansızın bir başkasının varlığını hissetmek onu oturduğu yerde hoplattı. Varlık tehditkar değildi. Huzur verici, ekmek şarabı kadar iç ısıtıcıydı.

“Treia? Sen misin?” diye sordu. Aniden arkasına dönerken keskin bıçakla neredeyse elini kesiyordu. “Geldiğini duyma...”

Kapı kapalıydı. Oda boştu.

Aylaen dönüp Skylan’a baktı, fakat sırtüstü yatan delikanlı dinlendirici bir uykunun derinliklerinde mışıl mışıl uyuyordu.

Aylaen işini bitirip oturdu. Küçük bir kızken Sigurd’dan ve yumruğundan kaçtığı ve gece vakti ormanda kaybolduğu bir anısı geldi aklına. Korkudan ödü patlamış ve ağlamaya başlamıştı. Sonra da şimdiki gibi etrafında nazik ve sevgi dolu bir varlık hissetmişti. Kanatların vücudunu sararak onu güvende tuttuğunu hayal etmişti. Ardından uykuya dalmıştı...

Aylaen aniden uyandı.

“Vindrash,” diye fısıldadı, “ben Rahibelerinden biri değilim. Bunu istemenin bana düşmediğini biliyorum, ama halkını seviyorsan bu gece Treia’nın dualarına cevap ver!”

Skylan sersemlemiş bir halde şafaktan evvel uyandı. Sanki geceyi mızraklardan kaçarak ve ogıelerle dövüşerek değil de âlem yaparak geçirmişçesine başı zonkluyordu. Eli hemen ruhkemiğine gitti ve onu bulamayınca gözleri korkuyla açıldı.

“Gevşe,” dedi Garn gülümseyerek. “Ruhkemiği Treia’da. Kahg’ı çağırmaya gitti.”

Skylan büyük bir ferahlamayla iç geçirdi. Bacaklarını yatağın yanından sarkıtırken yüzü ekşidi.

“Bacağın ne durumda?" diye sordu Garn.

“Kaskatı kesilmiş,” diye şaşkın bir ses tonuyla itiraf etti Skylan. “Ağrıyan bacağım değil başım. Denizde değil de birada yüzmüş gibiyim.”

“Tıeia’nın sana verdiği ekmek şarabından olmalı," dedi Garn.

“Tatlı berbattı,” diye ekledi Aylaen. “Seni derin bir uykuya soktu. Rüyanda Torval’le konuşuyordun.”

“Ben hiç rüya görmem," diye hor görürcesine karşılık verdi Skylan. “Garn’a sor.”

“Görmez,” diye omuz silkerek onayladı Garn. “Ya da görüyorsa bile anımsamaz.”

Aylaen kuşkuluydu. “Herkes rüya görür.”

“Ben görmem,” diye noktayı koydu Skylan. Loş ışıkta karanlık gözüken çevresine bakındı. “Neredeyim?”

“Ablamın evinde,” diyen Aylaen ona bir kase güveçle beraber bir parça ekmek uzattı.

Skylan yemeği şüpheyle kokladı. “Bunu sen mi yaptın?” Sonra Gaın’a bakıp göz kırptı. “Beni zehirlemeyesin diye belki ogreler gibi önce Gam’a taltıımalıyım.”

“İyi. Geri ver öyleyse,” diyen Aylaen kaseye uzandı.

Skylan güveci ondan uzak tuttu. Ekmeği yemeğin suyuna' bandırıp iştahla ağzına tıkıştırdı.

Aylaen Garn’a da bir kase güveç verdi. Delikanlı yemeği alırken elleri birbirine değdi.

“Torval bugün yanında olsun,” dedi kız usulca.

“Olacak,” diyen Skylan ekmeği kullanarak ağzına biraz et attı.

Başını kaldırdığında Aylaen’in elini yanında duran Gaın’ın omzuna hafifçe koymuş olduğunu gördü. Skylan’ın baktığını fark edince kızın yüzü kızardı ve hemen elini çekti. Garn yutkunarak bir adım uzaklaştı.

Skylan gözlerini onlardan kaçırdı. “Siz ikiniz...”

“Ne?” diye gergin bir sesle sordu Garn.

Skylan gülümsedi. “Bu sabah üçümüz birlikteyiz. Ben, kardeşim ve sözlüm. Kendimi mutlu hissediyorum, hepsi bu.”

Aylaen’e boş kaseyi uzattı.

“İyi ki seninle aşçılığın için evlenmiyonım,” diye şaka yaptı.

Aylaen’in yüzü kıpkırmızı kesildi. Kaseyi aldı ve nereye koyacağını bilmeksizin kenara bıraktı. Garn gidip kapıyı açarak derin derin nefes aldı. Güneş Tanrıçası Aylis henüz yatağından kalkmamışsa da ağaçların tepesinden görülebilen ışıl ışıl meşalesinin parıltısı doğudaki gökyüzünü aydınlatıyor, yıldızların

ona biat ederek solmasına yol açıyordu.

“Cenk için iyi bir gün,” dedi Skylan.

Battaniyeyi beline doladı ve yataktan kalkarken ağırlığını yaralı bacağına verdi. Yaralı bölge hassas olsa da bacağı şikayet etmeksizin ağırlığını taşıyabiliyordu.

“Sana birkaç parça giysi getirdim.” Gam yatağın ayakucu-nu işaret etti. “Ayrıca silahlarını, zırhını ve kalkanını da.”

“Suratın neden bu kadar asık, kardeşim?” diye takıldı Skylan tuniğini başından aşağı çıkartırken. “Neşelen biraz! Bugün cenge tutuşacağız!”

Genç adam önce pantolonunu giydi, sonra da çizmelerini geçirerek bacaklarına sıkıca bağladı. Zırhını kuşanmasında Garn yardım etti. Skylan kılıcını beline iliştirdi. Babasına ait olan miğferi kafasına geçirip kalkanını eline aldı. En sonunda, her dövüşten önce yaptığı gibi gümüş baltaya hürmetle dokunarak kendisini Torval’e adadı. Böylece giyinme faslı tamamlanmış oldu.

“Gidip diğer savaşçılara katılacağım,” diye Garn’a duyurdu. “Sen Vindrash Salonıı’na gidip Kemik Rahibesi’ne savaş meydanına kadar eşlik et.”

Garn ağzını açmadan kafa salladı. Skylan dostunun her zamankinden daha sessiz olduğu fikrine kapıldı. Elini Garn’ın omzuna vurdu.

“Aylaen geceleyin Torval’in adını andığımı söyledi. Rüya görmesem bile bu iyiye alamet,” diyerek dostunu neşelendirmeye çalıştı. “Vektan Boyunluğu bugün bizim olacak.”

Sesi sertleşti; yüzü ciddi bir ifadeye büründü. “Ve onu aldıktan sonra o kahpe dölü Horg’a götürüp kıçına sokacağım!”

“O iş için mızrağını kullanmalısın, mukaddes boyunluğu değil,” dedi Garn.

Skylan kahkahalarla güldü. İkisi kucaklaştı.

Skylan Aylaen’i kendisine hoşçakal öpücüğü vermeye ikna etmeye çalıştıysa da kız onu itekledi.

"Ben de seninle geliyorum,” dedi kız.

“Hayır gelmiyorsun,” karşılığını verdi Skylan kararlı bir sesle. "Diğer kadınlarla beraber tepelere çıkmak için geç kaldın, ama burada güvende olursun.”

“Skylan haklı...” diye başlayacak oldu Garn.

Aylaen dudaklarını sıktı, çenesini kaldırdı. Kızıl saçları canlıymışçasına kabarıp kıpırdandı. Yeşil gözleri tehlikeyle parıldadı. İki genç adam bu işaretleri iyi biliyordu; birbirlerine bir göz attılar.

“Ya onunla savaşacağım ya da ogreleıie,” dedi Skylan dostuna. “İkisine birden zamanım yok. Onu yanında ve güvende tut.”

Topallamaksızın yürüyüp gitti. Morali çok iyiydi ve Güneş Tanrıçasının ateşi bulutları yalamaya başlarken bir savaş ilahisi tutturdu.

Garn hızlı adımlarla Vindrash Salonu’na doğru yürümeye başladı. O kadar süratle hareket etti ki Aylaen’i hazırlıksız yakaladı ve ona yetişmek için kızın koşturması icabetti. Delikanlının elini tutamazdı, çünkü Garn bir elinde mızrak ötekinde kalkanını taşımaktaydı. Onun yerine kolunu tuttu. Garn kolunu kızın elinden çekip aldı.

“Treia’nın evine dönmelisin,” dedi genç adam.

“Bana kızdın, değil mi?” diye sordu Aylaen.

Garn hızlı adımlarla yürümeyi sürdürdü, zira Güneş Tanrıçasının meşalesi mavi gökyüzünü altın sarısı bir renge boylıyordu. Savaşçılar toplanıyor, kalkan duvarındaki yerlerini alıyor olmalıydılar.

Aylaen görkemli göğe bakıp usulca dedi ki: “Ejderha olmadan kazanamazsınız. Skylan bile bunu değiştiremez. Öleceksin.”

“Neredeyse sırrımızı açığa vuruyordun,” dedi Garn ansızın.

“Öyle bir niyetim...”

“Yok muydu?” Kıza bir göz attı.

Aylaen’in yüzü kızardı. İthamı reddetmeyi sürdürecekti, fakat sonra bunu yapmak için bir sebep bulamadı.

“Pekala. İyi de neden olmasın?”

Garn’a doğru o kadar hızlı ve vahşi bir hareketle döndü ki delikanlı bir adım geriledi. “Aklı başında olan bir tek ben mi varım? Skylan savaş ilahileri söyleyip şanlı şerefli ölmekten söz ediyor. Ben ölmekten bahsediyorum, Garn! Bugün ölebilirsin! Ben budala değilim. Ogıeler sayıca sizden üstünler. Kalıg yanınızda savaşmazsa senin, Skylan’ın ve diğer savaşçıların nasıl bir akıbete uğrayacağınızı biliyorum. Biliyorum ki bir

daha birbirimizi göremeyebiliriz. Bugün seni kaybedebilirim, aşkım, ve bu düşünceye katlanamıyorum.”

Garn’ın yüz ifadesi yumuşadı. Aylaen kollarıyla pelerininin altındaki vücudunu sardı.

“Peki tüm savaşçılar ölürlerse biz kadınlara ne olacak?” dedi acı acı. “Siz erkekler bunu hiç düşünmüyorsunuz! Öbür dünyada Torval’in Salonu’na gidip savaş ilahileri söyleyecek ve şeref dolu muharebelerinizi anlatıp duracaksınız. Ben ise bu gece ellerim bağlı olarak bir öğrenin altında yatıyor...”

“Aylaen, öyle deme!” diye atıldı Garn. Silah ve kalkanını yere atıp kıza sarıldı. Onun titrediğini hissetmekteydi.

“Doğru söylediğimin farkındasın!” diye haykıran Aylaen geri çekildi. “Kadınların tepelerde emniyette olmadıklarını biliyorsun, Ogreler peşimizden gelecekler. Çocuk ve yaşlıları öldürüp kalanları esir alacaklar. Bizi topraklarına götürecekler ve öldüresiye dövüp tecavüz edecekler. Sen ve Skylan ise kalkmış şarkılar söyleyerek dövüşmeye gidiyorsunuz!”

Aylaen Gaın’ın acı çekmesini istemiş ve başarılı da olmuştu. Delikanlının beti benzi attı. Garn’ın yağmalara katılmışlığı vardı. Kadınların yağmacılar elinde karşılaştıkları zalim kaderi Aylaen’den daha iyi biliyordu. Vindrasiler eski zamanlarda köle alsalar da bu uygulamadan vazgeçmişlerdi. Deniz yolculuğu sırasında sürekli başlarında beklenmesi gereken ve zaten kısıtlı olan gıda stokunu tüketen köleler tam birer baş belasıy-dı. Fakat şimdi bile muzaffer bir savaşçı tutsak aldığı kadından istifade edebilir, onunla canı ne isterse yapabilir, sonra da onu terk edip gidebilirdi.

İşte bu yüzden tepelerde gizlenmektense muharebenin yakınlarında bulunmak istiyorum,” diye belirtti Aylaen.

Genç kız pelerinini açtı. Savaş baltasını yanında getirmiş, baltanın başını narin beline taktığı deri kemere geçirmişti. Delikanlıya gülümsedi. “Sence Torval beni Salon’ıına alır ııı?” Gaın’ın dili tutuldu; duyguları boğazını düğümlüyor, sesini boğuyordu. Kızı kendine doğru çekip alnından öptü. “Sana kızdığım için özür dilerim,” dedi.

“Aşkımızı tüm dünyanın bilmesini istiyorum,” dedi Aylaen. “Yanlış bir şey söylememek için dudaklarıma her daim gem vurmak istemiyorum. Seninle gizliden gizliye buluşmak da...” Kız cümlesini yarıda keserek havayı kokladı. “Duman kokusu alıyorum!”

İkisi korkuyla birbirine baktı, sonra da bakışları Vindraslı Salonu'na çevrildi. Oradan duman yükseldiğini görmelerine karşın neyin yandığını bilemiyorlardı.

Gam silahlarını aldı. Aylaen ile beraber Salon'a doğru bir koşu tutturdu. İkisinin de aklına aynı şey gelmişti: Ogrelerin bir şekilde SaionTı bulup ateşe verdikleri. Aylaen ablasının adını haykırdıysa da cevap gelmedi.

Salon'a vardıklarında duaıp hayret ve ümitsizlikle bakakaldılar. Vindrash heykeli yanıyordu. Treia ateşin yanıbaşında duruyor, heykelin yanmasını ifadesiz gözlerle seyrediyordu.

Yangını söndürerek heykeli kurtarma fikrine kapılan Garn ateşe doğru koştu. Çok geç kaldığını anlaması zor olmadı. Tahta yalnızca eski değildi, aynı zamanda cilalıydı da, zira Ra-hibe'nin günlük işlerinden biri de heykeli cilalayarak sevgiyle ovmaktı. Çıtırdayan alevler dans etti. Ejderha Tanrıça kül oldu.

“Eleykel kırıktı,” diyen Treia ikisine de bakmadı.

Aylaen çığlık atmamak için eliyle ağzını örttü. Bakışlarını Garn'dan tarafa çevirdi.

“Vakit geldi,” dedi Garn sert bir sesle. “Elattâ geçti bile. Acele etmeliyiz.”

İki kadına önünden yürümelerini söyledi. Silahları ellerinde onların peşinden gitti. Treia ruhkemiğini göğsüne dayamıştı.

“Hiç muharebeye katıldığın oldu mu?” diye sordu Aylaen.

Treia başını iki yana salladı.

“Ben de. Annem şanslı olduğumuzu söylüyor. Yıllardır, hattâ ben doğduğumdan beri hiçbir düşman bize kendi topraklarımızda saldırmamış.” Aylaen kısa bir tereddüdün ardından: “Vindrash dualarına cevap verdi mi?” dedi.

Treia dudaklarını sıktı. Dümdüz ileri bakarak şunu dedi: “Heykeli niye yaktım sanıyorsun?”

Aylaen'in ağzı dili kurudu, midesi büzüldü. Korkudan içi titredi. Ejderhanın yardımı olmadan Torgunlar galip gelemezlerdi. Aylaen ogreler tarafından tutsak alınmaktan bahsetmişse de bunu daha ziyade, Garn'ın gözünü korkutmak için yapmıştı, yoksa o korkunç gerçekle yüzleşeceğini düşündüğünden değil. İşte şimdi onu düşünüyor, korkudan ödü patlıyordu.

Elleri tir tir titremekteydi; avuçları ter içindeydi. Elinden kaymaması için baltasının sapını sıkıca kavradı.

“Dualarına cevap versin diye Vindrash’a dua ettim,” dedi Aylaen usulca, ablasının buna sevineceğini düşünerek.

Treia’nın öfkeden yüzünü al bürüdü. “Zavallının teki olduğum için mi?”

“Hayır, abla, hiç de öyle değil!” dedi Aylaen bocalayarak. “Öyle bir şey aklımdan bile geçmedi!”

“Kim sana gel dedi ki zaten? Seni istemiyorum. Eve gidip saklan,” diyen Treia adımlarını hızlandırarak kardeşiyle arasını açtı.

Aylaen onun arkasından ümitsizce bakakaldı.

“Duydun mu?” diye sordu Garn’a. “Tanrıça cevap vermemiş!”

“Sakın diğerlerine söyleme,” dedi genç adam.

Skylan diğer Torgun savaşçılarıyla beraber Şefin Salonu’ndan ayrıldı. Yanına bir keşif ekibi alarak geri kalanları muharebe için seçtiği yerde kalkan duvarı oluşturmaya yolladı. O ve az sayıdaki adamı koya tepeden bakan yüksek bir mevkie vardılar. Ogreler gemilerinden ayrılarak karaya çıkıyorlardı. Vindra-silerin hafif yapılı ejdergemileri, neredeyse kıyıya kadar varmalarını sağlayan özel tasarımlı birer dümene sahipti. Onların aksine hantal ogre gemileri ise derin sularda kalmak zorunda olduğundan ogre savaşçılarının denize atlayıp kıyıya kadar yüzmeleri gerekiyordu.

Torgunlar ogrelerin tepelerinden aşan dalgalar arasında debelenmelerini seyrettiler. Deniz o sabah çalkantılıydı. Skylan öfkeli Deniz Tanrıçası’nın hasmını boğarak savaşma fırsatını elinden almasından korkuyordu. Buna karşın Akaria ogrelere azap vermekle yetinerek onları dalgalarla tokatladı ve bacaklarına doladığı bir su altı akıntısıyla aşağı çekmeye yeltendi.

Ogreler sudan hoşlanmasalar da beceriksiz fakat güçlü yüzücülerdi ve fazla zorlanmadan sahile vardılar. İlk gelenler ordunun geri kalanını korumak için sahil boyunca konuşlandı. Yanlarında tepeleme silahla, zırhla ve kalkanla dolu bir kayık getirmişlerdi. Bazı ogreler nöbet beklerlerken diğerleri de savaş için giyinip kuşandı.

Kayıkta bir de Akaria’nın nefesiyle pelerininin siyah tüyleri dalgalanan şaman bulunuyordu. Şaman boyalı ve tüylerle süslü bir sukabağını kıyıya çıkan ogre savaşçılarına doğru sallamaktaydı. Ogrelerden bazıları ona ya yan gözle ya da tiksintiyle bakıyordu. Şamanlar dövüşmezlerdi ve eski dini

benimsemiş bazı ogreler onları tanrılarının etekleri altına saklanan ödlekler olarak görürdü. Yine de çoğu ogre kafasını eğerek saygıyla yere dokundu.

Bir kahkaha atan Skylan sukabağı ve onun temsil ettiği şey hakkında kaba bir yorumda bulundu. Erdmun hariç tüm savaşçılar Skylan'ın cinsel içerikli esprisi karşısında gülüştüler.

"Çok kalabalıklar," diye karamsar bir gözlemde bulundu Erdmun. "Bizden sayıca dörde karşı bir üstünler."

"Hiç de değil," dedi Skylan. "Sayıca biz onlardan üstünüz. Bir Toıgun savaşçısı beş ogreye bedeldir. Dövüş o kadar adaletsiz gözüküyor ki ordumuzu yarıya indinneyi düşünüyorum."

Kaygıya kapılan Erdmun ağzını açacak gibi oldu.

"Şaka yapıyor," dedi kardeşi ona ve ekledi: "Henüz düzensizlerken onlara hemen saldırabiliiiz, Skylan."

Skylan'm da aklından aynı fikir geçiyordu, fakat sonra bunu reddetti. Bir Torgun savaşçısı beş ogreye bedel olsa da keşif ekibi düşmana doğru düzgün zarar veremeyecek kadar küçüktü. Kuvvet ve mızraklarını boşu boşuna harcamış olurlardı. Omuz omuza kalkan duvarı kurarak düşmanla cenk meydanında karşılaşmak daha münasipti.

"Norgaard şamanın dövüşmediğini söyledi, peki ya savaş meydanına gelecek olursa?" diye sordu Erdımın. ''Kutsal büyüsünü üzerimizde kullanabilir. Bizi kör edip elimizi kolumuzu bağlar ve..."

Skylan gülerek Bjorn'u dirseğiyle dürttü. "Kardeşin Baykuş Ana'nın yanında çok zaman geçirmiş. Anlatılan masallara inandığı belli! Dikkat et, Erdımın. Kara leylek 'sukabağını' sana da sallayabilir."

Skylan sözlerinin manasını daha iyi açıklamak için kasığını tuttu. Adamlar kıs kıs gülerlerken Erdrnun utandı, öfkelendi.

Skylan muharebe için seçtiği yere doğru ekibin başını çekti. Dövüşü dört gözle bekleyen diğer delikanlıların da morali onunki kadar yüksekti. Ölmek elbet mümkündü ve hiçbiri bu dünyadan ayrılmak istemiyordu, fakat nasılsa herkes günün birinde ölecekti ve savaşçılardan her biri Torval'in karşısına gururla çıkmak, Kahramanlar Salonu'ndaki adamlara katılmak istiyordu.

"Çeneni açma," diye kardeşini azarladı Bjorn. "İkimizi de utandırıyorsun!"

“Skylan kahrolasıca bir tanrı değil,” diye homurdanmasına rağmen Erdrnun sesini alçak tuttu.

Savaşçılar muharebe meydanında -köyden fazla uzak olmayan bir bayırda- toplandılar. Bayırın aşağısında arazi biraz basıklaşıyor, yukarı doğru kıvrılarak daha küçük bir bayır oluşturduktan sonra yerini denize kadar uzanan kayalıklara bırakıyordu. Skylan burayı yanıltıcı olduğu için seçmişti. Karşı bayırda duran düşman iki bayır arasındaki çöküntüyü ilk bakışta göremezdi. Tanrıbeyler savaşçılarını dümdüz bir arazide hücuma geçireceklerini sanacaklardı. Ogreler ancak çöküntüye ulaştıkları zaman dövüşmek için yokuş yukarı koşmaları gerektiğini anlayacaklardı.

Torgunlar Skylan’ı tezahüratlarla karşıladılar. Sırıtarak karşılık veren Skylan kılıcını havaya kaldırarak savaşçıları selamladı, sonra da babasının .yanına gitti. Norgaard baston kullanarak yürümesine rağmen muharebede bulunmakta ısrar etmişti.

“Bir mağarada gırtlağım kesilerek öleceğime elimde baltayla ayakta can vereyim daha iyi,” demişti Şef.

Norgaard oğlunu kucakladı. Skylan babasının gözlerinde gurur gözyaşları görünce duygulanmadan edemedi. Torgunlar bu sefer ikisine birden tezahürat yapıp ritmik bir savaş ilahisine başladılar. Moralleri yüksek, keyifleri yerindeydi.

Torgunlar ogreleıe öfkeliyseler de asıl Horg ile Heudjunla-ra kızıyorlardı. Horg’un korkup kaçtığı bu çarpışmayı kazanmaya niyetliydiler. Oradaki her bir adam öleceği güne kadar ogre tanrıbeyin Şefin Salonu’nda durup pis pis sırıtışını, o pis parmaklarıyla Vektan Boyunluğu’nu kurcalayışını anımsayarak utanç duyacaktı.

Torgun savaşçıları Skylan’ın buynıkları doğrultusunda kalkan duvarını oluşturdular.

Şu koca Ilyrion dünyasında generaller haritaları inceleyerek, şeytani stratejiler kurmaya çalışarak saatlerini harcarlardı. Vindrasilerin diyarında böyle şeyler olmazdı.

Muharebe basit bir hadiseydi. Torgun savaşçıları iki sıra halinde dizilirlerdi. Deneyimli savaşçılar geride dururlar, düşman ön sıradaki kalkan duvarını aştığı takdirde dövüşmek için hazır beklerlerdi. Sigurd ve Tek Gözlü Alfric gibi adamlar genelde birden fazla mızrak ile ancak iki el birden kullanılarak sav-rulabilen kocaman savaş baltaları taşırlardı. Bu

adamlar aynı anda hem silahlarını hem de kalkanlarını tutamayacaklarından kan dökme hevesiyle yanıp tutuşan genç savaşçıların oluşturdukları ön sıranın arkasına sığınırlardı. Öndeki adamlar kalkanlarını üst üste getirerek birbirlerine yakın dururlar, arka sı-radakileri korurlardı.

Arkadaki savaşçılar mızraklarını düşmana fırlatırlar, sonra da ellerinde baltalarıyla kalkanların arasından fırlayarak kol ve bacak kesip kafa yarmak için fırsat kollarlardı.

İkinci sıradaki deneyimli savaşçılar aynı zamanda cesaretini yitirenleri “cesaretlendirme” görevini de üstlenirlerdi. Önle-rindekilerin korkup kaçmayarak dövüşmeye devam ettiklerinden emin olurlardı. Bazı adamların bu “ikna” işini mızrakla arkadan dürterek yaptıkları bilinirdi.

Kalkan duvarının biraz gerisindeki bir yükseltide bekleyen Klan Şefi Norgaard’ın etrafı fedaileriyle çevriliydi.'Savaşın iki taraf için de amacı basitti: Şefi yakala veya öldür.

Kemik Rahibesi genellikle Şef ile beraber durur, böylece fedailer her ikisini de korurlardı. Treia henüz gelmemişti ve Torgunlar bir sorun çıkıp çıkmadığını düşünerek endişeleniyorlardı.

Toıgun savaşçıları bayırda kalkan duvarını kurarlarken bir-birleriyle şakalaşıyorlar, kendilerini cesaretlendirmek ve korkmadıklarını silah arkadaşlarına göstermek için zoraki espriler yapıyorlardı. Deneyimliler ise önceki muharebelerinden kalma yiğitlik anılarını dile getiriyorlardı. Acemi gençler bugün kendilerinin de böyle bir şerefe erişeceklerine dair güm güm atan yüreklerinde ant içiyorlardı.

Savaşçılar en iyi yerlere geçmek için birbirleriyle şaka yollu itişmekteydiler. Skylan önlerinde ileri geri yürüyerek gençlere nutuk atıyor, kalkanlarını kalkık tutmaları ve diz hizasının altına indirmemeleri konusunda bağırıp çağırıyordu. Yüzü adamlarına, sııtı denize dönüktü. Ansızın tüm kahkaha ve şakalaşmalar kesildi. Skylan buna neyin sebep olduğuna bakmak için döndü.

Ogre ordusu gelmişti.

Torgunlar tam olarak ne kadar ogre olduğunu o ana dek kestirememişlerdi. Giderek artan sayıda ogre denizden çıkıp geldikçe yılgıya kapılan Torgunlarclan bazıları tüm ogre ulusunun savaşa geldiğini düşünmeye başlıyordu.

Bir kalkan duvarı oluşturan iki yüz ogre karşısında Skylan'ın gözü hatırı sayılır oranda korkmuştu. Ön sıradaki og-reler dev gibiydiler. Yalnız kalkanları bile bir Toıgun erkeği kadar büyük olan yaratıklar savaş çekiçleriyle, savaş baltalany-

la ve kılıçlarla donanmışlardı. İkinci sıradakiler öndekilerden bile iriydiler. Elleri mızraklarla doluydu; düşman hattı mızraklarla diken dikendi. Ogre kalkan duvarı bayır boyunca uzanarak çok daha küçük Torgun kalkan duvarının sınırlarını fazlasıyla aştı. Tanrıbeylerin saldırı planını anlayınca Skylan'ın morali iyiden iyiye bozuldu. Ogreler bir hilal şeklinde yeri süpü-rürcesine hücuma kalkacaklar, Skylan'ın adamlarını çevreleyecekler, onlara hem önden hem de yanlardan vuracaklardı.

Toıgunları kurtarabilecek tek şey Ejder Kahg'dı.

"Kahrolasıca Kemik Rahibesi ne âlemde?" diye öfkeyle bağıran Skylan karşısındaki tüyler ürpertici sahneye sırtını döndü. "Niye hâlâ gelmedi?"

Duygularını dile getirdiği için kendine hemen kızdı. Genç savaşçıların birçoğu korkudan sapsarı kesilmişti ve deneyimliler bile endişeli gözüküyorlardı.

Skylan ogre saflarına bir göz atıp yüksek sesle dedi ki: "Evet, çam yarması gibiler. Bu onları sadece daha büyük bir hedef haline getirir! Alfric, bugün sen bile düşmanı ıskalamaz-sın!"

Bu espri gülüşmelere yol açtı. Bir gözünü çarpışmada yitiren Alfric ağaç ve direklere çarpmasıyla ünlüydü. Norgaard'ın yakın dostlarından biri olarak Şefin fedaileri arasında durmaktan gurur duyuyordu. İşin aslı kimse onu kalkan duvarında işlememekteydi, zira sakarca yaptığı balta hamleleriyle düşmanlarından çok dostları için tehlikeliydi.

Ogreler acele etmiyorlardı. Tanrıbeyler saflara koşturarak bağırıp çağırıyorlar, ittirip kaktırıyorlar, hattâ bazen savaşçılarını uygun konuma geçirmek için tekmeler savuruyorlardı.

Skylan somurtarak bunun da stratejilerinin bir parçası olduğunu anladı. Köpoğlulaıı kalkan duvarını oluşturmayı uzattıkça Skylan'ın savaşçılarının ölümü düşünecek daha fazla vakti oluyordu.

Savaşçılarının umuda ihtiyacı vardı, o yüzden Kemik Rahi-besi'nin geldiği duyurulunca Skylan içinden Torval'e şükretti.

Savaşçılar Rahibeyi görebilmek için kafalarını uzamlar. Skylan bizzat giderek Treia’yı karşıladı. Önce Garn'a gülümsedi, sonra da ablasının yanında duran Aylaen’e kaşlarını çattı.

“Eve gitmelisin,” dedi Skylan ona.

“Sen de kafanı lağım çukuruna sokmalısın,” karşılığını verdi Aylaen.

Skylan gülümsemeden edemedi. Kızın cesareti ve ablasına karşı olan sadakati karşısında gizliden gizliye gurur duyuyordu. Aylaen’in korkudan ödü patlıyor olmalıydı, ama bunu belli etmiyordu.

Treia, Skylan’m almak için hayatını tehlikeye attığı ruhke-miğini taşımaktaydı. Kadın kemiği havaya kaldırdı ve moral bulan savaşçılar tezahürata başladılar. Skylan başlarına neyin geleceğine dair en ufak bir fikirleri olmayan ogrelere muzaffer bir bakış attı.

Skylan iki kadına kalkan duvarının epey gerisinde ve düşman mızraklarının menzilinin dışında, yine de düşmanın görüş sahasında duran Norgaard’ın yanına gitmelerini emretti. Çarpışmaya bu kadar yakın durmak tehlikeli fakat bir o kadar da gerekliydi. Savaşçılar Kemik Rahibesi’ni görmeli, Ejderha Tanrıça Vindrash’ın yanlarında olduğunu bilmeliydiler.

Treia gözlerini ogrelere, daha doğrusu bozuk gözleriyle görebildiği şeye -yeşil çimler üzerinde kıvrılarak ilerleyen dev bir solucan gibi büyük, karanlık, homojen bir kütleye- dikti. İfadesiz yüzü soğuğun getirdiğine benzer bir matlığa sahipti. Skylan onunla konuştuğunda tepki vermedi. Rahibe’nin ne düşündüğüne, hattâ bir şey düşünüp düşünmediğine dair genç adamın hiçbir fikri yoktu. Kadın adeta kemikten oyulmuş bir bebekti.

Aylaen’in gözleri ogrelerin karşısında faltaşı gibi açıldı ve kız derin bir nefes aldı.

“Amma kalabalıklar! Onlara çok yakınız,” diyerek Skylan’a döndü. “Ablam burada güvende değil!”

“Tabi ki güvende,” diye geçiştirdi Skylan. “Babam ve fedaileri buradalar.” Omuz silkti. “Hem ayrıca Kemik Rahibesi her daim Vindrash’ın koruması altındadır. Tanrı hizmetkarını kollayacaktır.”

Aylaen’in dudakları bembeyaz kesildi ve genç kız endişeli görünen Garn’a korku dolu bir bakış attı.

“Ne var?” diye bilmek isteyen Skylan’ın gözleri ikisi arasında gidip geldi. “Sorun ne?”

“Yok bir şey,” diyen Treia kardeşine buz gibi bir ifadeyle baktı. “Her şey yolunda."

Rahatlayan Skylan tekrar ogre saflarına doğru döndü. Tanrı-beyler nihayet yerlerini alıyorlardı. Her biri fedaileriyle beraber kalkan duvarının ardına geçmekteydi. Skylan Vektan Boyunlu-ğıı’nu takan tanrıbeyin üzerinde yoğunlaştı. Onu kaplan derisi pelerininden tanıyordu. Yaratığı görmek zordu. Doğudan yükselen Aylis sabah ışıklarını doğrudan doğruya koya yolluyordu ki bu da Skylan’ın direkt olarak güneşe bakması anlamına gelmekteydi. Genç adam boyunluğu göremeyince acı bir düş kırıklığıyla dişlerini sıktı. Tanrıbeyin kellesini uçurup boyunluğu onun kanlı boynundan kapıvermeyi ummuştu. Kahpe dölünün savaş sırasında kaybolmaması için ziyneti güvenli bir yere kaldırmış olabileceği o ana dek aklına gelmemişti.

“Onu bulana kadar gerekirse gemilerini küçük küçük parçalara ayıracağım,” diye yemin etti ve elini gümüş baltaya götürdü.

Bakışları omuz omuza, kalkan kalkana durmuş vaziyette başlarını ileri uzatarak düşmana hakaretler yağdıran adamları üzerinde gezinirken gurur duydu. Tam Treia’ya vaktin geldiğini söyleyecekti ki eliyle siyah tüylerini düzelten şamanın gidip tanrıbeyin yanında durmasına tanıklık etti. Şaman tüylerle süslü sukabağını elinde tutarak rahat bir tavırla dikiliyor, etrafına ilgiyle bakınırken çocuksu yüzünde kurnazca bir ifade bulunuyordu. Norgaard şamanların karanlık büyülerini savaşta kullanmadıklarını söylemişti. Skylan şimdi bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu. O sırada tanrıbeyin şamanın yanından uzaklaşarak onu yalnız bıraktığını görmek genç adamı hoşnut etti.

Skylan mızrak fırlatıcısına hususi olarak şamana nişan almasını tembih etme kararı aldı, sonra da Treia’dan tarafa döndü.

“Ejderhayı çağırma zamanı geldi.”

“Bana deniz suyu lazım,” dedi Treia istifini bozmadan. “Kahg bir su ejderhası. Onu çağırmak için deniz suyu gerekiyor.”

Ağzı bir karış açık kalan Skylan koluyla ilerisini işaret etti. “Denizle aramızda iki yüz ogre duruyor!”

Treia şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Kimse bana nerede cenge tutuşacağımızı söylemedi. Deniz kıyısında savaşırız sanmıştım.”

“Skoval’ın hayaları aşkına!” diye hiddetle sövdü Skylan.

“Ona bağırma, Skylan!” diye haykırdı Aylaen. “Endişe içinde ve korkuyor. Bu onun ilk muharebesi.”

“Ve muhtemelen sonuncusu,” diye suratını asarak karşılık verdi Skylan. “Kahg’ı çağıramazsa hepimizin sonuncu muharebesi olacak!”

“Abla,” dedi Aylaen usulca, “toprak kullanman...”

Treia’nın ona attığı öfkeli bakış karşısında Aylaen sesini kesti.

“Kardeşin iyi bir teklifte bulundu, Rahibe,” diyen Norgaard topallayarak aralarına katıldı. “Ejderhayı biçimlendinnek için topraktan faydalanabilirsin. Öyle yapıldığını daha önce de gördüm. Herhalde bu katıldığın ilk çarpışma olduğu için düşünemedin.”

Treia dudaklarını sıkıca yumdu, gözleri kısıldı. “Belki de.”

“Ejder Kahg’ı hangi biçimde olursa olsun'kabul ederim, Rahibe,” diye sıkılı dişlerinin arasından konuştu Skylan. “İsterse ana sütünden yapılsın, umurumda bile değil! Yeter ki şu ejderhayı bir an önce çağır! Güneş doğdu.”

Gündoğumu Vindrasiler’in geleneksel savaş vaktiydi. Kimse geceleri dövüşmezdi. Savaşçılar Torval’in cesaret ve mertliklerine tanıklık etmesini isterlerdi.

“Benim artık gitmem...” diye söze başladı Skylan.

“Seninle geliyorum,” dedi Garn.

Skylan onu durdurdu. “Hayır, kardeşim. Burada kalıp Trei-a ile Aylaen’i koru. Ogreler bizi aşarlarsa kaçmalarına yardım etmelisin.”

Garn kaşlarını çattı. “Bırak o işi Norgaard’ın adamlarından biri yapsın. Ben her zamanki gibi kalkan duvarında yanında olacağım.”

Skylan kafasını iki yana salladı. “Fedailerin görevi babamı korumak."

Gaın’ı bir kenara çekerek sesini alçalttı. “Aylaen’in canını emanet edecek kadar bir tek sana güveniyorum, kardeşim. Bana söz ver. Onu koruyacağına dair Torval adına ant iç. Ve tabi ablasını da,” diye sonradan aklına gelmişçesine ekledi.

Skylan dostundan büyük bir fedakarlık istediğinin farkındaydı. Ogreler saflan aşarlarsa Garn’ın kadınlarla beraber kaçması gerekecekti. Dostlarının intikamını almak için orada bulunamayacaktı. Savaşta can verme onuruna erişemeyecekti.

“Yemin ederim,” dedi Garn sonunda.

Skylan dostuyla el sıkıştı, sonra da kalkan duvarındaki yerini almak için ikinci sıradaki deneyimli savaşçıların arasına karıştı. Bugün şan şeref kazanacak, düşman saflarına balıklama dalarak mukaddes boyunluğu alan tanrıbeyle teke tek kapışacaktı.

“Bana bir mızrak verin,” dedi Skylan. Birkaç adam birden mızraklarını uzattılar. Skylan birini eline alıp havaya kaldırdı.

“Torval adına!” diye kükredi ve mızrağı ogre saflarına doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Mızrak havada bir yay çizerek ogrelerin kafaları üzerinden geçti ve arkalarında bir yerde toprağa saplandı. İşte böylece Skylan düşmanını tanrısına adamış oldu.

“Torval adına!” diye haykırdı Torgun savaşçıları.

Ogreler cevaben kendi mızraklarını fırlattılar ve kulağa “Raja Raj, Raja Raj!” gibi gelen bir ilahi tutturdular. Attıkları mızraklar sağanak bir yağmur gibiydi.

Skylan kılıcını çekti. Ön saftaki savaşçılar kalkanlarını kaldırarak kendilerini gelen saldırıya hazırladılar. Mızraklardan bazıları yetişmedi. Bazıları üzerlerinden uçtu. Bazıları ise hedefini buldu. Skylan’ın yakınındaki Gregor adlı bir savaşçı korkunç bir çığlık attı. Karnını deşip onu domuz gibi şişleyen bir mızrakla beraber yere yığıldı. Skylan başını öte yana çevirdi. Kimse Gregor için bir şey yapamaz, hattâ merhametli bir kılıç darbesiyle acısını dindirmeye zaman ayıramazdı. Düşenler başlarının çaresine bakmak zorundaydılar. Kimse kalkan duvarını bozmaya cesaret edemezdi.

“Sıkı durun!” diye haykırdı Skylan, heyecan içindeki bazı genç savaşçıların ileri atılacak gibi olduklarını görünce. “Bırakın onlar bize gelsinler!”

Normal şartlar altında ordusu düşmana hücuma geçerdi. Ogreler de hücuma kalkınca iki ordu tam ortada yeri sarsan bir gürültüyle buluşurdu. Garn Konsey toplantısı sırasında bu alternatif stratejiyi önermişti. Vindrasiler arazideki çöküntüden istifade ederek ogreleri yokuş yukarı dövüşmek zorunda bırakacaklardı.

“İyi de ya bizim onlara hücum etmemizi beklerlerse?” diye karşı çıkmıştı Skylan.

“Ogreler çok küstahlar ve kendilerine fazla güveniyorlar,” yanıtını vermişti Garn. “Muharebeyi çabucak bitirme düşüncesiyle ellerinde ne varsa hiç düşünmeden üzerimize yollayacaklar.”

“İri cüsseliler ama hantallar,” diye eklemişti Norgaard. “Ağır zırhlar giyip ağır silahlar taşıyorlar ve düşmanlarını tek bir darbeyle yere sermeyi umuyorlar. Bunu başaramazlarsa, dövüşe devam etmeleri gerekirse kısa sürede güçsüz düşerler ve moralleri bozulur. Muharebeyi ne kadar uzatabilirsek kazanma şansımız o kadar artar.”

Skylan gönülsüzce de olsa Garn’ın planını kabul etmiş, kuşkularını kendine saklamıştı. Nasılsa canı istediği zaman kalkan duvarına ilerleme emri verebilirdi ki ondan beklenen de buydu.

Skylan'm önünde duran Erdımın bir mızrağı durdurmak için kalkanını kaldırdı. Mızrak sekip yere düştü. Sigurd uçmakta olan bir mızrağı havada kapıp düşmana geri yolladı. Sigurd mızraklar konusunda ustaydı. Her bir eline birer tane alıp ikisini aynı anda atabilirdi. Suratında kocaman bir sırıtışla dövüşüyordu; somurtkan adamı yalnız savaş sırasında gülerken görmek mümkündü.

“Kahg nerede?” diye ansızın sordu Erdmun, etrafına bakınarak. “Ejderha nerede?”

Kardeşi Bjorn yanında durmaktaydı. Erdmun ilk kez kalkan duvarında bulunuyordu ve Skylan onu ön safa koymuştu. Kalkan duvarlarında daha önce de savaşmış olan Bjorn kardeşinin yanında bulunmak için üstelemişti.

Ejderhaya gelince, bu iyi bir soruydu. Skylan başını çevirip Treia’ya baktığında kadının yere diz çökmüş bir bıçakla toprağı eşelediğini gördü. Aylaen onu korumak istercesine ablasının yanında bekliyor, ogre hattına aval aval bakıyordu. Skylan bir mızrağın kızın yakınına düştüğünü gördü. Kız irkilmeyerek silaha şöyle bir göz atmakla yetindi. Duruşunu biraz değiştirerek baltasını daha sıkı tuttu. Skylan’ın kendisine baktığını fark edince cesaret verircesine gülümsedi. Skylan onu öyle çok seviyordu ki yüreği aşkla sızlıyordu.

Treia ruhkemiğini toprakla sıvamaya başladı.

“Ejder Kahg bize yardım edecek,” dedi Skylan kendinden emin bir sesle.

Treia bir Kemik Rahibesi’ydi. İşini bilirdi. Skylan ise savaşçıydı ve onun işi dövüşmekti.

Ogre tanrıbeyler Torgunların kendilerine doğru koşmalarını beklediler. Bu gerçekleşmeyince ogre savaşçılar -ağır zırhları içinde pişerek, terleyerek- öfkelenip sabırsızlandılar. Birçoğu Torgun mızraklarıyla can vermişti. Şamanları canını kurtarmak için siyah tüylü cüppesinin eteklerini toplayarak kaçmak zorunda kalmıştı.

Torgıınlar hakaretler yağdırıyorlar, onlara sataşıyorlardı. Ogıeler ancak bir yere kadar buna katlanabilirlerdi. Altınlar, sığırlar ve kadınlarla aralarında bir avuç insan vardı. Bir ogıe kalkan duvarını bozup hantal adımlarla çimenlik arazide koşmaya başladı. Öfkeden kuduran tanrıbeyin bağırıp çağırmalarına karşın kısa süre sonra tüm ogre ordusu harekete geçti. Ogıeler balta, kılıç ve çekiçler savurarak yeri sarsan bir hücuma kalktılar.

Garn'ın planı işe yaramış, ogıeler kandırılmıştı. Kat etmeleri gereken mesafenin kısa olduğunu zannetmişlerdi, ta ki arazideki çöküntüye varıp daha fazla mesafe aşmaları gerektiğini anlayana dek. Aralarına Torgun mızrakları yağdı. Pek çok ogre yere serildi. Hâlâ ayakta olanlar ise ağızları bir karış açık halde oflayıp pofluyoıiar, yanaklarını şişire şişire nefes almaya çalışıyorlardı.

Yine de Toıgunlar zafer kazanmaktan çok uzaktılar. Ordularının yarısı geberip gitse bile ogıeler sayıca üstün olurlardı. Dev yaratıklar Torgun kalkan duvarına doğru gümbür gümbür geldiler. Attıkları her adımda toprağı sarsıyorlardı. Skylan kendini çarpışmaya hazırladı.

Treia'ya bir anlığına göz atma imkânı buldu. Ruhkemiğini elinde tutan kadın dua etmekten ziyade çaresizce yakarır gibiydi. Ejder Kahg kadının çağrısına cevap verecek olsa şimdiye verirdi.

Skylan iç geçirdi, sonra da omuz silkti.

En azından cesurca öleceğiz. Torval'in karşısına onurumuzla çıkacağız. Ve bu dünyada yapacağım son şey olsa bile boyunluğu takan o kahpe evladını geberteceğim.

Skylan'ın bakışları üzerlerine gelen ogıeler ile suratı öfkeden mosmor olimış, kimsenin takmadığı emirler bağırarak adamlarının arkasından koşan boyunlııklu tanrıbey arasında gidip geldi. Tanrıbey uç kısımlarda duran Torgun savaşçılarını delice ve ümitsizce el kol hareketleriyle gösteriyor, basımlarını çevreleyerek kalkan duvarının ardına geçmelerini savaşçılarına anlatmaya çalışıyordu.

Ogre savaşçılar onu umursamadılar. Gerek yerde yatan cesetlere, gerekse kendi ayaklarına sakarca takılarak da olsa dolgunların üzerine gitmeyi sürdürdüler.

Ogreler o ana değin küfürler ediyorlarsa da artık nefeslerini koşmaya ayırmaları gerekiyordu. Harcadıkları çabadan kıpkırmızı kesilen şişkin suratlarını bir azim ifadesi kaplamıştı. Askercilik oynayan küçük çocuklara benziyorlardı, tabi ellerinde değnekler değil balta ve kılıçlar vardı.

Ogreler kalkanlarını kaldırdılar. Onları birer şahmerdan gibi kullanarak Torgun savaşçılarının ön safına öyle bir güçle çarptılar ki darbenin şiddetiyle ayakları yerden kesilen bazı Torgunlar arkaya yuvarlandılar.

Kalkan duvarı darmadağın oldu.

Kan oluk oluk aktı. Savaşçılar homurdandılar, haykırdılar, bağırdılar ve sövdüler. Skylan kırılan bir kemiğin sesini duydu, ölümüne mücadeleye tutuşmuş savaşçılar mesane ve bağırsaklarının kontrolünü kaybederlerken burnuna kan, sidik ve dışkı kokuları çalındı.

Az öncesine kadar Skylan’m önünde duran Bjorn artık yerinde yoktu. Erdmun baltasını ona doğaı kudurmuşçasına savurup duran bir ogre savaşçısı tarafından ikinci sıraya itilmişti. Darbeleri emmesi için kalkanını .havada tutan, aynı anda her yönden geliyormuş gibi gözüken hamlelere karşılık veremeyen genç adam bocalamaktaydı. Sigurd onu tuttuğu gibi kenara çekti, sonra da kılıcını öğrenin açık ağzından içeri soktu.

Öğrenin adeta patlayan kafası Skylan’ın üzerine kan ve beyin parçalan sıçrattı. Ogre devrildi, fakat deli danalar gibi koşturan bir diğer ogre silah arkadaşının cesedini hiç düşünmeden çiğneyerek hemen onun yerini aldı. Bu ogre artık mızrağı kalmayan Sigurd’a hücum etti. İkisi çarpışarak geriye savruldular ve dövüşe tutuştular. Skylan onları gözden kaybetti. Kendi derdi başından aşkındı -bir ogre üzerine gelmekteydi.

Ogre hırıldayarak suratını çarpıtmıştı. Haşin bir savaşçıdan ziyade yaygara yapan küçük bir çocuğa benziyordu. Skylan normalde böyle bir manzaraya gülerdi, fakat ogre amansız bakan gözlerle genç adamın canını almaya geliyordu.

Ogre Skylan’ın tepesine indirmek amacıyla kalkanım havaya kaldırdı. Amacı hasmına vurmak, onu yere devirmek, sonra da baltasıyla paramparça etmekti. Skylan düşmanı tam önüne gelene dek bekledi; ardından başını aşağıda tutup belini kırarak vücudunu eğdi. Hareketini yavaşlatamayan ogre

Skylan’a takılıp yuvarlandı. Genç adam hemen doğruldu ve ngreyi bacaklarından tutarak ona havada takla attırdı. Ogre yere serildi. Üç mızrakla delik deşik edilmesinin hemen ardından lirdınun yaratığın kafasını uçurdu.

Muharebe Skylan’m yanından geçip gitti ve kısa bir süreliğine de olsa ona etrafına bakınarak durumu değerlendirme fırsatı tanıdı. Vaziyet vahimdi. Kalkan duvarının yerinde yeller esiyordu. Torgunlar geriye itilmişlerdi. Garn iki kadının başında bekliyordu. Aylaen ablasıyla münakaşa ediyor, ondan dua etmeyi bırakıp kaçmasını istiyordu. Treia inatla direnmekteydi. Kuhkemiğini elinden bırakmayarak dizleri üstünde kaldı. Ejderhadan ise eser yoktu.

fedaileriyle beraber duran Norgaard bir elinde bastonunu, ötekindeyse kılıcını tutuyordu. Fedaileri onu kommaya hazır

bir halde etrafını sarmışlardı. En son onlar öleceklerdi.

Skylan’ın ağzına acı bir tat geldi. Başarısızlığın, yenilginin tadı. Ölmeden hemen önce bazılarının yaşamları gözlerinin önünden akıp geçerdi. Skylan ise geleceği gördü. Torgunlar artık var olmayacaklardı. Klanları ortadan kalkacaktı. Ve Hepsi Şefler Şefi Horg yiizündendi. Kendi kıçını kurtarmak için Torgunlan feda etmiş, onları düşmanlarının önüne atmıştı.

Skylan’ın gözleri ümitsizlik ve hiddetle karardı. Her şeyi bir kan perdesinin arkasından görür gibiydi.

Boyunluğu takan tannbeye bakınmak için ölü bir ogıenin üstüne çıktı, fakat onu bulamadı. Bir ogre Skylan’a baltasıyla saldırdı. Buna kızan Skylan -ne de olsa kahpe dölü önünde durup ileriyi görmesini engelliyordu- hayvani yaratığın kafasını ikiye böldü. Kılıcını savurarak bir ogreyi daha alaşağı etti -en azından öldürdüğü şeyin bir ogre olduğunu düşünüyordu. Gözleri yanıyor, baktığı her şey kanla kaplı gibi görünüyordu.

Boyunluklu tanrıbeyi bulamıyordu.

Güneş Tanrıçası bir bulut öbeğinin ardına gizlenmişti. Ay-lis korkuyor değildi, yalnızca bulutları yarıp tüm gücüyle ışıldamak için doğru zamanı bekliyordu. Ve bu gerçekleştiğinde Skylan’ın gözüne bir parıltı ilişti.

Tanrıbeyi tam önünde duruyordu. Ona ürkütücü bir ihtişamla çarpan güneş Vektan Boyunluğu’nu aydınlatmaktaydı. Yaratık boyunluğu zırhının altına giyerek saklamaya çalışmıştı. Fakat Aylis onu bulup Skylan’a göstermişti.

Skylan'ın beynini saran öfke, meşe ağacını kül eden bir ateş gibi içindeki tüm korkuyu yakıp tüketti. Genç savaşçı yangının külleri arasından tek bir amaçla doğdu -tanrıbeyi gebertip Vektan Boyunluğu'nu almak.

"Torval!" diye dııa eden Skylan boynundaki kolyeyi öptü. "Kendimi sana adıyorum!"

Ve Torval onu kutsadı.

Genç savaşçı kulaklarında tanrının kükreyişinden başka hiçbir şey duymadı. Elindeki kılıcın kabzasından başka hiçbir şey hissetmedi. Düşmanından başka hiçbir şey görmedi. Skylan hasmıyla arasına ne çıkarsa dost veya düşman olduğuna aldırış etmeksizin vurdu geçti.

Torgunlann sonlarının geldiğini biliyordu. Öleceğinin farkındaydı. Yine de Torval'in önüne gururla çıkacak, bir elinde Vektan Boyunlıığu'nu ve ötekinde tanrıbeyin kellesini tutuyor olacaktı.

Aylis'in ışığının Vektan Boyunluğu üzerine vurduğunu tek gören Skylan değildi. Tanrıçanın da istediği gibi başka gözler de onu seçti. Tamamen başka tarafa bakan gözler.

Ejder Kahg sanılanın aksine Torgıınlara kızgın falan değildi. Zihni korku ve endişeyle meşgul olan ejderhanın derdi başkaydt. Ejderha Kemik Rahibesi'nin dualarını duymuştu, fakat bu dualar belli belirsiz ve uzaktı - sivrisinek vızıltısından öteye gitmiyordu. O yüzden Kahg kadını kale almamıştı. Herhalde insanlar her zamanki gibi akma çıkmışlar, bir grup keçi çobanının gözünü korkutması için onu yardıma çağırıyorlardı.

Kahg'ın başka endişeleri, uğraşması gereken çok daha önemli meseleleri vardı. Tüm ejder soyunun tanrıçası olan kutlu Vindrash dünyadan ayrılmıştı. Kayboluşu ejderhaları telaşa vermişti. Ejderhalar göklerde bir savaş çıktığını duymuşlardı. Kulaklarına tanrılarının bu savaşı kaybettiklerine dair bir söylenti çalınmıştı. Ejderhalar bu dedikodulara inanmamaktaydılar. Vindrash'ın iddiayı çürütmesi için hep birlikte Ejderha Adaları'nda yer alan mukaddes Vektia Salonu'na gittiler.

Ejderhalar Salon'ıın bilinmeyen bir düşman tarafından saldırıya uğramış olduğunu gördüklerinde hayrete ve dehşete kapıldılar. Vindrash'a hizmet eden ve Salon'u korumakla görevli hem Taş Alemimden hem de Ateş Alemi'nden ejderhalar ortada yoklardı.

Büyülü yaratıklar olan ejderhalar, ölen Ilyrion'un kendini dünyaya atlamasıyla oluşmuşlardı. Ilyrion tıpkı dünyada yaşayan fey halkı gibi Ateş

Alemi'nden gelmeydi. Tanrılar ve tüm insansı ırkların (ogre, tepegöz ve benzeri ırklar da dahil) kaynağı Taş Alemi'ydi.

Ölen llyrion'un kendini Taş Alemi'nde var olan dünyaya adamasından beri ejderhalar güçlü büyüleri sayesinde her iki âlemde de aynı anda yaşayabildiklerini öğrenmişlerdi. Maddesel bir parçalarını (ruhkemiğini) Taş Alemi'nde bıraktıkları takdirde ruhları Ateş Alemi'nde güvenle kalabiliyor, düşmanlarından saklanabiliyordu. Ruhkemiği sayesinde de Taş Alemi'nde maddesel bir şekil alabiliyorlardı.

Ejderhaların düzenli olarak Taş Alemi'ne gelmeleri gerekiyordu, zira ancak o âlemde bulabildikleri "Ilyrion'un parçaları" sayesinde yeni ejderhalar yaratarak türlerinin devamını sağlayabiliyorlardı. Aslında Ilyrion'un pulları ve dişleri olan bu parçalar mücevher şeklindeydi. Ejderhalar mücevher peşinde dünyayı dolaşıyorlar, işlerine yarayacak olanları bulunca da bakıp büyütmek için Ateş Alemi'ne götürüyorlardı.

Bu uzun ve zorlu bir işti. Ejderhalar insanların da bu mücevherlere göz koyduklarını üzülerek öğrenmişlerdi. Üstelik insanlar onları içlerinde barınan yaşam kıvılcımı için değil göze güzel göründükleri, nadir bulundukları, maddi değer taşıdıkları için topluyorlardı.

Ejderhalar mücevherler için pekala insanlarla savaşa tutu-şabilirlerdi (hattâ İlk Savaş olarak bilinen savaşta fey halkına katılabilirlerdi), fakat yaradılışlarına nezaret eden Ejderha Tanrıça Vindrash onlara insanların bu arayışta ne kadar faydalı olabileceklerini göstermişti.

Ejderhalar Taş Alemi'nde ruh biçiminde veya maddesel hallerinde var olabiliyorlar, fakat ruh biçimindeyken dünyayla etkileşime geçemiyorlardı. Yiyip içemedikleri gibi bir yakutu pençeleriyle alamıyorlar veya düşmanlarıyla savaşamıyorlardı. Maddesel hallerindeyken tüm bunları yapabiliyorlarsa da bazı dezavantajlarla karşılaşıyorlardı. Maddesel durumdayken ejderhalar çok ağırdılar. Kanatları sayesinde havalanabilmeleri-ne rağmen uzaklara gidemiyorlar, hızlı uçamıyorlardı. Bu da dünyada mücevher avına çıkmalarını güçleştiriyordu.

Vindrash ejderhalara ruhkemiklerini tanrıçanın seçilmiş halkı Vindrasilere vermelerini önermişti. Vindrasileri denizci ve akıncı bir ulus yapacak, bu ulus bilinen dünyanın denizlerini altın, gümüş ve değerli taş aramak için karış karış gezecekti. Vindıasiler ejderhaları da gezilerine dahil edeceklerdi. Ejderhalar gemilere ruhlarını aşılayarak onlara kılavuzluk edecekler, deyim yerindeyse kanatlandıracaklaıdı. Ayrıca ejderhalar

maddesel hale bürünüp düşmanlara saldırarak Vindrasilere yardım edebileceklerdi.

Bu planın ejderhalar açısından en güzel yanı Vindrasilerin farkında olmadan onların emellerine alet olmalarıydı. Ejderhaları asla bilmeyen bir mücevher avında dünyanın dört bir köşesine taşıyacaklardı. Vindıasiler ejderhaların onlara hizmet ettiklerini sanacaklar, oysa ki durum tam tersi olacaktı.

Vindıasiler ile beraber çalışmaya gönüllü olan ejderhalar Kemik Rahibeleri'ne bir parça kemiklerini verdiler. Rahibeler bu kemik vasıtasıyla ihtiyaç halinde ejderhaları çağırabilecek-lerdi. Ejderhalar çağrıya cevap verip vermemekte serbesttiler. Çağrıyı kabul etmek çağrılan ejderhanın genellikle çıkarınaydı. Vindıasiler ejdeıgemileri ve onlar için dövüşen ejderhalar sayesinde dünyanın kendi bölgelerinde tanınan ve korkulan bir ulus haline geldiler.

Sonra kendilerine ait bir dünyaya hükmetmek isteyen yeni tanrılar, genç tanrılar meydana çıktılar. Kendilerine Raj Tanrıları diyorlardı ve içlerinden biri de Yeni Şafağın Efendisi Ae-lon'du. Eski tanrılar onları gelişini önceden görememişlerdi. Beklemedikleri şekilde mağlup edildiler, göklerden kovuldular. Hattâ içlerinden biri öldürüldü.

Bu zaferden cesaret alan yeni tanrıların kulları Vektia Salo-nu'na saldırdılar. Geceleyin geldiler -sessizce, gizlice; zira Adalar'ın başında nöbet tutan Torval'in hizmetkarları devler saldırganları görmediklerini iddia ediyorlardı.

Vektia Salon'u yağmalandı. Salon'a her kim saldırmışsa hazine değil başka şeyin peşindeydi. Saf altından yapılma testilerle beraber gümüş ibrikler ve pırlantalarla süslü şamdanlar kanla kaplı zemine saçılmıştı. Yağmacılar bunlara aldırış etmemişlerdi. Ejderha Tanrıça nın kadim heykeli tahrip edilmiş, heykelin başı kopartılmıştı.

Ve sonra ejderhalar neyin kayıp olduğunu öğrendiler -tapınağı korumaları gereken ejderhaların rııhkemikleri.

Durum tam bir muammaydı. Muhafız ejderhalar niçin görevlerinde başarısız olmuşlardı? Kemiklerin başına ne gelmişti? Onları kim ne diye çalmıştı? Yalnızca Kemik Rahibeleri ruhke-miklerini kullanarak ejderhaların ruhlarını çağırabilirlerdi ve onlar da Vindrasilerin arasında

yaşamaktaydılar. Rahibeler Vektia Salonu'na tanrıçaya değerli armağanlar sunmak için ya da diğer özel durumlarda gelirlerdi.

Ejderhalar düşmanlarının kim olduğuna dair ipuçları aradılar. Genelde askerler arkalarında nereden geldiklerini açığa vuracak bir şey bırakırlardı - kopmuş bir deri kayış, patlak bir su tulumu, yarısı yenmiş bir elma gibi. Bu ordu ise arkasında hiçbir şey, hiçbir iz bırakmamıştı. Hattâ askerler çizme izlerini bile silmeye özen göstermişlerdi.

Ejderhalar ne yapacaklarını bilmez haldeydiler, ta ki tavanında muazzam bir goblenin asılı olduğu bir odada yalnız başına duran bir nıhkemiği bulana dek. Kemik kırılarak ikiye bölünmüştü. Kemiğin ruhunu barındırdığı ejderha ölmüştü. Ejderhalar cenaze töreni düzenleme maksadıyla ruhkemiğini yerden tam alıyorlardı ki içlerinden biri iki parçanın birden tepedeki gobleni işaret ettiğini fark etti.

Ejderhalar biraz incelediklerinde goblenin Koca Ejderha 11-yrion'ıın sorgucundan doğan Vektia Beşlisi'nin yaradılışını resmettiğini endişeyle gördüler.

Ağır yaralanan ejderha ruhkemiğinin bulunacağını bildiğinden ölmek için burayı seçmişti. Bu riskli bir davranıştı, zira düşman ruhkemiğini alıp götürebilirdi. Belki ejderha düşmanların gitmelerini beklemiş, belki de düşmanlar işe yaramaz hale geldiğini bildikleri ruhkemiğine aldırış etmemişlerdi.

Öyleyse cevap buydu -daha doğrusu ejderhalar öyle düşünüyorlardı. Düşman, Vektia'nın Beş Kemiği'ni bulmak için gelmişti. Bu da demek oluyordu ki düşman Beşli'den haberdardı. Ancak görünüşe bakılırsa kemiklerin nereye saklandığını veya bu kemikleri diğer ruhkemiklerinden nasıl ayırt edileceğini bilmiyordu, çünkü sıradan ejderhaların lüzumsuz hale gelmiş ruhkemikleri alınıp götürülmüştü.

Gel gör ki ejderhalar daha sonra istilacıların beş Vektia nıh-kemiğinden birini alıp kaçtıkları korkunç gerçeğini öğrendiler. Anlaşılan bu kemik Salon'da bir yere saklanmıştı. İyi de kemiği alan düşman kimdi? Daha da önemlisi nıhkemiğinin yaratılmış

en güçlü ejderhalardan birine dönüşebileceğini biliyorlar mıydı?

Ejder Kahg Vindrasilere hizmet eden ejderhaların lideriydi. Türünün diğer mensupları gibi kayıp tanrıçayı aramakla meşguldü, ta ki ejderha ataları ona Vektan Boyunluğu'nun emniyetini sağlama görevi verene dek.

Bu sebepten Torgunlara dönen Kahg nihayet Kemik Rahi-besi’nin yakarışlarını duydu ve Torgıınların yağmacı ogrelere karşı canlarını kurtarmaya çalıştıklarını öğrendi.

Kahg ilk başta duruma sinirlendi. Vektan Boyunluğu’nu bulmak için çıkmış olduğu acil göreve ara verip Torgıınların kıçını kurtarmakla vakit kaybetmesi gerekecekti. Hiç şüphe yok ki suç o kendini bilmez velet Skylan Ivorson’undu. Kahg kendi kendine söylenerek Torgıınların akıllarını başlarına getirmek için yavaş yavaş maddesel hale bürünüyordu ki öfkeli Tanrıça Aylis ogre tanrıbeye bir güneş ışığı huzmesiyle vurdu. Gözüne altının parıltısı ile safirin ışıltısı çarpan Kahg, öğrenin Vektan Boyunluğu’nu taktığını bir çırpıda anladı.

Kahg öğrenin mukaddes boyunluğu nasıl elde ettiğini bilmese de tahmin edebiliyordu. Kahg akına çıkmayı reddederek Vindrasi ejderhalarını kızdıran Horg’u hiç sevmezdi. Hattâ He-ıidjunlann kendi ejderhaları Horg’un ejdergemisini sivri bir kayaya vurup batırdıktan sonra öfkeyle çekip gitmişti. Gemisinin noksanlığıyla Şefler Şefi olarak konumunun zedelendiğini düşünen Horg gidip Torgunları *Venjekaf* ı vermeleri için ikna etmeye çalışmıştı. Norgaard bunu reddettiğinde Horg ejdergemi-sini çalmaları amacıyla bir yağmacı grubu yollamıştı.

Ejder Kahg yağmacıların teknelerini öfkeyle parçalayarak onları evlerine kadar yüzmek zorunda bırakmıştı. Horg’un hırsızlık girişiminden Torgıınların haberi olmamıştı, yoksa klanlar arasında savaş çıkardı.

Kahg Şefler Şefi’ni boyunluk karşılığında sığır, gümüş, hattâ kendi canı için pazarlık yaparken hayal edebiliyordu. Artık sebebin ehemmiyeti yoktu. Boyunluk Beşli’den birinin ruh-kemiğini barındırmaktaydı ve Kahg onu almaları için Torgıın-lar’a yardım etmeliydi. Üstelik Beşli’den bir diğerinin düşmanın eline geçmiş olması bu görevi daha da acil kılıyordu.

“Vindrash, sesime kulak ver.” Kemik Rahibesi’nin sözleri ejderhanın kulaklarını çınlattı. “Ejder Kahg’a ne kadar umutsuz bir durumda olduğumuzu söyle.”

Kahg koca bir kükremeyle dostun düşmanın ödünü patlatarak ansızın havada belirdi.

Savaşçı savaşçıya karşı dövüşe tutuşmuştu. O ilk korkunç saldırı kalkan duvarını yıktıktan sonra Torgunlar şaşırtıcı şekilde yerlerini korumaktaydılar. Ogıelerin elinde kaba kuvvet ve acı güç vardı, fakat bu

özellikler muharebenin yalnızca başında işe yarardı. Hantal zırhlarının, kocaman kalkanlarının ve devasa silahlarının ağırlığı altında ezilen ogreler uzayan bir çatışmanın içindeydiler ve durumdan hiç de hoşnut değillerdi. Kolları ağrımaya başlamıştı. Bacak kasları yanıyordu. Ağır hamleleri hedefi sık sık ıskalamaktaydı.

Ogreler insanlar tarafından tembel olarak nitelendirilirlerdi, fakat işin aslı Norgaard'ın da dediği gibi hantal olmalarıydı. Onur anlayışından yoksun olan ogreler pratik zekâlıydılar. Vindrasilerin aksine savaşta ölmeyi şerefli bir son olarak görmüyorlardı. Kazanmak için fazla çaba harcamadıkları müddetçe dövüşmeyi severlerdi. Et ve kemikten değil de demirden yapılmış gibi gözüken bu inatçı insanlar savaşın tüm zevkini kaçırıyorlardı.

Yine de ogıelerin henüz vazgeçmeye niyetleri yoktu. Daha doğrusu tannbeylerin böyle bir niyetleri yoktu ve ogre savaşçılar düşmandan çok komutanlarından korkuyorlardı.

Canlarını kurtarmak için kıyasıya dövüşen Torgunlar ejderhanın gelişini bölük pörçük tezahüratlarla karşıladılar. Ogreler yaratığa ağızlarını bir karış açarak hayretle baktılar, sonra o hayretin yerini çabucak dehşet aldı. Çoğu daha evvel ejderha görmediği gibi bu tür yaratıkların var olduğunu dahi bilmiyordu.

Ejderhalar yaratıldıkları elementin şeklini alırlardı. Ejder Kalıg deniz suyundan oluşturulsaydı köpüklü dalgaları andıracak biçimde beyaz bir sorguca ve parlak mavi renge sahip olurdu. Fakat o gün kısıtlı imkânlardan dolayı topraktan yaratıldığı için bir toprak ejderhasıydı. Pulları yeşille bezeli donuk bir kahverengiydi. Sorgucu sarp dağların zirveleri, kuyruğu da kil kızılı rengindeydi. Muharebeye geç gelmesi işini zorlaştırıyordu. Aşağıda göğüs göğse çaıpışıldığı için ejderha Torgun-lara da zarar verebileceğinden çekinerek ateş nefesini kullanmaya cesaret edememekteydi.

Kahg'm aklındaki ilk mesele Vektan Boyunluğu'na sahip ogıeydi. Ejderha Skylan'ı o ogreye doğru koşarken gördü. Tam araya girmeye hazırlanıyordu ki genç adamın mübarek bir nur yaydığını fark ederek kendini tanrısına adamış olduğunu anladı. Genç adam kendini Torval Deliliğine kaptırmıştı. Kahg ogreyi insan savaşçıya bırakma kararı aldı. I Jızla alçalarak Norgaard'ın fedaileriyle dövüşen üç ogreyi pençeli ayaklarıyla kaptı.

Kahg uluyan ogreleri tuttuğu gibi göğe yükseldi. Ağaçların üstüne çıkınca pençelerini açıp ikisini aşağı attı. Ogreler çığlık çığlığa aşağı boşluğa yuvarlandılar. Ağır bedenleri silah arkadaşlarının üstüne düşerek onları birer et ve kemik yığını halinde ezdi.

Üçüncü ogre canını kurtarmak için Kahg'ın pençesine yapışmıştı. Sinirlenen ejderha yaratığı düşürmeye çalışarak ayağını salladı. Düşmeye niyeti olmayan ogre kol ve bacaklarını pençeye daha da sıkı sardı. Kahg en sonunda pençesini ağzına götürdü ve ogreyi kürdan gibi emip dümdüz etti, sonra da dışarı tükürdü.

Vaziyet bazı ogrelerin canına tak etmişti. Dövüşmekten yoruldukları yetmezmiş gibi şimdi de kâbuslardan fırlamış gibi gözüken dehşet verici bir canavar tarafından saldırıya uğruyor-lardı. Ogreler ağır silahlarını yere atıp gerisingeri döndüler ve denize doğru ağır adımlarla koşmaya başladılar. Diğerleri savaşmayı sürdürseler de cesaretleri hızla tükeniyordu.

Ejderhanın gövdesi güneşi örttü. Haşin bakışları düşmanlarının üzerinde gezindi. Tekrar dalışa geçip birkaç ogreyi daha kaptığı gibi yere fırlattı. Ogre bedenleri toprağa çarpıp parçalanarak etrafa kan ve organ yağdırdı. Savaşçılarına kalıp dövüşmelerini emreden tanrıbeyler bile bu iğrenç manzara karşısında dehşete düşmüşlerdi. Tanrıbeyler savaşçılarını da yanlarına alıp Kahg'ın hiddetinden kaçmaya başladılar. Ejderhanın gelişinden dakikalar sonra ogre ordusunun tamamı gemilere doğru sürü halinde koşmaktaydı.

Skylan bunların hiçbirini görmedi. Torval Deliliği'nin etki-sindeydi.

Ogre tanrıbey muharebe meydanının karşı tarafından üzerine hücum eden insan savaşçıyı izleyerek olduğu yerde bekledi; karşılıklı düello yapmaktan haz duyduğundan değil de kendini kızgın, buruk ve hayal kırıklığına uğramış hissettiğinden. Büyük bir zafer olması gereken şey tam bir hezimete dönüşmüştü. Adamları beş para etmez canlarını kurtarmak için paldır küldür koşarak yanından geçip gidiyorlardı. Yanında sadece şaman kalmıştı ve tanrıbeyin tek istediği ejderhanın gelip onu yutmasıydı.

Tanrıbey elinde aptal bir su kabağı tutan kara tüylere bürünmüş şamanın makus talih getirdiği fikrindeydi. Şamana gitmesini emretmişse de siyah tüylü mendebur adeta olduğu yere kök salmıştı. Tanrıbey adamlarıyla beraber kaçmak istiyordu, fakat o gün hiç can almamıştı; vakti savaşçılarının akıllarını başlarına getirmeye çalışmakla geçmişti ve kan dökmeden savaş alanını terk edemezdi. Onu kötülemek için sürekli fırsat

kollayan diğer iki tanrıbey eve döner dönmez fiyle bir davranışı “korkaklık” olarak üstlerine bildirirlerdi.

Altın sarısı saçlara ve gök mavisi gözlere sahip bu genç insan Şefin oğluydu. Akşam yemeğinde ogrelerle dövüşmeye kalkan, ejdergemisine sızıp iki ogreyi öldürdükten sonra ka-

çan, yaban domuzunu avlayan da oydu. Karşısındaki değerli bir rakipti. Genç eniğin beynini patlatıp oradan ayrılacaktı.

Tanrıbey ejderhayı kaygılı gözlerle süzdü. Ogıe elli yaşındaydı ve ejderhalarla daha önce de karşı karşıya gelmişti. Vin-drasi ejderhalarının o ünlü ejdergemileriyle bir ilgisi olduğunu bilse de bu ilginin ne olduğundan pek de emin değildi. Kısa bir süre öncesine kadar geminin ejderhaya dönüştüğünü zannediyordu, o yüzden de Torgun ejclergemisinin emin ellerde olmasını sağlamıştı.

Sonra gecenin bir yarısı o göziipek saldırı gerçekleşmişti. Sağ kalan ogre muhafız Torgun savaşçısının gemiden ne aldığını tam anlamıyla görememişse de ejderhayla alakalı bir şey olmalıydı, zira geminin etrafının halen çevrili olmasına karşın ejderha o esnada savaşçılarını kartalın tavşanı kapması gibi yerden kapıp götürüyordu.

Tanrıbey ejderhanın en azından o sırada kendisi için bir tehdit teşkil etmediğini görünce dikkatini tekrar hasmına yöneltti. Genç adam kılıcı ile ölü bir savaşçıdan almış olduğu göçük bir kalkanı taşıyarak korkusuzca üzerine geliyordu. Açık renkli uzun saçları güneşin altında parlıyor, etrafını adeta nurla sarıyordu. Savaşın öfkesiyle ışıldayan mavi gözleri çok sert bakıyordu.

Tanrının biri ona bayağı düşkün olmalı, diye huysuzca aklından geçiren tanrıbey dövüşmek için ilerledi.

Skylan kendini Torval Deliliği’ne kaptırmıştı ve gözünde ne ejderha, ne ogreler, ne de kendi adamları vardı. Tek gördüğü düşmanıydı -Vektan Boyunluğu’nu takan ogre tanrıbey. Skylan’a göre sanki Torval o ikisini oradan kaptığı gibi yapayalnız dövüşebilecekleri çok uzak bir kıyıya bırakmıştı.

Bazıları Torval Deliliği’nin savaşçıları bir zırdeli kadar akılsız hale getirdiğini, muharebeye balıklama dalmaya zorladığını zannederdi. Bu doğru değildi. Torval bundan çok daha mantıklıydı. Delilik savaşçının

gözünü açar, düşmanını daha iyi tanımasını sağlardı -nasıl düşündüğünü, nasıl tepki vereceğini, ne tarafa hamle yapacağını.

Ogıeler ile insanlar çok farklı yöntemlere başvurmaktaydılar. Ogıeler silah becerilerini geliştirmekle uğraşmazlardı, çünkü buna gerek görmezlerdi. Hasımlannı genelde tek bir darbeyle alt etmek için güce ve kaba kuvvete güvenirlerdi. Tercih ettikleri silahların başında savaş çekiçleri ve baltalan gelirdi.

Skylan bunun tam aksine dövüşmeyi dört yaşından, Noıga-ard eline tahta bir kılıç verip nasıl kullanacağını gösterdiği anılan itibaren öğrenmeye başlamıştı. Gün geçmemişti ki Skylan talim yapmasın. Tahta kılıçla başladığı eğitimine daha sonra hakiki kılıçla devam etmiş, düşmanın vücudunu bölümlere ayırdıktan sonra bu bölümlere teker teker saldırarak hasmı sürekli yer değiştirmeye zorlayan Vindrasi tekniğini bellemişti.

O ve tanrıbey karşı karşıya geldiler. Skylan sürekli savunmada kalarak haşininin ona darbe indirmesini engellemek zorundaydı. Tanrıbeyin savaş çekicinden gelecek tek bir vuruş bile dövüşü çabucak kanlı bir sona ulaştırırdı.

Skylan sol dizini ileri, sağ dizini geri çekerek ve kalkanını düşmanının kalkanına paralel halde kaldırarak dengeli bir vaziyet aldı. Kılıcını ucu aşağı bakacak şekilde başının üzerine kaldırdı. Bir insanla dövüşüyor olsaydı surata nişan alırdı. Karşısındaki öğrenin ise göğsünü hedefleyecekti.

Ogre de kalkanını aşağı yukarı Skylan’ınkine paralel tuttu ve nereyi hedeflediğini belli etmeksizin çekicini yavaşça savurdu. Skylan ağırlığını diğer bacağına kaydırıp öğrenin göğsüne doğru süratle hamle etti. Umduğu gibi ogre darbeyi engellemek için kalkanını kaldırarak bacaklarını açıkta bıraktı. Skylan hemen kılıcını indirip ogıeyi savunmasız kalan baldırından yaraladı ve aynı anda çekiçten gelen bir darbeyi engellemek için kalkanını dışa doğru savurdu.

Ogre Skylan’ın kalkanına tüm gücüyle vurabilseydi genç adamın kolunu kırardı. Gel gör ki Skylan’ın kılıcı baldırındaki kaslara saplanınca öğrenin dizi bükülmüştü. Ogre devrilmese de dengesini yitirmiş ve çekiç darbesinin şiddeti azalmıştı. Darbenin ardından Skylan’m kalkan kolu bilekten omza kadar uyuştu. Biraz soluklanmak için geri çekilirken düşmanının da aynı şeyi yapmasını bekliyordu. İnsanlar işte böyle dövüşürlerdi. Ardı ardına yapılan beş altı hamle ve karşı hamleden sonra gerileyerek. İşte o yüzden Skylan ogre tanrıbeyin peşinden geldiğini görünce şaştı kaldı. Öğrenin

yarasından kan çıkıyor, ağzından salyalar akıyordu. Çekiç bu sefer Skylan’ın kafasına doğru savruldu.

Skylan kılıcıyla tekrar öğrenin bacağını hedefledi. Bu saldırıyı bekleyen tanrıbey kalkanını indirdi. Skylan kalkanı tekmeleyerek yana doğaı savurunca ogre bir kez daha savunmasız kaldı. Genç adam kılıcını bu sefer öğrenin kalçasına saplayarak kas ve tendonları kesti. Ogre tanrıbey yere devrildi. Acı ve hiddetle ulurken kendi kanı içinde sağa sola yuvarlandı. Skylan kalkanını fırlatıp attı. Kılıcını sol eline geçirdi ve Vektan Boyunluğu’nu tanrıbeyin kalın boynundan almak üzere biraz eğildi.

Skylan’m bedeni ıstırapla dağlandı. Tanrıbey onu omzundan bıçaklamıştı. Skylan kılıcının kabzasını öğrenin suratına indirdi. Kemiğin kırıldığını hem duyup hem hissetti. Ogre kıpırdanmayı kesti. Skylan’ın parmakları yarı yarıya ogıenin etine gömülmüş olan boyunluğun üzerine kapandı ve ziyneti çekip aldı.

Göz ucuyla şamanın dellenmiş bir kuşu andırırcasına siyah tüylerle kaplı kollarını kaldırıp indirdiğini gördü. Ogre suka-I «iğini ona doğru sallayarak tuhaf sözler telaffuz etmekteydi. Skylan şamana aldırış etmedi. Norgaard’ın şamanı öldürmesi İçin seslendiğini duysa da babasını da göz ardı etti.

Boyunluk güvende olunca Skylan kılıcını öğrenin boynuna saplayarak başını gövdesinden ayırdı. Boyunluğu zaferle havaya kaldırdı. Tanı Torval’e şükranlarını bağıracaktı ki kana boğuldu. Kan gözlerine kaçtı. Kan ağzına doldu. Kanı gözlerinden silmeye çalıştı, ama yapamadı. Kanı ağzından tükürmeyi denedi, ama olmadı. Dudaklarını ya da dilini oynatamıyordu. Kilerini kıpırdatamıyordu. Ayaklarını kaldıramıyordu. Tek yapabildiği kara tüylü şamana bakmaktı.

Şaman tanrıbey ile insan arasındaki dövüşe karışmaya kalkmamıştı. Muharebeden önce savaşçıları takdis etmeye izni vardı, fakat dövüşe iştirak ettiği takdirde ölümle cezalandırılırdı. Eski günlerde, çok da uzun olmayan bir zaman evvel şamanistik sihir ogreler arasında “ölüm büyüsü” olarak bilinirdi. Büyü kullanmak için ogre şamanlartn hep bir şey öldürmeleri gerekmese de bir tür kurbana ihtiyaç duyulurdu. Ogreler pratik düşünen yaratıklardı. Hayatın zor olduğunu ve karşılıksız bir şey elde edilemeyeceğini bilirlerdi. Karanlık tanrılara taptıkları karanlık devirlerde ölü bir ogreyi diriltmek isteyen < >gre şamanlar bunu o öğrenin akrabalarından birini öldürerek yaparlardı. Ogreler hastalıkları ancak başkalarını hasta ederek i y i 1 eşti ri rl e rdi.

Raj Tanrıları başa geçtiklerinde bu tür davranışları men etmişlerdi. Kendileri de pratik düşünen bu tanrılar böyle giderse kullarının zamanla soylarının tükeneceğini anlamışlardı. Raj Tanrıları birilerini kurban etmek yerine sembolik bir eylemde bulunmaya şamanları ikna etmişlerdi. Kafa kırmaktansa suka-bağı kırmak gibi. Şamanlar halen bu yeni sihir türüne ısınma aşamasında olduklarından yaptıkları büyüler dengesiz ve güvenilmez oluyor, akıl almaz başarısızlıklarla sonuçlanabiliyordu. Ogre savaşçılar düşmandan çok kendi şaıuanlarından korkuyorlar ve bu yüzden şamanların dövüşe katılmalarına müsaade etmiyorlardı.

Artık şamanı tutan hiçbir şey yokat. Tanrıbey ölmüş ya da ölmekteydi ve insan Vektan Boyunluğu'nu ele geçirmek üzereydi.

Şaman boyunluğu Horg'un boynunda görür görmez gücii-Oü sezmişti. Tanrıbeyleri Horg'un teklifini kabul ederek boyunluğu almaya ve Şefin halkını rahat bırakmaya teşvik eden de oydu. Şaman tanııbeyin boyunluğa el koymasına çok kızmıştı. Ziyneti daha önce hiçbir şeyi olmadığı kadar çok istiyordu.

Ve artık onun olacaktı.

Şaman bıçağını çekti ve sukabağının üst yarısını kesip attı. Efsununun sözlerini -ya da efsunun sözleri olduğunu umduğu şeyleri- mırıldanarak sukabağına ölü tanııbeyin kanından doldurup Skylan'ın suratına attı. Ardından büyünün işe yaradığını görünce o bile şaşırdı. Felç olan genç insan kıpırdayamı-yordu. Şaman elini uzatıp Vektan Boyunluğu'nu onun kaskatı kesilmiş parmaklarından aldı ve dönüp denize doğru tabana kuvvet kaçmaya başladı.

Başlarına gelen felaket o kadar aniydi ki Torgunlar felaketin geldiğini hemen anlamadılar bile. Kazandıkları zaferden coşan adamlar ogre şamanın Skylan'a kan sıçratmasını ve ardından tüylü pelerini bacaklarına dolana dolana kaçmasını gülerek seyrettiler.

Norgaard gülmüyordu.

■'Durdurun onu! Boyunluğu aldı!" diye kükredi Şef.

Garn şamanın elindeki altın parıltısını görünce neler olduğunu anladı. Adamlarına seslendikten sonra şamanın peşinden yokuş aşağı koşmaya başladı. Diğerleri de Garn'ın takibine katıldıkça kahkahaların yerini küfürler aldı.

Ogreler ihtiyaç olduğunda süratle hareket edebilirlerdi. Ejderhadan ödleri patlayan ogre ordusu suları aşmakla kalmamış, gemilere çıkmaya başlamıştı. Şaman gemisine varana dek silah arkadaşları halat merdivenleri çoktan yukarı çekmişler yelkenleri açıyorlardı bile. Ogreler yandan bir ip sarkıttılar ve lanrıbeylerden biri gemiye çıkmasına yardım etti.

Garn ile adamları denize vardıklarında ogre yelkenleri rüzgarı yakalamıştı. Öfkeden köpüren Torgtınlar ejdergemisine kadar yüzme ve ogrelerin peşinden gitme niyetiyle zırhlarını çıkarıp dalgalı denize attılar. Ogrelerin aptal olmadıklarını daha evvelden öğrenmedilerse bile işte o zaman öğrendiler. Kı-yıdakiler *Venjekat'dan* önce dumanlar yükseldiğini, sonra da geminin alev aldığını görüp öfkeyle haykırdılar. Ejdergemisini çala mayan ogreler ateşe vermişlerdi.

"Kahg!" diye tepelerinde daireler çizerek ogıelere kötü kötü bakan ejderhaya bağırdı Norgaard. "Peşlerinden git! Onları batır! Yak!" Bağırırken bir yandan da parmağıyla uzaklaşmakta olan ogreleri işaret ediyordu.

Ejder Kahg kafasını sağa sola sallamakla yetindi ve kös kös daireler çizmeyi sürdürdü.

"Yapamaz," dedi Treia. "Ejder Kahg saldırıya geçtiği takdirde ogrelerin Vektan Boyunluğu'nu yok edeceklerinden korkuyor. Böyle bir risk almak istemiyor. Ejderhanın dediğine göre ogrelerin en azından son sözleri doğruymuş. Göklerde savaş çıkmış, ama tanrılardan yalnızca biri, yani Desiria ölmüş. De-siria maalesef Yaşam Tanrıçası'ydı. Onun ölümüyle beraber şifa verme kabiliyetimizi yitirdik."

Norgaard bu akıl almaz sözlerin anlamını idrak etmekte zorlanarak Treia'ya aval aval baktı. Şaşkın ve halen öfkeli bir halde olan Şef ona çattı. "Bu konuda amma genişsin, Rahibe!" Treia omuz silkti. "Benim suçum olmadığına seviniyorum, hepsi o."

Takibi olumlu sonuç vermeyince Garn hâlâ kıpırclayama-yan büyülenmiş durumdaki dostunun yanma gitti. Miğferini çıkartarak deniz suyuna batırdı. Skylan'ın yüzündeki kanı yıkayınca büyü bozuldu.

"Çekil yolumdan!" diye haykıran Skylan neredeyse Garn'ı yere seriyordu. "Boyunluğun peşinden gidiyorum."

"Skylan, dur," diye atıldı Garn. " *Venjekar* yanıyor. Yapabileceğin hiçbir şey yok."

“Yüzebilirim!” dedi Skylan onu durdurmaya çalışan dostuyla boğuşarak. “Gerekirse dünyanın öteki ucuna...”

“Boyunluğu geri alamayız,” dedi Garn. “Ama hem onun kaybının hem de ölülerimizin öcünü alabiliriz,” diye ekleyerek gözlerini kanlı savaş meydanına saçılmış cesetlerin üzerinde gezdirdi.

Skylan gevşedi. Kasları seğiriyor, dudakları sımsıkı kapalı dilmiyordu. Mavi gözleri Garn’ınkilerle buluştu ve ağzından tek kelime çıktı: “Horg!”

İkinci Kitap

YUTMANA

Nornlar doğumumuzdan itibaren yazgımızın ipliklerini dokurlar. Bu bir adamın -veya kadının- yazgısının değiştirilemeyeceği anlamına gelmez. Her bir kimsenin yazgısı kendisininkiy-le kesişen başkalarının yazgısından etkilenir. Bu durum tanrılar için bile geçerlidir.

Torgunların ogrelere karşı canlarını kurtarmak için mücadele ettikleri sabah Heudjıın klanı da Torval’in Kayası’nda toplandı. Draya da aralarındaydı.

Rahibe, kocasıyla yaptığı ve felaketle sonuçlanan Vektan Boyunluğu hakkındaki yüzleşmenin ardından geceyi Tanrılar Koca Salonu’nda dua ederek geçirmiş, evine dönmemişti. Horg bir yerlerde metreslerinden biriyle keyif çatıyor olmalıydı, fakat sevişmesi bittiğinde uyumak için kendi yatağına dönecekti.

O gece yatağını boş bulacaktı. Karısı orada olmayacaktı. Ne o ne de başka bir gece. Draya ondan tiksiniyor, yüzünü görmeye bile dayanamıyordu. Duyduğu nefret o kadar giiç-lüydü ki korkusunu dahi boğuyordu.

İyi de ne yapabilirdi? Horg Şefler Şefi olmayı bırak yiğit bir savaşçının lazımlığını boşaltmak için bile uygun değildi. Yine de Draya ona açık açık meydan okumaya cüret edemiyordu.

Horg kurnazdı. Dediğini yapar da halkına Vindrasi Tanrıla-

rı’nın öldüklerini söylerse tüm Vindrasi ulusu kargaşaya sürüklenirdi. Cevap arayan insanlar Kai Rahibesi’ne gelirlerdi gelmesine ama Draya onlara ne diyebilirdi ki? Tanrıların büyük bir savaşı kaybettiklerini, içlerinden birinin öldüğünü, Toı-val’in ortalarda gözükmediğini ve Vindrash’ın saklandığını mı? Halk bunları duysa ümitsizliğe kapılırdı.

Draya önünde sonunda Vindrasilere gerçeği biraz değiştirerek de olsa anlatmaya mecburdu. Halk daha şimdiden Kemik Rahibelerinin niçin hasta ve yaralıları iyileştiremedikleıini merak ediyordu. Fakat nasıl ki bir anne acı bir gerçeği evladından saklarsa Draya da bildiklerinin en kötü kısmını mümkün olduğu kadar uzun bir süre halkından gizlemek istiyordu. Bu da o veya bu şekilde Horg'u alt etmesi gerektiği anlamına gelmekteydi.

Draya Salon boyunca volta atarak ve içine düştüğü ikileme cevap arayarak geceyi ıstırap içinde geçirdi. Tanrıçaya dua etmesine rağmen Vindrash cevap vermedi.

Güneş doğdu. Halicin karşısında Torgunlar kalkan duvarını oluşturuyorlar, savaşçıları seher vaktini görmenin nasip ola-mayabileceğini biliyorla rdı.

Tanrılar Koca Salonumun penceresi yoktu, fakat Güneş Tanrıçasının öfke dolu ateşi duvarların içinden geçiyor gibiydi. İyiden iyiye boğucu bir hale gelen Salon, Draya'yı temiz hava almaya zorlamaktaydı. Kadın gece boyu ayakla kaldığı için bitkin haldeydi. Uykusuzluk, yoğun duygular, kaygı ve korku onu perişan etmişti. Düşünceleri kafasında topal bir at gibi daireler çiziyordu. Belki de çıkacağı bir yürüyüş zihin açıklığı verirdi.

Draya yürüyüşe çıkar çıkmaz hata yapmış olduğunu anladı. Halk onu gördüğü anda kaygıya kapıldı. Merak ve korkuyla kadının başına üşüştüler. Neler olmuştu? Draya iyi miydi?

Korkunç gözüküyor olmalıyım, diye kafasından geçiren Draya ellerini yanaklarına bastırdı. Cildi çok sıcaktı. Parlak ışıktan dolayı doğru düzgün göremeyen gözleri yanıyordu.

Draya'nın başını sokacak bir yere, oturup konuşmaya ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Rüyadaymışçasına kendini bir anda sevgili dostu ve meslektaşı Rahibe Fria'nm evinin önünde buldu.

Fakat Fria içeride değildi. Küçük oğlu Draya'ya annesinin Torval'in Kayası'na gittiğini söyledi. Çocuk da birkaç arkadaşıyla beraber oraya doğru yola çıkmak üzereydi. Aynı zamanda tahta bir kılıç kuşanmıştı.

"Babam ve ben ogreleri öldüreceğiz!" diye guaırla ilan etti küçük oğlan.

Draya Torval'in Kayası'na kadar çocuğa ve onun heyecan içindeki arkadaş grubuna kaygıyla eşlik etti. Orada toplanan bir kalabalık sessiz bir merasim nöbeti tutuyordu. Aralarında dövüşe hazır bekleyen silahlı Heudjun savaşçıları da vardı. Draya gözleriyle Fria'yı aradıysa da

bulamadı. Yanındaki çocuk ise arkadaşlarıyla askercilik oynamak üzere koşarak uzaklaştı.

İşaret ateşinden geriye yalnızca yükselmekte olan silik, acınası bir duman bulutu kalmıştı. Torval'in Kayası'ndaki her adamın yalnızca vücudu oradaydı. Ruhları Torgun savaşçılarının yanındaydı. Yorgunlar yalnız başlarına dövüşeceklerini, komşu klanın yardıma gelmeyeceğini şimdiye kadar anlamış olmalıydılar. Draya yılların eskitemediği bir savaşçının yanağından aşağı akan bir damla gözyaşını sildiğini gördü. Adam utançtan ağlıyordu.

Heudjıınlar çatışmayı göıemiyorlardı, zira Torgun köyü halicin karşısında, tepelerin eteklerinde, deniz seviyesine yakın bir konumdaydı. Yine de o sabah hava berrak ve durgun olduğu için muharebenin seslerini duymayı umuyorlardı. Sanki tanrılar bile nefeslerini tutmuş beklemekteydiler.

Bazı savaşçılar ansızın haykırarak o bölgeyi işaret ettiler, fakat aslında tepelerden ve çalkantılı denizden başka görecek bir şey yoktu. Savaşçılar kalkanın kalkana çarpma sesini işittiklerini iddia ediyorlardı. Draya'nın kulağına o taraftan hiçbir ses gelmediği gibi adamlara da geldiğini sanmıyordu. Savaşçılar duymak istediklerini duymakta, çıkan çatışmayı hayal etmekteydiler: çok daha kalabalık olan ogıeleıin Torgıın kalkan duvarına çarpmalarını, yaşanan katliamı...

Draya gerçekleşecek kıyımı zihninde net olarak canlandı-rabiliyordu. Ogreler ufak Torgun gaıbunıın işini bitirdikten sonra köye yollanacaklardı. Yanan ev ve tarlalardan yükselen dumanlar kısa süre sonra görünürdü. Ogreler en başta ellerinde tahta kılıçlarla savaşan küçük çocukları katledecekleıdi.

Draya'nın bir anda midesi bulandı. Elini ağzına götürdü ve belini bükerek öğürdü.

“Canım, burada ne arıyorsun? Evinde yatıyor olman gerekirdi!” Fria bir anda belirdi ve Draya'yı telinden kavradı. “Hiç iyi değilsin.”

Fria iri cüsseli ve iri kemikli, bir o kadar da yürekli bir kadındı. Otuz iki yaşındaydı ve hepsi de onunla kocası gibi iri cüsseli ve iri kemikli on dört çocuk dünyaya getirmişti. Oğullarından altısı hünerli ve yiğit bir savaşçı olan babaları Sven Teinar'ın yanındaydı.

“Eve gidemem,” diye geveledi Draya. Dudakları doğru düzgün konuşamayacak kadar uyuşmuştu.

Fria da ağzını açmadı. Horg’un karısını dövdüğünü bilmesine rağmen Draya'ya bu konuda tek kelime etmemişti. Böyle bir konuşma ikisi için de utanç verici olur ve hiçbir işe yaramazdı. Tüm klanlarda geçerli olan Şefin Kanunu, Şefler Şefi ile Kai Rahibesi’nin boşanmasına izin vermezdi. Ulusun lideri olan bu iki kişi, insanlara mahsus zaaf ve zayıflıkların üzerindeydi. Fria’nın dostuna karşı gösterebileceği tek şey hararetli, öfkeli bir anlayıştı.

“Öyleyse benim evime gelmelisin,” dedi Fria. “Sana yiyecek bir şeyler hazırlarım.”

Draya belli belirsiz bir tebessüm etti. Yemek Fria’nın gözünde hayattaki tüm sorunların çözümüydü. Draya kendini aç hissetmese de direnemeyecek kadar bitkindi. Fria’nın onu savaşçıların hâlâ kulak kesilmiş bekledikleri Torval’in Kaya-sı’ndan uzaklaştırmasına izin verdi.

“Florg... bu sabah onu gören oldu mu?” diye çekinerek sordu Draya. Kocasının ismi neredeyse gırtlağına takılmıştı. Midesi ağzına gelmeden adını bile telaffuz edemiyordu.

Fria ona bir göz attı. “Bu sabah bir sorun çıktı. Duymadın mı?”

Draya başını hayır anlamında salladı. “Duadaydım. Neler oldu?”

“Bazı savaşçılar Hoıg’a karşı gelerek Torgunlarla beraber savaşmak için denize açılmaya niyetlendiler. Aralarında kocam ve oğullarım da vardı. Tam şafaktan önce gemilere biniyorlardı ki Horg’un dalkavukları onları görüp Şefe ispiyonladılar. Morg bağıra çağıra sahile geldi ve adamlara evlerine dönmelerini emretti. Ogreleıin bize de saldırabileceklerini, savaşçıların kenti savunmaları gerekebileceğini söyledi.”

“Yani savaşçılar yardıma gitmediler,” dedi Draya.

Fria derin bir iç geçirdi. “Nasıl gidebilirlerdi ki, canım? Horg doğru söyledi. Duymaktan nefret etseler bile kocam da diğerleri de bunu biliyorlardı. Nasıl çekip gider ve bizi savunmasız bırakırlardı? O yüzden vazgeçtiler.”

İki kadın Fria’nın evine ulaştı. Draya eşikte durup dostuna döndü. “Sven ve diğerleri ne yapacaklar, Fria?”

“Horg konusunda mı?” Fria sokağı kolaçan etti. “İçeri gir, canım. İzleniyoaız.”

Draya şaşırmadı. Hoıg’un dalkavuklarından birini başparmaklarını kemerine takmış vaziyette sokağın karşısında beklerken gördü. Adam saklanmaya veya bir işle meşgul olurmuş gibi yapmaya bile zahmet etmiyordu. Draya’ya manalı manalı bakmaktaydı.

Fria adama kızgın bir bakış atıp Draya’yı içeri aldı ve kapıyı çarparak kapattı.

İçeride Draya ile yakından ilgilenerek onun için ateşin yanına bir tabure çekti ve sıcak yahni, ekmek, bira, elma kurusu -canı her ne isterse- ikram etti.

Draya tüm ikramları reddetti. Midesi fena halde bulanıyordu. Ne yerse gerisingeri çıkaracak gibiydi. Nihayet birayı kabul edip bir yudum içti. Fria da bir tabure çekip dostunun yanına oturdu ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

“Halk arasında Horg’la ilgili kötü konuşulacak. Küfürler edilip tehditler savrulacak. Ama sonunda hiçbir şey çıkmayacak. Horg güçlü biri ve pek çok dostu var, üstelik yalnızca bizim klanda değil diğerlerinde de.”

Fria sevgi dolu gözlerle geniş ve rahat evine bakındı. “Bende hâlâ beş ufaklık var. Sven ile ben evimizi kaybetmeyi göze alabilir miyiz? Topraklarımızı, sığırlarımızı?”

Draya dostunun ellerini tuttu. “Elbette hayır. Seni anlıyo-aım. Ben sadece...”

Draya duraksadı. Fria'ya Vektan Boyunluğıı’ndan bahsetmeyi düşündü.

“Sen sadece ne?”

Draya başını iki yana salladı. Fria ve kocasının Horg konusunda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Fria’nın da dediği gibi her şeyden önce ailelerini düşünmeliydiler. Şefler Şefi olarak Horg klan mensupları arasındaki anlaşmazlıkları çözmekle yükümlüydü. Dalkavuklarından birinin tek yapması gereken Sven’in çiftliğinde hak iddia etmekti. Bu kişi Sven’in büyük büyük dedesinin birkaç baş sığır karşılığında toprak teklifinde bulunduğunu iddia edebilirdi. Sven elbette ki böyle bir iddiaya karşı çıkardı, fakat son kararı verecek olan Horg’du.

Draya bir bahane uydurdu. “Bütün gece uyumadım, Fria. Öyle yorgunum ki.”

“Biraz dinlenmen lazım,” dedi Fria. “Şöyle uzan. Erkekler olmayınca ev çok sessiz...”

“Anne!” Küçük çocuk bağırıp patırtı yaparak kapıdan içeri daldı. Suratı kıpkırmızı, gözleri heyecandan ışıl ışıklı. “Ejderhayı görebiliyoruz! Gel çabuk! Hâlâ orada olabilir!”

İki kadın karşılarındaki çocuğa hayret içinde baktı.

“Yine bir hikâye mi uyduruyorsun, Fari?” diye bilmek istedi Fria.

“Hayır, hayır, anne!” Oğlan annesinin elini tuttu ve onu çekip götürmeye çalıştı. “Ejderhayı gördüm. Babam hemen gelmeni söyledi.”

“Hangi ejderhayı?” diye heyecanla sordu Draya.

“Yorgunların ejderhasını! Babam ejderhanın Yorgunlara og-relerle savaşmalarında yardım ettiğini söyledi.” Çocuk annesinin elini çekiştirdi. “Gelip görmelisin. Ejderha yeşil ve kahverengi. Havada daireler çizip kartal gibi dalıyor.”

Kadınlar birbirlerine bakarlarken ikisinin de aklından aynı düşünce geçiyordu.

Draya ellerini kavuşturdu. “Kutlu Vindrash, sana şükürler olsun!” diye çatlak bir sesle fısıldadı.

Fria geleceğine söz verdi oğlunu kovalayıp babasına yolladı.

“Artık Torgunların kazanma şansı var!” dedi Draya neredeyse gözyaşlarına boğularak. “Kahg’la beraber ogıeleri alt edebilirler!”

Ve Vektan Boyunluğu’nu alabilirler! Lütfen, Vindrash, boyunluğu bulup geri getirmelerine izin ver! diye içinden dua etti.

Draya ansızın bu mutluluğunu Fria’nın paylaşmadığını fark etti. Dostunun yüzü asıktı. Elleri beline dayalıydı.

“Draya,” dedi Fria sert bir sesle, “bunun ne anlama geldiğinin farkında değil misin?”

Draya başını sağa sola salladı. Düşünemeyecek kadar yorgundu.

“Toıgunlar ogıeleri yenerleıse ne olacak? İşaret ateşi yakarak bizden yardım istediler ama yardım falan gitmedi. Torgun-lar hesap sormak için Vindıaholm’a gelecekler. Çok da öfkeli olacaklar. Öğlelerden kurtulmuş olabiliriz, ama şimdi de başımıza Torgunlar çıktı.”

Draya hayal kırıklığıyla dostuna baktı; sonra inleyerek tabureye gerisingeri çöktü.

Yaşamı boyunca kan davalarını ve klanlar arası savaşları önlemekle uğraşmıştı. Heudjunların çok azı Horg’u seviyordu. Çok azı Torgunlara yardımı reddetme kararını onaylıyordu. Fakat Horg onların hem klandaşı hem de Şefiydi. Onun şerefi klanın şerefi demekti. Kendi aralarında Horg için ileri geri konuşabilir-leıdi, fakat onu korumak için birlik olup savaşırlardı da.

“Elimden ne gelir?” diye çaresizce sordu Diaya. “Hiçbir şey yapamam!”

“Yapabileceğin tek şey dinlenmek. Yoksa hasta olacaksın, tam da sana ihtiyacımız olan bir zamanda. Gel, uzan şöyle.” Oraya uyuyabileceğini düşünmese de karşı çıkacak durumda değildi. Fria onu uyku sahanlığına götürüp yatağa yatırdı. Battaniyeleri dostunun üzerine sıkıca örttü ve başında bekleyerek Draya’nm sıcak alnını eliyle okşadı.

“Vindrash’tan bize yardım etmesini isteriz,” dedi Fria. “Tanrılar bu zamanda bize sırt çevirmezler.”

Draya gözlerini kapatıp uyurmuş gibi yaptı. Fria evden ayrılarak Torval'in Kayası nda bulunan ailesinin yanına gitti.

Ev boş kalınca Draya yataktan çıktı ve diz çöküp dua etti. Fakat hiçbir ses ona cevap vermedi.

Hoıg, Ejder Kalığ ın ogrelerle yapılan çatışmaya katıldığı haberi kendisine ulaştığında sevinirmiş gibi yaptı.

“Gördünüz ya,” dedi Hoıg evinin önünde toplanan savaşçılara. “Boşu boşuna heyecan yapmışsınız. Silahlarınızı bırakıp aletlerinizi alın. Ekinler kendi kendilerini biçecek değil.” Kapıyı kapatıp penceresiz evinin gölgeli karanlığında uzunca bir süre bekledi. Ardından yumruğunu destek kolonlarından birine indirerek uzunevin sarsılmasına yol açtı.

“Keçi sevici kahpe evlatları!” diye küfretti. “Kafasız köpo-ğulları! Tanrıbeyleıi uyardım. ‘Ejderha gemisini ele geçirip yakın, suda külden başka bir şey bırakmayın,’ dedim. Açgözlü köpekler sözümü dinlemediler. Gemiye sahip olmak istediler. Hep o kahpe dölü şaman yüzünden. Ben konuşurken gözleri nasıl da cin gibi bakıyordu.”

Horg ağrıyan parmaklarını ovuşturarak olup bitenleri gözden geçirdi. Ogrelerin muharebeyi kazanma şansları halen vardı. Ejderhalar ilah değillerdi. Diğer yaratıklar gibi öldüriile-bilirdi. Veya ejderha geç kalmış olabilirdi. Belki de çarpışma kaybedilip tüm Torgıınlar öldükten sonra gelmişti.

Horg bu düşünce karşısında sevindi. Yaz aylarını Horg’un savaşmayı reddettiği muharebelerde savaşarak, altın ve şan avında ejdergemileriyle -üstelik de Horg’a ait olması gereken gemileriyle- denizleri aşarak geçiren Torgunlardan nefret ediyordu. Çıktıkları akınların Torgıınlara fazla bir getirisi olmamıştı, zaten Horg bunu her fırsatta huzursuz durumdaki savaşçılarına anlatıyordu. Zaten Heııdjunları o yüzden yağmaya çıkarmıyordu. Zamanlarını tarlalarda çalışarak ve sığır besleyerek geçirmeleri daha kârlıydı.

Horg’un kulağına bazı söylentiler çalınmıştı. Halkından bazılarının onu ödlek olarak gördüklerini biliyordu. Horg'un casusları son dedikoduları vakit kaybetmeden ona getirirler ve de halkın onun hakkındaki kötü sözlerini iletmekten zevk alır gibi görünürlerdi.

Horg’un Torgunlardan nefret etmek için bir sebebi daha vardı. Şef’in oğlu Skylan Ivorson ona hak ettiği saygıyı göstermemişti. İki yıl önceki bir fırtınada Heudjunların ejdergemisi kıyının açıklarında batmıştı. Pek çok savaşçının yanı sıra geminin Kemik Rahibesi de boğulmuştu. Denizde kaybolan mukaddes ruhkemiği bir daha bulunamamıştı ki bu Heudjunların artık bir ejderhaları olmadığı anlamına gelirdi.

Horg bazı yalakalarını da yanına alarak Torgıınlara gitmiş ve Norgaard’dan *Venjek.afı* ona vermesini istemişti. Görüşme sırasında Skylan olacak o köpek, tanrıların fırtınayı korkaklıkları yüzünden Heııdjunlara ceza

olarak verdiklerine inandığını belirtmişti. Bu düşüncesizce açıklama Heıdjunlan çok kızdırmış ve neredeyse bir savaşa yol açmıştı.

Norgaard haşarı oğlunu azarlayıp konuklarından özür dilemesini istemişti. Skylan istenileni yaptıysa da Horg genç adamın samimi davranmadığı fikrine kapılmıştı. Horg Norgaard'ın ejdergemisini fazla uzatmadan kendisine teslim edeceğine yürekten inanıyordu, zira Torgun Şefi içi geçmiş ihtiyarın tekiydi ve Şefler Şefi'ne karşı çıkmaya cüret edemezdi.

Norgaard buna rağmen Ilorg'u çok kızdıracak şekilde isteği reddetmişti. Horg Şefler Şefiydi. Bir ejderha gemisine sahip olmak, bir ejderhanın hizmetinden faydalanmak hakkıydı. Öfkeye kapılan Horg kavga çıkaracak gibi olmuşsa da gözü korkmuştu. Sonunda adamlarını *Venjekafı* çalmaya göndermeyi kararlaştırmıştı. Lanet olasıca Ejder Kahg bu planı bozmuştu.

Horg Torgunlara, özellikle de Skylan'a zarar vermek için intikam zamanının gelmesini beklemişti.

Şefler Şefi kumarbazdı. Tanrılara değil şansa inanırdı. Kendisini şanslı olarak görür, Şefler Şefliğine kadar yükselmesini talihine bağlardı. Draya olacak o öküzle evliliği şanssızlıktı, fakat bir kumarbaz ne yapar eder makus talihine bir kılıf uydururdu.

Ogıeler Horg'a iyi bir zar atışı gibi gelmişti. Horg kadınlarından biriyle sahilin ıssız bir yerinde gönül eğlendirirken og-re gemilerinin ateşkes bayrağı altında Vindraholm'a doğru gitmekte olduğunu görmüştü. Niyeti gemilerin Vindraholm'a ulaşmasını beklemekti, zira orada etrafında savaşçılarıyla ogre-lerle görüşebilirdi. Ancak tanrının biri kulağına ogrelerle yalnız buluşmasını fısıldamış ve Horg da gemilerin önünü kesmişti.

Ogreler ona Vindrasi Tanrılarının öldükleri, büyük bir savaşta mağlup edildikleri haberini vermişlerdi. Tanrıbeyler Vin-dıasilerin bundan böyle Raj Tanrıları'na tapmaları ve ogrelere haraç vermeleri gerektiğini duyurmuşlardı. Morg oracıkta kurduğu plandan çok hoşnuttu. Ogre tanrıbeylerle bir anlaşma yapmıştı. Ogreler Heudjunlar ile diğer klanları rahat bırakacaklardı. Karşılığında onlara eski ve küflü bir ejdeıkemiği ile Toıgunları vermesi yetmişti. Raj Tanrıları'na tapmaya gelince, Morg için hangi tanrıya dua edeceğinin bir önemi yoktu. Zaten iman denen şey koskoca bir saçmalıktı.

Ama şimdi şansı dönmüştü.

Planı kusursuzdu! Horg işlerin bir anda nasıl l>u kadar ters gittiğini anlayamıyordu. Önce karısı olacak o meraklı kaltak artık Vektan Boyunlıığu'na sahip olmadığını keşfetmişti. Horg onun hakkından gelmişti. O çok sevdiği tanrılarının öldüklerini halka açıklama tehdidinde bulunduğu zaman kadının suratında beliren korku gözünden kaçmamıştı. Artık kocasına karşı gelmeye cüret edemezdi.

Tam her şeyin yolunda olduğunu düşünürken şimdi de bu çıkmıştı. Torgunlar savaştan sağ kurtulurlarsa ne olacaktı? Yardım çağrılarına cevap gelmemesi kafalarını karıştıracaktı. Herhalde akıllarından geçen ilk şey ogrelerin önce Ileudjunlara saldırıp onları mağlup ettikleri olacaktı. Gemilerine atlayıp buraya gelecekler ve Heudjunları ateşin önüne çömelmiş halde yemek pişirirken bulacaklardı.

Tabi bu düşünce ogrelerin Vektan Boyunluğu'nu aldıklarını öğrenmemeleri fikrine dayanıyordu. Eğer öğrenmişlerse...

Horg kan ter içinde Torgunların Vindraholm'a varmalarının ne kadar süreceğini ayaküstü hesaplamaya başladı. Hava açıktı. Deniz durgundu. Muharebe şafakta yapılmıştı...

Adamlarını denizi gözlemeleri emriyle kıyıya yolladı. Kupasını şarapla doldurdu ve gelecek haberleri evinde volta atarak bekledi.

Gün geçip gitti. Karanlık çöktü. Ortalıkta gemi falan gözükmeyince Hoıg'un umutları yeşerdi. Toıgunlar katledilmiş olmalıydılar. Yoksa şimdiye kadar öfkeden köpürür vaziyette oraya gelirler ve Şefler Şefi'ni kafasını koparmakla tehdit ederlerdi.

Hoıg'un morali o kadar düzelmişti ki son metresinin yanına sıvışacağına kadını ayağına çağırdı. O ne de olsa Şefler Şe-fi'ycli. İstediği kadını koynuna alabilirdi. Bırak Diaya eve gelip onu gönül eğlendirirken görsün. Horg karısının böyle bir sahneyle karşılaşmasından memnun olurdu. Draya bazı kadınların Horg gibi güçlü kuvvetli bir erkeğin tadına varabildiklerini kendi gözleriyle görürdü.

Biraz daha şarap içti. İçmeyi de sürdürdü.

Torgunlar Horg'ıın karşısına dikilmek için can atıyorlardı, fakat öfkeden kuduran Skylan bile hemen gemilerine atlayıp savaşa gider gibi paldır küldür denize açılamayacaklarının farkındaydı.. Her şeyden önce Torgunlar'ın, ruhları Kahramanlar Salonu'ndaki Torval ile buluşmak üzere

çabucak yola çıkmak isteyen ölülerine vefa borçları vardı. Bu borcu ödemenin yanı sıra ejdergemilerini de onarmaları gerekiyordu. Norgaard komşu klanın kıyılarına tüm asalet ve kuvvetiyle varmayı arzulamaktaydı.

Ölülerin sayısı şaşılacak kadar azdı. Çoğu ilk karşılaşmada, yani ogreler Torgun kalkan duvarına son sürat çarpıp duvarı dağıttıklarında can vermişti. Torgunlar teke tek dövüşte tıpkı Skylan gibi ogrelerin silah kullanmada yetersiz olduklarım keşfetmişlerdi. Bjorn'un tek yarası çatlak bir kafatasıydı.

Fakat asıl zafer Ejder Kahg'a aitti. Torgunlar ejderhaya saygılarını sunarak onun adına şarkılar söylediler.

Ejder Kahg genellikle bu tür gösterilerden hoşlanmaz ve muharebe biter bitmez çekip giderdi. Fakat Kemik Rahibe-si'nin çaresiz dualarına ilk başta aldırış etmediği için suçluluk duyuyordu, o yüzden Torgunların sundukları hürmeti nazikçe kabul etti. Buna karşın orada uzun süre kalmadı, zira Yektan

lîoyunluğu'nun korkunç kaybını ejder atalarına bildirmesi gerekiyordu. Kahg o gece geri dönmeyi planlamaktaydı. Torgun-lar Ilorg'un karşısına çıktıklarında yanlarında olmaya niyetliydi. Şefler Şefinin kendisini nasıl savunacağını çok merak ediyordu.

Torgunlar ölülerinin naaşlarını saygıyla sahile kadar taşıdılar. Çatışmada ölen savaşçılar silahları, zırhları ve kalkanlarının yanı sıra uzun yolculuklarında tüketmeleri için yiyecek ve birayla birlikte kayıklara konuldular. Kayıklar daha sonra yakılarak denize yollanacaktı.

Tepelerdeki saklanma yerlerinden gelmeye başlayan kadınlardan bazıları aıtık birer dul oldukları haberiyle karşılaştılar. Kadınların da verilecek kötü bir haberleri vardı. Norga-ard'ın karısı Sonja bebeğini, küçücük bir oğlanı kaybetmişti. Bebek ana rahminin dışında yaşayamayacak kadar erken doğmuştu. Sonja da o sırada kaldığı mağarada hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Hareket ettirilemeyecek denli hastaydı.

"Çok üzgünüm, Baba," diyen Skylan elini nazikçe yaşlı adamın koluna koydu. "Yapabileceğim bir şey varsa..."

Norgaard o gün yakın arkadaşlarını kaybetmişti. Geleceğe dair umutları da kayıptı ve üstelik hayatına neşe getiren kadını da her an kaybedebilirdi. Kemik Rahibesi ona tanrıların da canlarını kurtarma uğraşında olduklarını

söylemişti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi ogrelerin mukaddes Vektan Boyunluğu ile beraber yelken açıp uzaklaşmalarını seyretmişti.

Kızarmış gözlerinde yaşlar olmasına rağmen onların o mavi derinliklerinde bir ateş yanıyordu.

Norgaard oğlunun kolunu ezici bir güçle kavradı. “Hoıg’a bunun bedelini ödeteceğim!” diye söz verdi. “Torval adına yemin ederim! Yutmana ilan edeceğim!”

Skylan'ın ağzı bir karış açık kaldı. Tam bahasına saçmalamamasını söyleyecekti ki Gam kulağına eğilip fısıldadı: "Aman iyi diişiin!”

Skylan dostunun tavsiyesine uyarak acele sözler sarf etmeden ağzını kapadı. Norgaard ciddiydi. Horg’u ölümüne bir dövüşe davet etmeye sonuna kadar kararlıydı.

Belki yaşlı adam savaşarak ölmek istiyor ve bunu da bu şekilde yapmayı düşünüyordu. Veya belki de hissettiği ıstırap ve öfke yaşlı adamın yüreğinde bir kıvılcım çakmıştı.

Sebebi ne olursa olsun Şefler Şefi Hoıg’a Vutmana’da meydan okumak bir Şef olarak Norgaard’ın hakkıydı.

Kökeni ulu Klan Şefi Thorgunnd’a ve onun Klan Şefi Kre-ga’ya karşı olan savaşına dayanan Vutmana, klanlar arasındaki sonu gelmez kavgaları bitirmek amacıyla Kemik Rahibeleri tarafından bulunmuş bir müesseseydi. O günlerde klanlar tavuk hırsızlıkları için bile savaşa tutuşup can kaybı verirdi. Vutmana sayesinde bir sorunun çözümü için taraflardan biri ötekini dövüşe davet edebiliyordu. Vutmana yalnızca savaşçılar tarafından başka savaşçılara karşı kullanılabilir, fakat sadece bir Şef tüm klanların Şefler Şefi’ne meydan okuyabilirdi. Dövüşü kazanan Şefler Şefi olma hakkına erişirdi.

Skylan Garn’ı bir kenara çekti. “Ne yapmalıyız, dostum? Bir domuzun bile Şefler Şefi olmaya Horg’dan daha çok hakkı vardır. Yine de Norgaard onunla nasıl dövüşebilir ki? Horg kocaman bir adam. Ogreler kadar güçlü. Norgaard ise sakatın teki.”

“Vutmana’da kararı Torval verir,” diye anımsattı Garn. “Tanrı Horg’un ihanetine çok kızmış olmalı.”

“Doğru,” diye kabul etti Skylan, “ama bazen Hevis hem insanlara hem de tanrılara zalim şakalar yapar. Bir tezgah kurup Horg’un kazanmasını

sağlayabilir.”

Gam dostunun doğru söylediğini itiraf etmeliydi. Hile ve Düzenbazlık Tanrısı Hevis sürekli insanların yazgılarıyla oynar, onları oluşturan iplikleri çözmenin yollarını arardı.

“Skylan,” dedi Gam aniden. “Bir yol daha var.’’ Dostunun kulağına usulca bir şeyler fısıldadı.

Skylan onu kuşkulu gözlerle süzdü. “Emin misin?”

Gam gülümseyerek şaka yollu konuştu: “Senin aksine ben geleneksel Şefin Kanunu beyanı sırasında uyanık kalırım.” Skylan’ın gözleri vahşi bir neşeyle parıldadı. Garn’a sıkı sıkıya sarıldı. “Bana çok büyük bir armağan verdin, kardeşim.” Skylan ogıe kanından kıpkırmızı kesilmiş kılıcını çekerek babasının önüne kadar gitti ve yere diz çöktü. Kılıcı toprağa sapladı.

“Saygıdeğer Baba,” dedi Skylan. Mütevazı bir tavırla konuşurken tevazuunda samimiydi, zira babasının yüzündeki katıksız ıstırabı ve korkunç öfkeyi görebiliyordu. “Beceri ve cesaretinin ispatı olan aziz yaraların sana Vııtmana’da yerine dövüşebilecek bir savaşçı seçme hakkı tanıyor. Heudjunlar davetini kabul edecek olurlarsa bana ayrıcalık tanı. Bırak senin yerine Horg’Ia ben dövüşeyim. Seni Şefler Şefi yapayım!”

Skylan bir eliyle kılıcının kabzasını, ötekiyle de gümüş baltayı kavradı. “Torval adına ant içerim.”

Norgaard’ın dudaklarında silik bir tebessüm belirdi. Skylan’ın kendisine çevrili yüzüne baktığında oğlunun gözlerinde gerçek bir hayranlık* ve saygı gördü.

Bu ileride gururla hatırlanacak bir gündü. Pek çok kötü şey gerçekleşmişti, fakat şimdi tüm bu olaylardan kutlu bir sonuç çıkabilecekmiş gibi gözüküyordu. Noıgaard Şefler Şefi olacaktı, üstelik iyi bir Şefler Şefi olabileceğine tüm kalbiyle inanıyordu. Bu düşünceyle beraber içinde yeni bir hayatın kıpırdanışı-m hissetti. Vindrasi halkını gemilerinin saplanıp kaldığı bu çirkin bataklıktan kurtaracak, onları emin ve müreffeh bir limana götürecekti.

Norgaard oğlunun elini kavradı. Sonra kılıcın sapını tutup yerden çıkardı ve kaldırabildiği kadar havaya kaldırdı. Kılıcı Skylan’a geri verdi. Savaşçılar gür bir tezahürata başladılar.

Morlukları ağrıyan, yeni sargılanmış yaralarından kan sızan erkekler ile kadınlar işlerinin başına döndüler. Kimisi ölülerle kinlisi dirilerle ilgileniyor, bazıları da ejdergemisine verilen hasarı onarmak için çalışıyordu.

Torgunlar geceyi ölülerine saygılarını sunmakla geçireceklerdi.

Şafakta ise onların öcünü almak için yelken açacaklardı.

Draya bir geceyi daha sonuç vermeyen dualarla geçirdi. Güneş yükselince Koca Salon’dan ayrılarak sahile kadar yürüdü. Silahlı Heııdjun savaşçıları pek çok kadın ve çocukla birlikte kıyıda toplanmış sert bakışlarla denizi seyrediyorlar, bekliyorlardı. Heudjunlar ogre saldırısından kurtulmaları halinde Tor-gıınların yardım talebinin niçin reddedildiğini öğrenmek amacıyla çıkıp geleceklerini iyi biliyorlardı. Torgunların ejdergemi-si *Venjekar* tepelerin arasından çıktığında kalabalıkta alçak sesli konuşmalar baş gösterdi.

“Biri Horg’a haber vermeli,” dedi Fria’nın kocası ve Heııd-jun Klanımın Savuş Şefi Sven. Adamın sesi donuk, ifadesizdi. Morg Şefler Şefi olarak halkının yanında bulunmalıydı. Neden bulunmadığını kimse bilmiyordu.

Horg’un dalkavukları kalabalığın eteklerinde gruplanmış-lardı. Hiçbiri harekete geçmeyince Sven Horg’un halen şehirde olup olmadığını merak etti. Belki gece vakti kaçıp gitmişti.

Sven onlara dik dik baktıktan sonra en büyük oğluna işaret etti. “Bari sen git.”

Sven savaşçılarına güç göstermelerini söyledi. Böylece Tor-gunlar meşru bir şikayetleri olsa bile Heudjıın topraklarına davetsiz adım atamayacaklarını anlarlardı. Savaşçılar silahlarını ve kalkanlarını ellerine aldılar. Kalkan duvarı oluşturmamalarına karşın gerekirse onu da yapacaklardı. Torgunlar komşularıydılar ve mağduriyete uğramışlardı. Olup bitenleri kendi ağızlarından aktarmalarına izin verilecekti, fakat sadece belli bir mesafeden. Ejdergemisinin yanaşmasına müsaade edilmeyecekti.

Draya *Venjekafm* yaklaşmasını seyretti. Herkes Rahibe’yi gördü, geldiğini öğrendi. Kadının birkaç cesaret verici söz söylemesini, tanrıların yanlarında olduklarını belirtmesini isteyerek ona umut dolu gözlerle baktılar. Solgun yüzü ve kaskatı sessizliği halkı tedirgin ediyordu. Ejderha kafası şeklindeki pruva karaya doğaı çevrildi. Draya Ejder Kahg’ın tahta

gözlerinde bir ateşin parıltısını görür gibi oldu. Sahilden ayrılarak Koca Salon'a koştu ve kendini Vindrash heykelinin önüne attı.

"Lütfen bana ne yapmam gerektiğini söyle!" diye yakardı.

Biri kapıya vuruyordu. Horg baygınlığı andıran uykusundan metresini neredeyse yataktan düşüren bir irkilmeyle uyandı. Kadın homurdanarak yan dönüp tekrar uykuya daldı.

Horg çıplak vücuduna bir battaniye sardı ve gidip kapıyı açtı. Parlak giinışığı yüzünden görmeyen gözlerini kırpıştırıp kıstı.

"Evet, ne var?" diye asık bir suratla sordu Sven'in oğlunu tanıyınca.

"Torgunlar," dedi genç adam.

Horg gözlerini yine kırpıştırdı. Şaraba doymuş beyni bir süreliğine duraksayarak bunun ne önemi olduğunu düşündü. Sonra her şey bir anda geri geldi.

"Kaç gemi?" diye sordu Şef.

"Sadece bir tane. *Venjekar"*

Horg kafa salladı. "Savaşçıları topla."

"Toplandık zaten, Şef," dedi genç adam. "Babam başlarında. Sana haber vermemi söyledi."

Horg kendine buz gibi gözlerle bakan genç adamı sert bir ifadeyle süzdü.

Şefler Şefi homurdandı. "Adamlara hemen geleceğimi söyle."

"Duyunca sevinçten havaya uçacaklar," diye homurdandı genç adam.

"Ne dedin?" diye böğürdü Horg.

Genç adam sırıtarak oradan koşarak uzaklaştı.

"Baban olacak o bok sana terbiye vermezse ben vereceğim!" diye delikanlının arkasından bas bas bağırdı Horg.

Kapıyı çarptığı gibi uyku sahanlığına gitti ve battaniyelerin altında yatan kadını tekmeledi. Kadın hemen tepki vermeyince bir de kafasına vurdu.

"Bana yiyecek bir şeyler hazırla. Ve şarap getir," dedi Horg kadın yataktan süklüm püklüm kalkarken.

Şefin başı zonkluyordu. Ağzı kupkuruydu. Kana kana içtiği şarap soğuk ve tatlıydı; ağrılarını dindirdi. Zihni açılırken aklına iki gecedir Draya'yı

görmediği geldi. Karısı eve uğramamıştı. Horg bunu düşününce öfkelendi. Kadının yeri kocasının yanıydı.

Horg karısının eve dönmeyi reddetmesi durumunda ne yapacağını biraz da kaygılanarak düşündü. Draya’nı'n başkaldırı-şı kocasının şerefine leke sürerdi. İnsanlar karısını hile kontrol edemediği dedikodularını çıkartırlardı.

Kafasında şimşek çakmışçasına aklına gibi bir fikir geldi. Fikir o kadar inanılmaz ve muhteşemdi ki adamın kanını kaynattı, vücudunda şarap etkisi yaptı.

Horg kendi kendine kıkırdayarak alelacele giyinip kuşandı. Sahile gidecek, ama önce karısının yanına uğrayacaktı.

Salon’un kapısı güm diye açıldığında Draya titreyen bacaklarıyla doğrulmaya çalışıyordu.

“Kaltak!” diye kükredi Horg. “Dün gece eve gelmedin!"

Draya hızla çarpan kalbinin sakinleşmesini bekledi ve adama doğru yavaşça döndü. İki gün iki gecedir neredeyse hiç uyumamış ve yemek yememişti. O sırada bir yay kadar gergindi. Korkuyu bırak hiçbir şey hissetmiyordu. Burnuna adamdan yükselen şarap kokusu çalınıyordu.

“Eve dönmeyeceğim,” dedi ona. “Asla. Seni görmek bile midemi bulandırıyor.”

“Benim de sana bakmaktan zevk aldığım söylenemez, kadın, hele o minnacık memelerin ve cılız kıçın düşünülürse,” dedi Horg zalimce. Cesaretini toplayacak kadar kafayı bulmuştu. “Ama ne de olsa karımsın ve ne dersem yapacaksın.”

“Seninle tartışacak değilim. Kutsal Salon’dan hemen ayrıl. Varlığın tanrıları kızdırıyor.”

“Tanrılarmış!” Horg böğürürcesine bir kahkaha attı. “Hangi tanrılar?”

Draya’nın ağzı açık kaldı. “Aklını mı kaçırdın? Sesini alçalt!” Kapıya doğru yönelerek adamın yanından geçmeye çalıştı. “Torguntar geldiler. Savaşçılarının yanına...”

Horg karısının kolunu kemiklerini kırmak istercesine yakalayıp çevirdi. Draya inleyerek beyhude yere kurtulmaya çalıştı.

“Ogrelerin bana anlattıkları üzerinde biraz düşündüm,” derken leş gibi şarap kokan nefesi kadının yüzüne vurdu. “Tanrıların öldükleri konusunda. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun, Kai Rahibesi? Benim üzerinde

en ufak bir gücün yok! Hiçbir rahibenin yok! Artık bütün o lüzumsuz Rahibelerden kurtulabilirim!”

“Yanılıyorsun, Horg,” diyen Draya dudaklarını zar zor oynatmaktaydı. “Tanrılar ölmediler.”

“Hadi bakalım, Vindrash!” diye karısını bırakmadan avaz avaz bağırdı Horg. “Çarp beni! Yaşadığını ispatla!”

Horg tekrar bir kahkaha patlattı. Leş kokan soluğu Draya’yı neredeyse boğuyordu. Bir koç boynuzundan yükselerek alarm veren boru sesi neşesini böldü.

“Torgunlar.” Horg bu kelimeyi adeta tiksintiyle telaffuz etti. “Norgaard ağlayıp sızlanmaya geldi.”

“Haklı bir şikayette bulunmaya geldiler,” dedi Draya. Sesinin titremesini önlemek için durakladı, sonra meydan okurcasına ekledi: “Halka da bunu söyleyeceğim.”

Horg homurdandı. “Başına gelecekleri düşünüp çeneni kapalı tut.”

Kadının kolunu yine büktü; bu sefer neredeyse dirseğini çıkarıyordu. Kor gibi bir acı Draya’nın bedenini kapladı. Kadın haykırarak kendini bıraktı. Bayılacağından korkuyordu. Horg onu dizleri üstüne çökertip yanıbaşında çömeldi.

“Bana arka çıkacaksın, Draya. Yoksa savaş çıkacak ve suç sende olacak. Halkının dökülen kanından sen sorumlu olacaksın!”

“İnsanlara karşı bir sorumluluğum var! Ben hâlâ bir Kai Ra-hibesi’yim!” diye bağırdı Draya.

Horg nahoş hir tebessüm etti. “Uzun süreliğine değil.” Kapıyı arkasından çarparak çekip gitti.

Draya yaralı kolunu ovuşturarak bir süre daha yerde kaldı, llorg’u, onun kurnazlığını ve inadını hafife almıştı. Horg Ka-i’yi yok etme gücüne sahipti. Bunu yaparsa Vindrasi ulusunu darmadağın ederdi.

Draya bakışlarını tanrıçanın heykeline çevirdi.

“Onu durdurmalısın, Vindrash!” diye fısıldadı.

Belki tanrıçanın gözleri parladı -Draya emin olamadı.

Merasim cüppesini aldı ve yaralı koluna özen göstererek kuşandı. Daha sonra Koca Salon’dan ayrılıp sahile yöneldi. Biraz önünden yalpalayarak

yürüyen Horg, içi şarap dolu bir tulumu sık sık ağzına götürüyordu.

Diaya sahile vardığında Torgunlaıın ejdergemisi alçak omurgası sayesinde kıyıya iyice yaklaşmıştı. Dümenci *Venjekar* konuşma mesafesine getirmekteydi. Ejderha biçimindeki pruva sahile bakıyordu. Ejderhanın gözleri ateş kırmızısıydı. Ejder Kalıg ortaya çıkmamışsa da mevcuttu. Uzun Vindrasi tarihi boyunca ejderhalar klan savaşlarında taraf olmaya yanaşmamışlardı. Ania zaten o güne dek tahrik edilmişlikleri de yoktu.

Gökyüzü açık, bulutsuzdu. Esintisiz havada denizin güdük dalgaları kıyıya vurduktan sonra hafifçe iç geçirerek geri çekiliyor, geride bir avuç köpük bırakıyordu. Güneş Tanrıçası denizin karşı tarafından sert sert bakmaktaydı. Gemideki ve sahildeki savaşçılar ağır zırhlarının içinde terliyorlardı.

Norgaard geminin pruvasında ayakta duruyordu. Yanında Kemik Rahibesi Tıeia vardı. Diaya genç kadının uzun, ince suretini hemen tanıdı. Draya onu sevmek için çok çaba harcamış, fakat gösterdiği sevgi somurtkan, için için kaynayan bakinden başka karşılık alamayınca vazgeçmişti.

Tıeia'yı Yorgunlara geri gönderirken kaygılıydı. Bııınk genç kadının halkına iyi hizmet edemeyeceğinden çekiniyordu. Yine de Treia bir Toıgun'du ve eski Kemik Rahibesi'nin

ölümünün ardından halkına dönmek hakkıydı.

Treia şimdi şerefle ayakta duruyor, ruhkemiğini boynunda gururla taşıyordu. Draya Ejder Kalıg'ın çağrıyı kabul etmesine Treia adına sevinmekteydi. Belki bu olay genç kadına güven verir, gerek kendine gerekse tanrılara olan inancını güçlendirirdi.

Henüz kimse konuşmamıştı. Gemi yeteri kadar yakın değildi. Yanlış anlaşılma iddialarına mahal vermemek için her iki taraftakiler de birbirlerini net olarak duyabilmeliydiler. Hoıg sahilde bekliyordu. Rahat ve kendine güvenir gözüküyor, hattâ yalakalarından bazılarıyla şakalaşıyordu. Nasıl ki Treia Şefinin yanında duruyorsa Kai Rahibesi olarak Draya'nın da yeri Horg'un yanıydı.

Draya kumsaldaki en yüksek noktayı kasıtlı olarak seçip bir kumul tepesinin üstüne çıktı. Halkın sırtı ona dönüktü. Ej-dergemisine baktıklarından kadını henüz görmemişlerdi. Ele-udjunların hiçbiri onun geldiğini bilmiyordu. Draya'yı tek gören tanrılardı.

Kadının bakışları *Venjekaf*a yöneldi. Genç bir adam pruvadaki Norgaard ile Draya'nın yanlarına gelmişti. Elini Norga-ard'ın omzuna koyup bir şeyler söyledi. Draya onu tanıdı; delikanlı Norgaard'ın oğlu Skylan'dı. Genç adamı yıllardır görmemişse de hakkında pek çok hikâye duymuşluğu vardı. Draya delikanlıyı merakla süzdü.

Sakatlığı babasına mani olduğu için klanın yeni Savaş Şefi oydu. Skylan'ın savaştaki hüner ve yiğitliği hakkında öyküler dinlemişti. Ayrıca onun vahşi, pervasız ve dik kafalı olduğunu da duymuştu -Horg'dan.

Ejdeıgemisi artık yerini almıştı. Torgıınlar taş ağırlığı denize atarak gemiyi demirlediler. Horg görüşmeyi başlattı. Dıa-ya'nın gözleri ona çevrildi.

Horg zarar gören taraf rolünü üstlenerek Torgunların niye kavgacı ve dövüşken bir edayla Iieudjun kıyılarına geldiklerini bilmek istedi. Heudjunların komşularıyla bir sorunları yoktu, fakat Torgunların canı kavga istiyorsa Heııdjtınlar bu isteği memnuniyetle yerine getireceklerdi.

Bastonuna dayanan, sallanan gemide düşmemek için tırabzana tutunan Norgaard karşılık verdi. Torgunların büyük bir ogre ordusu tarafından saldırıya uğradıklarını söyledi. Torgun-lar işaret ateşini yakarak komşularından düşmana karşı yardım istemişlerdi. Vindrasilerin Şefler Şefi olarak Horg herhangi bir klan tehlikeye düştüğü takdirde tüm klanları savaşa çağıracağına dair vakti zamanında kutsal bir yemin etmişti. Yeminini bozma sebebi neydi?

Draya Norgaard'ı uzun yıllardır tanıyordu. Onu sevip sayardı. Geleneksel Klan Kaynaşma'sına her gelişinde onunla baş başa görüşmeye gayret ederdi. İkisi çoğu zaman Torgıın halkını ve sorunlarını konuşurlar, fakat bazen söz kişisel meselelerden de açılırdı.

Kadın Norgaard'ın Horg'un sahip olmadığı tüm özelliklere sahip olduğunu bilirdi. Tanrılar Noıgaard'ın aldığı o korkunç yaradan sağ kurtulmasına izin vermişler, fakat kendilerince bir sebepten ötürü onu sakat ve acı içinde bırakmışlardı. Draya adamın gözlerindeki ıstırabı açıkça görmüşse de Norgaard asla çektiği acıdan bahsetmez, asla şikayet etmezdi. Adil hükümler veren iyi bir Şef olarak görülürdü. İyi bir koca ve baba olduğu söylenirdi. Zekiydi, bilgeydi. Şimdi de Horg'u aptal yerine koyarak ona hak ettiğini veriyor, hasınım rehavete sevk ederek onu tuzağına çekiyordu.

Horg gürleyerek karşılık verdi. '‘Yardımına gelmedim çünkü tanrılar bunu yasakladılar!” Eliyle Skylan’ı gösterdi. “Ogre-leıi başınıza oğlun sardı! Oğlun onları kıyılarınıza çekti! Onlarla dövüşmek oğlunun göreviydi. Benim savaşçılarım ogrelerin bize de saldırmaları halinde evlerini ve ailelerini korumak için burada kaldılar.”

Norgaard ses çıkarmadı. *Venjekar**daki Torgunlar ses çıkarmadılar. Sahildeki Heudjun halkı da ses çıkarmadı. Tek ses ej-dergemisinin gövdesine çarpan dalgalardan geliyordu.

Sonra Norgaard konuştu. “Yalan söylüyorsun, Horg Thekk-son. Ogrelerin Heudjıınlara neden saldırmadıklarını iyi biliyorsun.”

Skylan babasının önünde eğildi ve yerden bir şey alıp havaya kaldırdı. Draya ilk başta onun ne olduğunu seçemedi, sonra da hayretten ağzı açık kaldı. Skylan elinde bir öğrenin kafasını tutuyordu. Herkesin görmesine yetecek kadar havada tuttuktan sonra kelleyi Horg’a fırlattı. Tüyler ürpertici nesne Horg’un önünde kumlara saplandı.

Horg ölümün etkisiyle donuklaşmış gözleri üzerine çevrili kelleye uzun uzun bakarken beti benzi attı; suratı neredeyse kanlı başınki kadar solgundu.

“Bakıyorum da ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz,” dedi Norgaard.

Draya’nın kanı kaynadı, midesi büzüldü. Kalbi hızlandı, avuçları terledi. Kalkan duvarında saldırı emri bekleyen savaşçıların da benzer hisleri anlattıklarını duymuştu.

Horg dudaklarını yaladı. Kavga etmeden vazgeçecek değildi. Draya onun beladan sıyrılabileceği bir yol bulmak için kara kara düşündüğünü görebiliyordu.

Vindrash, bana yardım et! diye dua etti Draya. *Bana cesaret ver.*

Kumulun üstünde yapayalnız duran Draya karşıdaki Nor-gaard’a seslendi. “Bu Vektan Boyunluğu’nu aldığın anlamına mı geliyor, Şef?”

Kalabalığın içinden toplu halde hayret nidaları yükseldi. Başlar bir anda onun bulunduğu tarafa çevrildi. Şaşkınlıktan gözler ve ağızlar kocaman açıldı, çeneler aşağı sarktı. Ona hayretle bakanların arasında Horg’da vardı. Adam kaşlarını çatarak ellerini yumruk yaptı.

“Kai Rahibesi.” Norgaard saygıyla eğildi. “Oğlumun neredeyse canından olmasına rağmen mukaddes boyunluğu geri alamadığımızı bildirmekten

derin üzüntü duyuyorum.”

Norgaard sesini iyice yükseltmişse de hiç gereği yoktu. Kalabalık o kadar sessiz, o kadar ilgiliydi ki fısıldasaydı bile ağzından çıkan her kelime duyulurdu.

•“Kellesi şu namert korkağın” -Norgaard Horg’u gösterdi— “önünde yatan tanrıbey bize Vektan Boyunluğu ile gelip nispet yaptı. Vindrasi Tanrıları’nın öldükleri ve elindeki boyunluğun bunu ispatladığı savında bulundu. Onun tanrılarına tapmamızı ve bizi rahat bırakması için ona gümüş ve sığır vermemizi istedi. Biz ise haracımızı kanımızla ödedik!”

Torgunlar tezahürat ettiler. Heudjıınlar huzursuzca kıpırdanarak asık suratlarla birbirlerine baktılar.

Norgaard konuşmasını sürdürdü. “Ogre tanrıbey moralimizi bozacağı umuduyla Vektan Boyunluğu’nu muharebede takma cüretini gösterdi. Ama bu bize cesaret verdi. Kemik Rahibemiz” -yanında duran Treia’yı işaret etti- “Ejder Kahg’ı çağırdı. Ejderha da mukaddes boyunluğun kaybına çok kızdı. O da ogrelere saldırdı ve yardımları sayesinde ogreleri kuyruklarını kıstırmış köpekler gibi kaçırttık.”

“Ogreleri yenip tanrıbeylerini öldiirdüyseniz boyunluk nerede?” diye sert bir sesle sordu Sven.

Norgaard elini gururla Skylan’ın omzuna koydu. “Oğlum boyunluğu takan tanrıbeyle teke tek dövüştü. Skylan ogıeyi öldürüp boyunluğu kahpe evladının boynundan aldı. Gel gör ki ogreler şerefli dövüşmezler. Şamanları oğluma kötü büyüler yapıp onu öyle bir felç etti ki Skylan parmağını bile oynatamadı, Sonra da boyunluğu oğlumun elinden alıp gemisine kaçtı. Gemi hemen demir aldı.”

“Onları niye takip etmediniz?” diye kaşlarını çatarak sordu Sven.

“Ogreler ejdeıgemimizi yakarak gemiye hasar verdiler. Bütün gece onu tamir etmekle uğraştık. Bazı savaşçılarım peşlerinden yüzmeye kalktı," diye gururla ekledi Norgaard, “ama yetişemediler.”

“Peki ya Ejder Kahg?” diye sordu Draya. “O niye boyunluğu ogrelerden almadı?”

Norgaard dönüp Treia’ya baktı. Ejder Kahg ile ilgili tüm meseleler Kemik Rahibesi’ne aktarılırdı.

Treia’nm gönülsüz bir hali vardı. Bazen kulak tırmalayan tiz ve keskin bir sese sahipti. Bunun farkında olduğu için kalabalık önünde konuşmayı hiç sevmezdi.

“Ejder Kahg...” Sesi tedirginlikten çatladı. Şöyle bir yutkunup baştan başladı. “Ejder Kahg ogıe gemilerine saldırması halinde ogrelerin boyunluğu yok edeceklerinden çekindi.”

Ejderha büstünün tahta gözleri kızıl bir parıltıya büründü. Belki sebep geminin konumunda ndı, fakat gözler sanki Horg’a bakıyordu. Onun yüzünden ogreler şimdi kudretli beş Vektia ejderhasından birine sahiptiler.

Draya bu haberi metanetle karşıladı. Bir anlığına da olsa felaketin önlendiğini ümit etmişti. Ancak tanrılar başka türlü bir karara varmışlardı, tabi karara varmayı hangi tanrıların yaptıkları şüpheliydi. O an için kontrol Raj Tanrıları’nda görünüyordu.

Horg son bir gözüpek girişimde bulundu. “Yalan!” diye tısladı. “Hepsi yalan. Size gerçeği söyleyeyim. Birkaç hafta önce bozkır klanlarından birini ziyarete gitmiştim. Gece vakti hırsızların saldırısına uğradım. Onlara karşı koydum, ama çok kalabalıktılar ve boyunluğu benden aldılar. Kimseye bundan bahsetmedim, çünkü hırsızları bizzat bulup intikam almaya kararlıydım. Ve şimdi o hırsızın adını koyabilirim. Skylan Ivorson! O ve Torgun yağmacıları boyunluğu çaldılar! Torgunların savaşı kaybedecekleri kesinleşince boyunluğu ogrelere o verdi!”

Gemideki Torgunlar hiddetle bağrıştılar. Savaşçılardan birkaçı suya atlayıp sahile doğru yüzmeye başladı. Norgaard’m kati bir emriyle suyun içinde kalakaldılar.

Heudjunların kafaları karışmıştı. Kime inanacaklarını bilemediklerinden aralarında tartışmaya başladılar. Horg’un yalakaları ona desteklerini yaygara kopartarak dile getirdiler. Sven gibi bazıları ise kaygılıydılar ve Horg’a çatık kaşlara bakıyorlardı. Norgaard Heudjunlar arasında saygı görürdü. Horg ise görmezdi. Çok az insan ona güveniyordu. Yine de onların Şefiydi. Klanlarının haysiyeti söz konusuydu. Horg’a inanmak istiyorlardı.

Norgaard gözlerini Draya’ya çevirerek sıradaki hamlesini ona önceden belli etti. Kadın Şef’in demek istediğini anlayarak başını hafifçe aşağı yukarı salladı.

“İkimizin de elinde delil olmadığı için hükmü Kai Rahibe-si’ne bırakıyorum,” dedi Norgaard.

Horg da dahil herkes Draya’ya döndü. Horg un yüzünde bütünüyle haksız sayılmayacak bir güven ifadesi belirdi. Dra-ya daha önce ona hiç karşı gelmemişti.

Benden korkuyor, diyor olmalıydı kendi kendine. Bana

ihanet etmeyi gözü yemez. Ona ne yapacağımı iyi biliyor.

Draya derin bir nefes aldı. Yanında duran kimse yoktu. Kum tepeciğinde yalnızdı. Yine de ilahi bir elin desteğini hissetmekteydi.

“Torgıın Şefi Norgaard doğruyu söylüyor.” Draya’nın sesi gür, berraktı. “Yalan söyleyen Horg’dur. Çekip gitmeleri ve bizi rahat bırakmaları karşılığında Vektan Boyunluğu’nu ogrele-re devrettiğini işaret ateşinin yakıldığı gece bana itiraf etti. Horg anlaşmanın bir parçası olarak ogrelere Yorgunları da verdi. Heudjunlar bu yüzden yardımınıza gelmediler, Norgaard. Şefin ogrelere verdiği söz yüzünden.”

Horg öfkeden kıpkırmızı kesildi. Kalın kaşları iyice çatıldı. Konuşacak gibi oldu, fakat Sven önce davrandı. Savaşçıların arasından çıkarak Draya’nın karşısına geçti.

“Mukaddes boyunluğun kayıp olduğunu biliyordun, Kai Rahibesi,” dedi suçlayan bir ses tonuyla. “Niye şimdiye kadar bize gerçeği söylemedin?”

Draya kendini boğulur gibi hissediyordu. Omzundaki el onu daha sıkı tuttu.

“Horg’dan ve bana yapabileceklerinden korkuyordum,” yanıtını verdi. Cüppesinin yenini sıyırarak kolundaki morlukları gösterdi. “Utanıyordum.”

Draya başım gururla kaldırdı.

“Kai Rahibesi olarak Vindrash adına yemin ederim ki doğruyu söylüyorum.” Elini boynuna taktığı gümüş ejderha kolyesine götürdü. “Norgaard Ivorson, seni doğruyu söylediğine dair Vindrash adına yemin etmeye çağırıyorum.”

“Vindrash adına yemin ederim,” dedi Norgaard kendinden emin bir halde. “Ve ogreleri elimize teslim edip bize zafer kazandıran Torval adına da yemin ederim.”

“Bu herif yalancının teki,” diye haykırdı Horg, “ve karım da öyle! Bu işte ortaklar! Draya boyunluğu çalmaları için Torgun-lara ödeme yaptı. Railerin uzun zamandır boyunluğun kaybına öfke duyduklarını hepiniz biliyorsunuz!”

Draya Norgaard'ın dudaklarında bir tebessüm belirdiğini gördü. Bu akıl almaz ithama tek bir karşılık verilebilirdi ve Draya ansızın Norgaard'ın geldiğinden beri bu tuzağı kurmakta olduğunu anladı. Horg tuzağa düşmekle kalmamış, içine çivileme atlamıştı.

"Torgunların şerefine laf edildi," dedi Norgaard. "Bu meseleyi çözmenin tek bir yolu var. Vutmana çağrısında bulunuyorum! Bırakalım hükmü tanrılar versinler."

Adam savaşçılarına doğru döndü. "Torgunlar bu davetimde bana arka çıkmaya hazırlar mı?"

Savaşçılar *Venjekaf* sallayacak kadar gür bir sesle bağırdılar.

"Teklifini kabul ediyorum!" diye seslendi Horg. Etrafındaki savaşçılara kendinden emin bir ifadeyle baktı. "Heudjunların şerefi söz konusu! Heııdjunlar yanımdalar!"

Rai Rahibeleri Vutmana adıyla bilinen Meydan Okuma Ra-nunu'nu ilk çıkardıklarında böyle bir uygulamanın suistimal edilebileceğini bilecek kadar akıllıydılar. Frenlenmediği takdirde daha bıyıkları bile terlememiş her delikanlı bir Şef'e meydan okuyabilirdi. Bir Rlan Şefi vaktinin çoğunu rakiplerini savuşturmakla geçirebilirdi.

Railer işte bu yüzden bir Şefin kendisiyle beraber dövüşmelerini kandaşlarından isteyebileceğini duyurmuşlardı. Meydan okuyan savaşçının klandaşları teklifi kabul etmeleri durumunda canlarını feda etmeye hazır olmalıydılar. Buna ek olarak meydan okuyan kişi malvarlığını da ortaya koymak zorun-ilaydı. Tanrılar yanında olmazlarsa hakareti sebebiyle galibe halın sayılır bir meblağ ödemesi gerekirdi. İşte tüm bu sebeplerden dolayı birine meydan okumak hafife alınmaması gereken çok ciddi bir girişimdi.

Horg'un kendine güveni tamdı. Heudjun savaşçıları ona inansalar da inanmasalar da kavgadan kaçacak değillerdi.

Fakat uzunca bir süre geçmesine rağmen kimse konuşmadı. Morg kaşlarını çatarak Sven'e doğru döndü. "Eee? Ne bekliyorsun? Bu yaygaracı köpeklerden korkmuyorsun ya?"

Sven dişlerini sıktı. Horg'u sen gözlerle süzdü. "Başkaları ne yapar bilmem," diye duyurdu. "Ama ben yalancı, sarhoş ve zorba olduğuna inandığım birinin kıçını kurtarmak için dövüşecek değilim. Bize utanç getiren birinin."

Sven savaş baltasını Horg’un önüne attı. Silah ogıenin kellesinden çok da uzak olmayan bir yere düştü.

Horg’un gözleri pörtledi. Öfkeden patlayacak gibiydi. “Dövüşmeyeceksin, Sven Teinar, çünkü ödleğin tekisin!” Horg etraftakileıe kötü kötü baktı. “Peki ya sizler? Hepiniz de namert misiniz?”

Cevap olarak Sven’in oğullan silahlarını gururla yere attılar. Diğer savaşçılar da onlara katılarak silahlarını Şeflerinin önüne fırlattılar. Kadınlar tezahürata başlayarak onlara destek oldular. Horg’un son metresi de ellerini delicesine çırpıyordu.

Geriye yalnızca Horg’un dalkavukları kaldı. Ne kazanıp ne kaybedebileceklerini değerlendirirlerken silahlarını ellerinden bırakmasalar da Horg’clan yavaş yavaş uzaklaştılar. Hiçbiri ona bakmıyordu.

Horg kızgın ve şaşkındı. Ağzını açmaması gerekirdi, fakat epey şarap içmişti ve dilinin kontrolü alkolün elindeydi.

“Kahpe çocukları!” diye böğürdü. “Beş para etmez canlan-

nızı kurtardım! Tanı iki yüz ogreydiler! Gecenin bir vakti uluyarak tepenize binecek, boğazınızı kesecek, kadınlarınıza tecavüz edecek ve evlerinizi yakacak iki yüz ogre! Küflü bir incik kemiği karşılığında çekip gittiler ve sizi..."

Horg kekeleyerek durdu. Ağzından ne kaçırdığını yeni fark ediyordu.

Sven, Horg’a nefret dolu güzlerle baktı. “Öyleyse itiraf ediyorsun. Ogrelere mukaddes boyunluğu verdin ve çalındığını iddia ederek yalan söyledin.”

“Hiçbir şey itiraf etmiyorum,” dedi Horg surat asarak. “Tüm Heudjunların korkak oldukları hariç."

Sven gemideki Norgaard’a doğru döndü. “Torgun Şefi, utancımız çok büyük. Ölülerinizin ruhlarından bizi affetmelerini rica ediyoruz. Horg Thekkson’a Vutmana’da meydan okumakta serbestsiniz. Size karşı çıkmayacağız.”

Sven kumsaldan ayrıldı. Oğullarının yanı sıra diğer savaşçılar da onu takip ettiler. Kadınları da destek olduklarını göstermek için kollarını kocalarının omuzlarına atarak ve çocuklarına sessiz olmalarına dair heyecanlı, gürültülü buyruklar vererek onlarla beraber gittiler.

Horg sırtında bir acı hissettiği için aşağı bakan ve karnına bir mızrağın saplanmış olduğunu gören bir adam kadar şaşkın durumdaydı.

Torgunlar ejdergemilerini kıyıya yanaştırdılar. Adamlar yanaşma sürecine yardım için gemiden atladılar. Norgaard onlarla beraber suya atlamadı. İskele tahtasını kullanarak karaya çıkmak zorundaydı. Horg'un gözleri parlamaya başladı. Suratındaki kurnazlık ifadesi geri dönmüştü. Dalkavuklarına bakıp sırıttı. Draya onun ne dediğini dtıyamasa bile tahmin edebiliyordu.

"Bir sakatla dövüşeceğim," dedi Şefler Şefi.

Yalakaları doğru adama oynadıklarından memnun bir halde onun etrafına toplanarak gülüştüler.

Dalgaları yararak kumsala doğru yürüyen Skylan ile Norga-ard karşılıklı bakıştılar; sonra Skylan başını geriye atıp kahkahalarla güldü.

Draya'nın içini bir heyecan kapladı.

Vutmana'daki kurallardan biri de Şeflerin kendi yerlerine dövüşecek birer temsilci seçebilmeleriydi.

Anlaşılan Hoıg bu kuralı unutmuştu.

"Teşekkürler, Vindrash!" diye fısıldadı Draya.

A

Draya Tanrılar Koca Salonu'na dönüp de onu boş bulunca şükretti. Kısa zamanda Fría ile diğer Kemik Rahibeleri'ni toplaması, ayrıca Vutmana'ya hazırlanmak için yamakları da çağırması gerekecekti. Fakat şimdilik Vindıash ile baş haşaydı.

Horg sakat Norgaaıd'la karşı karşıya gelmeyecek, onun yerine oğlu Skylan ile dövüşecekti. Anlaşılan Hoıg temsilci hakkını unutmuşaı. Hiç bilmiyor da olabilirdi. Meydan Okuma Kanunu her yıl geleneksel olarak düzenlenen Klan Kaynaşması sırasında bir kez okunurdu. Horg okumalara hiç ilgi göstermezdi ki bunda haksız da sayılmazdı; okumaların günlerce sürdüğü olurdu. Horg vaktini arkadaşlarıyla güreş tutarak veya gece âlemlerine hazırlık amacıyla bol bol uyuyarak geçirirdi.

Vindıasi Tanrıları Vutmana'da hüküm verirler, kimin zafer kazanacağını ve Şefliğe en uygun olacağını kararlaştırırlardı. İyi de Vindrasilerin tanrıları bu sefer hüküm vermeye layık mıydılar?

Draya bu soruyu şüphe dolu bir ıstırap içinde düşündü.

Vektan Boyunluğu’na sahip çıkamayacak kadar güçsüz olan Vindrasi Tanrıları, onun Vindrasilerin en büyük düşmanlarından birinin eline geçmesine göz yummuşlardı. Draya'nın tek zayıf tesellisi ogrelerin onun ne olduğunu ya da nasıl kul-lamlacağını bilmemeleriydi. Ancak zamanla öğrenebilirlerdi ve buna izin verilemezdi. Vektia Ejclerhası’nm ruhkemiği geri alınmalıydı.

Ne kadar yıldırıcı bir görev! Tam seksen kış görüp geçirdiğini iddia eden Luknar Klanı’na mensup yaşlı bir adam çocukluğunda, yani nasıl ki tanrıları göklere hükmediyorlarsa Vin-drasilerin de denizlere hükmettikleri şanlı günlerde ogrelerin diyarını ziyaret ettiğine dair öyküler anlatırdı. Fakat o günlerden bu yana uzun yıllar geçmişti. Vindrasiler denizleri aşıp og-re topraklarına gitmeyeli çok olmuştu. Vindrasi ulusunun şanı artık yaşlı bir adamın silinen hafızasından ibaretti.

Artık kimse ogrelerin diyarının nasıl bulunacağını bilmiyordu. Vindrasi ejdeıgemilerinin yabancı denizlerde sefere çıkması gerekmekteydi ve belki de canlarını kurtarabilecek bu görev için başlarında güçlü, akıllı, bilge bir Şefler Şefi olmalıydı. Hoıg çoğu kez öylesine sarhoştu ki yatağını bile bulmakta zorlanıyordu. Üstelik de Draya’clan ve Kaderden kurtulacağına dair tehditler savuruyordu.

Tanrıların doğru bir hüküm vereceklerine güvenilebilir miydi?

İmanı Draya’nın varoluş sebebiydi. Kendi yaşamı giderek daha sefil bir hale geldikçe destek için Vindrash’a tutunur, tanrıçadan huzur ve teselli bulur olmuştu. Fakat artık Vindrash ona tutunur gibiydi.

Torval büyük bir savaş verip kaybetmişti. Tanrıça Desiria ölmüştü. Vindrash düşmanları tarafından bulunacağı korkusuyla saklandığı için kullarının dualarına cevap veremiyordu. Vindrasi Tanrıları bütünüyle mağlup edilirlerse onlara istinat edenler de güçlü düşmanlarına karşı zayıf ve savunmasız kalırlardı. Vindrasiler asırlarca fatih olmuşlardı. Şimdiyse onlar fethedilmiş, toprakları yabancılar tarafından istila edilmiş, yabancı krallara boyun eğmeye zorlanmışlardı.

Bu da Draya’ya korkunç bir karar verme sorumluluğu yük-lüyordu. Halkının geleceği konusunda kendi canları için mücadele eden tanrılara güvenebilir miydi?

Vindrash heykelinin önünde diz çöktü ve sorusunu tanrıçaya yöneltip gelecek cevabı titreyerek bekledi.

Tanrıçanın gözleri boştu. İçlerinde yaşam kıvılcımı yoktu.

“Bana bunu yapma!” diye haykırdı Draya. Yumruklarıyla Koca Salon’un zeminini dövdü. “Sana güvenebileceğimi söyle!”

Tahta duvarlardaki çatlaklardan geçen rüzgarın fısıltısını duydu. Çocukların kahkahalarını ve ölü bir balık için kavgaya tutuşmuş deniz kuşlarının çığlıklarını duydu. Avlanan bir şahinin bağrışını duydu.

Draya kollarını dizlerine dolayarak yerde tortop oldu ve uzun uzun inledi. Öyle yorgundu ki. Etrafını karanlıklar sarmıştı. Yapayalnızdı.

“Bana bir cevap ver!” diye dua etti.

Cevap sessizlikti.

Draya hafifçe doğruldu.

Belki de cevap buydu...

O akşam Heucljun Rahibeleri Tanrılar Koca Salontı’nda toplandılar. Genç yamaklar heyecan içindeydiler. Vutmana’nın feci öneminden bihaber oldukları için onu bir bayram gibi görüyorlardı. Büyükleri ise daha sakindiler, zira sonuç ne olursa olsun Heudjunların yaşantısının tepetaklak olacağını iyi biliyorlardı.

“Horg aklanırsa hapı yuttuk,” demişti Sven. “Eline geçen her fırsatta ona karşı çıkanlardan intikam alacak. Üstelik bu konuda elimizden gelen hiçbir şey yok.”

"Yapman gerekeni yaptın, kocacığım,” diye kestirip atmıştı Fria. “Horg kendi sefil kıçını kurtarmak için kutsal boyunluğu düşmanlarımıza verdi. Bu kadar canavarca bir suça göz yumamazdın.”

Fria kocasına sarılmıştı. "Nasıl bir sonuç çıkarsa çıksın, sevgilim, seninle gurur duyuyorum. Doğru olanı yaptın ve tanrılar da ona göre hüküm verecekler.”

"Seninle evlenmekle iyi etmişim,” demişti karısına Sven, sevgi dolu bir sesle. Sonra da onu alnından öpmüştü.

Koca Salon’un içi kadın sesleriyle yankılanıyor, herkes tören hakkında bildiklerini diğerlerine aktarıyordu. Oraya daha önce hiç Vutmana’ya başkanlık etmemişti. Ne o ne de diğer lleudjun Rahibeleri hiç Vutmana görmemişlerdi. Horg babası ölünce Şefler Şefi olmuş, ona meydan okuyan da çıkmamıştı. Heudjunlar hatalarını çok geç fark etmişlerdi ve şimdi de onun bedelini utanç ve yüz karasıyla ödüyorlardı. Horg’un şerefsizliği

onların şerefsizliğiydi. Vindrasilerin en fakir klanı Tor-gıın'ıın Heudjun'a baskın gelmesi, Şeflerinin yeni Şefler Şefi olması yutması zor bir lokmaydı.

Uzun zaman önce beykent olma konusunda Vindra-holm'da yaşayan Heudjun Klanı ile Einholm'da yaşayan Sve-gund Klanı arasında anlaşmazlık çıkmıştı. Anlaşmazlığı çözme görevini efsanevi Kai Rahibesi Kız-Oğlan Griselda üstlenmişti. Griselda sırayla her iki kente de uğramıştı. Vindraholm'a vardığında güneş ısıl ışıklı. Einholm'a uğradığında ise şehre hafızalardaki en güçlü fırtınalardan biri vurmuştu. Tanrıların tercihleri apaçık ortadaydı.

Norgaard'ın düelloyu kazanması halinde Heudjunlar atalarından miras anayurtlarının muhafızları olarak kalacaklar, fakat artık kentin egemen klanı olmayacaklardı. O şeref Torgun'a geçecekti. Norgaard Luda'dan ayrılıp Vindraholm'daki Şefin uzunevine yerleşecek, beraberinde hane halkını ve pek çok savaşçıyı da getirecekti. Heudjunlar daha şimdiden bunun nasıl bir şey olacağını görüyorlardı, zira Toıgunlar kumsala kamp kurmaktaydılar. Torgun savaşçıları kısa süre sonra sokaklarda kasıla kasıla gezeceklerdi.

“Vutmana'yı bir an önce başlatmalıyız," dedi Diaya orada toplanan Rahibeler'e, “yoksa sorun çıkacak.”

Rahibeler onunla hemfikirdiler. Halkın ruhsal durumunun farkındaydılar. Salon'daki hemen hemen tüm kadınlar kocalarının ve oğullarının, kardeşlerinin ve babalarının öfkeyle atıp tutmalarını dinlemişti.

“Şefler Şefi'nin yaptıklarını tasvip etmiyorum." dedi Fria konuşmak için ayağa kalkarak. “Tam tersine. Yine de tören başlayana kadar Toıgunların eve dönmeleri iyi olur. Erkeklerimiz onlarla kavgaya tutuşmayacaklarına söz verdiler, ama bu sözü tutmaları güç olacak, özellikle de T'oıgun savaşçıları yeni çıkmış boynuzlarını sergileyen geyikler gibi şehirde caka satarlarsa.”

Draya onunla mutabık olduğunu belirttikten sonra ilk iş olarak Fria'yı meseleyi izah etmesi için Noıgaard'a haberci olarak yolladı.

Norgaard durumu tamamen anlayışla karşıladığı cevabını verdi. O ve Toıgunlar sular yükselir yükselmez evlerine yelken açacaklardı.

Draya bu tepkiden hoşnuttu. Norgaard aklı başında biriydi. İyi bir Şefler Şefi olacaktı.

“Ve,” dedi Fria dostunun elini sıkıp kulağına heyecanla fısıldayarak, “Norgaaıd'ın dul kaldığını öğrendim. Genç karısı dün gece doğum yaparken

ölmüş. Bu tabi ki üzücü bir durum, ama işleri de kolaylaştırıyor. Artık lüzumsuz bir keşmekeş ve boşanma yaşanmayacak.”

“Norgaard’ın karısının ölmesine çok üzüldüm,” dedi Draya. “İyi de ne demek istiyorsun? Aralarında boşanmanın lafı mı ediliyordu?"

Fria ona şaşkın gözlerle baktı. “Sakın aklıma gelmedi deme, Draya! Tanrılar adil davranırlarsa yakında yeni bir kocan olacak.”

Draya’nın nefesi kesildi. Şefler Şefi değişikliğinin halkını nasıl etkileyeceğine öyle çok kafa yormuştu ki Vutmana’nın kendisini nasıl etkileyeceğini düşünmemişti bile.

Kai Rahibesi’nin Şefler Şefi ile evlenme mecburiyeti vardı. Şef tıpkı Noıgaard’ın kısa süre öncesine kadar olduğu gibi zaten evliyse kanun karısından boşanmasını gerektiriyordu. Böy-lesi çok şerefli bir boşanmaydı. Kadın hatırı sayılır bir nafaka almasına ilaveten kendi evinde kalabileceği gibi ailesinin yanına da dönebilirdi. Fakat dul kalmış olan Norgaaıcl zaten yeni bir eş alacaktı.

Draya adamı kocası olarak düşündü. Noıgaard ondan on yaş hattâ daha fazla büyüktü. Ondan hoşlanmasına rağmen adamın hayal kırıklığı içinde olduğunu biliyordu -Norgaard sürekli acı çeken sakat bacaklı, asık suratlı ve neşesiz biriydi. Kadın derin bir iç geçirdi.

“Senin için iyi bir koca olur, Draya,” dedi Fıia ona. “Sana çocuk verebilir. Üstelik seni dövmez de.”

İyi bir kocanın nitelikleri bununla mı sınırlı? diye kafa yordu Draya. Yani beni dövmemesiyle mi?

Evliliklerin hep aileler arasında görücü usûlüyle düzenlendiği bir toplumda çok az kimse aşk evliliği yapardı. Aşka dair şarkılar evlendikten *sonra* yazılırdı ve bazı şairlerin boş konuş-maçlıklarını anlamak için Draya’mn tek yapması gereken Sven ile Fria’mn birbirlerine nasıl baktıklarım görmekti. Gerdeğe girmeden önce birbirlerini hemen hemen hiç tanımayan kadınlar ve erkekler aşkı genellikle evlilik yeminlerini ettikten sonra bulurlardı.

Draya da böyle bir bağın hasretini duyuyordu. Onun yerine kendini sevgisiz bir yataktan çıkıp bir başka sevgisiz yatağa girerken görmekteydi. Tek umudu bir çocuktu. Tesellisi bu olacaktı.

“Vutmana için bir tarih belirlemeliyiz,” diye Rahibe’ye hitabetti Draya. “Tiim klanlar en çabuk ne zaman haberdar edilebilir? Diğer klan şefleri de halkları adına düelloya tanıklık etmek isteyeceklerdir.”

Kai Rahibesi ulakların Vindraholm’dan ayrılıp diğer klanlara haber götürmelerinin ve klan şeflerinin yola çıkıp Vindra-lıolm’a varmalarının ne kadar süreceğini hesapladı. Neyse ki hava deniz yolculukları için iyiydi. Şeflerin çoğu denizden gelirdi. Draya havanın bozulması ihtimaline karşılık bir iki gün daha ekleyince Vutmana için iki haftalık bir sürenin rahat rahat yeteceğine hükmetti. Tören Desiria’nın son haftasında düzenlenecekti.

Bahar ayı, umut ve yeniden doğuş zamanı olan Desiria’ya Yaşam Tanrıçasının adı verilmişti. Ne feci bir istihza! diye aklından geçirdi Draya. Aklına mutsuz edici bir görev daha gelmişti. Halka tanrılar hakkındaki korkunç haberi iletmesi gerekiyordu. Tüm bu kargaşa ve çalkantı düşünüldüğünde bu hiç de iyi bir zaman değildi, ancak Draya haberi bizzat iletmezse bu işi kocasının yapacağından korkuyordu. Zaten Hoıg onu böyle davranmakla tehdit etmişti.

Sonra Draya kocasının tehdidini gerçekleştirmeye cesaret edemeyeceğini anladı. Horg düelloyu kazanacak olursa Toı-val’in ona arka çıktığım iddia edecekti. Gidip de halka Tor-val’in öldüğünü anlatması aptalca olurdu.

Draya hiç vakit kaybetmeden Norgaard’a Torgunların iki hafta sonra dönmeleri gerektiğini iletti. Horg’a da bir ulak yolladı. Gönderdiği kız kısa süre sonra Horg’un çekip gitmiş olduğu haberini getirdi. O ve dalkavukları ava çıkmışlardı.

“Herhalde ormanda şarap testisi bulabilmek için döıt dö-nüyorlardır,” dedi Fria surat asarak. “İnsanların onun hakkında ne hissettikleri düşünülecek olursa gitmesi iyi olmuş.”

Draya’nın üzerinden müthiş bir yük kalktı. Horg’un Vutma-na’ya kadar uzaklarda, çok uzaklarda kalmasını umuyordu. Tören gününe kadar onunla konuşmak, onu görmek, onu düşünmek istemiyordu.

Törenden sonra ise...

Belki de sonra diye bir şey olmazdı.

Çok, çok uzun zaman önce Thorgıınnd Sigrund adlı bir Klan Şefi, rakibi Bozkırlı Krega adlı bir diğer Klan Şefi’ne savaş ilan etmişti. Savaş masum sayılabilecek bir sebepten çıkmıştı. Şef Krega kendi klanından daha güçlü Thorgunnd’un klanıyla ittifak kurabilmek için Şefin kızıyla evlenmek

istedi. Genç kadın hakkı olduğu üzere evlilik teklifini reddetti, zira Krega yabanıl hödüğün teki olduğuna dair bir şöhrete sahipti.

Alınan ve öfkelenen Krega, akranı Thorgunnd'dan kızını kendisiyle evlenmesi için zorlamasını istedi, fakat Thorgıınnd reddetti. Kısa bir müddet sonra Thorgunnd'un en genç ve en gözde oğlu ormana girdi ve bir daha geri dönmedi. Thor-gunncl onu aramaları için adamlarını yolladı. Adamlar oğlanı Krega'nın topraklarında buldular. Sırtına bir ok saplanan oğlan ölmüştü.

Çok kızan Thorgıınnd evladının ölümüne karşılık kan parası talep etti. Krega oğlanın kazara öldüğünü söyleyerek reddetti. Adamları ava çıkmışlar ve oğlanı geyik zannetmişlerdi. Krega daha da ileri giderek oğlanın topraklarını ihlal ettiğini belirtti; daha en başta o bölgeden uzak durmalıydı.

Thorgıınnd Krega'nın oğlanı öldürdükten sonra cesedini kendi topraklarına çektiğinden şüpheleniyorsa da bu fikrini is-

patlayamaclt. Krega kan parası ödemediğinden klanlar savaşa tutuştu.

Her iki Şef de yanlarında savaşmaları için müttefiklerini yardıma çağırdı. Djevakfenler Krega'nın yanında yer aldılar. Martegnanlar Thorgunnd ile güçlerini birleştirdiler. Cenk meydanında zafer kazanmakla yetinmeyen savaşçılar akranları Vindrasilerin evlerini yakıp yağmaladılar, kadınlarının ırzına geçtiler ve çocuklarını köle olarak sattılar. Ölenlerin akrabaları intikam peşine düştükçe her bir muharebe bir başkasını te-tikledi. Sonunda tüm klanlar korkunç bir çıkmaza düştü.

Kailer Vindrasi halkının geleceği olan mert delikanlıların cenk meydanında can vermelerini izlediler. Kailer tecavüze uğrayan kadınların çığlıklarını ve yetimlerin ağıtlarını duydular. Kailer düşmanlarının gözlerini Vindrasilere çevirdiklerini, fırsat kolladıklarını, Vindrasilerin kendi kendilerini yok etmelerini beklediklerini gördüler. Bu düşmanlar zamanı geldiğinde leş yiyici kuşlar gibi dalışa geçip yerdeki cesetleri diclikle-yeceklerdi.

Savaşın Dünya Ağacı'nı tehdit ettiğinden korkan bir Kai Rahibesi, yani Ingunn adında göziipek bir kadın tehlikeli bir yolculuğa çıktı. Ingunn Altdünya'ya giderek Ölüler Tanrıçası Frei-lis'ten bu çatışmaya bir son vermesini istedi.

Freilis ayağına gelen Ingıınn'un yakarışlarından etkilendi ve duyulmamış bir davranışta bulunarak Altdiinya'dan ayrıldı. Kuzgunların çektiği bir

gemiyle Torval’in Kahramanlar Salo-nıı’na gitti. Savaş Tanrısı’nı yiğit savaşçıların Rıhlarıyla âlem yaparken, onların kahramanca başarı öykülerini dinlerken buldu. Freilis ölülerin aşırı kalabalığını sebep göstererek Torval’i ayıpladı. Ondan Vindrasi halkı kendini yok etmeden önce savaşı bitirmesini istedi.

Torval bu isteği kükreyerek reddetti. Savaşçılar onurlarıyla ölmüşlerdi. Ölümleri onlara şan şeref kazandırmıştı. Freilis ona kendi kan gölünün içinde yatan bir kadında veya köle yapılan Vindrasi çocuklarında ne gibi bir şan şeref olduğunu acı acı sordu.

“Ben derim ki yiğit geçinen bu savaşçılar şerefsiz birer korkaktır,” diye öfkeyle duyurdu Freilis. “Birbirleriyle dövüşmekten korkuyorlar. Onun yerine savunmasız kadınları, çocukları ve yaşlı adamları öldürüyorlar.”

Torval hiddetten köpürdü. Savaşçılarının cesareti ve kahramanlığı adına Freilis ne isterse ortaya koymaya hazır olduğunu gürledi.

“Haklı çıkarsam savaşı sona erdireceksin,” dedi Freilis.

“Anlaştık,” diyen Torval kazanacağından emin olduğu için halinden hoşnuttu. “Sonuç nasıl belirlenecek?”

“İki Şef, Thorgunnd ile Krega bu savaşı başlattılar. Bırakalım teke tek dövüşte karşı karşıya gelsinler,” diye ilan etti Freilis. “Bu dövüş ölümüne olmayacak, çünkü yeteri kadar ölüm gördük. İlk kam akıtan galip ilan edilecek.”

Her iki Klan Şefi de teklife razı geldi ve teke tek dövüşte birbirlerinin karşısına çıktılar. Torval Thorgunnd’un tarafınday-dı, çünkü Şef’in haklı olduğunu biliyordu. Freilis’e gelince, aslında tanrıça Torval’i kandırmıştı, zira Krega’nın kötü kalpli olduğunun farkındaydı ve kurallara göre dövüşmeyeceğinden emindi.

Tanrıça haklı çıktı. Thorgunnd rakibinin yüzünde bir kesik açarak ilk kanı akıttı. Krega kılıcını yere atıp kazananı kutlamak için ona yaklaştı. Ama tam Thorgunnd kılıcını sokup kalkanını indirmişti ki Krega çizmesinden bir bıçak çekip Thor-gunnd’u kalbinden bıçakladı.

Şaşkına dönen ve çileden çıkan Torval bahsi kaybettiğine karar verdi. Krega’yı lanetledi ve klanından kovulmasını sağladı. Kıega yasaların dışında yaşayan bir kanunsuz oldu. Bu, hayatının sona erdiği anlamına geliyordu. Her kim Krega ile karşılaşırsa onu öldürebilecek ve bu haklı bir davranış olacaktı. Krega canını isteyen pek çok düşmana sahipti. Bir

hayvan gibi avlanarak sefil bir yaşam sürdü ve Torval'in gözünde kutsal bir hayvan olan ayılar tarafından parçalanarak can verdi.

Savaşın nihayet bitmesiyle Thorgıınnd Sigrıınd'un klanı refaha kavuştu. Halkı klanlarını onun şerefine yeniden adlandırarak Torgıın ismini verdi. Çok sayıda ejdergemisiyle denizleri aşıp uzak diyarlara gittiler, ilelebet Thorgıınnd Destanları olarak bilinecek başarılar kazandılar.

Freilis'in bilgeliğini kabullenen Torval bundan böyle Vin-dıasilerin aralarındaki anlaşmazlıkları Vutmana, yani Meydan Okuma Kanunu ile çözeceklerini buyurdu.

Vutmana yüzlerce yıllıktı ve Vindrasiler halen onun pek çok geleneğine riayet etmekteydiler. Draya yıllar boyunca Klan Kaynaşmasına katılarak Talgogroth'un Meydan Okuma Kanunu'nu yinelemesini dinlemişti.

Vindrasilerin yazılı bir lisanları olmadığı için Talgogroth -Dünya Ağacı Tanrısı Gogroth'ıın Sesi- hayattaki tek vazifesi Vindrasilerin kanunlarını ezberlemek ve tüm klanların katıldığı geleneksel Klan Kaynaşması'nda ezberden okumak olan bir adamdı. On beş yaş ve üzeri her erkek Klan Kaynaşması'na katılarak kanunları dinlemek mecburiyetincleydi. Böylece hiçkimse yasaları bilmediğini iddia edemezdi.

Klan Kaynaşması'nın ilk beş gününde Talgogroth Vindrasi ulusunun tüm yasalarını ezberden okurdu. Şefler her yıl Vin-draholm'da düzenlenen Koca Klan Kaynaşması'na katılırlardı.

Klanların diğer erkek mensuplan ise her yıl yasaları anlatmak için klandan klana gezen Talgogroth'un düzenlediği daha küçük Klan Kaynaşmalarına iştirak ederlerdi. Kemik Rahibele-ri'nin de Klan Kaynaşmalarına katılmaları gerekiyordu, zira bir Klan Şefi nasıl bir hüküm vereceğinden emin olamadığında tanrılardan yardım isteyebilirdi.

Torgunların oradan ayrılmalarının ertesi günü, Vutma-na'dan tam on üç gün önce Draya Talgogrotlı'u ziyaret ederek ondan Meydan Okuma Kanunu'nu dinlemek istedi. Görünürdeki amacı törenin önemli bir parçasını yanlışlıkla göz ardı ederek tanrıları gücendirmemekti, fakat aslında Gogrotlı'un Sesi'ne mühim bir som sorması gerekiyordu.

Talgogroth'un adı Balin'di ve otuz beş yaşlarındaydı. Yasaları babasının dizinin dibinde öğrenmişti, zira babası da Tal-gogroth'tu, tıpkı onun da babası gibi. Talgogroth'lar Vindrasi-ler arasında büyük saygı görürlerdi. Talgogroth dövüşten muaf tutulan tek erkekti, zira bilgi hâzinesi tehlikeye

atılamayacak kadar önemli kabul edilirdi. Şefler Şefi ne zaman hüküm verecek olsa Balin de yanında bulunurdu.

Draya'nın geleceğini tahmin etmiş olan Balin onu uzunevi-ne içtenlikle buyur etti. Misafirine yiyecek içecek teklif ettiğinde Draya ev sahibine saygıda kusur etmemek için razı geldi. Adam Meydan Okuma Kanunu'nu anlatırken ve ardından törenin nerede düzenlendiği, kimlerin katılabildiği, tören kıyafetlerinin ne uzunlukta olması ve neyden yapılması gerektiği, katılımcıların vazifelerinin ne olduğu gibi konulan tüm ayrıntılarıyla betimlerken Draya sessizce ve sabırla dinledi.

"Her bir dövüşçü üç kalkana sahiptir. Kalkanlar dövüşe karışmayan fakat birinin kırılması halinde hemen yenisini temin eden kalkan taşıyıcıları tarafından tutulur," diye nutkunu sürdürdü Balin. "Öncelik meydan okunan tarafta olmak üzere dövüşçüler birbirlerine sırayla birer kez vururlar. Dövüş ilk kan akana dek sürer. O noktada Kai Rahibesi dövüşü sona erdirerek Torval'in hükmünü verdiğini duyurur."

Draya hafifçe kaşlarını çattı ve sözcüklerin akışını kesmek için elini kaldırdı. "İlk kandan kastedilen nedir? Herhalde yanaktaki ufacık bir çizik demek istenmiyor."

"İlk kanın ne zaman aktığım Kai Rahibesi belirler. Geleneksel olarak ilk kan savaşçının ayaklarına sıçramaya yetecek kadar olmalıdır."

"Anlıyorum." Draya kuşkuluydu.

"Unutma, hanım," dedi Balin nazikçe, "Vutmana Kailer tarafından kan akmasını *önlemek* için kuruldu."

"Yine de şimdilerde Vutmana eskisi gibi değil," dedi Dra-ya.

"Bugün bildiğimiz Vutmana eski türkülerde anlatılandan çok farklı," diye katıldı Balin.

"Tam olarak nasıl yani?" diye sordu Draya. "Bu konuyu apaçık bilmek istiyorum."

"Mesela Vutmana ilk kurulduğunda iki adam herhangi bir sebepten dolayı dövüşebilirdi. Meselelerin bu şekilde karara bağlanması o kadar yaygın hale gelmişti ki Ralıibeler'in tek yaptıkları birbirlerine vuran savaşçıları seyretmek olmuştu," dedi Balin ona.

"Klan Şefleri bu durumdan memnun değillerdi. Anlaşmazlıkları onların çözmeleri gerekiyordu, fakat Şefler önemsiz dertlerini Torval'e götürmek

isteyenler tarafından sürekli es geçilir olmuşlardı. Bir de Şef'in verdiği hükümlere karşı olan savaşçıların Şef'i koltuğundan etmek için hemen Vutmana'ya çağırmaları sorunu vardı.

"Böyle keşmekeşle geçen birkaç yılın ardından Kader Vut-mana'nın yalnızca savaşa sebep olabilecek sorunların çözümünde ve de kimin yeni Şef olacağının belirlenmesinde kullanılacağı kararına vardılar. Dahası bundan böyle meydan okuyan malvarlığının önemli bir bölümünü onaya koyacak, kaybettiği takdirde bu malvarlığı meydan okunana devredilecekti."

Balin lirine uzandı. "Örneğin 'Gonegal'in Kalbi' adlı şarkıda yer alan bir dizede denir ki..."

"Belki başka zaman, Balin," dedi Draya nazikçe ve gitmek için ayağa kalktı.

Balin Talgogroth olmasının yanında ozandı ve müsaade edilmesi halinde günün geri kalanını şarkılar söyleyerek geçirebilirdi.

"Senin de bildiğin gibi müziğini severim, beyim," diye kalp kırmamak için ekledi Draya, "ama bu önemli mesele halledilene kadar kendimi böyle zevklerden mahrum bırakmalıyım. Anlıyorsun, değil mi?"

Balin başını eğerek lirini üzüntüyle bir kenara bıraktı. "Umarım sana yardımım olmuştur, hanımım," dedi o da doğrularak.

"Yardımlarına paha biçilemez. Vakit ayırdığın için teşekkür ederim." Draya ocağın yanıbaşmda gururla sergilenen lire bir göz atıp dedi ki: "Umarım bu Vutmana'nın şerefine bir şarkı bestelersin ki ileride çocuklarımız da bilsinler."

"Duruma göre değişir, hanımım," dedi Balin bir anlık tereddüdün ardından.

"Hangi duruma?" diye gülümseyerek sordu Draya. "Siz ozanlar her şeyin şarkısını yapmak istersiniz."

Adam ona üzgün gözlerle baktı ve dedi ki: "Belki de çocuklarımız bu olayı hatırlamak istemezler."

Vurmana günü gelip çattığında hava açık ve berraktı. Güneş Tanrıçası Aylis bile müsabakayı seyretmeye can atar gibi okyanusun ardından adeta fırladı. Akaria fenerini indirmekte isteksizdi; batmaktan kaçınan ay, güneş

yükseldikten çok sonra bile gökyüzünde kalmayı sürdürdü, sonra da gönülsüzce alçaldı.

Torgunlar bir gece önceden Vindraholm'a gelmişlerdi. Kimse onları durdurmaya kalkışmamış, fakat kimse onları sahilde karşılamamıştı da. Norgaard duruma anlayışla yaklaştı, ne de olsa Heudjunlar gönülden yaralıydılar. Norgaard ile savaşçıları kumsalda kamp kurdular. Şef adamlarına tüketebilecekleri bira konusunda kati sınırlar koydu.

Hoıg ile dalkavukları da kente döndüler. Horg ormanda zamanını yanlış anlaşılmaları üzerinde kara kara düşünerek ve kalleş klandaşlarını yerden yere vurarak geçirmişti. Arkadaşları onu yatıştırıp övmüşler, Horg'u haklı olduğu konusunda temin etmişlerdi. Sven'in bir korkak olduğunu söylemişlerdi. Norgaard açgözlü bir rakipti ve veledi Skylan'da havlayıp ısırmayan itin tekiydi.

Arkadaşları sakat biriyle dövüşeceğini zannederek mutlu hayaller kuran TIorgTın gözünü açmakta gecikmemişlerdi.

“Bire karşı on bahse varız,” demişlerdi, “Norgaard yerine oğlunu dövüştürecek.”

Horg omuz silkmekle yetinmişti. Canı Norgaard ile kapışmak istiyordu, sadece fiziksel avantajından dolayı değil ejdeı-gemisi konusundaki anlaşmazlıklarından ötürü de. Horg kendi hakkı olarak gördüğü gemiyi vermekten kaçınan Norgaard'ı hiç affetmemişti.

Buna karşın Skylan ile kapışmayı da dert etmiyordu. Hattâ biraz kafa yorunca böylesi daha iyiydi. Norgaard Hoıg'un el altından yaptığı hileleri bilen ve hiç şüphesiz kendisinin de böyle numaraları bulunan kurnaz tilkinin tekiydi. Skyian genç ve tecrübesizdi; dik kafalılığıyla ünlü olup hatalar yapması kaçınılmazdı. Hoıg'un boy avantajına sahip olmadığı gibi onun kadar güçlü de değildi. Horg savaşçılık günlerinde rakibinin kalkanını tek bir balta darbesiyle parçalama kabiliyetiyle bilinirdi.

Horg'un yüreğinde yanan nefret ateşi o kadar hararetli ve iç ısıtıcıydı ki adama fazlasıyla yetti ve şaraba olan ihtiyacını giderdi. Horg bu ateşi Draya, Sven, Norgaard, Skyian ve ona karşı gelen tüm kahpe evlatlarıyla besleyerek daha da güçlendirdi. Galip gelince hepsinden intikam alacaktı. Horg günlerini baltasıyla idman yaparak geçirdi.

Horg on döıt gündür tek damla alkol almamıştı ve Vutma-na'nın sabahında uyandığında nispeten formuna kavuşmuştu. Göbeğindeki

yağların bir kısmı erimişti. Çene hatlan sıkılaşmış ve belirginleşmişti. Gözleri berrak, keskin ve semi. Azimliydi, kararlıydı ve tamamıyla ayıktı. Vutmana'yı kazanmaya niyetliydi.

Hiç kimse -ve kesinlikle hiçbir tanrı- onu durduramayacaktı.

Şefler Şefi'ni belirleyecek Vutmana, Vindraholm'un kuzeybatısındaki küçük bir körfezde, Akarafold nehir ağzının hemen yanında yer alan bir adadaki küçük bir meydanda yapılacaktı. Efsanelere göre Thorgunnd işte tam burada Krega ile dövüş-ınüştü. Tüm Vindrasiler için kutsal olan bu ada o yüzden Kre-ga'nın Belası olarak bilinirdi.

Adanın etrafını çevreleyen yüksek tepeler izleyiciler için iyi birer seyir noktası teşkil etmekteydi. İzleyiciler tepelerin zirvelerine toplanarak aşağılarda kalan adadaki dövüşe tanıklık edebilirlerdi. Ayrıca tepelerin sarp ve kayalık yamaçları, kendilerini fazlaca kaptırıp dövüşe katılmaya yeltenebilecekleri de engelliyordu.

Törenden günler önce insanlar bölgede toplanmaya başlamışlardı bile. Bazı kimseler orada bulunabilmek için kilometrelerce yürümüş ya da at koşturmuştu. Tüm klan şefleri de hane muhafızları, en saygıdeğer savaşçıları ve Kemik Rahibeleri ile beraber oradaydılar. Ejdergemileri ile tekneler sahilde göz alabildiğine uzanıyordu. Her klan kendi kamp alanına yerleşmişti ve renkli sancakları güçlü deniz rüzgarında dalgalanmaktaydı. Mızrak Bozkırları Savaşçıları haşin Martegnanlar, Kuzey Kıyısı Savaşçıları mağrur Svegundlar, Toprak Savaşçıları zeki

Djevakfenler, Kuzey Denizi Savaşçıları gözüpek Olfet Margen-ler ve de Güney Körfezi Savaşçıları ile Ocak Ustaları adlı iki klanın birleşmesinden oluşan hünerli Luknarlar hep oradaydılar.

Olayın başlıca tanıkları olan klan şeflerine en iyi gözlem yerleri verilmişti. Şefler adayı yukarıdan net olarak görebilecekleri sarp yamacın tam kıyısına yerleşmişlerdi. Onların yakınında toplanan Kemik Rahibeleri'nin nakışlı cüppeleri gri kayalar üzerinde rengarenk bir manzara teşkil ediyordu.

Heudjun ve Torgun klanlarının önde gelen savaşçılarına yer seçmede imtiyaz tanınmıştı. Mümkün olduğunca uzak duran iki grup birbirini görmezden geliyordu. Heudjun topluluğunun başında Sven Teinar, Torgunların başında ise Sigurd Adalbrand vardı.

Heudjunların Kemik Rahibesi Fria Teinar ile Torgunların Kemik Rahibesi Treia Adalbrand iki erkek topluluğunun arasında duruyordu. Yakın durmalarının sebebi Kai dayanışmasını simgelemekti. Ayrıca iki klan arasında çıkabilecek münakaşaları engellemekle de görevliydiler.

Çelişkili duygular barındıran Heudjunlar asık suratlı ve sessizdiler. Horg’dan hiç hoşlanmıyorlardı ve onun kaybettiğini görmekten mutluluk duyarlardı, fakat aynı zamanda Torgıınla-rın kazanmalarını da istemiyorlardı. Torgunların ise moralleri yerindeydi. Ne de olsa Torval yanlarındaydı.

Torgunlar arasında Kai Rahibesi aynı zamanda Horg’un karısı da olduğu için kocasının tarafını tutabileceğine ve dövüşte şike yapabileceğine dair söylentiler ortaya çıkmıştı. Adamlar düşüncelerini Norgaard’a iletmişlerdi. Şef duyduklarına çok kızmış ve Draya’dan şüphelenenleri ayıplamıştı.

“Kai Rahibesi’ni uzun yıllardır tanıyor ve haysiyetli bir ka-dm olduğunu biliyorum,'’ diye belirtmişti Norgaard. “Dr.ıya kendini tanrılara adamış biridir. Önce Kai Rahibesi, sonra I lorg’ıın karısıdır. Torval'in hükmüne boyun eğecektir. Yoksa tanrıların laneti üzerinde olur.”

Hu açıklama şüpheleri ortadan kaldırmaya yetmemişse de dedikoduların önünü kesmişti.

Dövüşü seyretmek için gelen diğer Vindrasiler kendilerini nereyi bulurlarsa oraya attılar. Tepeleri doldurup aşağısını daha net görmek için itişip kakışırlarken küçük bir oğlan neredeyse kayıp düşerek kayalıklarda can veriyordu. Çocuğu bir savaşçının yıldırım gibi refleksleri kurtardı. Bu trajik olmaya ramak kalmış olaydan ders çıkaran Kai Rahibeleri her klandan adamların yamaç önlerinde dizilmelerini ve oradakileri kenardan uzak tutmalarını buyurdular.

Kalabalığın keyfi yerindeydi. Yıllardır görmedikleri arkadaş ve akranlarıyla selâmlaşıyorlar, birbirlerine kimin doğduğuna dair neşeli ve kimin öldüğüne dair kederli haberler iletiyorlardı. Herkes en iyi kıyafetini giymişti. Silah bulundurmak yasaklı, fakat erkekler yiğitliklerini gösteren gümüş bileklikler ve alım zincirler takıyorlardı. Kadınlar önlük-elbiselerini en güzel broşlarıyla süslemişlerdi. Çocuklar ayak altında durmaksızın koşuşturuyorlar, köpekler de havlayıp çocukları kovalıyorlardı. Bira tulumları elden ele geziyordu. Sonra tüm konuşma ve gülüşmeler kesildi. İki muharibi, kalkan taşıyıcılarını ve de Kai Kahibesi’ni taşıyan *Venjekar* görüş alanına girmişti.

Törende kullanılan gemi normalde tarafsız bir klana ait olurdu, fakat Treia'ya göre Ejder Kahg orada bulunmak için ısrar etmişti ve ejderhanın Vektan Boyunluğu'nun kaybına duyduğu öfke düşünüldüğünde kimse ona karşı çıkma cesaretini kimse gösterememişti. Ejderhanın ateş kızılı bakışları kalabalığın üzerine al bir örtü gibi kapanarak müsabakanın ciddiyetini herkesin kavramasını sağladı. Kadınlar dedikodu yapmayı kesip çocuklarına sarıldılar. Erkekler bira tulumlarını yere atıp kollarını göğüslerinde kavuşturdular. Gergin ve huzursuz bir sessizlik adaya hakim oldu. Gemi pruvalarının kayalara sürtünmesi açıkça işitiliyordu.

Pruvada ayakta duran Ualıibe'nin eli, ejderhanın kıvrık boynuna dayalıydı. Savaşçılar arkasmdaydılar. Diaya muhariplerle arasına mesafe koymaya özen göstererek geriye değil ileriye doğru bakıyordu. Böyle davranma sebebi olarak adam kayırmacılıkla suçlanmamayı göstermişti. İşin aslı Horg'a bakmayı midesi kaldırmıyordu.

Ejder Kahg'ın özenli kılavuzluğunda *Venjekar* küçük adaya usulca yanaştı. Draya hemen gemiden ayrılmaya davrandı, zira ikilinin dövüşeceği alanı hazırlayacak ve kutsayacaktı. Kalkan taşıyıcılar, yani Garn ile Horg'un Rulf adlı bir arkadaşı iskele tahtasını indirdiler ve Draya'ya karaya çıkışında yardım etmek üzere kenarda hazır beklediler.

Draya yalnızca uzun bir kalastan ibaret olan iskele tahtasına ürpertiyle baktı. Yıllardır bir ejdergemisine binmişliği yoktu. Midesi bulanıyor, başı dönüyor ve bir ucu kayalara dayalı iskele tahtası geminin hareketiyle sallanıyordu. Gövdeye çarpan dalgalar Draya'nın yüzüne sıçrayıp gözlerini yaktı. Uzun eteğinin ve ağır tören cüppesinin içinde o daracık kalasta yürümesi gerekecekti. Kendini kalastan kayıp suya düşerken, dalgalara kapılıp sivri kayalara çarparken hayal etti. Korkudan bedeni adeta buz kesti.

Draya tırabzana tutunarak yeşile çalan köpüklü sulara baktı. Gemi ileri geri sallanıyor, omurga kayalara çarptıktan sonra geri çekiliyordu. Draya deniz suyundan iyice kaygan hale gelen iskele tahtasına bir ayağını koydu. Devamını getirmek için biraz cesarete ihtiyacı vardı.

"Vindrash, bana yardım et!" diye dua etti. Tam kendini ileri atacaktı ki güçlü eller tarafından tutulduğunu hissetti.

"Deniz zorlu, Kai Rahibesi," dedi bir ses. "Bırak da sana yardım edeyim."

Draya o derece şaşkındı ki hangi adamın konuştuğunu bilemedi. O kişi her kimse kendini geminin yanından attı. Kayalıklara indi ve yüzünü kadına doğru çevirerek kollarını uzattı.

“Elimi tut, Rahibe,” dedi Skylan ona. “Korkma. Düşmene izin vermeyeceğim.”

Draya Vutmana’da babasının yerine dövüşecek olan genç adama baktı. Skylan’ı daha önce de görmüştü, fakat o ana dek ona hiç bu kadar yakından bakmamıştı.

Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. Göğsü geniş, sırtı dimdik, vücudu güçlü ve kaslıydı. Gözleri gök mavisi, cildi parlak bronz sarısıydı. Kollarında gümüş halkalar ışıldıyordu. Adam adeta genç kızların rüyalarını süsleyen şarkı ve masal kahramanlarından biriydi.

“Tanrının biri ona bayağı düşkün olmalı!” dedi nefesi kesilen Draya.

Skylan ona gülümsedi. Yere sağlam basarak elini biraz daha uzattı.

Draya ona tutunup iskele tahtasında ilerliyordu ki ayağı kaydı ve delikanlıya doğru tökezledi. Skylan kollarını kadına sararak onu yakaladı. Parmaklan Draya’nın göğüslerine değmişti. Kadını iskele tahtasından kaldırıp nazikçe yere bıraktı.

“İyi misin, Rahibe?” diye merakla sordu. Kadın dengesini sağlayana kadar kollarını çözmedi.

Draya cevap olarak yalnızca kafa sallayabildi.

Bedenini tutan kollar güçlü kuvvetliydi. Kadının vücudunu! saran arzunun ıstırap verici ateşi kalbini yaktı, kanını kaynattı,[1] içini yedi; ta ki ondan geriye hiçbir şey kalmayana dek.

Skylan nihayet bıraktı. Kadının kekeleyerek ettiği teşekkürü kafa sallayarak geçiştirdi ve yanından ayrılıp iskele tahtasından çıkarak ejdergemisine geri döndü.

Oraya adada yalnızdı. O Vutvnana’yı hazırlayana dek hiç kimsenin adaya ayak basma izni yoktu. Rahibe tepelerde gergin ve sessiz bekleyen, onu hevesli gözlerle izleyen kalabalığın farkındaydı.

Torval’in hükmünü bekleyen gemideki adamların farkındaydı.

Kızıl gözleri üzerine çevrilmiş Ejder Kahg’ın farkındaydı.

Tanrıların da farkındaydı, fakat hayal meyal. Bu durumun kendinden mi, yoksa tanrılardan mı kaynaklandığını bilmiyordu.

Tüm bunların farkındaydı, fakat en çok farkında olduğu şey Skylan'ın dokunuşu ve gök mavisi gözlerindeki ışıktı.

Draya dua eder gibi kollarını kaldırıp başını gökyüzüne çevirdi, ardından işe koyuldu -Vutmana'yı hazırlamaya.

"Neyi bekliyor? Neden bir türlü başlamıyor?" diye İlilmek istedi Skylan.

Tüm bu ayin ve törenler kazanacağından emin olduğu müsabakanın başlaması için sabırsızlanan Skykın'ı canından bezdirmişti. Delikanlı için Vutmana son derece basitti: İki savaşçının kapışması. Ona bir kılıç bir de kalkan verseler yeter de aıtardı bile.

Skylan'ın üç Klan Kaynaşması'na katılmışlığı vardı. Meydan Okuma Kanıınu'nu üç kez dinlemiş, fakat fazla ilgi göstermemişti. Aklı hep başka yerlere gitmiş, vaktini kafasında gelecek-

Irki bir akını planlayarak ya da evvelden dinlediği fıkralara iyinden gülerek geçirmişti. İşte bu yüzden babası Vutnıana'nın kurallarını anlatırken hayrete ve dehşete kapılmıştı.

"Yani Horg bana vururken öylece durmam gerektiğini mi söylüyorsun?" diye sormuştu Skylan.

"Kendini savunabilirsin," demişti Norgaard ona. "Karşılık veremezsin. En azından sıra sana gelene kadar."

Eğer bu doğruysa sen bile dövüşebilirsin! diye babasını küçümseyerek içinden geçilmişti Skylan. Düşüncelerini sesli olarak ifade etmediyse de Norgaard aklından geçenleri-okumuştu.

"Rakibin ölümcül bir darbe indirmeye hazırlanırken kıpırdamadan yalnız başına durmak cesaret ve disiplin ister." Norgaard oğlunu sert bakışlarla süzdü. "Bu da insanların Şefte *ve* Şefin oğlunda aradıkları özelliklerdir."

Skylan konu üzerinde düşündü. "Dediklerin kulağa mantıklı geliyor, Baba," diye kabullenerek alicenapça ekledi: "Öyleyse itirazım yok."

"Eminim ki Torval bunu duymaktan mutlu olacaktır," diye dalga geçmişti Norgaard.

Skylan on dört günlük gecikmeden hiç de hoşnut değildi. Norgaard'ın Horg'a meydan okuduğu an onunla dövüşmeye hazırdı. Diğer klan şeflerinin dövüşte bulunma gereğini anlamasına karşın toplanmaları için

neden iki hafta gerektiğini bilemiyordu. Şefler tüm işlerini bir kenara bırakıp koşa koşa gelmeliydiler. Ayrıca ona Vutmana'dan önceki geceyi yalnız geçirten babasına da kızgındı. Diğer klanlar ziyafet çekmek için ateşlerin başında toplanmıştı. Kumsalda yalnız başına oturan Skylan bağrış ve kahkahaları duymuş, aralarına katılıp tıpkı onlar gibi kendi adına böbürlenmek için can atmıştı.

Norgaard oğlunun aralarına katılması halinde Heudjunların yaralarına tuz basacağını, belki de kaçınmaya çalıştıkları tür*! den bir kavga çıkıp kan akmasına sebep olacağını Skylan'aJ açıklamaya çalışmıştı. Skylan babasının haklı olabileceğine ka- i naat etse de o gece yatağa girdiğinde morali bozuktu.

Şafaktan önce kalkıp herkesi uyandırmış ve babası ile Garn'ı *Venjekafa* binmeleri için acele ettirmişti. Uykularını alamadıkları için de sonradan hayıflanmıştı, zira önce Horg ile kalkan taşıyıcısını, ardından da Kai Rahibesi'ni beklemekle vakit kaybetmişlerdi.

Kai Rahibesi nihayet gelmiş, yanında katlayıp koltuğunun altına sıkıştırdığı kutsal kıyafetleri ve bir içki tulumu ile koç boynuzundan yapılmış, gümüşle süslenmiş iki adet içki kupasının bulunduğu bir sepeti de beraberinde getirmişti. Skylan babasına kupaların ne için olduğunu sorsa da Noıgaard cevap verememişti. Rahibeler törene her zaman kendilerince bir şeyler katarlardı.

Rahibe gemiye binerken adamlar onu eğilerek selamlanuş-larclı. Draya onlara bakmamaya ve onlarla konuşmamaya özen göstermişti. Geminin ön kısmında yer alan ve ruhkemiğinin asılı olduğu Ejder Kahg büstünün yanındaki yerini almıştı. Yolculuk boyunca kıpırdamaksızın orada durmuştu.

Skylan adaya yaptıkları yolculuğu uzun ve usandırıcı bulmuştu. Rakibiyle konuşmasına izin verilmese bile kimse ortaya Horg'un da kulak misafiri olacağı laflar atmak konusunda onu ikaz etmemişti. Fakat Skylan ağzını ne zaman açsa Norga-ard ona kaşlarını çatmıştı. Sakin sakin bekleyen Garn dostunun kulağına hadiseyi ciddiye almasını fısıldamıştı.

Skylan bu sözden alınmıştı. Zaten ciddiye alıyordu. Ne de olsa dövüşecek olan oydu. Torval yanındaydı. Doğru, Hevis hem insanlara hem de tanrılara yaptığı hilelerle tanınırdı, fakat

Skylan genç ve güçlü, cesur ve kendinden emindi. Üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yoktu.

Delikanlıya bitmek tükenmek bilmez gibi gelen bir sürenin sonunda ejdergemisi Krega'nm Laneti olarak bilinen adaya varmıştı. Skylan yamaçta hayatı boyunca hiç görmediği kadar büyük bir kalabalığın toplandığını görmüştü. Genç adam huşu içindeydi. Vutmana'nın önemini ilk kez gerçekten kavrıyordu. Burada, bu adada ulu Şefler Şefi Thorgunnd dövüşüp ölmüştü. Burada Torval kalleş Krega'yı lanetlemişti. Burada sayısız adam dövüşerek şanına şan katmıştı.

Skylan başını kaldırıp kendisine bakan halkı -halkını- görünce içi gururla doldu. Kendini yenilmez hissediyor, kutsal meydanın ortasında dururken halkının tezahüratlarının kulaklarında çınlamasını hayal edebiliyordu. Babasını Şefler Şefi olarak meydana doğru topallayarak yürürken görebiliyordu.

Şefler Şefi. Yaşlı, sakat Norgaard Şefler Şefi olacaktı.

Venjekcır geminin karaya çıkmasına yetmeyecek kadar küçük olan adanın yanına demirlemişti. Skylan yan taraftan atlamak için koşacak gibi olmuş, fakat Garn onu durdurmuştu.

"Önce Kai Rahibesi inecek," demişti Garn ona.

Bir gecikmeyle daha karşı karşıya kalan Skylan'ın canı iyiden iyiye sıkılmıştı. Garn ile Horg'un kalkan taşıyıcısı Rulf iskele tahtasını indirmişlerdi.

Skylan Rahibe'nin gemiden inmesini sabırsızlıkla beklemiş, fakat kadın tırabzana tutunarak geminin yanından uzun uzun aşağı bakmıştı. Rahibe'nin rengi yeşile çalmış gibiydi. Bunu fark eden Skylan kadını deniz tutup tutmadığını bıkkınlıkla aklından geçirmişti.

Norgaard oğlunun kulağına fısıldamıştı. "Draya korkuyor, oğlum. Ona yardımcı olmalısın."

"Yaşlı kadın adaya dua edene kadar karaya ayak basmamam gerektiğini sanıyordum," karşılığını vermişti Skylan.

Norgaard ona kötü kötü bakmıştı. "Seni genç budala! Dra-ya kaderimizi elinde tutuyor. Horg akıl etmeden önce git de ona yardım et!"

"Benim kaderim Torval'in elinde," diye homurdanmışsa da Skylan babasının ne demek istediğini anlamıştı. Kai Rahibe-si'nin suyuna gitmenin

zararı olacak değildi.

Skylan geminin yanından kolayca atlamış, kaygan ve dengesiz iskele tahtasında rahatça yürümesi için Draya'ya elini uzatmıştı.

Kadının ince yapılı, solgun saçlı ve solgun yüzlü olduğunu görmüştü. Alnında endişe çizgileri yer alıyordu. Sır saklamaya alışık olan ince dudakları sıkılmış haldeydi. İri ve parlak gözleri en güzel tarafı olsa da kenarlarındaki karga pençesini andıran çizgiler gözlerinin güzelliğini bir nebze bozuyordu.

Otuz beşten küçükse ne olayım, diye aklından geçirmişti Skylan. Annem yaşasaydı o da bu yaşlarda olurdu.

Kadın yaşlı olduğu ve Skylan onu tutarken kemiklerini kırmaktan çekindiği için Rahibe'yi mümkün olduğu kadar nazikçe yakalamıştı. Onu dikkatle ve saygıyla yere bırakmaya da özen göstermişti. Katlın transa girmiş gibi bir süreliğine hiç kıpırdamadan Skylan'a kocaman açılmış gözlerle bakmıştı. Konuşacak gibi olduysa da Skylan onun teşekkürünü dinlemek için beklememişti. Gemiye ne kadar çabuk binerse kadın vazifesine o kadar çabuk başlayabilir, Skylan da bir an önce dövüşme fırsatını yakalayabilirdi.

Skylan şimdi Kai Rahibesi'ni sabırsızlıkla seyrediyordu. Draya öncelikle Vutmana'nm dövüşüleceği alan olan Holm-hring'i, yani aşağı yukarı beş metreye beş metrelik bir toprak parçasını ölçerek belirledi. Kare şeklindeki bu alanın içine üç metreye üç metrelik Vutmana kumaşını serdi. Kumaşın Vin-drash tarafından kutsandığı için mukaddes olduğunu söyledi.

Bu iş de bitince kalkan taşıyıcıları Garn ile Rulf'un adaya çıkmalarına izin vererek onları yanına çağırdı. İki adam Rahibe'nin talimatları doğaıltusunda kumaşın dört köşesine kazıklar çakarak onu yere sabitlediler. Kalkan taşıyıcıları bunun ardından Holmhring'in köşelerine birer tahta direk çakıp direklerin etrafından ip geçirerek dövüş alanının dış sınırını belirlediler.

Her biri üç kalkana sahip kalkan taşıyıcılar ipin dışındaki yerlerini aldılar. Kalkan taşıyıcıların ihtiyaç halinde dövüşçülerine kalkan verme izinleri vardı, fakat dövüşe katılmaları yasaktı.

Draya en sonunda her şeyin hazır olduğunu belirtti. Ketenden yapılmış kar beyazı kumaş yerine mıhlanmıştı. Kalkan taşıyıcılar yerlerini almışlardı. Artık sıra Norgaard'ın karaya çık-masındaydı. Kendine yediremediği için

yardım tekliflerini reddeden Norgaard titrek adımlarla iskele tahtasından inmeye başladı. Tam o sırada bastonu kaydı, sakat bacağı büküldü ve yaşlı adam suya düştü. Yüzü acı ve öfkeyle çarpılan Norgaard denizde bir süre debelendi.

Garn ile Rulf ona el uzatmak için koştular, fakat Norgaard ikisini de iteledi. Kendi başına sudan çıktı ve topallayarak Garn'ın yanındaki yerini aldı. Tüm bunları seyreden kalabalık hayranlıkla mırıldandı. Cesaretin her türlüsü takdir edilirdi.

Ejdergemisinde Horg göz ucuyla Skylan'ı süzüp kıkırdadı. "Sahiden de Torval'in bir sakatı Şefler Şefi yapacağını mı sanıyorsun?"

Skylan adama hiddetli bir bakış attı. Tam karşılık verecekti ki Draya dövüşçülere başlama vaktinin geldiğini işaret etti.

Skylan gemiden inmeye davrandı, fakat Horg onu kabaca itekledi.

"Meydan okunan adam önce iner," diye belirtti Morg alay edercesine; sonra da sırıtarak ekledi: "Yoksa sadece *adam* önce iner mi demeliydim?"

Bu hakaret karşısında öfkeden Skylan'ın yüzündeki kan çekildi. Tam kılıcına davranıp Horg'a saldırmaya hazırlanıyordu ki Norgaard ile Kai Rahibesi ona durması için sertçe seslendiler. Skylan öfkeden köpürerek kılıcının kabzasını bıraktı.

"O şiş göbeğini yarıp bağırsaklarını balıklara yem yapacağım!" dedi delikanlı.

"Tabi tabi, yaparsın, *çocuk*,," dedi Horg ve Skylaırın yanından geçerken onu tekmeleyerek diz kapağına vurdu.

Bu beklenmedik darbe karşısında acıdan Skylan'ın nefesi kesildi. Horg'un zamanlaması mükemmeldi. Karadaki hiç kimse bu yaptığını görmemişti.

"Bu düpedüz hile!" diyen Skylan ağırlığını ağrıyan dizine vermeyi denerken yüzünü ekşitti.

"Öyleyse anana git de ağla, çocuk," karşılığını veren Horg gülerek geminin yanından atladı.

Şefler Şefi kumaşın üzerinde yer beğenirken ağırdan aldı. Dövüş sabahın erken saatlerinde düzenlenseydi bu davranışı bir fark yaratabilirdi, zira Horg sırtım güneşe çevirerek Skylan'ı güneşin karşısında dövüşmeye mecbur bırakırdı. Ancak Draya kahrolasıca kumaşıyla, kazıklarıyla ve

ipleriyle uzun uzun uğraşarak vakit geçirmiş, güneşi bir etmen olmaktan çıkarmıştı.

Horg meydan okurcasına yamaçtaki kalabalığı karşısına aldı. Korkmadığını, utanmadığını onlara göstermek istiyordu.

Horg hazır olduğunu işaret edince Draya bu sefer Skylan'ı çağırdı. Horg ejclergemisine baktığında genç adamın yaralı diziyle zorlanarak yürüdüğünü saklamaya çalıştığını görüp kıkırdadı.

Horg delikanlının onu hile yapmakla suçlayacağından korkmuyordu. Skylan böyle eski bir oyuna geldiğini itiraf edemeyecek kadar mağrurdu. Horg genç adamın iskele tahtasından topallayarak inmesini seyrederken sakat babası gibi denize düşmesini umuyordu. Skylan onu hüsrana uğrattı. Canı çok yanıyor olmalıydı, fakat Skylan yüz ifadesini kontrol altında tutarak acı çektiğini hiç belli etmedi.

Skylan hafif ama rahatlıkla görülebilen topallamasıyla yerine geçerken buz mavisi gözleri Horg'dan başkasını görmüyordu. Babası ona her şeyin yolunda olup olmadığını sordu. Skylan ona aldırış etmedi. Gözü Horg'ıın üzerindeydi. Kalkan taşıyıcısı Garn ona ne olduğunu sordu. Skylan cevap vermedi. Gözü Horg'claydı. Skylan bir şeyler geveleyen Kai Rahibesi'ni de cevapsız bıraktı. Tek gördüğü Horg'du.

Huzuru kaçan Horg başını çevirdi. Skylan'm cesedini ipe gereceğim, diye karar verdi, ve o lanet olasıca mavi gözlerini kargalara yedireceğim!

Anık her şey hazırdı. Rüzgar kesildi. Kalabalığın sesi kesildi. Dalgalar kesildi. Okyanus dümdüz, tamamıyla kıpırtısızdı. Ejderhanın kızıl gözleri meydanı izliyordu.

"Vindrasilerin Şefler Şefi Horg Thekkson, öne çık," diye seslendi D raya. "Torgunların Şefi Norgaard Ivorson'un oğlu Skylan Ivorson, öne çık."

Ilorg salına salına yürüdü. Skylan topalladı.

Draya sepetinden pırlantalarla bezeli bir içki boynuzu çıkarıp şırayla doldurdu. Şıra nadir bir lezzetti, zira pahalıydı ve sadece cümbüşlü ya da kutsal etkinliklerde tüketilirdi. Kadın boynuzu Skylan'a uzattı.

"Bu kutsal şırayı içerek tanrılar tarafından belirlenen Vut-mana kurallarına uyacağına dair ant içmiş oluyorsun. Kendini Torval'e adıyorsun."

Skylan içki boynuzunu sağ eline vakurla alıp sol eliyle de boynundaki kolyeyi tuttu. Boynuzu havaya kaldırarak dedi ki: “Torval, imanımın şahidi ol.”

Skylan şıradan bir yudum aldı ve Draya’ya geri verdi. Mavi gözleri bir kez daha Horg’a dikildi.

Draya boynuzun kenarlarını beyaz bir bezle silip Horg’a uzattı. Adam boynuzu ağzına dayadı ve şıranın geri kalanını lıkır lıkır içti. Dudaklarını elinin tersiyle sildikten sonra sırıtarak boynuzu Draya’ya geri verdi.

“Hadi şu işi bitirelim,” dedi Horg.

Draya boynuzu alırken ona iyice yaklaşıp tam karşısına geçti. Sırtı kalabalığa ve kalkan taşıyıcılarına dönüktü. Yalnız ona hitabetti. Sesi alçaktı ve her ibarenin sonunda kasıtlı olarak uzun uzun duraklıyordu.

“Tanrılar sahiden var, Horg. Ölmediler. Vindrasi Tanrıları seni lanetliyorlar!”

Sebep belki Draya’nın kelimeleri söyleyiş şekliydi -sakin, soğuk ve mutlak bir katiyetle. Veya belki de gözlerindeki kendinden emin o ürpertici bakıştı.

Horg ansızın yürek titreten bir panik hissiyle kadının haklı olup olmadığını düşündü.

Garn ipin üzerinden Skylan’a üç kalkanından ilkini uzattı. Daire şeklindeki kalkanlar tahtadan yapılmıştı ve çapları delikanlının omzundan dizine gelecek kadar büyüktü. Ayrıca kenarları deri kaplıydı. Bu da onları daha dayanıklı kılıyordu, zira deri kuruyup çektiğinde tahta kalasları birbirine sıkıştırırdı. Merkezdeki demir bir göbek Skylan’ın elini koaıyordu. Genç adam elini göbeğin altındaki kubbeden geçirerek kalkanın sapını kavradı.

“Bacağına ne oldu?” diye sordu Norgaard.

Skylan rakibine sert bir bakış attı. “Kahpe evladı gemiden inerken dizimi tekmeledi!"

Aslında öyle bir tekme bu kadar zarar vermezdi, fakat Horg bilmeden Skylan’ın sakat bacağına vurmuştu. Domuzun açtığı yara güzelce kapanmışsa da kaslar halen hassastı ve Horg’ıın tekmesi onlara zarar vermişti.

“Bana ‘çocuk’ dedi,” diye öfkeyle devam etti Skylan. Dudakları gerilerek dişleri meydana çıktı. Kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Gözlerinin önüne kızıl bir perde çekilmiş gibiydi. Elleri terden ıslaktı ve ağzına kan tadı geliyordu. “Bir çocukla dövüşecekmiş gibi davranıyor!”

Norgaard oğlunu omzundan tuttu.

“Beni dinle, Skylan,” dedi hararetle. “Horg neden seni tekmeleyip sana hakaret etti sanıyorsun? Sana zarar vermek için değil! Diz kapağım kırabilirdi, ama kırmadı. Seni tahrik ediyor. Tüm bildiklerini unutmanı ve onunla bir çocuk gibi aptalca dövüşmeni umuyor.”

Skylan’ın karşısında, büyük beyaz kumaşın öte yanında Horg koca yumruğunu kalkanının sapma sakince geçirdi. O sırada kalkan taşıyıcısı Rulf da bir espri yaptı. Horg’un gülmesini umuyordu, fakat belli ki adam espriyi komik bulmamıştı. Horg bir şeyler homurdanarak arkasını döndü. Rulf ona şaşkın gözlerle baktı.

“Burası kalkan duvarı değil. Torval Deliliği’ne kapsamazsın,” diyordu Norgaard. “Bu dövüş sabır, kurnazlık ve dikkat gerektirir. Her darbenin etkili olmasını sağlamalısın. Anlıyor musun, evlat?”

Skylan gözlerini kapatarak Horg’a bakmayı kesti. Kaynayan kanını soğutması için tuzlu deniz havasından derin bir nefes çekti. Göıiişü netleşti. Kendini boş, hafif ve arı hissediyordu.

“Anlıyorum, Baba,” diyerek adamın elini tuttu. “Benimle gurur duymanı sağlayacağım.”

Norgaard silahını almakta olan Horg’u gözledi.

“Kılıç değil savaş baltası kullanmayı seçmiş. Bu da vuracağı darbeleri kalkanına hedefleyerek onu kırmaya çalışacağı anlamına gelir.”

Skylan kafa salladı. Bu taktiği anlıyordu, zira kendisi de aynı taktiğe başvurmayı düşünmekteydi. Dövüşçülerin üç kalkanı da bittiğinde yalnızca silahlarıyla kalırlardı.

“Horg dövüşü çabucak bitirmeye çalışacak,” dedi Norgaard. “Daha güçlü olmasına rağmen senin daha genç ve enerjik olduğunu biliyor. İlk darbelerini bütün gücüyle vuracak.

Dişini sıkıp dayanmalısın.”

Skylan tekrar kafa salladı.

'‘Unutma, kendini savunabilirsin, ama sıra sana gelene kadar saldıramazsın. Bir de ayağını nereye koyduğuna dikkat et. 'fek bir parmağın bile kumaşın dışına çıkmasın ve ne yaparsan yap ringden dışarı itilmemeye dikkat et!”

Kumaştan dışarı adım atmak “ürkmek” diye bilinirdi. İplerle kapatılmış ringden çıkmaya ise “kaçmak” denirdi. İkisi de korkaklık işaretiydi.

“Tüm bunları biliyorum, Baba,” dedi Skylan biraz sabırsızlanarak.

“Bildiğini biliyorum,” diye ciddiyetle yanıt veri Norgaard. “Şimdi bir de uygulamalısın.”

Kai Rahibesi iplerle çevrili alanın dışındaki yerini aldı. Başlama vakti gelmişti.

“Heudjunlardan Horg Thekkson, hazır mısın?”- diye seslendi Rahibe.

“Hazırım,” diye kaygıyla cevap verdi Horg, fakat ruh halini yüzüne yansıtmadı.

“Ona bir şeyler olmuş,” dedi Norgaard kaşlarını çatarak. “Garn, ne olduğunu gördün mü?”

“Şırayı verirken Kai Rahibesi’nin onunla konuştuğunu gördüm,” dedi Garn. “Sesi o kadar alçaktı ki hiçbir şey duymadım.”

Hepsi de I lorg’daki değişikliği görebiliyordu. Şefler Şefi gemideyken caka satıyor, palavralar atıyor, kendine son derece güveniyordu. Şimdi ise suratı asık, yüz ifadesi sert, morali bozuktu. Denizden gelen sabah esintisi oldukça serinletici olsa da adamın yanaklarından aşağı ter akıyordu. Tuniğinin koltuk altlan da ter içindeydi. Kai Rahibesi’ne dik dik bakıyor, Draya ise ona aldırış etmiyordu.

“Bu ikisi birbirini pek de seviyora benzemiyor,” diye belirtti Norgaard. “Duyduğu bir şey Horg'un yelkenlerindeki rüzgarı kesmiş. Durum senin lehine gözüküyor, oğlum.”

Skylan’ın umurunda değildi. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

“Norgaard’ın oğlu Skylan Ivorson, hazır mısın?”

“Hazırım!” diye coşkuyla bağırdı delikanlı.

Norgaard oğluna kılıcını verdi. “Torval seninle olsun, oğlum!”

“Benimle, Baba,” diyen Skylan deniz havasını ciğerlerine doldurdu. “Yanımda dövüşüyor.”

Skylan beyaz kumaştaki yerine doğru yürüdü. Oraya varınca gözlerini kısa bir süreliğine tepelerde gezdirdi. Bakışları Treia'yı buldu. Kemik Rahibesi'ni zerre kadar umursadığı yoktu, fakat asıl aradığı kişinin onun yanında olduğunu biliyordu. Aylaen'i görünce kılıcını ona doğru kaldırdı. Kız gülümseyerek Skylan'a el salladı.

Skylan rakibine doğru döndü. Kalkanını gövdesinin önünde aıtuyor, kılıcı Horg'un baltasını yana savurmak için hazır bekliyordu. Skylan'ın üzerinde tuniği, pantolonu, çizmeleri, gümüş bileklikleri ve elbetteki Torval kolyesi vardı. Horg da hemen hemen aynı şekilde giyinmişti. İki adamda da zırh veya miğfer yoktu. İkisinin de müsabakada zekâsına, cesaretine ve kılıç kalkan becerisine güvenmesi gerekiyordu.

Skylan kendini sabitledi. Meydan okunan olduğu için ilk saldırı hakkı Horg'daydı. Horg iri yarı bir adamdı ve kuvvetini boşa harcamamak için yavaş hareket ediyordu.

Kıpırdamadan durmak, Horg'un saldırmasını beklemek Skylan'ın hayatı boyunca yaptığı en zor şeydi. Kılıcıyla kalkanını sıkıca tuttu ve darbenin şiddetini emmeleri için bacaklarım açarak dizlerini hafifçe kırdı. Nereyi hedefleyeceğine dair bir işaret bulmak umuduyla gözlerini Horg'unkilere dikti. Kılıcıyla ona saldıramaz, fakat gelecek darbeyi silahını kullanarak bertaraf edebilirdi.

Morg da Skylan'dan gelecek tam böyle bir hareketi engellemek üzere kalkanını önünde tuttu ve baltasını kaldırdı. Ballanın metal başı hızla inerken güneş ışığı altında alevden bir çizgi çekti. Horg akıllıydı; gözleri hiçbir şey belli etmiyordu.

1 lorg'un baltası inerken Skylan kalkanını yükseltti. Kıymıklar uçuştu. Güçlü darbe Skylaırın parmak eklemlerini morartıl ve kolunu sarstı. Balta tahtaya öyle derin saplanmıştı ki onu çıkarmak için Horg'un bir süre uğraşması gerekti. Bu da Skylan'a açık vermesine yol açtı. Delikanlı vurmak amacıyla kılıcını kaldırınca Garn sert bir sesle bağırdı.

Skylan öfkeden köpürerek silahını indirdi. Saldıramaz, yalnızca savunabilirdi.

Horg baltasını kurtarıp kumaştaki yerine döndü. Skylan kalkanını inceledi. Darbe kalaslardan ikisini kırmıştı. Kalkan bir sonraki darbede darmadağın olacaktı. Skylan dostunun yanına gidip işe yaramaz kalkanı yere attı.

“Onun yerinde kafatasın da olabilirdi,” diye belirtti Garn.

“Uzatma da bana lanet bir kalkan daha ver!” diye homurdandı Skylan.

Garn denileni yaptı. “Üzerinde çalıştığımız şeyi unutma.”

Skylan kafa sallayarak yerine döndü. Şimdi müdafaa sırası Ilorg’claydı. Kalkanı kırılmaktan korunması için deri kaplanmıştı. Böyle bir kalkan Skylan’ınkiler gibi yalnızca kenarları deri kaplı kalkanlardan daha pahalıydı. Şefler Şefi olmanın faydalarından biri de buydu.

Horg gücü tükenmeden önce dövüşü çabucak sona erdirmeyi ümit ediyordu. Skylan da kalkanları tükenmeden aynı şeyi arzulamaktaydı. Delikanlı hızlı adımlarla ilerlerken gözleri kalkanın üzerinde olduğu için onu hedeflermiş gibi gözüktü. Son anda, gözlerini kalkandan ayırmak,sızın kılıcını Horg’un korunmasız baldırına yöneltti.

Horg böyle bir hileye kanmayacak kadar hünerliydi. Hızla inen savaş baltası Skylan’ın kılıcıyla temas edince onu neredeyse genç adamın elinden düşürüyordu. Horg kendi ekseni üzerinde döndü ve kalkanını Skylan’ınkine vurarak rakibini geri itti. Ayağı kayan Skylan düşerek yere kıçüstii oturdu.

Horg kahkahalarla gülmeye başladı.

Kan Skylan'ın yüzüne hücum etti. Tüm klan şefleri ve en iyi Vindrasi savaşçıları önünde aptal yerine konmuştu. Babası ile Garn'ın bağırmalarına aldırış etmedi. Hiddetle doğruldu ve kılıcını kaldırarak Horg'a hücum etti.

"Dur!" diye seslendi Kai Rahibesi ve sert bir sesle ekledi: "Yerine dön, Savaşçı, yoksa müsabakadan eleneceksin!"

"Evet, yerine dön, çocuk," diye alay etti Horg.

Skylan sendeleyerek durdu. Horg'a kötü kötü baktı, sonra da dönüp haysiyetinden geri kalanlarla beraber kumaşın öteki tarafına yollandı.

Kalabalık normalde bir savaşçının bu şekilde düşmesini çok komik bulurdu. Seyirciler kimi desteklediklerine bağlı olarak kahkahalarla gülerler yada inleyerek dövünürler, dövüş hakkındaki görüşlerini belirtmek için bas bas bağırmaktan çekinmezlerdi. Fakat bu sefer bazı adamlar nidalar atsalar ve bazı kadınlar nefeslerini tutsalar da Vindrasilerin çoğu sessizce izlemeyi yeğledi. Neyin olup bittiğini anlamayan çocuklar da ebeveynlerinin bu vakur halinden etkilendikleri için onlara yakın durdular ve dövüşü faltaşı gibi açılmış gözlerle seyrettiler.

Derin derin nefes alan Skylan alnındaki teri sildi ve bir kez daha yerine geçti. I lorg ona seıt gözlerle baktı; ardından ansızın kalkanını yere altı. Skylan ilk başta neler olduğunu anlamadı. Bir an için I lorg'un teslim olduğunu, mağlubiyeti kabul ettiğini sandı.

Morg yılışık bir tebessüm ederek savaş baltasını iki eliyle birden tuttu ve Skylan'a doğru paldır küldür koşmaya başladı. Niyeti belliydi. Tüm dünyaya ve tanrılara böyle tecrübesiz bir oğlan karşısında kalkana ihtiyacı olmadığını duyurmuştu. Kalabalığın arasındaki dalkavukları gülüşüp bağrışıyorlardı.

Skylan deliye döndü. Gam arkasından sesi kısılırcasına bağırıyordu. Norgaard çığlık çığlığaydı. Skylan kalkanını sıkı sıkı tutarak kendini korkunç darbeye hazırladı.

Felaket bir anda olup bitti. Horg bir an silahını rakibinin kalkanına indirmek üzere koşturuyor, bir an sonra ise baltasını ustaca sağ eline aktarıp alçaktan bir hamle yapıyordu. Baltanın ağzı Skylan'ın çizmesini yarıp sağ bacağının baldır kaslarını hafifçe kesti.

Skylan yarayı belli belirsiz hissetti. Tek gördüğü Uorg’un kocaman bir açık verdiğiydi, 'lam kılıcını saplayacaktı ki güçlü parmaklar kolunu sardı.

“Skylan, dur!" dedi Garn. “Her şey bitti.”

İyiden iyiye öfkelenen Skylan ondan kurtulmaya çalıştı. Garn’ın elleri dostunu daha da sıkı tuttu.

Skylan kıpkırmızı bir suratla ona doğru döndü. “Bırak beni, Garn, yoksa Torval adına yemin ederim ki...”

“Bitti aıtık, Skylan,” diye tekrarlayan Garn dostunu hafifçe sarstı. “Kaybettin.”

Genç adam parmağıyla aşağısını işaret etti. Skylan oraya baktığında yaradan akan kanın ayağından aşağı indiğini ve beyaz kumaşı lekelediğini gördü.

Skylan ağzında yenilginin tiksindirici tadını alabiliyordu. Kılıcıyla kalkanını yere attı. Kimsenin yüzüne bakamamaktay-dı. Babasının gözlerindeki hayal kırıklığına, Garn’ınkilerdeki acımaya dayanamazdı. Başını öne eğerek yakıcı bir ıstırap içinde Rahibe’nin “İlk kan! Tanrılar Horg’u galip ilan ettiler!” diye seslenmesini bekledi.

Kai Rahibesi hiçbir şey demedi.

Skylan kadının niçin bu kadar beklediğini öfkeyle merak etti. Kadının niyeti onun duyduğu utancı uzatmak mıydı? Skylan çatık kaşlarının altından Rahibe’ye baktı.

Draya ellerini önünde kavuşturmuş vaziyette ringin dışında bekliyordu. Bakışları Skylan’m arkasındaki tepelerin gri kaya-la rındaydı.

Horg sırıtarak baltasını kaldırdı ve Kai Rahibesi’nin hüküm vermesini hevesle bekledi. Fakat Draya sessizliğini koruyunca öfkeye kapıldı.

“İlk kanı akıttım!” diye haykırıp baltasıyla Skylan’ın ayakları altındaki kumaşı işaret etti. “Ben kazandım!”

Kai Rahibesi ona sakin bir ilgisizlikle baktı.

“Yerine dön, Horg Thekkson,” dedi sesini yükseltmeden, “yoksa müsabakadan eleneceksin.”

Horg’ıın ağzı bir karış açık kaldı. Kadına uzun uzun baktıktan sonra kükredi: “İlk kanı akıttım!”

“Skylan, kılıcını al!” diye atıldı Garn.

Skylan’a söylenmesi gerekmiyordu. Hemen kılıcını kapıp kalkanını yerden aldı ve kendini şimdi her ne gelecekse ona hazırladı.

Horg o anda ringde iki hasımla karşı karşıya olduğunu anladı. Bunların en tehlikelisi kılıç tutan zıpçıktı velet değildi.

En tehlikelisi karısıydı.

Arkadaşları Draya’ıın kalleşçe bir şeyler yapabileceğine dair Horg’u uyarmışlardı. Adam gülüp geçmişti. Draya kör ve mantık dışı bir imana sahipti. Horg bunu iyi bilirdi. Yıllarca onun dindar safsatalarına katlanmıştı. Draya kocasına karşı gelebilir, fakat tanrılarına karşı gelemezdi.

Horg şimdi karısının ondan tanrıların lanetine bile maruz kalmayı göze alacak denli nefret ettiğini anlıyordu. Geçmişe baktığında Draya’nın onu yok etmek için nasıl buraya getirdiğini, nasıl her adımda entrikalar çevirip hileler yaptığını görebiliyordu.

Eh, Horg’un eli de armut toplayacak değildi!

Şefler Şefi kalabalığa doğru döndü.

“İlk kanı akıttım!” diye seyircilere hitaben bağırdı. “Tanrıların belirledikleri kanunlara göre kazanan benim! Kai Rahibesi Torval’e karşı geliyor!”

Kimse ağzını açmadı, kimse ona arka çıkmadı. Sonra Draya usulca dedi ki: “Tanrılardan medet ummak için geç kaldın, llorg.”

Horg hızla karısına doğaı döndü. Ona iyice yaklaşarak tepeden baktı, kaşlarını çattı. “Seni düzenbaz kaltak! Dua et de kaybedeyim!”

Yüzünü tekrar kalabalığa çevirdi. “Kai Rahibesi kuralları çiğneyebiliyorsa ben de çiğneyebilirim! Bu dövüş çocuklar arasında değil, adamlar arasında olacak! Bu dövüş ölümüne olacak!”

Norgaard’dan tarafa baktı. “Razı oluyor musun, Yorgunların Şefi?”

Norgaard ağzını açtıysa da gür ve meydan okur bir sesle cevap veren Skylan’dı. “Razıyım!”

Horg yerine geçti ve kalkanını almak için eğilirken karnında keskin bir acı hissetti.

Yüzünü ekşiterek karnını ovuşturdu. Kahretsin, şimdi hazımsızlık zamanı değildi!

Çağlar sonra bile ne zaman şampiyonlar arasındaki bir dövüşün lafı geçse yaşlı bir Vindrasi gülümseyerek ve başını hafifçe iki yana sallayarak diyecekti ki: “Eh, sen Thorgunnd ile Krega’dan istediğin kadar bahset. Ama *ben* Horg ile Skylan’ın kavgasına tanık oldum!”

Yaşlı adama imrenen gençler de o noktada öyküyü dinlemek için yaygara kopartacaklardı.

Dövüş Talgogroth ve bir ozan olan Balin tarafından sonradan şarkıya dökülecek ve onun en ünlü eseri olacaktı. Ölümünden yıllar sonra dahi Vindrasi savaşçıları ne zaman bir araya toplansalar ozanlar o şarkıyı seslendireceklerdi.

Şarkı “Skylan, saçları parlak, kanı parlak, Aylis’in öptüğü kılıcı parlak...” diye başlıyor ve sonrasında onun Horg’a karşı yaptığı dövüşe geçiyordu. Şairler Horg’u genellikle şöyle be-timlerlerdi: “tanrılardan lanetli, cesaret lüzumsuz olduğunda cesaretli.” Şarkı her hamle ve karşı hamleyi, inen ve ucu ucuna kaçırılan her darbeyi anlatacaktı. Aslında şarkı nispeten kısa süren dövüşten daha uzun sürecekti.

Bir de şarkının sonu yanlış olacaktı. Bu konuda ozan suç-lanmamalıydı. Zira Balin gerçeği bilmiyordu.

O gün gerçeği bilen sadece iki kişi vardı.

Ve biri ölmüştü.

Skylan dikkat ve ihtiyatla Horg’a doğru yürüdü. Horg’a saygı duymakta çok geç kalmıştı -bir insan olarak olmasa da bir savaşçı olarak. Skylan acı bir ders almıştı. Torval yardımını esir-geseydi Skylan şimdi ejdergemisiyle utanç içinde eve doğru yelken açmış olacaktı.

Horg’ıın her hareketini izliyor, rakibinin gözleri kadar ayaklarına da dikkat ediyordu. Norgaard oğluna bir adamın gözlerinin yalan söyleyebileceğini, fakat ayaklarının söyleyemeyeceğini öğretmişti. Horg hamlelerinin arkasına vücut ağırlığını koymak zorundaydı ve Skylan onun ayaklarına bakarak hamlesini önceden tahmin edebilir, kendine bir fırsat yaratabilirdi.

Garn dostunun bacağındaki yarayı sarmıştı. Skylan acıyı aklının bir köşesine attı. O yara bir hiçti. Savaşçıların kalkan duvarında çok daha kötü yaralarla, göz. yuvalarından sarkan gözlerle veya eksik uzuvlarla clcivüştüklerine tanıklık etmişti.

‘'Zaman bizim yanımızda,” demişti Norgaard. “Onu yor.”

Daha iri ve ağır olduğu için Horg daha çabuk yorulacaktı. Skylan daha hafif, daha çevik ve daha gençti. Yapmaya can attığı şeyi -dövüşü hemen bitirmek için hücuma kalkmayı- yapmadı. Babasının nasihatine uyarak dövüşü uzatıyor, Horg’un yorulmasını bekliyordu.

Skylan eğildi ve uzandı, ileri atıldı ve geri çekildi. Rakibine yılan süratiyle her yönden saldırarak Horg’un kafasını karıştırmaya ve dengesini bozmaya, onu öfkelendirmeye ve bezdirmeye çalıştı. Bir yandan da haşininin açık vermesi için fırsat kokuyordu.

Horg da birkaç darbe indirdi, hem de ne darbe. Baltası Skylan’ın kalkanını o kadar güçlü bir vuruşla parçaladı ki delikanlının kolu uyuştu, kolunun kırıldığından korktu. Aceleyle geri çekilmeye, kendi köşesine dönmeye mecbur kaldı. Bunu yaparken baltasıyla peşinden gelen Horg’dan gözlerini ayırmaya cesaret edemiyordu. Gam kendi canını hiçe sayıp ringe girmese ve Skylan’a son kalkanını vermese hem dövüş hem de Skylan’ın yaşamı şarkının orasında bitecekti.

Hoıg ringdeki Garn’a öfkeli bir hamle yaptı. Genç adam kellesinin uçmasını önlemek için kendini yere atmak ve yüzükoyun uzanmak zorunda kaldı. Horg’tın kalkan taşıyıcısı Rulf da Garn ile kapışmak üzere ringe atladı. Kai Rahibesi’nden gelen sert bir azar ikisini de kendi köşelerine yolladı.

Yamaçtaki insanlar iyice heyecana kapılmışlardı. Hepsi de efsanevi bir dövüş izlediğinin farkındaydı ve vaziyetin ciddiyetini unutarak bağırıp tezahürat yapmaya, inleyip haykırmaya, seslenip alkışlamaya başladılar.

İki savaşçı da yavaşladı. Horg hızla yoruluyordu. Kurşun gibi olan yüzünden ter damlıyor ve ara sıra acı çekiyormuşça-sına yüzünü ekşitiyordu. Skylan rakibinin durumunu anlamış değildi; Horg’a fazla bir hasar vermişliği yoktu. Sadece kolunda bir kesik açmıştı, hepsi o.

Skylan da acı çekmiyor gibi yapmakta giderek *zorlandığını* fark etti. Yüzünden aşağı akan ter gözlerine doluyordu. Kılıcı giderek ağırlaşmaktaydı. Dizi ağrıyor, bacağındaki kesik yanıyor ve zonklıyordu. Sol çizmesi kumaşın üzerinde kanlı ayak izleri bırakıyordu.

Skylan aradığı fırsatı yakaladı. Tükenmiş gözüken Horg hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Kalkanını indirmiş, cazip bir açıklık yaratmıştı. Saldırmak için ileri atılan Skylan ağırlığını sakat bacağına verince dizinin

büküldüğünü hissetti ve kendini yerde buldu. Baltası güneşin altında ışıldayan Horg ona

doğru koştu ve saniyesinde yanında bitti. Skylan ölümcül sal| diriyi bertaraf etmek için kalkanını kaldırdı. Horg’un baltası bli kıvılcım yağmuru çıkararak demir göbekten sekti. Doğrulmak! için çaresizce uğraşan Skylan kılıcını kontrolsüzce sağa solal savurdu. Kılıcın Horg’a isabet edeceğine dair hiç umudu yok-! tu. Durumunun ümitsiz olduğunu biliyor ve yalnızca zaman ı kazanmaya çalışıyordu. Horg ölümcül darbeyi her an indirebilirdi. Baltasının bir kılıçla durdurulması mümkün değildi.

Horg Skylan’ı hayrete düşürerek saldırmadı. Yüzü acıdan çarpılmıştı. Karnını tutarak iki büklüm oldu. Skylan'm aklına gelen tek açıklama Horg’a şans eseri vurmuş olduğuydu. Kalabalığın böyle düşündüğü belliydi, zira yamaçtan müthiş bir bağrış yükseldi.

Horg karnını tutmayı sürdürüyordu. Başını kaldırarak baktı, ama Skylan’a değil Draya’ya. Yüzü acı ve hiddetle kasıldı. Konuşmaya çalışınca ağzından köpükler saçıldı ve boğulur gibi oldu. Çenesi kasıldı, vücudu sarsıldı. Istırap içinde inleyerek dizleri üstüne çöktü.

Skylan kılıcını indirdi. Hasınım öldürebilirdi, fakat düşmüş birine vurmayı kendine yakıştıramazdı. Horg yaralanmıştı, belki de ölümcül bir şekilde. Kai Rahibesi dövüşü bitirmek için her an seslenebilirdi. Hızla soluyan ter içindeki Skylan kadından çıkacak sesi bekledi.

Draya tek bir kelime etti. Sesi son derece sakindi. “Devam edin.”

Skylan gözlerine kaçan teri sildi. Kulakları zonkladığı için doğru duymadığını zannetti. Şüpheli gözlerle babasına baktı.

Norgaard kafa salladı. “Dövüşü bitirmelisin,” dedi sert bir sesle.

Skylan gözlerini titremekte ve kusmakta olan perişan vazi-

yelleki I Icjrg’a çevirdi. Canı hiç istemese de ne yapması gereklisini ve bunun sebebini biliyordu. Ilorg yaşadıkça tehdit ola-tıık kalacaktı. Horg’a karşı çıkmış herkes her an arkasını kollayacak, Horg’un nerede ve ne zaman intikam alacağı endişesiyle yaşayacaktı. Yine de Skylan böyle galip gelmek istemiyordu.

Ilorg’ıın yanına gitti ve dikkatini çekmek için kolunu tekmeledi.

"Ayağa kalk!” diye teşvik etti. “Baltanı al.”

Bir savaşçı elinde silahı olmadan ölürse Torval’in Salonu’na alınmazdı.

Iloıg büyük çaba harcayarak karnını tuta tuta doğrulmayı başardı. İnlememek için dişlerini sıkarak baltasını kaldırdı. I lalla onu savurmaya bile çalıştı.

Skylan kılıcını adamın göğsüne sapladı. Metalin göğüs kalesi kemiklerine sürtündüğünü ve iyice derinlere girdiğini hisseni. Horg'un nefesi kesildi, gözleri pörtledi. Ağzından kanlar lışkırdı. Skylan kılıcına asıldı. Kanla kaplı kılıç Horg'un bedeninden çıktı. Adam öne doğru devrilerek yere serildi.

Skylan rakibinin öldüğünden emin olmak için cesedi çevirmek üzere eğildi.

"Sakın ona dokunma! Yerine geç!" diye sert, hattâ öfkeli bir sesle emretti Draya.

Skylan babası ile Garn'ın onu bekledikleri yere doğru şüphe içinde topalladı. İkisi genç dövüşçünün sırtını sıvazlayarak onu tebrik ettiler. Skylan yere çöktü ve başını dizleri arasına sokup oturdu. Yorgunluktan parmağını oynatacak hali kalmamıştı. Kendini galip gibi hissetmiyordu. Sadece mesele hallol-dıığı için benliğini kaplayan bir huzurun etkisi altındaydı.

Kai Rahibesi nabız yoklamak amacıyla Horg'un boynuna dokunduktan sonra doğruldu.

"Torval hükmünü verdi!" diye haykırdı. "Galip Norgaard Ivorson'un oğlu Skylan!"

Kalabalıktan tek tük mırıldanmalar yükselkliyse de kimse tezahürat etmedi. Aslında hiç kimse Horg'un ölümüne üzülmüyordu. Heudjunlar Torval'in adil bir hüküm verdiğini biliyorlardı, fakat Horg'un ölümü onlara neşe vermemekteydi. Horg'un yenilgisi onların yenilgisiydi. Horg gömüldükten sonra başlarını kaldırabilirler, saygınlıklarını geri kazanabilirlerdi. Fakat o an onlar için acı bir andı.

Oraya halkının duygularını anlıyordu. Çamura ve kana bulanmış kumaşı tutup kazıklardan yırttı. Ölüyü kumaşla örterek iyice sardı, Horg'u insanların ve tanrıların gözlerinden sakladı. Bunu yaparken yüzü katı, solgun ve ifadesizdi. İşi bittiğinde elleri ve kıyafeti de kan ile çamura bulanmıştı. Adanın kıyısına kadar yürüyüp ellerini deniz suyuyla temizledi. En son Horg'un içtiği boynuzu da yıkadı. Boynuzu tekrar şırayla doldurdu.

“Şimdi kutlama zamanı!” diye seslendi. İçki boynuzunu havaya kaldırdı. “Skylan Ivorson’a!”

Kalabalıktan bir fısıltı yükseldi. Kimse kıpırdamadı. Sonra bir adam, yani Sven Teinar ellerini çırpmaya başladı. Kısa sürede kalabalığın geri kalanı da ona katıldı. Alkış ilk başta yarım yamalaktı, fakat kısa süre sonra adamlar ayaklarını yere vurmaya başladılar. Kadınlar Skylan’ın adını tekrar tekrar andılar.

“Ayağa kalk, oğlum,” dedi Norgaard gururla. “Sana hürmet ediyorlar. Onlara teşekkür etmelisin.”

Skylan güçlükle doğruldu. Yamaçlarda toplanmış insanlara göz gezdirdi. Alkışlar topraktan aksederek yerden yükseliyor, SkylanTn vücuduna çarpıyor ve onu adeta göklere çıkarıyordu. Mutluluktan afallamış, başı dönmüştü.

Aylaen de oradaydı. Kız aşağıya bakıp onu delicesine alkışlarken yüzü duyduğu gururdan ışıl ışıldı.

Skylan kılıcını kaldırdı ve kalabalık çılgınca tezahürat etti.

Adını duyup da dönünce Kai Rahibesi’ni karşısında dururken buldu. Kadın içki boynuzunu ona uzatıyordu.

“Bundan her kim içerse Şefler Şefi’dir,” dedi usulca. Gözleri Skylan’ınkilerle buluştu.

Skylan ne yapması gerektiğini biliyordu. Boynuzu alıp onu beklemekte olan babasına saygıyla vermeliydi. Norgaard bastonunu atmıştı. Hayatının en önemli anında dimdik ve mağrur duaıyordu. Kalabalık Skylan’m adını bırakıp Norgaard’ın adını tekrarlamaya başladı.

Skylan babasına baktığında iskele tahtasından kayıp denize düşmüş yaşlı bir adam gördü.

Ibövüşü ben kazandım, diye içinden geçirdi Skylan. Horg’u ben yendim.

Dönüp tekrar Aylaen’e baktı.

Şefler Şefi olursam zengin olurum. Bir değil üç başlık parası bile ödeyebilirim. Hattâ belki de başlık parası ödemem gerekmez bile! Belki Sigurd’a kızıyla evlenmek istediğimi söylemem yeter. Şefler Şefi’ne karşı gelecek değil ya.

Skylan bakışlarıyla kalabalığı taradı. Yüzlerce genç savaşçıdan oluşan boşa gidecek bir ordu gördü. Onları akınlara çıkartacak, gemilerini altın,

gümüş ve ejderhalara verecekleri mücevherlerle dolduracaktı. Ogre topraklarına yelken açıp Vektan Boyunluğu'nu geri alacak ve bulabildiği tüm ogreleri kılıçtan geçirecekti. Vindrasilere eski şanını geri kazandıracaktı. İnsanlar onlardan bir kez daha korkacaklar, onlara saygı duyacaklardı.

İnsanlar *ondan* korkacaklar, *ona* saygı duyacaklardı.

Şefler Şefi Skylan Ivorson.

Skylan boynuzu kaldırdı ve dudaklarına götürüp içti.

Tezahüratlar kesileli. İnsanlar Skylan'ın şırayı yudumlayarak kendini Şefler Şefi ilan etmesini hayretler içinde seyrettiler. Hiçkimse başkasının adına dövüşen bir temsilcinin ödüle böyle el koyduğunu hatırlamıyordu.

Skylan babasına döndü. Kendini onunla yüzleşmekte zorlanırken buldu ve adamın gözlerine bakmaktan kaçındı. "Üzgünüm, Baba. Daha iyi bir Şef olabileceğimi düşünüyorum. Sen yaşlısın. Bu yükü ben omuzlayacağım."

Norgaard'ın ağzı sımsıkı kapalı, yüzü asıktı. "Ne yaptın böyle, oğlum?" dedi en sonunda, öfkeden ziyade kederle. "Ne yaptın?"

Adam bastonunu yerden aldı ve ağırlığını ona vererek ej-dergemisine doğru topalladı.

Garn'ın yoaımu daha sertti. "Seni lanet budala!" diye sövdü ona. "Hayatın boyunca yediğin tüm haltlar arasında en kötüsü bu, Skylan."

Skylan'm öfkeden yüzü kızardı. "Niye ben Şefler Şefi olmayayım? Dövüşen bendim! Hayatını riske atan bendim! Horg'u yenen bendim! Torva! zaferi bana verdi!"

"Ve senden onu babana vermeni istedi," dedi Garn sert bir sesle. "Ant içmiştin, Skylan. Unuttun mu?"

Skylan dostuna umutsuz gözlerle baktı. Sahiden de unutmuştu. Babasına ettiği sözler aklına geldi:

Saygıdeğer Baba, beceri ve cesaretinin ispatı olan aziz yaraların sana Vatmana 'da yerine dövüşebilecek bir savaşçı seçme hakkı tanıyor. Heucijıınlar davetini kabul edecek, olurlarsa hana ayrıcalık, tanı. Bırak, senin yerine ¡¡org la ben dövüşeyim. Seni Şefler Şefi yapayım! 1dival adına ant içerim!

Skylan'ın eli boynundaki gümüş baltaya dokundu. Hayatı boyunca tanrısına verdiği hiçbir sözden dönmemişti.

Torval anlayışla karşılayacaktır. O bir savaşçı. Halkının başına sakat ve yaşlı bir adamın geçmesini o da istemez. Torval yanımda dövüştü. Bana zafer kazandırdı. Şefler Şefi olmamı isliyor. Yeminimi bozmaya gelince, tanrılar bunu göz ardı edeceklerdir. Beni cezalandırmak isteselerdi şimdiye yaparlardı.

Tam o sırada Kai Rahibesi genç adamın ellerini tuttu.

“Skylan Ivorson, Torval seni Vindrasilerin Şefler Şefi yaptı,” dedi ve sanki utanarak ekledi: “Düğünümüz kısa süre sonra yapılacak ki herkes katılıp mutluluğumuza tanık olabilsin.”

Yıldırım çarpmışa dönen Skylan kadına bakakaldı. *“Neyimizi"*

Vindrasilerin yeni Şefler Şefi’ni taşıyan *Verıjekar,* çoğu kimsenin Krega’nın Laneti diye adlandırdığı adadan ayrıldı. Skylan dostu Garn’ın yalnız başına durduğu yere yürüyerek geminin yanından sarktı ve kollarını tırabzana dayadı.

“Dostum, yardımına ihtiyacım var," dedi Skylan alçak sesle.

Garn ona göz ucuyla baktı. Sonra da kaşlarını çatarak gözlerini kaçırdı.

“Bana yardım etmelisin!” diye telaşla tekrarladı Skylan. “Rahibe onunla evlenmem gerektiğini söylüyor! O yaşlı bir kadın!

Bu işten yakayı nasıl sıyıracağım?”

Garn sessiz kaldı. Skylan’a ne bakıyor ne de ses ediyordu. “Garn, bana kızdığını biliyorum,” diye devam etti Skylan. “Torval’e ettiğim yemini bozduğuma da biliyorum ve...” “Babana ettiğin yemini de bozdun,” diye lafa girdi Garn. “Beni bir dinler misin?” dedi Skylan kızarak. “Açıklamaya çalışıyorum. O fikri kafama Torval soktu!”

Garn yine kaşlarını çattı.

“Yemin ederim, Garn!” diye üsteledi Skylan. “Torval babamın iyi bir Vindrasi Şefi olmayacağını biliyordu. Şefler Şefi savaşta başı çekmelidir. Norgaard yürüyemiyordu bile!”

Garn başını iki yana salladı. “Şefler Şefi bir Savaş Şefi değildir, Skylan. Her klanın kendi Savaş Şefi vardır. Şefler Şefi ise kanunları iyi bilmeli ve adil hükümler...”

“Yani benim öyle olmadığımı mı söylüyorsun?” diye meydan okudu Skylan.

“Sen Şefin Kai Rahibesi ile evlenmesini gerektiren yasayı bile bilmiyordun,” diye belirtti Garn.

Mahcup düşen Skylan dostunun haklı olduğunu itiraf etmeliydi. Yasalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu, fakat ona göre zaten yasaların bir önemi yoktu. Talgogroth ile Klan Konseyleri ne güne duruyordu? Garn ne derse desin Şefler Şefi aslında Vindrasilerin Savaş Şefi’ydi. Skylan daha şimdiden kendini klanları şana kavuştururken görebiliyordu. Torval’in kendisiyle hemfikir olduğundan da emindi.

Torval onun, yani Skylan’ın Horg’u alt etmesini sağlamıştı. Tabi maalesef ona bir de eş vermişti.

“Garn,” dedi Skylan usulca, “seninle konuşmak istediğim konu bu değildi. Ben Kai Rahibesi ile evlenmekten bahsediyorum! Kadın ninem olacak yaşta!”

“O kadar da yaşlı değil, Skylan,” diyen Gam göz ucuyla Draya’ya baktı. “Belki otuzdan birkaç yaş büyüktür, hepsi...” “Annem yaşasaydı şimdi o yaşlarda olacaktı. Üstelik zaman içinde büyükanne haline de gelecekti,” diye laf yetiştirdi Skylan. “liem ayrıca ben o kadınla evlenemem, çünkü Ayla-cn’le evleneceğim. Artık Şefler Şefi olduğuma göre önümde bir engel kalmadı. Kendime ait bir evim, topraklarım ve sığırlarım olacak. Sigurd’a başlık parasını...”

Yüzünde asık ve endişeli bir ifade beliren Gam huzursuzca kıpırdandı.

Skylan iç geçirerek ellerini saçında gezdirdi ve deniz esintisinin vücudunu serinletmesine izin verdi. Bu kadar kötü ne yaptığını anlayamıyor ve hayatının en gururlu, en mutlu günü olması gereken böyle bir zamanda kendisini sefil hissettirdiği için Garn’a kızıyordu. Skylan çekip gitmeye ve Garn’ı somurtması için yalnız bırakmaya niyetlendi, fakat Draya ile evliliği nasıl önleyebileceğine dair dostunun tavsiyesine ihtiyacı vardı. Garn’ın gönlünü almaya çalıştı.

“Belki dediklerinin bazısında haklısında',” diye gönülsüzce itiraf etti. “Ve belki duyduğun öfkenin bir kısmını hak ediyo-rumdur. Ama beni şimdi bir başıma bırakamazsın, kardeşim. Sana ihtiyacım var. Bana ne yapmam gerektiğini söyle!”

Skylan dostuna yalvarır gözlerle baktı ve her tartışmalarında olduğu gibi Garn iç geçirerek yelkenleri suya indirdi. “Öncelikle, Skylan, babandan özür dilemelisin.”

Skylan sakat bacağını uzatmış vaziyette güvertedeki banklardan birinde oturan Norgaard'a göz attı. Adamın yüzü acıyla çarpılmıştı. Eski sakatlığından gelen acıyla değil, oğlunun ihanetinin acısıyla.

Skylan bir nebze pişmanlık hissetti. "Haklısın. Babama bii-yük bir haksızlık ettim ve o yüzden sahiden de çok üzgünüm."

"İkinci olarak," dedi Gam dostunun gözlerinin içine bakarak, "Kai Rahibesi ile evleneceğini katana sokmalısın. Tanrılardan gelen Vindrasi kanunları bunu gerektirir. Kanunu çiğne-yemezsin."

Skylan kaşlarını çattı. Yumruğunu sıkıp tahta tırabzana indirdi. "Evlenmeyeceğim! Ben Şefler Şefi'yim. Canım ne isterse onu..."

"Hayır, yapamazsın, Skylan!" dedi Gam katiyetle. "Şefler Şefi olmadan *önce* canın ne isterse yapabilirdin. Artık değil." Sabırsız bir el işareti yaptı. "Bunu bile anlamıyor olman Şefler Şefliği'ne uygun olmadığını gösterir!"

Skylan onu sert bakışlarla süzdü. "Sana yardım istemek için geldim. Dostum olduğunu sandım. Galiba yanılmışım." Dönüp gitmeye davrandı.

Gam onu kolundan tuttıı. "Beni affet, Skylan. Öyle konuşmamalıydım. Ama senin için kaygılanıyorum. Hem de çok. Muazzam bir yükün altına girdin. Bu yükün ne kadar büyük olduğunu anlamıyor gibisin. Halkının geleceği artık senin ellerinde. Sen Şefler Şefi'sin, Skylan. Görevin yasaları korumak, onları çiğnemek değil!"

"Kai Rahibesi ile evlenmek aptalca bir yasa," dedi Skylan. "Ve değiştirilmesi gerekir."

Garn usulca dedi ki: "Şöyle düşün, Skylan. Kai Rahibesi ile evlenmeyi reddedersen tekrar Krega'nın I.aneti'ne dönüp ölümüne dövüşeceksin. Tüm Vindrasi klanlarının Şefleri sana meydan okuyacaklar! Şef ilan edildiğinde yüzlerindeki ifadeyi gördüm, Skylan. Seni destekleyenler oldu, evet, ama surat asanlar da epey vardı. Bazıları henüz çocuk denebilecek yaşta birinin Şef ilan edilmesinden hoşnut değildi. Muhtemelen daha şimdiden sana meydan okumanın bahanelerini arıyoıiar-ılır. Asırlardır çiğnenmemiş bir kanunu çiğneyecek olursan onlara bu bahaneyi de sağlarsın."

Skylan *çocuk* sözcüğüne kızacak gibi olduysa da kendini sakin kalmaya zorladı. Garn ona hakaret etmeye çalışmıyor, yalnızca başkalarının onun hakkında ne düşündüklerini ve belki de söylediklerini duyuruyordu. Heudjunlardan Sven Tei-tıar gibi adamların. Adamın oğullarından biri Skylan ile yaşıtlı. Genç savaşçı kasvetli gözlerle denize baktı. Ne demeye

hayalı bir anda bu kadar karmaşık bir hal almıştı? Büyük bir zafer kazanmıştı! Torval onu ödüllendirmişti. Başına gelenler hiç de adil değildi.

"Peki Aylaen konusunda ne yapacağım?” diye sordu Skylan.

"Bilmiyorum,” dedi Garn.

"Ondan beni beklemesini isteyeceğim,” kararına vardı Skylan. "Kai Rahibesi oluz, yaşın üzerinde. Uzun yıllar daha yaşayacak değil ya.”

"Kafayı çalıştır, Skylan! Seninle evlenmek için Aylaen’in önce Kai Rahibesi olması lazım. Ama o daha bir Kemik Rahibesi bile değil.”

"Öyleyse olmalı,” dedi Skylan. “Ona bunu sen söylemelisin, Garn. Ona Kemik Rahibesi olmak için çalışmalara başlamasını söyle.”

“Skylan, ciddi olamazsın.”

Genç savaşçı dostuna kulak asmadı. “Bu plan hoşuma gitti! Aylaen Vindraholm’a taşınacak. Şefler Şefi olarak ben de beykentte yaşamak zorundayım. Aylaen Kaderden eğitim alacak. Bu sayede birlikte olabiliriz. Sorun nedir? Bana niye öyle bakıyorsun?”

Fakat dostu cevap vermeden çekip gitti ve Norgaard’ın ya- ? nına oturdu. *

Skylan arkasından ters ters baktı. Tam Garn’ın peşinden gi- ■ decekti ki daha fazla mücadele etmeye gücünün kalmadığını anladı. Yalnızca dövüşten ve acıdan değil, kafasındaki ve yüreğindeki heyecandan, karmaşadan ve çalkantıdan da. Hiçbir şey beklediği gibi gitmiyordu.

“Hayatımı tehlikeye attım. Büyük bir zafer kazandım,” dedi kendi kendine. “Şefler Şefi olmayı hak ediyorum! Gel gör ki kendi babam bile benden nefret ediyor. Gam benimle konuşmuyor. Yaşlı kocakarının tekiyle evlenmek zorunda kalıyorum...”

Güverteye çöktü ve gözlerini kapayıp olup bitenler üzerinde düşünmeye gayret etti.

“Affedersin, beyim...”

Skylan başını hızla kaldırdı.

Kai Rahibesi yanına gelmiş, önünde diz çökmüştü. “Özür dilerim. Şimdiye dek yaralarına bakmam gerekirdi.” Draya delikanlının çizmesini çıkarmaya davrandı.

Skylan yaşlı kadına yaralarının önemsiz olduğunu sabırsızca söylemeye davrandı. Rahibe'nin ortalığı telaşa vermesine gerek yoktu. Sonra Garn ile babasının ona baktıklarını fark etti ve sözcükler boğazına takıldı. Kendini sessizce oturmaya zorlayarak Draya'nın çizmeyi çıkarmasına ve yarayı deniz suyuna batırılmış bir bezle temizlemesine izin verdi. Tuz balta darbesinden daha çok yaktı; Skylan acıdan dişlerini sıktı. Kadının parmaklan buz gibiydi; zayıf elleri pençeleri andırıyordu.

Tam bir kemik torbası, diye aklından geçirdi Skylan, yumuşak hiçbir yeri yok. Kadının kafasında on gri saç teli saydı. Gö-ğtlsleri elbisesinin altında belli belirsizdi ve Skylan onların beline kadar sarktığını hayal edebiliyordu.

En azından o kadar yaşlı ki onunla yatmamı beklemeye-eektir, diye düşünerek bir nebze olsun rahatladı. Evlense dahi Aylaen'e ettiği yemini bozmayacak, ondan başka kadını sevmeyecekti.

"Özür dilerim, beyim, canını mı yaktım?" diye endişeyle sordu Diaya, delikanlının kımıldadığını hissedince.

"Hayır, Rahibe," dedi Skylan. "Bacağım çok daha iyi." Kadının teklif etmesine fırsat bırakmadan çizmesini ayağına alelacele geçirdi. "Boğazım kumdu. Bir şey içmek..."

"Ben seve seve getiririm, beyim," dedi Draya şevkle ve oradan hızlı adımlarla uzaklaştı.

Skylan'ın kulağına kahkahalar çalındı. Bir grup Torgun savaşçısı yeni Şeflerine hürmet etmek amacıyla gemideydi. Skylan savaşçıların kendisine güldüklerini sandı.

"Kapayın çenenizi!" dedi hiddetle.

Savaşçılar ona şaşkın gözlerle bakınca Skylan adamların moralleri yüksek olduğu için güldüklerini anladı. Torgunlar bok yığınının en altındaki klan olmaktan çıkıp Vindrasiler'in en önde gelen klanı, Şefler Şefi'nin klanı haline gelmişlerdi. Savaşçılar da bunu kutluyorlardı.

Kai Rahibesi Skylan'ın yardımına koştu. "Şefler Şefi haklı," dedi Draya azarlamasına. Kanlı beze sarılı cesede manalı manalı baktı. "Ölü henüz aramızdan ayrılmadı. Neşeniz yakışık almıyor."

Savaşçılar saygıyla özür dilediler. Horg ne de olsa bu kadının kocasıydı ve Rahibe kahroluyor gibi gözükmese bile gerçek hislerini saklıyor olabilirdi.

Rahibe Skylan’a bira dolu bir boynuz uzattı. “Bunun şaraptan daha fazla hoşuna gideceğini düşündüm, beyim,” diyerek delikanlıya kaçamak bir tebessüm etti.

Gözleri iri, kahverengi ve parlaktı, tıpkı bir ineğinkiler gibi.

“Teşekkürler, Rahibe,” dedi Skylan. Boşalan boynuzu geri alırken kadının eli Skylan’ınkine değdi ve Draya genç kız gibi kızarıp bozardı.

“Biraz daha getireyim mi, beyim?” diye teklif elti.

“Şimdi değil,” diyerek ekledi Skylan: “Babanı için özür dilemeliyim.”

Kai Rahibesi Norgaard’a göz ucuyla baktı; ardından gözlerini tekrar Skylan’a çevirdi. “Özür dilemene hiç gerek yok, beyim. Vutmana’da sen dövüştün. Seçme hakkı sana aitti.”

“Biliyorum, ama ona ve Torval’e babamın Şefler Şefi olacağına dair ant içmiştim,” dedi Skylan iç geçirerek. “Yeminimi bozduğum için cezalandırılacak mıyım, Rahibe? Torval zaferi *bana* verdi ama...”

“Evet, verdi, beyim,” diye mırıldandı kadın.

“Öyleyse beni nasıl cezalandırabilir?"

"Hiçbirimiz tanrıların akıllarında geçenleri bilemeyiz,” dedi Draya ciddiyetle. "Ama ben onların adil ve pratik zekâlı olduklarına, pek çok şeyi hesaba kattıklarına inanıyorum. Mesela bu bedbaht zamanımızda güçlü bir Şefler Şefi olması..."

“Ben de Garn’a bunu anlatmaya çalışıyordum!” diye memnuniyetle atıldı Skylan. “Baltanı bunu anlamak zorunda,”

“Anlayacağından eminim. Gel,” diyen Draya ona elini uzattı. “Babanla beraber konuşalım.”

Skylan ürkerek geri çekildi. Rahibe daha şimdiden karısı gibi davranıyordu!

“Yemini ben ettim,” dedi huysuzca. “Özrü ben dilemeliyim.”

Oraya’nın beraber gitmekte ısrar etmesine fırsat vermeden Skylan oradan çabucak ayrıldı. Kadın kendini huzursuz hissetmesine yol açıyor ve Skylan bunun nedenini tam olarak bilemiyordu.

Genç adam güvertede Norgaard’m sakat bacağını ovarak, yaralı bölgeye masaj yaparak oturduğu yere vardı.

"Baba,” diye acemice söze başladı Skylan.

Norgaard yüzünü ekşiterek yukarı baktı. “Hiçbir şey demene gerek yok, Skylan. Anlıyorum. Gam Torval’in arzuladığı şekilde davrandığını bana açıkladı.”

Skylan dostuna hayretle baktı,

“Torval seninle konuştu,” diye devam etti Norgaard. “Tanrının sözünü dinlemekle akıllılık ettin. İyi bir Şefler Şefi olacaksın. Bir sakattan daha iyi...”

“Öyle deme, Baba,” diye utanç içinde itiraz etti Skylan. Biniz uzakta onları seyreden Gam’a bakamıyordu. “Senin öğütlerini hep dikkatle dinleyeceğime...”

Norgaard act, silik bir tebessüm etti. “İyi dövüştün, oğlum. Beni gururlandırdın.” Bacağını ovmayı sürdürdü. Gözlerini kapayarak dinlenirmiş gibi yaptı. Konuşma sona ermişti.

Skylan dostunun yanına oturdu. “Teşekkürler.”

“Senin için yapmadım,” dedi Garn. “Baban için, onu utançtan kurtarmak için yaptım.”

Skylan bir süre sessiz kaldı; daha sonra dedi ki; “Üvey annem öldüğüne ve ben de aranızdan ayrılacağıma göre babam yalnız kalacak. Birinin ona göz kulak olması lazım. Onunla kalır mısın?”

“Elbette,” dedi Garn. “Şeref duyarım.”

Skylan kafa .salladı. Vindraholm’a yaptıkları dalgalar üzerindeki kısa yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde geçirdiler.

Ejdergemisi Vindraholm’a döndüğünde yeni Şefler Şefi’ni bu- • yur etmeye ve utanç verici olayları geride bırakmaya can atan 5 Heudjıın halkının tezahüratlarıyla karşılandı. Gemiyi kıyıya ya- | naştırmak için Torgun ile Heudjun savaşçıları suya birlikte at- j ladılar.

î

Yeni Şefler Şefi, Kai Rahibesi ve diğerleri karaya çıktıktan sonra kalabalığın üzerine tedirgin bir sessizlik çöktü. H org ün cesedi hâlâ gemideydi ve kimse onunla ne yapılacağını bilmiyordu.

Horg için o can veren kahramanlara özgü törenlerden dü- zenlenmeyecekti. Böyle bir şey bahis konusu bile değildi. Horg’un başka bir klanla uzaktan akrabalığı vardı ve ailesinin topraklarındaki defin

höyüğüne gömülebilirdi. Fakat kuzenleri onu reddetmişler, naşına sahip çıkmamışlardı.

Sven'in önderliğindeki birkaç savaşçı cesedi ejdergemisin-den almayı önerdi. Kai Rahibesi işe karıştı.

“Onu yattığı yerde bırakın,” diye buyurdu Draya. “Mesele bizden çıktı.”

Draya sahilde durup ejderhaya doğru döndü. Eğilerek selam verdi. Ejderhanın tahta gözleri kızıl bir parıltı saçtı. İnsanlar ejdergemisinin kendi kendine denize açılmasını şaşkınlıkla seyrettiler. İçinde hiç mürettebat yoktu.

Cesedi tanrıların hükmünün kanlı kumaşına sarılı vaziyetteki Horg'u taşıyan *Venjekar* doğu istikametinde uzaklaşarak açık denizin uçsuz bucaksız sularına doğru yol aldı.

İnsanlar ejdergemisi gözden kaybolana dek sessizce beklediler.

Venjekar bir müddet sonra geri döndü.

Horg'u bir daha gören olmadı.

Üçüncü Kitap HAYALET GEMİ

Nikah Vindrasiler için mühim bir törendi, zira kişinin yaşamının lıir bölümünün sonunu ve bir diğerinin başlangıcını simgelerdi. Bir erkek yaşı kaç olursa olsun kendi ailesinin reisi olmadıkça adamdan sayılmazdı. Bir kız da evlenene kadar kadın değildi. İşte Skylan'ı Kai Rahibesi'yle evlendirmedeki acele de bu yüzdendi. Kaç muharebede dövüşürse dövüşsün veya kaç düşman öldürürse öldürsün Skylan kendine bir gelin alana dek adam sayılmayacaktı.

Geleneksel olarak düğünler yapılacakları günden çok önce planlanırdı. Törenin ve onun ardından gelecek şölenin hazırlıkları haftalar, hattâ aylar sürerdi. Skylan ile Draya'nın düğünü içinse bu hazırlıkların apar topar yapılması ve bir günde lamamlanması gerekmişti.

Vurmana için Vindraholm'a gelmiş diğer klanların mensupları düğüne kaldılar ve Heudjıınlara seve seve yardımcı oldular. Keyifler yerindeydi. Torval seçimini yapmıştı ve her ne kadar bazı kimselerin tanrının kararı hakkında şahsi şüpheleri bulunsa da kimse bunları açığa vurmadı. Herkes yeni ve genç .Seller Şefi'ne kendini ispatlama fırsatı tanımaktan yanaydı.

Düğünlerin yapıldığı kutsal meşe ağacı korusu çabucak hazırlandı. Çocuklar meydanı karış karış tarayarak yerdeki kalın-

lı inceli dallan topladılar, ölü yaprakları ve çimenleri süpürdüler. Erkeklerin bir kısmı Şefin Salonu'na (Vindraholm'daki bina Luda'dakinden çok daha büyüktü) şölende kullanılacak uzun masa ve tabureleri yerleştirdiler. Diğer erkekler ise ava çıkarak geyik ve karaca getirdiler. Yaşı büyük çocuklar otlamaları için ormana salınmış domuzları toparlamaya gönderildiler. Kadınlar çok sayıda ekmek pişirdiler. Ertesi sabah erkenden kalkıp etleri kızartacaklar ve yemekleri, sebzeleri ve meyveleri hazırlayacaklardı.

Skylan ile Norgaaıd'a kıyafetlerini değiştirebilecekleri ve dinlenip karınlarını doyurabilecekleri bir ıızunev tahsis edilmişti. Norgaard orada fazla kalmadı. Adam eski dostlarının toplanmakta olduğu Şefin Salonu'na gitti. Skylan da onunla gitmek istedi, fakat babası dinlenmesi ve yaralarına bakması için uzunevde kalması konusunda ısrar etti. Norgaard oğluna yardımcı olması için Treia'yı yolladı.

İtiraf edeceğinden daha zayıf düşmüş olan Skylan babasına itiraz etmedi.

Treia delikanlının yaralarını temizleyip üzerlerine lapa sürdü ve bacağındaki kesiği sardı. Çalışmalarında nazik olmasa bile verimliydi. Bu tür işleri tatsız bulduğunu hiç gizlemedi.

“Şimdi dinlenmelisin,” dedi Skylan'a işi bitince. “Gücüne kuvvetine ihtiyacın olacak.”

“Aylaen'i görmek istiyorum,” dedi Skylan kadın tam giderken. “Ona beni ziyaret etmesini söyler misin?”

“Hayır, söylemem,” diye tersledi Treia. “Yarın nikahın kıyılacak. O zamana dek kadınların refakatinden sakınmalısın.”

“Aylaen benim sözlüm,” dedi Skylan kaşlarını çatarak. “Başkasıyla evlendiğim için üzgün olmalı. Ona bazı açıklamalarda bulunmalıyım.”

Treia ona tuhaf tuhaf baktı. “Aylaen sana mutluluklar diliyor, Skylan. Tıpkı bizim gibi.”

Kadın ona uyumasını salık verip kulübeden ayrıldı, fakat Skytan'ın denileni yapmaya niyeti yoktu. Gidip Aylaen'i bulmalıydı. Onu aramaya çıkmak için çizmelerini giyiyordu ki genç kız Garn'la beraber çıkıp geldi.

Skylan kızın yas tutmasını, başka bir kadınla evlendiği için gözlerinin ağlamaktan kızarmasını bekliyordu. Aylaen onun ellerini tutup yanağından öpünce epey şaşırdı.

“Öyle gururluyum ki, Skylan,” dedi kız sevecenlikle. “Ve çok da mutluyum! Bence Draya harika bir kadın.”

Skylan onu şaşkın ve bir o kadar da kuşkulu bakışlarla süzdü. “Üzüleceğini ve hayal kırıklığına uğrayacağını sanıyordum. Aramızdaki sözü bozmak...”

Aylaen hemen ciddi bir tavır takındı.

“Torval böyle istiyor, Skylan,” dedi durgunlaşarak. “Tanrıların isteklerine boyun eğmeliyiz.”

Skylan dönüp Garn'a baktı. “Kardeşim, eminim ki yarın için bir sürü hazırlık yapman gerekiyordun Kalmanın gereği yok. Aylaen ile yalnız konuşmak istiyorum.”

Skylan genç kıza bir Kemik Rahibesi olması ve Kailerden eğitim almak için Vindraholm’a taşınması yönündeki planını açıklamak istiyordu. Böylece onu her gün görebilecekti. Onunla her gece beraber olabilecekti...

“Benim de yapacak işlerim var, Skylan,” dedi Aylaen. “Diğer kadınlara yemek hazırlamalarında yardım ediyorum. Yaralısın, ayrıca herhalde bitkin düşmüşsündür. Bırakayım da dinlen.”

“Ama gitmeni istemiyorum, Aylaen,” diye sözünü esirgemeden konuştu Skylan. “Garn, sen gidebilirsin.”

“Hayır, Gam, bekle.” Aylaen tekrar Skylan’a yaklaştı ve dudaklarını delikanlının yanağına bastırdı. “Tüm kalbimle sana mutluluklar dilerim.” Ona gülümsedi ve aceleyle kapıdan çıkıp gitti. “Uyu biraz!” diye arkasından seslenmeyi de ihmal etmedi.

Skylan Garn’ı sıkıca tuttu. “Konuş onunla. Ona Kemik Rahibesi olmasını söyle."

“Sanmam ki...” Garn tereddüt etti. “Sorun şu ki Aylaen o konuda hiç ilgi...”

“Ne önemi var?” diye tersledi Skylan. “Ona beraber olmamızın tek yolunun bu olduğunu söyle.”

“Beraber olamazsınız, Skylan. Sen evleniyorsun,” dedi Garn kaygılı bir sesle.

“Enine boyuna düşündüm,” dedi Skylan. “Bu evliliğin göstermelik olduğunu hepimiz biliyoruz. Horg’un metresleri vardı. Tüm evli erkeklerin...”

“Aylaen’in metresliği kabulleneceğini sanmam, Skylan,” dedi Garn. “Razı gelse bile onun şerefine böyle bir leke sürer misin?”

“Karım ölene kadar o şekilde...”

“Gitmem gerek, Skylan,” dedi Garn ansızın. “Norgaard çeyizlik ve babalarının kılıcını almam için beni Luda’ya geri gönderiyor. Seninle yarın sabah görüşürüz.”

Gam oradan ayrıldı. Uzunev sessizliğe gömüldü. Skylan uyku sahanlığına kadar topallayıp kendini yatağa attı. Yaraları o ana dek fazla rahatsızlık vermediyse de uzandıktan sonra ağrımaya başladı. Treia’nın sürdüğü merhem yakıyordu. Delikanlı bir türlü rahat edemedi.

Deva dertten bile kötü, diye kara kara düşündü.

Gözlerini tavanın tahta kalaslarına dikerek Aylaen’i ve baş-kil bir kadınla evlenmesine verdiği tepkiyi düşündü. Kızın bu lepkisine çok şaşırmıştı. Skylan’ı başka bir kadına kaptırmasına rağmen mutluluklar diliyordu! Elbetteki Aylaen’in kederden kahrolmasını istemezdi, fakat kendini az da olsa perişan hissetmesi gerektiği kanautindeydi.

Kızın parlayan güzlerini ve yanağına kondurduğu kardeşçe öpücüğü düşündü.

“Ne yaptığını anladım!” dedi Skylan ansızın, “Beni üzmemek için güçlü görünüyor. Kederini belli ederse beni mutsuz edeceğinden korkuyor ve galibiyetime leke süıııek istemiyor.”

Kurduğu mantıktan memnun kalan Skylan kızı düşünmeyi bıraktı. Horg’a karşı elde ettiği şanlı zaferi hayalinde tekrar yaşamaya başladı. Kalabalığın tezahüratları kulaklarında çınlarken tamamen hak ettiği bir uykuya keyifle daldı.

Gece boyunca da uyudu. O kadar bitkindi ki babasının döndüğünü duymadı bile.

Skylan ertesi sabah erkenden kalkıp babasını da uyandırdı. Norgaard uzun uzun inledi. Gece geç saatlere kadar diğer klanlardan arkadaşları ve akrabalarıyla vakit geçirmişti. Bira su gibi akmıştı ve sonuç olarak Norgaard sulanmış gözlerle güneşin parlaklığından yakınıp duruyordu.

Garn dostu Skylan kalktıktan kısa süre sonra yanlarına geldi. Norgaard onu gelinin çeyizini getirmesi için Luda’ya yollamıştı -kendi kuyruğunu ısıran, gözleri zümrütle süslü bir ejderha şeklindeki altın bir broş. Norgaard

bu değerli broşu muharebede kazanmış ve Skylan'ın annesine vermişti. Şimdi Skylan onu kendi karısına verecekti.

Garn ayrıca nesillerdir Skylan'ın ailesinde babadan oğla geçen kadim kılıcı da getirmişti. Norgaard evlendikleri gün oğlunun adına saklaması için kılıcı Skylan'm annesine sunmuştu. Skylan da aynı şekilde kendi oğlu adına saklaması için kılıcı karısına verecekti. Skylan vaziyetin saçmalığını düşününce kıkırdamadan edemedi.

Vindraholm'a zaferle dönen *Venjekaf*a küçük bir tekne filosu eşlik etmişti. Torgun Klanı'nın yürüyebilen (hattâ bazı durumlarda yürijyemeyip tahtırevanlarla taşınan) her mensubu Şefler Şefi Skylan'ın Kai Rahibesi ile yapacağı düğüne katılmaya gelmişti. O gün Torgunlar için gururlu bir gündü; kurucu Thorgunnd'dan bu yana klanları hiç bu kadar saygı görmemişti. Kente en güzel kıyafetleriyle gelen insanlar yanlarında yiyecekler ve hediyeler getirmişlerdi.

O sabah gökyüzü açık ve parlaktı. Tanrıça Aylis düğünde dans etmeye şimdiden can atıyormıışçasma güneş sularda dans etmekteydi. Düğün günü hem gelinin hem de damadın törensel bir yıkanma faslıyla başladı. Skylan babasının, Garn'ın ve en iyi dostları Bjorn ile Erdnuın'un eşliğinde erkekler hamamına girdi. Draya da yıkanma törenini kendi ailesi ve dostlarıyla gerçekleştirecekti.

Hamamda tekneler dolusu sıcak su bulunuyordu. Erkekler önce yıkandılar, ardından sıcak taşlarla dolu bir odaya girdiler. Taşların üzerine maşrapalarla su dökerek oluşturdukları buhar bulutunda rahatlayıp gevşediler, vücutlarından akan terin tüm kirleri alıp götürmesine müsaade ettiler.

Buharda otururlarken Norgaard bir kadınla en iyi nasıl yaşanacağına, onun nasıl mutlu edileceğine ve hoşnut bırakılacağına dair babaların oğullarıyla paylaştıkları türden bilgiler verdi. Delikanlılar da açık saçık şakalar ve yorumlar yaparak ortama neşe kattılar. Erkekler buhar banyosunun ardından gözenekleri temizlemek üzere tas tas soğuk su dökünüıierken

soğuğun etkisiyle titrediler, inlediler, bağrıştılar.

Skylan kulübesine dönüp Norgaard'ın verdiği yeni bir tunik de dahil en iyi kıyafetlerini giydi. Tuniği üvey annesinin ölmeden birkaç gün önce diktiğini öğrenmek genç adamı duy-gulandırnııştı. Garn kadim kılıcı beline

takmak için dostunun önünde diz çöktü. Bu çok eski kılıç dövüşe uygun olmasa bile oldukça değerliydi. Skylan o sabah müstakbel geline Bjorn ve Erdmun aracılığıyla ejderha broşunu göndermişti.

Düğün aceleye geldiği için Skylan yeni bir nikah yüzüğü yaptıracak zaman bulamamıştı. Norgaard kendi yüzüğünü boğum boğum olmuş parmağından zar zor çıkartarak oğluna verdi. Baba ile oğul kucaklaştılar. Norgaard sevgi ve gurur üzerine birkaç laf ederek oğlunun gözlerini yaşarttı.

Skylan dostu Garn’a sıkı sıkı sarıldı.

“Aylaen ile konuştun mu?” diye sordu alçak bir sesle.

Garn da ona sarıldı. “Aylaen sana mutluluklar diliyor, Skylan. Ben de öyle. Tüm kalbimle.”

Skylan sabırsızdı. “Biliyoaım. Ama Garn, onunla Vindra-holm’a yerleşmesi konusunda?..”

Garn duymamış gibi yaptı. “Tören vakti geldi. Dışarı bak. Herkes seni bekliyor.”

Skylan bunu görebiliyordu. Evin önündeki yol dostlarıyla, akrabalarıyla, silah arkadaşlarıyla doluydu. Garn dostunun omzunu sıkıp ona kapıya kadar eşlik etti. Skylan gölgeli evden çıktı ve gözlerini kırpıştırarak parlak günışığına adım attı. Onu gür tezahüratlar karşıladı. Skylan tanrısına duyduğu minnet hariç Aylaen de dahil her şeyi unuttu.

Elini gümüş kolyeye götürüp fısıldadı: “Teşekkürler, Tor-val! Bana duyduğun güvene layık olmaya çalışacağım. Hayatım üzerine yemin ederim!”

Savaşçılar Skylan’ın kıutsal koruya yürümesine izin vermediler. Onu omuzlarına alıp sokaklarda taşıdılar. Kadınlar delikanlıyı çiçek yağmuruna tuttular. Erkekler hep damat nikaha giderken söylenen eski şarkıları söylediler.

Koru kadim bir soyağacına sahip mukaddes bir yerdi. Karanın epey içlerinde kalan bu alan ormanlar ve çimenlik tepelerle çevrili küçük bir vadide yer alıyordu. Dev gibi on iki meşe ağacı vadinin ortasında çarpık bir daire oluşturmaktaydı. Bu ağaçlar düz ve uzun olmalarına ve de ejdergemisi yapımında kullanılabilecek şahane kerestelere dönüştürülebileceklerine rağmen kimse onları kesmeyi aklından bile geçirmezdi. Her klanın kendine

has bir mukaddes korusu mevcuttu, fakat hiçbiri burası kadar yaşlı veya saygıdeğer değildi. Dünya Ağacı Tanrısı Gogroth'un bu meşeleri tanrılar adına diktiği söylenirdi.

O sabahın erken saatlerinde Kemik Rahibeleri koruya Vin-drash heykelini taşımışlar ve zemini yeni kesilmiş yeşil çimlerle kaplı geniş bir açıklığın ortasına koymuşlardı. Yamakların heykeli çiçeklerle süslemelerinin ardından Kemik Rahibeleri koruyu kutsamışlar ve tanrılar ile tanrıçaları düğüne davet etmişlerdi.

Kutsama işi de bittikten sonra Heudjıınlar ve diğer klanlardan gelen misafirleri meşelerin devasa kollarının altındaki gölgelerde toplanmışlardı. Zaten neşe dolu hadiseler olan düğünler arasında bu düğünün yeri ayrıydı, zira Vindrasiler için en çok önem taşıyan iki mühim insanın düğünüydü.

Herkesin keyfi yerindeydi. İnsanlar dert ve tasalarını kısa bir süreliğine de olsa rafa kaldırmışlardı. Skylan'ın genç ve tecrübesiz olduğunu düşünenler bu endişelerini dile getirmediler. Skylan Torval'in seçimiydi ve kimse tanrının hükmünü sorgu-kıyarak gazabını üzerine çekmek istemiyordu. Skylan gelince insanlar onu delicesine alkışlayıp tezahürat ettiler.

Skylan, babası, Garn, Bjorn ve Erdımın ile beraber Vin-draslı heykelinin önündeki yerini aldı. Aylaen'i görmeyi umarak kalabalığı şöyle bir taradı, fakat etrafta o kadar çok insan vardı ki bu mümkün olmadı.

Ozan Balin'in çaldığı bir harptan yükselen nağmeler koruyu sardı. Müzik gelinin gelişini haber verdiği için kalabalık suspus oldu. Skylan kılıcının kabzasıyla huzursuzca oynadı. Törenin çabucak bitmesini, böylece kutlamalara ve şölene bir an önce geçilmesini umuyordu. Belki Şefin Salonu'nda Aylaen ile konuşma fırsatı yakalayabilirdi. Garn onu dirseğiyle dürtünce kıpırdanmayı kesti.

Ozan ağaçların arasında belirdi. Peşinden şarkı söyleyerek Vindraslra şükürler eden iki sıra Kemik Rahibesi geliyordu. Rahibeler heykelin çevresine dizildiler. Aralarında soğuk bir tavırla ve diğerlerinden biraz uzakta duran Treia da vardı. Skylan ona gülümsedi, fakat kadın delikanlıyı ya görmedi ki göz bozukluğu düşünülürse bu mümkündü, ya da görmezlikten geldi.

Rahibeler seslerini kestiler. Âdet olarak Diaya koruya babasının veya başka bir erkek akrabasının refakatinde gelirdi. Ancak yaşayan bir erkek

akrabası olmadığı için Sven’den kendisine eşlik etmesini istemişti.

Sven gelinin önünden yürüyor, gelinin damada geleneksel düğün hediyesi olan bir kılıç taşıyordu. Skylan’ın gözü müstakbel eşinden ziyade kılıcın üzerindeydi. Damadın geline verdiği kılıcın eski olmasına karşın gelinin damada verdiği kılıcın yeni dövülmüş olması gerekirdi.

Açıkçası Draya'nın yeni kocasına kılıç yaptırmaya vakti olmamıştı, fakat tabi ki bir klandaşından kılıç alması veya takas etmesi mümkündü. Skylan refakatçinin peşinden yürüyen Draya’ya göz attığında kadının tıpkı yeni evlenen bir genç kız gibi saçlarını açmış olduğunu şaşırarak gördü.

Draya’nın uzun ve solgun saçları omuzlarına dökülüyordu. Başına çiçeklerle süslü hoş kokulu çimenlerden örülmüş geleneksel düğün tacı takılıydı. Yanakları al al olmuştu. Mutlu ve halinden hoşnut görünüyordu. Skylan iyi geçinecekleri fikrindeydi.

Geçineceğiz de, diye düşündü, tabi beni rahat bıraktığı ve işlerime karışmadığı müddetçe.

Skylan kılıcını uzaktan inceledi. Sven genç adamın tam karşısına geçti. Refakatçilik vazifesinin gereği olarak son derece ciddi ve vakur bir duruş sergiliyordu. Skylan silahı alıcı gözle süzerken yaşlı adamın bakışlarıyla karşılaştı. Skylan’ın kılıca ilgi duyduğunu fark etmişti. Sven delikanlının aklından geçenleri tahmin etmiş olacak ki kılıcı kabzasından tutup hafifçe çevirerek delikanlının onu daha net görmesini sağladı.

Sven genç adamın kaşlarını çattığını görünce hafifçe omuz silkip fısıldadı: “Duvarında asılı dururken güzel gözükecek, beyim.”

Mücevher süslü kabzasıyla kılıç çok hoştu, fakat kılıçlar hoş görünsünler diye yapılmazdı. Skylan daha ilk bakışta bu kılıcının düşman karşısında kırılmadan iki dakika bile dayanamayacağını anladı. Hayal kırıklığını içine atarak artık canının istediği gibi bir kılıç yaptıracak kadar zengin olduğunu kendi kendine hatırlattı.

Draya gelip yanında durdu. Töreni idare etmek üzere bir Kemik Rahibesi öne çıktı. Skylan onun Treia olduğunu görmekten şaşkınlık ve hoşnutsuzluk duydu. Treia onlara yaklaşırken D ra ya genç adama manalı bir tebessüm etti. Skylan kailinin Tıeia’yı damada ve klanına iltifat olarak seçtiğini anladı.

Treia mutluluk verici töreni herkesi buz gibi suda yıkanmış gibi bırakan kati bir resmiyet ile yönetti. Düğünler genelde aileler arasındaki çeyiz,

başlık parası ve benzeri konularda gerçekleştirilen pazarlıklarla başlardı. Fakat bu görücü usûlüyle önceden belirlenmiş bir düğün olmadığı için böyle şeylere gerek yoktu. Skylan Vindraholm'da Şefler Şefi'ne tahsis edilen arazi ve mülklere sahip oluyordu. Kai Rahibesi olarak Dra-ya'nın da kendi üzerine malı mülkü vardı, ancak bunların büyük kısmı Kai Cemaati'ne bağlıydı.

Treia tanrıların dikkatini törene çekerek başladı. Bunu tanrıların sahiden de mukabele etmeleri halinde hayretler içinde kalacağını belirten küçümseyici bir tavırla yaptı. Bir demet adaçayı alıp bal likörüne batırdı ve sıvıyı önce Draya'ya, ardından Skylan'a sıçrattı. Daha sonra likörü gelin ve damat taraflarına da sıçrattı. Eski zamanlarda sıvı olarak Torval'e kurban edilmiş bir koyunun ya da başka bir hayvanın kanı kullanılırdı. Bu uygulama artık barbarca kabul edildiğinden yasadışı hale gelmişti.

Skylan gözlerini kırpıştırdı. Rahibe'nin sıçrattığı likör gözlerine kaçarak yakmıştı. Treia tanrıları çiftin birleşmesine şahit olmaya çağırdıktan sonra odaksız bakışlarını bu sefer Skylan'a çevirdi. Delikanlı bir an için paniğe kapıldı. Treia onun bir şey demesini ya da yapmasını bekliyor, fakat bunun ne olduğu Skylan'ın aklına bir türlü gelmiyordu.

Garn belindeki kılıcın kabzasına sürtünecek şekilde dostunun eline hafifçe vurdu ve Skylan'ın hafızası canlandı. Kadim kılıcı kınından çekti ve kesici kısmından tutarak geline takdim etti.

Diaya kılıcı acemice tuttu, zira silah eski ve ağırdı. "Bunu oğlumuz adına saklayacağım," diye usulca konuşurken yanakları kızardı.

Skylan neredeyse bir kahkaha atacaktı. Otuzdan fazla kış görüp geçirmiş yaşlı bir kadın evlat sahibi olmaktan bahsediyordu!

Oraya diğer kılıcı Svenclen alıp Skylan'a verdi. Kendisinden ne beklendiğini bilen Skylan kılıca hayranlıkla bakarmış gibi yaparken bir yandan da Sven'in haklı olduğunu düşündü. Kılıç duvara asılırsa güzel görünümlü; zaten Skylan'ın niyeti de buydu.

Delikanlının keyfi yerindeydi. Draya'ya gülümseyerek teşekkür etti. Yanakları daha da kızaran Rahibe de ona gülümsedi. On yaş genç olsaydı belki güzel bile gözükebilirdi.

Treiu yüzüklerin takasını ve karşılıklı yeminlerin edilmesini istedi. Skylan yüzüğünü kılıcın ucuna takıp Draya'ya uzattı. Kadın yüzüğü kılıçtan aldı ve biraz uğraştıktan sonra kendi yüzüğünü kadim kılıcın ucuna takıp

delikanlıya verdi. Skylan rahmetli annesine ait olan yüzüğü kadının parmağına geçirdi. Oraya da diğer yüzüğü Skylan’ın parmağına taktı, daha doğrusu takmaya çalıştı, zira delikanlının elleri iriydi ve yüzük bir türlü geçmiyordu. Yüzüğün üzerinde düzeltmeler yapılması gerekecekti. Skylan onu avucunda tutup elini kılıcın kabzasına koydu. Oraya da kendi elini onunkinin üzerine bıraktı. Kadının parmaklan titriyor, avuçları terliyordu.

İkisi birlikte Vindraslı heykelinin örtünde diz çöktüler.

Skylan gelinin kılıcını almayı kabul ederek onun sorumluluğunu da üstleniyordu. Karısını koruyacağına ve ona sahip çıkacağına dair Torval’e yemin etti. Oraya da kocasına sadık kalacağına ve onu kollayacağına, onun kılavuzu ve sırdaşı olacağına dair Vindrash’a yemin etti.

Tören Treia’nm tanrıları çiftin yeminlerine tanıklık etmeye çağırmasıyla sona erdi.

“Hepinizi Kai Rahibesi Draya Nerthusson ile Vindrasi Şefler Şefi Skylan IvorsonTın birleşmelerini kutlamaya davet ediyorum.'’

Skylan ile Draya doğruldular. Draya titrek bir tebessüm etli. Skylan’ın elini bırakmak istemiyor gibi bir hali vardı, fakat delikanlı biraz uğraştıktan sonra elini kadından kurtarabildi. Kendi unvanının resmi olarak anons edildiğini ilk defa duyuyordu. İnsanlar ona tezahürat etmekteydiler. Gururla dolan kalbi patlayacak gibiydi. Skylan kılıcı bırakmadan kollarını kaldırarak tezahüratlara karşılık verdi.

Alkış yağmurunun altında Gam ona yaklaşarak fısıldadı: “Evlilik öpücüğü.”

Skylan bundan kaçınmaya çalışıyordu. Halen yanında duran Draya ona umutlu gözlerle bakmaktaydı. Skylan kadına doğru eğildi. Tam onu dudaklarından öpecekti ki gözüne Ay-laen ilişti. Genç kız kalabalığın arasından sıyrılmayı başarmıştı ve şimdi Treia’nın yanında durmuş mutlulukla gülümsüyordu.

Skylan öpücüğünü Draya'nın dudaklarından yanağına kaydırdı. Bu işi de hallettikten sonra Garn’a ve fark edilmeye can atarak birbirlerinin önüne geçmeye çalışan diğer adamlara doğru döndü. Skylan sırıttı ve Draya’nın yapış yapış avuçlarının yarattığı histen kurtulmak için ellerini ovuşturdu.

“Artık,” dedi Skylan sırıtmayı sürdürerek, “biraz eğlenebiliriz.”

Nikahtan sonraki akşamüzeri yetenek oyunlarıyla geçti. Adamlar ve çocuklar balta fırlatma, güreş, koşu ve kör kılıçlarla dövüş gibi çeşitli müsabakalarda hünerlerini sergilediler. Hattâ sahte bir kalkan duvarı bile kuruldu. Heudjun ve Torgun savaşçı gruplan birbirini şaka yollu itekleyerek rakip klanı top-': raktaki bir çizginin ötesine geçirmeye çalıştı.

Damat olduğu için Skylan'm oyunlara katılmasına izin verilmedi. Genç adam kuvvetini gerdek gecesine saklaması gerektiğine dair espriyi duymazdan geldi. Erkekler ondan müsabaka sonuçları hakkında hüküm vermesini istediler. Skylan görevini ciddiyetle üstlenip adilce uyguladı. Bu durum oradakileri hoşnut etti ve adamlar kendi aralarında delikanlının iyi bir lider olacağını konuştular.

Bekar kadınlar oyunları seyrederlerken taraf tuttukları savaşçılara tezahürat ettiler. Evli kadınlar çiftin yatağını çiçeklerle süslemek ve Draya'ya yakışıklı kocası hakkında sataşmak üzere kente döndüler. Sonra tüm kadınlar ve kızlar şöleni hazırlamak üzere gülüşüp dedikodu yaparak bir arada toplandılar.

Tanrıça Aylis'in kızıla çalan ışınları batıdaki ağaç tepelerine vurunca erkekler oyunları bırakıp şölene yollandılar. Şefin Sa-lonu'na önce damat tarafı girdi. Skylan gelinin içeri girmemesi için yolu yeni kılıcıyla kapadı. Onu eşikten sağ salim kendisi geçirecekti. Salon'un kapısı gelinin yeni yaşamına girişini simgeliyordu. Eşikten tökezleyerek geçen bir gelinin o evliliğe getirilebilecek en kötü şansı getirdiğine inanılırdı.

Delikanlı Draya'yı elinden tutup eşikten geçirdi. Kadın herhangi bir hadise yaşanmadan içeri adım atınca herkes alkışladı.

Skylan uzun masaların en başındaki şeref koltuğuna oturdu. Draya eş olarak ilk görevini Vindrash'a hürmet etmek için ejderha şeklinde iki kulpu bulunan bir kase içindeki bal likörünü kocasına ikram ederek gerçekleştirdi. Skylan kaseyi havaya kaldırıp ilk yudumu sembolik olarak Torval'e sundu, sonra da kendi içti. Kaseyi Draya'ya verdi ve kadın likörü Vin-dıaslı'a sunduktan sonra yudumladı. Herkes içki boynuzunu dine alıp çiftin sıhhatine ve saadetine içti. Bu da bitince ziyafet ve cümbüş son sürat başladı.

Salon sıcak, gürültülü ve kalabalıktı. Sevgi kasesi töreni de bitliği için Skylan istediği gibi davranmakta serbestti. Kalabalığı taradı ve nihayet Aylaen'i bir grup Kemik Rahibesi arasındaki kardeşinin yanında otururken

buldu. Skylan genç kızla göz göze geldi. Kız ona gülümsedi, sonra da kardeşi ve başka bir kadınla hararetli bir konuşmaya daldı.

Skylan ayağa kalktı. Gülermiş gibi yaparak Garn'a alçak sesle dedi ki: "Gidip Aylaen'le konuşacağım."

Garn onu kolundan tuttu. "Hayır," dedi, "konuşmayacaksın."

Skylan karşı çıkacakmış gibi bakınca Garn katiyetle ekledi: "Damat şölen boyunca gelinin yanından ayrılmaz, Skylan, özellikle de bekar bir kadının yanına gitmek için. Bu çok yakışıksız bir davranış olur."

Skylan dostunun haklı olduğunu anladı ve yavaşça sandalyesine oturdu.

Yeni eşi onun kalktığını görmüştü. Gülümseyerek delikanlıya doğru döndü. "Her şey gönlüne göre mi, kocacığım? Bir şey istiyor musun?"

Diaya ona iyice sokuldu. Bacağı delikanlının baldırına sürtündü. Skylan sandalyesinde kıpırdanarak ondan mümkün olduğunca uzaklaştı. Kadının eli kendi eline doğru gelince delikanlı bıçağını kaptığı gibi bir parça et kesti ve kıtlıktan çıkmışçasına tıkınmaya başladı. Az sonra Treia yanına Aylaen'i de alarak şölenden ayrıldı.

Güneş battı. Ay doğdu. Ozan Balin evlilik yaşamının mutluluklarını anlatan bir şarkı söyledi. Karı kocalar el ele tutuşarak birbirlerine sevgi dolu gözlerle baktılar. Düğün mutlu çi tin gerdeğe girmesiyle sona erecekti.

Bundan kaçamayacağını bilen Skylan iyiden iyiye sarh oldu.

liflin tarafının erkekleri geçmişten İreri Vindraholm'da bulunun Şefler Şefi'nin evine kadar meşale ışıklarının altında Dra-ya'ya eşlik ettiler. Horg'un evdeki eşyaları alelacele taşınmış ve Ii/.tmev Fria tarafından iyice temizlenmişti. Kadın tüm yatak malzemelerini yakıp yerlerine yenilerini sermişti. Döşeğe kokulu yağlar tatbik edilmişti ve kadınlar battaniyelerin üzerine çiçek serpiştiıınişlerdi.

Diaya'yı eve dostlan soktular. İçeride kadının ayakkabılarını ve çoraplarını, cüppesini ve elbisesini çıkartarak onu iç gömleğiyle bıraktılar. Onu sevecenlikle kucakladıktan sonra yalnız bıraktılar. Draya battaniyelerin akma mahcup bir hakle girip yeni kocasını kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına atarak bekledi.

Memen ardından damadın kafilesi geldi -gelininkinden çok daha fazla gürültü patıııtı çıkartarak. Bol miktarda bira ve likör tüketmiş olan Skyian ayakta zor duruyordu. Kollarını omuzlarına doladığı dostlarıyla beraber

uzuneve doğru düşe kalka giderken gerdek zamanında geleneksel olarak söylenen müstehcen şarkıları hep beraber söylüyorlardı.

Kocası gibi sarhoş olmasa bile Draya da biraz içmişti. Bal likörünün tatlı tadı dudaklarındaydı ve kapıldığı şehvetin he-

yecanıyla daha tatlı arayışlar içindeydi. Gözlerini gece boyunca yakışıklı kocasından ayıramamıştı. Oraya delikanlının sarhoş olmasını umursamıyordu. İçtiği zaman iyice kaba ve huysuz hale gelen Horg'un aksine Skylan şamatacı ve neşeli bir hal alıyor, yeni karısı da dahil kendisine kulak veren herkese cenk meydanındaki başarılarını abartarak anlatıyordu. Hattâ ogre tanrıbeyin kellesini nasıl uçurduğunu şölen sırasında ayağa fırlayarak bir ekmek bıçağıyla göstermişliği bile vardı.

Draya'nın dostları erkeklerin içeri girmeleri için evin kapısını açtılar. Skylan'ın refakatçileri tuniğini ve çizmelerini çıkartarak delikanlıyı gömleği ve pantolonuyla bıraktılar. Sonra onu kaldırdıkları gibi yatağa fırlattılar. Karısı yanında kızarıp bozarırken Skylan kahkahalarla güldü. Erkekler ve kadınlar birkaç açık saçık espri yapıp oradan ayrıldılar ve gece boyunca sürecek olan şölene geri döndüler.

Skylan gülerek ve kendi kendine şarkı söyleyerek yatağa uzandı. Draya'nın kanı kaynadı. Genç adama yanaştı. Elini gömleğinin altına sokarak onu dudaklarından öpmek üzere eğildi.

"Kocacığım..." diye fısıldadı.

Oda iyi aydınlatılmıştı, zira tanrılar nikahın tamamına ermesine şahit olmalıydılar. Skylan karısının farkına daha yeni varmış gibi mum ışığı altında bulanık gören gözlerini kırpıştırdı. Draya'nın şuh ses tonunu duydu, gözlerindeki parıltıyı gördü ve kendisininkine dayanan vücudunun titrediğini hissetti. Skylan o anda Draya'nın âşık olduğunu anladı.

"Bana içki lazım," dedi geveledi. Yataktan güç bela kalkıp odadan ayrıldı ve sendeleyerek mutfağa girdi. Orada bir içki boynuzu bulup birayla doldurdu. Birayı tek dikişte bitirdi.

Skylan şok olmuştu. Otuzdan fazla kış görüp geçirmiş bir katlının hiçbir erkeğe âşık olmaması gerekirdi! Bu hali çok... münasebetsizdi. Üstelik bir de Rahibe olacaktı! Vaktini daha mühim meselelere kafa yorarak harcamalıydı. Kadının sevişmek isteyeceğini düşünmemişti ve bu durum onu derinden sarsmıştı. Arkasında ayak sesleri ve elbise hışırtısı duyunca kendine yine bira koydu.

“Kocam,” dedi Draya, “beyim. Yatağımıza gel.”

Dönüp bakınca kadını kendisine gülümserken gördü. Sonra Draya ellerini kaldırdı ve iç gömleğini çıkartmaya başlayarak göğüslerini açığa çıkardı. Memeleri küçük, uçları siyah kıllarla kaplıydı. Draya memelerini avuçlayarak onları kocasına şaka yollu sundu.

Sana mutluluklar dilerim! demişti Aylaen.

Skylan’m içi kalktı. Erkekliğe adım attığından beri pek çok kadınla sevişmişti, fakat kendini Aylaen’e adadıktan sonra asla. Onca kadından sonra Draya’dan bir şey çıkmayacağına kendini inandırmaya çalışmasına rağmen bırak ona dokunmayı, tiksinmeksizin yüzüne bile bakamıyordu.

İlerlemiş yaşı bir etmen olsa da tek sebep o değildi. Hattâ çok ama çok önemli bir sebep olmasına rağmen kadının Aylaen olmaması da değildi. Draya Kai Rahibesi’ydi. Onu hâlâ solgun yüzü ve tüm haşmetiyle Hoıg’un kanlı cesedi başında diz çökerken görebiliyordu.

“Yatağa dön,” dedi kadına sertçe. “Ben yerde yatacağım.” “Beyim, saçmalama,” diyen Draya hafifçe kıkırdadı. Delikanlıya arkadan yaklaşıp ellerini gömleğinin altına soktu. Soğuk parmakları Skylan’ın tüylerini ürpertti. “Bana zarar vermekten korkmana gerek yok. Ben yeni yetme bir kız değilim. Bir erkeğe nasıl zevk vereceğimi iyi bilirim.”

Ve bunu ispatlamak istercesine genç adamın cinsel organı-ru okşamak için ellerini pantolonuna kaydırdı.

Kadın ter ve parfümlü yağ kokuyor, kokusu Skylan’m içtiği bira ve likörle birleşince delikanlının midesini bulandırıyordu. Skylan kendini kadının kollarından kurtarıp öfkeyle arkasına döndü.

“Kendinden utanmalısın,” dedi ona. “Senin yaşındaki bir kadın fahişe gibi davranmaz! Öz ninemle yatmayı yeğlerim!” Draya’nın suratı kıpkırmızı kesildi. Solgun teninde ışıldayan kocaman gözleri Skylan’ı yutar gibiydi.

“Ben senin karınım!” dedi ona.

“Yalnızca sözde!” Skylan geçiştirircesine omuz silkti. “Herkes evliliğimizin göster... göster... göstermelik okluğunu biliyor." Alkolden uyuşan dudaklarının sözcükleri şekillendirmesi güç olsa da nihayet başardı. “Hem ayrıca ben bir başkasıyla sözlüyüm. Yatağına dön ve beni rahatsız etme.”

“Bir başkasıyla mı?” Draya öfkeden deliye döndü. “Sen benim koçanısın. Yasa gereği benimle yatmalısın!”

Kadın haklıydı. Bir koca yasa gereği evliliği tamamına erdirmeliydi, tıpkı karısının yasa gereği ona boyun eğmeye mecbur olması gibi. Fakat bu gerçek bir evlilik değildi. Tamamen göstermelikti. O yaşlı bir kadındı. Skylan ona bakmak bile istemiyordu, hele ki onunla sevişmek istesin. Sadece kadının çekip gitmesini ve Aylaen’i düşlemesi için kendisini yalnız bırakmasını istiyordu.

“Yasa mı?” Skylan dimdik doğruldu. “Yasa benim, hanım. Ben Şefler Şefiyim. Ben ne emredersem onu yapacaksın!” “Seni ahmak oğlan!” Draya tokadı bastı. Yakıcı tokat çok sertti ve Skylan dudağında kan tadı aldı. Draya’nın sesi titriyordu. Kara gözleri ruhunu yakıp kül eden bir ateşle kavrulmaktaydı. “Ben olmasam hiçbir haltın Şefi olamazdın!”

Skylan bir kahkaha attı. “Torval zaferi bana verdi. IJorg’u ben öldürdüm."

“Hayır, öldürmedin,” diye haykırdı Draya. “Asıl ben öldürdüm! Horg’un içtiği şıra zehirliydi. Onu zehirledim!”

Skylan karısına şaşkın şaşkın bakarken alkolün getirdiği sersemlik yüzünden söylenenleri tam olarak idrak edemiyordu.

“Hani dövüşten önce ikinizin de içtiği şıra var ya,” diye heyecanla devam eden Draya ne dediğinin farkında değildi. “İçki boynuzunu evvela sana verdim, sonra da bir bezle kenarlarını sildim ya, bezin içinde yavaş etki eden bir şişe zehir vardı. Zehri Horg'ıın şırasına karıştırdım.”

“Seni yalancı kaltak!” sözcükleri döküldü Skylan’ın ağzından. Duyduğu dehşetten kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. Boğazı düğümlendi; zar zor nefes alıyordu. “Yalan söylemeyi kes. Horg’u ben öldürdüm!”

Draya alay edercesine konuştu, “Horg bir çocuğa karşı dövüşen bir adamdı. Seni üç kez üst üste öldürebilirdi. İlk kanı o akıttı, değil mi? Zehrin midesini yakacağını ve duyularını körelteceğini bildiğimden dövüşün devam etmesini sağladım. Nasılsa bir hata yapacaktı ve sen de fırsatını bulunca onu öldürebilecektin.”

Skylan rakibinin yüzünü ekşiterek karnını tutmasını anımsadı. Horg’un bocalayan adımlarını ve nasıl iki büklüm olup inlediğini hatırladı. İşte o anda mide bulandırıcı bir katiyetle Draya’nın gerçeği söylediğini anladı.

Draya kocasını öldürmüştü. Skylan'ın zaferini çalmıştı. Ltn kötüsü de Torvafin hükmünü gasp etmişti!

Ansızın Draya'nın aklı başına geldi. İnleyerek eliyle ağzını örttü. Sonra kollarını açarak delikanlıya doğru atıldı. “Aşkım, beyim, ne yaptıysam senin için yaptım.”

“Benden uzak dur!” Dehşete düşen Skylan tir tir titriyordu.

Draya ona yakardı. “Halkımız için yaptım!”

“Benden uzak dur!” diye tekrarladı Skylan ve bir köşeye doğru geriledi. Kadına daha fazla bakamayarak başını eğdi.

“Horg kötü kalpli bir adamdı,” dedi Draya. “Korkak ve acımasızdı. Vektan Boyunluğu'nu ogrelere vererek tanrılara hakaret etti. Vutmana'da da hile yaptı. Seni tekmelediğini gördüm. Torval'in senin Şefler Şefi olmanı istediğini biliyordum, ama...”

Draya daha fazla konuşamadı ve Skylan'a yalvarır gözlerle İraktı.

“Ama ne?”

“Torval'in hata yapma riskini göze alamadım.” Draya bocaladı. “Mesele çok önemliydi. Halkımızın ve tanrılarımızın hayatı söz konusuydu! Güçlü, cesur ve gözüpek bir Şefler Şefi'ne ihtiyacımız var. Sonuçtan emin olmalıydım. Anlıyor musun, aşkım?”

Skylan anlamıyordu. Tek bildiği kadının Horg'u öldürmüş olduğuydu.

“Torval seni lanetleyecek!" Skylan kuruyan dudaklarını yaladı. Vücudu tepeden tırnağa titriyordu. “Beni de!”

“Horg bir kurbandı,” diye devam etti Draya. “Torval bunun farkında. Vindrash da. Öyle değil mi, Vindrash?”

Skylan kadına bakakaldı. Draya bir başkasıyla konuşuyordu ama odada onlardan başka kimse yoktu. O Kai Rahibe-si'ydi. Belki tanrılar şimdi yanlarındaydılar! Skylan kalkan duvarında defalarca kez ölümle yüz yüze gelmişti. O zamanlar tattığı korku şimdikine kıyasla bir hiçti. Genç adam dizleri üstüne çöktü.

“Halkımızın ve tanrılarımızın kurtuluşu için Horg kurban

edilmeliydi. O yüzden içkisine zehir kattım...”

Skylan'm bakışları hâlâ elinde tuttuğu içki boynuzuna çevrildi. Draya halkın ve tanrıların kurtuluşu hakkında geveleyip dıınyordu. Skylan'ın tek

bildiği ise mutfağa onun koyduğu biradan içtiğiydi. Pis su kovasına doğru sülündü. Yanına varınca başını uzattı ve bira kustu. Karnı boşalana kadar kusmayı .sürdürdü, soma da bir süre öğürdü.

Dudaklarını silerek duvara dayandı.

“Babama söylemeliyim,” dedi sarhoş ağzıyla. “Yaptıklarını ona anlatmalıyım...”

Güç bela ayağa kalkıp kapıya doğru sendeledi, fakat oraya varamadı. Bir tabureye takılıp yere kapaklandı. Draya yanında diz çöktü ve kollarını onun omuzlarına doladı.

“Babana hiçbir şey söylememeksin, Skylan,” dedi usulca. “Kimseye anlatmamalısın! Herkes bunu birlikte planladığımızı zanneder. Kazandığın tüm saygınlığı yitirirsin. Bizi katil diye idam ederler.”

Skylan inleyerek kafasını sağa sola salladı.

Draya ona daha da sıkı sarılarak hararetle fısıldadı: “Torval seni Şef olarak seçti, Skylan. Bundan tüm kalbimle eminim ve sana kanıtlayacağım. Kimseye bir şey demeden sırrımızı sakla. Birlikte kutsal Ejderha Adaları’na gidip tanrılardan af ve onay dileriz.”

Skylan karşılaşacağı utanç ve küçümsenmeyi düşündü. Bir daha babasının yüzüne bakamazdı. Aylaen ondan nefret ederdi ve onunla asla evlenmezdi. Horg’u zehirlemede parmağı olmadığını ispatlasa bile daima halkının gözünde tanrıları kandırmaya kalkmış bir savaşçı olarak kalırdı. İtibarı iki paralık olurdu. Adamları onun peşinden bırak savaşa, tuvalete bile gitmeyi reddederlerdi.

“Vindrash ne yaptığımı biliyordu,” dedi Draya ona. “Ejder Kahg da öyle, çünkii o Vindraslı'ın hizmetkarı. Ejder Kahg sana hürmet etti. Seni utkuyla Vindraholm'a taşıdı. Kimse bulmasın diye Horg’un cesedini ortadan kaldırdı.”

Skylan kadına şüpheyle baktı. “Vindrash Horg’u zehirlediğini biliyor mu?”

"Tabi ki biliyor,” diye atıldı Draya. “Vindrash benim tanrıçam. Ona her şeyi anlatırım.”

Skylan hâlâ tereddütteydi. Kadının sözlerinde kulağa ters gelen bir şey vardı, fakat ne olduğunu bir türlü çıkaramıyor-du. Kafası iyice karışmıştı. Garn ne yapılması gerektiğini bilirdi. Skylan’ın dostuna akıl danışması

gereken bir zaman varsa işte buydu. Gel gör ki ona tek kelime bile edemezdi.

Skylan kadını kabaca itekledi. "Sırrını saklayacağım," dedi. Ellerini kolyesine götürerek Torvale ant içmeye başladıysa da vazgeçti. "Şimdi gözümün önünden defol."

"Hâlâ karı koca olabiliriz," dedi Draya yalvarırcasına.

"Bir iblisle yatağa girerim daha iyi!" dedi Skylan sözünü sakınmadan.

Draya hafifçe inledi. O sırada yaşını fazlasıyla gösteriyordu. Cildi sararmış, avurtları çökmüştü. Gözleri içe göçmüş, dudaklarındaki kan çekilmişti.

"Sırrını saklayacağım," diye tekrarladı Skylan, "ama asla seninle aynı yatağa girmeyeceğim. Ve sen de benim *bu* sırrımı saklayacaksın."

Draya'nın gözlerinden çıkan iki damla yaş yanaklarından aşağı akıp çıplak göğüslerine damladı.

"Sana bir erkek evlat vermek istiyorum," diye inledi. Elini karnına bastırdı. "Sana bir oğlan verebilirim. Bundan eminim!"

Skylan onu tiksintiyle süzdü. "Sanki senin kanınla kirlen-iniş bir çocuk isteyecek halim var da! Şimdi git bana bir battaniye getir, kadın, sonra da yatağına dön."

Diaya titreyerek doğruldu. Battaniye ve döşek getirip yere serdi. Skylan bir köşede durarak onu izledi. Ağzında berbat bir tat vardı ve susuzluktan boğazı kurumuştu, fakat kadının dokunduğu bir şeyi yeme ya da içme düşüncesi bile midesini ağzına getiriyordu. Draya yatağı yaptıktan sonra ona yalvarır gözlerle son bir kez baktı. Skylan yüzünü çevirip sırtını döndü. Kadın odasına gitti ve kendini zifaf yatağına attı. Skylan onun hıçkıra hıçkıra ağladığını duyabiliyordu. Genç adam mumları söndürüp yatağa uzandı ve korku dolu gözlerle gölgelere baktı.

Cinayete kurban gidenlerin hayaletleri sessiz sedasız mezarda yatmazdı. Draıgr olarak bilinen yürüyen cesetler haline gelirler ve yazgılarının ipliğini kopartanların başına bela olurlardı. Ejder Kalıg Horg'un cesedini uzaklara götürmesine rağmen belki de yeteri kadar uzağa götürmemişti. Belki Horg kalleş karısıyla yüzleşmek üzere geri dönerdi. Belki gelip Skylan'a dadanırdı...

Sonra Skylan’ın aklına korkunç bir fikir geldi. Belki de ölülerden ziyade yaşayanlardan korkmalıydı. Draya’nın korkunç sırrını öğrenmişti. Altık kadın için bir tehdit teşkil etmekteydi. Draya bir kocasını öldürmüştü. Bir diğerini de kolaylıkla öldürebilirdi! Skylan bunu bilerek onunla nasıl bir arada yaşayabilirdi?

Torval’e ettiği yemini bozmasaydı şölene dönüp dostlarıyla kafa çeker, Aylaen’le kutlama yapardı. Bu evde onun yerine Norgaard yaşardı. Yataktaki katille babası evlenirdi. Skylan yüksek sesle ofladı.

“Yeminimi bozduğum için beni cezalandırıyorsun, Toıval,”

İ

Dliiyıı düğünden sonraki gün erken kalktı. Tanrılar Koca Salo-IHl'na gitmeye, kendini Vindrash’ın ayakları dibine atmaya ve Umıışaya her şeyi itiraf edip ruhunu aklamaya can atıyordu. Ancak yapamadı. Bahanesi gerdek gecesinin hemen ardından Alla!' yatağının zevklerinden ayrılmasının halkı tarafından tuhaf karşılanacağıydı. Elbette ki kimse yüzüne karşı bir şey demezdi, lakat dedikodular ve acır bakışlarla karşı karşıya kalacağı muhakkaktı.

Asıl sebep Draya’nın Vindrash ile yüzleşmeye hazır olmamasıydı. Geceleyin Vindrash’m işlenen suçu bildiğine dair Skylaıı’ı temin ederken yalan söylemişti. Draya tanrıçanın bilgisi ve rızası dahilinde hareket ettiğini ümit etse de emin değildi. Vindrash düşmanlarından kaçmak için saklanması gerekliğini söylediği akşamdan beri onunla konuşmamıştı.

Draya Torval tarafından lanetlendiğine emindi. Tanrının hükmünü hiçe sayıp olayları kendi istediği gibi yönlendirmiş-li. Torval ona çok kızmış olmalıydı ve öfkesini genç kocasını ondan nefret ettirerek çıkartıyordu.

Draya Ejderha Adaları’ndaki Vektia Salonu’na yolculuk edip Torval’in affına sığınmalıydı. Tanrılar olsa olsa orada olurlardı. Skylan’ı da yanında götürürdü. Yeni bir Şefler Şe-

fi’nin Ejderha Adaları’nı ziyaret etmesi âdettendi. Belki yalfl geçirecekleri o uzun deniz yolculuğunda aralan düzelirdi.

Draya gözlerindeki yanmayı azaltmak için yüzüne su çarp tı. Dün ne kadar mutluydu. Fakat geceyi ağlayarak geçirmişti

Bu belayı başıma kendim sardım, diye perişan halde dü şündii. Ona kızmakla hata ettim. Sabırlı ve anlayışlı davranma*! lıydım. Daha topu topu

on sekiz yaşında. Tabi ki yaşlı olduğumu düşünecek. Ben şehirdeki en yaşlı kadınım! Ama za-i manla yaşın önemi olmadığını anlayacaktı. Zamanla beni se- fl vecekti.

Sessizce Skylan’ın battaniye ve çarşaflan tortop ederek .uyuduğu oturma odasına geçti. Genç adamın saçları karmakarışıktı ve uykusunda bile öfkeliymiş gibi yüzü asıktı. Draya dün gece onun uyumadan önce yatakta dönüp durduğunu duymuştu. Delikanlıya uzun uzun bakarken yine gözlerinde yaşlar belirdi.

“Sana gerçeği asla anlatmamalıydım!” Sesi çok alçak çıktı. “Anlayacağını umdum, ama senin ne kadar genç olduğunu unutmuştum. Gençler her şeyi ya öğle güneşinin parıltısı altında ya da zifiri karanlığın içinde görürler. Gençler için alacakaranlık diye bir şey yoktur. Hakkımda önyargılı düşünmeni hak ettim, ama üzerimdeki korkunç sorumluluğu tahmin bile edemezsin!"

Yüreğinin bir parçası yakınma fısıltılarını SkylanTn duymasını ve gülümseyerek onu kollarına anlamasını umuyordu. Skylan onun yerine yüzükoyun dönüp battaniyeyi çekiştirdi. Draya iç geçirerek gündelik ev işlerine girişti. Delikanlıyı uyandırmamak için mümkün olduğunca sessiz hareket ediyordu.

Vakit öğle olduğunda Draya evden çıkmaya hazırdı. Kai Rahibesi olarak görevi devam ediyordu. Bir Kai Celsesi, yani

Kemik Rahibeleri toplantısı tertiplemişti. Rahibeler’den bazıları Vuımana’ya tanıklık etmek için çok uzaklardan gelmişlerdi. Hu farklı klanlardan Rahibeler’in baş başa görüşmeleri için az İMilıınıır bir fırsattı. Konuşacak çok şeyleri vardı.

Rahibeler Yaşam Tanrıçası Desiria’ya ettikleri duaların cevapsız kalmasına üzgündüler. Pek çoğu göklerde her şeyin yolunda gitmediğine dair başka tuhaf ve meşum işaretlerle karşılaşmıştı. Bunların en kötüleri Torgunların kadim Vindrash heykelinin parçalanması ve de Treia’nın göklerde savaş çıktığına ve *sonucun* Vindrasi Tanrıları için hiç de iyi olmadığına dair Hjder Kahg ile yaptığı konuşmaydı.

1 İraya Kailere neyi söyleyip neyi söylemeyeceğine karar vermeliydi. Onlara Desiria'nın öldüğünü bildirmesi gerekiyordu. Trcia zaten o kadarını Ejder Kahg’dan öğrenip etrafındakilere yaymıştı. Genç rahibe kötü haberlerden zevk alır gibiydi. Draya kadının bir süre halkı arasında

yaşamasının onu yumuşatacağını zannetmişti. Treia tam tersine Vindraholm'dan ayrıldığı zamanki haline kıyasla daha aksi ve hırçın olmuştu.

Diaya Treia'nın kendisinden ne kadar nefret ettiğini daha önce hiç anlamamıştı. Treia annesi tarafından tanrılara karşı pazarlık konusu yapıldığı için Kai Rahibesini suçluyor gibiydi. Draya evlilik törenini ona idare ettirerek aralarının düzelmesini ummuştu. Ne gariptir ki bu davranışı Treia'nın nefretini daha da derinleştirmiş gibi gözüküyordu.

Draya temiz kıyafetler ve yüksek mevkiini gösteren nakışlı cüppesini giymek üzere yatak odasına geçti. Saçını örerken Skylan'm oturma odasında kıpırdandığını işitti.

Elleri o kadar çok titremeye başladı ki işini yarıda kesmek zorunda kaldı. Delikanlıyla yüzleşmeliydi; başka yolu yoktu. Yine de bir türlü cesaretini toplayamıyordu. Buna karşın ebe-

diyen yatak odasında da kalamazdı. Saç örgüsünü çarçabuk bitirip başına doladı ve pardösüsünii giydi. Cesurca gülümsemeye çalışarak oturma odasına girdi. Skylan'ı uzun bir yolculuğa çıkmak için hazırlanırmışçasma görünce epey şaşırdı. Delikanlı tuniğini ve miğferini, gümüş bilekliklerini ve zincir zırhını üzerine geçirmişti. Belinde de eski kılıcı (Draya'nın ona verdiği yenisi değil) asılıydı.

“Nereye gidiyorsun, beyim?” diye şaşkın bir halde sordu D raya.

Skylan giyinip kuşanmayı sürdürdü. Belki de anayurduna dönmeye hazırlanıyordu! Torgunlar o gün evlerine gideceklerdi ve Skylan da onlarla gitmeye karar vermiş olabilirdi. Draya paniğe kapıldı. Kocasının bu ani gidişi çok, çok kötü görünürdü.

Tam bir cevap almak için onu sorgulayacaktı ki Skylan ansızın konuştu: “Dün gece bir rüya gördüm. Torval bana gölündü. Çekiçdüştü'ye gitmemi söyledi.”

Draya'nm utançtan yüzü kızardı. Tanrılardan gelen rüyalara elbette ki riayet edilmeliydi, fakat insanlar ne düşünürlerdi? Skylan'a gitmemesini, şimdi ayrılık vakti olmadığını söyleyecek oldu, ama sonra vazgeçti. Adamın gidişi ikisi için de hayırlı olmaz mıydı?

Çekiçdüştii Vindrasilerin en kutsal mekânlarından biriydi. Torval Ejderha Ilyrion'a karşı yaptığı dövüşü nihayet kazandığında o kadar bitkin bir haldeydi ki kanla kaplı savaş çekici elinden kaymıştı. Çekiç göklerdeki

muazzam bir yükseklikten düşüp yere çarpmıştı. Çekicin başı yüksek duvarlara ve üzerinde hiçbir şeyin yetişmediği siyah kayadan düzgün bir yüzeye sahip kocaman bir krater açmıştı. Savaşçıların cenge gitmeden veya yeni bir kılıç ya da baltayı tanrılarına adamadan önce Çekiçdüştü'ye gidip Torval'in inayetini dilemeleri yaygındı.

Yulan söyleyenler veya başka türlü bir onursuzca davranışta bulunanlar Çekiçdüştü'ye tanrıdan af dilemek için giderlerdi.

Çekiçdüştü Vindraholm'un güneyinde bulunmaktaydı. Yolculuk Skylan'ın en az iki haftasını alacaktı. Delikanlı yalnız geçireceği bu zamanı stres atarak ve yaşananlar üzerinde düşünerek geçirebilirdi. Geri döndüğünde kendini daha iyi hissedecekti ve böylece ilişkilerine baştan başlayabilirlerdi.

"Bence bu harika bir fikir, beyim." Draya alçak bir sesle ekledi: "Ama gidiş sebebini saklamaksın."

Skylan dudak büktü. "Biri soracak olursa, hanım, Çekiçdüştü'ye bana seni karım olarak verdiği için tanrıya şükretme-ye gittiğimi söyleyeceğim."

Genç adamın alayı karşısında Draya'nm yüreği sızladı.

"Bu sabah Klan Şefleri ile bir toplantım var," diye devam eden Skylan bir yandan da eşyalarını topluyordu. "Ardından babama ve klandaşlarıma veda etmeliyim. Ondan sonra da hiç vakit kaybetmeden yola çıkacağım."

Draya kocasının topalladığını fark etti -yarası acı veriyordu. Ona yardım teklif etmeye kalkmadı. Yine de başka türlü bir yardımda bulunabilirdi.

"Yolculuk uzun sürecek. Yaya olarak gidemeyeceğin kadar uzun. Ahıra gidersen sana verdiğim bir diğer hediyeyi bulacaksa;: Beyaz lekeli siyah bir aygır. Savaş eğitimlidir ve çok hızlıdır. Onu yetiştiren Sven'e göre rüzgardan bile hızlı koşar. Adı Yalınadır."

Skylan işine ara verdi. At önemli ve kıymetli bir armağandı. Kabul edip etmemeyi düşüntircesine kaşları çatıldı. Kadına borçlu kalmak istemediği belliydi.

"Şefler Şefi olarak," dedi Draya delikanlının çıkmazını fark edip, "iyi bir ata sahip olman yerinde ve münasiptir."

Skylan biraz düşünüp kafa salladı. "Teşekkür ederim," dedi istifini bozmadan. "Hediyen çok... cömertçe."

“Şeflerle ne konuşacaksın?” diye sordu delikanlıyla yakınlaşmak isteyen Draya.

Skylan onu hiç ilgilendirmeyeceğini söyleyecek gibi oldu, sonra da omuz silkti. “Sence ne olabilir, hanım? Vektan Bo-yunluğu’nu ogrelerden geri almak için plan yapmalıyız. Ben seyahatteyken Şefler de savaşçılarını toplayacaklar. Geri döndüğümde onları da alıp...”

“...Vektia Salonu’na gideceğiz,” dedi Draya. Kocasının gözlerine bakmaya cesaret edemiyordu. “Unutmuş olmalısın, Kocam. Önce Ejderha Adaları’na uğramalıyız. Kendini Şefler Şefi olarak tanrılara arz etmelisin.”

“Tanrılar beni zaten yakından tanıyorlar!” dedi Skylan öfkeyle. “Bir de Kai Rahibesi olacaksın! Vektan Boyunluğu'nun ogrelerde kalmasını mı istiyorsun?”

“Hayır, beyim, tabi ki istemiyorum,” dedi Draya. “Ama og-re topraklarının nerede olduğuna dair en ufak bir fikrin yok!” “Bulacağım,” dedi Skylan.

“Vektia Salonu’nda Vindrash’a sorup...”

“Sen o soruyu burada da sorabilirsin!” diye parlayan Skylan karısına dik dik baktı. “Niye onunla konuşmak için ta Ejderha Adaları’na kadar gidelim?”

Skylan evden ayrılmaya davrandı.

O genç ve sabırsız, diye kendini teselli etti Draya. Anlamıyor.

“Beyim,” dedi, “önce Ejderha Adaları’na gideceğiz. Birlikte. Oraya vardığımızda ogre topraklarına yapacağın yolculuk için tanrıların inayetini dileyeceğiz.”

Skylan daha fazla durmadı. Kadının duymadığı için min-

nettar olduğu bir şeyler homurdanarak dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Diaya bayılacak gibiydi. Bir tabureye ulaşmaya çalıştı, fakat bacakları vücut ağırlığını daha fazla taşıyamaymca yere çöktü.

•'Vindrash,” diye ellerini kavuşturarak dua etti, “o korkunç suçu işlememin sebebini biliyorsun. Horg’u nefretten veya intikamdan öldürmediğimi de biliyorsun, üstelik öyle yapmam için her türlü sebebe sahip olmama rağmen! Elimden daha başka ne gelirdi, Vindrash? Horg Kai’yi ve onunla beraber halkımızı ayakta tutan imanı yok etme tehditleri

savuaıyordu! Yapmam gerekeni yaptım. Bunu biliyorsun, Vindrash! Seçme şansım yoktu! Beni terk etme, Tanrıça! Sakın!”

Diaya tanrıçanın iç rahatlatıcı fısıltısını duymak için kulak kesildi. Kulağına yalnızca bülbüllerin şakımaları, rüzgarın ağaçlardaki ıslığı, uzaktaki sahile çarpan dalgaların sesi geldi. Tanrıçadan eser yoktu.

Draya üıperdi. Derin bir iç geçirdi ve cüppesini toparlayarak ayağa kalktı. Dudaklarına zorla bir tebessüm kondurup Tanrılar Koca Salonu’na yollandı.

Skylan evden ayrıldığında öfkeden köpürüyordu. O Şefler Şe-fi’ydi! Kadın nasıl olur da ona emirler yağdırırdı? Şimdi savaş ve şana gideceği yerde karısıyla çıkacağı bir deniz yolculuğuna katlanması gerekecekti! Skylan ona karşı gelmeyi düşünmüşse de bunun işe yaramayacağını anlamıştı. Kemik Rahibe-leri’ne muhtaçtı. Hiçbir ejdergemisi onlar olmadan denize açılmazdı. Draya’nın ağzından çıkacak tek kelimeyle ogre topraklarına yapacağı yolculuk daha başlamadan biterdi.

Skylan henüz Klan Şefleriyle buluşmak istemiyordu. Önce atların tutulduğu ahıra gitmeye karar verdi. Atı alıp almamak' ta hâlâ kararsızdı. Karısından gelecek herhangi bir şeyi kabul etmek istemese de Draya haklıydı. Şefler Şefi olarak iyi bir ata sahip olması münasipti.

Yalım’ı çabucak buldu. Toplu ahırın içinde bulunan diğer atlar arasında parlak siyah kürküyle hemen göze çarpıyordu. Adını alnındaki kılıç şekilli beyaz bir lekeden almıştı. Ahırın etrafında oyalanan bazı çocuklar Skylan’a Yalım’ı yakalayıp ahırdan dışarı çıkarmasında seve seve yardım ettiler.

Yalım üzerine binilmesinden hoşlanmayan mağrur bir hayvandı. Hiç şüphesiz sırtında birini taşımanın haysiyetini zedeleyeceğini düşünüyordu. Skylan eyer vurmaya kalktığında at sıçrayıp çifteler atarak etrafına toplanmış çocukları kaçırttı. Skylan kahkahalarla güldü. Atın böyle şevkli olması hoşuna gitmişti.

Draya’nın armağanından hoşlanmıştı, fakat bu durum kadına karşı beslediği duyguları değiştirmedi. Bitmek bilmeyen gece boyunca Vutmana dövüşünü kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı. Yatağında utanç içinde kıvranırken Horg’un karnını tutarak acıdan iki büklüm olmasını ve kendisinin ölmekte olan rakibini utkuyla şişlemesini görmüştü. Skylan mümkün olsa Draya’dan eskisinden de çok nefret edecekti.

Hediyesini kabul edeceğim, diye geçirdi aklından. Ama ona duyduğum sevgiden değil. Bu at bende açtığı yaralar için ödemesi gereken tazminatın bir parçası.

Skylan dostluğunu ispatlamak için Yalım'a bir elma verdi ve burnunu okşayarak onunla konuştu. Yalım yeni sahibine ısınır gibi oldu. At en sonunda Skylan'ın sırtına binmesine tenezzül edermiş gibi göründü, fakat bir gözü hâlâ genç adamın üzerindeydi.

Skylan'm hiç kendine ait bir atı olmasa bile nasıl at binileceğim biliyordu. Çocukken babası çıktığı bir akında bir at yakalamış ve oğluna nasıl binileceğim öğretmişti. At birkaç kış önce ölünce Norgaard oğlunu hayal kırıklığına uğratarak yerine yenisini almamıştı. Şimdi Skylan bir at sahibiydi, üstelik de her erkeğin kıskanacağı güzellikteki bir at.

Skylan Yalım'a binip Klan Şefleri'nin toplanmakta oldukları Şefin Salonu'na gitti. Biraz geç kalmıştı, zira Yalım'la arasında kimin efendi olduğuna dair bir anlaşmazlık yaşanmıştı. Yalım ilk başta sahibinin buyruklarına aldırış etmemiş ve onu düşürmek amacıyla alçak bir ağaç dalma doğru dörtnala koşmıış-lu. Skylan atın boynuna yapışarak sıkıca tutunmuştu. Yalım bu sefer tarlaları aşıp bir derenin üstünden atlamıştı. İyice yoru-lan at bir süre sonra soluk soluğa durmuştu. Kafasını çevirip Skylan'ı tek gözle süzmüş, başını eğmiş ve yelesini sağa sola sallamıştı.

Boynu kırılmadığı için minnettar olan Skylan affettiğini göstermek amacıyla atın boynunu okşamıştı. O andan itibaren Yalım Skylan'ın dediklerini yapar olmuştu.

Şefler Toplantısı iyi, hattâ çoğu Şefin beklediğinden bile iyi geçti. Adamlar küstah bir velet olarak gördükleri yeni Şefler Şefi'ne kuşkuyla yaklaşmışlardı. İlk başta Skylan'ın caka satmaktan başka halt yemeyen biri olduğunu zannetmişlerdi ki delikanlı düğününde aynen öyle bir tablo çizmişti.

Skylan'a vicdan azabı çektiren sırrı ve iç hesaplaşması onun işine yaramış, ağzından çıkan her sözü önceden düşünmesine sebep olmuştu. Skylan hayatı boyunca hiç bu kadar çetin bir sınav vermemişti. Her an birinin ayağa kalkıp onu cinayetle suçlamasını bekliyordu. Kimse böyle yapmayınca biraz daha rahat nefes alır oldu. Yine de kendini kollamaktan vazgeçmediği için düşünerek konuşmuş ve bu .sayede göze çok daha olgun, çok daha sorumluluk sahibi gözükmüştü. Babasının diken üstünde oturduğu, Skylan'ın her an pot kırmasını beklediği de gözünden kaçmamıştı.

Dakikalar ilerledikçe Norgaard gevşemiş ve oğluna o nadir tebessümlerinden birini etmişti.

Ogrelerle savaşa tutuşmak için can atan Şefler ona ejderge-mileri, savaşçılar ve bol miktarda gümüş -yani savaş için her ne gerekiyorsa- vermeye hazırdılar. Skylan savaşı ertelemek zorunda olduğunu söylemişti. Öncelikle Ejderha Adalarıma gitmesi gerekiyordu. Şefler’in bu karara kızacaklarını gizliden gizliye ummaktaydı. Eğer Şefler ortak bir karar alıp Kai Rahi-besi’ne karşı çıkarlarsa Skylan ogrelerin peşinden gitmekte ısrar edebilirdi. Fakat Şefler delikanlının kararını anlayışla karşılamışlardı. Skylan bu gecikmeye için için kızmaktan başka bir şey yapamazdı.

Skylan toplantının bitmesine az bir zaman kala hemen o gün Çekiçdüştü’ye doğaı yola çıkacağını duyurdu.

Bu haber büyük şaşkınlık yarattı. Skylan Şefler’e Torval’i rüyasında gördüğünü, bahşettiği çok sayıdaki lütfa karşılık tanrının Skylan’dan kendisine şükranlarını sunmasını istediğini anlattı.

Şefler konuyu kendi aralarında değerlendirdiler. Hepsi de Skylan’ın şükredecek çok şeyi olduğunda hemfikirdi. Torval genç adamı daha on sekiz yaşında Şefler Şefi yapıp ona büyük bir servet ve bir eş vermişti. Üstüne üstlük Skylan’ın yeni eşiyle sadece bir gece geçirdikten sonra böyle bir seyahate çıkmak istemesi, yeni Şefler Şefi’nin dindarlığının ve tanrısına bağlılığının bir işaretiydi.

Bu konu da kapandıktan sonra toplantı bitti. Yutmana ve dii-gün töreni de geride kaldığından Şefler kendi klanlanna dönmek ivin sabırsızlanıyorlardı. Kuzeye gidecek olanlar Skylan’ın kendilerine eşlik etmesinden şeref duyacaklarını belirttiler. Skylan onlum teşekkür etmekle beraber yolculuğu tek başına yapması gerektiğini söyledi. Çıkacağı yolculuk TorvaPin emri olduğu için Şefler bu kararı anlayışla karşıladılar ve ona şans dilediler.

Norgaard diğerleri gidene kadar bekledi; ardından oğlunu bir kenara çekip kurnaz bakışlarla süzdü. “Torval sana rüyanda mı gözüktü?" diye sordu.

“Evet, Baba," cevabını verdi Skylan. Halinden hoşnuttu. Şefler’in saygı ve takdirini kazanmıştı

Norgaard’ın kaşları çatıldı. Bakışlan endişeli bir hal aldı. “Sen hiç rüya görmezsin, Skylan. Hep bununla övünmiişsündür.”

Skylan’ın dili adeta taş kesti. Ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında rüya falan görmemişti; tanrıdan emir geldiği bir yalandı. Çekiçdüştü’ye gitme planını hazırlarken tamamıyla uyanıktı. Üstelik yaptığı plandan epey hoşnuttu. Draya bir Rahibe olduğu için tanrının isteklerine boyun eğerek Skylan’ın gitmesine izin vermek zorundaydı. Skylan Çekiçdüştü’ye yolculuk ederek tiksindiği karısından uzak kalabilirdi. Fakat Ejderha Adaları’na yapacağı gemi yolculuğunu unutmuştu. Asla rüya görmediği hakkındaki böbürlenmeleri de aklından uçup gitmişti.

“Her şeyin bir ilki vardır, Baba,” dedi sonunda.

Norgaard onu biraz daha süzdükten sonra konuyu kapadı.

“Şefler Toplantısı’nda iyi iş çıkardın, evlat. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler, Baba,” dedi Skylan yüzünü ekşiterek.

Söylediği yalanlar bir cesetten beslenen kurtçuklar gibi içini kemiriyordu.

“Bir terslik mi var?” diye kaygıyla sordu Norgaard.

“Dün gece fazla uyumadım, hepsi o,” diye yanıtladı Skylan.

Genç adam lafı hemen değiştirerek babasını yeni atını görmeye götürdü ve ondan hayvana en iyi nasıl bakılacağına dair tavsiyeler aldı. Noıgaard daha önce hiç o kadar güzel bir at görmediğini belirtti ve sahile varana dek atlardan başka bir şey konuşmadılar.

*Venjekaf*a geldiklerinde Torgunları gitmeye hazar halde buldular. Rengarenk kalkanları küpeşteye dizili savaşçılar çoktan gemiye binmişlerdi. Skylan’ı görünce sırıtarak belinin kuvvetine dair gerdek gecesinin hemen ardından damada yöneltilen türden edepsiz yorumlarda bulundular.

Treia gemiye binmemişti. Tanrı bilir hangi sebepten ötürü hâlâ karadaydı. Her zamanki gibi sert ve asık suratlıydı. Skylan’ın onu nazikçe selamlamasına karşın ağzından tek kelime çıkmadı. Aylaen’in nerede olduğunu merak eden Skylan genç kızın daha evvelden gemiye çıktığını varsaydı. Onunla karşılaşmaması daha iyiydi. Şimdi onu görmek delikanlının yarasına tuz basardı.

Şöyle bir etrafı kolaçan edince Garn’ı da göremedi. Skylan rahatlayarak iç geçirdi. Tüm dünyaya yalan söyleyebilir ve bu yalanlar yanına kâr kalabilirdi, fakat dostu ve kardeşi olan adama asla yediremezcli.

“Sahiden de Çekiçdiiştü’ye gitmeye niyetli misin?” diye sordu Norgaard.

“Toıval bana öyle liituflarda bulundu ki buyaığuna karşı gelirsem vazifede ve saygıda kusur etmiş olurum,” diye kurnazca yanıtladı Skylan.

“Draya bu yolculuğun hakkında ne diyor?”

“Karım” -Skylan’ın bu lafı etmesi kolay olmadı- “kararımda beni destekliyor. Garn nerede?”

"Seninle görüşmek için kente indi,” cevabım verdi Norga-ard. "Onu kaçırmış olmalıyız... Ah, bak.” Norgaard eliyle işaret etli. "İşte geliyor.”

Skylan dönünce Garn’m Aylaen ile beraber hızla yaklaştığını gördü.

"İşte buradasın!” diye seslendi Aylaen. “Seni aramaya çık-lık. D ra ya seni burada bulabileceğimizi söyledi.”

Skylan ona şaşkın bir ıstırap içinde baktı. Aylaen adeta ışık saçıyordu. Saçları güneşte kızıl altın gibi parıldamaktaydı. Zümrüt yeşili gözlerinin içi gülüyordu. Yumuşacık teni güneşle hafifçe yanmış, burnundaki az sayıda çil iyice meydana çıkmıştı. Skylan Horg’un kanıyla lekeli elleriyle cinsel organına dokunan sarkık göğüslü ve kırışık tenli Draya’yı düşündü.

Iüelikanlı kendini çamurda debelenmişçesine kirli hissediyordu. Draya’nın Aylaen ile konuşmasını, hattâ genç kızın yakınında bile bulunmasını istemiyordu.

“Yeni atımı nasıl buldunuz?” diye sordu onlara.

Gam hayvana bakmadı bile. “Çekiçcliiştü’ye gideceğini duydum,” dedi merakla.

“Büyük mutluluğum için tanrıya şükürlerimi sunacağım,” diye kestirip attı Skylan. Herkese açıklama yapmaktan bıkıp usanmıştı.

Yalım’ın burnunu okşayarak atı övdü. “Bir savaşçının yüreğine sahip. Ejdergemisi kadar geniş bir derenin üzerinden atladı. Onu görmeliydin.”

“Keşke atına binebilseydim,” dedi Aylaen. “Seninle gurur duyuyorum, Skylan. Evlisin, biliyorum, ama kardeşlik hakkımı kullanmak isterim.”

Genç kız dudaklarını Skylan’ınkilere bastırdı. Dudaklarının dokunuşu delikanlının bedenini kor gibi dağladı. Öpücüğün dudaklarında iz bıraktığı izlenimine kapılmıştı; o izi hissedip hissedemeyeceğini görmek için elini ağzına götürdü. Kızı o kadar çok seviyordu ki çektiği ıstıraptan kalbi duracak gibiydi.

“Aylaen,” dedi usulca, “seninle konuşmak için fırsat kollu-y ordu m...”

Aylaen’in kahkahası sözünü kesıi. “Konuşacağız, Skylan, ama şimdi değil. Vaktim yok. Treia’ya veda etmeliyim. Kai Cel-sesi’ne kalacak."

Skylan onun da kalmasını isteyemeden Aylaen gülümseyerek yanından ayrıldı.

Garn bir şey diyecek gibi olduysa da Skylan onu durdurdu. Hâlâ dostunun yüzüne bakamıyordu.

“Sen de gitsen iyi olacak, dostum, yoksa gemi gelgiti kaçıracak. Babama iyi bak.” Skylan çok Hızlı konuştuğunun farkındaydı, fakat kendine engel olamıyordu. “Bir ihtiyacı olursa bana bildir.”

“Skylan, kes şunu,” dedi Garn onu tutarak. “Bir sorun var. Biliyorum. Bana çekinmeden anlatabilirsin.”

Skylan bir eli atının eyerinde öylece kaldı. Bir parçası korkunç gerçeği dile getirmek için can atıyordu. Nasıl ki dün akşam midesini boşaltmışsa ruhunu da boşaltmayı arzuluyordu.

Boş durmaktan sıkılan Yalım hafifçe kişnedi ve sahibini burnuyla dürttü. Skylan muhteşem atın boynunu okşadı. Duyduğu gururdan koltuklan kabaran baltasına baktı. Saçları güneş ışığında parıldayan Aylaen’i gördü ve dudaklarının dokunuşunu hissetti,

Norgaard gerçeği öğrenirse onu evlatlıktan reddederdi. Ay-laen'i sonsuza dek yitirirdi.

“Nasıl bir sorun olabilir ki, dostum?” diye sordu Skylan. “Ben bugüne bugün Şefler Şefi’yim.”

Delikanlı alın eyerine çıkıp dostuna gülümsedi. Garn tebessümüne karşılık vermedi. Bir ayağı üzengide duruyor, atın dizginlerini inatla bırakmıyordu.

Skylan bir an için öfkeye kapıldı. Sıkboğaz edilip sorguya çekilecek bir çocuk değildi. Atının başını çevirip topuklarını hayvanın böğrüne gömdü ve kumsalda dörtnala gitmeye başladı. Rüzgarlı kumulları aşana dek ne durdu ne de ardına baktı. Sonunda bir yamaca tırmanıp atını durdurdu ve gözlerini denize çevirdi.

Veıııjekar dalgalara batıp çıkmaktaydı. Pruvada Norgaard ile Aylaen’in yanında duran Garn'ı seçebiliyordu. Bjorn kardeşi kadımın ile laklak ediyordu. Tek Gözlü Alfric yanındaki Si-gtırd ile şakalaşıyordu. Diğerlerinin güvertede gezindiklerini, denizi seyrettiklerini, kendi

aralarında konuştuklarını, belki de ondan gururla bahsediyor olduklarını gördü. Skylan, Iîorg'u alt eden delikanlı... Torgunları bulutlara çıkaran delikanlı. Şefler Şefi olan delikanlı. Klandaşları onu arkada bırakarak Lvıda'daki yaşantılarına dönüyorlardı.

Ölüler de böyle ıstırap çekiyor olmalılar, diye geçirdi aklından. Soğuk ve yalnız sahilde durmuş sevdiklerimin uzaklaşmalarım seyrediyorum. Onlar yaşamlarına devam ederlerken ben bir başıma kalıyorum.

Kederi ona erkekliğini unutturdu ve Skylan ağlamaya başladı. Gözyaşlarının arasından ateş gibi bir parıltı gördü -Ejder Kahg'ın kırmızı gözleri. Gemi onunla aynı hizaya geliyordu. Ejderhanın gözleri genç adama dikildi. Skylan bir sesin kendisiyle konuştuğunu hayal etti.

Mızrak kırıldı. Kılıç eğrildi. Kalkan parçalandı. Olup bitenleri değiştiremezsin. Düşmanının önünde diz çöküp teslim mi olacaksın, yoksa dövüşmeye devam mı edeceksin?

Verilecek tek cevap vardı. Skylan kılıcını kınından çekip havaya kaldırdı. Güneş ışığı silahın metalinden yansıdı. Ejderhanın gözleri cevaben titreşti.

Skylan kılıcını sokup atının yönünü güneye, Çekiçdüştü tarafına çevirdi.

İki haftadan uzun süredir yollarda olan Skylan karanlık ormanları ve güneşli çayırları aşmıştı. Daha önce hiç bu kadar uzun bir seyahate çıkmayan genç adam yolculuktan zevk alıyordu. Eve dönmeyi istemediğinden bol bol oyalanmakta, hiç acele etmemekteydi. Her gün yeni manzaralarla karşılaşıyor, bıı manzaralar ona Vindıasilerin başının deıtte olduğunu farklı şekillerde gösteriyordu. Çatlamış, kurumuş toprakta solup giden ekinlerin yanından geçti. Acınacak ölçüde sıska sığırlardan oluşan küçük sürüler gördü. Nehirler küçülüp yok olmaya yüz tutmuştu. Dereler tamamen kurumuştu. Buna rağmen Güneş Tanrıçası Aylis göklerde parlamayı sürdürüyor, kocaman gözünü yeryüzünden ayırmıyordu. Skylan en son ne zaman yağmur yağdığını unutmuştu.

Delikanlı bunun sebebini biliyordu. Treia ona açıklamıştı: Aylis kızı olan Tanrıça Desiria'nın ölümüne çok kızmıştı ve öfkesini Vindrasilerden çıkarmaktaydı. Skylan tanrıçanın mantıksız davrandığı görüşündeydi. Aylis kızının ölümünden sorumlu olan kötü kalpli tanrılara çatmalıydı, sadık kullarına değil.

Treia ona kendini tanrılardan daha mı akıllı bulduğunu alay edercesine sormuştu. Skylan tabi ki hayır demesine rağmen en azından bu durumda öyle olduğu kanaatindeydi. Ogre tannbey-leıie yenilen meşum akşam yemeğini hatırlıyordu. Öğünlerini kısmaları gereken uzun soluklu bir deniz seferinden sonra bile karınlan şiş olan ogrelev iyi beslenmiş gözüküyorlardı. Mahsulün bol, halklarının refah içinde olduğuyla öviinmüşlerdi. Şaman halkına bereket getiren Raj Tanrıları’nı öve öve bitirememiş, “Vindrasiler onlara tapmaktan mutluluk duymalılar,” demişti.

Halkımız akınlara çıkmalı, diye karara vardı Skylan. Savaşçılarımız kendilerini iyi hissetmeliler. Altın, gümüş ve ejderhalar için mücevherler ele geçirmeliler. Aç çocuklarımızı beslemek üzere besili sığırlar bulup getirmeliler. Ogreler topraklarının zengin olduğuyla övünüyorlardı. Öyleyse gidip onları yağmalarız.

Ogre diyarının nerede olduğuna dair Skylan’m en ufak bir fikri yoktu. Hayatta olan başka bir Vindrasi’nin de bildiğini sanmıyordu. Fakat ogreler yurtlarına dönerlerken arkalarında iz bırakmış olmalıydılar. Skylan yağmalanan köyleri ve yanıp kül olmuş evleri izleyerek ogre diyarını bulabilirdi.

Bu efsanevi yolculuğa çıkmayı her zamankinden çok arzu-luyordu. Vindraholm’a zaferle döndüğünü, mukaddes boyunluğun boynunda ışıldadığını, ejdergemisinin altın, gümüş ve mücevherle dolup taştığını hayal edebiliyordu.

Onun yerine karısıyla Ejderha Adalan’na yelken açması gerekecekti.

Skylan seyahatinin yedinci gününde yön sormak için bir çiftlik evinde mola verdi. Hedefine yaklaşmış olmalıydı. Çiftçi ona Çekiçdüştü’ye bir günlük mesafede okluğunu söyledi. Skylan’m tek yapması gereken bulunduğu yolda ilerlemeyi sürdürerek bir patikaya ulaşmaktı. Patikanın başında herhangi bir işaret yoktu, fakat daha önce pek çok savaşçı onu kullandığı için gözden kaçırması mümkün değildi.

Skylan tıpkı çiftçinin dediği gibi patikaya varana dek yolu İzledi. Orada Yalım’m yönünü çevirip bir süre daha gitti. Bit tepenin zirvesine vardığında atını durdurdu. Kraterin dik kaya duvarları mavi gökten bir ısırık almaya hevesli dişler gibi çayırdan yii ksel inekteydi.

Üzerinde bulunduğu patika çayırı keserek doğrudan doğruya o gri duvarlara çıkıyordu. Skylan patikaya huşu içinde haklı. Savaşçılar zamanın başlangıcından beri bu yolu kullanmışlardı. Belki ulu Thorgunnd bile bu patikadan gitmişti. Tüm bu sofu savaşçılar yüce gönüllerle ve lekesiz ruhlarla Torval’e saygılarını sunmuşlardı.

Skylan ise yeminini bozmuş bir katildi -tam anlamıyla olmasa bile katilden farkı yoktu. Kendini Torval’in adına leke sürmüş bir düzenbaz ve yalancı gibi hissediyordu.

Hep doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Sadece işler ters gidiyor. Torval beni anlıyor. Kalbimden neler geçtiğini görüyor. Skylan kendini işte böyle teselli etmeye çalıştı.

Atını tam tepeden aşağı sürüyordu ki bet bir gaklama işitti. Üzerinden hızla geçen bir gölge istem dışı olarak eğilmesine yol açtı. Kapkara kanatlara sahip alışılmadık ölçüde iri bir kuzgun patikada Skylan’ın tam

önüne konarak Yalım'ı ürküttü. At tedirgin bir sesle kişneyip biraz yana kaçtı. Skylan dizginlere asılarak korkmuş hayvanı durdurdu.

Patikada ölü bir tavşan yatmaktaydı. Kuzgun Skylan'a dik dik bakarak ganimetine yaklaşmaması için onu uyardı. Ardından sakin ve korkusuzca leşin üzerine sıçrayıp pençelerini kahverengi kürke gömdü ve tavşanın gözlerini aynı sakinlikte didiklemeye başladı.

Skylan ürperdi. Kuzgun Hevis'in, yani Ateş, Hile, Gizli Faaliyetler ve İhanet Tanrısı'nın gözünde kutsal bir hayvandı.

Hiçbir alamet bundan daha bariz veya korkunç olamazdı.

Skylan kuzgunu korkutup kaçırtmayı umarak bağırdı. Kuş tavşanı yemeyi sürdürdü. Skylan atını ilerletmeye davrandı. Kuzgun kafasını çevirip ona şöyle bir baktı ve kocaman kara kanatlarını açıp Skylan'ın kafasına doğaı uçuşa geçerek genç adamı çok korkuttu.

Kendini atının üstüne atan Skylan dizginlere öyle sen asıldı ki Yalım gerisingeri dönerken neredeyse devriliyordu. Ödü patlamış haldeki Skylan geldiği yoldan geri gitti.

Kuzgun arkasından kahkaha atarcasına boğuk bir sesle gakladı.

Skylan nerede olduğuna veya nereye gittiğine dair hiçbir şey bilmeden günlerce yol aldı. Tek isteği Çekiçdüştü ile arasına mümkün olduğunca çok mesafe koymaktı. Yalım yorulunca Skylan sırtından indi ve atını peşisıra çekerek yola yaya devam etti. Bir ara ayakta uyudu ve kuzgunların gözlerini oydukları bir kâbustan silkinerek uyandı.

Hiç rüya görmeyen Skylan artık sürekli rüya görüyordu.

Torval'in gazabına hedef olduğu belliydi. Tanrı ona sırt çevirmişti. Bununla da yetinmeyip Skylan'ın kutsal mekâna gitmemesi için kalleş Hevis'i yollamıştı. Skylan'm Torval'in gönlünü alacak, öfkesini yatıştıracak bir yol bulması gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Çocukluğunda Norgaard'ı ne zaman kızdırsa babası sakinleşene dek yoluna çıkmazdı. Skylan bu taktiğin tanrıda da işe yarayacağını ummasına rağmen yaramadığı belliydi. Daha başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Öğüde ihtiyacı olduğu bu zamanda Garn yanında değildi.

İzlediği yol karanın iç kesimlerine uzanıyordu. Yol Kairn-

Ihilm Dağları'nın eteklerinde yön değiştirerek kıyı tarafına dönüyor ve Hesvolm Denizine doğru yokuş aşağı hale geliyordu.

Çekiçdüştü'den ayrılalı günler olmuştu. O gün de güneş İmliyordu. Yorgun haldeki Skykın'ın kanıp kuracak bir yer bulması lazımdı. İleride ufka doğru uzanan uçsuz bucaksız denize uzun uzun bakarken sahil şeridine sıralanmış birkaç tekne seçti.

Aklına teknelerin bir akıncı grubuna ait olduğu fikri geldiyse de bunun pek mantıklı olmadığını anladı. Yakınlarda hiç köy yoktu. Tekneler yalnızca beş taneydi ve hiçbiri süratli gitmek için tasarlanmış savaş gemilerine benzemiyordu. Bunlar asker değil mal taşıyan alçak, güdük ticaret gemileriydi.

Tekneler yerleşim alanlarından uzakta olduğu için Skylan kaybolduklarını düşündü. Biraz yaklaşınca içlerinden birinin ters çevrilmiş olduğunu gördü. Üzerinde duran pek çok adam vardı. Durum bu sayede açıklığa kavuştu. Teknelerden biri zarar görmüştü ve tüccarlar onarım amacıyla onu karaya çıkarmışlardı.

Uzun zamandır kendi karmaşık ve karamsar düşüncelerini dinlemekten gına gelen Skylan insan sesi duymanın özlemi içerisindeydi, o yüzden atını dörtnala koşturdu. Tüccarlar her yere giderler, her şeyi görürlerdi. Bağlı bulundukları ülkeler savaşa tutuşsa bile tarafsız kalarak ticaret yollarını katetmeyi ve dosta düşmana mal satmayı sürdürürler, böylece geçinip giderlerdi.

Tüccarlar aynı zamanda çok uzun mesafeleri aşarlardı. Skylan ogre topraklarının nasıl bulunacağını onlardan öğrenebileceği fikrindeydi.

Tüccarlardan biri kumları dörtnala aşmakta olan Skylan'ı gördü ve bağırarak yanındakileri ikaz etti. Zırhlı, kalkanlı ve si-laldı bir savaşçı gören adamlar tekneyi onarmayı bırakarak yolda saf tuttular. Kılıç ve baltalarla silahlanmış adamların ne yaptıklarını bilir gibi bir halleri vardı. Skylan miğferini çıkarıp kılıcını kınında tutarak düşmanca bir amacı olmadığını gösterdi.

Siyah saç ve sakallı adamlar çok ama çok güneyde yaşayanlara özgü esmer tenlere sahiptiler. Biri hariç. İçlerinden birinin sarı saçları ve gür sarı sakalları vardı. Diğerlerinden daha uzun boylu, geniş omuzlu ve iri yapılıydı. Skylan onu ilgiyle süzdü. Adam bir Vindrasi olmalıydı.

Skylan'ın aklına gelen ilk düşünce bu adamın Güneyliler tarafından kılavuz olarak tutulduğuydu. Sonra gözüne sarışın adamın tıpkı diğerleri gibi giyinmiş olduğu çarptı -geniş yenlere sahip ve belden kemerli uzun, bol

bir kisve ile. Adam Skylan’ı işaret edip yol arkadaşlarına bir şeyler bağırdı. Oradakiler silahlarını indirdiler ve işin başına -daha doğrusu işi denetlemeye- döndüler. Skylan asıl tekneyi tamir edenlerin el ve ayaklarından zincirlenmiş köleler olduklarını gördü.

Skylan grubun içinde kadınların da bulunduğunu fark etti; uzun ve kıvırcık saçlara, kara gözlere, düzgün kahverengi ciltlere sahip kısa boylu kadınlar. Kadınların kendisine baktıklarını anlayınca günlerdir sakal tıraşı olmadığına, saçlarını taramadığına ve banyo yapmadığına hayıflandı.

“Benim adım Skylan Jvorson,” diye seslendi yeteri kadar yaklaşınca. Yabancı taraf oydu ve önce onun kendini tanıtması gerekiyordu. “Yorgunlardan Norgaard’ın oğluyum.”

Tam gururla “Vindrasilerin Şefler Şef i’y im,” diyecekti ki son anda vazgeçti. Bu adamların kim olduklarını ve neden burada bulunduklarını bilmiyordu. Şefler Şefi fidye olarak ağırlığınca altın ederdi.

Sarışın adam Skylan’a hayretle baktı, sonra da gür bir sesli' kükredi. "Gözlerime inanmıyorum! Küçük Skylan tam karcımda duruyor!”

Şaşırma sırası Skylan’daydı. Bu adanı da kimin nesiydi?

Sarışın adam koca koca sırıttı. “Seni en son on üç kış önce görmüştüm,” diye duyurdu. “O zaman beş yaşındaydım Babanın kılıcıyla neredeyse başparmağımı kesip atıyordun. Kanıtlayacak bir yara izim bile var!”

Skylan atından indi. Tanıdık gözüken adama şaşkın bir merakla baktı.

“Beni tanımadın mı? O kadar mı değişmişim? Ah, sanırım öyle. Ben Raegar Gustafson'um!” Sarışın adam göğsüne vurdu. "Annenin kardeşinin oğluyum. Seninle kuzeniz, küçük Skylan!”

Raegar kafasını iki yana salladı. “Gel de böyle kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde karşılaşacağımıza inan. Bu buluşmayı tanrının biri ayarlamış olmalı!”

Skylan kuzenine ağzı bir karış açık halde bakakaldı.

“Raegar! Seni öldü sanıp yasını tuttuk!”

Skylan o zamanlar beş yaşında olmasına rağmen o hüzünlü günleri anımsıyordu, zira hayatında ilk kez ölümün farkına varmıştı. Küçücük bir çocukken kuzeni Raegar’a tapardı. İri yarı, neşeli, yakışıklı, herkesin sevdiği gözüpek bir savaşçı olan Raegar bir akın sırasında yitirilmişti. Onu en son üç savaşçıya karşı dövüştüğü sırada düşerken görmüşlerdi. Ertesi

gün naşını aradılaısa da bulamamışlar, cesedin kurtlar tarafından yendiğini farz etmişlerdi. Skylan'ın hatırladığı kadarıyla Raegar o sırada yirmili yaşlarındaydı ki bu da şimdilerde otuz üçünde olduğu anlamına gelirdi.

Skylan kuzeninin ölümüne o kadar çok delilenmişti ki Norgaard en sonunda onu tokatlamış ve öyle salya sümük ağlayarak onun hatırasına saygısızlık ettiğini söylemişti.

“Sana ne oldu?” diye sordu Skylan. “Belli ki ölmemişsin.” Raegar yüzünü ekşiterek kafasını iki yana salladı. “Ölmem gerekirdi, Kuzen. Bazen -çoğu zaman- ölmeyi yeğledim. Ağır yaralanmıştım. Dövtişemeyecek hale gelince kahpe evlatlarına beni öldürerek Torval'in yanına göndermeleri için yalvardım. Benim gibi güçlü kuvvetli bir adamın boşa harcanmayacak ka-

dar değerli olduğunu söylediler. Beni esir alıp sağlığıma kavuşturdular ve zincire vurup Oran'a götürdüler.”

Raegar başparmağıyla arkasını işaret etti. “Şu zavallıları görüyor musun? Ben de onlar gibi köleydim. Köle pazarında satışa çıkarıldım. Normalde demir madenlerine gönderilmem gerekirdi ki bu bir senede öleceğim anlamına gelirdi. Ama tanrının biri bana göz kulak oluyordu. Zengin ve nüfuzlu bir adam beni satın aldı ve evinde işe koştu. Sekreteri bana Güney Di-yarı'nın dilini okuyup yazmayı öğretti. Bunu da gizlice yaptı, çünkü kölelere eğitim vermek yasaktır.

“Efendim ders aldığımı öğrenince kırbaçlanacağımı, hattâ öldürüleceğimi sandım. Onun yerine eğitimimi devam ettirdi. Zamanla evinin kahyası oldum. Özgürlüğümü kazanacak kadar para biriktirdim. Şimdi de tacirlik yapıyorum. Bunlar” -Raegar teknedeki kölelerin başında bekleyen adamları işaret etti- “ortaklarım.”

Skylan kuzenine şaşkın gözlerle bakmayı sürdürdü. “Anlamıyorum, Kuzen. Madem ki özgürsün niye bize ve anavatanına dönmedin? Tabi seni tutsak edenlerden intikam aldıktan sonra.”

Raegar sakallı çenesini kaşıdı. “Luda'ya dönmeyi düşündüm. Ama insan mutluluğu her yerde bulabilir, Kuzen. İyi bir yaşantı sürdürüyordum. Kendi evime sahiptim. Bir karım ve çocuklarım vardı. Maalesef artık hiçbiri yok.” Raegar'm yüzü asıldı. “Tümünü bir yangında yitirdim.”

“Freilis taksiratlarım affetsin,” dedi Skylan kadın ve çocuklara sahip çıkan Ölüler Tanrıçası'nın adını anarak.

Raegar kafa salladı; sonra omuz silkip tekrar gülümsedi. “Oran’ı seviyorum, Kuzen. Halkını, iklimini de.” Yine kocaman sırıttı. “Yiyecek bol ve kışları hayaların donmuyor. Üstelik kadınları da güzel; senin de görebileceğin gibi.”

Skylan’ın da gözü kadınlardaydı. Genellikle sarışın ve ma*î vi gözlü olan Vindrasi kadınlarından farklıydılar. En güzellerinden biri delikanlıya gülümsedi. Skylan da bir tebessümle[1] karşılık verdi. 1

“Anavatanımı özler oldum,” diyordu Raegar, “ve ortaklarım | bu seyahati teklif ettiklerinde onlara katılmaya karar verdim, j Güneydeki klanları ziyaret ettik. Orada kuzenim küçük j Skylan’ın anık Şetler Şefi olduğuna dair müthiş bir haber al- ■ dım! Seni tebrik etmeye geliyordum ki bu anası meçhul tekne bir kayaya çarptı ve su almaya başladı.”

Skylan bir adamın akrabalarına sırt çevirip yabancı diyarlarda, özellikle de halkının onu köle yaptığı bir diyarda nasıl olup da yaşayabileceğini bir türlü anlamıyordu.

“Torval teknemizi kasten delmiş olmalı, çünkü seni karşımda buldum. Tanrı seni kollanma düşürdü.”

Skylan tanrının adını duyunca huzursuzca kıpırdandı, fakat biraz düşününce Torval’in ona en sevdiği kuzenini geri verecek kadar insafa gelmesinin iyiye alamet olduğuna kara verdi.

Raegar kuzenini saklamadığı bir hayranlıkla seyrediyordu. “Şefler Şefi ha... Şaşırmadım. Doğduğun gün evinizin biraz ötesinde bir kaıtal ile engerek kapıştı. Çok hayırlı bir alamet, zira herkes Torval’in kartalları sevdiğini bilir.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Skylan.

“Norgaard sana hiç anlatmadı mı? Eh, neyse, o da öyle biri. Herhalde seni şımartacağından korktu. Baban nasıl? Ağır yaralandığını ve ayakta durmakta zorlandığını, ama yine de Klan Şefi olarak kaldığını duydum.”

Skylan cevap verecekken Raegar aniden alnına vurdu. “Amma kabayım. Uzun yoldan geliyor olmalısın. Herhalde acıkıp susamışsındır. Gel de seni ortaklarımla tanıştırayım. Akşam yemeğinde misafirimiz ol. Oran’ın şarabı enfestir. Ve” -Raegar Kili iimsedi— “sana bir hediyem var. Yemekten sonra gösterilim. Kuzeye yelken açmaya karar verdikten sonra en sevdiğim kuzenim için bir hediye yaptırdım. O sırada küçük kuzenimi götler Şefi

olmuş ve Kai Rahibesi ile evlenmiş halde bulacağımı hiç tahmin etmiyordum!”

livliliğiyle ilgili hatırlatmadan hoşlanmayan Skylan’ın alnı kırıştı.

“Karından bahsetmişken,” diye takıldı Raegar, "zifaf yatağının zevkini çıkartacağına buralarda ne arıyorsun?”

Skylan’ın bu sefer de kaşları çatıldı.

“Yanlış bir şey mi dedim, Kuzen?” diye biraz şaşırarak sordu Raegar.

“Mühim değil,” dedi Skylan. “Sonra anlatırım.” Az önce kendisine tebessüm etmiş kıza bir daha baktı. Kızın gözü halen üzerindeydi. “Önce yıkanıp kendime çekidüzen vermek isliyorum."

Raegar sırıttı. “Haydi öyleyse. Ben şu şahane hayvanla ilgilenirim.”

Skylan kumsalda yürüyerek korunaklı bir koya vardı. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra suya atladı ve uzun uzun yüzdü. Sudan çıkarak güneşin cildini ısıtıp kurutmasına izin verdi. Saçlarını taradı, ardından sakal tıraşına başladı. Tam o sırada yalnız olmadığını fark etti. Güzel kız sessizce yanına gelmişti. Çıplak haldeki Skylan’ı utanmaksızm seyrediyordu. Kız eliyle kumların üzerindeki kıyafetleri işaret etti ve yıkayıp sıkarmış gibi hareketler yaptı.

“Ah, evet, teşekkürler,” dedi Skylan kız tarafından anlaşılacağından emin olmaksızın.

Kız kıyafetleri topladı ve gülümseyerek oradan ayrıldı.

Skylan yanına temiz kıyafetler almıştı. Tekrar giyindiğinde kendini çok ama çok daha iyi hissediyordu. Yalım’ın durumuna bakmaya gidince hayvanı memnuniyetle yemlenirken buldu.

Raegar kuzenini hasar görmüş teknenin etrafındaki adamların yanına götürdü. “Baylar, size Vindrasilerin Şefler Şefi olan kuzenim Skylan Ivorson’u tanıştırayım,” dedi Raegar. Aralarındaki akrabalığı açıklayıp Skylan’a döndü. “Dediklerimi anladın mı?”

“Çok hızlı konuştun,” dedi Skylan.

“Dilleri bizimkine çok benzer; tek fark sözcüklerin şırıldayan bir dere gibi daha hızlı akmasıdır. İlk başta kelimelerin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek güçtür. Zamanla daha iyi anlarsın.”

Adamlar Skylan’ı saygıyla selamladılar. Genç adam bu muameleden hoşnut kaklı.

“Kadınlar kim?” diye sordu Skylan. “Eşleriniz mi?”

Raegar bir kahkaha attı. “Kölelerimiz. Yemeğimizi pişirip çamaşırlarımızı yıkarlar ve geceleri bizi sıcak tutarlar. Bakıyorum da biri gözüne takılmış.”

Skylan çamaşırlarını yıkamaya girişen güzel kızı seyrediyordu. Kız gömleğini deniz suyunda ovalamıştı ve şimdi de kunıması için bir kayanın üzerine seriyordu. Skylan bir kadınla yatmayalı iki sene olmuştu. Kendini Aylaen’e saklamış, fakat sonra Draya çıkıp gelmişti. Karısının iğrenç ellerini hâlâ üzerinde hissediyordu. Onu düşünürken bir yandan da kızı izlemeyi sürdürdü.

Erkekler balık yahnisi, ekmek ve peynirden oluşan bir yemeğin başına oturdular. Yediklerini enfes bir şarapla mideye indiriyorlardı. Her halinden liderleri olduğu anlaşılan Raegar’ın bir sözüyle Güneyliler onu ve kuzenini yalnız bıraktılar. İkili denizden toplanan tahta parçalan kullanılarak yakılmış ateşin karşısında baş başa oturdu ve bir yandan alevlerin renk değiştirmesini seyrederken bir yandan da tahta kupalardan şarap içti.

“Bu bardakların tahtası zeytin ağaçlarından gelir,” dedi Raegar. “Al, biraz tadına bak.” Kuzenine yeşil ve siyah zeytinlerle dolu bir kase uzattı.

“Çekirdekleri tükürmeksin,” diye zeytini bütün olarak yuttuğu için boğulmanın eşiğinden dönen Skylan’ı uyardı.

Skylan zeytinleri çok lezzetli buldu. Şarap içini ısıtarak dert ve endişelerini tıpkı tükürdüğü zeytin çekirdekleri gibi küçük ve önemsiz hale getirdi. Raegar Oran’daki yaşantısına dair hikâyeler anlattı. Onu büyülenmiş bir halde dinleyen Skylan’ın eski günlerde kuzenine karşı duyduğu sevgi ve hayranlık geri döndü. Kuzeninin bu abartılı hikâyelerden çoğunu uydurduğu fikrine kapılsa da kendini can kulağıyla dinlemekten alıkoyamadı.

Raegar her biri iki yüz savaşçı taşıyabilen üç sıra küreğe sahip dev gemilerden ve nüfusu tüm Vindrasi ulusundan daha kalabalık olan tek bir şehirden bahsetti. Kalkan duvarı oluşturma yıp muharebe meydanında karmaşık düzenler kullanarak hep beraber hareket eden, dönüşler, manevralar yapan binden fazla savaşçıyı anlattı.

“Hadi oradan, Kuzen, seni beni enayi mi zannettin?” dedi Skylan gülerek. “Kalkan duvarı kurmadan dövüşen savaşçılar ha? Buna ancak bir çocuk inanır!”

“Torval adına yemin ederim ki doğru söylüyorum," diye belirtti Raegar. “Ah, bu bana bir şeyi hatırlattı. Hediyeni!”

Raegar o güzel kızı çağırıp teknelerden birine gönderdi. Kız orada bir süre eşelendikten sonra kaba bir kumaşa sarılı büyük bir bohçayla geri döndü. Raegar bohçayı aldıktan sonra kızı kovaladı.

“Sana ve gelinine mutluluklar dilerim, Skylan,” diyen Rae-gar hediyeyi takdim etti.

Skylan kuma;; katmanlarını açınca deri kınının içinde bir kılıç buldu. Kılıcı kabzasından çıkardığı an nefesi kesildi.

Kılıç kaynak örgüsü tekniğiyle yapılmış, yani farklı türde demirler henüz sıcakken karmaşık bir şablon teşkil edecek şekilde birbirine eklenmişti. İç içe geçmiş metal katmanları şimdi ateşin karşısında hareket ettikçe renk değiştiriyor, adeta kendi ışıklarını saçıyordu. Kılıcın keskin kenarları sert çelikten imal edilmişti. Daha yumuşak bir çelikten yapılmış ortadaki oluğun üzeri kıvrım ve sarmal desenleriyle süslüydü. Bu desenler birbiriyle dans edercesine dolambaçlı şekiller oluşturarak birleşiyordu.

“Ve bende onu bu şekilde adlandıracağım,” dedi Skylan usulca, ışığı yansıtması için kılıcı çevirerek. “Kan Dansçısı.”

“Sert ama esnek,” dedi Raegar. “Hoşuna gitti mi?”

Skylan’ın tek yapabildiği kafa sallamaktı. Kuzeydeki klanlar kaynak örgüsüyle kılıç liretseler bile hiçbiri bu kadar kaliteli değildi. Üstelik o kılıçlar bile öyle değerliydi ki.

Skylan kuzenine hayret dolu gözlerle baktı. “Bu sana bir servete patlamış olmalı, Kuzen.”

“Demirci dostıımdu. Bana bir iyilik borçluydu,” diye geçiştirdi Raegar. “Oran’da bundan daha güzel bir kılıç bulamazsın. Tabi benimki hariç,” diye ekledi kahkaha atarak.

Skylan hiç böyle bir silah tutmamıştı. Şarap ayakta durmasını güçleştirse de kılıcı denemeliydi. Silahın ağırlığı, dengesi kusursuzdu.

“Çok teşekkür ederim, Kuzen,” dedi Skylan.

Eski kılıcını kınından çıkartıp yenisiyle değiştirdi. Kendisinden önce babasına ait olan eski kılıca saygı duyacak, onu öm-sazlıklara tüneyerek yuvalarını korumak için şakımakta olan kanatları al lekeli küçük siyah kuşlardı.

Savaşçılar köprünün sonuna güvenle ulaştıklarında kendilerini gür bir ormanda buldular. Skylan ilk bakışta hayat belirtisi göremeyince köprünün hiçbir yere çıkmadığı fikrine kapıldı. Gölgelere daha dikkatli bakınca karşısında ormanla bütünleşecek şekilde inşa edilmiş evler olduğunu fark etti. Tahtadan yapılma kulübeler kadim meşe ağaçlarının koca gövdelerinin altına üşüşmiiştü. Kepenkli pencerelere ve saman kaplı çatılara sahip bu evler oldukça küçüktü. Dar toprak patikalar ağaç gövdeleri arasında kıvrılarak uzanıyordu. Gölgeleriyle havayı serinleten ağaçların yaprakları arasından güneş ışınları sızmaktaydı.

Skylan uzaklarda koyun ve sığırların otladığı yemyeşil tepeleri görebiliyordu. Upuzun altın sarısı başaklar güneşin altında hafif hafif salınıyordu. Skylan bu toprakları kahverengi otlarla, aç sığırlarla, kummuş ekinlerle kaplı kendi topraklarıyla kıyasladı -ve daha da azmetti. Adaya çıktığına seviniyordu.

“Herkes nerede? Bize karşı durmayacaklar mı?” diye sordu Tubbi. Bu on altı yaşındaki delikanlının ilk akınıydı. Kısa boylu ve fıçı gövdeli Tubbi, Skyian’ın ev sevdiği adamlarından biri olup çıkmıştı.

Delikanlı güzel bir soru sormuştu. Evlerden yemek ateşlerinin dumanları yükseliyor ve ağaç dalları arasında süzülüyordu. Tavuklar ve ördekler etrafta geziniyor, yerdeki tohumları didikliyordu. Köpekler dostane bir edayla yaklaşıp yabancıları kokluyordıı. Fakat kimsecikler yoktu.

Skylan şaşkın haldeydi. Raegar’ın barışçıl insanlar masalına inanmamıştı. Karşısında evlerini savunmak için ölmeye hazır silahlı adamlar bulmayı beklemişti. Onun yerine kırma bir köpek gelip burnunu apış arasına soktu. Skylan tepeden tırnağa silahlı savaşçılarının yanında bekliyor, ama savaşacak kimse bulamıyordu.

“Ben Vindrasilerin Şefler Şefi’yim!” diye yüksek sesle bağırdı. “Apensia erkekleri bizimle dövüşmeyecek kadar korkaklarsa istediğimizi alacağız!”

Bir cevap bekledi. Gelmeyince adamlarına evleri yağmalamalarını emretmek için ağzını açtı, fakat savaşçılardan biri onu hafifçe dürttü. Gri clruid cüppesi giyen uzun boylu ve sıska bir adam sakin adımlarla ağaç

gölgelerinin altında onlara doğru geliyordu. Adamın uzun ve beyaz lekeli siyah bir sakalı vardı. Sakalı da saçı gibi örülüydü. Kahverengi cildi fazlasıyla buruşuktu. Gri cüppesi sade ve süsten yoksundu. Ela gözleri mülayim bakıyordu. Skylan'ın silahlı on sekiz savaşçısı karşısında korkar, hattâ azıcık olsun endişelenir gibi bir yoktu.

"Merhaba, Skylan Ivorson," dedi adam. "Apensia'ya hoşgel-din. Vindrasi komşularımız bizi bir ziyaretle şereflendirmeyeli uzun yıllar olmuştu."

Skylan şaşırdı. Adam ismini nereden biliyordu? Aklına gelen tek cevap Raegar'ın kendisinden bahsetmiş olmasıydı. İyi de Raegar ne halt yemeye böyle bir şey yapacaktı? Savaşçılarının bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. Adamlar endişelenmekteydiler. Draya'nın druid sihriyle ilgili anlattığı hikâyeler kulaklarında çınlıyordu. Karşılarına bir ordu çıksa onları yıldıramazdı. Fakat alacakaranlık masallarından fırlamış gibi duran bu tuhaf yaşlı adam sinirlerini yıpratıyordu.

Skylan onlara cesaretlerini geri kazandırmalıydı.

"Biz komşularınız falan değiliz," dedi sert bir sesle. "Biz düşmanlaınızız. Çocuklarımız açlık çekerlerken sizin köpekleriniz bile şişmanlamış! Size savaş açmak istemiyoruz. Gemimizi altın, gümüş ve mücevherlerle doldurursanız sizi rahat bırakırız."

Arkasındaki savaşçılar kendilerini daha iyi hissettiler. Ya silahlarını kalkanlarına çarparak, ya da mızraklarının küt ucunu yere vurarak Şefleriyle hemfikir olduklarını belirttiler.

"Vindrasi halkının zor durumda olmasına üzüldüm," dedi druid nazikçe. "Toprağın bizden bereketini esirgemediği doğaı. Kazancımızı sizinle paylaşmaktan mutluluk duyarız. Geminizi tahıl ve sığırlarla doldurabiliriz, ama korkarım ki kıymetli metaller veya mücevherlerle değil. Bizde öyle şeyler bulunmaz." Savaşçılar gülüştüler. Skylan da gülerek dedi ki: "Sen yaşlı bir adamsın ve yaşlı adamların genelde kafaları karışıktır. Altın, gümüş ve mücevherleriniz var. Sadece unuttun, hepsi o. Ama sorun değil, biz arar buluruz. Siz" -adamlarına işaret etli- "evleri arayın."

Druid hiçbir şey demedi. Onları durdurmaya da kalkmadı. Kilerini cüppesinin uzun yenleri arasında kavuşturmuş vaziyetle yabancıları izlemekle yetindi.

Tubbi savaşçıları evden eve dolaştırdı. Kapıları kırıp silahları ellerinde içeriye daldılar. Skylan kırılan mobilyaların sesini duydu. Savaşçılar

döşekleri yırttılar, battaniyelerle çarşafları kapılardan attılar, çanak çömleği pencerelerden fırlattılar. Girdikleri her evden başlarını iki yana sallayarak çıktılar.

“Altın veya gümüş yok, beyim,” diye bıkkınlıkla seslendi Tubbi. “Hiçbir şey yok. Demir bir yemek tenceresi bile yok!” “Apensia da herhangi bir metal bulamazsın, beyim. Kıymetli olsun olmasın,” dedi druid. “Burada metal kullanmayız.” Skylan hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştı. Raegar kasabada büyük bir servet yattığını anlatmıştı. Druid yalan söylüyordu.

“Altın ve gümüşlerini bir yerlere gömmüş olmalılar, beyim,” dedi Tıibbi yaklaşarak. “Veya belki de ambarda saklıdır.” Skylan kuzeninin bir ambardan bahsetmiş olduğunu anımsadı. Orayı bulmaya kararlıydı.

“Bence yalan söylüyorsun,” dedi Skylan sert bir sesle, “Tubbi, sen ve adamlar evleri ateşe verin.”

“Hayır, bekleyin!" diye haykırdı druid, mülayim ve nazik tavrını bir kenara bırakarak. “Gel oturup konuşalım, beyim. Belki bir şekilde anlaşabiliriz.”

“Belki de,” dedi Skylan sırıtarak. Adamlarına göz kırptı. “Karnımız aç. Bize yiyecek içecek verin. Elinizdekilerin en iyisini."

“Elbette, beyim. Siz bizim onur konuklarımızsınız,” dedi yaşlı adam mütevazı bir edayla.

“Kadınlarını görmek istediğimizi de söyle,” dedi Tıibbi alçak bir sesle.

Skylan bir kahkaha attı. “Kadınlarınıza da saklanmaktan vazgeçip bize servis yapmalarını söyleyin,” diye ekledi. “Karnımız kadar gözlerimize de ziyafet çekmek istiyoruz.”

Keyifleri yerine gelen delikanlılar gülüştüler. İyi bir Şef olduğunu ispatlayan Skylan’ı sevmeye başlıyorlardı. Liderlerinin yanında durup şeref kazanabilmek için itişip kakışmaktaydılar.

Skylan da duamıdan hoşnuttu. Burada mutlaka değerli bir şeyler olmalıydı. Direnişle karşılaşmayı beklemiyordu. Bu druid-ler Raegar’m da dediği gibi su katılmamış birer ödlekten başka bir şey değillerdi.

Söz Raegar’dan açılmışken, Skylan kuzeninin o ana dek Draya’yı kaçırıp kaçırmadığını, kaçırdıysa da adadan ayrılmalarının ne kadar süreceğini merak ediyordu. Skylan gemiye dönmek için akşamı beklemeye karar verdi.

Dıaya’nın kayıp olduğunu öğrenince bir arama başlatması gerekecekti ve onu kazara bulmak istemiyordu.

İşte bu yüzden druid şölenin düzenleneceği korunun biraz uzakta olduğunu ve epey yürümeleri gerektiğini söyleyip özür dilediğinde Skylan hiç şikayet etmedi.

Druid, Skylan ile adamlarını ormanın içlerine doğru götürdü. Loş ve kasvetli ormanda yaptıkları yolculuk fazla uzun olmasa da sıcak ve yorucuydu. Solunması güç olan hava bunaltıcı, üzerinde yürüdükleri toprak çamurlu ve yapış yapıştı. Ağaç dalları çıtırdıyor, yapraklar hışırdıyordu. Savaşçılar dar patikada tek sıra halinde yürümek zorundaydılar. Vücutlarını ısıran böcekler geride kaşındıran şişlikler bırakıyordu. Adamların gülüş ve konuşmaları kesilmişti. Gölgelerde hareket eden bir şeyler görebiliyorlardı. Ejdergemilerinden epey uzaklaşmışlardı.

Huzursuzlanmaya başlayan Skylan druide altın ve gümüşlerin yerini hemen söylemesini, yoksa karnında koca bir delik açacağını bağırmaya hazırlandı.

Druid genç adamın aklından geçenleri okumuşçasma ona bakıp gülümsedi. “Dediğim gibi yürüyüş uzun sürdü, ama artık bitti. İşte şölen korusu." Eliyle ilerisini işaret etti.

Skylan o güne dek gördüğü en tuhaf koruyla karşı karşıyaydı. İlk başta korunun çok sayıda ağaçtan oluştuğunu sandı. Daha sonra dev gibi bir gövdeye ve uzun, çatallı dallara sahip tek bir ağaçtan teşkil olduğunu anlayınca hayrete kapıldı. Dallar o kadar uzun, ana gövdeden o kadar uzaktı ki üzerlerinde onlara destek olacak daha küçük gövdeler çıkmıştı. Yeşil renkli yapraklar kocamandı. Skylan kendini yeşil, yapraklı bir çatıyı tutan canlı kolonlarla dolu devasa bir salona girmiş gibi hissetti. Muazzam ağaca ağzı açık bakakaldı; genç savaşçıların durumları da farklı değildi.

“Bu ağacın adı boğucu incirdir,” dedi druid. “Meyvesi de oldukça lezzetlidir.”

“Burada nasıl bir sihir var?” diye kaşlarını çatarak bilmek istedi Skylan. “Bu doğal bir ağaç değil.”

Kendini korumak için Torval’in kolyesine dokundu.

Druid gevrek gevrek güldü. “Ağaç meşe ya da ceviz kadar doğaldır, ama boğucu incirin dünyanın bu yöresine ait olmadığını da itiraf etmeliyim. Boğucu incirler yalnızca yaz mevsiminin hiç bitmediği yerlerde yetişir.

Asırlar önce kardeşlerimizden bazıları o bölgeleri ziyaret ederlerken boğucu incirlere merak sardılar ve dönüşte yanlarında bir fidan getirdiler.” Druid iç geçirdi, ardından gülümsedi. “Ağacın alışageldiği sıcak iklimi sağlamamız çok güç oluyor, özellikle de kış aylarında. Ama çabalarımıza değdiğini düşünüyoruz.”

Skylan ağacın etrafındaki havanın ormanın içlerindekinden bile daha sıcak ve nemli olduğunu fark etmişti. Yüzünden ve boynundan aşağı şıpır şıpır ter damlıyor, keten gömleği tenine yapışıyordu. Gök mavisi pelerini giydiğine bin pişmandı. Druidin anlattığı iklimi kontrol etme masalına gülüp geçti. Rüzgar ile güneşe tanrıların hükmettiklerini, yağmuru onların gönderip onların esirgediklerini, bulutları sallayarak içlerindeki karı onların yağdırdıklarını ve mağaraların içlerindeki sıcaklığı yıl boyunca onların sabit tuttuklarını herkes bilirdi.

Dm id insanların -karaya çıktığından beri yaşlı adamdan başka gördüğü ilk insanların- kalaslardan masa hazırlamakta oldukları konının iç kısmını işaret etti. “Sen ve adamların oturacak olursanız, beyim...”

“Bu fey ağacın yakınına gidecek değilim,” dedi Skylan ve arkasındaki genç savaşçılar da ona katıldıklarını yüksek sesle beyan ettiler.

Drıiid kaşlarını kaldırdı. Dudaklarında bir tebessüm belirdi, fakat uzun bıyığını sıvazlayarak onu hemen gizledi. Skylan’ın arzusuna boyun eğerek adamlara masaları taşımalarını söylemek için savaşçıların yanlarından ayrıldı.

Savaşçılar ağaçtan biraz uzağa kumlan masalara yerleştiler. Gölgelerin arasından çıkan genç kadınlar ellerinde kızarmış et, kase kase çorba, ekmek, iri peynir tekerleri ve kupalar dolusu köpüklü bira taşımaktaydılar. Kaseler, tabaklar ve kupalar ağaçtan, bıçaklar ise geyik boynuzundan yapılmıştı. Skylan yiyip içerken bir yandan da genç kadınları, özellikle de kızıl saçları ve yeşil gözleriyle kendisine Aylaen’i hatırlatan birini süzdü.

Apensia halkı oldukça sade giyimliydi. Basit kıyafetleri mat renklerde olmasına karşın kaliteli bir işçiliğe sahipti. İnsanlar sıhhatli ve hallerinden hoşnut gözüküyorlar, kendilerini öldürmek ve mallarını gasp etmek için gelmiş ürkütücü savaşçılardan zerre kadar korkmuş gibi durmuyorlardı. Skylan bulunduğu yerin bir budalalar kasabası olduğundan şüphelenmeye başlıyordu,

Genç savaşçı başında bekleyen kadınlara dikkatle baktı. Hiçbiri mücevher takmıyordu. Ne gümüş bilezikler veya altın broşlar, ne de değerli taşlarla süslü saç tokaları. Bazılarının parmaklarında yüzük bulunmasına karşın bunlar tahtadandı. Buranın insanları sahip oldukları serveti saklamak için bu kadar uğraşıyorlarsa sahiden de çok zengin olmalıydılar!

"Daha çok bira!" diye seslenen Skylan tahta kupasını kızıl saçlı kıza doğru uzattı.

İçtiği yoğun ve acımsı bira o güne dek tattıklarının en iyisiydi. Alkolü fazla kaçırmadı; ne de olsa "düşman" topraklarda olduğu için ayık kalmalıydı. Ancak adamlarının böyle bir tereddütleri yoktu ve kupalarını düzenli aralıklarla doldurtuyorlardı.

Yüzlerini al basmış delikanlılar yumruklarını masalara vurarak konuşuyorlar, gülüşüyorlardı. Skylan cümbüşe katılarak geçmiş başarılarıyla ilgili öyküler anlattı. Gözleri duydukları hayranlıktan ve aldıkları alkolden dolayı koca koca açılan delikanlılar onu can kulağıyla dinlediler. Kupalarını onun şerefine kaldırarak ebedi sadakatlerini ilan ettiler.

Tubbi daha da bira istedi. Genç kadınlardan biri ikrama başlayınca Tubbi onun kolunu dürterek biranın kendi eline dökülmesine yol açtı. Şaka yollu küfreden Tubbi "ceza" niyetine kadını belinden yakalayıp kucağına oturttu ve boynuna sokuldu Bir yandan da göğüslerini mıncıklıyordu.

Masaların kurulmasına yardım eden adamlardan biri kızın yardımına koşacak oldu. Skylan druidin kafasını belli belirsiz salladığını gördü. Yardıma koşmaya davranan adam bir süre izledi, sonra da dönüp oradan uzaklaştı.

Tubbi yaşananları çok eğlendirici bulmuştu. "Geri dön! Kız için dövüşelim!" diye bağırdı ve bir yandan genç kadını tutarken bir yandan da silahını yokladı.

"Kıpırdanmayı kes!" diye emredip kadını öptü. "Bana iyi davranırsan sana gerçek bir erkeğin sevgisini gösteririm. Ben buradaki korkaklara benzemem! Şansın yaver giderse bir savaşçının oğluna hamile kalabilirsin bile!"

Tubbi genç kadını masaya yatırdı ve yakarışlarına aldırış etmeksizin pantolonunu indirmeye başladı. Savaşçılar bağırarak ona destek verdiler.

Diğer kadınlar artık ormana kaçmaya çalışıyorlardı. Vindrasiler ayağa fırladıkları gibi onları yakalayıp geri sürüklediler.

“Adamların kontrolden çıktılar,” diye istifini bozmadan gözlemde bulundu druid. “Bu duruma bir son vermelisisin.”

“Onlar birer erkektir,” diye sert bir karşılık verdi Skylan. “Burada efendi biziz! Taleplerimizi karşılamazsanız kadınlarınız da dahil canımızın istediğine el koyacağız.”

Şefler Şefi kupasını masaya vurup ayağa kalktı ve druidin karşısına dikildi. “Seni ve halkını rahat bırakmamız için bana ne verirsin?”

“Öldür onu, Skylan! Bu bir tuzak!”

Şaşıran Skylan kimin bağırdığını görmek için arkasına döndü. Senin kaynağını saptayınca nutku tutuldu. Kuzeninin suratının yarısı kanla kaplıydı, fakat Skylan onu sarı saç ve sakalından tanımakta zorlanmadı. Raegar garip ağacın küçük gövdelerinden birine bağlıydı. Vücudu yeşil sarmaşıklarla sanlıydı.

“Tuzak bu!” diye bağırdı Raegar. Sarmaşıklara tüm gücüyle yüklendi. “Yaşlı adamı öldür!”

Raegar’ın ikazı Skylan’ı harekete geçirdi. Genç adam kılıcını çekip birkaç adım geriledi.

“Kalkan duvarı kurun!” diye kükredi.

Adamlarına destek vermek için arkasına döndü. Ortada adam falan yoktu.

“Seni uyarmıştım,” dedi druid iç geçirerek.

Deri ve zincir zırhları orada, çimlerin üzerindeydi. Miğferleri, kılıç ve baltaları, kalkan ve mızrakları da yerdeydi. Çizmeleri, kemerleri ve tunikleri de öyle. Ama savaşçılar ortadan kaybolmuşlardı.

“Adamlarıma ne yaptın?” diye boğuk bir sesle bağırdı Skylan.

Druid başım iki yana salladı. “Hiçbir şey yapmadım,” dedi kederle. “Ne yaptıysa orman yaptı. Onların benim ve halkım

için tehdit oluşturduklarına inandı.”

Yaşlı adam parmağıyla işaret etti. Her bir zırh ve kıyafet yığınının yanıbaşında küçücük bedeni tir tir titreyen, burnu oynayan, gözleri dehşetten kocaman açılmış birer tavşan ekmiyordu.

“Adamların yabani tavşanlara dönüştüler. Üzgünüm,” diyen druidin sesi sahiden de üzgün çıkıyordu. “Seni uyarmaya çalışmıştım.”

Başı dönen Skylan bayılacak gibi oldu. On sekiz tavşana bakarken aklı başından gitti. “Buna inanmıyorum. Bu bir tür hile!”

Druid başını sağa sola salladı. Tavşanlar öylece duruyordu. Skylan etrafına bakındı. Bağırıp çağırdı, her adama ismiyle seslendi. Kimse cevap vermedi. Savaşçılarından eser yoktu. Tavşanlar sefil bir halde amaçsızca hoplayıp zıplıyordu. Skylan içine bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

“Onları geri getir!” diye buyururken sesi titriyordu. “Geri getir -yoksa Torval adına yemin ederim ki seni ikiye bölerim!”

Kılıcını savurmaya başlamıştı ki silahın elinden alındığını hissetti. Başını yukarı çevirdi. Kan Dansçısı ağacın bir dalından, ucu ucuna erişebileceği bir yerden sarkıyordu.

Skylan kılıcın kabzasını kavrayınca kabza da onu kavradı. Kılıç gitmişti. Onun yerine yeşil ve siyah renkli bir yılan delikanlının eline dolanıyordu. Skylan dehşet dolu bir çığlık atıp yılanı düşürene dek elini salladı.

“Bizi rahat bırakman için sana ne vereceğimi sormuştun, Skylan Ivorson,” dedi druid nazik bir tebessümle. “Cevabım şu: sana canını vereceğim.”

Diaya yanağını ejderha büstünün boynuna, elini aıhkemiğine dayamış halde duruyordu. Ejderhanın titrediğini hisseder gibi oldu. Başını kaldırınca büstün kızıl gözlerinin dümdüz ileri bakmakta olduğunu gördü.

“Rahibe,” dedi Skylan’ın onu ve ejdergemisini korumak için geride bıraktığı iki adamdan biri, “gelenler var.”

Draya sahile bakınca gri cüppeli dört dnıidin kumsalda yürüdüğünü gördü.

“Onları öldürelim mi, Rahibe?" diye hevesle soran genç adamlardan biri mızrağını kaldırdı.

“Hayır,” dedi Draya usulca. “Bana zarar vermeye niyetleri yok.”

Drıidler suya adım atıp ejdergemisinin altına kadar geldiler. Draya elini ruhkemiğinden çekmeksizin yukarıdan onlara baktı.

Dört drıid eğilerek selam verdi.

“Vindrash adına geldik,” dedi biri. “Bize eşlik etmenizi istiyoruz.”

Ejderhanın boynuna tutunan Draya’nın hiçbir şey yapacak cesareti kalmamıştı. Sonra kulağına nicedir duymadığı bir ses çalındı. Mübarek sesi dinlerken gözleri doldu. Ejderhanın boy-

nunu şöyle bir okşayıp geminin yanına kadar yürüdü.

“İskele tahtasını indirin,” dedi kadın.

“Yanımızdan ayrılmamalısın, Rahibe," dedi savaşçılardan biri katiyetle. “Şef sana gemide kalmanı emretti!"

Draya silik bir tebessüm etti. “Kimseyi gücendirmek istemiyorum. Onlarla beraber gideceğim. Şef...” Tereddüde kapıldı, ardından hafifçe iç geçirerek dedi ki: “Reni anlayacaktır.”

Savaşçılar istenileni yaparak iskele tahtasını indirdiler. Draya gemiden indi. Druidler ona hak ettiği onur ve saygıyı gösterdiler. Biri kadına elini uzattı. Draya uzatılan eli tuttu ve emin adımlarla suları aşıp kumsal boyunca yürüdü.

Savaşçılar Draya ile gri cüppeli refakatçilerini ağaçlar arasında kaybolana dek seyrettiler. Kısa bir süre aralarında konuştular.

“Şefler Şefi’nin bundan haberi olmalı,” dedi biri ve öteki ona hak verdi.

Geminin yanından atladıkları gibi köprüye doğru sahilde koştular. Skylan’a asla ulaşamadılar. Orman tıpkı diğerlerinde olduğu gibi onların da hakkından geldi.

Draya çevresine bakmadı bile. Bakışları iç dünyasına çevrilmişti; yürüdüğü patikayı görmediği gibi hissetmiyordu da. Refakatçileri birkaç kez kadının tökezleyen adımlarını düzeltmek veya bataklığa doğru sapan yönünü değiştirmek zorunda kaldılar.

Draya gemide hastalanan vücudunu geride bıraktı. Huzursuz, kışkırtılmış zihni sakinleşip sükuta kavuşarak adeta Dra-ya’nm kendi yansımasını görebildiği durgun, berrak bir su birikintisi halini aldı. Draya gözüne çarpan yansımadan dehşete kapıldı. Kendini zorlayarak son zamanlarda dönüştüğü sefil, zavallı varlıkla yüzleşti. Karanlık ve keder dolu gözlere sebatla baktı. Sessiz, çaresiz ıstırap çığlığına kulak verdi.

Yürümeyi ancak daıidlerden biri vardıklarını söyleyince kesti.

“Yolculuğun uzun ve mutsuzdu,” dedi druid yumuşak bir sevecenlikle. “Dileriz ki huzur bulursun.”

Druidler oradan ayrılarak kadını yalnız bıraktılar.

Draya vücudu onu zorlayana dek uzunca bir süre olduğu yerde kaldı. Artık ya oturacak ya da yere yığılacaktı. Nerede olduğunu anlamak için etrafına bakındı. Gördükleri karşısında hayranlık ve lıuştıa kapıldı.

Sevgi dolu bir ihtimam küçük bir açıklığı canlı bir tapınağa çevirmişti. Her biri bir adamdan daha uzun olan defne ağaçlan havaya mis gibi rayihalar yaymaktaydı. Düz zemin koyun yününden yapılma en kaliteli battaniye kadar yumuşak bir yeşil yosun örtüsüyle kaplıydı. Aynı yosunla kaplı devrilmiş bir kütük kadim bir meşe ağacının dibinde yatıyor, göze bir taht gibi görünüyordu. Yosunun üzerinde menekşeler açmıştı. Beyaz laleler ve mor menevişler tahtın iki yanına dizilmişti; kırmızı haşhaş çiçekleri alev alevdi. Güneş tanrıçası meydanı ışıkla dolduruyordu.

Bu mukaddes mekânın kutsallığı, mübarekliği Draya’nın ruhuna ilaç gibi geldi. Kadın tahtın önünde diz çöküp gözlerini kapadı ve kesik kesik fısıldadı: “Vindrash, bu sefil hizmetkarını bağışla.”

“Kızım,” dedi bir ses, “bu sözleri duymak için çok bekledim.”

Draya başını kaldırdı. Ejderha Tanrıça nur saçarak önünde belirdi. Pençeli ayaklar yosuna saplandı. Yarısaydam kanatlar vücudun iki yanına katlandı. Uzun, zarif kuyruk lalelerin ve menevişlerin arasında yılankavi bir hareketle uzandı. Yakut ve safir, zümrüt ve elmas renkli pullar güneşin altında gözü kör edercesine ışıladı. Uzun ve kıvrımlı boynun ucunda zarifçe dengelenmiş kafa devasa fakat bir o kadar da narindi. Gözler iriydi ve yeri geldiğinde haklı bir öfkeyle alev kızılı parlayabil-melerine rağmen o sırada anlayış ve merhamet saçarcasına asude bir akkor sarısıydı.

Draya hayatı boyunca tanrıçaya hizmet etmesine rağmen onu hiç bu kadar ihtişamlı ve görkemli görmemişti. O anda yalnızca birkaç faninin Vindrash’ı böyle görmüş olduğunu anladı. Draya onurlandırılıyordu; bu durum ona kendini daha da kptü hissettirdi.

“Sana olan inancımı yitirdim, Vindrash," dedi Draya. İtirafı beraberinde içini ferahlatan bir huzur getirdi. “Halkımız için en doğaı olanı bilmediğini sandım. Torval’in Vutmana’da Horg için adil bir hüküm vermeyeceğini zannettim. Horg’u zehirledim, sonra da onu Skylan öldürmüş gibi gösterip suçumu gizledim.”

Draya kucağındaki ellerini yumruk yaptı. “Ve korkarım ki, Vindrash, Horg’u halkımız için öldürmedim. Kocamı ondan nefret ettiğim ve tiksindiğim için öldürdüm.”

Ejderhanın burun delikleri hafifçe açılıp kapandı. Çenesi belli belirsiz hareket etti. Sesi sivri ön dişlerin arasından esen bir rüzgar gibi çıktı. Ucu çatallı dili titreşti.

“Kendini bu kadar sert yargılama, Kızım,” dedi Vindrash üzüntüyle. “Kendinle beraber bizi de yargılıyorsun. Ve hepimizin suçu meydana çıkıyor.”

“Seni asla yargılamaya kalkmam, Kutlu Vindrash!” dedi şok olan Draya.

“Yine de yanlış yapmış olmazsın,” dedi Vindrash.

Ejderha derin bir sessizliğe gömüldü. Kanatlan açılarak havayı yelpazeledi, yaprakların ve çiçeklerin kokusunu etrafa dağıttı. Esinti Draya’nın tenini serinleterek yanaklarında du-yumsayana kadar akıttığının farkında bile olmadığı gözyaşlarını kuruttu. Kendini sakin ve huzurlu hissetti.

Uyuyabilirim, diye geçirdi aklından. Uzun bir süre uyuyabilirim. Uyuyup her şeyi unutabilirim...

“Benim için her şeyi yapacağına ant içtin, Kızım," dedi Vin-drash nihayet.

“Evet, içtim, Kutlu Tanrıça,” dedi Draya. “Aynı andı yine içerim.”

“Canını feda eder misin?”

“Ederim, Vindrash,” dedi Draya. Bir anlığına tereddüt etti, sonra başını eğerek vakur bir sesle sordu-, “Öyleyse cezam ölüm mü olacak?"

“Ceza lafı etme, Kızım. Seni cezalandırmaya kalkarsak kendimizi de cezalandırmamız gerekir. Ve biz böyle bir şey yapmayacak kadar bilge ve kudretliyiz!” diye acı bir istihza ile ekledi Vindrash.

Ejderhanın kuyruğu huysuzca ileri geri sallandı.

Açıklığa ellerinde tahta bir kase tutan kadın bir druid girdi. Tanrıçanın huzuruna kabulü hürmetkar bir sessizlikle bekledi.

Vindrash Draya’nın gözlerinin içine baktı. “Saklanacak bir yere ihtiyacım var,” dedi tanrıça. “Bir vücuda. Senin vücuduna.”

Ağzı kuruyan Draya druid kadının kasesine baktı. Kalbi tekledi, elleri titredi, midesi büzüştü. Duyduğu dehşet istem dışıydı -bedeninin yaşama içgüdüsünden ibaretti. Ruhu güçlü ve korkusuzdu.

“Bu fedakarlık gönüllü olarak yapılmalı,” dedi Vindrash.

“Gönüllüyüm,” karşılığım verdi D raya.

Daıid yaklaştı. Kaseyi ondan alan Draya'nın elleri hiç titremedi.

“Senden bir istirhamım var, Kutlu Vindrash,” dedi Oraya. “Skylan genç ve akılsız. Daha öğrenecek çok şeyi var. Ama bir savaşçının ruhuna ve asil bir kalbe sahip. Çok da cesur. İleride iyi bir lider olacak. Ona merhametli davran. Halkımızın Skylan’a ihtiyacı var.”

“Canımızı kurtarmak için savaşacağız,” diye sertçe cevap verdi Vindrash. “Merhamet göstennek gibi bir lüksümüz yok. Artık Şefler Şefi olduğuna göre Skylan Ivorson güvenimize layık olduğunu ispatlamak. Yoksa bir başkasına yer açmak için bir kenara atılacak.”

Draya gözlerini berrak sıvıya dikti. Gördüğü yansımada daha yeni Kai Rahibesi olmuş, önü bilinmeyenlerle dolu, gözleri neşe, umut ve imanla parıldayan genç bir kız vardı.

“Bir soruma cevap verir misin?” diye sordu Draya.

“Gücüm dahilindeyse evet, Kızım,” dedi Vindrash.

“Skylan’ı Torval mi seçti?"

Vindrash uzun müddet sessiz kaldı. Sonra usulca dedi ki: “Bunun önemi yok, Kızım. Teker döndü. İplik dokundu.”

“Teşekkürler, Vindrash,” dedi kadın. “Bu ve tüm lütufların için.”

Draya kaseyi dudaklarına götürüp kana kana içti.

Skylan bir ağaç dalının dinden aldığı kılıcına baktı. Bakışları bir yılana dönüşen ve o sırada ağacın kökleri arasında sürünen kısa kılıcına çevrildi. Şaşkın ve gelişigüzel bir halde etrafta zıplayarak silah ve zırhlarını koklayan on sekiz zavallı tavşanı gördü. İyiden iyiye dehşete kapılan Skylan direnmeden teslim oldu.

Druidler onu Raegar ile aynı ağaç gövdesine bağladılar. Topraktan çıkan sarmaşıklar Skylan'ın el ve ayak bileklerine dolanıp göğsünü ve kollarını sardı. Skylan azıcık dönmeyi becererek adamlarını görüş alanında tuttu.

Genç savaşçılar onun sorumluluğundaydılar. Skylan ailelerini, ana babalarını, gencecik eş ve çocuklarını düşündü. Savaşçıların bir şahinin pençeleri ya da bir tilkinin dişleri arasında yüz kızartıcı biçimde öldüklerini hayal etti. Ruhları Toı-val'in Salonu'na alınmayacaktı. Tanrı gördüğü manzara karşısında kahkahalarla gülecekti: eşikte zıplayan bir grup tavşan.

Bu belayı başlarına Skylan açmıştı. Komutanları oydu.

'"Beni affet. Ağaçların Babası," diye sarmaşıkların bedenini sardığı Skylan mütevazı bir tavırla druide hitabetti. "Apensia'ya adım atmamalıydım. Adamlarıma yaptığın bu korkunç büyüyü bozacak olursan bir daha geri dönmemek üzere buralardan gideceğiz. Torval adına yemin ederim!"

"Elimizde avucumuzda ne varsa seninle paylaşmayı teklif ettik, Skylan Ivorson. Teklifimizi reddedip bize şiddetle karşılık verdin." Dnıid derin bir iç geçirdi. "Dünyaya çelik ve kan hükmediyor. Bunu değiştirenleyiz. Ama savaşın Apensia'ya gelmesini önleyebiliriz."

"Siz putperestler bu davranışınızdan pişman olacaksınız," diye tıslayan Raegar yumruklarını sıktıysa da elleri sarmaşıklarla sıkı sıkıya bağlı olduğu için bu imalı hareketi etkisini büyük ölçüde yitirdi, "Peşinizi bırakmayacağım!"

"Yaşam biçimimizi kaybetmekten daha da pişman oluruz," karşılığını verdi clruid.

Yaşlı adam ellerini gri cüppesinin bol yenleri içinde kavuşturup oradan uzaklaştı.

"Bize ne yapacaksınız?" diye peşinden bağırdı Skylan.

Dıtıid cevap vermedi. Yürümeye devam ederek kısa sürede boğucu incir olarak bilinen ağacın gövdeleri arasında kayboldu.

Skylan ağacın bu ismi nerden aldığını anlıyordu. Sarmaşıkları kopartmak için kol ve omuz kaslarını gererek tüm kuvvetiyle kurtulmaya çalıştı. O çabaladıkça sağlam ve esnek sarmaşıklar daha da sıkıştı. Zincir zırhının halkaları vücuduna gömüldükçe Skylan'ın nefes alıp vermesi güçleşiyordu. Hezimete uğrayan delikanlı boynunu büktü. Tavşanlardan biri korkup ormana doğru kaçmaya başlayınca tek yapabildiği yürek parçalayıcı bir ıstırapla izlemek oldu.

"Adamların neredeler?" diye sordu. "Yakındalar mı?"

Yüzü asılan Raegar başım sağa sola salladı. "Peki *senin* başka adamların var mı?"

"Sadece Draya'nın yanında muhafız bıraktığım iki kişi kal-di *-DrayaF* Heyecandan Skylan'ın soluğu kesikli. Kıvrılıp bükülerek kuzenine mümkün olduğu kadar yaklaştı ve yüksek bir sesle fısıldadı: "Draya'dan ne haber? Sen onu?.."

"Hayır," cevabını verdi Raegar. "Hiç fırsatım olmadı."

"E iyi ya! Geri dönmezsem beni aramaya çıkaı'," dedi Skylan. "Esir alındığımızı görünce de ejderhayı çağırıp burayı kül eder -Neden kafanı sağa sola sallıyorsun?"

"Çünkü Draya'nın da bizim gibi esir alındığından hiç şüphem yok," diye ümitsizce yanıtladı Raegar.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Skylan.

"Sana anlatayım. Buraya üç gün önce gelip kendimizi barışsever tüccarlar olarak tanıttık. Mallarımızı satmak için kasabaya girmek istedik. Putperestler bize izin vermediler. Köleliğe karşı olduklarını ve bizimle ancak kölelerimizi serbest bırakırsak ticaret yapacaklarını söylediler. Bu elbette ki saçmalığın daniskasıydı ve onlara da böyle söyledik. Oradan ayrılıp kampımıza döndük. Ertesi sabah uyandığımızda kölelerimizi bulamadık. Geceleyin serbest bırakılmışlardı."

"Hiçbir şey görüp duymadınız mı?" diye hayret içinde sordu Skylan.

"En ufak bir ses bile işitmedik," diye homurdandı Raegar. "Yatağımda uyuyan köle kız yambaşımda kaybolmuştu! Erkeklere gelince, zincirlerini ve prangalarını direğe kilitli halde bul-duysak da adamların yerinde yeller esiyordu. Putperestlerin kaçmalarına yardım ettiklerini düşündüm. Onlardan köleleri geri vermelerini ya da bedelini karşılamalarını istedim. Putperestler

ne evet ne de hayır dediler. Dediğimi yapmadıkları takdirde başlarına neler geleceğini açık açık söyledim.

“Tüm bunlar dün akşamüzeri oldu. Bu sabah,” diye devam eden Raegar'ın suratı daha da asıldı, “uyandığımda kendimi yapayalnız buldum. Ortaklarım tıpkı köleler gibi ortadan kaybolmuşlardı. Yine hiçbir şey duymamıştım.”

Skylan’ın gözüne ağaçların arasında hoplayıp zıplayan bir tavşan çarptı ve genç adamın içi titredi.

“Ejdergemini adaya gelirken görünce bu lanetli yerden kaçıp gitmen için seni uyarmaya kalkıştım. Tam bağırmak için ağzımı açmıştım ki kendimi kaybettim. Daha sonra başım zonklayarak ayıldım. Yüzüm kan revan içinde kalmıştı ve bu ağaca bağlanmıştım. İşte, gördüğün gibi bizi kurtarması için Oraya'y[a] güvenemezsin.”

Skylan öğrendikleri üzerinde kafa yordu. "Druidlerin niyeti ne dersin? En azından bizi canlı bıraktılar.”

“Hayırlı bir şey olmayacağı muhakkak,” diye homurdandı Raegar.

“Belki de bizim için fidye isterler.”

“Bu putperestler kimseyi fidye amacıyla tutsak almıyorlar. Altına ve gümüşe değer vermiyorlar...”

“Bana mücevherlerle dolu ambarları olduğunu söylemiştin,” dedi Skylan kaşlarını çatarak. Konuşmayı bırakıp sarmaşıkların arasında kıpırdanmaya başlayan Raegar’a baktı. “Ne yapıyorsun?”

“Çizmemde bir bıçak var,” dedi Raegar. “Şu sarmaşıkları biraz gevşetebilirsem sanırım ona erişebilirim. Etrafı kolaçan et. Yaklaşan olursa bana haber ver.”

Skylan gözleriyle gölgeleri taradı. Raegar’m homurdanıp kendi kendine söylendiğini duyabiliyordu. Ona şöyle bir göz atınca vücudunu aşağı kaydırmış olduğunu gördü. Parmaklarını oynatarak çizmesine uzanıyordu.

“Bıçağı göremiyorum!” dedi Raegar soluk soluğa. “Yaklaştım mı?”

Bıçağın kemik sapı çizmenin kenarından biraz çıkıyordu. Bu olta iplerini kesmekte kullanılan türden küçük bir bıçaktı.

“Üç parmak mesafede,” diye bildirdi Skylan. Göz ucuyla bir hareket tespit etti. “Kıpırdama! Yakınlarda biri var!”

Raegar donup kaldı.

Skylan dikkatle gölgelere baktı. “Galiba yanlış gördüm. Kimse yok.”

Raegar çabalarına kaldığı yerden devam etti. Yüzünden aşağı ter boşanıyordu. Sırtı ağaç gövdesine sürtünmekteydi. “Neredeyse başardın,” dedi Skylan heyecanla.

Raegar son bir çabayla kolunu uzattı ve parmak uçlarıyla bıçağa dokunmayı becerdi. Azıcık daha bükülerek üç parmağıyla kabzanın ucunu yakaladı.

“Sakın düşürme!” diye atıldı Skylan.

“Kapa çeneni!” diye tısladı Raegar. “Etrafı gözetle!”

Skylan gözlerini gölgelere çevirdi. Bu sefer kafasında hiç şüphe yoktu. “Biri geliyor. O yaşlı grisakal!”

“Tamamdır!” dedi Raegar. Bıçağı avucuna aldı ve vücudunu eski konumuna getirmek için uğraştı.

“Bize ne yapacaksın, Grisakal?” diye haykırdı Skylan, drıi-din dikkatini Raegar’dan ayırma umuduyla.

Druic! hiç acele etmeden onlara ağır adımlarla yaklaştı. İkiliyi mülayim gözlerle süzdü. “Bu gece buradaki varlığınıza öfkelenen ruhları yatıştırmak için bir adak adayacağız,” dedi adam. “Siz de bize katılacaksınız.”

“Ben gelmem!” diye bağıran Skylan bağlarına yüklendi. “Beni serbest bırak! Seninle de, Rıhlarınla da dövüşüp...” Druid hafifçe gülümsedi. “Dövüş falan olmayacak. Dediğim gibi, topraklarımıza şiddet getirdiğiniz için ikiniz de bizimle beraber ruhlardan özür dileyeceksiniz.”

“Peki ya sonra?” dedi Raegar hor gören bakışlarla. “Gırtlaklarımızı mı keseceksiniz?”

“Serbest bırakılacaksınız,” dedi druid.

“Peki adamlarım ne olacak? Karım Draya, yani ejdergemi-sindeki kadın ne olacak?” diye bilmek istedi Skylan. “Ona ne yaptın?”

“Ya benim adamlarım ve kölelerim?” diye öfkeyle ekledi Raegar. “Onlara ne yaptın?”

“Ben kimseye bir şey yapmadım. Bizi koruyan kutsanmış ruhları kızdırdınız. Sizi bir tehlike olarak gördüler ve tehdide bir son vermek için

harekete geçtiler. Onların yaptıklarını geri alamam. Ay denizden yükselirken döneceğim.”

Druid oradan ayrıldıktan sonra Skylan ormana kaygıyla baktı. “Dnıid ruhları kızdırdığımızı söylüyor. Yani adamlarıma bu büyüyü ruhlar mı yapmışlar?”

“Ruhlarmış!” diye homurdandı Raegar. “Yalan söylüyor. Adamlarını bu hale getiren o putperest büyücünün ta kendisi. Aynısını bize de yapacak.”

“Gerekirse onunla çıplak ellerime dövüşürüm,” dedi Skylan amansızca.

“Kendimi bir kurtarabilsem çıplak ellerinden daha iyi bir silahın olacak,” diye belirten Raegar sarmaşıkları bıçağıyla kesmeye başladı.

Bu yaptığı uzun bir işti. Sarmaşıklar oldukça esnekti ve sayıca çoktu. Üstelik vücudunu saran bağlar adama engel oluyordu. Yine de Raegar çabalamaktan vazgeçmedi.

Skylan Güneş Tanrıçası’nm ışınlarının ağaçlar arasında giderek seyrelmesini izledi. “Ay bu gece erken doğacak,” dedi. “Düşünüyordum da, kendimizi kurtardıktan sonra bu ormandan nasıl çıkacağız? Yollar ve patikalar karmakarışık.”

“Putperestlerden biri bizi almaya gelene kadar bekleyecek, sonra da onu rehin alacağız. Bize kaçış yolunu göstermediği takdirde gırtlağını kesmekle tehdit edeceğiz,” cevabını verdi Raegar.

“Ya o druicl bize bir kara büyü yaparsa?” diye sordu Skylan.

Delikanlı savaşta bir kılıcın karnını deşmesi olasılığıyla rahatça yiizleşebilirdi. Fakat bir keresinde ogre şamanın da yaptığı gibi tekrar büyülenmenin düşüncesi bile yüreğini korkuyla dolduruyordu.

“Bir büyücünün ellerini bağlayıp ağzını tıkarsan sihir kullanamaz,” dedi Raegar.

Neden bahsettiğini iyi bilirmişçesine kendinden emin konuşmuştu, fakat Skylan’ın şüpheleri yerini koruyordu. Druidin bir şey dediğini veya yaptığını anımsamamasına rağmen şimdi adamları ağaçların arasında hoplayarak çiçekleri kemiriyorlardı. Yine de Raegar’mkinden daha iyi bir planı yoktu. Başka bir seçenekleri bulunmuyordu.

“Etrafı gözetle,” diye buyurdu Raegar ve Skylan bir kez daha her geçen dakika daha da koyulaşan gölgeleri dikkatle süzdü.

Hava karardığında Raegar kendi kol ve bacaklarına ilaveten Skylan'ın kollarını da kurtarmayı başarmıştı. Diğerlerinden daha sağlam ve inatçı bir sarmaşık delikanlının ayak bileklerini bir türlü bırakmıyordu.

"Bu kahrolasıca sarmaşıklar yüzünden bıçak köreldi," diye yakındı Raegar.

"Öyleyse kılıcımı getir," diye teşvik etti Skylan. "Şu ağacın bir dalından sarkıyor. Yeteri kadar uzun boylusun -ona yetişebilirsin."

"İyi fikir!" dedi Raegar. Sarmaşıkları kesmeyi bıraktı. Alnındaki teri silip daldan sarkan kılıcın altına kadar yürüdü.

"Sakın beni bırakma," diye seslendi Skylan. "Kılıcı alıp da kaçayım deme."

Raegar bağlı dulumdaki Skylan'a dik dik baktı. "Bana güvenmiyor musun, Kuzen?"

"Espri yapıyordum," dedi Skylan.

Raegar homurdandı. "Şaka kaldıracak halde değilim."

Skylan ansızın Raegar'a sahiden de güvenip güvenmediğini düşündü. Kuzeni daha evvel Apensia'da bulunduğunu, druidlerin yığınla altın, gümüş ve mücevhere sahip olduklarını iddia etmişti. Şimdiyse kuzeninin Apensia'ya ilk kez geldiği ve kendisini de buraya gelmeye ikna etmek için masallar uydurduğu kanaatindeydi. Raegar'ın yalan söylemesi için bir neden göremiyorclu, fakat işin aslı kuzenine güvenmediğiydi.

"Acele et!" diyen Skylan ayak bileklerindeki sarmaşığa beyhude yere asıldı. "Galiba şu ağaçların arasından ayın parıltısını görüyorum."

Raegar kafasını çevirdi. "O ay ışığı falan değil meşale ışığı! Bırileri geliyor."

"Geri dön!" diye seslendi Skylan. Kopuk sarmaşıkları tutarak göğsüne doladı. "Kendini bağlıymışsın gibi göster."

Raegar hiç vakit kaybetmeden ağaç gövdesine yaslanarak sarmaşıkları kollarından ve omuzlarından sarkıttı.

"Druid sarmaşıkların kesilmiş olduğunu görecek," dedi Skylan.

"Görene kadar çok geç kalacak. Bıçağımı gırtlağına dayamış olacağım. O piç kurusuna seni çözdüreceğim," dedi Raegar alçak sesle. "Serbest kalınca ağaca koş ve kılıcını al. Sonra da buradan çekip gideriz."

“Peki ya Diaya?” diye sordu Skylan. “Onu bulmam gerekiyor.”

“Karının başına gelenlerden sana ne?” dedi Raegar. “Ondan kurtulmak istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum. Sadece...” Skylan tereddüde kapıldı. “Onu buraya gelmeye ben zorladım. Kendisi istemiyordu. Beni druid-lere karşı uyarmıştı.”

“Suçluluk mu duyuyorsun?” diye homurdandı Raegar.

“Hayır,” dedi Skylan. “Onu dinlemeliydim, hepsi bu.”

“Madem ki karın için İm kadar endişeleniyorsun, nerede olduğunu druide sorarız,” dedi Raegar. “Yaşıyorsa onu buluruz. Draya’yı geri mi istiyorsun, yoksa onu yanımda mı götüreyim?”

Skylan konu üzerinde düşündü. Doğru, Draya onu ikaz etmişti ve Skylan’ın bu uyarıyı dikkate alması gerekirdi. Kadının ağzından çıkan, haksızlık ettiğine dair o tuhaf sözleri anımsadı. Skylan’a haksızlık ettiği doğruydu -buna hiç şüphe yoktu. Fakat Skylan genç Heudjunlar arasında geçen konuşmalardan Horg’un onu nasıl dövdüğünü, ona nasıl kötü davrandığını duymuştu. Kadınlar güçsüz yaratıklardı; kendilerine haksızlık eden bir erkeğe dövüşte meydan okuyamazlardı. Belki de Draya elinden gelen yegane yöntemle Horg’un hakkından gelmişti.

“Draya halkına dönmeli,” dedi Skylan nihayet.

“Sen ahmağın tekisin,” dedi Raegar. “Yine de fark etmez. Herhalde çoktan ölmüştür.”

Artık karanlıkta yüzlerce meşalenin parıltısı görülebiliyordu. Onları taşıyanlar boğucu incirin uzaklardaki dallan arasında dolambaçlı bir yol izleyerek ikilinin bulunduğu tarafa doğru geliyorlardı. İnsanlar yürürlerken bir yandan da şarkılar söylemekteydiler. Şarkı çok güzel, hüzünlü ve akılda kalıcıydı. Bu bir methiye, bir yas şarkisiydi -daha doğrusu Skylan öyle tahmin etti. Yoksa şarkının sözlerini anladığı yoktu.

Farklı yönlerden gelen birkaç druid ağacında altında buluştu. Dnıidler tutsaklarına aldırış etmediler. Kısa bir süre aralarında konuştular, ardından ruhları yatıştırmak için gerekli olan hazırlıklara başladılar. Hareketsizlikten uzuvları uyuşan Skylan onları gerinerek seyretti.

“Ne yaptıklarını biliyor musun?” diye usulca sordu.

“Putperestlerin ne halt yediklerine dair en ufak bir fikrim yok,” dedi Raegar tiksintiyle.

Birkaç adam beraberlerinde büyük bir kazık getirdiler. Druidlerin talimatları doğrultusunda kazığı ay ışıklarının yapraklı dalların arasından sızarak bir havuz oluşturduğu yere taşıdılar. Orada Raegar'dan daha uzun olan kazığı dikine çevirerek yerdeki bir çukura bıraktılar. Kazık yerine oturduktan sonra Skylan'ı karşılayan druid ay ışığıyla yıkanan açıklığa girdi. Kazığı inceledi, sabit durduğundan emin olmak için onu biraz ittirip kaktırdı.

"Kurban için hazırız," dedi druid.

Skylan ile Raegar'a doğnı dönüp adamlarına emir verdi.

"Vindrasileri getirin."

Tahta kazık ay ışığı altında gümüşi bir parıltı saçıyordu. Adamlar kaim ipler getirerek kazığın dibine bıraktılar. Druid ellerini kavuşturmuş vaziyette bekliyordu. İki kişi Skylan ile Raegar'a yöneldi.

"Kes şu lanet sarmaşıkları!" diye tıslayan Skylan çizmelerine dolanmış sarmaşığı tekmelemeye çalıştı.

"Kapa çeneni!" diye tıslayarak karşılık verdi Raegar. "Piç kurularını uyandıracaksın."

"Öyleyse bıçağını ver!" dedi Skylan. "Onlarla dövüşeceğim! İnek gibi ölmeyeceğim!"

"Sabret," dedi Raegar. "Plana bağlı kal. Adamlar bizi çözmeye başladıklarında birini yakalayıp bıçağımı gırtlağına dayayacağım. Diğeri de ben ne dersem onu yapacak."

Skylan'ın canını Raegar veya bir başkasına emanet etmeye niyeti yoktu. Debelenmeyi sürdürerek kollarındaki sarmaşıkların kayıp düşmesine sebep oldu. İki adam ay ışığında onu net olarak görebilecek denli yaklaşmıştı. Manzara karşısında gözleri faltaşı gibi açıldı; adımlarını yavaşlattılar. Biri dönüp bağırmaya kalktı.

Raegar ayağa fırladığı gibi kendini adamın üzerine attı. Onu omuzlarından yakalayıp bıçağı boğazına dayadı.

"Dostıımu serbest bırak," diye öteki adama vahşice buyurdu Raegar. "Yoksa Torval adına yemin ederim ki *senin* dostunun gırtlağını bir kulaktan ötekine kadar keserim!"

Adam kıpırdamadı. Korkudan donakalmış gibiydi.

“Sen! Putperest!” diye druide seslendi Raegar. “Bana itaat etmesini söyle yoksa bu gecenin kurbanı bu piç kurusu olacak!”

“Dediğini yap,” diye emretti druid.

Adam kemerinden bir kemik bıçak çekti ve eğilip Skylan’ı tutan sarmaşıkları kesti.

“Kılıcını al!” dedi Raegar kuzenine, rehinesini bırakmaksızın. Adamın derisini azıcık kesti. Esirin boynundan aşağı bir damla kan aktı. Korkudan gözleri koca koca açılmıştı.

Hepsi meşale tutan yüzlerce insan kurbana tanıklık etmek için orada toplanmıştı. Skylan kılıcını tutan ağaca doğru koşarken onu tepki göstermeden sessizce seyrettiler. Ateşlerin turuncu ve ayın gümüşi ışığı ucu yere bakacak şekilde dalda asılı duran kılıcın metalini adeta altın yaldızlarla süslüyordu.

Skylan başını kaldırıp silaha baktı. Daha evvelden druidin sihir kullanarak kılıcını dala uçurttuğunu sanmıştı. Artık o kadar emin değildi. Ağacın kılıcı bizzat kaptığına dair içinde huzursuz bir his vardı. Skylan ağacı kuşkulu gözlerle süzdü.

“Acele et!” diye bağırdı Raegar.

Kılıç Skylan’ın erişebileceği mesafenin hemen dışındaydı. Delikanlı umutsuzca zıplayarak onu yakalamaya çalıştı. Parmakları kabzaya sürtündüyse de kavrayamadı. Ağaç Skylan ile dalga geçiyormuşçasına kılıç ileri geri sallanmaya başladı.

Skylan tam tekrar sıçramaya hazırlanıyordu ki bir yaygara koptu. “Skylan! Yardım et! Skylan! Lütfen!”

Dönüp baktığında Draya’nın esir alındığını ve o sırada kazığa bağlanmakta olduğunu gördii.

Kurban Skylan değildi.

Draya idi.

“Skylan!” diye yakardı Draya. “Beni öldürmek istiyorlar! Yardım et!”

Delikanlı dehşet içinde kalakaldı. Adamlar Draya’y[1] kazığa yaslayıp vücudunu iplerle sıkıca bağlamaya koyuldular.

“Bırakın onu!” diye kükredi Skylan. Parmağıyla Raegar’m esirini gösterdi. “Yoksa bu adamı öldüreceğiz!”

“Yapmanız gerekeni yapmalısınız,” dedi druid üzüntüyle. “Tıpkı bizim gibi.”

Druid eliyle bir işarette bulundu. Kalabalığın içinden tepeden tırnağa beyazlar bürünmüş ak saçlı bir adam çıktı. Bir elinde büyük bir tahta çekiç, diğerinde ucu sivriltilmiş bir dal tutuyordu.

Raegar esirini yanındaki diğer adamın üzerine atıp ikisini de yere düşürdü, sonra da Skylan’a doğru koşmaya başladı. “Kaç, seni budala!” diye bağırdı. “Kaç!”

Skylan’ın da gönlü kaçmaktan yanaydı. Arkasına bakmaksızın kaçıp gitmek için can atıyordu. Kulağına Draya’nın korku dolu çığlıkları çalındı. Olup bitenleri gölgelerden seyreden tavşanları gördü. Kendisiyle alay eden bir kuzgunun sesini duydu.

Draya karısıydı. Onu koruyacağına dair Torval’e yemin etmişti.

“Çok yeminimi bozdum,” diye mırıldandı. “Ama bunu bozmayacağını.”

Tepesindeki kılıca baktı. “Torval, bana güç ver!” Dizlerini kırdıktan sonra havaya sıçrayarak kolunu mümkün olduğunca uzattı. Elinin kabzaya çarpmasıyla beraber silah serbest kaldı. Kılıç turuncu ve gümüşi renklerde ışıldayarak havada döndü, sonra da Skylan’ın ayaklan dibine düştü. Delikanlı onu yerden aldı.

“Geliyor musun?” diye gölgelerden seslendi Raegar.

“Draya’yı kurtardıktan sonra,” cevabını verdi Skylan.

“Öyleyse seninle Kahramanlar Salonu’nda görüşürüz," diye haykıran Raegar ağaçların arasında kayboldu.

Sivri dalı beyazlar içindeki adamın elinden alan druid onu Draya’nm karnına dayadı. Beyazlı adam çekici kaldırdı.

Kükreyerek ve kılıcını sallayarak meydan okuyan Skylan bir koşu tutturdu. Tekrar durmaları için bağırdı ve kadına zarar verirlerse onlara neler yapacağını, nasıl kafalarını kesip karınlarını yaracağını, ciğerlerini çiğ çiğ yiyeceğini anlattı. Böyle bağıra çağıra koştu da koştu.

Kimse ona dönüp bakmadı bile. Herkesin gözü kurbanın üzerindeydi.

Beyazlı adam çekici ileri geri sallayarak kazığın Draya’nın vücudunu delip geçmesini sağlayacak bir darbe için nişan aldı. Freilis’in iblislerinden biri gibi ulumakta olan Skylan darbeyi indirmeye hazırlanan adamın canını almak için üzerine atladı.

Boğucu incirin gövdelerinden biri ansızın harekete geçip Skylan’ın yolunu kesti. Ağaç adeta öfkesini delikanlıdan çıkartıyordu. Dallar genç adamın çevresinde dans ederek yere çarptı, Skylan’ın etrafını sardı. Öfkeden deliye dönen Skylan küfrederek kılıcıyla ince dallardan birine vurdu. Dal kamçı gibi savrularak delikanlının suratına indi.

Afallamış haldeki Skylan sendeledi. Ağzında kan tadı vardı. Ay ışığıyla aydınlanan çekiç havada yavaş yavaş savruluyordu. Aralarında sadece iki adım vardı.

Ağacın bir gövdesi daha tam önüne indi. Skylan kılıcıyla saldırınca ağaç da karşılık vererek onun başına vurdu. Delikanlının kafatası acıyla doldu. Düştü düşecekti. İradesi ve Dıa-ya'nın yardım çığlıkları onu ayakta tutmaya yetti. Gövdenin etrafından dolanmaya kalkınca boğazına bir dal çarptı.

Skylan devrildi. Yere sırtüstü düşüp kafasını bir taşa vurdu. İstırap dolu bir karanlığa sürüklenirken bir çığlık, korkunç bir çığlık, ölüm merhametli davranıp canını alana dek hatırlayacağını bildiği bir çığlık onu kendine getirdi. Zonklayan başını kaldırınca çekicin kazığı Draya’nın bedenine çakmasına tanıklık etti. Kadının cüppesinde tüyler ürpertici bir kan çiçeği açtı. İnleyen Draya ıstırap içinde kıvrandı.

Skylan ayağa kalkmaya çalıştı. Başına bir darbe indi. Gözlerinin ardında şimşekler çaktı. Darbenin etkisiyle bu sefer yüzükoyun kapaklandı. Karısına uzanmaya çalıştı. Acı ve öfkeyle söverek dizleri üzerinde süründü. Elleri kazığın etrafındaki kanla kaplı toprakta kaydı. Başını kaldırıp kadına baktı. Dıa-ya’nın acıyla kasılmış yüzü yaklaşan ölümle bembeyazdı.

“Beni affet, Draya!” diye yalvardı. “Böyle olmasını istemedim!”

Draya son bir titrek nefes aldı ve Skylan karısının ağzından kendisini vicdan azabından kurtaracak af sözcüklerinin döküleceğini umdu.

Draya ağzını açtıysa da hiç ses çıkmadı. Onun yerine koyu renkli sımsıcak kanlar fışkırarak genç adamın yukarı bakan yüzüne çarptı.

Öldürülen karısının kanına boğulan Skylan dehşet içinde kendinden geçti.

Oğlan ormandaki yüksek bir yerden olup biten her şeye tanık olmuştu. Sabahleyin o muhteşem ejdergeniisi karaya yanaşmıştı. Ardından savaşçı ekibinin patırtılı yolculuğu, sonra da druidlerin ürkütücü ortaya çıkışları gelmişti. (Oğlan öğretmenlerinin kendisini aradıklarından korkmuştu. Druidlerin kadın için geldiklerini göriinceyse içi rahatlamıştı.)

Dınidler daha sonra oğlanı fark etmeksizin oradan ayrılmışlardı ki bu çok da garip değildi. Oğlan çevresine uyum sağlamakta ustaydı.

Artık boş olan, kumların üzerinde beklerken dalgaların gövdesine çarptığı güzel gemiden gözlerini ayıramadığı için gün boyu ormanda kalmıştı. Gemiye yakından bakmaya can atsa da druidlerin geri gelebileceklerinden çekiniyordu. O yüzden cesaretini toplamaya çalışarak gizlenmeyi sürdürdü.

On bir yaşındaki oğlan kurdumsu sarı gözleriyle ve karmakarışık gri-kahverengi saçlarıyla tuhaf bir görünüme sahipti. Dal gibi incecikti ve bir çömezin -dfuidlik eğitimi alan birinin-yeşil cüppesini giyiyordu.

Güneş battı, hava karardı. Yine de oğlan ormanda saklanmayı sürdürdü. Geminin bulunduğu tarafa doğru birkaç kez ilerlemeye kalkmasına karşın her seferinde korkuya kapılarak

bulunduğu yere geri döndü.

“Geri gelmeyecekler, Wulfe’,” dedi kız.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu oğlan.

“Kız kardeşlerim söylediler.”

Kıvrak vücuduna serpiştirilmiş bir avuç yaprak haricinde çıplak olan zarif bir genç kadın Wulfe’un altında saklandığı ağaçtan çıktı. “Dalların çıtırdayarak haber verdiklerini duyabilirsin.”

Wulfe kafa salladı. Orman perilerinin nasıl iletişim kurduklarını iyi bilirdi. Her bir orman perisi koruduğu ağaçta yaşar ve ondan ayrılamazdı. Son derece meraklı olan -özellikle de Çirkinler konusunda- orman perileri etraflarında olup bitenleri dikkatle izlerler ve duyduklarını hiç vakit kaybetmeden kardeşlerine yetiştirirlerdi.

“Neler diyorlar?” diye sordu Wulfe.

Orman perisi dedikodu yapıyor olmaktan mutluydu. “Mukaddes koradaki kardeşlerim rahibenin zehri içip öldüğünü ve Ejderha Tanrıçamın onun vücuduna girdiğini söylüyorlar. Bir de boğucu incirdeki kardeşlerim kötü adamları tavşana çevirmişler.”

Orman perisi ve Wulfe bu olaya kıs kıs güldüler.

“Keşke bunu görebilseydim,” dedi oğlan.

“Ben de,” dedi orman perisi. “Ama biz de ejdergemisini gördük. Hadi bakalım, Wulfe! Etrafta kimsecikler yokken gemiye çıkabilirsin.”

Wulfe gemiye özlem dolu gözlerle baktı. “Atalarla başım derde girecek...”

“Öğrenmedikleri sürece bir şey olmaz,” dedi orman perisi.

1) Wulfe: İngilizcede “Kurt-Wolf” sözcüğünün kelime oyunuyla değiştirilmiş hali. “Köpek”e “Vöpek” demek gibi, *-ybn*

Kızın parlak yeşil gözleri, sivri bir çeneye sahip küstah ve kurnaz bakışlı bir yüzü, kalkık bir burnu ve gözlerinin önüne düşen pas kızılı bukleleri vardı. “Çok uzun kalmana gerek yok. Sadece güverteye çık, etrafa bakın, sonra da yanıma dönüp gördüklerini bana anlat. Lütfen! Kız kardeşlerim kıskançlıktan çatlayacaklar!”

“Bilemiyorum...” diye tereddüdünü sürdürdü oğlan.

“Atalar şafağa kadar dönmeyecekler,” diye ısrar etti orman perisi. Tiz ve kulak tırmalayıcı bir sese sahip olmasına rağmen istediği zaman onu yumuşak ve yaltaklanın çıkartabiliyordu. “Bir tür ayin yapıyorlar. Vaktin var.”

Wulfe, orman perisine güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Kız merakını gidermek için her şeyi yapar veya söylerdi. Ama oğlan hiç bu ejdergemisi kadar güzel bir şey görmemiş olduğundan orman perisinin kendisini ikna etmesine göz yumdu. Saklandığı yerden çıkıp biraz duraksadı; korktuğundan değil içindeki iblislere karşı koymaya çalıştığından. Bu savaşı druidler dört yaşındayken ormanda başıboş yaşayan çocuğu bulup yanlarına aldıklarından beri veriyordu.

Bu seferki mücadele çok da kötü değildi. İblisler onu binmemesi gerektiğini bildiği halde ejdergemisine binmeye teşvik ediyorlardı. Druidler ona çok kızacaklardı. Şey, aslında kızma-yacaklardı. Druidler asla öfkelenmezlercli. Fakat hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Oğlanı yetiştirmiş druid atası ona üzüntüyle bakacak ve başını kederle eğecekti. Ve bu öfkeden daha fenaydı, zira Wulfe yedi senedir kendisine babalık eden druidi çok seviyordu.

Oğlan daima druidi hoşnut etmeye, onun yaşlı yüzünde keder yerine gurur ve memnuniyet ifadelerinin belirmesine uğraşıyordu. Wulfe okuma yazma öğrenmeye çalışmasına karşın bu neredeyse imkânsızdı. Sözcükler gözünün önünde böcekler gibi kıpırdanıyor ve hiçbir anlam teşkil

etmiyordu. Ağaçların arasındaki sınıfta diğer çömezlerle beraber sessiz sedasız oturmaya uğraşmıştı, fakat yalnızca öğretmenin sesini duyan diğer çömezlerin aksine ağaçlarda dans eden, aralarına katılması için oğlana seslenen, orman perilerinin dedikodularına veya bir satirin edepsiz şakalarına gülüşen su perilerini de işitebiliyordu. Derslerine dikkat gösterememesi şaşılacak şey değildi.

En kötüsü de gecelerdi. İblisler bu vakitlerde oğlana kötü şeyler yaptırıyorlardı. Korkunç şeyler. Düşünmek istemediği, o yüzden asla ama asla düşünmediği şeyler.

Druidler oğlanın içinde bulunduğu çıkmazı anladıklarını zannetmişlerdi. Bir zamanlar ona su perilerinin şarkılarına veya iblislerin fısıltılarına kulak tıkamayı öğretebileceklerine inanmışlardı. Druidler halen oğlanın tüm bunları aşabileceğini umuyorlardı, zira hayata hep iyimser gözlerle bakarlardı. Ancak Wulfe artık on bir yaşındaydı ve druidlerin umutları sönmeye başlamıştı.

Sonuçta iblisler çoğu kez olduğu gibi yine kazandılar. Wulfe ağaçların arasından fırladı. Dar kumsalı koşar adımlarla aşarak ejdergemisinin önüne kadar geldi. Önde yer alan büste huşu içinde baktı. Oğlana göre büst hiç de tahtadan yapılmış gibi durmuyordu. Ay ışığında parıldayan pulları, yaldızlı yeleyi, ateşli kızıl gözleri uzun uzun inceledi.

“Kudretli Ejderha, acaba gemine çıkabilir miyim?” diye kibarca sordu Wulfe.

Ona ejderhalar gibi önemli şahsiyetlerle konuşurken kibar olmanın önemi öğretilmişti.

Ejder Kahg oğlana hayret içinde baktı. Ejderha nasıl tepki vereceğini bilememekteydi, zira yaşadığı onca yıl boyunca hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştı.. Anlaşılan oğlan başka hiçbir faninin yapamadığı bir şeyi yapabiliyor, ejderhanın ruhunu görebiliyordu. Böyle bir şeye imkân yoktu, o yüzden Ejder Kahg bu olayın gerçekleşmediğine karar verdi. Çocuk kendince bir tür oyun oynuyor olmalıydı.

Ejder Kahg oğlana aldırış etmemeyi seçti.

Oğlan ejderhanın sessizliğini kabul olarak algılamayı seçti.

Wulfe ay ışığıyla yıkanan sularda güle oynaya koşturup iskele tahtasından gemiye çıktı. Güveıtede dolanarak sandıkların üzerine çıktı ve gemiyi yönlendiren dümeni inceledi. Güvertedeki merdivenden aşağı inince

geminin içine bir ev inşa edilmiş olduğunu keşfetti, ya da en azından neşe içindeki çocuğa öyle gözüktü.

Ambar ışıksız olsa da oğlan karanlıkta iyi görebiliyordu. Wulfe yatak niyetine serilmiş kürklere, yemek konulan tabak çanaklara ve çok hoş gözüken kakmalı bir tahta sandığa baktı. Normalde içinde ne olduğuna bakmak için sandığı açardı, fakat sandığın demir bir kilide sahip olduğunu görünce vazgeçti. Demirden, tutulduğunda verdiği histen nefret ediyordu. Kokusuna bile katlanamıyordu.

Wulfe tekrar güverteye çıkıp ejderhanın kıvrımlı boyunun, haşin görünümlü kafasının ve çivide asılı duran ruhkemiğinin bulunduğu paıvaya yürüdü. Çocuk ruhkemiğinin güçlü sihrini sezebiliyordu. İçindeki iblisler ona dokunması için baskı yapsalar da ejderhanın ihtişamından Wulfe'un gözü korkmuş ve bir seferlik de olsa iblisleri kulak ardı etmeyi becermişti. Rııhkemi-ğine saygılı bir mesafeden bakmakla yetinerek onu ellemedi.

Ufak, çevik ayaklarını koyabileceği yerler bulmakta zorlanmayan Wulfe ejderhanın boynuna tırmandı. Kafaya çıktığında ay ışığı altındaki uçsuz bucaksız denizin güzelliğine bakakaldı. Denizin bulunduğu yerde kıyıda olduğundan bu kadar farklı görünmesi onu epey şaşırtmıştı.

Işıltılı dalgalarda yolculuk etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ederek güverteye döndü ve sandıklardan birinin üzerine oturup suda aşağı yukarı hareket eden geminin keyfini çıkardı. Druidlerin her an dönebileceklerinden korktuğu için kendine oradan hemen ayrılması gerektiğini telkin etti. Fakat ayın karanlık dalgalar üzerinde ufka uzanan gümüşi bir yol Çizmesi o kadar büyüleyiciydi ki kendini sessiz bir keyif içinde denizi seyretmekten alıkoyamadı.

Ay daha da yükseldi; Wulfe hâlâ gemideydi. Sonra ışıklar gördü - bataklığın üzerindeki köprüyü aşan meşale ışıkları. Tilki gören bir tavşan gibi donakaldı. Ormana doğru bir koşu tut-turabilirdi, fakat ay ışığı kumsaldaki beyaz kumlan gündüz gibi aydınlatıyordu ve druidlerin gözleri çok keskindi. Sahildeki bir çocuğu hemen fark ederler ve onun Wulfe olduğunu şıp diye anlarlardı, zira tüm *iyi* çocuklar o sırada yataklarmdaydıiar.

Wulfe ataları hayal kırıklığına uğratmanın düşüncesine bile katlanamadı. Çok yanlış bir şey yapmıştı ve hu seferki cezası alışılagelenden daha ağır olabilirdi. Druidlerin sahile her ne yapmak için geldilerse onu yapıp gitmelerini beklemeye karar verdi. Daha sonra gemiden ayrılıp evine

gidebilirdi. Atası uyurken pencereden içeri girmesi zor olmazdı. Wulfe güvertedeki sandıkların arasına saklandı.

Bulunduğu yerden hiçbir şey göremese de sesler duyabiliyordu. Kulağına su sıçrama sesleri çalınınca korkuya kapıldı.

Dnıidler gemiye çıkıyorlardı!

Saklanabileceği daha iyi bir yer bulmak için aceleyle etrafına bakındı. Aklına aşağıdaki eve inen merdiven geldi. Güver-tede emekleyerek merdivene kadar gitti ve kendini aşağı atıp yerdeki kürk yığınının arasına gizlendi.

Güverteden gelen ayak sesleri işitti. Birilerinin konuştuklarını duyabiliyordu. Kulağına atasının ve köyden tanıdığı bazı adamların sesleri çalındı.

“Delikanlıyı alt güverteye taşıyın,” dedi ata. “Durumu ağır. Yaralarıyla ilgileneceğim.”

Wulfe tanımadığı bir ses duydu. Gür ve pes ses bir kadına aitti.

“Peh! Bırak biraz kanasın,” dedi kadın. “Istırap çekmeyi hak ediyor. Acı aklını başına getirir.”

“Ama ölüm getirmez,” dedi druid o mülayim ses tonuyla.

Ayak sesleri Wulfe’a yaklaşırken oğlan kürk yığının daha da içine girdi. Taşıdıkları genç adam epey ağır olmalıydı, zira onu merdivenden indirmeleri zor oldu. Yine de başardılar, ya da Wulfe öyle düşündü, çünkü yüklerini yere bıraktıklarını işitmişti. Adamlar daha sonra merdiveni tırmanıp druide genç adamı yatağa yatırdıklarını bildirdiler.

Oğlan kürklerin arasından merakla dışarıya bir göz attı.

“Skylan cesaret gösterdi. Onu kurtarmaya çalıştı,” diye belirtti ata. “Yaşlı olan adam tabana kuvvet kaçtı.”

“Doğru,” dedi kadın. “Skylan kendi hayatını tehlikeye atarak Draya’yı kurtarmaya çalıştı. İtiraf etmeliyim ki böyle davranmasını beklemiyordum.”

“Çok şanslıymış,” diyen druid iç geçirdi. “Orman mıhları çok kızmışlardı.”

“Skylan kurtuluşu için Torval’e şükretmek,” karşılığını verdi kadın. “Yine de minnettar olmak için fazla bir sebep bulabileceğinden şüpheliyim.”

“Düşmanlanndan saklanmak için Draya’nm vücuduna girdin, Vindrash,” diye belirtti ata. “Bu delikanlıya vicdan azabıyla işkence etmeyi de planlıyor musun?” Sesinden karşısındakini ¡asvip etmediği anlaşılıyordu.

“Skylan Torval’in elindeki bir silah. Tanrı en iyi çeliği istiyor ama bu Skylan düşük kalitede ve kırılgan. Kendini ispatlamadığı takdirde Torval onu hurdaya çıkaracak.”

Ayaklar güvertede yürüdü. Wulf'e suya atlama sesleri duydu. Ziyaretçiler gemiden ayrılıyorlardı. Tam saklandığı yerden çıkacaktı ki kadının sesini bir kez daha işitti ve onun atayla beraber halen güvertede olduğunu anladı.

“Draya’nın anısına hürmet edeceğiz,” diyordu druid. “Ruhu şimdi tanrıların yanında. Ona düzdüğümüz methiyeleri duyacak ve bu fani bedene ihtiyacın kalmadığında, Kutlu Vindrash, onu halkına geri göndereceğiz.”

“Tüm yaptıkların için teşekkürler, Ata.” Kadının sesi artık sert ve amansız değil yumuşacıktı. “Kurban törenini gerçekleştirmenin senin ve halkın için kolay olmadığını biliyorum.”

“Biz insan kurban etmeyiz,” dedi druid sertçe. “Öldürüle-meyecek bir tanrıçayı öldürdüğümüzü kendime tekrar tekrar hatırlatmam gerekti. Ona rağmen iliklerime kadar ürperdim. Korkarım ki bu olay halkımın yüreğinde kapanmayan bir yara açacak.”

“Halkın ay ışığı altında bir açıklıkta bir ağaçla dövüşen búllala bir genç adam gördü,” dedi Vindrash. “Başka bir şey değil.”

“Yine de ben şu an seni görebiliyorum," diye şüpheyle karşılık verdi druid. “Karşımda Kai Rahibesi Draya olarak duruyorsun.”

“Çünkü beni insan suretinde görmene izin veriyorum. Kötü kalpli Raj Tanrıları ve Yeni Şafağın Efendisi Aelon bana baktıklarında sadece bir insan, yani insanlık denen karınca yuvasındaki tek bir karınca görecekler. Faniler beni bir tanrıça olarak algılıyorlar ve zihinleri böyle bir görüntüyü kaldıramadığından beni yok farz ediyorlar. Beni yalnızca Skylan görebilecek. Onun en kötü kâbusu olacağım.”

“Zavallı delikanlı,” diye mırıldandı druid. “Karısının gözleri önünde katledildiğini zannediyor. Bunu ömür boyu unutamayacak.”

“Vicdan azabı büyük bir güçtür,” dedi Vindrash. “Annemin de sana anlatabileceği gibi.”

“Peki ya ejderha?” diye sordu druid.

“Ejder Kahg İrenim sadık hizmetkarımdır. Nereye saklandığımı kimseye, hattâ türünün diğer mensuplarına dahi söylemeyeceğine yemin etti. Ona da sana güvendiğim kadar güveniyorum, sevgili dostum.”

“Düşmanlarımız çok giiçlüler ve her geçen gün daha da güçleniyorlar,” dedi druid. “Geleceğe baktığımda bir yangından yükselen dumanlar ve ölülerimizin kemiklerinden kumlan bir şehir görüyorum.”

“İşte bu yüzden mücadele ediyoruz,” dedi Vindrash. “Ve de yok olup gitmek çok daha kolayken bu yüzden mücadelemizi sürdüreceğiz.”

İkisinin ne konuştuklarına dair Wulfe’un en ufak bir fikri yoktu. Zaten yetişkinlerin birbirlerine anlattıkları çoğu şeyin ya sıkıcı, ya kafa karıştırıcı, ya da ikisi birden olduğunu düşünürdü. Çocuğu asıl endişelendiren karnının söyledikleri, yani yemek vaktinin gelip geçtiğiydi. Druid ile kadın konuşmayı nihayet kestiklerinde Wulfe’un içi rahatladı. Güvertede ve sonrasında iskele tahtasında yürürlerken çıkan ayak seslerini dinledi.

Wulfe hiç kıpırdamadı. Henüz değil. Druid ile kadına kasabaya dönmeleri için yeteri kadar süre tanıyacak, böylece yolda onlarla karşılaşmayacaktı. Ata Wulfe’a şöyle bir bakmakla bile oğlanın yaramazlık yaptığını anlamak gibi esrarengiz bir kabiliyete sahipti. Wulfe zaman öldürmek için saklandığı yerden çıkarak genç adamı merakla inceledi.

Adamdan mide bulandırıcı bir demir kokusu yükseliyordu.

Wulfe ilk başta bir cesetle karşı karşıya olduğu fikrine kapıldı, zira adam baştan aşağı kanla kaplıydı. Delikanlının kanlı ve yaralı yüzüne baktı. “Çirkinler” annesinin insanlar için kullandığı tabirdi. Wulfe bunun münasip bir sözcük olduğunu düşündü. Bu Çirkin’in demir gömleği içinde koşuşturmasını ve şimdi alt güvertede yanında duran kılıcıyla caka satmasını izlemişti. Oğlan tiksinerek süzdüğü silah ile arasında yeteri kadar mesafe bırakarak merdivene koştu. Delikanlıyı kollayan bir tanrı yoksa muhtemelen ölecekti.

Dünyadan bir Çirkin daha eksildi, derdi anası.

Wulfe iskele tahtasından inmek amacıyla güverteyi aştığında yaşadığı adaya dehşet dolu gözlerle baktı. Ada yıldızlarla bezeli bir ufuktaki siyah bir lekeden ibaretti. Wulfe ile evi arasında ay ışığının vurduğu bir deniz yatıyordu.

Ejdergemisi denize açılmış ve oğlanı da beraberinde götürmüştü.

Wulfe gümüş kaplı denize yılgın gözlerle baktı. Evi uzaklarda kalmış, görüş alanından çıkmıştı.

“Dur!” diye ejderhaya doğru dönerek çaresizce haykırdı. “Beni geri götürmelisin. Burada olmamalıyım! Ben -ehm!”

Sözcükler gırtlağına takıldı. Güvertedeki sandıklardan birinin arkasına saklandı ve tir tir titreyerek bekledi. Yalnız değildi. Bir kadın dümenin ardında durmuş gemiyi hafif rüzgarda idare ediyordu.

Bu druidlerle beraber gemiye çıkan, Wulfe’un ata ile konuşurken duyduğu kadın olmalıydı. Oğlan onun da gittiğini sanmış, ama anlaşılan yanılmıştı.

Kadının görünümü tıpkı sesi gibiydi -sert, soğuk ve ciddi. Wulfe annesinin onu ninesiyle tanıştırdığı zamanı anımsadı. O sırada üç yaşında olmasına karşın ninesini çok net hatırlıyordu. Kadın ışıltılı, güzel ve korkunçtu. Annesini ağlatmıştı. Wulfe’u da öyle. Bu kadında da aynı şeyden vardı -güzel ve korkunç bir şey. Oğlanı aşağıda ölmek üzere olan Çirkin'den daha çok ürkütüyordu.

Wulfe ıstırap içindeydi. Durduğu yerde kalmaktan da, kıpır-damaktan da korkuyordu. Kadın kendini ya yaptığı işe ya da düşüncelerine kaptırmış gibi gözükmekteydi. Dalgın gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Wulfe tehlikeyi göze almaya karar verdi. El

ve ayaklan üzerinde sürünerek (bu şekilde çok hızlı hareket edebiliyordu) güvertede süratle ilerledi ve bir kez daha ambara atladı. Zemine sessizce düşüp hiç kıpırdamadan kulak kesildi. Kadının peşinden gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordu.

Tek duyduğu iç geçiren rüzgar olunca başını kaldırdı. Merdivenin girişi kayarak hareket eden bir kapak vasıtasıyla kapa-lılabiliyordu. Wulfe tehlikeye girip girmemekte kararsız kaldı. Kadın onu duyabilirdi. Sonunda kararını verdi. Merdivenin bir basamağında eğreti bir dengede durup yukarı uzandı ve parmak uçlarını kullanarak kapağı dikkat ve ihtiyatla örttü.

Artık karanlık ve güvenli bir hal alan ambar Wulfe’da bir sığmak izlenimi uyandırdı. Oğlan yerde yatan Çirkin’i kontrol etmeye gitti. Çömelerek çenesini dizlerine dayadı ve genç adamı kaşlarını çatarak süzdü. Wulfe hastalara yardıma gittiklerinde druidlere sık sık eşlik ederdi, zira şifa sanatına yatkınlığı vardı. Başka bir yeteneği de olmadığı için druidler onu bu alanda teşvik etmişlerdi.

Wulfe ölüme yabancı değildi ve bu Çirkin ölmek üzereydi. Ateşi yüksekti; yaraları iltihaplanıyordu. Delikanlının vücudu kasılıp titriyordu. Acıyla inledi ve bir ara gür bir sesle bağırarak Wulfe'un ödünü patlattı. Oğlan onu susturmaya çabaladı, zira kadının sesi duyup teftişe gelmesinden korkuyordu. Kadın gelmedi -ya duymamış ya da umursamamıştı. Gece ilerledikçe Çirkin'in durumu giderek ağırlaştı.

Wulfe uzun uzun düşündü. Genç adamı kurtarma gücüne sahipti. Sihir konusunda hatırı sayılır yetenekleri vardı. Fakat bu yetenekler aynı zamanda dengesizdi ve bazen felaketle sonuçlanabiliyordu. Bir sorun daha mevcuttu. Druidler ona büyü yapmayı yasaklamışlardı.

"Bir şeyi yapabiliyor olman onu illa yapmanı gerektirmez," demişti ata ona. "Sahip olduğun yetenekleri anlamıyorsun, Wulfe. Bunlar bir lütuf mu, yoksa bela mı? Elinden iyilik gelebilir, bu doğru. Ama maalesef büyük zararlara da yol açtın. İşte o yüzden bu kaprisli güce hükmedene kadar onu kullanmaman daha doğru olur."

Wulfe açmaza düşmüştü. Demir taşıyan ve ölüm kokan Çirkin'den korkuyordu. Yine de onunla arasında bir tür yakınlık hissetmekteydi. Wulfe'a benzer şekilde bu genç adam da içindeki iblislerin kuşatması altında gibiydi.

Druidler oğlana ruhun bedenden farklı bir mevcudiyet içinde bulunduğunu öğretmişlerdi. Beden uyuyunca ruh alacakaranlık bir aleme gidip orada yaşar, sever, her tür garip ve harika şey yapardı. Bu alem güzel olmasına güzeldi ama tehlikeliydi de. Ruhlar bazen alacakaranlık alemde kaybolurdu. Bir ruh çıkış yolunu bulamazsa asla geri dönemezdi ve bağlı olduğu beden ölürdü. İşte bu sebepten ötürü rüya gören veya uykusunda yürüyen biri asla uyandırılmamalıydı.

Alacakaranlık âlemde yaşayan iblisler gerçek dünyadaki kişilerin kılığına girerlerdi. Wulfe bunu kesin olarak biliyordu. O âlemde bulunduğu zamanlarda uzun yıllar önce ölmüş babasını gördüğü olurdu. İşte bu iblisler şimdi de Çirkin'in başına üşüşmüşlerdi.

Genç adam Draya diye birinin kendisini affetmesi için yalvardı. Horg adı bir iblisle dövüşürken kılıcını arandı. Bu hareketi Wulfe'un ödünü patlattı. Elinde olsa o iğrenç silahı denize atardı, fakat ona dokunmaya bile dayanamıyordu. Çirkin'in hemen yanıbaşıncla duran silahı bulacağından korkarak kılıcın üzerine bir battaniye attı. Sonra da ambarın bir köşesine geçip Çirkin'in iblislerle olan savaşı sona erene dek orada bekledi.

Çirkin iyice kendinden geçti. Wulfe ne yapacağını bilmez

IKildeydi. Genç adamdan ve kılıcından korkuyor, fakat aynı zamanda ona kıyamıyordu. Delikanlı büyük acılar içindeydi. Wulfe Çirkin'in ölmesi halinde ejdergemisinin sonsuza dek denizlerde yol alacağı ve evine asla dönemeyeceği gibi bir düşünceye kapıldı. Ne yapacağına karar vermek için kendi kendisiyle tartışırken uyuyakaldı.

Wulfe uyandığında güneş ışınlarının güverte kalasları arasından sızdığını gördü. Çirkin'in halen hayatta olmasını hayretle karşıladı. Oğlan güverteye açılan kapağı azıcık aralayarak dışarıya göz gezdirdi. Kadın halen oradaysa .Wulfe cesaretini toplayacak ve aşağıdaki delikanlının ölmek üzere olduğunu, drıııdlerin ona yardım edebileceklerini söyleyecek, sonra da kadından gemiyi eve geri götürmesi için ejderhadan rica etmesini isteyecekti.

Kadın yerinde yoktu. Dümen bir iple bağlanarak sabitlenmiş ve böylece geminin güzergahı korunmuştu. Wulfe bulunduğu yerden güverteyi dikkatle incelemesine rağmen kadından hiçbir iz bulamadı. Tam güverteye çıkacaktı ki ejderhanın öfke dolu bakışlarının üzerine çevrildiğini fark etti. Wulfe hemen ambara geri kaçtı. Tekrar yukarı çıkmadı.

Bulduğu yiyecek içecekle karnını doyurup susuzluğunu giderdi. Ardından Çirkinle elinden geldiğince ilgilenerek kor gibi yanan tenini serinletti, boğazından aşağı biraz su döktü ve bulduğu bir merhemi yaralarına sürdü.

Bunlardan hiçbirinin yararı olmadı. Çirkin'in durumu giderek kötüleşiyordu. Artık kıpırdanmıyor veya ses çıkarmıyordu. Nefes alıp verirken zorlanmaktaydi; kalp atışları yavaşlamıştı. Wulfe nabzını belli belirsiz hissedebiliyordu. Genç adamın ruhu bedeninden çok uzaklardaydı ve her geçen dakika daha da uzaklaşıyordu.

Onu kurtarmanın tek yolu Wulfe'un sihrini kullanmasıydı. Wulfe şifa vereyim derken onu öldürebilirdi, fakat delikanlı zaten ölmüş olmuştu. Çocuğun asıl korktuğu kuralları çiğnediğinin druidler tarafından anlaşılmasıydı.

Wulfe riski göze almaya karar verdi. Genç adamı tersyüz etmek gibi feci bir şey yapmayacağını umarak (bir keresinde bunu bir kızın evcil kedisine yapmışlığı vardı ki bu, olaya karışan herkes için berbat bir tecrübe olmuştu) elini delikanlının kalbinin üstüne koydu ve ona şarkı söylemeye başladı.

Wulfe’un ince ve titrek bir sesle söylediği şarkı annesinin ona söylediğinin aynıydı.

Annesini hayal meyal hatırlıyordu. Şafaktan bile daha hoş olan kadın defne, biberiye ve menekşe kokar, üzerine bürümcük ve ay ışığı giyerdi. Ayaklarına kadar inen altın sarısı saçları çiğ taneleriyle bezeli olurdu. Annesini gündüzleri değil yalnızca geceleri kendisine dans etmeye ve kendisiyle gülmeye, kendisini kucaklamaya ve kendisine sarılıp ağlamaya geldiğinde görürdü. Böyle zamanlarda oğlanın muhafızları olan kurtlar başlarını kaldırıp kederle ulurdtı.

Annesinin ona defalarca kez söylediği şarkılar zaman içinde kanı, kemikleri ve derisi gibi varlığının bir parçası olup çıkmıştı.

“Çirkinler sana zarar vermeye çalışacaklar, çünkü onlardan biri değilsin,” diye kulağına tekrar tekrar fısıldamıştı annesi. “Seni korumak için yanında olamam, ama halkının şarkılarını hatırladığın müddetçe Çirkinler sana zarar vermezler.”

Wulfe annesinin söylediklerini ataya anlatmıştı. Ata duyduklarına çok üzülmüş ve annesinin iyi niyetli olmasına rağmen oğluna böyle tehlikeli hediyeler vermesinin yanlış olduğunu anlatmıştı. Wulfe o sırada atanın şarkıların tehlikeli olduğuna dair sözlerine bir anlam verememişti. Hasta kediciğe şarkı söylediği zaman biraz anlar olmuştu.

Wulfe ölmek üzere olan delikanlıya annesinin şarkılarından birini söyledi. Annesi bunu görse kızardı, zira genç adam oğluna zarar vermeyi isteyecek o Çirkinler’den biriydi. Druid de uygun bulmazdı, çünkü sihir tehlikeliydi ve Wulfe onu kontrol altında tutamıyordu.

Anlaşılan Wulfe kimseyi mutlu edememekteydi.

Şarkı annesinin halkının yalnızca uzak yıldızların ışığıyla aydınlandığı bir karanlıkta mutlu mesut yaşadıkları zamanlara kadar uzanıyordu. Bu ilk tanrıların gelip de yıldız ışıltılarını parlak, hararetli bir ateşle kovdukları ve tabiatın hakimiyetini bataklıklardan çıkıp şimdi iki ayaklan üzerinde yürüyen irikıyım, kıllı yaratıklara verdikleri bir zamandı. Kendilerine “insan” diyen bu yaratıklar büyük ve çirkin olmalarının yanı sıra ateşi kullanarak demir yapıyorlar ve demiri kullanarak ölüm saçıyorlardı.

Wulfe sözcüklerin anlamını kafasında olmasa da yüreğinde biliyordu. Kelimeler bazen neşeli, bazen zalimdi. Komik, çirkin, güzel ve parıltılıydı.

Korkutucu değildi, zira şarkılar ilk söylendiğinde korkulacak hiçbir şey yoktu. Korku daha sonra gelmişti.

Wulfe şarkı söyleyip elini Çirkin'in kalbine bastırırken delikanlıyı tersyüz etmemeyi umuyordu. Derinin ait olduğu yerde, yani kemiklerin üzerinde kaldığını görünce derin bir iç geçirdi. Şarkı işe yarıyor gibiydi. Çirkin derin ve rahat bir nefes aldı. Yüzü yaşam getiren kan ile renklendi. Yüzündeki ıstırap çizgileri silindi. Terli cildi serinledi. Ateşi düşmüştü.

Çirkin bir kolunu alnına götürüp derin derin uyudu. Ruhu halen alacakaranlık âlemde olmasına rağmen aıtık dövüşmüyordu. Wulfe gencin ruhunun çiçeklerle dolu latif çayırlarda yürüdüğünü hayal etti.

Wulfe durumdan hoşnuttu. Çirkin uzun bir süre uyuyacak ve bu ona iyi gelecekti. Oğlan kürkler arasında kendi için açtığı yuvaya girip annesine teşekkürlerini fısıldadı. Omı düşünürken neden artık yanına gelip de kendisine şarkı söylemediğini üzülerek merak etti.

Oğlan annesini özlüyordu. Atayı da. Evini de. Kendini o kadar yalnız ve yitik hissediyordu ki druicllerin onu babasından ve ailesi olan kurtlardan ayırdıkları dört yaşından beri yapmadığı şekilde ağlamaya başladı.

Skylan mayışmış bir halde uyandıktan sonra battaniyelerle kaplı sıcak yatağının keyfini çıkarmaya bir süre daha devam etti. Çevresini tanıması zor olmadı. *Verıjekafm* ambarındaydı.

Keyfi uzun sürmedi.

Anılar kalkan duvarına çarpan ogreler gibi bilincine çarptı. Anılar tıpkı ogreler gibi ona sivri kılıçlar sapladı.

Kafatasları çatlayan savaşçılar yedikleri darbeyi ve hattâ çarpışmayı bile genelde hatırlamazlardı. Maalesef Skylan'm hafızası billur gibiydi. Emri altındaki genç savaşçıların tavşanlara dönüştüklerini hatırladı. Draya'nın korkunç ölümünü de.

Skylan yaşadığı müddetçe unutmayacağını bildiği o sahneyi görmemek için gözlerinin oyulmasına bile razı olurdu.

Geminin sallantısını fark edince denize açılmış olduklarını anladı. Gemiyi kimin yönettiğini merak etti. Ejder Kahg geminin düşman tarafından ele geçirilmesine asla izin vermezdi. Belki de druidler Skylan'm adamlarına yaptıkları büyüyü bozmuşlardı. Adamları onu eve götürüyorlardı.

Ruhen ve bedenen zayıf düşmüş olan Skylan bu fikri kabullenerek tekrar uykuya daldı. Kendine geldiğinde oğlanı gördü.

Karşısındaki kabank saçlara sahip tuhaf görünümlü ince ve narin bir erkek çocuğuydu. O sırada bir testiden akıttığı suyla bir içki boynuzunu dolduaıyordu ve sırtı delikanlıya dönüktü. Skylan dirseklerinden destek alıp doğrularak ona bön bön baktı.

“Fıeilis aşkına sen de kimsin?” diye bilmek istedi genç adam.

Oğlanın korkudan nefesi kesikli. Hızla geri dönüp boynuzu Skylan’ın kafasına fırlattı ve kaçmaya başladı. Merdiveni maymun gibi tırmanarak gözden kayboldu.

Skylan yüzüne sıçrayan suyu silip çatlamış dudaklarını yaladı. Garip oğlanı görmeye çalışarak merdivene baktı. Çocuk geri dönmeyince Skylan ona seslendi.

“Korkmana gerek yok. Sana zarar vermeyeceğim.”

Tek duyduğu gövdeye çarpan dalgalar olan Skylan bir şeylerin ters gittiğini anladı. Kulağına güvertede yürüyen adamlarının ayak sesleri çalınmalıydı. Sessizlik onu tedirgin etti. Gemiyi kim idare ediyordu? Öksürerek genzini temizledi ve tekrar denedi.

“Sana istesem de zarar veremem,” dedi oğlana esefle. “Yanmış bir tahta parçası kadar zayıfım."

Geri dönen oğlan kapağın orada oyalandı. Kabaca kesilmiş buklelerinin altından Skylan’ın insanlarda görmediği san gözleriyle genç adamı süzdü. Bakışlarında güvensizlik vardı. Hiç konuşmadı.

“Adın ne?” diye sordu Skylan.

“İsimler güçlüdür,” diye karşılık verdi oğlan. “Önce kendi-ninkiıii söyle.”

Çocuk merdivenin ilk basamağından ihtiyatla indi, fakat daha fazla yaklaşmadı.

“Skylan Ivorson,” yanıtını verdi Skylan. Tam gururla “Vin-drasilerin Şefler Şefi” diye ekleyecekti ki bunun terden sırılsıklam battaniyelerin arasında ve kendi pisliğinin içinde yatan, kendine bir bardak su koyamayacak kadar biçare haldeki birinden gelmesinin tuhaf kaçacağını düşündü.

Tereddüt eden oğlan bir şeyler geveledi.

“Seni duyamadım. Kurt mu dedin?” diye sordu Skylan. “Wulfe,” diye bıkkınlıkla tekrarladı çocuk.

“Wulfe,” diye ismi çocuğun yaptığı gibi telaffuz etti Skylan. “Adamlarımdan birine aşağıya inmesini söyler misin?”

Wulfe omuz silkti. “Burada adam falan yok. Yalnızca ejderha var. Ve belki bir de o kadın.”

“Şakanın sırası değil," dedi Skylan sertçe. “Biri bu gemiyi götürüyor. Gemiye nasıl çıktığını bilmiyorum ama madem ki buradasın adamlarımı derhal bana yolla!”

Wulfe yine omuz silkti. Üzerine giydiği clruidlerinkini andıran cüppe küçük bedenine çok büyük geliyordu. Omuz silktiğinde giysinin yakası omzuna düştü.

“Sana söyledim. Burada adam falan yok. Druidler seni gemiye bırakıp gittiler. Ejderha gemiyle beni de götürdü. Gelmek istemedim,” diye incinmiş bir tonla ekledi.

“Öyleyse gemiyi kim kullanıyor?” diye öğrenmek istedi Skylan.

“Ejderha!” diye haykırdı Wulfe. “Şana söyleyip duruyorum! Lütfen ondan beni eve götürmesini iste.”

“Niçin *sen* istemiyorsun?” dedi siniri bozulan Skylan. Oğlanın tüm bunları uydurduğu fikrindeydi.

“Ejderhanın benden hoşlandığını sanmıyorum,” dedi Wulfe surat asarak. “-Ona gemiye çıkıp çıkmayacağımı sorduğumda çıkamayacağımı söylemedi. Ama şimdi ne zaman güverteye gitsem bana ters ters bakıyor.”

“Şimdi sen bana ejderhayı görebildiğini, onunla konuşabildiğini mi söylüyorsun?” Skylan itimatsızlıkla kaşlarını çattı.

Wulfe’un gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı ve çocuk merdivene doğru geriledi. “Hata yaptığımı bilmiyordum! Beni öldürecek misin?”

“Tabi ki hayır,” dedi Skylan. “Tam olarak hata yapmış da değilsin. Bu sadece... tuhaf bir durum. Ejderhayla yalnızca Kemik Rahibeleri konuşabilirler. Ama onlar bile ejderha çağrıya cevap verene dek onu göremezler.”

Skylan halen oğlanın bunları uydurduğu, bir tür oyun oynadığı kanaatindeydi.

“Söyle bana, Wulfe, ejderha nasıl görünüyor?”

“Ejderha gibi,” dedi Wulfe.

“Onu tarif et,” diyen Skylan saçma sapan bir masal duymayı bekliyordu.

“Mavi pullan var. Yelesi denizdeki köpüklerin renginde. Sorgucu geçen gece suda gördüğüm ay ışığına benziyor. Gözleri de kıpkırmızı ve kötü bakıyor.”

Skylan hayretten küçük dilini yutacaktı. Wulfe Ejder Kahg’ı en ufak ayrıntısına kadar betimlemişti. Gel de işin içinden çık çıkabilirsen.

Kulağa ne kadar inanılmaz gelirse gelsin oğlan doğru söylüyor olmalıydı. Ejder Kahg istediği takdirde gemiyi kendiliğinden götürme gücüne sahipti. Skylan geminin Horg’un cesediyle beraber Vindralıolm’dan ayrılışını anımsayarak iirperdi. Belki Ejder Kahg onu da mezarına taşıyordu! Skylan’ın cesedini hiçbir insan veya tanrının bulamayacağı bir yere atacaktı.

“Bir yerin ağrıyor mu?” Wulfe bir basamak daha indi.

Skylan kafasını iki yana salladı. Çektiği azabı gizlemek için başını yastığına gömdü.

Çıplak ayakların basamaklardan indiğini duydu ve çekingen bir elin omzuna dokunduğunu hisseni. Skylan başını kaldırınca Wulfe hemen geri kaçtı.

“Su içmelisin.” Oğlan içki boynuzunu bir kol mesafesinden uzattı.

Skylan ikramı kabul edip suyu kana kana içti. Boynuzu geri verdikten sonra bir süre sessizce yatarak kalkacak güce sahip olup olmadığını düşündü. Seçme şansı yoktu. Neler döndüğünü öğrenmeliydi.

“Güverteye çıkmam lazım.”

Wulfe l>oş içki boynuzunu göğsüne bastırdı. “Ejderhadan beni eve götürmesini isteyecek misin?”

Skylan kasvetli bir tebessüm etti. “Önce ejderhaya *beni* nereye götürdüğünü sormalıyım. Druidlerin beni gemiye bıraktıklarını söyledin. Seni de onlar getirmiş olmalılar. Seni niye burada bırakıp gittiler?”

Yüzü kızaran Wulfe başım sağa sola salladı. “Ata gemide olduğumu bilmiyordu. Buraya gizlice geldim. Hata yaptığımın faikındaydım, ama

kendime engel olamadım. Ejdergemisi hayatım boyunca gördüğüm en harika şeydi. Şimdiyse ondan nefret ediyorum,” diye somurtarak ekledi.

“Merdivenden çıkmama yardım eder misin?”

Wulfe adamı kuşkulu gözlerle süzdü. “Ne yapacaksın?” “Nerede olduğumu öğrenmeye...”

“Onu ben söyleyebilirim. Denizdeyiz.”

“Yer şekillerini ve güneşin konumunu inceleyerek denizin neresinde olduğumuzu tespit edebilirim,” dedi Skylan.

Wulfe duydukları üzerinde biraz düşündükten sonra kulağa mantıklı geldiğine karar verdi. Kolunu dikkatle Skylan’ın omzunun altından geçirdi. Oğlan şaşırtıcı derecede kuvvetliydi. Skylan’ın doğrulmasına yardım etti.

Genç adamın çevresindeki her şey dönüyor ve sallanıyordu. Skylan gözlerini kapatıp Wulfe’a tutundu ve baş dönmesinin geçmesini bekledi.

“Giysilerim nerede?” diye sordu.

Oğlan kanlı pantolon, gömlek ve çizmeleri yığdığı köşeyi işaret etti.

“Peki ya kılıcım?”

Wulfe delikanlıyı bırakıp bir köşeye kaçtı. Desteğini yitiren Skylan’tn düşmemek için bir kirişe tutunması icabetti. Yaptığı ani hareket başına adeta bıçak sapladıysa da asıl endişesi kılıcıydı.

“Silahım çok değerlidir. Dnıidler ona el mi koydular? Söyle bana, ona ne oldu?” Endişeden Skylan’m içi içini yiyordu.

Wulfe pannağıyla bir şeyi gösterdi. Skylan kılıcının bir battaniyenin altından belli belirsiz gözüken hatlarını seçebildi. Rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Boynundaki kolyeyi tutup Torval’e teşekkür etti.

“Kılıca dokunmayacağım,” dedi oğlana. “Korkmana gerek yok.”

Wulfe kılıcın yılan gibi kıvrılmaya başlayacağından korkarmışçasına bir gözünü battaniyenin üzerinde tutarak Skylan’m merdiveni tırmanmasına yardım etti.

Skylan güverteye çıktığında geminin bir sis bulutuna girmiş olduğunu göıiip hüsrana uğradı. Bırak güneşi, direğin tepesini bile göremiyordu. Geminin başıyla kıçını bile ayırt etmekte zorlanıyordu.

Genç adam derin bir nefes aldı. Hava yoğun ve nemli olmasına karşın aşağısının kokuşmuş atmosferinden sonra iyi geldi. Skylan bir deniz

sandığının üzerine oturdu. Ejderhanın

gözlerini üzerinde hissetse de başını kaldırmadı.

“Yıkanmak istiyorum,” dedi Skylan. “Bana su ile kıyafetlerimi getirir misin? Sandığımda temiz giysiler bulabilirsin.”

Wulfe hemfikir olduğunu belirtircesine burnunu kıvırdı, sonra da ambara koştu. Skylan boş güvertede yapayalnız kaldı. Ejdergemisi sisin içinde ağır ağır ilerliyordu. Yelken toplanmış haldeydi. Skylan dümenin bir iple bağlanmış olduğunu gördü. Bu manzara karşısında şaşırarak onu oğlanın mı bağlamış olduğunu merak etti.

Skylan’m deniz sandığında kilit yoktu. Wulfe adamın giysileri ve çizmeleriyle geri döndü. İpe bağlı bir kovayı denize sarkıtıp geri çekti. Kovayı taşırken içindeki suyun çoğunu kendi ayaklarına döktü. Skylan üzerindeki kummuş kan ve pisliği yıkarken suyun soğuk olması sebebiyle yüzünü ekşitiyor, sudaki tuz taze yaralarını yakarken irkiliyordu. İkinci kez bir kova dolusu suyu başından aşağı boşaltıp saçlarını ve yeni çıkmış sakalım da yıkayarak işini bitirdi.

Yıkandıktan ve giyindikten sonra kendini daha iyi hissetti. Wulfe biraz kurumuş et, meyve ve uztın zaman küflenmeden durabilen kaya gibi sert kahverengi ekmek getirdi. O ve Wulfe yemeklerini paylaşırlarken Skylan sisin içinde zorlukla seçilebilen ejderha büstünün kafasını süzdü.

Skylan durumunun ne olduğunu öğrenmeliydi. Ejderhanın Draya’nın ölümünden kendisini sorumlu tutup tutmadığını ve tutuyorsa bu konuda ne yapmaya niyeti olduğunu anlamalıydı. Halen hayatta olması Skylan’ın içini az da olsa rahatlatıyordu.

Torval onu bir kez daha iyileştirerek hayatını kurtarmıştı. Tanrı onu affetmişti. Skylan ejderhanın da affedeceğini umuyordu.

Genç adam ruhkemiğinin deri bir sırımın ucunda asılı olduğu yere kadar yürüdü. Geminin hareketleri sonucu kemik ileri geri sallanıyordu. Skylan daha önce ejderhayla hiç konuş-mamıştı. Konuşabileceğinden de emin değildi. Wulfe’a da söylediği gibi ejderhalarla konuşmak Kemik Rahibeleri’nin alanlarına giriyordu.

Bu düşünce aklına Draya’yı getirdi ve vicdan azabı ile pişmanlık tıpkı karnını deşen bir kılıç gibi içine ateş düşürdü. Kadını o berbat yere kendisi götürmüştü. Onun korkunç bir ölüme manız kalmasına sebep olmuştu.

Draya'yı ejderhanın kıvrımlı boynuna dayanırken ve o son sözlerini sarf ederken hatırladı. Kadın ona haksızlık yaptığı için üzgündü.

Skylan elini nıhkemiğine koyup ejderhaya bakmaksızın kısık, sert bir sesle konuştu: "Beni nereye götürüyorsun?"

Cevap veren Wulfe idi.

"Ejderha seni Luda'ya götürdüğünü söylüyor."

"Burada oyun oynamıyoruz," diye parladı Skylan. Duraksayarak bakışlarını oğlana çevirdi. "Luda'yı da nereden biliyorsun?"

"Lucla diye bir şey bilmiyorum," dedi Wulfe. "Hem Luda da ne oluyor?"

"Luda benim evim," dedi Skylan.

"Öyleyse oraya gidiyoruz. Kadın ejderhaya seni oraya götürmesini söyledi."

"İkide bir andığın bu kadın da kim?"

"Şu kadın," diyen Wulfe parmağıyla bir yeri gösterdi.

Şaşıran Skylan hızla o tarafa döndü.

Yanında bir clraugr duruyordu.

Çoğu ölü mezarında huzur içinde uyurdu, fakat bazıları kabirlerini terk edip yaşayanların arasına karışırdı. Bu yürüyen cesetler dıaugr olarak bilinirlerdi. Vindrasiler onlardan çok korkarlardı, zira draugrlar yaşayanlardan nefret ederler ve çoğu kez katliam yapmak amacıyla sağa sola saldırırlardı.

Skylan draugru tanıdı. Draya'nın ta kendisiydi. Ondan intikam almak için geri dönmüştü.

Skylan hiç böyle bir korku tatmamıştı. Kalbi önce tekledi, sonra da göğsünde düzensizce atmaya başladı. Bağırsakları sıkıştı, midesi büzüştü. Nefes alamadı. Konuşamadı. Draugr ile dövüşmek alından bile geçmedi. Korkudan felç olmuş vaziyette öylece kalakaldı.

Draugrun yüzü -Draya'nın yüzü- ceset beyazıydı; sabit bakan gözlerini Skylan'a dikmişti. Elbisesini kaplayan kanlar ellerine damlıyordu. Açılmış olan saçları omuzlarına dökülmekteydi. Elini uzatıp delikanlıya doğru yürüdü.

Skylan dizleri üstüne düştü ve anlamsız sesler çıkartarak merhamet dilendi. Soğuk parmaklar omzuna dokundu. Tepeden tırnağa ürperen Skylan

gözlerini kapayarak ölümü bekledi.

El onu hafifçe okşadı.

“Güvendesin,” dedi Wulfe. “Draugr gitti.”

Skylan gözlerini açıp etrafına çılgınca bakındı. Güvene çocuk haricinde boştu. Skylan onu tuttu ve bir vücudun sıcaklığını hissettiği için şükretti.

“Onu gördün mü? Draugru?” dedi soluk soluğa. Titremesi hâlâ geçmemişti.

Wulfe kafa salladı. “Gemiyi idare ederken gördüğüm kadın oydu. Bir draugr olduğunu bilmiyordum. Kim o? Onu tanıyor musun?”

Skylan inleyerek güverteye çöktü. “O benim karım... daha doğrusu eskiden öyleydi.”

Skylan başım ellerinin arasına almış bir deniz sandığının üzerinde perişan halde oturuyordu. Kendisine neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Kalın sis duvarı yüzünden güneşi göıemi-yordu. Karayı da görememesine rağmen yakınlarda olduğunun farkındaydı, zira bazen gözüne denizde yüzen bir dal parçası çarpıyordu. Deniz düz, kasvetli ve yağ grisiydi. Gemiyi sarmalayan sis yırtık bir yelkeni andırırcasına direğe tutunuyor, ejderhanın ön dişlerinden salya gibi damlıyordu. Sis *Ven-jckafı* Skylan’m tanımadığı bir şeye dönüştürmüştü.

Daha yürümeye bile başlamadan güvertede emeklemiş olan Skylan şimdi sancak ile iskeleyi, baş ile kıçı birbirinden ayırt edemiyordu. Öteleri görmeye çalışarak sise haklıysa da pus gözlerini yaşartıp başını döndürüyordu. Boğucu hava ciğerlerini tıkamaktaydı. Bir de sisin içinden ölü karısı çıkmıştı. Skylan üzerine çöreklenen bir dehşet hissiyle Altdiinyü’ya kısık kalıp kalmadığını düşündü.

Et ve kemikten oluşmasına, sıcak bir vücuda sahip olmasına rağmen oğlanın da faydası yoktu. Wulfe’da bu dünyaya ait olmayan tuhaf bir şey mevcuttu. Ejderhayı ruh halindeyken görebiliyordu ve böyle bir şey mümkün değildi.

“Karını sen mi öldürdün?”

Oğlan o kadar uzun bir süre sessiz kalmıştı ki Skylan duyduğu sesten ürktü.

“Draıigr o yüzden mi geldi?”

“Hayır!” diye haykıran Skylan kolyesini tuttu ve başını göremediği gökyüzüne kaldırdı. “Torval adına yemin ederim ki Oraya’ya zarar gelmesini istemedim!”

“Öyleyse sana niye dadanıyor?” diye sordu Wulfe.

Skylan’ın aklına pek çok sebep gelse de bunları düşünmeni eyi yeğledi.

“Nedense olup bitenlerden hiç etkilenmişe benzemiyorsun,” dedi bunu içerlemiş gibi. Kalp atışları yeni yeni normale dönüyordu.

“Draugr bana gelmedi ki,” diye belirtti Wulfe. “Sana geldi.”

“Acaba...” Skylan kuru dudaklarını yaladı. “Acaba nedenini biliyor musun?”

“Draugrlar bazen önlerine çıkanı öldürmeye gelirler, çünkü yaşayanlardan nefret ederler. Ama belli bir sebepten geldikleri de olur. Köyümüzde karısıyla beraber olmak için geri dönmüş bir draııgr vardı. Tam bir baş belasıydi; kadınla evlenmek isteyen tüm adamları kaçınıyordu. Ata draııgr ile konuşmayı denedi, ama o dinlemedi. Sonunda ailesinin cesedi kazıp yakması gerekti. Draııgr seni öldürmediğine göre,” diye bağladı Wulfe, “senden bir şey istiyor olmalı.”

“Yani tekrar geleceğini mi söylüyorsun?” diye dehşet içinde sordu Skylan.

“Evet evet. Zaten hep geri gelirler.”

Skylan inledi. “Buna dayanamayacağım!”

Yoğun siste yolunu el yordamıyla bularak dümene kadar gitti. İpi çözüp gemiyi karanın olduğu tarafa çevirmeye karar vermişti. Ejderhanın meşum bakışlarını üzerinde hissetse de umursamıyordu. Gemiden kaçmazsa aklını kaçıracaktı. Skylan dümeni sabit tutan ipin düğümlerine çaresizce asıldı. Düğümler çok sıkı bağlanmış ve ip sisten ıslanmıştı. Tüm uğraşlarına rağmen parmakları ipi doğru düzgün tutamadı. Sonunda umutsuzluğa kapılarak vazgeçti.

Belki böylesi daha iyi, diye acı acı düşündü. Gemiyi karaya değil ters yöne de çevirebilir, bilinmeyen sulara gidip ebediyen kaybolabilirdi.

Hoş, sanki şimdi kayıp değildi de.

Wulfe ejdergemisinin onu eve götürdüğünü söylemişti. Skylan oğlanın haklı olduğunu ümit etse de eve dönüşle beraber başına yeni dertler

açılacaktı. Draya’nm ve adamlarının başlarına gelenleri açıklaması gerekecekti.

Doğruyu söyleyemem. Kendimin değil Draya’nm iyiliği için. Onun bir katil olduğunu itiraf etmem gerekir. Sonra da halkımız arasında sonsuza dek aşağılanır. Ona zaten yeteri kadar azap çektirdim. Bir de savaşçılar var. Aileleri büyüye maruz kaldıklarını öğrenirlerse kahırlarından ölürler. Onlara bunu yapamam. Yalan söylemek zorundayım. Torval yalanlardan ve yalancılardan tiksinir, ama beni affedecektir. Başkalarını azaptan kurtarmak için yalan söyleyeceğim. Torval bunun farkında.

Skylan’ın iyi bir masal uydurması lazımdı. Konu üzerinde uzun uzadıya düşündü. Dümenin yanından ayrılarak güvertede ilerledi. Gözü Wulfe’un üzerine çevrildi. Oğlan yaşananları biliyordu. Ağzından bir laf kaçırmasını nasıl önleyecekti?

Tam anlamıyla güvende olması için Skylan’ın çocuğu öldürmesi ve cesedinden kurtulması gerekiyordu. Cinayetten kimsenin haberi olmazdı. Skylan bu düşünce karısında başını iki yana salladı. Yaptığı tüm hatalara rağmen bir çocuğu kat-ledecek kadar alçalmayacaktı.

Çocuk zaten pek fazla şey hilmiyordur, diye aklından geçirdi Skylan. Neler bildiğini öğrenip icabına bakacağım.

“Haydi bir oyun oynayalım,” diyen Skylan bu sayede oğlanı rahatlatıp dilini çözmeyi amaçlıyordu.

“Ben oyun sevmem,” dedi Wulfe.

“Bunu seveceksin. Adı ejderkemiği.”

Bu oyun Vindrasiler arasında çok tutulurdu. Erkekler denizdeki uzun saatlerin çabuk geçmesi için gemiye sıklıkla oyun tahtası ve taşları getirirlerdi. Skylan da kendi eliyle yaptığı bir tahtaya ve taş takımına sahipti.

Skylan oyun tahtasını ambardaki ters çevrilmiş bir su fıçısının üzerine koydu ve bir yandan taşları dizerken bir yandan da ne işe yaradıklarını açıkladı.

“Adına niçin ejderkemiği deniyor?” diye soran Wulfe taşları kuşkuyla süzüyordu. “Bunlar sahiden ejderha kemikleri mi?” “Tabi ki hayır,” dedi Skylan gülümseyerek. "Ejderkemikle-ri bizim için kutsaldır. Sahicileri asla bir oyunda kullanılmaz. Taşlar ejderkemikleri yerine geçiyor, hepsi o.”

Wulfe’un kafası karıştı. “Öyleyse onlara niye kemik deniyor?”

“Yoksa oyuna ejderkemiği denemez de ondan,” cevabını verdi Skylan. Zaten pek dolu olmayan sabır bardağı hızla boşalıyordu. “Şimdi sessiz ol da sana kuralları öğreteyim.”

Skylan meşe ağacından yapılmış ve renkli resimlerle süslenmiş oyun tahtasını kurup oyunu izah etmeye başladı. Wulfe onu şaşkın bir vaziyette dinledi. Oyun tahtasında Skylan’ın “yol” olarak adlandırdığı çizgiler olmasına karşın bu yollar hiçbir yere çıkmayıp birbirine bağlanıyordu. Yollar Wulfe’un okuyamadığı sembollerle işaretlenmişti ve yolların dışında yer alan güneş, ay ve yıldız, ejderha ve ejdergemisi, kılıç ve kalkan, ağaç, dağ ve deniz resimleri hep birbirine geçmişti. Wulfe bu birbirinden güzel resimler hakkında somlar sormak istediyse de anlaşılan böyle bir hareket oyunun parçası değildi.

Skylan “kemik” olarak adlandırdığı, fakat kemiğe, en azından Wulfe’un gördüğü kemiklere benzemeyen şeyleri tahtanın üzerine yerleştirdi. Farklı renk ve şekillerdeki kemiklerin tamamı sembollerle işaretlenmişti. Skylan bazı kemiklerin Wul-fe’a, bazılarımnsa kendisine ait olduğunu söyledi. Wulfe’un masanın üzerinde bir kemik atması ve ardından kendi kemiklerini yol üzerinde ilerletmesi gerekiyor, fakat yollar hiçbir yere varmadığı için Wulfe neden böyle bir şey yapacağını bir türlü anlamıyordu. Bazen bir kemik bir başkasının üzerinden atlayabilirdi. Bazen bir kemik bir diğerinin üzerine binerdi. Bazen bir kemik “ölür” ve tahtadan alınırdı.

Wulfe tüm bu uğraşı kafa karıştırıcı buldu. Oyun oynama fikri çocuğa tamamen yabancıydı. Daha en başından gerçekte kemik olmayan kemikleri ne demeye yürütmesi gerektiğini anlamıyordu. Üstüne üstlük birbirlerine karşı konumlarına bağlı olarak bazı kemiklerin bir tarafa, ötekilerinse başka tarafa gidecek olması çok tuhaftı.

Skylan oğlanın bocaladığını görse de oyuna devam etti. Oyun oynamak kafasını dağıtıyor, ona dertlerini unutturuyordu. Wulfe’a öğretmek için her iki tarafı da kendi oynayarak oyun ilerledikçe hangi taşların niçin oynanacağını açıklamaktaydı.

Ne yaptığına ya da neden yaptığına dair Wulfe’un hiçbir fikri yoktu. Sırası gelince taşları rasgele oynatıyor, bazen aradaki farkı anlamadığından kendi taşları yerine Skylaıı’ınkileri alıyordu. Hiç zevk almamasına karşın oynamayı sürdürdü, çünkü oyunun morali bozuk, dertli ve mutsuz genç adamı hoşnut ettiğini görebiliyordu.

Wulfe Skylan’dan hoşlanmaya başlamıştı. Onu artık bir Çirkin olarak görmüyordu. Skylan oğlanı yetiştiren druidlerden farklıydı. Bilgili, kültürlü, yumuşak başlı, düşünceli druidler her türlü güçlü duygudan uzak durmaktaydılar. Böyle davranmalarının bir sebebi de ormanda yaşayan ve orayı çok seven feylerin ağaçlarla ve bitkilerle sabırla ilgilenen druidleri de sevmeleriydi. Birileri druidlere zarar vermeye kalkarsa feyler tehlikeyi ortadan kaldırmak için hemen harekete geçiyorlardı, üstelik de druidlerin bunu isteyip istememelerine aldırış etmeksizin. Druidler Skylan’ın adamlarını tavşana çevirmemişler veya boğucu incire saldırmasını buyurmamışlardı. Orman perileri ve ağaç perileri, ağaçlarda yaşayan su perileri ve ormanda yaşayan su perileri, yarı kan su perileri ve hava perileri ve de tüm diğer feyler savaşçıların saldırgan hareketlerine çok kızmışlardı ve sonuç felaket olmuştu.

Druidlerin kimi zaman aşırı derecede düşüncesiz ve acımasız davranan feylerin yaptıkları karşısında hayrete ve dehşete kapıldıkları olurdu. İçlerinden pek çoğunu öldüren ve dünyalarını yok eden korkunç savaşı unvıtamayan ve affedemeyen feyler, ellerine geçen her fırsatta Çirkinler’e hadlerini bildirmekten zevk alırlardı. Feyler yalnızca anı yaşarlardı. Davranışlarının sonuçlarını kafalarına takmazlardı, zira onlar için bir davranışın sonucu yoktu. Druidler feyleri azıcık bile olsa kontrol altında tutmanın tek yolunun kendilerini kontrol altında tutmak olduğunu keşfetmişlerdi. Korku ve öfke gibi güçlü duygular faciaya yol açabiliyordu.

İşte bu yüzden druidlerin arasında geçirdiği on bir yıl boyunca Wulfe bir kez bile birinin sesini yükselttiğini duymamış-lı. İnsanlar tartışmamayı (veya tartışmalarını saklamayı) öğrenmişlerdi, yoksa feyler taraf tutabilirlerdi. Hayat sakin, dingin ve rahat bir gidişat seyrediyordu. Skylan ise bunun tam tersine çatallı yıldırımlar gibi her biri farklı yöne savrulan duygularla doluydu. Wulfe bunu biraz tehlikeli ama son derece heyecanlı buluyor, alışmak için zaman gerekse de durumdan epey hoşlanıyordu. Zaten Wulfe de kendine has bir tehlikeye sahipti.

Yine de Wulfe bu kadar büyük tehlikelerle karşılaşacağını düşünmemişti.

Tam taşlardan birini almak için uzanıyordu ki eli havada asılı kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu oğlanın renginin attığını ve gözlerini koca koca açıldığını gören Skylan.

“Draugr!” dedi Wulfe alçak bir sesle. “Tam arkanda duruyor. Hayır! Sakın dönme!”

Skylan kaskatı kesildi. Taşı tutan eli kasılıp kaldı. Alnında ter damlaları belirdi.

“Ne yapıyor?” diye ürpertiyle sordu.

“Galiba... galiba seninle oyun oynamak istiyor,” dedi Wulfe. Ayağa kalkıp tabureden yavaşça uzaklaştı.

Draugr oğlanın yerini alarak Skylan’ın karşısına oturdu. Genç adam ölü, çökük gözlere ve mavimsi dudaklara sahip ceset beyazı surata bakarken tabana kuvvet kaçmamak için kendini zor tuttu.

Draugr bir taşı sessizce oynattı, ardından rakibini işaret ederek sıranın onda olduğunu belirtti.

“Bir draugr ile oyun oynayacak değilim,” dedi Skylan boğuk bir sesle.

“Seçme şansın olduğunu sanmam,” dedi Wulfe ona.

“Nereye gidiyorsun? Beni yalnız bırakma!”

Wulfe merdiveni çabucak tırmanıp kapağı açtı ve gözden kayboldu.

Skylan taburesinden kalktı. Üzerinde bir battaniye serili olan kılıcı yerde yatıyordu.

“Oynamıyorum,” dedi cüretkar bir tavırla.

Draıığr ejderkemiklerini işaret etti. Skylan battaniyeyi kaldırdığı gibi kılıcını kaptı ve draıığnın kellesini uçurmak niyetiyle havada bir yay çizerek savurdu.

Kılıç ocaktan yeni çıkmışçasına kıpkırmızı parladı. Skylan çığlık atarak onu elinden düşürdü. Sıcak çeliğin kokusu yanık etin leş kokusuna karıştı.

Skylan küfrederek elini ovdu. Draıığr’a dik dik baktıktan sonra Wulfe'ıın peşinden gitmek niyetiyle yerinden fırladığı gibi merdiveni tırmandı. O tırmanırken tepedeki kapak güm diye kapandı. Skylan kapağa vurarak Wulfe’dan onu açmasını istedi.

Kapak yerinden oynamadı.

Skylan’ın ensesini soğuk ve yapış yapış bir ter tabakası kapladı. Yavaşça clraugra doğru döndü. Ambar loş olsa da delikanlının bir fenere ihtiyacı yoktu. Draugr solgun bir ışık saçıyordu.

Kadın oyun tahtasını işaret etti.

Skylan yavaş adımlarla geri dönüp taburesine oturdu.

“Bana bunu niye yapıyorsun, Draya?” diye çatlak bir sesle sordu. “Bana neden işkence ediyorsun?"

Draugr tekrar ejderkemiğini gösterdi. Skylan eli titreyerek kemiği yanmış avucuna yavaşça aldı. Çektiği acıyla yüzünü ekşiterek nereye koyduğuna bakmaksızın kemiği yol boyunca ilerletti.

O oyun ıızıın sürmedi. Skylan en iyi koşullarda bile pek de usta bir ejderkemiği oyuncusu sayılmazdı. Garn’ın da ona sık sık söylediği gibi Skylan çok aceleci, çok pervasız, çok fazla kazanma heveslisiydi. Şimdi bir de benliğini korku kapladığından birbiri ardına yanlış hamleler yapıyor, dıaugr da taşlarını tek tek topluyordu. Skylan oyunun bir an önce sona ermesi, draugrun onu bu kâbustan azat etmesi için Torval’e dua etti. Kadın onun yerine tekrar oynamak istediğini belirtti.

Skylan bir inilti koy verdi.

"Gel seninle bahse tutuşalım. Bu oyunu kazanırsam oynamayı bırakacağız,” diye pazarlık etti. “Çekip gidecek ve beni rahat bırakacaksın.”

Dratıgr onu cansız gözlerle süzerek hiçbir şey demedi. Skylan bahse girip girmediklerini bilmiyordu. Elinden yalnızca umut etmek gelirdi. Duyduğu dehşet kaybolmaya başlamıştı. Kendini oyuna yoğunlaşmaya zorladı. Dıaugra cüretkar bir bakış atıp ilk kemiğini yuvarladı. Düştüğü yere göre kemiğini yolun bir yerine koydu.

Dıaugr kuruyup kalmış kanlı eline beş kemik alıp yuvarlamaya hazırlandı.

“Sen ne yapıyorsun? Bu düpedüz hiledir,” dedi Skylan öfkeyle. “Oyuna beş kemik koyarak başlayamazsın.”

Draugr kemikleri oyun tahtasına attı. Onları tek tek toplayıp yerlerine koydu, ardından elini tahtanın üzerinden delikanlıya doğru uzattı.

Skylan o dehşet verici dokunuştan uzak durdu. Draugr bu sefer Skylan’ın beş kemiğini alıp ona uzattı. Kemikleri almak istemeyen genç adam tereddüt edince draugr elini sertçe oynattı. Avucunu açan Skylan draugrun buz gibi tırnakları tenine sürtünürken baştan aşağı ürperdi.

Anlaşılan o da beş kemik birden yuvarlayacaktı. Bunu yaptı ve kemikleri düştükleri yerlere göre tahtaya yerleştirdi. Oyun devam ederken Skylan da bir yandan yeni kuralları çözmeye çalıştı.

Ejderkemiği oyununun pek çok çeşidi mevcuttu. Her klan kendi kurallarına göre oynar, hattâ oyunun bazı çeşitleri onları yaratan klanların adlarıyla anılırdı; mesela Torgun Kemik At-tısı, Heudjun Üçlüsü, Margen Yamaç Yııvarlandısı gibi. Skylan draugrun kendi çeşidini uydurduğu sonucuna vardı ki bu maalesef oyunu çok daha karmaşık bir hale getirmekteydi.

Tabiatı gereği hırslı ve bir savaşçının kazanma azmine sahip olan Skylan bir cesede karşı mücadele ettiğini unutmuş gibiydi. Acele etmeyerek yapacağı her hamle üzerinde uzun uzun düşündü ve harika bir oyun çıkardı. Draugrun da ondan kalır yanı yoktu. Oyun beraberlikle bitti.

Draugr sessizce kalkıp karanlığa karıştı.

Skylan kendini bırakarak tahtanın üzerine düştü ve parçaları etrafa dağıttı. Kıpırdayamayacak kadar bitkindi. Daha sonra Wulfe onu o halde uyurken buldu.

Sonraki akşam draugr oynamak için gene geldi.

Ejdergemisi dağılmak bilmez sisin içindeki ilerleyişini sürdürdü. Skylan güneşi göremediği için günlerin akışını tırabzana çizik atarak takip ediyordu. Draugr her gece uğramaktaydı. Wulfe ondan çok korkmasına ve gelmesini hiç istememesine rağmen en azından Skylan'ın artık kendisini ejderkemiği oynamaya zorlamamasından teselli buluyordu. Skylan draugr ile üç gece üst üste oynadıktan sonra oyun tahtasını ve taşları denize atmıştı.

Ertesi gece tahta ve taşlar tıpkı draugr gibi yerli yerindeydi.

Kadın artık her gece tek bir oyun oynuyordu. Neredeyse her seferinde kazanmasına karşın Skylan da bazen oyunu beraberlikle sonlandırabiliyordu. Onu mağlup ettiği hiç olmamıştı.

Kadın ejclerkemiğinin Beş Kemik türünü oynamayı sürdürdü. Draugr bunda ısrarcıydı ve hattâ beş ejderkemiğini önünde dizerek, her birini abartılı hareketlerle alarak ve teker teker yuvarlayarak bir tür başlangıç ayini bile düzenliyordu. Rakibinin de beş kemiğini önüne dizmesini sağlıyor, delikanlı onları alıp da umursamazca yuvarlarken Skylan'ı dikkatle izliyordu.

Skylan'ın tüm kalbi ve ruhuyla korkar olduğu gecelik oyunlar haricinde sisle kaplı gemide yapacak hiçbir şey yoktu, tabi yemeyi, içmeyi ve Wulfe ile konuşmayı saymazsa. Oğlan geçirdiği on bir yılın öyküsünü

memnuniyetle anlatıyordu. Çocuk gerçeği söylese Skylan daha mutlu olurdu, fakat en azından Wulfe’un uydurduğu masal eğlendiriciydi.

“Dört yaşımdan itibaren druidlerle yaşadım. Beni kurtlarla beraber koşarken buldular.”

“Kuıtlar mı? Kurtlarla ne yapıyordun?”

“Beni onlar yetiştirdi.”

Skylan sırıttı. “Seni kurtlar mı yetiştirdi?”

“Onlar benim ailemdi,” dedi Wulfe bir türlü üstesinden gelemediği bir kederle. “Biri de babamdı.”

Skylan bu cevaba gülüp geçti.

“Yalan söylemiyorum,” dedi Wulfe.

“Yani babanın bir kurt olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?”

“Babam eskiden kurt değilmiş. O da senin gibi bir Çir-kin’miş. Bir gün nereye gittiğine bakmadan ormanda geyik av-lıyormuş. Bir mantar halkasına adım atmış.”

Skylan başını sağa sola salladı. Herkes bir mantar halkası-mn -diğer bir adıyla fey halkasının- leylerin insanları yakalamak için kullandıkları ve her ne pahasına olursa olsun uzak durulması gereken ölümcül bir tuzak olduğunu bilirdi.

“Peki ne olmuş?” diye sordu.

“Kaçmaya çalışmış, ama uğraştıkça daha derine batmış. Sonunda boynuna kadar gömülmüş. O gece feyler onu topraktan çıkarmışlar. Onu örümcek ağlarıyla bağlayıp kendi diyarlarına götürmüşler ve köleleri yapmışlar. Annemle tanıştığı sırada fey kraliçesinin sarayında çalışıyormuş. Annem bir prenses ve babamın gördüğü en güzel kadınmış. Annem daha önce hiçbir faniyle tanışmamış, çünkü ley kraliçesi kızım Çirkinlerden saklıyormuş...”

“Bize niye öyle diyorsun?” diye lafa girdi Skylan.

“Feylerin size taktıkları ad bu,” diye açıkladı Wulfe.

“Çirkin değiliz ki,” diye itiraz etti Skylan.

“Feylere kıyasla öylesiniz,” dedi Wulfe.

“Sen nereden biliyorsun? Hiç fey gördün mü?” diye gülerek kafa tuttu Skylan.

“Annemi gördüm,” dedi Wulfe. “Hayal edebileceğinden daha güzel. Ninemi de gördüm, ama o çok çirkindi. Hikâyeme devam edeyim mi?"

“Et. Nasılsa yapacak daha iyi bir işim yok,” dedi Skylan iç geçirerek.

“Babam anneme, annem de babama âşık olmuş. Aşklarını uzun zaman gizlemişler, ama sonra annem benim geldiğimi anlayınca korkuya kapılmış. Çünkü fey kraliçesi kızının dünyaya bir Çirkin getireceğini öğrense küplere binermiş. Ebeveynlerim kaçmaya çalışmışlarsa da ninemin muhafızları, yani korkunç örümcekler onları ağlara dolamışlar.

“Kraliçe annemi hapsedip babamı ve tüm ailesini lanetleyerek onları kurda çevirmiş. Ben doğunca ninem yetiştirilmem için beni babama ve kurt sürüsüne vermiş. Annemin benimle görüşmesini veya irtibat kurmasını yasaklamış. Ama annem ona itaat etmezdi. Geceleri gelip beni kollarında tutar ve bana şarkılar söylerdi.”

Wulfe’un yanağından aşağı bir damla yaş aktı.

“Annem o kadar perişan haldeydi ki bir keresinde ninemle tanışmam için beni fey diyarına götürdü. Beni gördüğünde kraliçenin insafa gelip onu affedeceğini ve yanlarında yaşamama izin vereceğini umuyordu. Ninem benden nefret etti. Benim en çirkin Çirkin olduğumu söyledi. Annem ağlayıp yalvar-dıysa da kraliçe beni kovdu. Druidler beni bulup yanlarına alana kadar kurtlarla beraber yaşadım. Ninemi veya babamı o günden sonra hiç görmedim.”

“Kurtlar tarafından büyütüldükten sonra druidlerle yaşamak nasıl bir şeydi?” Skylan soaıyu laf olsun diye sorduysa da Wulfe ciddiye aldı.

“Nefret ettim,” dedi oğlan, fakat sonra omuz silkip ekledi: “Galiba druidler durumdan benden daha fazla nefret ettiler. Başlarına bela oldum. Döıt ayak üstünde yürür, giysilerimi parçalar ve yere kaka yapardım. Yalnızca çiğ et yer ve sık sık kaçardım.”

“Şimdi bizim gibi görünüyor ve davranıyorsun,” diye şaka yollu bir gözlemde bulundu Skylan. “Bir Çirkin gibi.”

“Bazen öyleyim,” diye mırıldandı Wulfe. “Bazen de değilim.” Çocuk dudak büktü. “Yalan söylediğimi sanıyorsun, değil mi?”

“Bence gelişmiş bir hayal gücün var. Senden çok iyi bir ozan...”

“Öyle mi? Bak bakalım.”

Wulfe ayağa fırladığı gibi cüppesini bir çırpıda çıkardı. Kendini güverteye atıp dört ayak üstünde gezinmeye başladı. Skylan hayrete düştü. Oğlan bir bebek gibi emeklemiyordu. El ve topukları üzerinde dengede duruyor ve dizlerini hafifçe kırarak, kıçını havaya kaldırıp başını eğerek koşturuyordu. Bu haldeyken çoğu insanın iki ayakla yapabileceğinden daha hızlı hareket etmekteydi.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Skylan.

“Kurtlar dört ayak üstünde koşar,” dedi Wulfe. “Ben de onlardan başkasını tanımamıştım. Onlardan biri olduğumu sanıyordum.”

Çocuk mahzun bir halde doğrulup iç geçirdi. Çıplaklığı yüzünden en ufak bir huzursuzluk ya da utanç duymuyordu. Sırf üşüdüğü için cüppesini tekrar giydi.

“Bana inanmıyorsan şuna bak.” Wulfe delikanlıya ellerini gösterdi.

Oğlanın nasırlarla kaplı köselemsi avuçları Skylan’a köpek patilerini anımsattı. Gözü çocuğun sıradışı uzunluktaki ayak parmaklarına takıldı. Wulfe’un tuhaf sarı gözlerine bakınca zihninde onun kurt sürüsüyle beraber çırılçıplak koştuğuna dair capcanlı bir görüntü belirdi.

“Druidler sana Wulfe adını verdiler çünkü...”

“Beni kurtların yanında buldular, budala,” dedi Wulfe ve Skylan’a kaşlarını çattı. “Hikâyemi kimseye anlatmamıştım. Ata anlatmamam gerektiğini, anlatacak olursam benden nefret edeceklerini söyledi. Duyanlar delirdiğimi sanıp benden korkabilirler ve bana zarar vermeye kalkabilirlermiş. Sence ben deli miyim?”

“Benim bir katil olduğumu düşünüyorsun, öyle değil mi?” diye sordu Skylan.

“Belki,” dedi Wulfe.

“Benden korkuyor musun?”

“Biraz.”

“Sanırım ben de senden biraz korkuyorum,” dedi Skylan solgun bir tebessümle. “Ama sana zarar vermeyeceğim.”

“Ben de sana zarar vermeyeceğim,” dedi Wulfe içtenlikle.

Skylan tam bir kahkaha atacaktı ki dört ayak üstünde kurt gibi koşabilen tuhaf sarı gözlü çocuğa baktı ve vazgeçti.

Sisten nemlenmiş bir yemek yediler ve yapacak başka şey kalmayınca yataklarına yattılar. Skylan Wulfe’un battaniyeler arasında debelenerek kendine bir yuva açmasını, ancak ondan sonra hareketsiz kalmasını seyretti. Oğlan hiç sağına soluna dönmeden anında uyudu. Uyurken el ve ayakları seğiriyor, hırıltıya benzer sesler çıkartıyordu. Skylan güvertede yatma kararı aldı.

Uyumadan yatarken gövdenin altından geçen suyun sesini dinledi, dalgaların üzerinde seyreden geminin hareketlerini hissetti ve ikinci bir tenmişçesine üzerine yapışan sisin oluşturduğu karanlığa baktı.

Ejdergemisi sisteki bir hayalet gibi yoluna devam etti.

Kuzeyden gelen ıslak ve soğuk sis kümesi denizi aştı ve karaya çıkarak Luda köyünü gri bir örtüyle kapladı. Sis o kadar çabuk gelmişti ki güneşi örtüp yer şekillerini gizleyerek tarlalarda veya çayırlarda iş yapanları hazırlıksız yakaladı. Pek çok kimse yoğun ve geçit vermez pusun içinde kaybolarak batıya gideceğine doğuya gitti, karşısına çıkmaması gereken ormanlara girdi, uçurumlardan düşmekten kıl payı kurtuldu.

Köydekiler kaybolanların yollarını bulmaları için ateşler yakıp çanlar çaldılar. Son kayıp da güç bela köyün yolunu bulduğunda Norgaard Torval’e minnet dolu bir dua etti. İnsanlar kapılarının önünde durup sis bulutunun hareketini izlerlerken bu anormal doğa olayının neyin habercisi olduğunu kara kara düşündüler. Vindrasiler sise alışkındılar, fakat sadece kışları. Hiç kimse böyle bir doğa olayının yılın bu zamanında, özellikle de güneşin tüm haşmetiyle parladığı günlerde gerçekleştiğini hatırlamıyordu.

Sise yakalananlar arasında Gam ile Aylaen de vardı. Bir tek onlar durumdan rahatsız değillerdi. Tarlada çalışırlarken bastıran sis işleri durdurduğunda beraber izbe bir koruya kaçtılar.

Skylan’ın evliliği mutluluklarının önündeki son engeli de kaldırmış, daha doğrusu Aylaen nihayet Garn’ı buna ikna ede-

bilmişti. Garn dostunun Draya’yı değil Ayiaen’i sevdiğini biliyordu. Skylan’ın aşkı artık ümitsiz olsa bile Garn dostunun sevdiği kadını severek ona ihanet ettiği duygusunu bir türlü üzerinden atamıyordu.

Aylaen onun içine düştüğü çıkmaza gülüp geçmiş ve onu Âşıklar Korusu olarak bilinen yere götürmüştü. O gün hava sıcak ve bulutsuzdu. Koaıya vardıklarında Aylaen tokalarını açıp elbisesini başının üstünden sıyırmıştı.

İş gömleğini de çıkardıktan sonra uzun saçlarını açmış ve delikanlının önünde çıplak kalmıştı.

“Seni seviyorum,” demekle yetinmiş ve ellerini ona uzatmıştı.

Garn’ın ihtirası ağır basmıştı. İkisi artık sevgiliydiler ve gün geçmiyordu ki bir fırsatını bulup sıvışarak birbirlerinin kollarında hoşça vakit geçirmesinler.

Aylaen’in kendini Garn’a teslim etmesinin ona söylemediği gizli bir amacı vardı. Bir zamanlar sözlendiği adam artık evli olduğuna göre Aylaen bir kez daha taliplerine açıktı. Üvey babası Siguıd ona koca ¡takıyordu. Mal varlığından yoksun bir öksüz olan Garn’ı damat adayı olarak düşünmezdi bile. Fakat Aylaen Garn’ın bebeğine hamile kalacak olursa Sigurd’un evliliklerine müsaade etmekten başka çaresi kalmazdı. Öfkeden deliye döneceği muhakkaktı, ama Aylaen bunu umursamıyordu. Bırak dellensin. Hattâ bırak üvey kızını dövsün. Aylaen nasılsa mükafatına kavuşacak, Garn’a ve onun çocuğuna sahip olacaktı. Fakat iki haftalık sevişmelerinden sonra bile aylık kanamasının habercisi olan ağrıları hissedince hayal kırıklığına uğramıştı.

Aylaen o sıralarda bol bol vakti olduğunu düşünüyordu. Si-gurd bir damat adayı bulsa bile evlilik pazarlıklarının aylar sürdüğü olurdu.

Yoğun sisin çöktüğü gün o ve Gam birbirlerine gülümse* ! yerek sisi yün bir battaniye gibi etraflarına sardılar. Koyun ko- s yuna yatarak birbirlerini ısıttılar. Ne zaman ki çanların çaldığı* ;J nı -metalik, tınılı, ümitsiz bir ses- duydular, Garn yoklukları- S

nın anlaşılacağını ve insanların onlar için endişeleneceklerini J

ij

fark etti. Hattâ Norgaard arama ekipleri bile gönderebilirdi. 1

Aylaen onu tekrar üzerine çıkartmaya çalıştı. j

“Henüz gitmemiz gerekmiyor,” diye yakardı delikanlıya. 1

“İnsanlar kaybolmuşlar,” dedi Garn. “Çanlar siste ne tuhaf \ bir ses çıkarıyor,” diye pantolonunu giyerken içini saran bir ürpertiyle ekledi. “Hiç de çan gibi değil. Adeta iblisler bağrışıyorlar.”

“Bana çan sesi gibi geldi,” diye öfkeyle homurdandı Aylaen.

Garn kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Aylaen elini onunkinden kurtarıp eteğini çıplak bacaklarının üzerinde düzeltti. Sonra sevgilisinin

gülümsediğini görünce insafa geldi ve kollarını Garn'ın boynuna dolayıp ona tutkulu bir öpücük kondurdu. Birbirlerine sıkı sıkıya sarılarak korudan çıkan dar bir patikayı izlediler. Etraflarını saran sis çok yoğun olduğu için ağaçların arasından yollarını el yordamıyla bulmaları gerekti.

"Yaşamlarımız da böyle," dedi Garn. "Zamanla sarılı bizler sadece içinde bulunduğum anda varız. Ne önümüzde ne de ardımızda hiçbir şey yok. Geri dönersem yolumu kaybederim. Elini bırakırsam seni yitiririm. Atacağım yanlış bir adımda uçurumdan aşağı..."

"Yanımızda yöremizde bir uçurum yok," dedi Aylaen yüzeysel düşünerek. "Ayrıca kaybolmuş da değiliz. Bu patika doğruca yola varıyor. Bir kez yola çıktık mı sağa döner ve kı-

sa sürede köye ulaşırıi. Kahrolasıca dikenler!" Elinin tersindeki uzun bir çizikten akan kanı emdi. "Saçmalamayı bırak da nereye gittiğine bak, Garn. Beni bir çalılığın üzerine sürdün!" Nihayet yola vardıklarında sağa döndüler, fakat sisle kaplı bu dünyada hiçbir şey tanıdık gözükmüyor ve Aylaen köye gittiklerinden emin olsa da yükselen çan seslerinden ve köylülerin bağrışlarından huzur buluyordu.

Gri bir arka planın üzerindeki turuncu lekelerden ibaret olan ateşler en sonunda görüş alanlarına girdi. Gençler derin bir oh çektiler. Sigurd ile annesinin bir ateşin başında durduklarını gören Aylaen hemen Garn'ın dini bıraktı.

"Bir arada gözükmemeliyiz. Seninle yarın buluşuruz, aşkım!"

Garn söz dinleyerek arkada kaldı. Aylaen ateşe doğru ağır adımlarla gidiyor, zira üvey babasıyla görüşmeyi hiç istemiyordu. O sırada omzuna bir el dokundu.

"Aylaen! İşte buradasın! Seni bulduğuma öyle sevindim ki!" diye coşkuyla fısıldadı Treia. "Her yerde seni arıyordum!" Aylaen epey şaşırdı. Hep sakin ve aklı başında davranan ablası paniklemiş gibiydi. "Treia! Sorun ne?"

"Ben..." Treia tereddüt etti ve etrafına bakınınca çevredekilerin onlara baktıklarını gördü. "Sisin içinde hiçbir şey göremiyorum. Gözlerim yerine geçmelisin."

"Elbette, Treia," diyen Aylaen ablasının elini sıkıca tuttu. "Yanlış yere sapmışsın," dedi genç kız kısa bir süre sonra. "Burası evine çıkmıyor."

“Biliyorum. Eve gitmiyoruz. Sahile gidiyoruz,” dedi Treia. “Neden?” diye sordu Aylaen, fakat ablası cevap vermedi. Treia’nın parmakları genç kızın etine battı; kardeşinin elini daha da sıkı tuttu. Aylaen balığa çıkan bazı adamların deniz-

deki sisten dolayı kaybolmuş olabileceklerini düşündü. Fa kİ bu doğru olsaydı eve sağ salim varmaları için sahilde de ate| ler yakılırdı ve kimse böyle bir şey yapmamıştı. A

Kardeşler sessizlik içinde ilerlediler. Treia konuşmayı retti dediyordu. Aylaen’in de aklı Garn’daydı. Elinin dokunuşum! dudaklarının sıcaklığını hayal etmekteydi.

Treia ansızın konuşarak kardeşinin irkilmesine sebep oldtl “Garn’ı aşığın olarak aldın, değil mi?”

Aylaen nasıl cevap vereceğini bilemedi. Anlayışlı bir abla! olsa umutlarını ve hayallerini onunla seve seve paylaşırdı' Treia hiç de öyle değildi. Tüm yakınlaşma çabalarını soğuk bkS tavırla reddederdi. 1

“Ormandan beraber çıktığınızı gördüm.” Treia genç kıza sert* bir bakış attı. “Elbisenin sırtı yapraklar ve toprakla kaplıydı.” Aylaen’in yanakları kıpkırmızı kesildi. Kendisini ele vereiil delili geçiştirmeye çalıştı. ' ,

“Sigurd onunla evlenmene asla izin vermez,” dedi Treia. r| “Çocuğunu taşırsam verir,” dedi Aylaen kızıl saçlarını savu« ,

“Treia, özür dilerim,” dedi Aylaen pişmanlıkla ve ablasına yetişti. “Öyle demek istemedim. Birini bulacaksın. Bundan eminim.”

“Büyüklük taslamanın âlemi yok,” diye cevabı yapıştırdı Treia. “Sigurd yaşımın geçtiğini ve yarı kör olduğumu söylüyor.”

“Sigurd’un kafasında beyin yerine inek pisliği var!” diye bağırdı öfkeden köpüren Aylaen.

Treia’nın dudakları hafifçe kıvrıldı. Nadiren gülümser, asla gülmezdi, ama bu sefer öyle yapar gibi oldu. Aylaen ablasının dini özür dilercesine sıktı ve ikisi kumullara doğru birlikte yürüdüler. Kumsala tüyler ürpertici bir sessizlik hakimdi. Durgun sulara ağır bir hava çökmüştü. Dalgacıklar çekilirken kumların üzerinde az miktarda köpük bırakıyordu.

Sis gri suların üzerinde kıvrıla büküle kayarcasına ilerlemekteydi. Ateş yakmaya gerek yoktu. Balığa çıkanlar varsa bile denizden gelen sis bulutunu takip ederek sahile ulaşabilirlerdi. Kumsalda sadece Treia ile

Aylaen vardı ve genç kız oraya niçin geldiklerine dair huzursuz bir merak içindeydi.

Treia kardeşinin elini bırakıp kısılı gözlerini sise dikti. Hayal kırıklığına uğramış gibi bir hali vardı.

“Bir şey görebiliyor musun?" diye sordu Aylaen’e.

“Neye bakıyorum ki?” diye soran Aylaen hemen ardından hayret içinde kalakaldı.

Bir ejdergemisi sislerin içinde şekil ve form bularak genç kızın gözleri önünde yoktan varolmuşçasına belirdi.

“Bir gemi görüyorum,” dedi Aylaen.

“Evet, ben de,” dedi Treia.

Ejdergemisi giderek yaklaştı. Geminin güvertesini tarayan Aylaen’in içini bir ürperti kapladı. “Treia, gemide kimsecikler yok. Bu bir hayalet gemi!”

“Bu Skylan’ın gemisi *Venjckar*.dedi Treia sarsılmaz bir serinkanlılıkla.

“Ama Skylan giderken yanına bir sürü adam almıştı,” dedi Aylaen korkuyla. “Üstelik Kai Rahibesi de yanındaydı. Şimdi neredeleı? Başlarına ne geldi? Ejdergemisi ne diye onlar olmadan geliyor?”

“Git Norgaard’ı getir,” dedi Treia ona.

Aylaen bir anlık tereddüdün ardından eteklerini toplayarak kumullarda koşturmaya başladı. Bir yandan da sesi yettiğince Şefin adını haykırıyordu.

Islak kumların üzerinde kalan Treia gözlerini gemiden ayırmadı. “Bir hayalet gemi,” diye tekrarladı. “Evet, öyle. Vindrasi kudretinin hayaleti.”

Garn, Bjorn ve diğer birkaç savaşçı *VerıjekafA* çıkmak üzere gri sulara girerlerken kumsalda toplanmış bir kalabalık da onları sessizce seyrediyordu. Silahlı savaşçılar gemiye ihtiyatla yaklaştılar. Ejder Kahg hiçbir düşmanın gemisine çıkmasına göz yummazdı, fakat ejderhalar da faniydiler. Belki de Kahg ölmüştü. Bu bir tuzak olabilirdi -herkes Olfet Klam’nın öyküsünü bilirdi.

Uzun zaman önce Olfet Klanı’nın ejdergemisi tepegözler tarafından saldırıya uğramıştı. Tepegözler gemiye çıkarak ejderhayı ve mürettebatı öldürmüşler, sonra da Vindrasi kıyılarına yelken açmışlardı. Olfet Klanı dalgalar üzerinde ilerleyen gemiyi görmüştü. Onun başıboş halde seyrettiğini zannedenler gemiye çıkar çıkmaz güvertede gizlenen

tepegözlerin saldırısına uğramışlardı. Tepegözler herkesi öldürerek Olfet Kla-nı'nı ortadan kaldırmışlar, geride yalnızca ibretlik bir öykü bırakmışlardı.

Garn gövdeye tutunarak kendini yavaşça yukarı çekti ve güverteyi kolaçan etti. Gemi terk edilmiş gözüküyordu. Ortalıkta düşman falan yoktu. Ruhkemiği yerli yerinde asılıydı. Ejder Kalıg haşin bakışlı gözlerini sise dikmişti. Garn kendisine eşlik etmeleri için diğer savaşçılara el edip güverteye çıktı. Sessiz olmaya çalıştıysa da tahta kalaslar ağırlığının altında gıcırdadı. Savaşçılar güverteye doluşurlarken gemi hafifçe yalpaladı.

Güvertede bir battaniye yığını bulan Garn birini almak için eğildi. Bir gürültü duyunca donakaldı. Gürültü aşağıdan gelmişti ve önce ayakların tahtaya sürtünmesinden, sonra da bir şeyin yere çarpmasından çıkmışa benziyordu. Sanki birisi karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışırken bir şeyi devirmişti.

Garn dostları Bjorn ile Erdmun'u yanına çağırdı. “Aşağıda biri var!" diye ağzını oynatıp eliyle aşağısını gösterdi.

Üçü gürültü çıkarmadım alt güverteye açılan kapağa gittiler. Kapağın başında dunıp kulak kabarttılar. Gürültü tekrar etmedi. Garn'ın bir işaretiyle Bjorn ve Erdmun savaş baltalarını kaldırıp kapağın iki yanına geçtiler. Garn kapağın kulpunu tutup aniden asıldı. Açılır açılmaz da kavgaya hazır halde geri çekildi.

“Kim var orada?” diye bir ses yükseldi.

“Skylan!” diye karanlığa seslendi Garn, sesin sahibini tanıyarak. “İyi misin?”

Kılıcını elinde tutan Skylan merdivenin başında belirdi. Saçları karmakarışık olmuş, yüzü uykudan yeni kalktığını belli edercesine şişmişti. Dostuna uyku sersemi gözlerle uzun uzun baktı. “Garn?” dedi şakın bir halde ve kılıcını indirdi. “Sen misin? Yoksa riiya mı görüyorum?”

Garn merdivenden aşağı indi. “Evindesin, dostum!”

Skylan ona öylece bakakaldı, sonra da kılıcını atıp elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Torval'e şükürler olsun!” dedi coşkuyla. “Seni tekrar görebileceğimi sanmıyordum!”

Garn dostunu hayret ve endişe dolu gözlerle süzdü. Skylan'm kollarıyla göğsü kesik ve morluklarla doluydu. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı; kafasının arka kısmındaki çirkin bir yaradan saç tutamları ve azıcık kafa derisi sarkıyordu.

“Skylan, diğerleri neredeler?” diye sordu Garn. “Neler oldu? Kai Rahibesi nerede?"

Skylan başını iki yana salladı. “Babanı burada mı?”

“Sahilde bekliyor,” dedi Garn.

“Onunla konuşmam lazım,” dedi Skylan. Eğilip kılıcını alırken aklına bir şey gelmiş gibi oldu, zira ambara şöyle bir bakındı.

“Wulfe?” diye seslendi. “Neredesin?”

Herhangi bir cevap gelmeyince Skylan dostuna doğru döndü. “Güvertede bir oğlan çocuğu gördün mü?”

“Hayır,” dedi Garn şaşırarak. “Ne çocuğu?”

“Saklanıyor olmalı,” diyen Skylan gülümsedi. “Elbette. Sebep kılıcın. Onu korkutmuş olmalısın.” Skylan sesini yüksekti. “Bunlar benim dostlarım, Wulfe. Sana zarar vennezler.”

“Bu Wulfe da kim?” diye sordu Garn.

“Garip bir çocuk. Sanırım biraz deli, ama zararsız gözüküyor. Bana arkadaşlık etti. Yaralarıma baktı ve ateşim geçene kadar başımda bekledi. Herkes korumam altında olduğunu bilsin.”

Skylan tekrar seslendi. Cevap alamayınca omuz silkti. “Herhalde acıkınca onaya çıkar."

İç geçirerek kendini zor bir göreve hazırladı. “Şimdi de babama ve halkımızın geri kalanına korkunç bir haber vermeliyim.”

“Draya ile mi ilgili?’’ diye sordu Gam.

“O öldü,” dedi Skylan. ‘'Hepsi öldü. Cesetleri Hesvolm De-nizi’nin dibinde yatıyor.”

’’Ejderha Adaları’na ulaştığımızda,” dedi Skylan, “ejdergemisini karaya çıkartmayıp suda tuttuk. O yerde hoşuma gitmeyen tuhaf bir şey vardı. Draya da aynı şekilde hissettiğinden gemide kaldı. Ben ve adamların adaya çıktık. Daha kumsalda yürürken Ejderha Adaları’na gelmenin korkunç bir hata olduğunu biliyordum.”

Skylan bir yudum bira içmek için sözlerine ara verdi. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Torgıınlar onu saygılı bir sessizlik içinde pür dikkat dinliyorlardı. Kimse lafa girmiyor, şüphe veya inanmazlık belirtmiyordu. Skylan öyküsünü iyi anlatmaktaydı ki bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Ejdergemisinde yalanını prova ederek, mükemmelleştirerek, tekrar tekrar gözden geçirerek o kadar çok zaman harcamıştı ki ona neredeyse kendisi bile inanmaya başlayacaktı.

“Kumda acayip bir ize rastladık,” diye devam etti Skylan. “İlk başta ne olduğunu çıkartamadık. İz kocamandı; neredeyse bu salon kadar büyüktü. Ayrıca doğal da değildi. İzi ve şeklini dikkatle inceledim. İşte o zaman ne olduğunu anladım. İzi bir ayak bırakmıştı. Bu salon kadar uzun ve geniş bir ayak.”

Skylan tesiri arttırmak için duraksayarak sesini alçalttı. “İz bir deve aitti.”

“Bir dev!” diyen Erdnıun inanmadığını belli edercesine bir

kahkaha attı, tıpkı oradaki çoğu genç gibi.

Yetişkin savaşçılar susmaları için delikanlılara öfkeyle bağırdılar.

“Torval’e gülüyor musunuz?” diye sert bir sesle soran Nor-gaard, Şefin gazabından kaçmak için ağabeyinin arkasına saklanan Erdmun’a ters ters baktı. “Torval Ejderha Adalan’nı üzerinde yaşamaları için devlere verdi. Devler de buna karşılık Vektia Salonu’nu koaımayı kabul ettiler.”

“İtiraf etmeliyim ki, Baba, eski hikâyelere inanmıyordum,” dedi Skylan. “Keşke onları kulak ardı etmeseymişim.”

Aslında Skylan’a bu fikri Norgaard’ın Ejderha Adaları’nın devleri hakkındaki hikâyeleri vermişti. Efsanelerde devlerin Vektia Salonu’nu korudukları söylenirdi. Buna karşın kimsenin bir dev görmüşlüğü yoktu ve başta gençler olmak üzere çoğu Vindrasi devlerin varlığından şüphe ederdi.

Yine de devlerle ilgili hikâye Skylan’ın amaçlarına birebir uyuyordu. Diğer yetişkin savaşçılar gibi babası da onlara inanmaktaydı. Nesillerdir

niye kimsenin dev görmediğini açıklamak kolaydı. Devler sadece Salon tehlikeye girdiğinde ortaya çıkıyorlardı.

“Hemen sonra,” diye sözlerini sürdürdü Skylan, “yetişkin bir meşe ağacı boyundaki bir mızrak gökten düşüp savaşçılarımdan üçünün canını aldı. Devler ormanın içinden gümbür gümbür koşarak fırladılar. Ellerinde mızraklar ve sopalar taşı-salar da silaha falan ihtiyaçları yoktu. Ayaklarını yere vurmaları bile adamlarımı ezip pestile çevirmelerine yetiyordu. Savaşçılarımın çoğu daha ne olduğunu dahi anlamadan öldü.” “Devler niye saldırdılar ki?” diye bilmek istedi Norgaard. “Herhangi bir kanunu çiğnemişliğimiz...” Şef cümlesini yarıda kesti.

“Tahmin ettiğin gibi sebep Vektan Boyunluğu idi, Baba,* i dedi Skylan. “Canavarlara karşı koydum. Draya gemide Ejder i Kalığı çağırmaya çalıştı. O büyüsünü tamamlayamadan bir I dev onu tuttuğu gibi gemiden aldı. Onu kurtarmak için dövüş- , tüm,” diye durgun bir sesle ekledi Skylan. “Elimden geleni i yaptım. Dev onu yere fırlattı. Draya'nın beli kırıldı. Kıpırdaya- 1 mıyordu. Son nefesini kollarımda verdi.”

Kadınlar gözlerindeki yaşlan sildiler. Erkekler burunlarını f sıvazladılar. Aylaen ağladı. Norgaard’ın yüzü asıktı. Skylan ’ Garn’a bakmadı. Kederli sessizliği Treia bozdu. Bu üzücü haberi temkinli bir dinginlikle karşılar gibiydi.

“Devler Kai Rahibesi’ni ve adamlarını öldürdüler. Peki sen nasıl hayatta kaldın?”

Skylan da bu soruyu bekliyordu.

“Ölmek istedim,” dedi esefle. “Savaşçılarımı Torval’in huzuruna ben çıkarmak istedim. Bana bu fırsat tanınmadı.”

Skylan utanç ve kederle hıçkırdı. Genzini temizlemek için biraz durdu. Öyküsü gerçek olmasa da duygulan öyleydi. Adamlarını *sahiden* kaybetmişti. Draya’nın korkunç bir sona uğramasını *sahiden* izlemek zorunda kalmıştı. Karısını kurtarmayı *sahiden* denemiş ve başaramamıştı. Kafasında doğru ve yanlış birbirine karışmaya başlıyordu.

“Devlere meydan okudum, onlara hakaretler yağdırdım, benimle dövüşmelerini istedim. Ama nasıl ki biz Vindrasiler muharebeden sonra hasımlarınnzı uyarması için bir kişiyi canlı bırakıyorsak sanırım devler de öyle yaptılar. Beni bir haberle geri yolladılar. Horg Vektan Boyunluğu’nu düşmanlarımıza verdiği için tanrılar bizi lanetlemişler. Mukaddes

boyunluğu ogrelerden alana kadar Ejderha Adaları'na dönmemiz yasaklanmış."

Skylan yalanının işte bu kısmını şaheser olarak nitelendiriyordu. Vindrasi ulusu harekete geçmek için birbiriyle yarışacaktı. Skylan boyunluğu geri alıp kendini Torval'e affettirecek-ti. Tüm yalanları, hataları ve gafları tek kalemde silinecekti.

Genç adam kılıcını çekip başının üzerine kaldırdı. "Torval adına ant içerim ki bir sonraki ay doğuşunda Vindrasi ejder-gemileri yelken açacak. Şefler Şefi olarak savaşçılarımızı cenge götüreceğim! Ogrelerin ülkesini bulacak, o canavarları kılıçtan geçirecek ve mukaddes boyunluğumuzu geri alacağız! Sonra da Ejderha Adaları'na gidip tanrılarımızın ayakları dibine bırakacağız!"

Torgunlar tezahürat ederek tepinmeye ve avuçlarıyla masalara vurmaya başladılar. Salon gösterdikleri rızadan yıkılacak gibiydi. Vinclrasiler savaşa tutuşmayalı yıllar olmuştu.

Yalnızca iki kişi bu çılgınca coşkuya kapılmadı. Aylaen yumruklan sıkılı halde bir köşede durdu. Garn da sıkıntılıydı. Kıza bir şey söylediyse de Aylaen oralı olmadı.

Torgunlar Skylan'm etrafını sarıp kaybından dolayı taziyelerini ve davasına yönelik desteklerini sundular. İtişip kakışan genç savaşçılar öne çıkmak, nesiller boyunca öykü ve şarkılarla kutlanacak bu efsanevi sefere gidenlerden biri olmak için neredeyse birbirlerini ezeceklerdi.

Skylan başını çevirdi. Morali bozuktu ve tek istediği yalnız kalmaktı. Niçin keyifsiz olduğunu bilmiyordu. Her şey yolundaydı; halkı ona inanıyordu. Yalanı başarıya ulaşmıştı. Fakat belki de soaın buydu. Korumakla yükümlü olduğun kimseleri kurtaramadığı gibi şimdi bir de onları kullanarak emellerine ulaşıyordu. Er meydanında düşmanları tarafından bulunmamak için dua ederek silah arkadaşlarının cesetleri altına saklanan namert bir savaşçı gibiydi.

Gam elini dostunun omzuna koydu.

"İyi görünmüyorsun," dedi. "Treia'ya söyle de başındaki' yaraya baksın."

"Bir Kemik Rahibesi'nin tepemde dua etmesini istemiyorum," dedi Skylan. "Çok yorgunum. Eve gideceğim."

"Seninle geleyim," diye önerinde bulundu Garn.

“Kılavuza ihtiyacım yok.”

“Ama bir dosta olur sandım,” dedi Garn usulca.

Skylan başını iki yana salladı. “Evime kendim gidebilirim.”

Delikanlı babasına veda etti ve oradan ayrılmak üzere kapıya yöneldi. Tam Salon’dan çıkıyordu ki içeri girmekte olan başka bir savaşçıyla burun buruna geldi.

“Bu da nesi?” dedi adam iştahla. “Bir kutlama! Galiba tam zamanında gelmişim.”

Skylan donakaldı. Karşısındaki adam Raegar’dı. Kuzeni ona belli belirsiz göz kırptı ve yanından geçip Salon’a girdi.

“Norgaard Ivorson!" diye bağırdı Raegar. “Bunca yıl sonra bile seni nerede görsem tanırım! Dur sana sarılayım, kardeşim!”

Şaşıran Norgaard yabancıyı uzun uzun süzdü; sonra nefesi kesildi. “Yoksa bu Raegar olabilir mi?”

“Ta kendisi!” diye kükreyen Raegar sırıttı. “Eve döndüm.”

Treia Skylan’ın yalan söylediğinin farkındaydı. Diğerleri o kadar saftılar ki devlerle ilgili o saçma sapan masalı yutmuşlardı. Treia genç adamın neden yalan söylediğini bilmese de tahmin edebiliyordu. Draya ile işlediği ortak suçu örtbas etmek içindi. İkisi kendi aralarında anlaşarak Horg’u öldürmüşler, yani cinayet işlemişlerdi. Treia bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu. Elinde kanıt yoktu. Yalnızca kuşkuları vardı. Suçu kesin olarak tespit ettikten sonra Kailerin önüne çıkıp ikisini de ifşa edecekti. Kailer elbette ki şok olacaklardı, fakat minnettar kalacakları da kesindi. Hattâ o kadar minnettar kalacaklardı ki Treia’yı yeni Kai Rahibesi seçeceklerdi.

Treia o kadar yükselmeyi daha evvelden aklından bile geçirmiş değildi. O güne kadar böyle bir şansı olduğunu düşünmemişti. Rahibeler’den hiçbiri onu sevmiyordu. Normal şartlar altında onu dünyada seçmezlerdi.

Ancak şartlar normal değildi. Draya bir halef belirlememişti. Belirleseydi bile Kailer onun Horg’u öldürdüğünü ve Tor-val’in hükmüne mani olduğunu öğrendiklerinde Draya’yı rahibelikten reddederlerdi. Hiç olmamış farz edilirdi.

Treia’nın kuşkulan Horg’un dövüş esnasında gösterdiği garip davranışlarla filizlenmişti. Gözleri iyi görmese de birinin hasta olup olmadığını kolayca anlardı. Horg hasta gibi davranmıştı -karnını tutmuş,

öğürmüş, ayakta durmakta zorlanmıştı. Ağır bir yara almamış olduğundan Treia emindi. Dövüş sırasında çevresindekiler de bu yönde yorumlar yapmışlardı. Treia enine boyuna düşününce Horg'un zehirlendiği sonucuna varmıştı. Draya kimse görmesin diye Horg'un üstünü çabucak örtüp Ejder Kalıg'dan cesedi yok etmesini istediğinde Treia'nın şüphelen doğrulanmıştı.

Treia kuşkularını dile getirmeyi düşünmüştü. Bir başkası daha böyle bir iddia ile ortaya çıksaydı getirecekti de. Kimse çıkmayınca Treia düşüncelerini kendine saklamak zorunda kalmıştı. Halk tanrıların kararından memnundu. Horg'u sevmemişler, Skylan'ı sevmişlerdi. Fakat Treia'nın eline kanıt geçtikten sonra bütün bunlar değişecekti.

Kadın salondan fark edilmeden ayrıldı. Yolunu aydınlatması için yanına bir meşale aldı ve boş sokakları hızla katederek sahile yollandı. Skylan'ın yalan söylediğini gösterir bir kanıta ihtiyacı vardı. Yoksa hiç kimse ona inanmazdı.

Venjekar kumsalda karinasının üzerinde duruyordu. Rüz* gar hızlanarak sisi dağıtmıştı. Ay ince ve solgundu; yıldızlar soğuk ve uzak görünüyordu. Karanlık deniz tafra yaparcasına kıpırtılıydı. Treia ejdergemisine çıkarken Ejder Kahg'ın bakışlarını üzerinde hissetti.

Treia ruhkemiğini asılı olduğu yerden alıp ellerinde sıkıca tuttu ve ejderhayla cesurca yüzleşti.

Dışarı çıkmaya korkan Wulfe ambarın bir köşesine sinmişti. Dehşet verici kılıçlara ve ağaç kesici baltalara sahip azılı savaşçılar oğlanın ödünü kopartmışlardı. Saklanmak için koşarken bir tabureye çarpıp devirmiş ve bu yüzden savaşçıları başına toplamıştı.

Skylan'ın o adamları görmekten memnun olması oğlanın içini az da olsa rahatlatmıştı. Bunlar delikanlının düşmanları değil dostlarıydılar. Skylan çıkması için seslendiyse de Wulfe hâlâ çok korkuyordu. Ne zaman ki herkes gemiden ayrıldı, bir dizi fıçının arkasında saklanmayı sürdüren çocuk işte o zaman rahatladı.

Korkudan çok açlık çekiyordu, takat kıyıya çıkacak olursa savaşçıların kendisini bulup öldüreceklerinden çekinmekteydi. Skylan Torgunların topraklarına adım atmaya cüret eden ogrelere neler yaptıklarını en ince ayrıntılarına kadar anlatmıştı. Wulfe kendisini almak için Skylan'ın geri

dönmesini umuyordu, fakat gece ilerlemesine rağmen yeni arkadaşı oltalarda gözükmedi.

Wulfe gün ağarana kadar gemide uyumaya karar verdi. Nasılsa Skylan o zamana kadar mutlaka gelirdi. Tam fıçıların ar-kasındım çıkmaya hazırlanıyordu ki güvertede birinin yürüdüğünü duydu. Çıkan ses oğlanın bulunduğu yere sinmesine yol açtı.

Birisinin ejderhayla konuştuğunu duydu. Ses bir kadından çıkıyora benziyordu -draugrdan değil kanlı canlı bir kadından. Kadının sesi alçak olduğundan Wulfe söylenenleri anlayamı-yordu. Yine de ses tonuna bakarak kadının ejderhaya saygı ve hürmetle hitap ettiğini söyleyebilirdi.

Ejderha karşılık vermedi.

Kadının ses tonu değişerek daha seit bir hal aldı.

Ejderhanın sessizliği sürdü.

Hüsrana uğrayan kadın ayağını yere vurdu. Sesi buyurgan bir tını kazandı.

Wulfe ejderhanın öfkelenmekte olduğunu hissederek ür-perdi. Kadının bir an önce çekip gitmesini arzulıyordu. Belki kadın da durumu fark etmiş olacak ki sesini kesti. Yine de oradan ayrılmadı. Wulfe kapağa yaklaşan bir meşale ışığı görünce kadının ambara ineceğini üzülerek anladı.

Kadın tereddüt ederek merdivenden yavaşça indi. Bir elinde meşale tutuyor, diğerini eteklerini toplamakta kullanıyordu.

Wulfe onu cüppesinden tanıdı.

Kadın draugrdu. Onu almaya gelmişti.

Wulfe tiz bir çığlık atıp fıçıların arkasından fırlayarak dra-ugru ürküttü. Kadının meşaleyi düşürmesine ramak kaldı. Oğlan draugrun yanından süratle geçerken onu itekleyerek geriye doğru sendelemesine sebep oldu. Basamakları ikişer ikişer tırmanırken bir elin ayak bileğini kavradığını hissetti.

• Wulfe tilkinin dişlerini geçirdiği bir tavşan gibi tiz ve kulak tırmalayıcı bir sesle bağırdı da bağırdı. Kendini draugrun pençesinden kurtarmak için umutsuzca tekmeler savurdu. Draugr şöyle bir asıldı ve oğlan merdivenden kayıp düşerek draugrun ayaklarının dibine serildi.

Gel gör ki karşısındaki bir dıaugr değildi. Bunu şimdi görebiliyordu. Bu yaşayan, nefes alan bir kadındı ve çocuğa hayret içinde bakıyordu.

“Çığlık atmayı kes,” dedi kadın sert bir sesle ve Wulfe sustu.

“Kimsin sen? Nereden çıktın?” diye sordu kadın.

Wulfe ondan hoşlanmadı. Ata bir keresinde Wulfe’un insanlar söz konusu olduğunda hayvanlarınki gibi sezgilere sahip olduğunu söylemişti. Belki de bunun esas sebebi onlardan yükselen kokuydu. Bu kadın demir taşımasa da sanki ruhu demirden yapılmışçasına demir kokuyordu.

Ejderhanın konuşmamasına şaşmamak gerekirdi. Wulfe da öyle yapmaya karar verdi. Dudaklarını sıkıca yumup kılını bile kıpırdatmadı.

“Geri zekâlı mısın, çocuk?” Kadın onu gözlerini kısarak süzdü.

Wulfe başını sağa sola salladı.

“Sağır da değilsin, öyle değil mi? Beni duyabiliyor musun? Dilimizi konuşuyor musun?”

Wulfe başını bu sefer aşağı yukarı salladı.

“Skylan’ın bir arkadaşı mısın?”

Bir kafa sallama daha.

Kadının sesi yumuşadı; hırlayan bir köpeği yatıştırmak istercesine ses tonu teskin edici bir hal aldı. “Korkmana gerek yok. Ben de Skylan’m arkadaşıyım.”

Kadın elini uzattı. “İstersen seni ona götürebilirim. Yanımda olursan kimse sana zarar vermez.”

Wulfe kendisine uzatılan ele aldırış etmeyerek ayağa fırladı ve kadınla arasına biraz mesafe koydu. “Bir şeyler yiyebilir miyim?”

Kadın zoraki bir tebessüm etti. “Demek konuşabiliyorsun. Benim adım Treia. Seninki ne?”

İsimler güç demekti. Wulfe ses çıkarmadı.

Treia adlı kadın bezgin bir iç geçirip eliyle işaret etti. “Beni güvertede bekle. Az sonra yanma geleceğim.”

Wulfe kısa bir tereddüdün ardından söyleneni yaptı. Güvertede dururken gemi artık hareket etmediği için dengede durmakta tuhaf bir biçimde zorlanıyordu. Kadının ambarın altını üstüne getirdiğini işitmekteydi. Kadının neye baktığına dair hiçbir fikri yoktu ve onun da olduğunu sanmıyordu. Tek isteği elini çabuk tutmasıydı.

Treia merdiveni tırmandı. Suratı kaskatıydı. Asabi bir hali vardı. Wulfe'u görünce tekrar gülümsemeyi denediyse de pek başarılı olamadı.

"Benimle gel," diye emretti.

Wulfe'a tekrar elini uzattı. Oğlan yine tutmadı. Kadın omuz silkip güvertede yürüdü ve Wulfe da peşinden gitti. Treia biraz duraklayarak ejderhaya baktı.

Ejderhanın söyleyecek sözü yoktu. Treia dişlerini sıktı.

"Skylan ile nasıl tanıştın?" diye beraber kumullarda yürürlerken oğlana sordu. Wulfe fazla yaklaşmak istemediğinden kadının peşisıra gidiyor, Treia'nın ara sıra ona bakmak için başını çevirmesi gerekiyordu.

Wulfe duymazlıktan geldi. Uzunev çatılarının yıldızlar önündeki karaltısını görebiliyordu. Skylan ona köyünden, evinden, dostlarından, babasından ve sevdiği kadından bahsetmişti. Wulfe o kadının Treia olmamasını umuyor, olduğunu da sanmıyordu. Skylan kadının ateş rengi saçlara sahip oldu-ğunu söylemişti. Bu kadının saçı eşek sidiği rengindeydi.

Kadın ona tamamı Skylan ile ilgili sorular yöneltmeyi sürdürdü. Wulfe onun Skylan'ın arkadaşı olduğuna dair sözlerine inanmadı. Olsaydı bu kadar çok soru sormazdı. Kadının susmasını dilemekteydi. Onun sesini dinlemek, ucu sivri bir değnekle dürtülmek gibiydi.

Sokaklardan geçtiler. Wulfe'un burnu oynadı, ağzı sulandı, Yemek tencerelerinde pişen et ve sebzelerin kokusunu alabiliyordu.

"Çok acıktım," dedi oğlan. "Ve Skylan'ı görmek istiyorum."

Cevap vermeme sırası şimdi Treia'daydı. Kadın sokağın aşağısındaki büyük bir binaya, Wulfe'un o güne dek gördüğü en büyük binaya bakıyordu. Binanın kapısı açıktı -dışarı ışık ve aynı anda konuşan pek çok insanın gürültüsü sızıyordu.

"Bir şeyler olmuş," dedi Treia.

Uzanıp Wulfe'u kolundan tutarak böyle bir hareketi beklemeyen oğlanı ürküttü. Wulfe'un içinden kendini kurtarmak geçti, fakat kadın onu da peşinden sürükleyerek büyük binaya doğru koşmaya başladı. Wulfe'un aklından orada Skylan'a ek olarak yiyecek bir şeyler de bulabileceği geçtiği için kolunu kurtarmaya çalışmadı. Kadının kolunu niçin bırakmadığını da merak ediyordu. Eğer Wulfe'un kendisine yetişmekte zorlanacağını

sanıyorsa yanılıyordu. Wulfe ondan çok daha hızlı koşabilirdi, özellikle de dört ayak üstündeyken.

Nasılsa bir gün bunu ona gösterirdi.

Raegaı’ın etrafına doluşan Torgunlar sevinçle bağrışıyorlar, adamın sırtını sıvazlıyorlar, ona yiyecek ile içki sunuyorlar, tabureleri yeniden dizerek ona bir onur köşesi hazırlıyorlardı.

Raegar “kardeşim” dediği Norgaard’a sarıldı, sonra da rahat ve doğal bir tavırla sordu: “En sevdiğim kuzenim nerede? Küçük Skylan nerede?”

Bu sözlere herkes kahkahalarla güldü.

Skylan öne çıktı. Raegar bu yakışıklı delikanlının hatırladığı cılız oğlan olamayacağını duyurarak şaşırdığına yönelik iyi bir gösteri yaptı. Bu genç adamın yalnızca Skylan değil, aynı zamanda Vindrasi ulusunun Şefler Şefi olduğunu duyunca da hayrete düştü.

Raegar kuzenine sıkıca sarıldı. “Endişelenme. Sırrın güvende!” diye fısıldarken nefesiyle Skylan’m kulağını gıdıkladı.

Raegar sırıtarak Skylan’ın sırtına vurdu ve Norgaard ile konuşmak üzere döndü.

Skylan’ın içi pek de rahatlamış sayılmazdı. Raegar’m tek yaptığı Skylan’a bir sim olduğunu, kendisinin bu sırrı bildiğini ve cam istediği zaman herkese duyurabileceğini hatırlatmak olmuştu. Skylan bir an önce yatmak için yanıp tutuşuyordu, zira üzerindeki gerginlik çok yorucuydu. Ama yapamazdı. Fırsatını bulup Raegar ile yalnız konuşmalı ve ona Luda’ya neden geldiğini sormalıydı.

Herkes Raegar’m öyküsünü dinlemek için can atıyordu. Zaten o da anlatmaktan memnundu. Yaralanıp ölümle burun buruna gelmesini, tutsak düştüğü kişilerin onu iyileştirip köle olarak satmalarını, daha sonra Güney Diyarı’nda kendine yeni bir hayat kurmasını bir bir anlattı. Herkesin pür dikkat dinlediği öykünün ortalarındayken kapıda Wulfe’un elini tutan Treia belirdi.

“Skylan,” diyen kadın Raegar’ın sözünü kesti. “Bu oğlan seni tanıdığını iddia ediyor.”

Raegar’ın cümlesi yarım, ağzı da açık kaldı. Yavaşça ayağa kalktı ve görünmez bir ip tarafından çekiliyormıışçasına kadına doğru bir adım attı.

Treia kendisine ağzı açık bakan adamı şaşkın gözlerle süzdü,

“Torgun kadınlarının bu kadar güzel olduklarını hatırlanıl«■ yordum,” dedi Raegar. “Yoksa eve sürünerek bile olsa gelirdim."

Koşmaktan Treia’nın yanakları kızarmıştı. Sarı saçları açılıp karmaşık bukleler halinde omuzlarına dökülmüştü. Gözleri ateş ışığında parıldıyordu; hızlı hızlı nefes alıyordu. Kimse o ana kadar Treia’ya güzel demezdi, fakat onu bir yabancının gözlerinden görünce kendi gözlerinden şüphe eder oldular.

Treia’nın yüzü daha da kızardı. Raegar’ı daha net görmek için gözlerini kırpıştırdı. Tam iltifatına karşılık verecekti ki Wulfe elinden kurtulup masaya doğru atıldı. Oğlan büyük bir kase dolusu yahniyi iki eliyle kaptığı gibi dönüp gerisingeri dışarı fırladı.

“O da neydi?” diye hayretle sordu Norgaard. “Altdiinya’dan gelen bir imp mi?”

“Sana bahsettiğim oğlandı,” dedi Skylan. “Hani o denizde bulduğum. Biraz deli olduğunu söylemiştim.”

“Pek de biraz gibi görünmüyor,” diye dalga geçti Norgaard. “Neyse, onu tekrar kaybetmeden gidip bulsan iyi olur.”

“Kuzen, önce seninle iki çift laf etmek istiyorum," diyen Raegar Skylan’ın koluna asıldı. Onu gölgeli bir köşeye çekti.

“Evet, Kuzen, senin için ne yapabilirim?” diye tatlı tatlı sordu Skylan. Başkalarının duyamayacakları bir yere vardıklarında Raegar’a dik dik baktı. “Hevis aşkına burada ne arıyorsun? Niye geldin?”

“İyi haberlerim var. Ogre topraklarının yerini gösteren bir harita buldum,” dedi Raegar serinkanlılıkla ve sırıttı. “Bunu duymaktan sevineceğini düşündüm. Ogreler uzakta değiller. Olsa olsa bir aylık mesafedeler.”

“Bu sahiden de iyi bir haber,” diye itiraf etti Skylan. “Sana minnettarım.”

“Gelmemin bir sebebi daha var.” Raegar konuşup gülüşmekte olan insanlara bir göz attı. “Seninle karşılaşmak bana halkımı düşündürdü. Çok uzun süredir sîzlerden ayrı kaldığımı fark ettim. Eve dönme vaktim gelmişti."

Norgaard yeğeninin sözlerini duymuşçasına ayağa kalkıp sessizlik istedi. “Kandaşımızın eve dönmesine çok sevindik,” dedi Şef. “Yanımızdan çabucak ayrılmayacağını umuyorum. Kederle başlayıp neşeyle biten uzun

bir gece geçirdik.” İçki boynuzunu kaldırdı. “Ölümden dönen Raegar'ın şerefine.”

Yorgunlar Raegar’a sırıtarak içki boynuzlarını kaldırdılar.

Norgaard bu sefer de Skylan’a boynuz kaldırdı. “Şefler Şefimize ve eve sağ salim dönüşüne.”

Buna da içen Torgunlar boynuzlarım tekrar doldurdular, çünkü bir başka temenninin geldiğinin farkındaydılar.

“Vindrasiler cenge tutuşmayalı çok zaman geçti.” Norgaard içki boynuzunu iyice havaya kaldırdı. “Torval’e ve düşmanımızın yok oluşuna!"

Torgunlar hep bir ağızdan kükrediler: “Torval’e!”

“Yapmamız gereken bir sürü hazırlık var,” diyen Norgaard boş boynuzunu masaya bıraktı. “Bu toplantı sona ermiştir.”

Norgaard bastonundan destek alıp yavaşça ve acıyla hareket ederek oğlunun yanına gitti, elini onun omzuna koydu.

“Başından korkunç bir olay geçti, evladım,” dedi adam. Gözleri yaşlıydı. “Üstesinden başarıyla geldin. Seninle gurur duyuyorum.”

“Teşekkürler, Baba,” diyen Skylan’ın boğazı, söylediği yalanlardan boğuluyormuşçasına düğümlendi.

İnsanlar sırayla salondan çıktılar. Norgaard bir süre daha kalıp Raegar ile konuştu. Skylan kendini alelacele dışarı attı. Sokağın ortasında bağdaş kurmuş kasedeki yemeği iki eliyle birden ağzına tıkıştırmakta olan Wulfe’a takılıp düşmekten son anda kurtuldu. Skylan duvardan bir meşale aldı.

“Benimle gel,” diyerek Wulfe n, o da kaseyi tuttu.

“Beni nereye götürüyorsun? Gemiye mi?”

“Evime,” dedi Skylan.

Wulfe direnerek yerinde kaldı. “Gemiye dönmek istiyorum."

Skylan biraz düşündü. Belki de Wulfe’un orada kalması daha hayırlı olacaktı. Köyde kalması halinde insanlarla konuşması daha muhtemeldi.

“Pekala,” dedi Skylan. “Ama gemide yalnız başına kalmak zorundasın. Yanında olamam.”

“Yalnız olmayacağım ki,” dedi çocuk. “Ejderha orada.”

“Ejderhadan hoşlanmadığını sanıyordum.”

“Şimdi hoşlanır oldum. Kadınla konuşmadı.”

“Hangi kadınla?”

“Beni getirenle.”

“Treia’yı mı kastediyorsun? Ejderhayla mı konuşuyordu? Neyden bahsettiler?”

“Senden,” dedi Wulfe parmaklarını yalayarak.

Skylan’ın içine kurt düştü. Treia’nın ejderhayla konuşmasının tek sebebi Skykın’ın doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek olabilirdi. Genç adanı kafasını-çevirip arkasına baktı. Salondan ayrılan Torgtınlardan bazılarının onu arayacakları muhakkaktı. Skylan meşalesini yakındaki bir kovada söndürdü ve Wulfe’u da peşinden sürükleyerek bir ara sokağa daldı.

“Ejderhaya ne dedi?”

“Bilmiyorum," dedi Wulfe. “Duyamadım. Zaten fark etmez, çünkü ejderha ona karşılık vermedi. Kadın buna çok kızdı ve ambara indi. Beni çok korkuttu. Onun o draugr olduğunu sandım. Draugr gibi giyinmişti. Bana sorular sordu.”

“Nasıl sorular?”

“Seninle nerede tanıştığımı, o sırada yanında kimlerin olduğunu ve devleri görüp görmediğimi falan.”

“Peki sen ne dedin?” Skylan cevabı tedirginlikle bekledi.

“Hiçbir şey,” dedi Wulfe. “Onu sevmedim.”

“Çok güzel!” dedi içi rahatlayan Skylan.

Wulfe bir parça et ile yemek kasesinin kenarlarını sıyırdı. “Senin devlerle dövüştüğünü söylerken ne kastediyordu?”

Skylan duraksadı. Bu anın geleceğini bilse de bu kadar çabuk olmasını beklememişti. Oğlanın önüne çömelip gözlerinin içine baktı.

“Bir masal uydurdum. Wulfe, eğer Treia veya bir başkası sana sorarsa onlara siste kaybolduğunu, seni denizde sürüklenirken bulduğumu söyle.”

“Ama öyle olmadı,” dedi Wulfe.

“Biliyorum. Bu bir yalan, ama kötü değil iyi bir yalan. Devler hakkındaki yalanın da iyi olması gibi. Yalan söyledim çünkü druidleri ve Apensia halkını korumak istedim.”

Wulfe duydukları karşısında şaşırmış gibiydi. “Yalan söylemene gerek yok ki.”

“Evet, var. Halkım druidlerin karımı öldürdüklerini öğrenirse...”

Wulfe söze karıştı. “Onu drıiidler öldürmediler. Druidler kimseyi öldürmezler. ”

“Karnına kazık çakmalarını izledim,” dedi Skylan sertçe. “Karşı çıkma. Sadece dinle! Eğer halkım neler olduğunu öğrenecek olursa Apensia’ya gidip kılıçlarıyla atayı ve diğerlerini öldürürler.”

Wulfe dostunun yüreğine su serpmek için gülümsedi. “Yapamazlar. Peyler onlara izin vermezler. Ölen yalnızca senin halkın olur.”

Skylan o karanlık gecede karanlık gözüken denize baktı.

“Wulfe,” dedi delikanlı, “halkım gerçeği öğrenirse canımdan olurum. Beni öldürürler.”

“Öyleyse beni denizde bulduğunu söylerim,” dedi Wulfe.

Beşinci Kitap

EJDERHA ADALARI

Vindrasiler savaşa gidiyorlardı.

Skylan faciayla sonuçlanan seyahatinden döneli bir ay geçmişti. Vindrasiler Skoval zamanının, yani akın mevsiminin başlangıcı olan yaz gündönümünü kutladılar. Hava her zamanki gibi sıcak ve kuraktı. Yağmur tek tük yağıyor, sert toprağı kocaman damlalarla döverek kurumuş ekinlere pek fayda etmiyordu. V’indra,silerin bir haftalığına tatlı tatlı yağacak bir yağmura ihtiyaçları vardı. Kemik Rahibeleri Akaria’ya dualar ettilerse de değişken mizaçlı tanrıça karşılık vermeye tenezzül etmedi.

Süregiden kaygılara rağmen Skylan’ın morali yüksekti. Döndüğü karamsar ve mutsuz günler artık geride kalmıştı. Güneşi bir kez daha doğmuştu ve geleceğe yönelik umutları ışıl ışıl parlıyordu. Luda’dan Vindraholm’a taşınarak karısının ölümüyle boşalan Şefler Şefi’nin evinde yaşamaya başlamıştı.

Heudjunlann kayıpları için düzenlenen cenaze törenleri zor olduysa da Skylan üstesinden gelmişti. Suratını asık görenler bunu kedere bağlıyorlardı. Skylan savaşçılarının cengaverliğini abartarak devlerle yaptıkları uydurma masalı ballandıra ballandıra anlatıyordu. Heudjtınlar

ölülerinin yasını tutarak kahramanlıkları sebebiyle onları onurlandırdılar ve savaş hazırlıklarına giriştiler.

En zoru Draya'nın cenazesiydi. Skylan karısının yasını vicdan azabı, pişmanlık ve kendini suçlama duyguları altında ezilerek tuttu. Onun huzursuz ruhunu ve kendi vicdanını yatıştırmak amacıyla Vinclrash heykeline hediye olarak değerli bir turkuvaz kolye sundu. Adağı işe yaramadı. Draugr ona dadanmayı sürdürdü. Her gece uyumadan önce Skylan'ın karşısına çıkarak onu kendisiyle ejderkemiği oynamaya zorluyordu. Skylan clraugrun niye böyle yaptığını anlayamamaktaydı. Sanki kadının yeryüzünü bir ceset olarak arşınlamasının tek sebebi bu oyunu oynamaktı -üstelik de Skylan'ın asla kazanamadığı bir oyunu.

Skylan draugrun kendisini daha iyi bir oyuncu haline getirdiğini itiraf etmeliydi. Günün birinde oyunu kazanacak olursa draugrun çekip gideceğini ümit etmeyi sürdürdü ve bu yüzden oyun üzerinde daha önce hiçbir şeye olmadığı kadar yoğunlaştı. Evvelden hamlelerini o an canı nasıl isterse öyle yapıyor, bir iki hamleden ötesini düşündüğü nadiren oluyordu. Hasmının zayıflıklarını çabucak görse bile çok geç olana dek güçlü yanlarını gözden kaçırıyordu.

Draugr harika bir ejderkemiği oyuncusuydu. Skylan hiç bu kadar marifetli bir rakiple karşılaşmamıştı. Hattâ tüm Torgun-ları yendiği için artık kimsenin onunla oynamadığı Garn'dan bile üstündü. Skylan zamanla kadının nasıl oynadığını, kendisini yenmek için nasıl taktiklere başvurduğunu incelemesi halinde kendi yararına bir şeyler öğrenebileceğini anladı. Bunu yapmaya başlayınca da oyunun düşündüğünden çok daha derin ve karmaşık olduğunu öğrendi. Kendini sabırlı ve ihtiyatlı davranmaya, oynamadan önce düşünmeye zorladı. Halen kazanamıyor, fakat maçlar daha sık beraberlikle bitiyordu.

Cenazelere nezaret etmenin ardından Skylan'ın bir sonraki resmi görevi halkını savaşa hazırlamaktı. Bir grup genç savaşçının eşliğinde ya Yalım'a binerek ya da *Venjekaf&i.* yelken açarak diğer Klan Şefleri ile buluşuyor, onları ogrelere karşı düzenlenecek sefere savaşçılar ve maddi destek vermek için ikna etmeye çalışıyordu.

Aslında Şeflerin ikna edilmeleri gerekmiyordu. Hepsi de savaşmaya istekliydi. Vindrasiler bir kan davası için bile kan dökülmesinden çekinen Horg'un döneminden hiç hoşnut kalmamışlardı. Kendilerini düşmanlarına karşı savaşa çıkartacak yeni bir Şefler Şefi'ne sahip olmaktan mutluydular.

Wulfe bu yolculuklarda Skylan'a eşlik etmiyordu. Garip çocuğu bir başına bırakmaktan endişelenen ve biraz da çekinen Skylan onu beraberinde gelmesi için ikna etmeye çalışmıştı. Fakat Şefler Şefi'ne refakat eden savaşçılar tepeden tırnağa silahlı olduklarından Wulfe yanlarında yörelerinde olmaya dayanamıyordu. Skylan oğlanın demire karşı olan bu tutumunu ona druidlerden alınan eğitimin kazandırdığı saçma bir huy olarak nitelemekteydi. Genç adam Wulfe'u bir çaydanlığın düşman olmadığına dair defalarca kez ikna etmeye çalışmıştı.

"Kılıca dokunmayı bile reddedersen benimle beraber kalkan duvarında nasıl dövüşebileceksin?" diye sormuştu ona.

"Dövüşmek için kılıca ihtiyacım yok," yanıtını vermişti Wulfe. "Muharebede yanında olmasam da seni koruyacağım. Hayatını kurtardım. Artık benim sorumluluğumdasın."

Oğlan sözlerinde son derece ciddiydi. Skylan gülümseyerek Wulfe'un saçlarını okşamak için elini uzatmıştı.

"Sen ne tuhaf birisin," demişti ona. "Günün birinde sana kılıç kullanmayı öğreteceğim."

Wulfe gelmese de Raegar gezilerinde Skylan'a eşlik ediyordu. Kuzeni sözünü tutuyor, Skylan'ın sırrını saklıyordu. Ve yine söz verdiği gibi Skylan'a bir harila getirmişti. Haritanın og-re ülkesinin yerini gösterdiğini iddia ediyordu. Skylan okuyamadığı için haritadan hiçbir şey anlayamıyor, bu yüzden kuzeninin sözüne güvenmek zorunda kalıyordu. Aslında Raegar'ın pek çok sözüne güvenmek zorundaydı -zaten Raegar'ı yakınında bulundurmak istemesinin bir sebebi de buydu.

Raegar Garn'ın aksine çok neşeli bir yoldaştı. Gam son zamanlarda iyice oyun bozan olmuş, daha doğrusu Skylan'a öyle gelmişti. Dostu hep ciddi ve endişeli gözüküyordu; sürekli olarak "konuşmak" istiyordu ki bu nutuk atacağı anlamına geliyordu.

Skylan devler de dahil pek çok konuda yalan söylediğini dostunun bildiğine ikna olmuştu. Bunda haklıydı da. Garn Skylan'ın doğrulan söylemediğinin farkındaydı. Ancak Skylan dostunun nutuk atmaya heveslendiği konusunda yanılıyordu. Kan kardeşi için endişelenen Garn'ın tek istediği ona yardım etmenin bir yolunu bulmaktı.

Skylan'ın bir endişesi daha vardı: Treia.

Kadın Skylan’ın bir yalancı olduğuna dair düşüncelerini saklama gereği duymuyordu. Skylan ile yüzleşmiyor, onun yerine bir yılan gibi davranarak her hareketini sinsice takip ediyor, zehirli dişlerini etine batırmak için bir taşa takılıp düşmesini bekliyordu. Ondan mümkün olduğunca uzak duran Skylan’ın ertesi gün Luda’ya gidecek olmasının bir sebebi de buydu: Treia’nm Kai Celsesi için Vindraholm’a gelecek olması.

Skylan’ın kulağına endişe verici bir haber çalınmıştı. Kaderin Treia’yı liderleri seçmeyi düşündükleri söyleniyordu. Treia böyle bir şerefe nail olursa kendisiyle evlenirdi! Skylan kadının da böyle bir beraberliğe karşı olduğu fikrinden huzur buluyordu. Treia Skylan’dan en az Skylan’ın ondan olduğu kadar hoş-

Ummamaktaydı. Üstelik kadının gözü Skylan’ın kuzenindeydi.

Treia tivey babasının evinden ayrılmasına ve köyün Kemik Rahibesi’ne tahsis edilen evde tek başına yaşamasına rağmen bekar olduğu için hâlâ Sigıırd’un velayeti ve koruması altındaydı. Sigurd onun başını bağlamaya çalışmaktan vazgeçtiğinden Treia bu işi bizzat üstlenmeye karar vermişti. O sıralar müstakbel kocasını seçtiğini ve bu seçimin Raegar olduğunu gizlemiyordu. Raegar da ona karşı ilgi göstermeyi sürdürerek Treia’yı uzun boylu, güçlü kuvvetli ve gözde sarışın adamın dikkatini çekebilmek için rekabet eden daha genç ve güzel kadınlara tercih ediyordu.

Skylan Treia’nın Kai Rahibesi olmak istemediğini adı gibi bilmesine karşın tanrılara güvenmiyordu. Bozduğu yemin ve o günden beri söylediği yalanlar düşünülecek olursa Torval o yılanı karısı yaparak Skylan’ı cezalandırmaya karar verebilirdi. Skylan en iyisinin tehlikeyi daha en başından savuşturmak olduğu fikrindeydi. Klanlara yaptığı muzaffer seyahat bitince Ay-laen ile konuşmak üzere Luda’ya gitti.

“Kai Celsesi yakında yapılacak,” dedi ona. “Treia da katılacak. Onunla gitmeni istiyorum."

Aylaen küçük bir pınardan su çekecekti ve Skylan da ona eşlik etmeyi önermişti. Pınar dişbudak, fındık, defne ve meşe ağaçlarından teşkil bir korudan geçiyordu. Bu pınarın suyunun şifa verici olduğu söylenirdi. Treia bu söylentileri küçümsemiş ve inanmadığını belirtmişse de hastaları inanıyorlardı.

Pınar ormanın içlerinde, Baykuş Ana’nın evinin yakınlarındaydı. Skylan yaşlı kocakarının yaban domuzunun açtığı yaraları sihirle iyileştirmesini

anımsadı. Aynı gün bir de ogreler çıkıp gelmişlerdi. Bu olaylar Skylan'a uzak ve yabancı görünüyordu, sanki bir başka hayatta gerçekleşmişçesine. Veya bir başkasının başına gelmişçesine. Ansızın Baykuş Ana'nın o gün söyledikleri kulaklarında çınladı: *Yazgının ipliği bu gece kopacak, Skylan. Yarın onun yerini yeni bir iplik alacak.*

Kadının sözlerini aklından geçirerek onların nasıl olup da doğru çıktığını ürpertiyle düşünüyordu ki Aylaen'in gülmekte olduğunu fark etti.

"Komik bir şey mi dedim?" diye asabiyetle sordu. Alay konusu olacak durumda değildi.

"Evet," dedi Aylaen. "Sıkıcı bir Kai Celsesi'ne katılmamı istiyorsun! Niye öyle yapacakmışım ki? Düşüncesi bile uykumu getiriyor."

"Toplantının can sıkıcı geçeceğini biliyorum," diye itiraf etti Skylan. Kovayı kızın elinden alıp pırıltılı pınardan doldurmak için eğildi. "Ama katılmak zorundasın. Onlara bir Kemik Rahibesi olmak istediğini söylemelisin."

"İyi de öyle bir şey istemiyorum ki," diye gülmeyi sürdürerek itiraz etti Aylaen. "Treia'nın nelere katlanması gerektiğini kendi gözlerimle gördüm. İnsanlar ağlayıp sızlıyorlar ve yaşantılarını daha güzel hale getirmesi için ondan imkânsız şeyler istiyorlar. Ablam o kadar sabrı nereden buluyor anlamıyorum."

"Bunu yapmak zorundasın, Aylaen," diye üsteledi Skylan. "Kai Rahibesi olmanın ve evlenebilmemizin tek yolu bu."

"Skylan, ciddi olamazsın..."

"Değilsem Hevis canıma okusun!" diyen Skylan kıza ters ters baktı. "Niye benimle dalga geçiyorsun? Ben Şefler Şe-fi'yim. Karım olmanı istiyorum! Bunu yapacaksın, Aylaen. Emrediyorum!"

Aylaen'in yüzünü al bastı. "Herkese emirler yağclırabilirsin, Skylan Ivorson, ama bana asla! Ben ne istersem onu yaparım ve istediğim..."

"...benim istediğimle aynı," diye genç kızın sözünü sabırsızca kesti Skylan. "Beni sevdiğini biliyorum. Benimle oynamaktan vazgeç. Artık çocuk değil adamım. Böyle maskaralıkların zamanı geçti."

"Seninle oynamıyorum!" diyen Aylaen'in öfkesi tırmanıyor, sağduyusunu bastırıyordu. "Garn sana söylemememi istemedi ama artık söylemek zorundayım! İşin aslı..."

“Garn!” diye patladı Skylan. “Garn’ın bizimle ne ilgisi var? Bak, Kai Rahibesi olmak zorunda kaldığın için bana kızıyorsan seni suçlamam. Ama şu var ki mevkiin çoğunlukla göstermelik olacak.”

Skylan kolunu kızın beline dolayıp onu kendine doğru çekti. “Vaktinin çoğunu oğullarımızı büyütmekle geçireceksin.” Aylaen’i öpmeye çalıştı.

“Skylan, bırak beni.” Aylaen yüzünü çevirerek dudaklarını kaçırdı. “Eve dönmem lazım. Anneme akşam yemeğini hazırlamasında yardım etmeliyim.”

Skylan onu bıraksa da öfkeden kaşları çatılmıştı. “Seni anlamıyorum, Aylaen. Beni sevdiğini biliyorum.”

“Bir kardeş gibi, Skylan,” dedi kız.

Skylan’ın yüzü bu sözler karşısında iyice asıldı, fakat bir şey diyemeden önce Aylaen eteklerini savurarak döndü ve patikadan aşağı hızla yürümeye başladı.

“Kailer beni asla liderleri yapmazlar, Skylan,” dedi başını çevirerek. “Böyle bir şey ablam gibi hayatları boyunca çalışıp didinen diğer tüm Rahibeler’e hakaret olur.”

“Railerin seçme şansları yok,” diyen Skylan kızın peşinden sert adımlarla ilerledi. İkisi de yapmaya geldikleri işi unutmuştu. Su kovası pınarın başında kalmıştı. “Seçimi tanrılar yaparlar.” “Ne demek istediğimi İtiliyorsun,” dedi Aylaen sabırsızca.

“Kaldı ki bu yaşanmış bir olay.”

“Hangi olay?”

“Hiç Kemik Rahibeliği yapmamış birinin Kai Rahibesi ilan edilmesi.”

Skylan tam da böyle bir itirazla karşılaşabileceğini düşünmüşse de bunun sevdiği kadından değil Kai Cemaati’nden geleceğini sanmıştı. Meseleyi konuşmak üzere Talgogroth’a git-mişliği bile vardı.

“Kız-Oğlan Griselda. Cenk meydanında gösterdiği kahramanlıklar tanrıları öylesine etkiledi ki Railerden onu Kai Rahibesi yapmalarını istediler ve Thorgunnd Şefler Şefi olunca ikisini evlendirdiler. Tabi sen onun yaptığını yapamazsın. Erkeklerin yanında dövüşemezsin.”

Skylan kızı tuttu. Aylaen karşı koyunca onu bırakmayıp daha da sıktı. Kızın yanağını öptü ve dudaklarına uzandı.

“Karım olacaksın...”

“Skylan! Yapma!” Aylaen onu itekledi. “Bırak beni!”

Skylan’ın içinde yanan ateş kanını kaynatıyordu. Aylaen’in kendisini istediğini biliyordu. Bu isteksizliği genç kızlara özgü bir nazdan ibaretti. Kızı bir ağaca yaslayıp bu tür işlerde usta elleriyle elbisesinin tokalarını açtı.

“Skylan, sakın bunu yapma,” diye yakardı Aylaen.

“Bunu sen de istiyorsun, Aylaen. Biliyorum. Zaten evli sa-yılınz.” Eli kızın iş gömleğinin altına kaydı. Aylaen’in göğüslerini okşadı ve inleyerek ona yaslandı.

“Skylan!” diye bağırdı biri. “Skylan, neredesin? Sana bir haberim var!”

“Gam bu,” dedi Skylan şehvetten boğuklaşmış bir sesle. Kızın eteğini çekiştiriyordu. Arzusu Torval’in Deliliği gibi acı veriyor, gözlerini kör ediyordu. “Ses çıkarma. Nasılsa çekip gider.”

“Buradayız!” diye bağırdı Aylaen. “Garn, bu taraftayız!”

“Hangi tarafta?” diye seslendi Garn. Yakınlardaydı.

Skylan öfkeyle Aylaen’den uzaklaştı. Kız aceleyle tokaları-nı yerine tutturup elbisesini düzeltti. Garn ağaçların arasından çıktı.

“İşte sizi buldum,” derken gülümsüyor ve Aylaen’in kızarmış yüzünü, kırışmış elbisesini ve Skylan’ın çatık kaşlarını görmezden geliyordu.

“Ne istiyorsun?” diye aksi bir halde sordu Skylan.

“Baykuş Ana beni sizi bulmaya yolladı,” dedi Garn. “Seninle konuşmak istiyor. Onunla yaptığın bir pazarlık hakkında-

mış.”

“Madem ki onun ayak işlerini yapıyorsun, git o cadaloza yaşlı bir kadının dırdırını çekecek zamanımın olmadığını söyle,” dedi Skylan. “Aylaen ile konuşmamız gerekenler var.”

Kolunu sahiplenircesine Aylaen’in beline dolayıp kızı yanına çekti.

“Dediğini yapsan iyi edersin, Skylan,” diyen Aylaen’in sesi titriyordu. “Baykuş Ana’yı kızdırmamaya bak.”

“Ben Aylaen’e göz kulak olurum,” diye önerdi Garn.

Öfkeden köpüren Skylan tereddüt etti. Gitmeye yanaşmıyor, fakat Baykuş Ana'yi gücendirmeyi de istemiyordu.

“Pekala, gideceğim. Bari buradayken Aylaen’e iki çift laf et, kardeşim,” dedi Garn’a. “Kai Rahibesi olmak istemediğini söylüyor, üstelik de evlenmemizin tek yolu huyken. Söyle de aklını başına devşirsin.”

Skylan ağaç dallarını öfkeyle iterek patikadan saptı. Genç adamın çalıların arasından paldır küldür ilerlediğini duyabiliyorlardı.

“Oh, Garn!” diye ağlayan Aylaen ona yaslanarak elleriyle

yüzünü örttü. “Öyle korktum ki!”

Garn kolunu kıza doladı. “Biliyorum. Seni aramaya çıktım. Treia pınara gittiğini söyledi.”

Aylaen yaşlı gözleriyle ona baktı. “Yoksa Baykuş Ana meselesini uydurdun mu? Oh, Garn, Skylan ona yalan söylediğini anlayınca sana çok kızacak!”

“O zamana kadar sakinleşir. Hatasının farkına varacaktır. Skylan sana âşık, Aylaen,” diye ekleyen Garn kızı yatıştırmaya çalıştı. “Senin kılma bile dokunmaz.”

“Eski Skylan dokunmazdı,” dedi Aylaen. “Bu yeni SkylanT ise tanımıyorum. Yüzünü görmedin. Ona hakkımızdaki gerçeği anlatmalısın, Garn!”

“Biliyorum,” karşılığını verdi delikanlı. “Sefere çıktığımızda ontınla konuşup...”

Aylaen sevgilisine bakakaldı. “Sefer ha! İyi de sen savaşa gidiyorsun! Hani o burada yokken yerine bakmak istediğini ona söyleyecektin? Norgaard’ın sağlığı kötüye gidiyor. Birinin geride kalıp köyü koruması lazım.”

“Skylan’a söylemeyi *düşüneceğim* dedim, Aylaen,” dedi Garn nazikçe. “İlla ki yapacağım demedim.”

Aylaen’in yanakları iyice kızardı. Kız yumruklarını sıkıp genç adamın göğsüne vurdu. “Gidemezsin! İzin vermem! Bunu bana nasıl yaparsın?”

“Aylaen...”

“Öleceksin!” Kız ona kulak asmayı reddederek öfkeyle bağırdı. “Sen ölürsen ben de ölürüm! Çünkü sensiz yaşayamam!” Garn’ı tutkuyla öptü.

Delikanlı öpücüğe karşılık verdi, sonra onu kendinden uzaklaştırdı. “Skylan bizi görebilir.”

“Keşke görse!” diye tüm içtenliğiyle haykırdı Aylaen. “Bizi görmesini istiyorum! Tüm dünyanın bizi görmesini istiyorum!”

Genç kız hüngür hüngür ağlamaya haşladı. Gam ona sarılıp saçlarını okşadı ve sesi kesilene kadar öylece tuttu. Aylaen burnunu oğlanın koluna sildi. Garn yanaklarındaki yaşları kumladı.

Aylaen yanağını delikanlının omzuna bastırıp gözlerini onun yüzüne çevirdi. “Skylan ile konuş. Ona bizden bahset. Evleneceğimizi söyle. Savaşa onunla beraber gitmeyeceğini anlat.”

Garn iç geçirdi. “O kadar kolay değil...”

“İstersen olabilir,” dedi Aylaen. Kaşlarını çatarak biraz geri çekildi. “Evlenmemizi istiyorsun, değil mi?”

“İstediğimi biliyorsun. Dünyadaki her şeyden çok istiyorum.” Garn kızı alnından öptü.

“Öyleyse bunu Skylan’a da söyle,” diye teşvik etti Aylaen.

“Söyleyeceğim,” diyen Gam sessizce ve kederle, neredeyse kendi duyabileceği bir sesle ekledi: “Kolay olmayacak.”

Aylaen onu duyduysa da duymazdan geldi.

Delikanlıyı iki kişi daha duydu -Wulfe ile pınarı koruyan ırmak perisi.

Wulfe Torgun köyünün etrafındaki çayırlarda, ormanlarda ve sularda yaşayan tüm feylerle dostluk kurmuştu. Günlerini gezip tozarak, fey halkını ziyaret ederek geçiriyordu. Skylan’ın halkını sevmesine ve onları druidlerden çok daha kolay yaşanır bulmasına karşın leylerin arasında kendini çok daha rahat hissetmekteydi.

Oğlan ejdergemisinde bir tek ejderhayla beraber yaşamanın hem sıkıcı hem de rahatsız edici olduğunu kısa sürede keşfetmişti. Ejder Kahg pek de canayakın bir ev arkadaşı sayılmazdı. Hiç konuşmadığı gibi Wulfe ne zaman güverteye çıksa ona ters ters bakıyordu.

Skylan onu halen yeni Şefler Şefi’ne alışmakta olan Heud-junların arasına götürmeyi uygun bulmamış ve Wulfe’u babasının evinde yaşamaya yollamıştı. Fakat Wulfe sıkışık, karanlık ve dumanlı evi sevmiyor, ayrıca druidlerin aksine güçlü duygularını göstermekten hiç çekinmeyen Toıgunlardan hâlâ biraz korkuyordu.

İlk başlarda Torgunların gür sesleri oğlanı ürkütmüştü. Wulfe bir masanın altında tir tir titreyerek veya bir köşede saklanarak uzun zaman geçirmişti. Sonunda Vindrasilerin gürültücü, taşkın ve kavgacı olmalarına rağmen tehlikeli olmadıklarını anlamıştı. (Wulfe onları savaşırken görse fikrini değiştirir ve arkasına bile bakmadan kaçardı.)

Bir kez korkusunu yendikten sonra onların kaba kahkahalarından, şen şarkılarından ve sert küfürlerinden hoşlanır olmuştu. İşin en iyi tarafı da druidlerin aksine Torgunların Wulfe’u eğitmek gibi bir niyetlerinin olmamasıydı. Skylan oğlana çalışarak hayatını kazanması gerektiğini söylemişti. Wulfe buna razıydı ve diğer çocuklarla birlikte ekinlerle ilgilenmek ya da sığırları otlatmak için tarlalara gitmişti.

Çabalan işe yaramamıştı. Çocuklar Wulfe’un tüm zamanını kendi kendine konuşarak geçirdiğinden yakmıyorlardı. (Aslında feylerle konuşuyordu ama onlar durumun farkında değillerdi.)

Oğlanın hayvanlarla da arası iyiydi ve bu da talihsiz sonuçlara yol açmıştı. Koyunlar onun peşine takılıp ekinleri çiğniyordu. Atlar onun seslenmesiyle tarlalarda koşup etrafına toplanıyor ve okşanıp sevilmek için başlarını eğerek budala taylar gibi davranıyordu. Kargalar omzuna konup elinden tahıl yiyordu. Tarlakuşları ona şarkılar söylüyordu.

Wulfe nihayetinde Torgunlar arasındaki yerini buldu.

Orman perileri ona Baykuş Ana’dan bahsettiler. Wulfe kadınla tanıştıktan sonra aralarından stı sızmaz oldu. Baykuş Ana oğlanın sırlarını kısa sürede öğrendi. Kendi de fey sihri konusunda yetenekli olan Baykuş Ana Wulfe'a bu güçlerin zarar vermekte kullanılabilecek olmasına rağmen aslında zararlı bir tabiata sahip olmadığını öğretti. Wulfe talim yapmalı, nasıl ki Skylan kılıç kullanmayı öğıendiyse sihrini kullanmayı öğrenmeliydi. Torgun halkının geri kalanı oğlanın deli olduğunu düşünse de onu zararsız kabul ediyordu. Wulfe’un içinde karanlık bir taraf olduğunun farkında değillerdi. İçindeki iblisleri İrilmiyorlardı. Wulfe o zamana dek Skylan’a duyduğu sevgi sayesinde onları savuşturacak gücü kendinde bulabilmişti.

Wulfe görüntüsü gündüzleri olduğu kun ve geceleri dönüştüğü insanın bir karışımı olan babasını hayal meyal hatırlamaktaydı. Annesine bayılırdı; yanma gelmeyi kestiğinde oğlanın kalbi kırılmıştı. Feyler arzularında değişkendiler ve Wulfe onların bu haline fazla anlam veremiyordu. Annesi oğlunu tüm benliğiyle sevmişti, ta ki yeni bir zevk bulantı değin. Herhalde şimdiye dek oğlunun varlığını unutmuştu bile.

Wulfe kendisine sevgi gösterilmesi için yanıp tutuşuyordu. Druicl atası ona iyi davrandıysa da Wulfe adamın kendisini sevmediğini anlamıştı. Ata çocuğun içindeki karanlık ve tehlikeli iblislerin farkındaydı. Wulfe'a disiplin ve otokontrol öğretmek için sabırla uğraşmıştı. Wulfe bu dersleri güç bulmuş ve Skylan'ın da kendisiyle hemfikir olduğunu öğrenince sevinçten havalara uçmuştu. Skylan oğlana müsamaha gösteriyor, canı ne isterse yapmasına izin veriyordu. Wulfe da buna karşılık Skylan'ı taparcasına seviyordu.

Wulfe delikanlıyı ne kadar seviyorsa Treia'dan da o denli nefret ediyordu. Treia onu Skylan ile nasıl tanıştığı ve yolcu-luk sırasında neler olduğu konularında sıkıştırmayı hiç bırakmamıştı. Wulfe hayvansal içgüdüleri sayesinde Treia'nın Skylan için tehdit oluşturduğunu biliyordu ve kadını gözlemeyi kendine vazife bilmişti. Sık sık kadının evinin yakınındaki ağaçların arasına saklanarak onun geliş gidişlerini izliyor, onu takip ediyor, ne söylediğini pek anlamasa bile konuşmalarına kulak misafiri oluyordu.

Wulfe kadının Skylan'ı öldürmeyi planladığını duymayı umuyordu ki bu dunımda Treia'ya korkunç şeyler yapmak için kendisini sürekli teşvik eden içindeki iblisleri salıvermeye bir bahanesi olacaktı. Ancak Treia Skylan'dan tahkir ve küçümsemeyle bahsetmesine karşın ona zarar vereceğine dair tek kelime etmiyordu. Yine de Wulfe ümidini yitirmemişti ve gözünü kadının üzerinde tutmayı sürdürüyordu.

Skylan'ın hayatındaki diğer insanlar içinde Wulfe yaşamla ölüm arasındaki alacakaranlık âlemi yürümekte olan Norgaard için üzülmekteydi. Wulfe yaşlı adamın ölmeyi, sakat bedenini geride bırakıp tanrısıyla beraber şanlı bir yaşam sürmeyi istediğinin farkındaydı. Wulfe kendisinden hoşlanır olan, kendisini eğlendirici bulan Norgaard'a iyi davranıyordu.

Wulfe ilk başta Garn ile Aylaen'den nefret etme eğilimindeydi. Aralarındaki sırrı neredeyse ilk görüşte keşfetmişti. Skylan'ın Aylaen'i sevdiğini biliyor, zira Skylan sürekli ondan bahsediyordu. Wulfe kızın nasıl olup da bir başkasını sevdiğini anlayamıyordu.

Skylan'a ihanet ettikleri için ikisine karşı nefret duymuş ve Skylan'a her şeyi anlatmayı planlamıştı. Wulfe dedikoduyu en az orman perileri kadar sevdiğinden çifti izleyip konuşmalarını dinlemiş ve zamanla ikisinin de Skylan'a acı vermeyi istemediğini öğrenmişti. Aşklarının sırrı hayatlarına

uzun bir gölge düşü-iliyordu. Wulfe ayrıca sırrı öğrenmesi halinde Skylan'ın perişan olacağını da biliyordu. O yüzden sırrı saklamıştı.

Pınarın başında vakit öldürüp oradaki ırmak perisine Apen-sia Adası'nda yaşayan ırmak perilerinden bahsederken Skylan ile Aylaen ortaya çıktılar. Wulfe ağaçların arasına saklanıp konuşmalarını dinlemeye koyuldu. Pınarın perisi, köknar ve huşların perileri, meşe ağaçlarında yaşayan ağaç perileri ve oradan geçmekte olan bir satir hep birlikte Çirkinler'in maskaralıklarına güldüler.

Skylan'ın Aylaen'e aşkını ilan etmesini ve kızın ona direnmesini seyrettiler. Satir kıllı keçi bacakları üzerinde çalım satarak, kıkırdayan orman perilerine aşkını ilan ederek, kalkık penisini onlara doğru sallayarak ve belinin kuvvetinden övünerek Skylan'ın taklidini yaptı. Orman perileri satire güldüler, fakat yaratık içlerinden birine fazlaca yaklaşınca onunla dalga geçtiler ve onu kovalamak için şehvetli yarı keçi/yarı insana kozalaklar fırlattılar.

Satir gittikten sonra orman perileri ile kız kardeşleri ağaçların dallarını sallayarak dedikoduyu tüm ormana yaydılar. Irmak perisi -latif, durgun bir yaratık- Çirkinler'in aşkı üzerine bir şarkı söyleyip su yatağındaki taşların üzerinden şırıldayarak akan suyun eşliğinde yolladı. Şarkı akıntıyla beraber onu çok komik bulan kuzenleri okyanus perilerine kadar ulaştı.

Wulfe gördüklerini komik bulmuyor, tam tersine üzülüyordu. Birbirini seven üç insanın birbirine nasıl bu kadar zarar verebildiğini bir türlü anlayamıyordu. Aşkın iyi bir şey olması ve mutluluk getirmesi gerekirdi. Ama nasıl ki aşk ebeveynlerine azap çektirmişse bu insanlara da ıstırap veriyordu.

Skylan Baykuş Ana'nın evine doğru öfkeyle yürüdü. Kadınları bir türlü anlamıyordu. Aylaen elbette ki onu taparcasına sevmekte, fakat hep aksi davranmaktaydı. Skylan'ı perişan etmekten, onunla oynayıp ona kuyruk sallamaktan zevk alıyordu. Çocukken iyiydi hoştu da artık oyun oynama zamanı geçmişti. Aylaen'in tatlı ve sevgi dolu davranması, onunla evleneceği için sevinçten havalara uçması gerekirdi. Sanki Skylan'ın istediği kadını elde edebileceğini anlamıyor gibiydi.

Skylan kendilerini ayakları dibine atan kadınlar yüzünden yürümekte bile zorlanır olmuştu. Her gün babanın biri ortaya çıkıp kızını onunla evermeye uğraşıyordu. Böyle bir evlilik uzun sürmezdi. Kailer kendilerine yeni bir Rahibe seçtiklerinde evlilik sona ererdi. Yine de böyle bir evlilikten Şefler

Şe-fi’nin eski karısı büyük menfaat sağlardı ki bu menfaatlerin arasında bir oğlan çocuğu bile olabilirdi. Şefin metresi olmak bile hafife alınacak bir durum değildi.

Skylan Aylaen’e nezaketen böyle teklifleri geri çeviriyordu. Kızın bir Kemik Rahibesi olmayı bile reddetmesi genç adamı öfkelendirmekteydi. Aylaen eline aralarındaki tüm sorunları çözecek böyle bir fırsat geçmesinden memnuniyet duymalıydı. Ne demeye bu kadar inatçı davranıyordu ki?

Skylan gizliden gizliye kanunu değiştirmeyi bile denemişti, ¡juller Şefi olarak yeni kanunlar ilan etme yetkisi vardı. Eski bir kanunu niye değiştiremesindi? Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını öğrenmek amacıyla Talgogrotlı’a gitmiş, aldığı cevap kati bir hayır olmuştu.

“Kai Rahibesi ile Şefler Şefi’nin evliliği gelenekten öteye gider, Skylan,” demişti Talgogrotlı ona. “Bu bir klanın, bir ulusun iki yarısının evliliğidir. Bu her erkek ile kadının evliliğidir. Bu dünyevi ile ilahinin, iman ile mantığın, kılıç ile kalkanın evliliğidir. Halk bu âdetin sona erme düşüncesine bile isyan eder!”

Aylaen meselenin ne kadar ciddi olduğuna ikna edilmeliydi. Skylan oturup anlatacaktı, hem de eline geçen ilk fırsatta. Ayrıca ondan kendisine hak ettiği saygıyı göstermesini de isteyecekti. Artık şakalaşmak yoktu. İkisi gerdek gecesini öne alabilirdi. Ne de olsa damat olarak karısı zifaf yatağına bakire gelmediğinden kadının babasına gidip bu hakaret için tazminat talep edebilme hakkına sahipti.

“Eğer bekaretini alan ben olursam şikayet edecek kimse kalmaz,” diye kendi kendine mırıldandı Skylan. Kızın vücudunun verdiği his, göğüslerinin sıcaklığı, saçının kokusu hâlâ akimdaydı. Vücudu acıyla zonklamaktaydı.

Şehvet dolu hayallere kapılmış halde önüne bakmaksızın yürüyordu ki bir kurdun hırıltısı onu bir çırpıda kendine getirdi. Skylan etrafına bakmdıysa da kurt falan göremedi. Buna karşın hayvan ses çıkarmayı sürdürüyordu. Her an delikanlının üzerine atlayıp onu devirebilir ve dişleriyle gırtlağını parçalayabilirdi.

Hırıltı yaklaştı. Skylan farkında bile olmadan kılıcına uzandı, fakat o akşamüzeri Aylaen ile daha hoş faaliyetlerde bulunmayı planlamış olduğundan silahını yanına almamıştı. Skylan bıçağını çekerek kendini hazırladı.

Hırıltı kahkahaya dönüştü. Wulfe çalıların arasından fırladı ve sırıtarak Skylan'ın karşısına dikildi.

“Seni korkuttum!” dedi oğlan.

Skylan bıçağı indirmedi. “Nerede o hayvan?”

“O bendim!” dedi Wulfe.

“Sana inanmıyorum,” dedi Skylan.

“Dinle bak.”

Wulfe döıt ayak üstüne düşüp gırtlağından bir hırıldama sesi çıkarmaya başladı. Kıstığı gözleri alacalı güntşığında sarı sarı parlıyordu.

“Kes şunu!” diye huzursuzca buyurdu Skylan. Tüyleri ürpermişti. “Yaptığın hiç de komik değil. Ve sakın bir daha yapma. İnsanlar seni hakiki bir kurt sanıp gırtlağını kesebilirler.”

“Denesinler bakalım,” diyen Wulfe bir kahkaha daha attı.

Skylan başını sağa sola salladı. Oğlanın yarı deli olduğunu düşünse de ondan hoşlanıyordu; belki de Wulfe Skylan'ı sahiden seven tek kişi olduğu için. Oğlan Skylan'ı kendisi için seviyordu, Şefler Şefi olduğu için değil.

Wulfe'un genç adamdan hiçbir beklentisi yoktu. Onu bir köşeye çekip belli bir klana kıyak geçmesini veya belli bir amaca hizmet etmesini istemeye kalkmıyordu. Wulfe ona bir sınır taşı kaydırılırken başını çevirmesi için rüşvet teklif etmiyor, bir keçi çaldığı için kuzeninin amcasının kardeşini affetmesini istemiyordu. Skylan ilk başta bu kadar büyük bir güce sahip olmaktan memnuniyet duymuşsa da karşılaştığı sayısız talep ve rica, belli belirsiz çıtlatma ve üstü kapalı tehdit iyice canını sıkar, başını ağrıtır olmuştu.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu Skylan.

“Baykuş Ana'yı görmeye geldim.”

“Baykuş Ana'yı tanıdığını bilmiyordum."

“Oh, evet,” dedi Wulfe kayıtsızca. “Orman perileri bana ondan bahsettiler. Şimdi ikimiz yakın dostuz.”

Skylan'ın kaşları çatıldı. Orman perileriyle konuşabildiğini söylediğinde Wulfe'a inanmıyordu. Skylan tabi ki orman perilerine inanmaktaydı. Tüm Vindrasiler gibi o da bir ağacı kesmeden önce koruyucusundan kendisini affetmesini diler, ıstırabını azaltmak için ona ikramlarda bulunurdu. Fakat

kendine saygısı olan hiç kimse orman perilerini görebildiğini ya da onlarla konuşabildiğini iddia etmezdi.

Skylan’m tekrar bu tartışmaya giremeyecek kadar çok derdi olduğundan meseleyi kapatmayı yeğledi.

“Baykuş Ana’nın beni görmek istediğini öğrendim.”

Wulfe kaşlarını kaldırdı. “Seni görmek mi istiyormuş?” Skylan oğlana şaşkın gözlerle baktı. “Yani istemediğini mi söylüyorsun?”

Wulfe dostunun kafasının bozuk olduğunu görebiliyordu, o yüzden ihtiyatlı davranarak dedi ki: “Belki.”

“Gam öyle söyledi.”

“Gam bugün buralara uğramadı. Baykuş Ana’yla başka bir zaman konuşmuş olabilir.”

Wulfe Skylan’ın suratının asıldığını görünce hemen ekledi: “Belki de yanılıyorumdur. Hemen gidip sorayım,” deyip Skylan’ın kendisini durdurmasına fırsat vermeden koşarak uzaklaştı. Bir yandan da, “Baykuş Ana!” diye bağırıyordu.

Gam ona yalan mı söylemişti? Öyle gözüküyordu. Skylan artık kimseye güvenemeyeceğini acı acı düşünürken çalıların arasından fırlayan Baykuş Ana ansızın karşısında belirdi.

“İşte buradasın,” dedi kadın. “Ben de seni bekliyordum.”

Baykuş Ana gerisingeri dönüp evine çıkan patikada ilerlemeye başladı. Arkasına bakmadı; anlaşılan Skylan’ın peşinden geleceğini farz etmişti.

“Garn’a beni görmek istediğini söyledin mi?” diye sordu Skylan.

‘'Söyledim mi?” dedi Baykuş Ana başını çevirmeden.

“Söylemedin mi?”

Baykuş Ana o kadar ani durdu ki ona çarpmamak için Skylan’ın biraz ayak dansı yapması gerekti. “Fark eder mi?”

Skylan fark ettiği kanaatindeyse de bu tuhaf kocakarı ile görüşmesini uzatmak istemiyordu.

"Benden ne istiyorsun?”

“Seninle bir pazarlık yaptık,” dedi kadın boğum boğum parmağıyla Skylan’ın göğsünü dürterek. “Seni iyileştirdiğim günü hatırlıyor musun? Ne istersem yapacağını söylemiştin.”

“Hatırlıyorum,” dedi Skylan sabırsızca. “Ama ben artık Şefler Şefiyim. Pek çok sorumluluğum var. Vindrasiler savaşa gidiyorlar.”

“Vindrasiler belalarını bulmaya gidiyorlar,” dedi kadın iğneleyici bir ifadeyle.

Kadının köhne evini çevreleyen küçük açıklığa varmışlardı. Baykuş Ana bir tabureyi işaret etti. “Otur.”

“Ne demek istiyorsun? Vindrasiler belalarını bulmaya gidiyorlar da ne demek?” diye soran Skylan ayakta kaldı.

“Wulfe, sandalyemi kap getir,” dedi Baykuş Ana.

Oğlan eve daldı. Geri döndüğünde neredeyse kendisi kadar büyük bir sandalye taşıyordu. Sandalye kalın kol ve bacaklara, sihirli yaratık oymalarıyla süslü bir arkalığa sahip olmasına rağmen Wulfe onu tüy kadar hafifmişçesine başının üstünde tutmaktaydı. Çocuk sandalyeyi taburenin karşısına bıraktı. Aralarında bir ağaç kütüğünden arta kalmış kök kısmı duruyordu.

Baykuş Ana sandalyesine bir güzel kuruldu. “Wulfe, git tahta ve kemikleri getir.”

Wulfe eve bir yolculuk daha yaptı. Bir oyun tahtası ve kese ile geri döndü. Tahtayı kütüğün üstüne koyup taşları da tahtaya boca etti. Skylan’m nefesi kesildi, ensesindeki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu. Oyun tahtasına bakarken göğsünü .soğuk bir ter tabakası kapladı. Nihayet bakışlarını tahtadan Baykuş Ana’ya çevirdi.

“Seninle ejderkemiği oynarız diye düşündüm,” dedi kadın hınzır bir tebessümle.

“Saçmalıklara ayıracak vaktim yok,” dedi Skylan titreyen bir sesle. “Senin için odun keser, su taşır, çatım aktarır ya da başka işlere koşarım, ama bu oyunu oynamam.”

Baykuş Ana kulak tırmalayıcı bir ezgi mırıldanmaya başladı. Parmağıyla Skylan’ın bacağını gösterince delikanlının baldırındaki bir kasa kramp girdi. Acı o kadar şiddetli ve keskindi ki dizi büküldü, düşmesine ramak kaldı. Skylan krampı geçirmeye çalışarak bacağını ovdu.

“Domuz seni orandan yaralamıştı, değil mi?” deyip kıkırdayan Baykuş Ana mırıldanmayı kesti. “Seninle bir anlaşma yaptık. Ben bu oyunu çok severim ama kimse benimle oynamaz.”

Skylan ona dik dik baktıysa da başka seçeneği bulunmadığını biliyordu. Oyun tahtasının bulunduğu yere kadar topalladı ve yüzünü ekşiterek tabureye oturdu. Kor gibi bir bıçak saplanmışçasına yanan bacağını ovmayı sürdürdü.

“İlk ben oynayacağım,” dedi delikanlı.

“Buyur,” dedi Baykuş Ana. “Benim için fark etmez. Ne de olsa ben senin ölü karın değilim.”

Şaşıran Skylan’ın beti benzi attı, yaşlı kadına bakakaldı. Ardından Wulfe'u öfkeyle süzdü. Yüzü kızaran oğlan ormana doğru koştu. Skylan açıklama ihtiyacı hisseni.

“Çocuk sana ne yalanlar söyledi bilmiyorum. İşin doğrusu şu ki hayalet gemideyken kâbuslar görüyordum.”

Baykuş Ana kemikleri ayırmakla meşguldü. “Wulfe draug-ru gördüğünü söylüyor.”

“Ona bakarsan orman perileriyle konuştuğunu da söylüyor.”

Kadın kendi kemiklerini önüne dizdi. “Zaten herkes konuşmuyor mu?”

Skylan ona sert bir bakış attı. “Yalnızca bir kâbustu,” diye homurdandı.

Alışkanlık gereği beş ejderkemiğini birden alıp yuvarlamaya davrandı.

Baykuş Ana’nın eli onunkini kavradı.

“Niye bunu yapıyorsun?” diye bilmek istedi kadın.

“Neyi?” Skylan elinin aynı anda hem yandığını hem de donduğunu hisseder gibi oldu.

“Beş kemik yuvarlıyorsun. Sadece bir tane yuvarlaman lazım.”

Skylan elini kadından kurtardı. “Oyunun başka yerde öğrendiğim bir türü bu.”

“Draugrdan,” dedi Baykuş ana. Bakışları Skylan’ı adeta delip geçiyordu.

Kemikleri sıkıca tutan Skylan sivri köşelerin eline battığını hissetti. Gözlerini oyun tahtasına çevirerek karşılık vermekten kaçındı.

“Beş kemik,” dedi Baykuş Ana usulca. “Oyuna hep beş kemik birden yuvarlayarak mı başlıyor?”

Skylan cevap vermedi.

Baykuş Ana onu düşünceli gözlerle süzdü. “Ölüler bu dünyada boş yere yürümezler. Draugr ölümünün intikamını almak için sana gelmedi. Ejderkemiği oynamak için geldi. Hiç sebebini düşündün mü?”

“Sadece kâbus gördüm!” dedi Skylan. “Hiçbir şey düşünmedim.”

“Düşünmelisin. Draugr sana bir şey anlatmaya çalışıyor.”

“Öyleyse niçin doğru düzgün söylemiyor?” diye öfkeyle haykırdı Skylan.

Kemikleri yere atıp kararsızca doğruldu. Önce çekip gitmeyi düşündü, sonra geri oturdu. Ellerini saçında gezdirip yüzünde biriken teri sildi ve hararetle konuştu.

“Dünyada yürüyor, ejderkemiği oynuyor, kılıçları ateşe veriyor ve ambar kapaklarını örtüyor. Bu oyunu beni her gece yenecek kadar iyi oynuyor. Niye bana işkence ediyor? Niye benden ne istediğini söylemiyor?”

Skylan her sözcüğü sıkılı yumruğunu kütüğe vurarak vurguluyordu. Darbeleri o kadar şiddetliydi ki eli kanadı.

“Belki sana söyleyemiyor...”

Baykuş Ana biraz duraksadı, sonra da düşünceli bir edayla ekledi: “Veya belki de söylemesi yasak.”

Skylan eline batan bir kıymığı çıkardı. Yarasını emiyordu ki aklına bir fikir geldi. Bakışlarını Baykuş Ana’ya çevirdi. “Dra-ya’nm benden ne istediğini bulursam beni rahat bırakır mı?”

Baykuş Ana omuz silkti. “Draugra benzer bir halim var mı?” Ardından gülerek ekledi: “Sakın cevap verme!”

“İyi de draugrları biliyorsun,” dedi Skylan. Kadına yaklaşıp sesine yumuşak ve ikna edici bir ton verdi. “Yaşlı ve bilgesin, Baykuş Ana. Sence draugr neyin peşinde?”

“Tatlı sözlerini genç ve güzel kızlara sakla, Skylan Ivorson," dedi Baykuş Ana sırıtarak. “Benim sirkemi tatlandıramazsın.” Kadın ayağa kalkıp eteklerini salladı. “Şimdi git ve beni yalnız bırak. Seninle oyun oynamaktan daha mühim işlerim var. Gitmeden evvel sandalyemi de içeri götür. İçerisi demişken aklıma geldi, çatımın akan bir yerinin onarılması gerekiyor...”

Skylan Baykuş Ana’nın verdiği işleri (biri bittikçe kadının aklına bir yenisi geliyordu) bitirdiğinde güneş batmaktaydı. Ağaçlar köye giden yola uzun gölgeler düşürüyordu. Skylan nereye gittiğine bakmaksızın başını eğmiş yürüyor, draugru ve her gece oynadıkları ejderkemiğini düşünüyordu.

“Skylan,” dedi çıkıp yanına gelen Gam. “Senden özür...” “Baykuş Ana’dan geliyorum,” dedi Skylan.

“Biliyorum.” Garn’ın yüzü kızardı. “Üzgün...”

“Beş sayısını duyduğunda akima ne geliyor?" diye beklenmedik bir soru sordu Skylan.

“Beş mi?” diye tekrarladı şaşıran Garn.

“Beş sayısı,” dedi yine Skylan.

“Herkesin el ve ayaklarında beşer parmak vardır,” dedi Garn.

Skylan bunu düşünüp başını iki yana salladı. “Sayının ej-derkemiği oyunuyla bir ilgisi var.”

Garn kafa yordu. “Beş Vektia Ejderhası mevcut.”

“Beş Ejderha,” diye tekrarladı Skylan. “Daha başka?”

“Beş sayısıyla mı ilgili? Hayır, aklıma gelmiyor.”

“Beş Ejderha. Peki bu doğruysa bana onlar hakkında ne anlatmaya çalışıyor?” diye kaşlarını çatarak mırıldandrSkylan. “Kim çalışıyor? Baykuş Ana mı?” diye sordu Garn.

“Baykuş Ana mı? Ona ne olmuş?” Skylan dostuna baktı.

“Oh, ne demek istediğini anladım. Hayır, Baykuş Ana değil. Boşver. Önemi yok.”

“Skylan, seninle konuşmak istediğim bir şey var. Önemli bir şey.”

“Evet, nedir?” diye sordu Skylan. Halen Beş Ejderhayı düşündüğünden kafası dalgındı.

“Savaşa giderken beni burada bırakmanı istiyorum. Norga-ard ve geride kalanlarla beraber köyü korumak...”

Dostuna bakakalan Skylan kulaklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Sonra kahkahalara boğuldu.

“Benimle dalga geçiyorsun.” Skylan dostunun omzunu sıvazladı. “Bu bir şaka. Beni kandırmayı başardın da. Sahiden ciddi olduğunu sandım. Şimdi benim seninle konuşmam gerekiyor, üstelik de bu ciddi bir mesele. Aylaen’i Kemik Rahibesi olmaya ikna etmek için çalışıyorum. Her zamanki gibi inatçılık ediyor. Düşünüyorum da sen onunla konuşup...”

“Skylan, şaka yapmıyorum,” dedi Garn usulca. “Ben bu savaşı desteklemiyorum. Bir parçası olmak istemiyorum.”

“Anladığımı sanmıyorum,” dedi Skylan tehlikeli bir ses tonuyla.

“Bence anlıyorsun,” dedi Garn büyük bir ciddiyetle. “İkimiz de Ejderha Adaları’ndaki devler hakkında anlattığın hikâyenin yalan olduğunu biliyoruz. Halk savaşa gitmeye hevesli olduğu için sana inanıyor. Ben inanmıyorum ve bunun bir parçası olmak istemiyorum. Köyü korumak için adam gerekecek. Burada kalırsam sana daha çok faydam dokunur.” “Babam gibi yaşlı adamlar geride kalıp köyü koruyabilirler,” diye öfkeyle konuşan Skylan yalan söylediğine dair suçlamayı yoksaydı. İnkar edebilirdi, hattâ belki de inkar *etmeliydi*., ama madem ki Garn yalan söylediğini biliyordu ne demeye uğraşacaktı ki? “Genç ve güçlü adamlar benimle omuz omuza kalkan duvarında dururlar! Yoksa korkağın tekidirler!”

Duydukları karşısında Garn’ın beti benzi attıysa da yüz ifadesinden geri adım atmayacağı anlaşılıyordu.

“Dostum,” dedi Skylan sesini yumuşatarak, “gelmen gerek. Benim için değil kendin için. İnsanlar korktuğunu söyleyecekler.”

“Bırak ne isterlerse desinler,” diye karşılık verdi Garn, fakat Skylan dostunun huzırsuzlandığını görebiliyordu.

“Bir şey daha var,” diye Garn’ın zırhında bir çatlak bulan Skylan devam etti. “Açık konuşuyorum çünkü sen ben karde-şimsin ve sana yardım etmek istiyorum. Sen yetimsin, Garn. Yıllarca babamın inayetinde yaşadın. Norgaard seni oğlu gibi seviyor. Ben seni kardeşim gibi seviyorum. Ama elde avuçta hiçbir şeyin yok -gümüş, mal mülk, sığır. Günün birinde evlenmek istediğinde hiçbir baba senin gibi beş parasız bir piçi kızına layık görmeyecek.”

Skylan sözlerini sırıtarak yumuşatmaya çalıştıysa da Garn'ın rengi iyice solmuştu.

“Benimle birlikte bu yolculuğa çık, Garn,” dedi Skylan. “Bir servet kazanacaksın! Ogrelerin ülkesi çok zengin, dostum! Eve gemilerimiz altın, gümüş ve mücevherlerle dolu olarak döneceğiz. Zengin bir adam olacaksın. Babalar kızlarını çırılçıplak önüne dizecekler. Savaşı desteklemediğine gelince, buna inanmıyorum. Mukaddes Vektan Boyunluğu’nu geri almamız gerektiğini biliyorsun. Onu ogrelerde bırakamayız. Sence bu doğru mu?”

“Evet,” dedi Garn.

Skylan’ın kafasında ansızın bir şimşek çaktı. “Geride kalmak istemenin bir sebebi daha var. Bana söylemek istemediğin bir şey.”

Garn dudaklarını yalayıp boğuk bir sesle dedi ki: “Bunu senden saklamak istemedim ama...”

“Babam!” diye lafa daldı Skylan. “Şimdi anladım. Norga-ard’a yardım etmek için köyde kalmak istiyorsun.”

Konuşamayan Garn dostuna bön bön bakmakla yetindi. Skylan başını iki yana salladı. “Bu hiç iyi olmaz, dostum. Babam kafandan geçenlerden şüphelenirse ikimize de çok kızar. O gururlu bir adam. Bunu sen de biliyorsun.”

“Hiç böyle düşünmemiştim,” diye itiraf eden Garn iç geçirdi. “Haklısın.”

“Öyleyse benimle geleceksin,” dedi Skylan. “Kalkan duvarında yanımda duracaksın. Yapacağın kahramanlıklardan o kadar çok gümüş bileklik kazanacaksın ki kolunu kaldıramaz olacaksın.”

“Geleceğim,” dedi Garn silik bir tebessümle. “Kalkan duvarında yanında duracağım.”

İki adam kardeş gibi birbirlerine sarıldılar.

“Dostum,” dedi Skylan usulca, “bir şeyi bilmeni istiyoaım. Draya’nın hayatını kurtarmaya çalıştım. Sahiden de çok uğraştım! Ama ona ulaşamadım. Bana vurdular da vurdular. Kanı...” Skylan devam etmekte zorlandı. Titrek bir nefes alıp hararetle dedi ki: “Hayatımı feda ederek onu kurtarabilecek olsam yapardım, Garn. Torval adına yemin ederim!”

Skylan’ın eli kolyesine gitti. “Yemin ederim!”

“Sana inanıyorum, Skylan,” dedi Garn.

“İyi,” diyen Skylan bu ani çıkışından utanmıştı. Eliyle gözlerini ve burnunu silerken sessiz kalmış olmayı diliyordu. “İyi. Şimdi git de Aylaen’le benim için konuş.”

“Peki,” dedi Garn uzun, ağır bir of çekerek. “Zaten ben de öyle yapacaktım.”

Kai Celsesi birkaç gün sürdü. Kemik Rahibeleri ile yamakları kendilerini Koca Salon’a kapatarak Vindrasi ulusunun karşı karşıya olduğu pek çok sorunu konuştular. Bu gizli bir süreçti; Kemik Rahibelerinin tartışmalarını açıklamaları yasaktı. Yine de merak içindeki kanlar kocalarıyla konuştular, sevgililer sevgililerinin kulaklarına fısıldadılar ve Heudjıın Klanı’nın

neredeyse tüm mensuplan bir şeyler duyma ümidiyle Salon’un önünden geçecek bir bahane buldular.

Skylan geleneğe uyarak Rahibelere* zarar vermeye ya da onları etkilemeye yönelik girişimleri engellemek üzere savaşçılara kapıları korumalarını emretti. Bu muhafız bekletme âdeti aslen ulu Şefler Şefi Grıımvald Liefson’ıın zamanında düzenlenen bir Kai Celsesi’nin felaketle sonuçlanmasından doğmuştu. Laerad adıyla bilinen bir klan, Şefin onlara sığır çalmalarından dolayı verdiği ağır cezaya kızmıştı. Misilleme olarak Kai Celsesi’ni basıp Grimvvald’un karısı Kai Rahibesi’ni kaçırmışlardı. Laeradlar kadını geri vermeleri karşılığında cezanın kaldırılmasını istemişlerdi.

Karısının kaçırıldığını duyan Grimwald küplere binmişti. Pazarlık yapmayı reddederek Laerad’a savaş açmıştı. İki klan karşılıkla birer kalkan duvarı kurmuştu. Grimwald tam hücum

emri verecekti ki Laeıadların karısını ön saflara koymuş olduklarını dehşet içinde görmüştü. Grimwalcl büyük bir ikileme düşmüştü. Saldırırsa ilk can verenlerden biri de karısı olurdu. Geri çekilirse Laerad Klanı zaferini ilan eder ve Grimwald güçsüz görünürdü. Diğer Klan Şefleri otoritesine meydan okurlardı. Kimse hükümlerine kulak aşmazdı.

Kai Rahibesi kocasının korkunç bir seçimle yüzleştiğinin farkındaydı. Seçimi onun yerine yaptı. Yanındaki savaşçının kılıcını kaptığı gibi silahı kendi karnına sapladı. Biçare kocasının gözleri önünde can verdi.

Laerad Klanı’nın sevgili karısının ölümünün bedelini ödeyeceğine Torval üzerine yemin eden Grimvvald ile savaşçıları öyle bir hışımla saldırdılar ki Leradlar topyekiin ortadan kaldırıldılar. O zamandan beri Şefler Kai Celsesi toplandığında kapının önünde muhafız, bekletir oldular.

Skylan’ın seçtiği savaşçılar kendi klanının mensuplarıydılar. Bunların arasında Bjorn ile kardeşi Erdmun da vardı. Skylan bu seçimi Kadere hürmet göstermek için yaptığını söylemişti. Aslında savaşçıların kapıya sırtları dönük olarak durmaları ve bu sayede konuşmalara kulak misafiri olabilmeleri gerçeği tıpkı önceki Şeflerinkinde olduğu gibi Skylan’m da tercihinde rol oynamıştı.

Salon’a bir kez girdikten sonra Celse sona erene dek Rahi-beler’in dışarı çıkmaları yasaktı. Bu da kimi zaman günlerce Salon’da yiyip içmeleri ve uyumaları anlamına geliyordu.

Fria’nm önderliğindeki yaşlıca kadınlar Kai Celsesi’nin sakin bir atmosferde geçmesi için uğraştılar. Bunun mümkün olmayacağı anlaşıldı. Skylan toprak kaymasında yuvarlanan kayalar gibi başlarına peşisıia gelen felaketler serisi yüzünden Kaderin kargaşa içinde olduklarını Bjorn’dan öğrendi. Bu felaketlerin arasında mukaddes boyunluğun ogrelerin eline geçmesi, Yaşam Tanrıçası Desiria’nm ölümü ve buna bağlı olarak Rahibeler’in hasta ve yaralıları iyileştirme kabiliyetlerini yitirmeleri, Güneş Tanrıçası’nın sonu gelmez hiddeti, kuruyan ekinler, herkesçe sevilip sayılan Draya’nın vefatı ve de Ejderha Adaları’nın üzerindeki lanet de vardı.

Üzüntüden kahrolarak en yakın dostunun ölümünün yasını tutan Fria öfkeyi yatıştırmada ve biriken korkuları hafifletmede yetersiz kaldı. Dedikodular havada uçuştu. Bazı Rahibeler tüm tanrıların öldüklerine ve Vindrasilerin evrende yapayalnız kaldıklarına dair duyumlarını açıkladılar. Diğerleri öfkeyle bunun doğru olmadığını, tanrılarla irtibat halinde olduklarını ve halen tanrıçanın adını anarak şifa verebildiklerini belirttiler. Çok az kimse onlara inandı. Kadınlar birbirlerine bağırıp çağırdılar. Fria düzeni sağlamaya çalıştıysa da kimse ona aldırış etmedi.

Bu kriz anında öne çıkıp dizginleri eline alan kişi Treia oldu. Soğuk, yansız sesi havlaşan köpeklerin üzerine dökülen bir kova dolusu buz gibi su etkisi gösterdi. Köpekler birbirlerini dikkatle süzmeye ve ara sıra diş göstermeye devam ettilerse de tartışmalar bir anda kesildi.

Fria iyileştirme güçleri olduğunu iddia eden Rahibeler’in bunu ispatlamalarını istedi. Treia böyle bir imtihanın ayrılık ateşlerini beslemekten başka hiçbir işe yaramayacağını haklı olarak belirtti. Kailerin geçmişi geçmişte bırakıp o günün endişe verici olaylarıyla ilgilenmelerini önerdi. Kailer yeni bir Kai Rahibesi seçmeliydiler.

Kapıda bekleyen Bjorn neler konuşulduğunu duyabildi. Vazifesini kardeşine devredip Vindraholm şehrindeki Şefin evinde yaşayan Skylan’a rapor vermeye gitti. Aslında Kai Celsesi sona erene dek Skylan’ın o eve gitme niyeti yoktu, fakat Aylaen ansızın çıkıp gelerek ve boynu bükük vaziyette fikrini değiştirdiğini söyleyerek onu şaşırtmıştı. Delikanlının istediği gibi Treia ile beraber Kai Celsesi’ne katılacaktı.

Bu habere çok sevinen Skylan onu ikna ettiği için Garn’a teşekkür etti. Gam olayda parmağının olmadığına yemin etti.

Gam doğruyu söylüyordu. Skylan ile beraber savaşa gideceğini açıkladığında Aylaen öfkeden deliye dönmüştü. Skylan’a kafa tutmadığı

için sevgilisine korkak demiş, sonra da onunla konuşmayı reddederek kaçıp gitmişti. Gam kızın Kai Celsesi’ne katılma konusunda niçin aniden fikir değiştirdiğini bilmese de durumdan hoşlanmamıştı. Genç kızla konuşmayı umarak Skylan ile beraber Vindraholm’a gelmiş, fakat Aylaen onunla karşılaşmaktan köşe bucak kaçmıştı. Şimdi de Tanrılar Koca Salonu’na kapanmış durumdaydı.

Björn eve vardığında Skylan ile Garn’ı birlikte bira içip savaş hazırlıkları yaparlarken buldu. Wulfe da yanlarındaydı. Çocuk akşamüstü esintisini alsın diye aralık bırakılmış kapının yanında bağdaş kurup oturmuştu. Skylan’ın ejderkemiği setindeki taşları üst üste dizerek devrilmeden ne kadar yükseğe çıkabileceğine bakıyordu. Kurduğu kule ne zaman yıkılıp taşlar etrafa dağılsa içten bir kahkaha atıyordu.

Skylan Wulfe’u ejderkemikleriyle oynarken görmeyi sevmiyordu. Görüntü ona her akşam kendisini oynamaya zorlayan draugru hatırlatmaktaydı. Skylan köyde Baykuş Ana ile yaptığı konuşmanın ardından draugra somlar sorarak kendisinden ne istediğini öğrenmeye çalışmış, fakat tüm çabaları boşa gitmişti. Draugr her oyuna beş ejderkemiği atarak başlıyordu. Ve hemen hemen her oyun draugrun Skylan’a ait tüm taşları toplamasıyla sona eriyordu.

Björn kapıdan girerken Wulfe’un kulesinin üzerinden atlamak zorunda kaldı. "Haberlerim var,” dedi genç adam.

Skylan ile Gam onu dinlemek için işlerine ara verdiler. Bjorn’un burnu havada tavırlarına bakılırsa vereceği haber çok önemliydi. Skylan ona oturmasını işaret etti. Garn da köpüklü bir içki boynuzu uzattı.

Björn kana kana içti. Güneş altında dikilmek yorucuydu. Tam hikâyesine başlayacaktı ki Skylan ona en önemli soruyu sordu.

“Kai Rahibesi seçtiler mi?”

Björn başını sağa sola sallayınca Skylan rahatlayarak iç geçirdi. Björn bunun ardından Draya bir halef belirlemediği için Railerin kendi aralarından aday çıkarmaları gerektiğini anlattı. Uzun tartışmaların ardından Railer iki isimde karar kılmışlardı: Draya’nın en yakın dostu Fria ile kendini aday göstererek herkesi şaşırtan Treia.

Bir tek Skylan buna şaşmadı. Treia’nm liderliği amaçladığını zaten tahmin etmişti. Yine de sebebini bir türlü çıkaramı-yordu.

“Treia beni hiç sevmez,” dedi Skylan. “Niye karım olmak istiyor ki?”

“İstemiyor,” dedi Wulfe.

Üç delikanlı dönüp çocuğa baktı. Bir araya geldikleri hemen hemen her zaman çocuğun yanlarında bulunmasına rağmen onun konuştuğuna ilk defa tanık oluyorlardı. Björn Wulfe’un efendisinin dizinin dibinden bir an bile olsun ayrılmadığını iddia ederek oğlana şaka yollu Skylan’ın eniği demeye başlamıştı.

“Herhalde bunu ırmak perisinden öğrenmişsindir,” dedi Skylan dostlarına göz kırparak.

Wulfe küçük kulesinin tepesine dördüncü bir kemik koydu. “Treia Kai Rahibesi olursa kuzenin Raegar sana bir şeyde meydan okuyacak. Adı da... şeydi..." Çocuk omuz silkti. “Unuttum.”

“Yok artık,” diyen Björn diğerleri gibi bu saçma fikre gülüp geçti. “Vurmana çağrısında bulunmak için Raegar’ın gösterebileceği bir sebep yok. Kimse onun meydan okuma hakkını tanımaz.”

Diğerleriyle beraber gülmesine rağmen Skylan’ın keyfi kaçmıştı. Raegar’ın kuzenine meydan okumak için bir sebebi vardı. Raegar Draya’nın ölümü lıakkmdaki gerçekleri biliyordu.

“Yine de düşünecek olursan kurnazca bir plan,” dedi Björn kahkahalar kesilince. “Treia Kai Rahibesi olursa Vutmana’nın galibini belirleyebilir.”

“Galibi yalnız Torval belirler,” dedi Skylan.

“Elbette haklısın.” Björn sinsi bir tebessüm etti. “Yine de Kai Rahibesi tanrıların kendi istediği yönde oy kullanmalarını sağlayabilir.”

“Öyle demek istemediğinden eminim, dostum,” dedi Garn usulca.

Ansızın Björn ağzından çıkanları fark etti. Genç adamın eli ayağı birbirine dolandı.

“Skylan, Garn doğru söylüyor. Ben onu kastetmiş...” diye konuştu.

“Kastetmediğini biliyorum,” diye kestirip atan Skylan mevzuu değiştirdi. “Railerin kararı ne oklu? Treia Kai Rahibesi olacak mı?”

Björn başını olumsuz anlamda salladı. “Kailer ikiye bölünmüş dürümdalar. Bazıları Fria’nın Kai Rahibesi olmasını istiyor. Bazıları da Treia’nın. Ayrıca ikisini de istemeyenler var.”

“Peki şimdi ne olacak?” diye sordu Skylan.

“Kader tanrdardan bir alamet bekleyecekler.”

“Nedir bu alamet?”

Björn yine kafa salladı. “Kimse bilmiyor. Draya’da alamet gökten kayan bir yıldızdı. Draya’dan öncekinde ise alamet Torval ayı yutunca geldi.”

“Alamet ne zaman verilecek?”

“Herhalde tannlann canı ne zaman isterse. Alamet geldikten sonra Kaderin tekrar toplanıp onun sahiden bir alamet olup olmadığına ve taşıdığı manaya karar vermeleri gerekecek.”

Skylan biraz daha rahat nefes alır oldu. Pat diye hiçbir şey olmayacaktı.

“Bu esnada Fria Vindraholm’da kalarak halk ile ilgilenecek ve Treia’da bizimle sefere çıkacak,” diye açıkladı Björn.

Daracık gemide Treia ile beraber yaşamayı, onun o kısık gözlerini her daim üzerinde hissetmeyi düşünen Skylan içinden koca bir of çekti. Raegar da gemide olacaktı. Eh, neyse, Norgaard’ın da her zaman dediği gibi dostlarını yakın, düşmanlarını daha da yakın tut.

Wulfe kemikleri toplayıp kaldırdı ve biraz kestirmek için bir köşeye kıvrıldı. Skylan boynuzları tekrar birayla doldurdu. Kendi boynuzunu dudaklarını götürürken Bjorn’ıın huzursuz göründüğü fark etti. Genç adam birasını elinde tutuyor, fakat içmeye yanaşmıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Skylan. “Niye içmiyorsun?”

“Kai Celsesi’nde bir şey daha oldu,” dedi Björn. Konuşurken Skylan’a bakmıyordu. “Aylaen ile ilgili.”

“Biliyorum,” dedi Skylan. “Kemik Rahibesi olmak istediğini...”

“Beni dinle, Skylan,” dedi Björn. “Kailer reddettiler. Ayla-en’in yaşının geçmiş olduğunu söylediler. Önce yamak olması gerekiyormuş ki o bile yıllar sürermiş.”

“Bunu yapamazlar!” diyen Skylan ayağa fırladı. “Onları zorlayacağım...”

“Dur, Skylan!” diye atıldı Bjorn. “Aylaen onlara yamaklık yapmadan da Kemik Rahibesi olmanın bir yolu bulunduğunu söyledi. Bunun için tarihi bir örnek verdi.”

Bjorn bu noktada birasından bir yudum almak için duraksadı. Alkole ihtiyaç duyar gibi bir hali vardı.

Skylan kulak kesilmiş bekliyordu. “Eee, sonra?”

“Onlara Kız-Oğlan Griselda’dan bahsetti.”

Skylan’ın ağzı bir karış açık kaldı. Bjorn’a hayret dolu gözlerle baktı.

“Ciddi olamazsın."

“İnan bana, istesem de böyle bir şey uyduramam,” dedi Bjorn.

Skylan suçlayıcı bakışlarını Garn’a çevirdi. “Bundan haberin var mıydı?”

Garn başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yoktu!” O da Skylan kadar derinden sarsılmış gözüküyordu.

“Peki ya Treia?” diye sordu Skylan. “O böyle bir şeyi tasvip etmez.”

“Treia ettiğini söyledi. Kız kardeşini kararında destekliyor-muş. Rahibeler meseleyi aralarında konuştular ve sonunda hepsi hemfikir oldu,” dedi Bjorn. “Aylaen kız-oğlan olup bizimle beraber savaşa gidecek.”

“Hayır gitmeyecek,” dedi Skylan. “Yasaklıyorum.” “Yasaklayabileceğim sanmam,” dedi Bjorn. “Railerin öneriyi kabul etmelerini Aylaen’in onlara fikrin senden çıktığını söylemesi sağladı.”

Skylan Gam’ı da yanma alıp Aylaen'i aramaya çıktı. Beraber onunla konuştukları takdirde kızın aklını başına getirebileceklerini düşünüyorlardı. Salon’a vardıklarında Erdıııun’dan Kai Celsesi’nin sona erdiğini öğrendiler. Birkaç Kemik Rahibesi geride kalmış olsa da Treia aralarında değildi ve Aylaen’in ablasının yanında olacağı muhakkaktı. Rahibeler’den biri Trei-a ile Aylaen’in Vindraholm’da bulundukları sürece yatıya davet edildikleri Fria’nın evine gitmiş olabileceklerini söyledi. Skylan ile Gam eve gittiklerinde bu sefer de kız kardeşlerin *Venjekar* ile köylerine döneceklerini öğrendiler. Aceleyle sahile yöneldiler. Gel gör ki ejdergemisi çoktan denize açılmıştı.

Tekrar Skylan’ın evine gittiler. Björn kardeşinin yanına dönmek üzere oradan ayrılmıştı. Wulfe ara sıra el ve ayaklarını oynatarak bir köşeye kıvrılmış uyuyordu.

“Düşünüyordum da, Garn,” dedi Skylan, “belki Aylaen haklıdır. Kemik Rahibesi olabilmesinin tek yolu buysa kabul etmeli. Bizimle gelebilir."

“Yok artık daha neler,” dedi Gam bıkkınlıkla.

“Aylaen hem kılıç hem balta eğitimi aldı. Ogrelerle yapılan muharebede yanıbaşma bir mızrak bile düşmesine rağmen bir kez olsun iirkmedi.”

“Kalkan duvarında değildi, Skylan,” dedi Gam sert bir sesle. “Karnı deşilen, kafası patlayan adamların arasında yoktu.” “Ben ona göz kulak

olurum,” diye dostunu temin etti Skylan. “Onu Tıeia’yı koaıyacak savaşçıların arasına katarım. Ejder Kahg iki kadının da güvenliğini sağlar.”

“Yine de tehlikeden kaçamaz. Kemik Rahibeleri’nin sık sık öldürüldükleri olur,” dedi Gam.

“Onu koaıyacak ilave savaşçılar tahsis ederim...”

“...ki bu da kalkan duvarından adam eksileceği anlamına gelir ve herkesin hayatı tehlikeye girer. Uçkur sevdan yüzünden tüm görevi mahvedeceksin!”

Garn’ın rengi soluktu; gözleri çakmak çakmaktı. “Bu saçma sapan oyunun Aylaen’in canına mal olacak.”

Gam hışımla dışarı çıkıp Skylan'ın kapısını öyle seıt çarptı ki tahta pervaz çatladı.

Skylan bezgin bir vaziyette sandalyesine oturdu. Pek çok şeyle suçlanabilirdi, fakat bu onlardan biri değildi. Kız-Oğlan Griselda’nın öyküsünden Aylaen’e yalnızca biraz bahsetmişti. Aylaen’in ünlü kadın savaşçıyı taklit edeceğini hiç düşünmemişti.

Skylan ertesi sabah *Venjekaı**ı savaşa hazırlamak için küçük bir tekneyle Luda’ya doğru yola çıktı. Svegund ile Martegnan klanlarına ait iki ejdergemisi iki gün içinde onlarla Luda’da buluşacaktı. Skylan halici aşarken yaptığı kısa yolculukta Garn’ın dediklerini uzun uzadıya düşündü. Eve varınca Aylaen hak-kındaki meseleyi Norgaaıd ile tartışmaya kadar vardırdı. Yaşlı Şef Gam a tamamıyla katılmasının yanı sıra bir de kendi itirazını ekledi. Savaşçılardan hiçbiri bir kadınla omuz omuza dövüşmeyi istemezdi.

Yine de bu Aylaen’in Kemik Rahibesi ve dolayısıyla Skylan’ın karısı olmasının tek yoluydu.

Sefere çıkmadan bir gece önce bile ne yapacağına karar verebilmiş değildi. Yatağında uyanık halde yatarak draugrun ejderkemiği oynamaya gelmesini tedirginlikle bekliyordu. Fakat kadın ortaya çıkmadı ve Skylan bir süre sonra bitkin bir halde uykuya daldı.

Bir çarpışmanın içindeydi, ama kalkan duvarında değil. Savaşçıları cenk meydanının dört bir köşesine dağılmıştı. Kimi dövüşüyor, kimi kaçıyor, kimi ise dehşetten kılını kıpırdatamı-yordu. Skylan bir gruptan ötekine koşarak yüzünü gizleyen düşmana karşı koymaları için adamlarını teşvik

ediyordu. Garn sağında, Aylaen de solundaydı. Skylan adamlarından dövüşmelerini isterken bir yandan da genç kıza gemiye dönmesini buyurmaktaydı. Aylaen ona kulak asmıyordu. Sonra düşman tepelerine bindi ve Garn ile Aylaen canlarını kurtarmak için dövüşe tutuştular.

Skylan’m gözüne bir metalin parıltısı çarptı ve dönüp baktığında yüzü olmayan düşmanın Garn’m sırtına bir mızrak hedeflediğini gördü. Skylan dostunu uyarmak için bağırdı, fakat o sırada iki düşmanla birden kapışmakta olan Garn onu duymadı. Skylan kılıcını kaldırıp mızraklıya doğru koşmaya başlamıştı ki bir çığlık duydu. Sesin geldiği yöne bakınca Aylaen’in bir kan birikintisinde kayıp düşmüş olduğunu gördü. Düşman kızın tepesinde bitti. Aylaen kalkmaya çabaladı. Skylan ona zamanında yetişeıııeyecekti. Balta hızla indi...

Skylan kan ter içinde ve soluk soluğa uyandı. Duyduğu dehşet çok tazeydi ve kâbus gördüğünü anlaması biraz zaman aldı. Kıyafetlerini alelacele üstüne geçirip eline bir meşale aldı ve Aylaen’le konuşmak için dışarı çıktı.

Treia’nın evine vardı. Sigurd üvey kızının kız-oğlan ayininden geçeceğini öğrendiğinde küplere binmişti. Aylaen’in hayatını o kadar çekilmez kılmıştı ki kız Treia’nm yanına taşınmıştı. Skylan evi karanlık halde buldu. Kardeşler uzun zamandır uyuyor olmalıydılar.

Skylan yumruğuyla kapıya vurup Aylaen’e seslendi.

Kapı azıcık aralandı.

“Kim o?” diye elini meşale ışığına siper ederek sordu Treia.

“Kim olduğunu biliyorsun!” dedi Skylan. “Aylaen’le konuşmak istiyorum.”

“Olmaz,” dedi Treia. “Ayin için arınıyor. Kimseyle konuşup görüşemez.”

“Benimle konuşacak!” diyen Skylan kapıya yüklenmeye hazırlandı.

Treia girişi bedeniyle kapattı. “Tanrılar bunu yasaklıyorlar.”

“Çekil yolumdan,” dedi Skylan öfkeyle, “yoksa Torval adına yemin ederim ki seni yıkıp geçerim!”

Treia’mn dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı. “Çok geç kaldın,” dedi kadın. “Bak da gör.”

Kadın ayaklarını işaret etti.

Skylan bakışlarını Treia'nın yüzünden ayırmadı. "Sana inanmıyorum. Bırak da gireyim."

Kendisine inanılıp inanılınamasma aldırış etmeyen Treia omuz silkti. "Çok geç kaldın," diye tekrarladı.

Skylan işaret edilen yere yavaşça ve gönülsüzce baktı. İlk başta hiçbir şey göremedi, sonra gözüne yerde bir yığın halinde duran güzel, gür, alev kızılı saçlar çarpınca allak bullak oldu.

"Şafak vakti gemide görüşürüz," dedi Treia ve kapıyı Skylan'ın yüzüne kapadı.

Skylan kapıyı kırmayı aklından geçirdi; peki ya sonra ne yapacaktı? Parlak buklelerden birini alıp parmaklarıyla okşadı.

Bukleyi yere attı ve ağır adımlarla evine yollandı.

Skylan o gece ormanda dolaşan tek insan değildi. Baykuş Ana'yı ziyaret eden Wulfe ona Kai Celsesi sırasında ve sonrasında olup biten her şeyi anlatıyordu. Konuşurlarken bir yandan da iş yapıyorlardı. Wulfe taş bir kasede yaprak eziyordu. Oğlan bir demet lavantayı bağlayıp kuruması için tavana asarken yemek kazanından yükselen kokuları iştahla içine çekmekteydi.

Baykuş Ana fazla konuşmasa da Wulfe kadının kendisini dinlediğini biliyordu. Baykuş Ana arada bir kıkırdayıp kafalarını eşek arısı yuvalarına sokan veya kendi yarattıkları bataklığa saplanan insanlardan bahsediyordu.

Wulfe söyleyecek bir şeyi kalmayana dek konuştu. Sonra da Wyvern'i kızdırarak biraz vakit öldürdü. Baykuş Ana çocuğu azarladıktan sonra onu bir kap yemekle besledi ve yerde yatmayı dert etmeyecekse geceyi evinde geçirebileceğini söyledi.

Oğlan ona teşekkür edip gitmesi gerektiğini belirtti. Tor-gunlar eıtesi gün sefere çıkacaklardı ve Wulfe da onlarla beraber gitmeyi planlıyordu.

Baykuş Ana onu uzun uzun süzdü. "Skylan'm seni yanına alacak olmasına şaşırdım."

"Öyle bir niyeti yok," dedi Wulfe sakin bir edayla. "Savaşa gittiğinde sende kalacağımı sanıyor. Beni geri göndermek için çok geç kalana dek gemide saklanacağım."

"Savaşçıların yanlarında baltalar, kılıçlar ve mızraklar olacak," dedi Baykuş Ana. "Gemi leş gibi demir kokacak."

“Biliyorum,” dedi Wulfe ürpererek. “Gitmek istemiyorum ama mecburum. Uzun uzun düşündüm ve Skylan’ın benim kaderim olduğuna karar verdim.”

Baykuş ana sırıttı. “Kaderin mi? Nasıl bir iblis sana bu kadar haksız bir ceza verebilir ki?”

“Ortada iblis falan yok!” diye içerlemişçesine itiraz etti Wulfe. “Skylan’ın hayatını kurtardım. Yazgısı sorumluluğum altında.”

“Sen önce kendine mukayyet ol,” dedi Baykuş Ana. İşine ara verip çocuğu kurnaz gözlerle süzdü. “Ve derslerimizi unutma.”

Wulfe ciddiyetle kafa salladı. “Dönüşte sana bir hediye getireceğim, Baykuş Ana. Ne istersin? Bir kese yakut yeter mi?” “Kendini getir yeter,” diye huysuzca konuştu kadın. “Bir de o ahmak Skylan’ı. Günün birinde bir işe yarayacağı tutabilir.” Kadın bir kahkaha attı. “Kaderiymiş!”

Baykuş Ana Wulfe’u kapıya kadar geçirdi. Çocuğu alnından öperek ona annesini hatırlattı. Ardından ellerini Wulfe’un omuzlarına koyup gözlerinin içine baktı.

“Druidlerin niyeti iyiydi, Wulfe, ama yanılıyorlardı. Sahip olduğun güçler birer nimet, külfet değil. Onları kullan. Onları iyi kullan. Onları idareli kullan ama mutlaka kullan. Sakın korkma. Beni anladın mı?”

Wulfe kadını faltaşı gibi açık gözlerle dinledi. Anladığından emin değilse de yaşlı kadını incitmek istemediği için başını hafifçe aşağı yukarı salladı, sonra da hızlı adımlarla geceye karıştı.

Wulfe karanlıkta tek başına bulunmaktan hoşlanıyordu. Zaten karanlıktan hiç korkmazdı, belki de karanlık onun için o kadar ela karanlık olmadığından. Ay ve yıldızların ışıltısı ağaçlardan, çimenlerden, çiçeklerden ve hayvanlardan yayılan yumuşak fer ile birleşerek önünü aydınlatıyordu. Babası ve babasının ailesi geceleri kurttan insana dönüşürlerdi. Ve yine geceleri fey annesi tüm o göz alıcı ihtişamıyla karanlıkta dans ederek oğluna ninniler söylerdi.

Wulfe ormanda yürürken orman perilerinin ağaçlarındaki oyuklarında uyuduklarını görüp onlara sessiz bir veda etti. Düz bir taşı yastık yapmış, çıplak vücudunun üzerinden sular akarak deresinde uyuyan ırmak perisine de hoşçakal dedi. Kız uykusunda mırıldanarak uzun uzun gerindi. Oğlan rastladığı bir kurt sürüsüyle kibarca konuşmaya kalktı, fakat aç hayvanların ona ayıracak vakitleri yoktu.

Wulfe Treia’nın evine çıkan yola saptı. Kadın bu saatlerde uyuyor olmalıydı, fakat Wulfe gözünü sürekli onun üzerinde tutuyordu. Sessizce kapıya yanaştı ve kulağını dayayıp dinledi. Hiçbir şey duymayınca yürüyüp gidecek oldu. Tam o sırada bir şey üzerine atladı, bir el kolunu tuttu ve bir diğeri de ağzını kapatıp onu çalıların arasına sürükledi.

“Wulfe! Of, kahretsin, ısırmayı kes! Ben Gam. Sessiz ol. Sana zarar vermeyeceğim. Seni bu gece buralarda dolanırken bulabileceğimi düşünmüştüm. Daha önce de Treia’nın evini gözetlediğini gördüm. Burada ne arıyorsun?”

Tir tir titreyen Wulfe cevap vermeksizin delikanlıya baktı. Gam onu bıraktığı anda kaçıp gitmeye hazır haldeydi.

“Neyse, önemi yok,” dedi Garn iç çekerek. “İşin aslı senden bir şey isteyecektim.”

Wulfe yorumda bulunmaksızın bekledi.

“Aylaen’i görmem lazım, ama Treia kimseyi içeri bırakmıyor,” diye devam etti Gam. “Skylan’ı az önce gönderdi. Trei-a’yı uyandırmadan içeri sızabileceğini ve Aylaen’e onunla konuşmam gerektiğini söyleyebileceğini düşündüm."

“Bunu yapabilirim,” dedi Wulfe ihtiyatla.

“Peki yapacak mısın?” diye umutla sordu Garn.

Wulfe biraz düşünüp kafa salladı. Garn ile beraber sessizce bekledi, ta ki Garn Treia’nın yattığından emin olana kadar. Wulfe uzunevin önündeki açıklığı katetti. Biraz duraklayarak yerdeki kızıl buklelere merakla baktı, sonra da omuz silkip işine kaldığı yerden devam etli.

Kapıyı nazikçe ittiğinde açıldı. Çocuk içeri girdi. Ateş söndürülmüş, yemek kazanı temizlenip kaldırılmıştı; ne de olsa her iki kadın da ertesi gün yola çıkıyordu. Wulfe durup etrafına bakındığında Aylaen’in karanlıkta soluk bir yansımayla aydınlanan kafasını gördü.

Wulfe genç kızın üzeri battaniye örtülü olarak yerde oturduğunu fark edince panikledi. Aylaen uyumuyordu. Gölgeli gözlerini çocuğa dikmişti.

“Wulfe?” diye fısıldarken sesi az öncesine kadar ağlıyor-muşçasına boğuk çıkıyordu. “Ne istiyorsun? Skylan burada değil. Gitti.”

“Ama Garn burada,” diye fısıldadı Wulfe. “Dışarıda. Seninle konuşmak istiyor.”

Treia bir şeyler mırıldanarak uykusunda kıpırdandı. Aylaen çocuğun bileğini kavradı. Parmakları Wulfe'un hayalindeki draugrunkiler gibi soğuk ve pürüzsüzdü. Hoşlanmadığı dokunuştan kendini kurtardı. Treia hareket etmeyi bıraktı. Aylaen hülyalı bir iç geçirdi.

"Bana çok mu kızmış?" diye sordu genç kız.

Wulfe onuız silkti. Bilmediği gibi umursamıyordu da.

"Ona de ki... Hayır." Aylaen aniden battaniyesini üzerinden atıp ayağa kalktı. "Ben onunla konuşurum."

Genç kız neredeyse Wulfe kadar sessiz adımlarla yürüdü.

İkisi arka arkaya kapıdan çıktılar. Wulfe Garn'ın ağaçlar arasında beklediği yeri gösterdi.

"Teşekkürler," diyen Aylaen seit bir sesle ekledi, "Artık gidebilirsin."

Wulfe itaatkarca oradan uzaklaştı. Kısa bir mesafe katettik-ten sonra başka bir yoldan geri dönüp kendine görebileceği ve duyabileceği bir yer buldu.

"Skylan senden ayine girmeni istemekle hata yaptı, Aylaen," diyordu Garn. "Bunu o da biliyor. Hatasının farkında. Bunu sırf o istedi diye yapmana gerek..."

"O istedi diye mi?" diye hayret içinde tekrarladı Aylaen. Elini kısacık saçlarında gezdirdi. "Bu kadar kör müsün? Bunu niye yaptığımı anlamıyor musun?"

Gam başını sağa sola salladı.

"Bizim için!" diye fısıldayan Aylaen kollarını delikanlının boynuna dolayıp onu öpmeye çalıştı.

Garn kızın kollarını tutup üzerinden çekti. Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Beraber olabilelim diye yaptım," diye açıkladı Aylaen. "Skylan benden böyle bir şey yapmamı istemedi! Griselda'nın öyküsünü duyunca aklıma bu fikir geldi."

"Treia'ya ve Kailere yalan söyledin," dedi Garn. "Bunu yapmanı tanrıçanın istediğini söylemiştin!"

"Bu fikri kafama Vindrash sokmuş olabilir," diye kendini savunan Aylaen farkında olmaksızın Skylan'ın Toıval hakkm-daki iddiasını tekrarlıyordu.

“Kimbilir? Bana kızdın mı? Sevineceğini düşünmüştüm!”

“Ne için? Ölebilirsin diye mi?”

“Sen de ölebilirsin! Ve sen ölürsen ben sensiz yaşayamam!”

“Yaptığın çok yanlış,” dedi Garn. “Buna devam edemezsin.

Aylaen. Skylan kadar kötüsün. Kendi bencil isteklerini öne koyuyorsun. Senin için endişe duyarken nasıl kalkan duvarında dikilip hayatta kalmak için neler yapmanı gerektiğini düşünebilirim? Skylan’a çok sinirlenmiştim, Aylaen. Bu fikrin ondan çıktığını sanmıştım. Yanılmışım.”

Treia küplere binmiş vaziyette evinden fırladı. Birbirlerinden başka kimseyi görmeyen âşıklar onu fark etmediler. Ama Wulfe etti.

“Garn! Lütfen!” Aylaen delikanlıya yapıştı. “Bunu bizim için yaptım. Seni sevdiğim için. Böyle olacağını düşünmedim. Böyle bir niyetim... Ne yapacaksın? Nereye gidiyorsun?”

“Ablana gerçeği anlatmalısın,” dedi Garn kendini kızın elinden kurtarmaya çalışarak.

“Artık onun için çok geç,” dedi Treia.

Âşıklar hızla ona doğru dönerek suçlu gözlerle kadına baktılar.

“Gerçeği söyleyemez,” diye devam etti Treia. “Anık olmaz. Kader kız kardeşimin tüm bunları sırf seninle yatabilmek için uydurduğunu öğrenirlerse benim de bu yalana bilerek ve isteyerek katıldığımı sanırlar. Bu da Kai Rahibesi olma şansımı yitirmeme sebep olur. Böyle bir şeye izin veremem.”

“Beni onlarla konuşmakta alıkoymazsın,” dedi Gam.

“Hem de öyle bir alıkoyanın ki,” dedi Treia sakin bir sesle. “Aylaen evlendiği gün babasından toprak alacak. Sigurcl’a onun malvarlığına göz koyduğun için Aylaen’i ayarttığını anlatırım.”

“Sigurd onu kıtır kıtır keser!” dedi soluğu kesilen Aylaen.

“Büyük ihtimalle,” dedi Treia. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturdu. “Aylaen, içeri gel. Sabah erken kalkacağız."

Garn karşı çıkacakmış gibi yumruklarını sıktı. Aylaen’i şöy-le bir süzdü, ardından dönüp karanlığın içinde kayboldu.

“Garn!” diye haykırdı Aylaen. “Lütfen... Çok üzgünüm..."

Delikanlı kafasını çevirip bakmadı.

“İçeri gel,” diye ormana tedirgin gözlerle bakarak emretti Treia. “Kötülük geceleri kol gezer.”

“Hiç uykum yok,” diyen Aylaen’in sesi boğuk çıkıyordu. “Sen git. Ben birazdan gelirim.”

Treia omuz silkip oradan ayrıldı. Aylaen biraz bekledi; som ra Vindrash Salonu’na gidip içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Wulfe uzun uzun esnedi. Uykusu geliyor, üstelik daha gemide saklanabileceği uygun bir yer bulması gerekiyordu. Kafasında böyle iki yer vardı: savaşçıların dönüşte yanlarında getireceklerinden emin oldukları tüm

o hâzineleri koymakta kullanılacak kocaman boş bir sandık ve Treia'nın yatak olarak faydalanacağı bir kürk ve battaniye yığını.

Treia'nm kendisini bulacağından endişe duymuyordu. Gemiler denize açılırken Treia Ejder Kahg ile konuşmakla meşgul olacaktı. Bir çocuğun saklanıp saklanmadığına bakmak için yatağını eşelemeye vakit ayıramazdı.

Skylan'a gelince, o da kendi vazifeleriyle meşgul olacaktı. Wulfe o burada yokken Baykuş Ana'nın yanında kalacağını söylemişti ve Şefler Şefi'nin ondan şüphelenmek için bir sebebi mevcut değildi. Skylan Wulfe'un kaderi olduğunu, üstelik de çocuğun bu sorumluluğu kendi kendine üstlendiğini henüz öğrenmemişti.

Wulfe sandık ile yatak arasında karar vermeye çalışarak yolda hoplaya zıplaya ilerliyordu ki gözüne uzaktaki bir ışık çarptı. Bunun bir hayaletten geldiğini sandı. Draugr ile olan karşılaşmasının ardından ölülerle münasebette bulunmak istemediği için topuklayıp kaçacaktı, fakat ikinci bir bakışta ışığın hareket etmeyip sabit durduğunu fark etti.

Meraklanan Wulfe biraz yaklaştı. Yoksa o gece köy ahalisinden hiç kimse uyumuyor muydu? Wulfe adına yakışır şekilde çıplak ayaklarının üzerinde hiç ses çıkarmadan ilerleyebil-mekteydi. O hedefine yaklaştıkça ışık titreşmeye başladı. Wulfe ışığın kaynağının duman ve hoş bir koku yayarak yanmakta olan bir demet hasır otu olduğunu gördü. Ateş bir yüzü aydınlatıyordu. Wulfe Raegar'ı tanıdı.

Oğlan neler olduğunu izlemek için ağaçların arasına rahatça kuruldu. Raegar bir açıklığın ortasında diz çökmüştü. Önünde suyla dolu gümüş bir leğen bulunuyordu. Daıidler kıymetli metallere aldırış etmediklerinden Wulfe bu leğenin bir servet değerinde olduğunu bilemedi. Tek bildiği leğenin metal olduğuydu ve bu da tüylerini diken diken ediyordu. Yine de leğenin ateş ışığını yansıtmasını beğeniyle seyretti.

Raegar otları bir elinde tutuyordu. Diğerini kemerine asılı duran bir keseye daldırdı ve Baykuş Ana'nın şifalı yağlarını sakladıklarına benzer küçük bir şişe çıkardı. Raegar şişenin tıpasını dişleriyle çekip yere tükürdü. İçindekileri gümüş leğene damlattıktan sonra otlan suya değdirdi.

Aniden parlayan alevler Raegar'm yüzünü yaladı. Wulfe suda yanan ateşi büyülenmişçesine izledi. Raegar alevin sönmesini bekledi, ardından leğenin üzerine doğru eğildi. Dudakları kıpırdadı. Wulfe söylenenleri duyamadı, zira Raegar sesini alçak tutuyordu. Oğlan yüzükoyun yere uzanıp başını

ellerini dayadı ve heyecanlı bir şeyler gerçekleşmesini bekledi. Belki de leğenden bir iblis fırlayacaktı.

Hiçbir şey fırlamadı. Raegar leğeni alıp suyunu boşalttı ve yanındaki bir çuvala koydu. Ayağa kalktı ve yanan otların ateşiyle yolunu aydınlatarak evine doğru ilerledi.

Yeteri kadar vakit kaybettiğini ve sabaha az kaldığını düşünen Wulfe omuz silkip oradan hızlı adımlarla ayrıldı.

Olaylı denebilecek bir gece geçirmişti.

Annesinin sık sık söylediği ve kendisinin de pek çok kez tanık olduğu üzere Çirkinler çok tuhaf yaratıklardı.

Aylaen Vindrash Salonu'nun toprak zeminine diz çöktü. Kırılıp yakılmış Vindrash heykelinin yerde bıraktığı iz açıkça görülebiliyordu. Treia Vindraholm'dan tanrıçanın yeni bir heykelini getirip eskisinin yerine koymuştu. Yeni heykel eskisinden çok daha küçüktü. Aylaen'in gözüne metruk ve önemsiz gözüküyordu.

Genç kız gözlerini kapayıp çocukken korktuğu eski heykeli hayalinde canlandırdı. Kendini ona daha yakın hissediyordu.

"Mübarek Vindrash, beni affet," diye dua etti. "Garn haklı. Kailere yalan söyledim. Treia'ya yalan söyledim. Skylan'a yalan söyledim. Hepsine bunu sana hizmet etmek, kendimi sana adamak için yaptığımı söyledim. Çok ama çok üzgünüm! Düşüncesizce hareket ettim. Garn haklı. Savaşçıların hayatını tehlikeye attım. Görevi riske soktum!

"Buraya beni affetmen için sana yalvarmaya ve gitmeyeceğimi söylemeye geldim," dedi Aylaen usulca. "Burada kalacağım. Garn çekip gidecek ve onu bir daha göremeyeceğim. Bunu yüreğimde hissediyorum. Ama onun veya bir başkasının ölümüne sebep olmayacağım. Yoksa kendimi asla affedemem. Böylesi daha iyi. Lütfen beni affettiğini söyle, Vindrash."

Aylaen sessiz ve huzurlu karanlıkta diz çökmeyi sürdürdü. Treia kötülüğün geceleri kol gezdiğini söylemişse de Aylaen ona inanmıyordu. Ansızın kendini tanrıçaya çok yakın hissetti. Vindrash'ın parlak kanatlarını üzerinde tuttuğunu, kendisini koruyup kolladığını hayal etti. Ayiaen gülümseyerek bölük pörçük bir teşekkür mırıldandı. Doğrulmak üzere elini toprağa koydu. Bunu yaparken eli düzgün ve serin bir metale değdi. Hattâ metalin keskin bir kenarı parmağını kesti.

Ayiaen acıdan yüzünü ekşiterek daha yakından baktı. Ay ışığında parlayan nesnenin bir kılıç olduğunu gördü. Genç kız hayret ve huşu içinde bakakaldı. Kılıç az öncesine kadar orada yoktu; bundan adı gibi emindi.

Kanayan elini uzatıp kılıcı dikkatle kabzasından kavradı. Hafif ve iyi dengeliydi. Eski ama muhteşem bir işçiliğe sahip olduğunu bilecek kadar Garn ile Skylan'dan silahlar hakkında bilgi edinmişliği vardı. Kılıç sanki Aylaen'in eline göre yapılmıştı.

Ayiaen meraklı bakışlarını göklere çevirdi.

"Bunu mu demek istiyorsun, Vindrash? Meramın bu mudur?"

Ayiaen kılıcı saygıyla alıp ablasıyla paylaştığı eve götürdü.

Uyumayan Treia gözlerini ateşe dikmiş oturuyordu. Eve giren Aylaen'e bakınca kılıcı fark etti ve kaşları havaya kalktı.

"O eski püskü şeyle ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Yoksa bunu tanıdın mı?" dedi Ayiaen merakla. "Nereden çıktı?"

"Yıllar önce savaşçının biri onu Vindrash için yapmış. Vin-clrash'ın muharebede kendisine güç verdiğini ve düşmanlarını alt etmesini sağladığını söyleyerek kılıcı Vindrash'a bir adak niyetine minnetle sunmuş. Eskiden Salon'daki heykelin yanında duruyordu. Daha sonra kılıcı göremeyince önceki Kemik Rahibesi'nin onu attığını sanmıştım. Sen nereden buldun?"

"Ben bulmadım," dedi Ayiaen usulca. "O beni buldu."

Tanrıça Aylis Karanlık Tanrı Skoval ile her gün yaptığı savaşı bir kez daha kazanarak onu geri püskürttü. Deniz Tanrıçası Akaria durgun ve sakindi. Rüzgarlar Tanrıçası Svanses yeryli-zündekilere nazikçe üflüyordu. Gün bulutsuz ve açık geçecek gibiydi. Tanrıların inayetleri üzerlerindeydi. Vindrasiler savaşa yelken açıyorlardı.

Torgun savaşçıları gemileri *Verıjekaf* a binmişlerdi. Torgun, Şefler Şefi'nin klanı olduğu için başı çekme onuruna naildi. Her bir savaşçı kalkanını geminin yanlarındaki askılıklara koyunca oıtaya renkli ve bir o kadar da amansız bir manzara çıkmıştı. *Venjekar* artık Kemik Rahibesi'ni ve onun kız kardeşi Aylaen'i bekliyordu. Aylaen'in kız-oğlan ayinine gireceği köyde kulaktan kulağa yayıldığından beri herkes genç kızın sözünü tutup tutmayacağının merakı içindeydi.

Ne Skylan'ın ne de Garn'ın bundan şüphesi vardı. Skylan'ın asık bir suratla dostuna söylediği gibi Aylaen'in fikrini değiştirmesi için önce ormandaki meşe ağaçlarının kalkıp dans etmesi gerekirdi.

Savaşçılar dost ve ailelerine veda etmek ya da son dakika talimatları vermek için tırabzana doluşmuşlardı. Raegar gecikmeden dolayı asabi bir vaziyette güvertede volta atan

Skylan'm yanına geldi. O günlerde Raegar hakkında pek de iyi duygular beslemeyen Skylan kuzenine hafife alan bir bakış atıp güvertede dolanmayı sürdürdü. Raegar onun bu huysuz mizacını fark ettiyse de başka bir sebebe bağladı.

"Endişelenme, Kuzen. Aylaen sözünü tutmayacak," dedi Raegar kendinden emin bir halde. "Bunu bana bizzat Treia söyledi. İki gün boyunca kız kardeşiyle konuşarak onu vazgeçirmeye çalışmış. Aylaen dikbaşlı ve yabanidir, ama budala değildir."

Skylan başını öfkeyle iki yana sallayıp deniz sandığını yanlış yere bırakan bir savaşçıyı azarlamaya koyuldu.

Güneş ufku tınrtanarak gökyüzünde parlak bir sikke gibi durdu. Gemilerin o zamana dek yelken açmaları gerekirdi. Yakında yola çıkmazlarsa gelgitin yükselen sularını kaçıracaklardı. Skylan Treia'yı çağırmak için bir ulak gönderecekti ki Kemik Rahibesi kumullarda belirdi. Aylaen de yanında yürüyordu.

Tüm Torgun Klanı savaşçılarına veda etmek için sahil şeridine dizilmişti. Zor zamanların sona yaklaştığından emin olan insanlar güle oynaya bir şenlik havası içindeydiler. Kız kardeşlerin geldikleri duyulunca tüm konuşmalar ve patırtılar kesildi.

Treia biraz öndeydi. Eşyalarının çoğu gemiye yüklenmişti. Adet olduğu üzere Skylan Kemik Rahibesi'nin şahsi kullanımı için alt güverteyi ona tahsis etmiş ve Treia da kıyafetlerini ve diğer ihtiyaçlarını oraya yerleştirmişti. Yanında sadece tanrıça artık duaları yanıtsız bıraktığından içinde şifa vermekte kullanacağı iksir şişeleri, merhemler ve pomatlar bulunan gül ağacından bir kutu taşıyordu. Şişeler ve kavanozlar o yürüdükçe takırdayarak sallanmaktaydı. Treia adımlarını dikkatle atıyor, ayaklarını nereye koyduğunu görmek için kısılı haldeki bozuk gözlerini bir an için bile yerden ayırmıyordu. Düşüp de kıymetli yiikünü kırmaya hiç niyeti yoktu.

Aylaen birkaç açlım gerisinden geliyordu. Başı dimdikti. Yüzünü kısmen utançtan, tamamen azimden al basmıştı. Kendisine çevrili bakışlara, hayret nidalarına, kadınların acır yüz ifadelerine, erkeklerin kınayan homurdanmalarına aldırış etmeksizin gözleri dümdüz ileri bakıyordu.

Kızıl bukleleri artık yoktu. Neredeyse kel kalmıştı. Treia kardeşinin saçlarının kafa derisinin birkaç milim üzerinden kesmişti. Belki de göz bozukluğundan olacak, işi berbat etmiş, Aylaen'in kafasında kızıl tutamlar ve kanlı yaralar bırakmıştı.

Aylaen'in yanında babasına ait ve onun beyaz ile mavi renklerini taşıyan bir kalkan mevcuttu. Yeni kılıcını da unutmamıştı.

Üzerinde erkek kıyafetleri vardı ve bunlar ona şaşırtıcı biçimde ya kişmişti. Aylaen erkeklerden daha zayıf olsa da pek çoğu kadar uzun boyluydu. Kıyafetlerini üzerine tam uyacak şekilde elden geçirmişti ve sağladıkları rahatlıktan hoşnuttu. Gene babasına ait demir çivili deri bir zırh ve Treia'nın hediyesi bir çift çizme giyiyordu.

Erkek gibi giyinmiş ve kafası kel kalmış kızını görünce Aylaen'in annesi bir koşu yanına gidip ona sarıldı, kalması için ağlayıp yalvarmaya başladı.

“Anne, beni utandırıyorsun!'' dedi Aylaen öfkeyle ve annesinin yaşlı yakarışları ile mengene gibi ellerinden kendini beyhude yere kurtarmaya çalıştı.

Treia sert bir yüz ifadesiyle meseleyi halletmeye koyuldu. Sivri diliyle sarf ettiği birkaç lafla annesini suskun ve sinik bıraktı. Konu komşu yanlarına gelip anneyi telkin edici sözlerle yatıştırdılar ve iki kızına sert bakışlar atarak kadını oradan uzaklaştırdılar.

“Demek utanan oymuş! Güleyim bari!” Sigurd diğer savaşçılarla beraber gemideydi. Aylaen'e kötü kötü baktı, sonra daha fazla bakmayı reddederek başını çevirdi.

Tüm köy onun Aylaen'in kararını duyduğunda kapıldığı öfkeye tanıklık etmişti. Sigurd hemen Norgaard'a gidip Şefler Şe-fi'nin bu budalaca işe bir son vermesini talep etmişti.

Norgaard işi Treia'yla konuşmaya kadar götürmüştü. Kadın onu terslemekten hiç çekinmemişti. Tanrılar Aylaen'in bu ayine girmesini istiyorlardı. Alınan karar Kai Celsesi'nde teyit edilmişti ve hiç kimse, hattâ babası bile Vindıash'ın iradesine karşı gelemezdi.

Bacağındaki acı karşısında dişlerini sıkıp bastonuna dayanan Norgaard, Aylaen'in kararının ne kadarının tanrıçayla alakalı olduğunu düşündü. Çektiği ıstırap gözlerini kör etmemişti. Norgaard uzun zamandır Garn ile Aylaen'in sevgili olduklarını biliyordu ve genç kızı savaşa götürenin Vinclrash mı, yoksa Garn'a duyduğu sevgi mi olduğundan emin değildi.

Peki ya Skylan bunu öğrendiğinde ne olacaktı? Üstelik çıktıkları yolculukta öğrenmesi kaçınılmazdı. Şimdiye dek genç kıza duyduğu aşk Skylan'm aklını başından almış, burnunun dibinde yaşananları görmesini engellemişti. Gerçeği öğrendiğinde en sevdiği iki insanı kaybedecekti. Aylaen'in kumullarda erkek çizmeleriyle yürümesini seyreden Norgaard yürekten sevdiği bu üç genç insanı koruması için Torval'e dua etti. En büyük korkusu onları bir daha görememekti.

Treia iskele tahtasına doğru yürüdü. Skylan onu vakur ama bir o kadar da alelacele bir törenle karşıladı. Zaten kimsenin töreni izlediği yoktu. Tüm gözler Aylaen'in üzerindeydi.

Genç kız omuzlarına asılı kalkanıyla iskele tahtasına çıktı. Adamlar gemiye deniz sandıkları, kangal kangal ip, fıçılar do-

lusu bira ile zift ve çuvallarla yiyecek taşırlarken kalasın üz®| rinde defalarca gidip gelerek onu iyice ıslatmışlardı. Aylaen i»>| kele tahtasının ortasına kadar gelmişti ki ayağı kaydı. Denge« sini sağlamak için kollarını savurarak suya düştü. J

Kalabalık kahkahalara boğuldu. Aylaen sığ suda oturdu. Sı- -rılsıklam olmuştu. Yüzü utançtan kıpkırmızıydı. Bir an için olduğu yerde kıvrılıp hıçkırıklara boğulacakmış gibi gözüktü. Genç kız dişlerini sıktı. Islak gözlerini silip ayağa kalktı. Sular damlayan başını dimdik tutarak tekrar iskele tahtasına çıktı.

Nihayet güverteye adım atabildi. Erkekler sert ve beğenmez bakışlarla onu sessizce süzmekteydiler. Aylaen de bakışlarıyla onlara meydan okudu. Diğer savaşçıların kalkanlarını koydukları askılıklara gidip kalkanını Garn'ınkinin yanına astı. Delikanlıya göz ucuyla bakıp ufak ve çekingen bir tebessüm etti.

Garn başını iki yana sallayarak bakışlarını kaçırdı ve arkasını döndü.

Skylan kıza değil de arkasındaki denize bakarak konuştu. “Deniz sandığının aşağıya konulmasını emrettim. Ablanla beraber kamarada uyuyacaksın.”

Aylaeıı’in gözleri kısıldı. “Diğer savaşçılarla beraber güvertede uyuyacağım!”

Skylan bıkkın bakan gözlerini kıza dikti. “Peki diğer savaşçılarla beraber denize de işeyecek misin?”

Aylaen’in yüzünü al bastı; sonra öfkeden bembeyaz kesildi. Zümrüt yeşili gözleri çakmak çakmaktı. “Evet,” dedi açıkça ve pantolonunun ipini çözmeye başladı. “Elemen şimdi bile yapabilirim...”

Skylan mahcup vaziyette kızın ellerini yakaladı. “Ne yapıyorsun? Delirdin mi?”

“Öyle görünüyor,” dedi kız titreyerek.

Gözlerini birbirlerininkilere diktiler. Kısa bir bakışmanın ardından ikisi de gülmeye başladı. Aylaen’in kahkahaları tok ve şendi, Skylan’ınkiler ise gür ve taşkın. Kahkahalar yazgılarını yıllardır olmadığı kadar birbirine bağladı.

“Gemiye hoşgeldin, Savaşçı,” dedi Skylan. Fısıldamak için biraz yaklaştı. “Ama lütfen ortalık yerde işeme! Ablanla aşağı git.” “Söz veriyorum,” dedi Aylaen gülümseyerek. “Ama diğer savaşçılarla beraber güvertede uyuyacağım.”

“Nasıl istersen,” dedi Skylan. Elini uzatıp kızın kafasını sıvazladı. “Torval aşkına, kötü kırkılmış bir koyuna benziyorsun!”

Skylan gemideki erkeklere ve kıyıdaki kalabalığa hitap etmek amacıyla döndü. Gülüşme ve konuşmaları susturmak için ellerini kaldırdı.

“Beni dinleyin!” diye seslendi. “Bu kadın, yani Aylaen Adalbrand Tanrıça Vindrash tarafından bir Kemik Rahibesi olmaya çağrıldı. Railer onun Kız-Oğlan adıyla bilinen ayinden geçmesini kararlaştırdılar. Aylaen’inki kutsal bir yolculuk. Tanrılar onunla beraber bizi de izliyorlar, çünkü hepimiz bu ayinden onunla beraber sorumluyuz. Tanrıça seçilmişine saygısızlık edenin üzerinden lanetini esirgemesin!”

Aylaen Skylan’a kocaman bir tebessüm etti. Adamlardan bazıları genç kızı ters bakışlarla süzmeyi sürdürdiilerse de çoğu kendinden utanmış gözüküyordu. Bjorn ile Erdımın kızın kılıcını görmek istediler ve yakında paslanmasını nasıl önleyeceğini öğretmeyi teklif ettiler. Bir tek Garn öfkesini koruyordu. Kafa sallamayı sürdürerek yanlarından ayrıldı.

Skylan yüzündeki teri sildi. Güneş güverteyi dövüyordu. Kendini şimdiden yorgun hissetmekteydi, üstelik daha kıyıdan ayrılmamışlardı bile. Denize açıldıklarında rüzgar taze ve serin esecekti. Genç adam da dertlerini ve tasalarım sahilde bırakacaktı. Skylan suya batıp çıkmakta olan, yanlarına savaşçıların sıralandıkları diğer iki ejdergemisine baktı. Her şey hazırdı. Treia'ya doğru döndü.

"Kemik Rahibesi, Ejder Kahg'dan gemiye ruhuyla güç vermesini ve bizi denize götürmesini iste."

Treia elini nıhkemiğine koyup ejderhayla usulca konuştu. Kahg'ın gözlerinde kızıl bir parıltı belirdi. Tahtadan oyulmuş pullar güneşin altında metalik bir ışıltı saçar gibi oldu. Gemi süzülerek kıyıdan ayrıldı. Toıgunlar peşinden tezahürat ettiler.

Vindrasiler savaşa gidiyorlardı.

Kadınların birçoğu erkeklerini son kez gördüklerini bilseler de hiç ağlamadılar. Gözyaşları utanç vericiydi, onursuzcay-dı. Onun yerine sevinçle bağırarak bu unutulmaz ana tanıklık etsinler diye bebelerini havaya kaldırdılar. Bağırıp el sallayarak suda koşturan oğlanlar günün birinde kendi kalkanlarının da *Venjekafm* yanlarına asılı olmasını hayal ediyorlardı.

Güvertede gururla duran Torgun savaşçıları hallerinden hoşnut ve heyecanlıydılar. Kendi aralarında konuşup gülüşüyorlardı.

Ejder Kalıg başını rüzgara verdi. Gemi hızlanarak dalgaların üzerinde seker oldu.

Norgaard el sallayarak veda etti. Bakışları babasını bulan Skylan'ın yüreği sızladı. Ondan özür dilemek, her şey için, yeminini bozduğu için, Şetler Şefi olma şansını yitirmesine sebep olduğu için ve daha fazlası için ona ne kadar üzgün olduğunu söylemek istiyordu. Skylan babasını yaşlı bir kocakarı olarak nitelediği, onunla saygısızca konuştuğu, söz ve tavsiyelerine kulak asmadığı zamanlan büyük bir pişmanlıkla andı.

Güçlü ve serin bir rüzgar esiyordu. Dalgalar karinaya çarpıp dağılmaktaydı. Skylan'ın yüzüne su sıçrıyor, Ejder Kahg'ın gözleri ateş gibi parlıyordu. Skylan artık kendini yorgun hissetmiyordu. Sallanan güvertede dengesini koruyarak rüzgarı içine çekti, taşıdığı tuz tadını dudaklarında hissetti.

Geri döndüğümde babamdan özür dilerim, dedi Skylan kendi kendine. Bir kahraman olarak geri döndüğümde!

Vindrasiler savaşa gidiyorlardı.

Hafif bir esintiyle çalkalanan deniz dalgasızdı. Mavi gökte süzülen tombul bulutlar suda yüzen gölgeler düşürüyordu. Gemideki herkes gibi rüzgarın, suyun ve özgürlüğün tadını çıkarıp savaşı, şanı ve tüm sorunlarını çözecek ganimeti iple çeken Skylan'ın da keyfi yerindeydi.

Skylan kuzeniyle beraber bir sandığın üzerine oturmuş, rüzgarda dalgalanan haritayı inceliyordu. Raegar ara sıra geminin yanından geçtiği bazı yer şekillerini işaret etmekteydi. Ejdergemileri mümkün olduğunca karanın görüş alanında seyrederdi. Gündüzleri güneşin ve geceleri de yıldızların konumu Vindrasilere geminin yönü hakkında bilgi verse bile tam yerlerini yalnızca yer şekillerine bakarak tespit edebilirlerdi.

Vindrasiler asla harita kullanmazlardı. Zaten Skylan'ın da önceden harita görmüşlüğü yoktu. Kimse okuma yazma bilmediği için haritalar işlevsizdi. Skylan nerede olduğunu bir dizi çizgiye bakarak nasıl öğrenebileceğini bir türlü anlamıyordu.

Raegar çizgilerin yer şekillerini simgelediğini belirtti.

"Farz et ki," dedi Raegar, "bu harita ejdeıkemiği tahtası olsun. 'Yer şekillerini' kılavuz niyetine kullanarak kemiklerini

yollardan götürüyorsun. Gemimiz kemik ve biz de onu bu yolda ilerletiyoruz."

Raegar haritadaki eğri büğrü bir lekeyi işaret etti.

"Yakında bu adanın yanından geçeceğiz. Ada sağımızda kalacak," dedi adam. "Güneyliler adanın üzerinde yaşayan çok sayıda deniz kuşu olduğu için ona Maili Adası derler."

Skylan adayı biliyordu. Vindrasiler ona Beyaz Kanatlı Ada demekteydiler, zira ne zaman gemiler iyice yaklaşsa kuşlar beyaz kanatlarını çırpıp bağrışarak toplu halde havalanırdı.

Ada kısa süre sonra görüş mesafesine girdi. Çığlık çığlığa uçuşan martılar ejdergemilerinin etrafında dönüyor, en cesurları güvertelere düşmüş yiyecek kırıntılarını kapmak için dalışa geçiyordu.

Skylan kuzeninin adaya yaklaştıklarını bir lekeye bakarak temin edebildiğine bir türlü inanamıyordu. Yine de Raegar'ın haklı olduğunu itiraf etmeliydi.

Raegar haritanın diğer özelliklerini de açıklamaya çalıştı, fakat bunlar “pusula” adıyla bilinen bir aleti ve Vindrasilerin Torval’in Gözü olarak adlandırdıkları sabit bir yıldıza olan mesafeyi ölçmenin bir yolunu gerektirdiği için Skylan pek anlamadı. Vindrasilerin yıldıza bu adı vermelerinin sebebi Torval ne zaman göklerin başka bir köşesinde savaşa gitse halkını gözden kaybetmemek için tanrının bir gözünü çıkarıp göğün o noktasına bıraktığına inanmalarıydı.

“Bu tür seyir teknikleri sayesinde,” diye sözlerini sürdürdü Raegar, “Güneyliler karanın yakınlarında kalmaya gerek duymadan gemilerini çok, çok uzaklara götürebiliyorlar.”

Skylan buna bir sebep göremiyordu. Ganimet karada bulunurdu, engin ve tehlikeli okyanusun ortasında değil.

“Açık denizden gitmek zaman kazandırır,” diye sabırla açıkladı Raegar. “Mesela siz Luda'dan Vindralıolm’a giderken halici katediyorsunıız. Kıyıları dolaşarak gitseniz yolculuk günler sürerdi.“

Raegar haritada bir geminin denizin bir noktasından diğerine nasıl gidebileceğini gösterdi. Normalde aylar sürebilecek böyle bir yolculuğun yalnızca günlere indiğini iddia etti. Harita kullanmanın bir diğer faydası da ejdergemilerinin yaptığı gibi her gece karaya çıkılmasına gerek kalınmamasıydı. Gemiler harita sayesinde yollarını kaybetmeden karanlıkta bile gidebilirdi.

Skylan duyduklarından etkilenmişti. “Bana bunun nasıl yapılacağını öğretir misin?”

Raegar sırıtarak kafasını iki yana salladı. “Her geminin kaptanı yanma bu ilimde hünerli adamlar alır. Bunlar özel aletler kullanarak yıldızların ve güneşin konumlarını okurlar ve de her gün geminin yerini haritalarda işaretlerler. Böylece kaptan karayı görse de görmese de gemisinin yerini bilir.”

Skylan öğrenmeye hep burun kıvırmıştı. Bir savaşçının bu dünyada hayatını kazanabilmesi için kılıç ile kalkandan, deniz ile gemiden başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Ancak haritayı incelerken Skylan’ın aklına yepyeni fikirler geliyordu.

Raegar’m haritayı ejderkemiği oyunuyla kıyaslamasını düşündü. Oyunu düşünmek aklına draugru getirince acı acı gülümsedi. Draugru nihayet başından savmıştı ya da en azından öyle umuyordu. Ejderkemiği tahtasını

geride bırakmış ve savaşçılara yanlarında bu oyunu getirmelerini yasaklamıştı. Dikkatlerinin savaşta olmasını istiyordu, oyunda değil. Birkaçı bu yasağa homurdansa bile Torgunlar bu kadar önemsiz bir şey için üzülmeyecek kadar cenge çıktıklarına sevinmekteydiler.

Güneş nihayet düşüşe geçti. Gökyüzünü kaplayan kırmızı, turuncu ve mor şeritler denizi farklı renklere boyadı. Kara, gölgeler tarafından örtülüyordu. Skylan'ın ejdergemileıin gece boyu konaklayabileceği güvenli bir yer bulması lazımdı. Bu sularda yaptığı son yolculuktan yakınlarda işini görecek bir koy olduğunu hatırlıyordu. Raegar koyu haritadan bulup fazla uzakta olmadığını söyledi. Güneş batmadan önce oraya varmış olacaklardı.

Skylan kimleri su fıçılarını doldurmaları için karaya çıkartacağına ve kimleri gemiyi korumaları için geride bırakacağına kafa yormaya başladı. Aniden yükselen boğuk bir çığlık onu daldığı düşüncelerden çekip alarak oturduğu sandıktan hoplamasına sebep oldu.

Wulfe merdiveni öyle hızlı tırmanıyordu ki gören canını kurtarmaya çalıştığını zannedebilirdi. Tıeia'nın peşinden gelişine bakılırsa belki de amacı oydu. Kadının hiddetten yumrukları sıkılı, yüzü kıpkırmızıydı. Wulfe Skylan'ı görür görmez kendini onun arkasına atıp genç adamı kendine kalkan yaptı. Treia suçlayıcı bir parmak hareketiyle oğlanı işaret etti. “Onu yatağımın altında saklanırken buldum!”

Herkes gülmeye başladı. Treia'nın dik dik bakmasıyla beraber adamlar kahkahalarını öksürüklere çevirdiler veya elleriyle ağızlarını kapadılar. Raegar öfkeli ve usanmış bir vaziyette yanlarına gelip Wulfe'u sert bakışlarla süzdü.

“Ortada gülünecek bir şey yok, Kuzen,” dedi soğuk bir edayla. “Bu genç imp konusunda bir şeyler yapılmalı. Gemide olmaması gerekirdi. Kötü şans getirecek.”

Adamlar artık gülmüyorlardı, ki bu Skylan'ın bir sorunu olduğunun göstergesiydi. Savaşçılar oğlanın sahiden kötü şans getirdiğine inanacak olurlarsa karaya bir sonraki çıkışlarında çocuğun orada bırakılmasını isteyebilirlerdi. Skylan kuzeninin iddiasını nasıl çtirütebileceğini düşünürken Aylaen yardımına koştu.

“Çocuk Skylan'ın yazgısının bir parçası. Wıılfe'un başına bir şey gelirse iplik kopar.”

Adamlar bu sözler üzerinde kafa yordular. Onların da yazgıları Skylan’ınkine bağlıydı. Herkesin yazgısı diğerlerininkiy-le etkileşim halindeydi. Tek bir iplik bile kopacak olsa tüm yaşam çözülmeye başlayabilirdi.

Raegar ikna olmamıştı. “Ben yine de ondan kurtulalım derim, Kuzen.”

Raegar’ın kendisine kafa tutmasına sinirlenen Skylan kaşlarını çatarak dedi ki: “Bu gemide ben senin kuzenin değilim, Raegar. Ben Şefler Şefi’yim ve bana saygıyla hitap edeceksin.”

Raegar geri adım atmadı. Gözleri kalkan duvarındaki kalkanlar gibi Skylan’ınkilere kilitlendi. İki adam birbirini zorluyor, karşısındakinin gücünü sınıyordu.

Treia iş büyümeden araya girdi. “Raegar oğlana zarar vermeni söylemiyor. Sadece gözünü üzerinde tutmanı istiyor... *beyim."*

Kadın bu son sözcüğü belli belirsiz vurgulayınca Skylan kendisiyle dalga geçildiğinden kuşkulandı. Yine de sesini çıkaramadı. Burada suç kendisindeydi. Yolculuk hazırlıklarıyla meşgul olması ve Aylaen için endişelenmesi sebebiyle Wtılfe’a pek aldırış etmemişti. Oğlanın savaşa giden bir geminin yanına yaklaşmak isteyebileceğini aklından bile geçirmemişti. Ayrıca gemide huzuru sağlamakla görevli olduğunu da anımsadı, ki bu kadar kısıtlı bir alanda bunca kişinin beraber yaşaması gerektiği düşünülürse bu hiç de kolay bir iş değildi. Fakat hepsinden önemlisi Kemik Rahibesi ile zıtlaşmayı göze alamazdı.

“Özür dilerim, Rahibe,” dedi Skylan isteksizce. “Oğlanın gizlice gemiye bindiğinden haberim yoktu. Haklısın. Ona daha iyi göz kulak olmalıydım. Ve şimdi ejderhaya karaya çıkma zamanımızın geldiğini söylemen gerek.”

Treia gidip Ejder Kahg ile konuştu. Kahg herhalde bu bilgiyi diğer iki ejderhayla da paylaşmış olacak ki tüm ejderge-mileri rota değiştirerek karaya doğru ilerledi.

Bu iş de bitince Skylan Wulfe’u kolundan tuttu. “Kıçını kurtardığı için Aylaen’e teşekkür etmelisin.”

“Gelmek zorundaydım,” diye kendini savundu Wulfe. “Sen benim kaderimsin.”

“Altık o her ne demek oluyorsa,” diye homurdandı Skylan.

“Hayatını kurtardım. Seni kollamam gerekiyor.”

“Ben kendi kendimi yeteri kadar kollayabilirim.” Skylan çocuğa dik dik baktı. “Ayak altında dolaşma, adamları kızdırma ve Treia’dan uzak dur. Anladın mı?”

Wulfe hevesle kafa salladıktan sonra sırıtarak ekledi: “Geldiğim iyi olmuş. Ejderkemiği tahtanı unutmuşsun. Onu da yanımda getirdim.”

Bu açıklama üzerine Skylan’ın tepesi attı. “Oyunu bilerek yanıma almadım!” Wulfe’u şiddetle sarstı. “Draugru gemiye getirmek istemedim!”

“Baykuş Ana draugrdan kurtulmaya çalışacağını söyledi,” dedi Wulfe acıdan yüzünü buruşturarak, “ama işe yaramayacakmış. Draugr her halükarda gelecekmiş. Baykuş Ana dedi ki draıgrun ne istediğini bulmalıymışsın. Ancak o zaman seni rahat bırakırmış.”

Oğlan bu sözlerin ardından gözlerini koca koca açtı. “Şimdi beni denize atacak mısın?”

Skylan öfkesinin yatışması için derin bir nefes alıp biraz bekledi.

“Atmalıyım,” dedi. “Ama herhalde Akaria seni gerisingeri fırlatır. Draugra gelince” -omuz silkerek geçiştirmeye çalıştı— “endişelenecek daha önemli işlerim var.”

“Baykuş Ana’ya göre yokmuş,” dedi Wulfe.

“Madem ki gemidesin,” diye ikazı dikkate almadan sert bir sesle devam etti Skylan, “bize faydan dokunmalı.”

Duraklayıp ekledi: “Kılıcımı yağlayacaksın.”

Wulfe ona dehşet dolu gözlerle bakıp elinden kurtulmaya çalıştı.

“Ciddiyim!” dedi Skylan kıpırdanan çocuğu bırakmadan. “Bu işi başına kendin açtın. Gemideyken belli başlı vazifelerin olacak ve bunlardan biri de kılıcımı yağlayarak paslanmasını önlemek. Bunu her gün yapacaksın.”

“İyi de o demir!” diye sızlandı Wulfe. “Ona dokunamam!” “Onu bir savaş gemisine gizlice binmeden önce düşünecektin,” dedi Skylan buz gibi bir sesle. “Şimdi git.”

Wulfe’u itip güverteye boylu boyunca serdi. Çocuk yerden kalktı ve sahiden de ciddi olup olmadığım anlamak için Skylan’a yalvarır gözlerle baktı. Skylan’m ters bakışlarıyla karşılaşınca elinin tersiyle burnunu silerek döndü. Skylan’ın zırhı ile silahlarının saklandığı deniz sandığına doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Wulfe başını çevirip arkasına baktı. Emrine itaat edildiğinden emin olmak için Skylan'm gözü üzerindeydi. Treia haklıydı. Skylan Wulfe'u çok başıboş bırakmıştı. Oğlanın bir ders alması gerekiyordu. Wulfe yaşlı gözlerle sızlanarak yere çöktü ve elini Skylan'ın Kan Dansçısı için satın aldığı koyun derisinden nakışlı kına uzattı. Derinin lanolini kılıcın paslanmasını geciktirse de her gün yağlanması şarttı. Pas bir savaşçının başındaki en büyük belaydı. Wulfe'un eli kının üzerine kapanırken narin bedeni o kadar şiddetle titredi ki Skylan bunu güvertenin diğer tarafından bile gördü.

Delikanlı başını çevirdi. Şimdiye dek oğlana karşı çok yumuşak davranmış, demire dokunamama saçmalığına göz yummuştu. Skoval'ın hayaları aşkına! Oğlan bir çaydanlığa bile dokunamadığını iddia ediyordu! Bu iş burada bitecekti.

Skylan gözlerini gemide gezdirdi. Deniz sandıklarının üzerinde oturan savaşçılar çeşitli işlerle meşguldüler veya kendi aralarında konuşup şakalaşıyorlardı. Moralleri yüksekti. Neyse ki Wulfe Tıeia'yı kızdırarak adamları eğlendirmişti. Arada sırada Kemik Ralıibesi'nin yatağında bir oğlan çocuğu bulmasını hatırladıkça kahkaha attıkları oluyordu.

Adamlar ayrıca Aylaen'e daha iyi gözle bakar olmuşlardı. Aylaen'in Vindrash lıakkmdaki konuşması onları etkilemişti. Vindrasiler yaklaşan savaşta Ejderha Tanrıça'nın inayetine ihtiyaç duyduklarından onu kızdırmayı istemiyorlardı. Yine de Aylaen'in etrafta bulunmasından hiç rahat değillerdi. Kıza şölen salonuna girmiş bir kokarca gibi davranıyorlardı: onu kızdıracak ani bir hareket yapmaktan kaçınıyorlardı.

Wulfe'u kılıcın üzerine eğilmiş gören Aylaen onun da en az kendisi kadar yalnız ve arkadaşsız olduğunu fark edip yanına oturmaya gitti. Wulfe genç kızı görmüşe benzemiyordu. Sırtı ona ve diğerlerine dönüktü. Ara sıra ağlamasına hıçkırıyor ve omuzları sarsılıyordu. Aylaen onun bu durumunu Skylan'dan fırça yemesine bağlayarak fazla üzerinde durmadı.

Genç kız Garn'la konuşmak, anlamasını sağlamak için yanıp tutuşsa da delikanlı onu dinlemeyi reddediyordu. Aylaen aralarındaki gerilimi akimdan çıkarmak için maalesef paslanmış olan kılıcını yağlamaya başladı. Metali yağlı bir bezle silerken bir yandan da kılıçtaki pas ve kir lekelerini tırnağıyla kazıyordu.

Kılıç üzerinde çalışırken daha önce gözündeh kaçmış şeyler fark etti. İşçiliği fevkaladeydi. Yılların ihmali sonucu biriken toz toprak çıktıkça

kimi ayrıntılar belirmeye başladı.

Kılıç her ne kadar Vindrash'ın mihrabını süslemek için yapılmışsa da demirci güzel fakat işlevsiz bir ürün ortaya koyarak tanrıçayı tahkir etme hatasına düşmemişti. Aylaen demircinin kılıcı tanrıçanın muharebede kullanması niyetiyle doğaldan doğaıya Vindrash için tasarlamış olduğunu hayal etti. Kılıç işte bu yüzden kadın eline oluyordu. Bu yüzden bu kadar hafifti ve narin görünümlüydü. Aylaen kılıcın üzerinde çalıştıkça önceden üzerleri kirle kaplı simgelerin belirmesine tanıklık etti.

Fildişinden yapılma kabza zamanla sararmıştı. Aylaen kabzanın üzerinde belli belirsiz hatlar görüyor ve çıkıntılar hissediyordu. Bir zamanların gösterişli oymaları zamanla neye benzedikleri anlaşılmayacak kadar aşınmıştı. Silahın savaş görüp geçirdiği belliydi. Treia'nm bu silahı göstermelik diye kestirip atması tuhaftı.

Kabzanın tanrıçanın ellerinde aşınmış olabileceğini düşünen Aylaen kendini hayallere kaptırmaktan memnundu. Vindrash silahtan hoşnut kalmış, onu savaşta kullanmıştı. Ve düşman tanrılar mağlup edilerek dünyaya barış geldiğinde tanrıça kılıcı bir kenara koyup unutmuştu. Göklerde tekrar savaş çıkmış, fakat Vindrasi tanrıları bu sefer yenilmişlerdi. Vindrash'ın kılıcı alma imkânı yoktu. Onun yerine silahını kendi adına savaşacak birine emanet etmişti...

Kısık bir inilti Aylaen'i daldığı hülyalı düşlerden çıkardı. Dönüp bakınca Skylan'ın pek güzel koyun derisi kınının kanla lekelenmiş olduğunu gördü.

"Wulfe, bir yerini mi kestin?" diye sordu genç kız.

Oğlan ona sırtını dönüp omuzlarını kabartarak yaralı bir hayvan gibi acısını sakladı. Aylaen ayağa kalktı ve çocuğun karşısına geçti. Wulfe'un yüzü çarpılmıştı. Dudakları titriyor, vücudu sarsılıyordu.

Aylaen ellerini nazikçe onunkilerin altına sokup giinışığına doğru kaldırdı.

Sanki yağladığı kılıç akkor halindeymişçesine Wulfe'un parmakları yanıp kararmış ve su toplamıştı. Oğlan elini hızla geri çekip işine döndü. Metale dokununca tekrar alçak bir inilti koyverdi. Parmak uçları kılıca yapışıyor, Aylaen'in burnuna yanık kokusu geliyordu. Çocuğun elini kapıp metalden uzaklaştırdı.

"Sakın kimse görmesin!" dedi genç kız usulca ve kılıcı ondan aldı.

Oğlanın yaralı ellerini az önce kullandığı yağlı bez ile alelacele sardı. Uzaktan onlara bir göz atan Skylan kaşlarını çattı. Aylaen başıyla işaret edince delikanlı yanlarına geldi.

Aylaen vücudunu siper ederek oğlanın ellerini güvertedeki adamlardan sakladı ve bezi açtı.

Skylan oğlana hayret dolu gözlerle baktı. Wulfe'un parmakları yanmışsa da gemide ateş falan yoktu. Zaten kasıtlı olarak ateş yakılması da mümkün değildi, zira ejdergemilerinin en büyük düşmanı ateşti. Bir yangın tahta kalasları dakikalar içinde yakıp kül eder, Ejder Kahg bile ne gemiyi ne de mürettebatı kurtarabilirdi.

"Kendini nasıl yaktın?" diye bilmek istedi Skylan.

Wulfe bir şeyler geveleyerek cevap vermeyi reddetti.

"Kılıç yaktı," dedi Aylaen huşu içinde. "Kendi... kendi gözlerimle gördüm, Skylan. Dokununca parmakları metale yapıştı ve burnuma yanık kokuları çalındı! Treia onu tedavi..."

"Hayır!" dediler Skylan ile Wulfe aynı anda.

"Sebep demir!" Oğlan Skylan'ı suçlayan bakışlarla süzdü. "Sana söylemiştim!"

"Bu işi bana bırak," dedi delikanlı Aylaen'e. "Ben çocukla ilgilenirim. Treia nerede?"

Etrafına bakınınca Treia'nın ejderha kafasının yakınında Raegar'la konuşmakta olduğunu gördü. "Güzel. Çocuğu aşağıya götürüp ellerini saracağım. Sen ablanı meşgul et. Aşağıya inmesine müsaade etme."

"Raegar şu anda onu benim yapabileceğimden çok daha iyi oyalıyor," dedi Aylaen. "Üzerlerine bir şey sürmezsen yaralar iltihaplanır. En azından Treia'nın yanıklar için hazırladığı merhemden kullanabilirsin. Ben nerede olduğunu biliyorum. Ablama çantasını hazırlamasında yardım etmiştim."

Wulfe'u merdivenden ambarın serin karanlığına paldır küldür indirdiler. Kamara Skylan'ın Apensia'ya yaptığı makus yolculuktan dönüşü sırasında olduğundan çok daha farklı görünüyordu. Deniz sandıkları düzenli bir şekilde istiflenmişti. Yatak toplanıp düzeltilmişti. Her şey yerli yerindeydi ve ortalık lavanta kokuyordu.

"Kapağı ört," dedi Skylan.

Aylaen'in tereddüt ettiğini görünce ekledi: "Treia'nm haberimiz olmadan çıkıp gelmesini istemeyiz."

Aylaen delikanlının kendisine bakış şeklinden hoşlanmasa da istenileni yaptı. Kapağı çektiğinde kalasların arasındaki yarıklardan sızan soluk ışığın alacakaranlığında kaldılar. Skylan kızın dikkatini çekmeye çalıştıysa da Aylaen ona bakmaktan kaçındı. Merhemi Wulfe'un parmaklarına nazikçe sürdü. Oğlan kendisine dokunulduğunda irkilmesine rağmen ses çıkarmadı. Merhem onu rahatlatıp gevşetmiş gibiydi. Elleri sarılırken sessiz sedasız izlemekle yetindi.

"Biri soracak olursa parmaklarını kestiğini söylersin," diye tembihledi Skylan.

"Demir yüzünden oldu. Beni yaktı," diye üsteleyen Wulfe eskiden elleri olan kalın kumaş yumrularına şaşkın şaşkın bakıyordu.

"Kimse demirden yandığına inanmaz. Kendini kestin, işte o kadar," dedi Skylan.

"Peki ya siz bana inanıyor musunuz?" diye sordu Wulfe, gözlerini onunla Aylaen arasında götürüp getirerek.

"Ben inanıyorum," dedi Aylaen usulca. Skylan'a göz ucuyla baktı. "İnanmaya mecburum. Kendi gözlerimle gördüm."

"Ben de sana inanıyorum," dedi Skylan iç çekerek. "Mutlu oldun mu?"

"Parmaklarımı kestim," dedi Wulfe.

"Şimdi hemen güverteye dön."

"Ben de onunla gideyim," dedi Aylaen doğrularak.

"Wulfe, sen önden git," dedi Skylan. Oğlanı merdivene kadar geçirdi ve tırmanmasına yardım edip kapağı açtı.

"Parmaklarımı kestim," diye güverteye adım atar atmaz yüksek sesle ilan etti Wulfe.

Skylan kapağı örtüp kilitledi. Çabucak merdivenden aşağı indi.

"Gitmem lazmi." Aylaen delikanlının yanından geçmeye çalıştı.

Skylan onu belinden kavrayıp kendisine doğru çekti. "O güzelim saçlarının olmadığı halinden nefret ederim zannettim. İlk başta ettim de." Kızın kendisini itelediğini fark etmemiş gibi onu boynundan öptü. "Ama şimdi seni her zamankinden daha çekici buluyorum."

Ellerini kızın kafasında gezdirip onu şefkatli bakışlarla süzdü. “Artık oyıın yok, Aylaen. Seni istiyorum ve senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Bu erkek kıyafetlerine bürünmüş halinden de hoşlandım. Bunu çıkarmak elbiselerdeki tüm o tokaları açıp ipleri çözmekten çok daha kolay...”

Bir eli Aylaen’in gömleğine girdi ve göğüslerini okşadı. Skylan diğer elini de kızın pantolonundan içeri soktu.

“Bunu beni sevdiğin için yaptın,” diye mırıldandı delikanlı. Genç kız kurtulmaya çabaladıysa da Skylan onu bırakmadı. Aylaen bitkin vaziyetteydi; günlerdir uyumamıştı. Korkuyordu ama kimsenin korkularını, kuşkularını görmesine izin veremezdi. Adamlar zaten onun hakkında kötü düşünüyorlardı. Yapayalnızdı. Treia kardeşinin şımarık bir velet gibi davrandığı fikrinde olduğunu saklamıyordu. Garn’dan destek alamazdı, çünkü delikanlı onunla konuşmuyordu. Onu ciddiye almayıp kızın kendisine âşık olduğu düşüncesinden bir türlü kurtulamayan Skylan’a da bir türlü laf anlatamıyordu.

Aylaen ansızın herkese karşı öfkeye kapıldı. Ağzından dökülmeye hazırlanan zalim sözcüklerin tadını aldı; şeker gibiydiler. Onları sarf etmek hem Skylan’ı hem de Garn’ı incitirdi. İyi ya işte. Zaten Aylaen de kendisini incittikleri gibi onları incitmek istiyordu. Aylaen’in sabrı üç kız kardeşten birinin ellerindeki yazgı ipliği gibi koptu. Yumruklarını sıkıp Skylan’m göğsüne vurdu. Vurmayı sürdürerek kelimeleri adeta delikanlının içine soktu.

“Seni sevmiyorum!” diye öfkeyle haykırdı. “Garn’ı seviyorum! Tüm bunları onun yanında kalabilmek için yaptım!” Skylan bembeyaz kesildi. Aylaen ona bakarken günün birinde Skylan’ın cesedinin de böyle görüneceğini biliyordu. Delikanlının elleri soğuk ve cansız halde iki yanına düştü. Yaşayan tek parçası içten içe yanarmış gibi duran gözleriydi.

“Oh, Skylan, çok üzgünüm!” Aylaen sözcükler aralarında asılıymış da onları tutabilecekmiş gibi uzandı.

Ona aynı ifadeyle bakmayı sürdüren Skylan’m gözlerindeki ateş de söndü. Bir ölüm solgunluğundan ve kendi halinin feci bir gölgesinden ibaret gibiydi.

“Bana öyle bakma, Skylan!” diye yakardı Aylaen. “Lütfen. Onu demek...”

“Ne zamandır?” diye dudakları belli belirsiz oynayarak sordu delikanlı.

Aylaen yalnızca başını iki yana sallayabildi.

“Ne zamandır?” diye vahşice haykırdı Skylan ve kıza vuracakmış gibi elini kaldırdı. “Onu ne zamandır seviyorsun?” Aylaen usulca dedi ki: “Doğduğum günden beri!”

“Git!” dedi Skylan. “Gözümün önünden kaybol! Seni bir daha asla görmek istemiyorum! Garn’ı da!”

Aylaen elleriyle yüzünü örtüp hıçkırıklara boğuldu. “Skylan, seni incitmeyi hiç istemedik. Buna inanman...”

“Sana mı inanacağım?” diyen Skylan tüyler ürpertici bir kahkaha attı. “Seni öldürmeden önce defol!”

Genç adamın ağzından köpükler saçılıyordu. Öfkeden tir tir titremekteydi. Aylaen ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

“Karaya çıktığımızda,” dedi Skylan kıza bakmaksızın, “Garn’la beraber eşyalarınızı alıp bu gemiden ayrılın.”

Tüm mürettebat münakaşadan haberdardı. Özellikle Skylan’m yüksek sesi geminin her tarafında duyulmuştu. Garn Aylaen’i kapağın önünde bekliyordu. Kızın ambardan çıkmasına yardımcı oldu. Etrafa müthiş bir sessizlik hakimdi. Kimse nereye bakacağını veya ne diyeceğini bilemiyordu.

Adamlar ikilinin önünden çekilerek onlara yol verdiler. Ay-

laen bir deniz sandığına çöküp başını ellerinin arasına aldı. Gam da yanına oturup kolunu kızın omzuna attı. Delikanlı herkesten sakınarak gözlerini kurşuni denize dikti.

Ejdergemisi kıyıya yaklaşıyordu ve adamların yapılacak işleri vardı. Herkes bir işle meşgul olmaktan memnun vaziyette görevinin başına geçti.

Skylan aşağıdaki karanlıkta kaldı, ta ki geminin yavaşladığım hissedene dek. Onun yeri yukarısıydı. Merdiveni tırmanıp güverteye adım attı. Öfkeli bakışlarını etrafta gezdirdi. Gözleri herkesi mesafesini koruması konusunda uyarıyordu.

Treia kardeşinin yanına gidecek gibi olduysa da Raegar onu durdurdu. Kadının kulağına bir şeyler fısıldadı ve Treia da başını sallayıp Skylan’a yöneldi. Genç adam ona kötü kötü bakarak ağzını kapalı tutmasını tembihledi.

Treia bu bakışlara aldırış etmedi. “Aylaen benimle beraber gemide kalmalı,” dedi kadın.

Skylan’ın kaşları iyice çatıldı. Başını iki yana salladı.

“Bu konuda karar hakkın yok,” dedi Treia ona. “Aylaen benim yamağım. Kailer bana onu eğitmemi emrettiler. O yüzden gemide kalmalı.”

Karar hakkım yokmuş! Skylan patlayan bir yanardağ gibi içinden yükselen hiddet dalgası ağzını acı bir tatla doldurunca boğulacak gibi oldu. Genç adam bir şeyler hırıldadı ve Tıei-a bunu onay olarak kabul etti. Bunun ardından kardeşinin yanma gitti. Onunla yaptığı kısa bir konuşmanın ardından Aylaen başını sağa sola sallayarak Garn'a sıkıca sarıldı. Hem Gam hem de Treia ona uzun uzun laf anlattıktan sonra genç kız boynunu büküp teslim oldu.

“Benimle gel,” dedi Treia. “Biraz uyuman gerek.”

Aylaen ayağa kalktı. Dönüp Garn’a baktı; aniden herkesi cüretkar bakışlarla süzdü ve delikanlının yüzünü tutup onu dudaklarından öptü. “Seni seviyorum,” dedi.

Aylaen ablasının yardımlarını reddetti. Ambara giderek aşağısının karanlığının içinde kayboldu.

Üç ejdergemisi karaya çıktı. Vindrasiler ne zaman seyahate çıksalar ilk duraklan olarak genellikle bu koyu kullanırlardı. Akıntılarla zengin çevre arazi onlara bol bol içecek su sağlardı. Skylan son yolculuğunda da buraya uğramıştı. Yaktıkları ateşlerden kalan kömür olmuş odun artıkları halen taş çemberlerin ortasında duruyordu.

Gam üzerine Skylan’ın hediyesi olan zincir zırhı geçirdi. Askılıktan Norgaard’ın verdiği kalkanı aldı. Baltasıyla deniz sandığını da yüklendikten sonra Skylan’ın bulunduğu yere doğru yürüdü.

Skylan kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Garn’a bir yabancıya bakar gibi baktı.

“Üzgünüm, Skylan,” dedi Gam. “Seni incitmeyi hiç istemedik.”

Çakmak çakmak bakan mavi gözler Garn’ın sözlerini yakıp kül etti. Skylan yavaşça ve manalı bir edayla sırtını dönüp oradan uzaklaştı.

Gam gemiden ayrıldı. Martegnanlara ait ejdergemisine giderken tüm gözler üzerindeydi. Skylan da göz ucuyla dost ve kardeş bellediği adamın gitmesini izledi.

Tüm kalbiyle sevdiği ve güvendiği o ikisi artık onun için ölmüştü. Skylan'ın onlar olmadan yaşamanın bir yolunu bulması gerekiyordu.

Skylan uykuya dalmak ve orada saklanıp yaralarını sarmak için can atıyordu. Kendisi gemide kalırken tüm adamlarına karaya çıkmalarını emretti. Treia ile Aylaen de kamaralarında kaldılar. Skylan onların ortalarda gözükmeyecek kadar sağduyulu davranmalarını umuyordu. Hava karardı. Adamları yemek ateşlerini söndürüp yattılar. Skylan güverteye uzandı ve gözlerini kapadı.

Fakat gelen uyku değil draugrdu.

Solgun teni kafatası üzerinde sıkı sıkıya gerilmiş olan Oraya delikanlının tepesinde dikildi. Çökük gözleriyle Skylan'ı süzdü. Wulfe'un düşünceli davranarak gemiye getirdiği oyun tahtasını işaret etti.

“Beni rahat bırak,” diye umursamazlıktan doğan bir cesaretle buyurdu Skylan.

Draugr öylece durdu.

Skylan gözlerini kapatıp kendini draugaın yanında olmadığına inandırmaya çalıştı. Gecenin sıcağına rağmen etrafını saran bir ölüm soğuğu içinin titremesine sebep oldu. Gözleri kapalıyken bile kadını görüyor gibiydi.

Draugr bir deniz sandığının üzerine oturdu. Eline beş kemik alıp tahtanın üzerinde yuvarladı. Sıra Skylan'daydı, fakat

genç adam kemiklere elini sürmedi. Draugr kemikleri tekrar tutup yuvarladı. Skylan suratı asık vaziyette kıpırdamadan beklemeyi sürdürdü. Draugr kemikleri bir kez daha attı.

Skylan draugrun bunu bütün gece yapacağını anladı. Beş kemiği alıp güverteye savurdu. Kemikler her yana dağıldı. Biri Aylaen ile Treia'nın yattıkları ambara açılan kapağın üzerine düştü. Biri güverte boyunca yuvarlandıktan sonra Raegar'm miğferine çarpıp durdu. Biri Ejder Kahg'ın tahta boynuna geldi. Biri denize düştü. Sonuncusu da draugrun ayaklan dibinde durdu.

Draugr delikanlının titreyen elini tuttu ve avucunu zorla açtı. Oraya beş kemik daha bıraktı ve Skylan'ın parmaklarını kapattı. Acıdan Skylan'ın soluğu kesilene dek sıktı. Genç adam elinin soğukta kalmış gibi beyazımsı bir maviye bürünmüş olduğunu gördü.

“Anlamıyorum!” diye boğuk bir sesle bağırdı Skylan. “Benden ne istediğini bilmiyorum! Beş Kemik! Beş Vektia Ejderhasını mı kastediyorsun?”

Ona boş gözlerle bakan draugr cevap vermedi. Skylan başındaki belayı bir an önce savmak için kemikleri yuvarladı.

O ve draugr ejderkemiği oynadılar. Ve Skylan ilk defa kazandı.

Bunu fark etmesi biraz zaman aldı. Kazanmıştı. Draugru yenmişti. Kadın ona bakıp başını salladı, ardından çekip gitti.

“Garn haklıymış,” dedi Skylan. “Beş Kemik. Beş Vektia Ejderhası.” Dostuyla konuşmaya gidecekti ki o gün olanları hatırladı.

Dostu falan yoktu.

Skylan tekrar güverteye uzandı. Yıldızlara bakarken Ayla-en’in yüzünü gördü ve sesini duydu. Onu Garn ile sevişirken hayal etti ve yüreği utançla yanıp içi hiddetle kavruldu. Zoraki bir uykuya daldığında yıldızlar kaybolmaya yüz tutmuştu. Zaten o uykudan da hatırlayamadığı bir kâbusla uyandı.

Denizden yükselen güneş Skylan’ın ruhu kadar kırmızı ve öfkeliydi. Gece sıcak geçmişse de gündüz daha bile sıcaktı. Hiç rüzgar esmiyordu. Skylan herkesi uyandırmak için kıyıya çıktı ve kalkmakta aheste davrananlara bağırıp çağırdı, onları tekmeledi. Wulfe’u ise bulamadı. Björn oğlanın kumsaldan aşağı koşup gitmiş olduğunu söyledi.

Nemli havayı solumak zordu. Giysiler üzerlerine yapışıyordu. Ortaya çıkan sivrisinek bulutları suratlara çarpıp ağızlardan içeri dalıyordu. Dalgaların üzerinde düz bir çizgi üzerinde uçan pelikanların kanatları aynı anda kalkıp inmekteydi. Tepede martılar daireler çiziyordu.

Adamlar serinletici bir esinti yakalama ümidiyle alelacele gemilere doluştular. Skylan Garn’ı Martegnan ejdergemisinin güvertesinde dururken gördü. Bilerek başını başka tarafa çevirdi. Sahil boyunca döıt dönerek Wulfe’u aradı.

Skylan oğlanın kaçıp gittiğinden endişelenerek bağırdı. Onun aramaya vakit ayıramazdı. Adamlar çocuğun ortaya çıkması için oturup beklemezlerdi. Hattâ pek çoğu ondan kurtulduklarına sevinirdi.

Skylan son bir kez seslendi.

“İşte buradayım,” dedi Wulfe delikanlıya arkadan yaklaşarak.

“Nerelerdeydin?” diye bilmek istedi Skylan. Oğlanı kolundan tutup beraberinde sürükledi.

“Arkadaşlarımla konuşuyordum,” cevabını verdi Wulfe.

“Ne arkadaşları? Boş ver. Daha sonra anlatsan da olur. Gemi denize açılmaya hazır.”

“Açılamaz,” diyen Wulfe başını iki yana salladı. “Burada kalmalısın."

"Saçmalama,” dedi Skylan.

Wulfe genç adamın koluna asıldı. “Gidemeyiz! Okyanus perileri beni uyardılar!”

Skylan tiksintiyle homurdandı.

“Bana inanmadığını biliyorum ama...”

“Haklısın, inanmıyorum,” dedi Skylan. Wulfe’u iskele tahtası boyunca itekledi. Gemide hızlıca bir yoklama yaptı. Herkes oradaydı.

Treia elini rııhkemiğine koymuş, Ejder Kahg ile iletişim kuruyordu. Aylaen sürecin nasıl işlediğini öğrenmek için yanında duruyor gibi gözüküyor, ancak ablasına zerre kadar ilgi göstermiyordu. Şiş ve kızarmış gözleriyle perişan gözükmekteydi. Skylan’a yalvarır bir bakış attı. Genç adam ona taş kadar sert kendi bakışlarıyla karşılık verdi. Kızın yüzünü al bastı. Az öncesine kadar Skylan için endişelense de aıtık kızmaya başlıyordu.

Üç ejdeıgemisi sığ sularda inip kalkmaktaydı. Skylan Ejder Kahg’ın başı çekmesini sabırsızca bekledi. Hiçbir şey olmayınca neyin ters gittiğini öğrenmek için Kemik Rahibesi’nin yanına gitti.

“Ejder Kahg senden emir almadıkça gitmeyecekmiş,” diye bildirdi Treia.

“Ne? Niye?” diye sordu Skylan.

Treia omuz silkti.

“Galiba ben sebebini İriliyorum,” dedi Aylaen. Gözlerini denize çevirip çok çok uzaklara bakarmış gibi gözüktü. “Deniz Tanrıçası kız kardeşinin ölümünün intikamını almak istiyor. Akaria Torval’i suçluyor ve onun da kendisi gibi acı çek-meşini istiyor. Torval öfkeli ve korkuyor, çünkü sevdalısı Vin-drash ortadan kayboldu ve Torval onu sonsuza dek yitirdiğinden çekiniyor.” Genç kız konuşurken Skylan’a dik dik baktı.

Treia başını iki tarafa sallayarak elinin bir hareketiyle tüm bu sözleri bir kenara attı. "Ne yapmak istiyorsun, beyim?” “Yola çıkmak istiyorum!” dedi sabrı taşan Skylan. Adamlar tezahürat yaparak onunla aynı fikirde olduklarını belirttiler.

Treia başını salladı. “Ejder Kahg denize açılmasının sorumluluğunu üstlenip üstlenmeyeceğini soruyor.”

“Ben Şefler Şefi’yim,” dedi Skylan. “Karar bana ait.” “Pekala,” dedi Treia ve elini ruhkemiğinin üzerine koydu. *Vcnjekar* hafif dalgalı suların üzerinde süziilürcesine denize açıldı. Diğer ejdergemileri de peşindeydi.

Fırtına öğle vaktinden kısa süre sonra onları vurdu.

Fırtına üzerlerine o kadar çabuk geldi ki karaya dönmelerine fırsat vermedi. Hiç kimse daha önce böyle bir şey görmemişti. İçlerinde mor şimşeklerin çaktığı simsiyah bulutlar ufukta belirip denizi hızla katetti. Su bir kalp atışından ötekine kadar geçen süre içerisinde sakinden delice çalkantılıya geçti.

Gemi bata çıka sarsılmaya başladı. Deniz gövdeyi aşarak güverteyi doldurdu. Skylan adamlara sandıklarını, kalkanlarını, silahlarını ve zırhlarını denize düşmemesi için aşağıya taşımalarını emretti. Bunun kolay olmayacağı kısa sürede anlaşıldı, zira adamlar sallanan güvertede dengelerini kovuyamıyor-lardı. Bazılarının tek yapabildiği deniz tutmasından inleyerek geminin yanında kusmaktı.

Fırtına Tanrıçası’nın öfkeli ağzından esen şiddetli bir rüzgar doğrudan üzerlerine geldi. Rüzgar dalgalan yarıp havaya köpükler saçtı ve *Venjekafa* tam ortadan vurarak yana doğru yatmasına sebep oldu. Adamlar neredeyse suya dik hale gelen güverteden düşmemek için çığlık çığlığa iplere, direğe veya birbirlerine tutundular. Tutunacak hiçbir şey bulamayan Skylan gövdeye çarptı. Erdmun da onun üstüne düştü. Güvertede yuvarlanan bir fıçı ikisine birden vurdu.

Gemi dehşet verici bir an boyunca rüzgar ile su arasında kaldı, ardından rüzgar bir nefes gibi aniden kesildi. Gemi kendiliğinden düzelerek adamların ve teçhizatın güveıtenin diğer tarafına doğru kaymasına sebep oldu.

“Denize düşen oldu mu?” diye bağıran Skylan sağanak yağmurla bezeli bir diğer şiddetli rüzgarda sesini duyurmaya çabaladı.

Duyacağı cevabın önemli olmadığını düşündü. Denize düşen varsa bulmak imkânsızdı.

Skylan kalkanların sıralandığı askılığa tutundu ve çılgıncasına çalkalanan denize bakarak diğer iki gemiyi görmeye uğraştı. Yağan yağmurdan, sıçrayan sulardan ve yükselen dalgalardan dolayı ikisini de göremedi. Belki bunun sebebi gemilerin batmış olmasıydı.

Kısa süre öncesine kadar Treia ile Aylaen’in durdukları pruvaya baktı. Yerlerinde olmadıklarını görünce kalbi duracak gibi oldu. Sonra Raegar yerden kalkıp kadınların doğrulmalarına yardım etti. İri yarı adam onları yakalayıp tutarak dalgalardan kurtarmış olmalıydı.

“Kadınları aşağı indir!" diye kükreyen Skylan parmağıyla kamarayı işaret etti.

Raegar ya anladı ya da ne yapması gerektiğini zaten biliyordu. İki kadını bellerinden tutup rüzgar ile savaşarak güvertede güç bela ilerledi. Şiddetli yağmurdan gözünü açamayan Skylan da rüzgara karşı eğilerek yardıma gitti.

Şimşek çaktı, yıldırım gürledi. Rüzgar dellenmiş bir savaşçı gibi gemidekilere her yönden saldırıyordu. Ejder Kahg geminin batmasına müsaade etmese de dalgaların üzerinde savrulmasına engel olamazdı. Güverteye çarpan dalgalar adamları ölüme çekmek istercesine bacaklarına asılıyordu.

Skylan ambara ulaşmayı başardı. Kapağı kaldırmaya çalıştıysa da şiddetli rüzgar yüzünden tek başına beceremedi. Rae-gar mesuliyetindekileri bıraktı. Islak saçları gözlerini örten Treia elleri ve dizleri üzerine çöktü. Aylaen ablasının yaptığını yapacak olduysa da ansızın çılgınca haykırdı ve geminin yan tarafına koştu.

“Gam!” diye bağırarak tırabzandan tehlikeli bir şekilde sarktı.

Skylan denize bakınca kabaran bir dalgada Garn’ın yüzünü ve kollarını gördü. Sonra beyaz sular üzerini örtünce kayboldu.

“Garn!” diye tekrar haykırdı Aylaen. Skylan kızın suya dalmaya hazırlandığım anladı. Onu durdurmak için fırladı. Geminin hareketi delikanlıyı dosdoğru kıza taşıdı ve Skylan onu tırabzandan uzaklaştırdı.

“Tut onu!” diye Raegar’a bağırdı Skylan.

Skylan mavi sırtlı, beyaz sorguçlu dalgalara uzun uzun baktı. İlk başta bir şey göremedi, sonra Garn nefes nefese sudan fırladı. Garn ejdergemisini gördü ve bir dalga ile diğeri, bir şimşek ile diğeri arasındaki boşlukta ona doğru yüzmeye çalıştı.

Skylan Garn'ın yerini belledi. Ardından tırabzana çıkıp suya atladı.

Ani sessizliğe dalmasıyla kendini tüm o kükreyen rüzgarın ve çakan şimşeklerin karmakarışık gürültüsüne zıt bir sükunetin içinde buldu. Su karanlık ve çalkantılıydı; yüzeyi bulamıyordu. Ciğerleri havasızlıktan yanarken ters mi düz mü durduğunu bilmeksizin dalgaların altında çırpındı. Sonra çakan bir şimşeğin ışığını görüp ona doğru yüzdü. Başı su yüzüne çıktı. Soluk almaya çabalarken bir yandan da Garn'a bakındı.

Tırabzana sıralanmış adamlar bağırarak bir yeri işaret ediyorlardı. Skylan o tarafa doğru yüzmeye başladı. Bir dalga onu havaya kaldırdı ve Skylan biraz aşağısında Garn'ı gördü. Dalga genç adamı dostunun neredeyse tam tepesine bindirdi. Delikanlılar çaresizce birbirlerine tutundular. Deniz ikisini de aşağı çekti.

Skylan Gaın'ın bir tutam saçını yakalayabildi. Kolunu dostunun çenesinden geçirip yüzeye doğaı bacaklarını çırptı. Garn'ın gücü tükeniyordu. Kendinden geçmek üzereydi ve ikisinin de boğulmasına sebep olacak bir şekilde paniğe kapılarak Skylan'm kollarında çırpınmayacak kadar aklı başındaydı.

Skylan'ın ciğerleri patlayacak gibiydi. Nefes almak zorundaydı, hattâ o nefes ölümüne sebep olsa bile. İşte tam o anda yüzeye vardı. Derin bir soluk aldı. Garn'ın başını suyun üzerinde tutarak dalgaların arasında bir köpek gibi yüzdü. Fazla yol almıyor gibiydi. Güç bela bir kol boyu ilerlese bir dalga onu altı kol boyu geri siirüklüyordu.

Sonra bir dalga onu ve Garn'ı geminin o kadar yakınına sürükledi ki Skylan'ın eli yan taraftan sarkan adamlarınkine değdi. Savaşçılar kendi hayatlarını tehlikeye atarak Şeflerini tutmaya uğraştılar. Deniz onları birbirinden ayırdı ve Skylan'm başı sulara gömüldü. Umutsuz durumdaydı. Kol ve bacakları sızlıyor, ciğerleri alev alev yanıyordu. Garn'ı daha fazla tutamayacaktı.

Garn'ı da peşinden sürükleyerek tekrar yüzeye çıktı. Garn bilincini kaybetmişti. Gözleri kapalı, ağzı açıktı. Skylan'ın kollarındaki bir ağırlıktan ibaretti.

Belki de ölü bir ağırlıktan.

Onu bırakıp kendimi kurtarmalıyım, diye aklından geçirdi Skylan. Sonra içi öfke doldu. Bu Akaria'ya karşı yapılan bir savaştı ve Skylan tanrının galip gelmesine izin verecek değildi. *Venjekar* her zamankinden daha uzak görünse de bir kez daha ona doğru yüzmeye başladı.

Sonra deniz onlara küsmüşçesine iki adamı kaldırıp geminin bulunduğu tarafa doğru fırlattı. Skylan korkunç bir anlığına Garn ile beraber gövdeye çarpacaklarını sandı. Dalga onları tırabzanın üzerinden aşırarak kocaman balıklar gibi güverteye attı. Skylan yelken direğine acı duyacak bir şiddetle çarpıp güvertede akan suların içine serildi. Garn da hemen yanıba-şınclaydı. Nefes almıyordu.

Adamlar Garn'ı kaldırıp alt güverteye götürdüler. Onu sırtüstü yatırdılar ve ciğerlerindeki suyu boşaltmak için sırtına vurup kollarını pompaladılar.

Skylan gemiyi karaya yönlendirmek niyetiyle dümene doğru süründü. Fakat dümen kopup gitmişti. Geriye yalnızca kırık bir tahta parçası kalmıştı.

Skylan bir an için gri dalgalara gömülmeyi diledi. Sonra kendine Şefler Şefi olduğunu ve gemileri denize kendisinin yolladığını hatırlattı. Güvertede bileklerine kadar gelen suyun içinde ilerledi. Adamlara tutunarak onlara ip bulup kendilerini direğe, pruvaya veya nereyi bulurlarsa oraya bağlamalarını söyledi. Ciddi yaralar alanları -ki bunlardan epey vardı- Treia'nın ilgilenmesi için kamaraya yolladı.

Aşağıya en son Skylan indi. Gözlerine dolmaya devam eden suyu silince bunun su değil kan olduğunu gördü.

Şimşekler çaktı. Gemi çılgınca yalpaladı. Skylan kapağı örtüp kilitlendiğinden emin oldu, sonra da merdivenden inip ka-maniyi inceledi. Karanlıkta görmek zordu.

"Garn?" diye seslendi Skylan. Tuzlu su ağzını kurutmuştu; boğazı yanıyordu.

"Buradayım," dedi Garn güçsüz bir sesle. "Hayatımı kurtardın. Teşekkürler."

"Adamlarımdan birisin," diye kestirip attı Skylan. Dostunun yanına çömelmiş Aylaen'i seçebiliyordu. "Wulfe?"

"Buradayım!" Oğlanın sesi titriyordu. Korkudan ödü patlamıştı.

“Treia?”

“Ben de güvendeyim, beyim,” yanıtını veren Treia her zamanki gibi sakin ve mesafeliydi. Skylan kendini acı bir tebessüm etmekten alıkoyamadı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

On beş adam güvertede onları tutacak bir yerlere bağlıydı. Skylan aşağıdakileri de sayınca hiç kimseyi kaybetmemiş olduklarını görüp rahatladı.

Yine de kendini tanrılara karşı müteşekkir hissetmiyordu. Kızgın ve küskündü. Ayiaen’in haklı olup olamayacağını düşündü. Tanrılar düşman karşısında birlik olmalıydılar. Ne demeye kendi aralarında kavga ederek vakit kaybediyorlardı ki? O ve adamları ilahi bir oyun tahtasında savrulan kemiklerden başka bir şey değillerdi.

Beş Vektia Ejderhası. Oyun tahtasında yuvarlanan beş taş. İlahi bir oyun. Beş ejderha. Tahtada ilerleyen taşlar. Bu sanki... sanki...

Skylan kaşlarını çattı. Ansızın aklında bir düşünce kıvılcımı çakmıştı. Bir kafa yorabilse... ama fikir kafasından uçup gitti -daha doğrusu yıkanıp gitti.

Skylan güverteye dönüp kendini direğe bağladı. Yere çöktü ve geminin tahtalarından çıkan gıcırtıları dinledi. O ve adamları güvendeydiler, ta ki kalaslar sürekli zorlanmadan dolayı dağılana dek. O zaman onları ejderha bile kurtaramazdı.

Fırtınanın ne kadar sürdüğüne dair Skylan’ın hiçbir fikri yoktu. Gündüz diye bir şey olmadı. Yalnızca bitmek bilmeyen bir gece var gibiydi. Gemi sallandı, yalpaladı, sürüklendi, savruldu, batıp çıktı, eğilip kalktı ve bir süre sonra Skylan geminin dibi boylayarak içinde bulundukları sefalete bir son vermesini arzular oldu.

Sırılsıklamdı ve titriyordu. Başı ağrıyor, bacağındaki eski yara zonkluyordu. Düzenli olarak kendini tehlikeye atıp yerinden kalkmakta ve kamaraya kadar güç bela gitmekteydi. Aşağıdaki koku berbattı. Deniz tutmuş adamlar kendi kusmuklarının içinde yatıyorlardı. Etraf dışkı kokuyordu. Adamlar güvertedeki yarıklardan sızan yağmur suyunu içki boynuzlarına doldurup doldurup içmekteydiler. Skylan yaralıları kontrol etti. Tıeia somurtarak hepsinin yaşadığını ve o an için bunun elde edebilecekleri en iyi şey olduğunu bildirdi. Skylan Garn’ın yanındaki Aylaen’e bir göz attı. İkisi birbirlerinin kollarında uyuyakalmıştı.

Gemi altında kalkıp inerken Skylan onlara uzun uzun baktı. Sonunda güverteye döndü ve kendini bir kez daha direğe bağladı. Uyudu, uyandı, uyudu, uyandı. Bir keresinde Wulfe'un bir sokak köpeği gibi yanıbaşına kıvrılıp yatmış olduğunu gördü.

Sonra bir gün Skylan aniden uyandı. Bir süre boyunca kendisini neyin uyandırdığını merak ederek kafası karışmış halde bekledi.

Sessizlik.

Uluyan rüzgar yoktu. Patlayan dalgalar yoktu. Gürleyen şimşekler yoktu. Skylan gece göğüne bakınca yıldızlarla karşılaştı.

Fırtına sona ermişti. *Venjckar* kurtulmuştu.

Skylan güçlükle ayağa kalktı. Uzuvları sabit durmaktan uyuşmuş, ayaklan buz kesmişti. Diğer adamlar da uyanıyorlar, karanlıkta etraflarına bakaran Torval'e en içten şükürlerini sunuyorlardı. Bir süre sonra güneş doğdu. Pembemsi kızıl renkteki solgun küre, denizin yüzeyini kaplayan ve ejderhanın başına hayaletimsi bir hava veren sisin içinde bir görünüp bir kayboluyordu.

Skylan Apensia'dan dönüş yolunu anımsayarak huzursuzluğa kapıldıysa da arada bir fark vardı: o sis karanlık ve yoğunken bu seferki ışıkla bezeli olup daha seyrek ve adeta ruhaniydi.

Ambardakiler dışarı çıktılar. Güvertede durup sisle örtülü düz ve sakin denize baktılar.

“Tanrıça hâlâ öfkeli,” dedi Aylaen. "Sadece gücü tükendi.”

Skylan diğer ejdergemilerini görmeye çalıştı, fakat ejderhanın kafasından ötesini seçemiyordu. Gemi ilerledikçe sis açılıyor, geçtikten sonra da arkasından kapanıyordu. Skylan seslenmelerini emredince adamları dört bir tarafa bağırdılar ve silahlarını kalkanlarına vurdular.

Cevap veren olmadı. Skylan bir gözcü tayin etmek istedi. Raegar hemen gönüllü oldu. Günün büyük bölümünde tırab-

zanın yanında durarak sislerin ötesini görmeye çalıştı. Bir ara daha iyi görebilmek için ejderha büstünün kafasına tırmanmayı teklif etti. Skylan büstün özellikle fırtınada gördüğü zarardan sonra Raegar'ın ağırlığını taşımasının zor olduğunu belirterek teklifi reddetti. Wulfe onun yerine tırmanmayı önerdiyse de Raegar oğlanın hayatını tehlikeye atmak istemediğini söyledi.

Skylan konu üzerinde daha fazla düşünmedi, ta ki kısa bir süre sonra Raegar'ı sisi incelerken görene dek. Raegar endişeli bir yüz ifadesiyle döndü ve kuzeninin kendisine baktığını fark etti. Omuz silkti, başını sağa sola salladı ve yürüyüp gitti. Skylan onun bu endişesini tuhaf karşıladı. Kendi gemisi kur-tulduysa diğerlerinin de kurtulma şansı yüksekti. Birbirlerinden ayrılmaları pek de şaşırtıcı sayılmazdı. Nasılsa buluşma yerinde toplanırlardı. Belki Raegar bir tanıdığı için endişe duyuyordu. Yine de Skylan’m bildiği kadarıyla kuzeninin diğer klanlarda hiç arkadaşı yoktu. Hattâ Raegar’m diğer gemilerdeki tek bir adamın bile adını verebileceğinden şüpheliydi. Peki öyleyse durumdan niye bu kadar rahatsızdı?

Skylan Treia’dan Ejder Kahg ile konuşmasını, ona diğer ej-dergemilerine ne olduğunu sormasını istedi. Ayrıca ejderhanın nerede olduklarını ve ne yöne gittiklerini bilip bilmediğini de öğrenmesi gerekiyordu, zira güneşin konumuna bakılırsa gemi onları doğuya götüren bir rota izlemekteydi.

Treia’nın ejderhayla konuşma çabaları boşa çıktı. Kahg cevap vermiyordu. Skylan Ejder Kahg’ın kendisine kızıp kızmadığını sorunca Treia alaylı bir ses tonuyla bunun epey muhtemel olduğunu ifade etti.

*Venjekar*kurtulmuştu, ama ucu ucuna. Skylan geminin daha ne kadar yüzeceğinden emin değildi. Su alıyorlardı ve dümenlerini yitirmişlerdi. Adamlar yağmur suyu içebilirlerdi, fakat yiyecekler ya denize düşmüş ya da tuzlu suyla temas yüzünden yenilmez hale gelmişti. Karınlan gurıılduyordu. Açlıklarını birkaç balık yakalayarak az da olsa bastırdılar. Balıklar bayağı kılçıklıydı ve çiğ yenmeleri gerekiyordu. Savaşçılar böyle beslenerek uzun süre hayatta kalamazlardı.

Treia Ejder Kahg'a kendilerini karaya götürmesi için yalvardı. Ejderha yine konuşmayı reddetti. Geminin rotasını değiştirmeyerek doğu istikametindeki ilerleyişini sürdürdü. Kahg onları bir yere götürüyor ve bunu süratle yapıyordu. Sular pruvanın altından akmakta ve karinanın arkasında beyaz renkli uzun bir kuyruk bırakmaktaydı.

Duruma kızan Skylan’ın yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kimi zaman güvertede volta attı, kimi zamansa pruvada durup sise baktı. Fırtınadan kurtulduklarında sevinçten havalara uçmuş olan adamları şimdi söylenip homurdanıyorlardı. Bazıları ejderhanın denize açılmasını Skylan’m emrettiğini anımsatıyordu.

“Yabancı sulardayız. Ejderha hava kararırken karaya yönelecek,” dedi Skylan onlara. “Başka çaresi yok.”

Ejderhalar karanlıkta görebilirlerdi, ancak bir ejderhanın keskin gözleri bile suyun altında geminin karnını yarmak için hazır bekleyen sivri kayalıkları veya geminin karaya oturabileceği kumlukları seçemezdi. Ejderha karanlıkta veya yoğun siste yolculuk yapmayı sadece iyi bildiği sularda göze alabilirdi, tıpkı Skylan’ı eve götürürken olduğu gibi.

Güneş batmaya yüz tuttu; sis sönen bir ateşin turuncu ışıltısına büründü. Çöken karanlıkta ay, yapışkan parmaklarıyla güvertedekileri okşayan sisin içinde silik bir görünüme sahipti. Ejderha doğuya doğru yola devam etti.

Tam da o sırada Erdmun’un *Dtırtmondoı*Tın hikâyesini hatırlayacağı tuttu. Bu ünlü hayalet geminin mürettebatı bir balinayı, yani Akaria’nın gözünde kutsal olan bir deniz hayvanını öldürünce tanrıça tarafından lanetlenerek ebediyen denizleri dolaşmaya mahkum edilmişti.

“Belki biz de bir hayalet gemiyizdir,” dedi Erdmıın deniz sandıklarının üzerinde oturan dinleyicilerine. “Belki ölmiişüz-dtir ama henüz farkında değilizdir.”

Skylan genç adamın yanına gidip onu ayağa kaldırdı ve suratına bir yumruk attı. Geriye doğru sendeleyen Erdmun bir sandığa takılıp kıçüstü düştü.

“Bunu hissettin mi?” diye sordu Skylan, yumruklarını sıkmış halde dostunun tepesinde dikilerek.

Erdmun bir şeyler mırıldanıp kan tükürdü.

“İyi,” dedi Skylan. “Öyleyse ölmemişsin.”

Dönüp oradan uzaklaştı. Yanından geçerken Garn’ın kendisine gülümsediğini ve başını belli belirsiz iki tarafa salladığını gördü. Skylan’ın adımlan yavaşladı. Hayatı boyunca Garn’a akıl danışmış ve ondan nasihat almıştı. Şimdi akıl danışmaya hiç olmadığı kadar ihtiyacı vardı. Kendisine bakan Garn’ın sessizce af dilediğini anladı.

Ama Skylan affedemiyordu. Aylaen nasıl olur da Garn’ı severdi? Asıl sevmesi gereken Skylan’dı. Onu sevmeye *mecburdu.* Skylan koskoca bir Şefler Şefi ydi. Yiğit bir savaşçıydı. Toprak, sığır, güzel bir at ve hazine değerinde bir kılıca sahipti. Garn ise bir hiçti. Norgaard’ın velayeti altında

yaşayan yoksul biriydi. Kadınlar -diğer kadınlar- Skylan'a âşıktılar. Gaın'ı seven hiçbir kadın yoktu.

Aylaen hariç.

Garn kendi nasihatlerinde boğulsun! diye aklından geçirdi

Skylan. Ona ihtiyacım yok. Ben Şefler Şefl'yim. Skylan kıç kısmına kadar gidip Garn ile arasına geminin uzunluğu kadar bir mesafe koydu. Biraz uyumak ümidiyle orada bir yere oturdu.

Wulfe tez adımlarla yanına geldi. "Karnım aç. Ne Zaman bir şeyler yiyeceğiz?"

Skylan ona kaşlarını çattı. Çocuk neredeyse anadan doğmaydı. "Giysilerin nerede?"

"Islandılar," dedi Wulfe. "Üstelik kaşındırıyorlardı."

"Git üstüne bir şeyler giy," dedi Skylan. "Donacaksın." "Üşümüyorum." Wulfe delikanlının yanına oturdu. "Gördün mü? Senin şu draugr gemiyi idare ediyor."

Skylan gülüp geçti. "Hayalet hikâyelerini git Erdmun'a anlat," diye homurdandı ve kollarını kavuşturarak biraz daha rahat oturmaya çalıştı. Draugr fırtınadan önceki geceden beri uğramamıştı. Skylan ondan kurtulduğunu umuyordu.

"Ama sahiden öyle," diye üsteledi Wulfe. "İstersen kendin bak."

Skylan iç geçirdi. Çocuğu susturacak gibi olduysa da vazgeçip dirseği üzerinde doğruldu ve geminin ön tarafına baktı.

Draugr elini ejderhanın kıvrımlı boynuna koymuş vaziyette ruhkemiğinin yanında duruyordu. Bu hali tıpkı Draya'nın öldüğü günkü haline benzemekteydi.

Ejderhanın gözlerinden sisin içinde kızıl bir parıltı saçılıyordu. Draya'dan ise beyaz. Skylan'ın tüyleri diken diken oldu. "Bizi nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum," dedi Wulfe. "Okyanus perilerine nerede olduğumuzu sordum ama cevap vermediler. Benimle dalga geçip lanetlendiğimizi söylediler."

"Lanetlenmiş falan değiliz," dedi Skylan hiddetle ve herkesin duyması için sesini yükseltti -ölü karısı da dahil. "Lanetlenmedik! Torval bizi

fırtınadan güvenle geçirdi. Uizi kolluyor. Yakında evimize ulaştıracak.”

Dönüp Wulfe’a ters ters baktı. “Git üstüne bir şeyler giy!” Skylan kendini yeniden güverteye attı. Gözlerini kapadı, hem de sıkıca. Onların kendiliğinden açılıp draıgra bakmalarını istemiyordu.

“Skylan,” dedi nazik bir ses. “Seninle konuşabilir miyim?” “Ne istiyorsun?” dedi Skylan sertçe. Gözlerini açmasına gerek yoktu. Ses karnını deşen bir kılıç gibiydi.

“Beni asla affetmeyeceğini biliyorum, Skylan,” dedi Aylaen. “Seni anlıyorum, ama yine de üzülüyorum, çünkü sen benim dostum, kardeşim...”

Skylan’ın gözleri aniden açıldı. Orada gördüğü katıksız acı Aylaen’i içini sızlattı. Elini genç adama doğru uzattı.

“Sakın,” diyen Skylan’ın içi kor gibi bir öfkeyle yanıyordu. Aylaen elini indirdi. “Beni affetmeyeceğini biliyorum,” diye tekrarladı, “ama umarım Garn’ı affedersin.”

“Onu neden seviyorsun?” diye bilmek istedi Skylan.

“*Sen* onu neden seviyorsun?” diye karşılık verdi kız.

“Önce ben sordum,” diye tafra yaptı delikanlı.

Aylaen gülümsedi. “Ben sana Garn’ı niye sevdiğini söyleyeyim. Onu seviyorsun çünkü o akıllı, iyi kalpli ve şefkatli. Onu seviyorsun çünkü cesaretini yüzüne vurmuyor. Cesareti ona tarlalarda gün be gün ağır iş yapacak gücü sağlıyor. Cesareti sayesinde Norgaard acıdan kıvranırken ona karşı sabırlı ve nazik davranıyor. Cesareti fırtına esnasında tanımadığı bir adamı kurtarmak için denize atlamasına sebep oldu. Sen onu işte bu sebeplerden seviyorsun, Skylan. Ben de öyle.”

Skylan kızı tuttu, hem de sıkıca. “Ama beni sevmeni istiyorum!”

“Hayatında ne istediysen sahip oldun, Skylan,” dedi Ayla-en nazikçe ve kederle. “Ama bu sefer olamayacaksın." “Öyleyse Freilis seni alsın! Freilis ikinizi de alsın!”

Skylan kızı itip güverteye uzandı. Ona bakmayarak gözlerini kapadı. Aylaen’in orada bir süre oyalandığını hissetti. Herhalde genç adamın insafa gelmesini umuyordu. Skylan bunu asla yapmayacaktı. Sızlayan kalbi, acı kıskançlığı ve yaralı gururu engerek yavruları gibi içini kemiriyordu. Skylan yılanların kafalarını kesmesi gerektiğinin farkındaydı, zira onları ne

kadar beslerse o kadar güçlü ve zehirli hale gelirlerdi. Yine de kendine hakim olamıyordu. Yılanları nefretin sütüyle besledi.

"Skylan!" Erdmun onu sarsıyordu. "Skylan, uyan!"

"Kalktım," diye mırıldandı Skylan uykusunun açılmasına çabalayarak. "Ne oldu?" Esneyerek oturdu ve çenesini kaplamaya başlayan sakalını sıvazladı. Tıraş olmamaktan nefret ediyordu. Bu şekilde kendini kirli hissetmekteydi.

"Kara gördüm," dedi gözcülük yapan Erdmun.

Skylan bir anda bütünüyle açılarak ayağa fırladı. Gözleri istemeyerek de olsa hemen ejderhanın kafasına çevrildi ve delikanlı dıaugaın orada olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Sis de dağılmıştı. Ufuktaki kırmızı bir çizgi, pembemsi ışıklarını şimdiden göğe yollayan güneşin gelişini haber veriyordu. "Ötekileri de kaldır," dedi Skylan.

"Bence acele etmeyelim," dedi Erdmun. "Henüz değil." Skylan ona kaşlarını çatarak baktı. "Niyeymiş?"

Erdmun bir yeri işaret etti.

Sudan dev gibi iki kaya formasyonu çıkıyordu. Birbirlerine karşı duran kütlelerin arasında bir ejdeıgemisinin geçebileceği kadar boşluk vardı. Bu formasyonlar doğal bir oluşum değildi. Asırlar önce inşa edilmiş devasa bir kemerin harabeleriydi. Kemerin tepe kısmı uzun zaman önce kırılarak denize düşmüştü. Geriye yalnızca onu yerinde tutan sütunlar kalmıştı ve bunlar da deniz ve rüzgar tarafından öylesine aşındırılmıştı ki yalnızca Vindıasiler onların gerçekte ne olduklarını efsanelerinden, öykülerinden ve şarkılarından biliyorlardı.

"Adamları niçin uyandırmak istemediğimi şimdi anladın mı?" dedi Erdmun karamsar bir ifadeyle. Dudağının yumruk yediği yeri şişmişti. "Şimdi ne yapacağız? Ejder Kahg bizi gitmememiz için uyardığın yere getirdi! Sahiden de lanetliyiz!"

Karşılarındaki Ejderha Adaları'nın kapısı sayılan Vektia Ke-meri'ydi.

Adamlar korkup paniğe kapıldılar ve devlerin saldırısına uğramamak için Skylan'dan ejderhaya emir vererek gemiyi derhal döndürmesini istediler. Skylan adamlarına korkulacak bir şey olmadığını, tüm o hikâyeyi uydurduğunu tabi ki söyleyemezdi. Ortada ne lanet vardı ne de devler. Ejderha Adaları'nda bir çarpışma yaşanmamıştı.

İlk sarsıntı geçince Skylan müthiş bir rahatlama hissetti. Onca zaman boyunca ne yaptığını iyi bilen Ejder Kalıg'a minnettardı. Skylan Ejderha Adaları'na daha önce de gelmişti. Etrafta bol miktarda av hayvanı vardı. Ayrıca yeni bir dümen yapmak için kesilebilecek ağaçlar da mevcuttu.

Geminin rotasından aşırı derecede saptığını itiraf etmeliydi. Fakat bu gecikmeye rağmen önlerinde iyi havada yolculuk yapabilecekleri birkaç ay vardı. Eldeki zaman diğer ejdergemile-riyle buluşup ogre topraklarını bulmaya yeterdi.

Şimdi Skylan'm tek yapması gereken yalanına bir kılıf uydurmaktı. Ejdergemisi doğrudan doğruya kemere doğru ilerlerken bazı adamlar tanrıların gazabıyla karşılaşmaktansa denize atlamayı yeğleyeceklerini söylüyorlardı.

Raegar tırabzana gelip dirseğini dayadı. "Kahg'ın bizi Ejderha Adaları'na getirmesi garip," dedi kısık bir sesle.

Kuzenine biraz daha yaklaştı. Sesi yalnızca Skylan'ın duyabileceği kadar çıkıyordu. "Telaş etme, Kuzen. Yapman gerekeni yaptın. Draya'nınkiyle beraber kendi itibarını da korudun. Tanrılar seni anlayıp affediyorlar. Ejder Kahg'ın bizi buraya niye getirdiğine gelince, şöyle düşün —Torval buyurmasaydı Kahg asla adalara gelmezdi."

Skylan tırabzana yaslanarak sütunların yaklaşmasını seyretti ve kuzeninin sözlerini düşündü.

"Doğru söylüyorsun," demeye kendini mecbur hissetti.

Aslında doğru olmadığını biliyordu. Onları buraya ejderha değil Draya getirmişti. Ejderhanın yanında durarak ona kılavuzluk etmişti.

Adamların yiyeceğe ihtiyaçları vardı. Yavaş yavaş batmakta olan gemiyi onarmaları gerekiyordu. Skylan düşünüp taşındı. Raegar'ın gittiğini ve Garn'ın yanına geldiğini geç fark etti.

Skylan oradan uzaklaşmaya davrandı.

"Benimle konuşman gerekmiyor," dedi Gam usulca. "Sadece dinle. Seni uyarmaya geldim. Raegar çok tuhaf davranıyor. Vaktinin çoğunu bir şey antmışçasına denizi tarayarak geçiriyor."

"Diğer ejdergemilerine bakıyor," diye sert bir cevap verdi Skylan. "Bunda tuhaf bir şey yok."

"Sadece gözünü üzerinde tut," diyen Garn dostunun yanından ayrıldı.

Skylan etrafına bakındı. Tırabzana sıralanmış olan adamlar sütunları süzüyorlar ve Ejderha Adaları'na çıkıp çıkmamayı tar-taşıyorlardı. Aslında bu lüzumsuz bir tartışmaydı, çünkü ejderha onları oraya götürmeye kararlı gözüküyordu. Raegar kalabalığın arasında yoktu. Başka bir tarafta durmuş denize bakıyor ve gülümsüyordu.

"Raegar!" diye seslendi Skylan.

Adam izlendiğini öğrenince şaşkın bir halde kafasını sesin geldiği tarafa doğru çevirdi.

"Diğer gemilerden bir iz var mı?" diye sordu Skylan.

Raegar temkinliydi. Gözleri kısıldı. "Ne gemileri?"

"Tabi ki iki ejdergemisi," dedi somdan kafası' karışan Skylan.

"Ah!" Raegar'ın yüz ifadesi yumuşadı. Omuz silkip başını üzüntüyle iki yana salladı. "Korkarım ki hiç görmedim."

Raegar güvertenin karşı tarafındaki adamlara katıldı.

Şefler Şefi yüzüne akan teri sildi ve serin havayı kafa derisinde hissetmek için elini saçlarında gezdirdi. İşler karmakarışık bir hal almaktaydı. Skylan sütunlara bakarken Garn'a her şeyi anlatmak için yanıp tutuşuyordu.

Ona Ejderha Adaları'na yaptığım evvelki seyahatin yalan olduğunu söyleyeceğim. Ona bizi bu kutsal adalara getirenin Torval değil dıaugr olduğunu anlatacağım. Evet, getiren dra-ugrdu, yani ölmüş karımın yürüyen cesediydi. Karım rüyalarıma giriyor ve bir türlü anlamadığım bir sebepten benimle her gece ejderkemiği oynuyor. Garn'a Raegar hakkındaki gerçeklerden, onunla nasıl tanıştığımdan, köle sahibi olduğundan, Draya'yı kaçırmayı planladığından, eve dönmeye niyeti yokken bir anda çıkıp geldiğinden bahsedeceğim.

Garn her şeye bir açıklama getirebilir. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilir. Onu boğulmaktan kurtardım. Şimdi sular benim boyumu aşıyor. Onun da beni kurtarması gerekiyor.

Skylan dostuna baktı, hattâ ona doğru bir adım attı. Tam o sırada Aylaen Gaın'ın yanına geldi. Elleri birbirine dolandı. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. O anda dünyada onlardan başka kimse yoktu. O anda yalnızca birbirleri için varoldular.

Skylan'ın içindeki yılanlar kıpırdandı.

“Beni dinleyin!” diye bağırdı Skylan ve adamlar tartışmayı kestiler. “Bizi bu kutsal limana Torval getirdi. Burada dinlenebilir, karnımızı doyurabilir ve gemimizi tamir edebiliriz. Bizi fırtınadan sağ salim geçirdikleri için Torval ile Vindrash’a dualar edeceğiz. Ve Vektan Boyunluğu’nu geri almadan eve dönmeyeceğimize tanrıların huzurunda yemin edeceğiz.”

Savaşçılar bu sözleri aralarında konuştular ve sonunda Skylan’ın haklı olduğu konusunda anlaştılar. Ortada bir lanet olsaydı ejderha onları buraya getirmezdi.

Aslında bu kaçlar kolay razı olacakları yoktu ama hiçbirinin midesi daha fazla çiğ balık kaldıracak halde değildi.

*VenjekarVe*ktia Sütınları’nın arasından geçip Sütunlar Ko-yu’na girdi. Buradaki suyun rengi denizin koyu mavisinden birkaç ton daha açıktı. Ejder Kahg hızını azaltmadı. Ejderhalar ve insanlar zamanın başlangıcından beri buraya gelip gitmişlerdi. Sudaki tek kumluk açıkça görülüyordu -rüzgarın güdük bıraktığı yalnız bir ağaçla süslü kahverengi-beyaz bir kum adası. Ejdergemisi daha derin suları kullanarak bu kumluğun etrafından dolandı ve kıyıya yöneldi.

Sonra hiçbir uyarı gelmeksizin çatırdayan tahtanın o tüyler ürpertici sesi yükseldi. Geminin hareketi bir anda durdu. Gemideki herkes ve her şey ise ilerlemeyi sürdürdü. Adamlar birbirleri ardına gövdeye çarptılar. Skylan gibi tırabzana dayananlar ise havalanıp denize düştüler.

Venjekar karaya oturmuştu.

Skylan kafa üstü suya daldı. Koyun suları sakin ve sığdı. Ayakları değmese de genç adam dibi görebiliyordu. Görebildiği diğer şeyler de yeni bir kumluk ve ona bindirmiş olan ej-dergemisiydi. Wulfe yanında duruma içerlercesine öksürerek su tükürüyordu.

“Yüzebilir misin?” diye sordu Skylan.

Wulfe kafa salladı.

“Öyleyse kıyıya git,” diye emretti Skylan.

Skylan bulunduğu noktadan gemiye dönmenin anlamsız olacağını görebilmekteydi. Ejdergemisi olmadık bir açıyla dar bir kum şeridine oturmuş, karinası epey derine gömülmüştü. Gemi ciddi bir hasar almadıysa bile onu kurtarmak gayet güç bir işti.

Gelgit bir fark yaratırdı. Skylan’m o sırada suların yükseldiğini mi yoksa alçaldığını mı bilmesinin hiçbir yolu yoktu, fakat deniz eğer alçak konumdaysa yükselen gelgit ejdergemisi-ni kumluktan kurtarabilirdi.

Şefler Şefi diğerlerine inmelerini söylemek için gemiye doğru yüzdü. Bir ara ejderhanın kafasına baktı. Kahg’ın, başına gelen bu felaketi hak ettiğini düşünmekten kendini alıkoyamadı, ne de olsa ejderha, draugrun onları buraya kadar getirip bir kumluğa oturtmasına müsaade etmişti. Ejder Kahg’ın gözleri kısıktı. Skylan kulaç atarken yalnızca dar bir çizgi halindeki kırmızı bir ışıltı görüyordu ve bu ışıltı oldukça öfkeli gibiydi.

“Her şeyi boşaltın!” diye hâlâ gemide olanlara seslendi Skylan. “Yükü hafifletin!”

Gam onu anladı. Aylaen ve Bjorn ile beraber fırtınadan kurtulan silahları, kalkanları ve teçhizatı toplamaya başladılar. Deniz sandıklarını ve fıçılarını da geminin yanından sarkıttılar. Skylan ile sudaki diğer adamlar onları kıyıya götürmeye başladılar. Son fıçı da suya atıldıktan sonra peşinden Bjorn atladı. Gam ile Aylaen Treia’yı gitmeye ikna etmeye uğraşmakla meşguldüler. Treia tırabzana yapışmış bir halde şiddetle titriyordu.

“Yüzme bilmiyormuş!” diye seslendi Gam.

“Onu aşağı at. Ben tutarım!” diye bağırdı Skylan ve Garn kadının itiraz etmesine fırsat bırakmadan onu tuttuğu gibi yandan sarkıttı.

Treia bir çığlık atarak Skylan’m kollarına düştü ve delikanlının boynuna onu neredeyse boğacak kadar sıkı tutundu.

“Kollarını gevşet ve tekmelemeyi de bırak!” diye buyurdu Skylan. “İkimizi-de boğacaksın!”

“Ruhkemiği!” diye bağıran Treia genç adama panik halinde sarılmayı sürdürdü.

“Bende, Treia!” diye seslendi Aylaen.

Skylan kadını sahile taşıdı. Adamlar teçhizatları ayırmakta ve silahlarındaki tuzlu suyu temizlemekteydiler.

Skylan gömleğini çıkarıp kuruması için kumların üzerine seriyordu ki Aylaen tez adımlarla yanına geldi. Skylan kaşlarını çatarak onu yaklaşmaması için uyardı. Kız her zamanki gibi Skylan’a aldırış etmedi.

“Raegar kayıp,” dedi Aylaen.

Genç adam omuz silkmekle yetindi. “Buralarda bir yerdedir. Herhalde çalıların arasında ihtiyaç gideriyordun”

“Hayır, yok diyorum, Skylan,” dedi Aylaen ısrarla. “İyice baktım. Treia, Garn ve diğer bazıları da baktılar. Raegar burada değil. Hiçbir yerde yok. Üstelik bir şey daha var. Erdnuın onu suya düşerken gördüğünü söylüyor. O zamandan beri kimse ona rastlamamış.”

Aylaen titrek bir nefes aldı. “Ben... boğulmuş olabileceğinden korkuyorum.”

Skylan gülüp geçti. “Su o kadar derin değil. Raegar’m boğulmak için epey uğraşması lazım.”

“Raegar kıçta duruyordu, bizim gibi pruvada değil. Erdmun Raegar’ın kumluğun diğer tarafındaki derin sulara düştüğünü söylüyor. Ayrıca kuzenin Treia’ya yüzme bilmediğini de söylemiş.”

Skylan ikinci bir arama başlattı. Adamlarının bir kısmını bodur çam ağaçlarının arasına, kalanları da koyun berrak sularına yolladı. Kendisi de Erdmun’kı beraber kumluğa kadar yüzüp ejdergemisine çıktı ve kıç tarafına gitti.

“Gemi çarptığında tam burada durmuş denize bakıyordu,” dedi Erdmun. “Baş aşağı uçtu.”

“Ona neler olduğunu gördün mü? Bağırdığını veya haykırdığını duydun mu?” diye sordu Skylan.

Erdmun başını iki yana sallayarak alnındaki iri bir şişliği gösterdi. “Ayaklarım yerden kesildi. Herhalde kısa bir süreliğine baygınlık geçirdiğimden olacak hiçbir şey duymadım.”

Skylan koyu mavi sulara uzun uzun baktı.

Deniz burada kumluğun diğer tarafındaki kadar sığ olmayıp metrelerce derinlikteydi. Raegar iri kıyım, ağır ve yapılı bir adamdı. Bir çuval dolusu taş gibi batıvermesi işten bile değildi.

Skylan başını sağa sola sallayıp kuzeninin ruhu için Tor-val’e sessiz bir dua etti. Raegar ölümden dönmüş, sonra da gerisingeri oraya gitmişti. Skylan duası bittikten sonra Erdmun ile birlikte sahile geri yüzdü.

Aylaen Skylan’a umut dolu gözlerle baktı. Genç adam başını olumsuz anlamda salladı. “Ondan hiçbir iz yok.”

Kumsalda çömelen Treia ince kollarını gövdesine dolamıştı; tırnakları etine batıyordu. Hiçbir şey demedi. Hiç ağlamadı. Çakmak çakmak gözlerle ve kıpkırmızı bir suratla denize öylece baktı.

Aylaen ona destek olmayı denedi. “Treia, çok üzgünüm. Raegar iyi biriydi...”

Treia kaskatı kesildi. Aylaen’e attığı acı bakış adeta bir yumruk gibiydi. Ayağa kalktı ve ıslak cüppesiyle kumları süpürerek sahilde yürüyerek uzaklaştı.

Ne yapacaklarını ya da diyeceklerini bilemeyen adamlar

onu gergin bir sessizlik içinde seyrettiler.

“Ablanla git,” dedi Skylan Aylaen’e. “Buralarda bir başına dolaşmamak. Gam, sen de onlara eşlik et. Silahını da al.”

Garn baltasıyla kalkanını kaptığı gibi Aylaen’in peşinden koştu.

Skylan adamlarına doğaı döndü. “Raegar klandaşımızdı. Kaybının yasını tutuyoruz. Ölülerimize hürmet edeceğimiz bir zaman gelecek. Ama önce yaşayanları düşünmeliyiz.”

Birkaç adamı bölgeyi keşfetmeye ve içme suyu ile avlanacak geyik, tavşan gibi hayvanlar bulmaya yolladı. Geri kalanlar çam ağaçları arasında barınaklar inşa etmeye, silahları temizleyip yağlamaya ve pastan arındırmak için zincir zırhları kumda yuvarlamaya koyuldular.

“Ben Vektia Salonu’na gidip Vindrash’a saygılarımızı sunacağım,” dedi Skylan. “Bizi buraya getirdiği için ona şükredeceğim.”

“Yalnız gitmemelisin,” diye karşı çıktı Bjorn. “Burası güvenli değil. Biri seninle gelmeli.”

“Ejderha Adaları’ndayız. Burada tanınıyomz,” karşılığını verdi Skylan.

“Ama mukaddes boyunluğu yitirdiğimiz için Vindrash’ın bize kızdığını söylemiştin.”

“Yalnız gidiyorum, işte o kadar,” dedi Skylan her türlü itirazın önünü kesecek denli sert bir ses tonuyla.

Skylan kendi başına giderek pervasız davrandığının farkındaydı. Ancak yanına birini alma riskine de giremezdi, zira Vindrash’a hürmet etmeyecekti. Onun önünde diz çöküp kendini hakir gösterecek, ondan af dileyecekti. Draugr onu belki de sırf bu yüzden Ejderha Adaları na

getirmişti. Skylan Vin-drash'ın kendisini affettiği takdirde draugnı da işkencesine

son vermeye ikna edebileceğini umuyordu.

O güzel kılıcını kuşanıp kalkanını da yanma aldı. Kuzeninin hediyesi olan Kan Dansçısı'nı kınına sokarken Raegar'ı düşündü. Skylan cüsseli, neşeli adamın kaybından sahiden üzüntü duymasına rağmen biraz içi rahatlamıştı ela. Bir tek Raegar Apensia'da Skylan'ın başından geçenleri doğru olarak biliyordu ve bu sır şimdi okyanusun koyu mavi derinliklerinde yatmaktaydı.

Böyle düşününce Skylanan içini suçluluk duygusu kapladı. İhtiyaç duyduğu son şey Raegar'ın öfkeli hayaletinin başına dadanmasıydı! Skylan elini kuzeninin verdiği kılıca koydu ve hayaletinden özür diledi. Eve döndüğünde Raegar'a pahalı bir cenaze armağanı vermeye ant içti.

Koyu çevreleyen düz arazi kum ile toprağın bir karışımından oluşuyordu ve çam ağacı koruları, adaçayı öbekleri ve de sivri otlarla süslüydü. Ada Skylan'ın iki yıl önce Torgunların Ejderha Tanrıçaya sundukları adağı getirmek için Norgaard'la birlikte geldiğinden beri fazla değişmemişti. O adak da oldukça mütevazıydı, zira fazla akına çıkmamışlar ve çıktıkları da pek kârlı sonuçlar doğurmamıştı.

Vindrasilerin oraya sık sık gitmelerine rağmen Vektia Salo-nu'na çıkan belirgin bir yol yoktu. Rüzgar ve su patika namına ne varsa silip süpürmüştü. Buna rağmen Skylan yolu hatırlıyordu. Salon'u bulmak zor değildi. Kumsalda durup güneşin yükseldiği tarafa bakmak, sola dönmek ve Salon'a varana kadar hafifçe yükselen bir yokuşu tırmanmak gerekiyordu. Salon büyükçe adanın en yüksek noktasında, denize yukarıdan bakan bir yamacın kenarında bulunmaktaydı.

Dertlerini düşünen Skylan başı eğik halde yürüyor, etrafına fazla dikkat etmiyordu. Doğru hatırlıyorsa bulunduğu yokuş Salon'a çıkmaktaydı. O yüzden küçük bir göl ile karşı karşıya gelince şaşırmadan edemedi.

Civarda göl falan hatırlamıyordu. Sinirlenerek yanlış gelip gelmediğini düşündü. Yakından bakınca bunun bir göl olmadığını anladı. Önündeki şey yağmur suyunu yakalayıp tutacak kadar derin bir çöküntüydü. Denizi tarumar etmiş olan fırtına Ejderha Adaları'nı da vurmuş olmalıydı. Bu teori Skylan'ın önündeki tuhaf şekilli su kütlesinin yanı sıra koydaki yeni kumluğu da açıklıyordu. Skylan su birikintisinin etrafından dolanırken

çöküntüye neyin yol açtığı üzerinde kafa yordu. Su birikintisinin karşı tarafına geçtiğinde biraz ileride ilkiyle hemen hemen aynı şekil ve boyuta sahip ikinci bir çukur görünce hüsrana uğradı.

“Skylan! Beni bekle!”

Skylan dönüp bakınca Wulfe’un peşinden koştuğunu gördü.

“Dratıgnın arkandan geldiğini biliyor muydun?” diye duyurdu Wulfe, Skylan’m adımlarına ayak uydurarak.

Skylan elini kılıcının kabzasına atıp arkasına bakmak için döndü.

Peşisıra gelen dratıgnın ayakları kumlu toprakta hiçbir iz bırakmıyordu. Draugr Skylan’ın kendisine baktığını görünce durdu. Daha fazla yaklaşmayarak delikanlıyı sabit bir ifadeyle süzdü.

Skylan’ı soğuk ve yapışkan bir ter bastı. “Vektia Salonu’na gidiyonım,” dedi cesede. “Vindrash’a beni affetmesi için yalvaracağım. Seninle aramın düzelmesi için benden ne isterse yapacağım, Draya! Torval adına yemin ederim!”

Dratıgnın samimiyetini görüp kendisini rahat bırakmasını umuyordu. Draya olduğu yerde dikilmeyi sürdürdü.

“Benden istediğini yapıyorum!” diye haykırdı Skylan. “Be-

ni buraya bunun için getirdin, öyle değil mi?”

“Hayır,” dedi draugr. “Değil.”

Draugrun göğsünde yıldız gibi parlayan bir ışık belirdi ve ceset yıldırımın vurduğu ağaç gibi bir alev topu yayarak patladı. Patlama Skylan’ı yere serdi. Genç adam kumda yüzükoyun yatarak kamaşan gözlerini kırpıştırdı. Yattığı yer bir ejderhanın ayaklarının dibiydi.

Bir tanrıçanın ayaklarının dibi.

Devasa gövdeden ışıltılı kanatlar açıldı. Uzun ve zarif kuyruk yere vurarak toprağın titreyip sarsılmasına sebep oldu. Altın kaplı yele hışırdadı. Ejderhanın kıvrımlı boynunun ucundaki kafası Skylan’ın üzerinde tehditkar bir şekilde salındı. Açık ağızdaki dişlerden damlayan salyalar, can çekişerek ölmüş Draya’nın ağzından saçılan kanlar gibi Skylan’ın suratına sıçradı. Ejderhanın iri gözleri kıımızı-turuncu bir ışıkla parladı.

Wulfe dehşet dolu bir çığlık atarak topukladı. Skylan da oğlan gibi kaçıp gitmek istemesine karşın kıpırdayamıyordu. Hayatı boyunca korkudan

donakalan adamlarla ilgili hikâyeler duymuştu ve şimdi bunları anlıyordu. Ağzına acı bir tat doldu. Ateşli bir hastalığa tutulmuşçasına tir tir titredi. Konuşmaya çalıştığında boğazı düğümlendi.

“Vindrash,” diye sersefil halde yalvardı Skylan, “beni affet!”

“Afla aram iyi değildir,” dedi tanrıça ve Skylan iyiden iyiye ürktü.

“Şansına, Skylan Ivorson,” diye devam etti Vindrash, “Toı-val affetmeyi sever, hem de ona karşı pek çok kabahat işlemene rağmen. Kendini Şefler Şefi ilan ederek babana verdiğin sözü tutmadın. Draya’yı şereflendirmek, sevmek ve korumak için ettiğin sözü de. Üstelik sözünü tutmamak işlediğin günahların en önemsizi. Bir Kai Rahibesi olan karını kaçırma planlan yaptın. Suçlarını örtbas etmek için başka yalanlar da söyleyerek Ejderha Adası’nda devlerin saldırısına uğradığını iddia ettin. Daha da kötüsü yalanlarının doğruluğu üzerine Torval’in adını anarak yemin ettin ve hem kendinin hem de tanrının şerefine leke sürdün.”

Skylan her bir ithamın mızrak gibi vücuduna saplandığını hissetti.

Vindrash’m sert ses tonu yumuşadı. “Torval senin için üzülüyor. Senin için iyi düşünceler besliyor, Skylan Ivorson. Ve sana değer verdiğinden kendini aklaman için bir fırsat tanımaya karar verdi.”

“Torval’e minnettarım,” diyen Skylan’ın sesi kapıldığı rahatlamadan ötürü çok cılız çıktı. “Tanrı benden ne isterse yapacağım! Söz veriyorum!”

“Bir söz daha mı?” diyen Vindıash gülüp geçti. “Ayağa kalk, Skylan Ivorson. Etrafına bak. Ne görüyorsun?”

Skylan doğruldu. Tanrıçanın saçtığı ışık onu bir nebze kör etse de gözleri zamanla buna alıştı. Torval’in ne gibi harikalar meydana çıkardığını merak ederek çevresine bakındı.

Skylan daha evvel gördüklerini yine görünce hayal kırıklığı yaşadı. Karşısında çam ağaçları, çinili toprak ve de yerdeki büyük, düzensiz çöküntülerden başka bir şey yoktu. İşte, bir çukur da oradaydı. Ondan sonra bir tane daha ve bir tane daha. Birbiri ardına devam eden çöküntüler ayak izlerine benziyordu... dev gibi ayak izlerine... devlerin ayak izlerine...

Skylan yalanını anımsadı.

Kumda acayip bir ize rastladık... İzi bir ayak bırakmıştı. Bu salon kadar uzun ve geniş bir ayak.

Skylan dizleri üstüne çökerek tanrıçaya dehşet dolu gözlerle bakakaldı.

“Yalanların yüzünden vicdan azabı çektin," diyen Vindrash delikanlıyla nazikçe dalga geçiyordu. “Torval müşfiktir ve vicdanını rahatlatacak.”

Ejderha Tanrıça önündeki genç adama gülümsedi.

“Hem de yalanını gerçek yaparak."

Ejderha Tanrıça kanatlarını açıp havalandı. Kanatlarının gölgesi basımlarını ararcasına ağır adımlarla ilerleyen devlerin üzerinden geçti. Skylan haykırarak af dilemeyi öyle çok istiyordu ki. Yine de dilini tuttu. Çocukken yaramazlık yaptığı zamanlarda Norgaard'dan dayak yerken mızmızlanırsa babası onu daha da seıt döverdi.

Bu cezayı hak ediyorum, diye düşünen Skylan devleri yılgın bakışlarla süzdü. Yaklaşmakta olan yaratıklar gibisini ne görmüş ne de hayal etmişti.

Skylanan yalanındaki devler masallarda ve şarkılarda rastlanan kocaman insanlardı. Akılsız ve saf olup ayı postları giyerler ve de meşe ağaçları kadar uzun mızraklar taşırlardı.

Ejderha Adaları'nm devleri ise yine insan görünümlüydüler, fakat ayrıca yetişkin bir meşe ağacı boyunda ve direk kadar inceydiler. Tellerle tutturulan kemiklerin üzerine deri gerilerek yapılmışa benziyorlardı. Uzun parmaklı kocaman el ve ayaklara sahiptiler. Yürürken ayak parmaklarından destek alarak sıçrıyorlar, havaya yükseldikten sonra örümcekler kadar hafifçe yere iniyorlardı. Hareketleri ağır olmasına rağmen attıkları her bir adımda kocaman bir mesafe katediyorlardı.

Kafaları örümceklerinki gibi ufaktı ve uzun boyunlarının üzerinde sağa sola sallanıyordu. Küçük parlak gözlere, küçük birer ağza ve uzun, ipeksi saçlara sahiptiler. Üzerlerinde mahrem yerlerini örten ufak bir parça kumaştan başka hiçbir şey yoktu. Ellerinde çocuk oyuncağına benzer şeyler tutuyorlardı: bir ipin uçlarına bağlı iki büyük kaya.

Fakat bunlar oyuncak falan değildi. Devlerden biri ipini elinde ustaca döndürmeye başlayarak kayaların yıkıcı bir güçle savrulmasına yol açtı. Dev kayalar birkaç çam ağacına vurdu. Patlarcasına dağılan çamların dalları etrafa saçıldı. Skylan gözünün önünde kayaların adamlarına çarpıp onları paramparça etmesini canlandırdı.

Adamlarım pestile dönerek öldüler.

Skylan dönüp koya doğru hızla koşarken bir yandan da düşündü. Yalanında Draya'nın Ejder Kahg'ı çağırmaya çalışırken bir dev tarafından kapıldığını söylemişti. Ejderha bu canavarlarla dövüşebilirdi. Skylan'ın kampa devlerden önce ulaşması gerekiyordu.

Skylan yolda av ekibinin yanından geçti. Sert bir emirle avcıları peşine taktı. Kampa vardığında adamları çoktan silahlanıp dövüşe hazır halde beklerken buldu.

Koşturmaktan nefes nefese kalan Skylan'ın biraz durup soluklanması gerekti. Gözünü doğuda tutuyordu. Devler hızla yaklaşmaktaydılar. Yakında orada olacaklardı.

"Saldırıya uğramak üzereyiz," dedi Skylan tıknefes halde. "Devler tarafından."

"Öyleyse söylediklerin doğru!" diye haykırdı Erdmun. "Tor-val bizi lanetlemiş! Burada istenmiyoruz! FIiç gelmemeliydik!"

"Çeneni kapatmazsan Torval asıl seni lanetleyecek!" dedi Skylan hiddetle. "Ağlayıp sızlanacak vaktimiz yok. Bana Treia lazım. Bu yaratıkları alt etmemiz için Ejder Kahg'ı çağımıası

gerekiyor. "

Skylan kumsaldaki kalabalığa bir göz attı. Aylaen ile Garn'ı gördü, fakat ikisi yalnızdı.

"Treia nerede?" diye bilmek istedi.

"Seninle olduğunu sanıyorduk!" dedi Aylaen titreyen bir sesle.

"Benimle mi?" Skylan genç kıza bakakaldı. "Niye öyle düşündünüz ki?"

"Seninle beraber Vektia Salonu'na gideceğini söyledi." Beti benzi atan Aylaen'in sesi kesikli. "Vindrash yardımcımız olsun! Treia orada bir yerde... tek başına..."

"Hay Skoval'ın hayaları!" diye sövdü Skylan. "Onu hiç görmedim. Ne zaman gitti? Ne kadar oldu?" Garn'a dik dik baktı. "Sana onu korumanı emrettim! Niye tek başına çekip gitmesine izin verdin?"

"Vermedi, Skylan," dedi Aylaen savunurcasına. "Treia başının döndüğünü söyledi. Ben onunla kalırken Gam da su getirmeye gitti. Garn yanımızdan ayrılınca Treia onu bilerek yolladığını söyledi. Raegar için dua etmek üzere Salon'a gidecekmiş. Ona gitmemesi için yalvardım, ama güvende olacağına dair beni temin etti. Benimle daha sonra buluşacağını söyledi. Onu durdıuramadım. Garn dönene kadar gitmişti bile."

"Treia'yı takip ettim," diye ekledi Garn. "Onun ve senin izlerinize rastladım. Sonra Wulfe'la karşılaştım. Ejderha diye bas bas bağırıyordu. Ona inanmadım ama oğlanın korktuğu belliydi. Sana bir şey olduğundan çekindim. Geri dönüp adamları silahlandırmaya karar verdim. Sana yardım götürecektim."

“Doğru olanı yaptın,” diye mırıldandı Skylan. Zaten Garn hep doğru olanı yapar. İşleri bir tek ben berbat ederim.

Şimdi başında ağaç düşmanı beş dev, oltalarda gözükmeyen bir Kemik Rahibesi ve çağırmanın imkânı bulunmayan bir ejderha vardı.

Yoksa...

Skylan dönüp Aylaen’e baktı. “Treia ruhkemiğini yanma aldı mı?”

“Hayır, bende...” Aylaen delikanlının ne diyeceğini anlayınca başını şiddetle iki yana salladı. “Yapamam, Skylan! Benden bunu isteyemezsin!”

“İstemiyorum da,” dedi Skylan sert bir sesle. “Emrediyorum. Treia seni bir Kemik Rahibesi olarak eğitiyordu. Yapılması gerekeni biliyorsun. Ejder Kahg’ı çağırmak zorundasın. Yoksa pelteye döneceğiz.”

“Anlamıyorsun...” Aylaen yutkundu.

“Ejderhayı çağırmazsan hepimizin öleceğini çok iyi anlıyorum!” diye bağırdı Skylan.

“Ona bağırma,” dedi Garn kızarak.

“Sen kapa çeneni!” Skylan dostuna kötü kötü baktı. “Aylaen?”

“Yalan söyledim, Skylan!” Aylaen’in gözleri doldu. “Sana yalan söyledim. Kailere de. Buraya Kemik Rahibesi olmak için gelmedim. Gelişimin sebebi...”

“Niye geldiğini biliyorum,” dedi Skylan acı acı.

İçinden bir şeyleri kırıp dökmek ve yumruklamak geliyordu. Onları kördüğüm eden yazgıyı yırtıp atmak, küçük bir çocuk gibi otıınıp ağlamak istiyordu. Bunlardan hiçbirini yapamazdı. O Şefler Şefi’ydi. Halkı ona bel bağlamıştı.

Skylan genç kızın yanına gitti. Ellerini sıkıca tuttu. Aylaen başım kaldırmadı.

“Bana bak. Bana bak,” diye tekrarladı kız reddedince.

Aylaen gözlerini kaldırdı.

“Kailere, Treia’ya ve bana yalan söyledin. Tanrılara yalan söyledin.”

Skylan duraksadı. İtirafta bulunmak, kendisinin de yalan üstüne yalan söylediğini açıklamak için yanıp tutuşuyordu. Cesaret edemedi. O Torgunların Savaş Şefi’ydi, liderleriydi. Adamlarının ona güvenmeleri gerekiyordu; yoksa işleri bitikti.

“Belki de tanrılar seni bu şekilde aklayacaklar, Aylaen. Yalanını gerçek yaparak.”

Skylan derin bir nefes alıp sözlerini sürdürdü. “Treia seni eğitiyordu. Ayini biliyorsun...”

“Hayır, bilmiyorum!” diye haykırdı Aylaen. “Treia’nın ayini bir kez gerçekleştirdiğini gördüm. O da aylar önce ogreler saldırırken oldu! Gemideyken bana açıklamaya çalıştıysa da dikkatimi vermedim. Böyle bir şey yapacağımı hiç sanmıyordum. Ejderha benimle hiç konuşmadı ve...”

“Bir dene, Aylaen,” diye teşvik etti Skylan. “Tek istediğim bu. Torval’e dua et. Ondan yardım iste.”

“Ben ona yalan söyledikten sonra bana ne diye yardım etsin ki?” diye sordu Aylaen sefil bir halde.

“Çünkü tanrıların yazgıları bizimkilere bağlı,” dedi Garn ona. “Çünkü tanrılar bile korkuyorlar.”

Bu doğru olabilir mi? diye aklından geçirdi Skylan. Bu düşüncenin içini rahatlatıp rahatlatmadığını bilmiyordu. Garn’a neyi kastettiğini sormak istedi. Dostuyla uzun uzun konuşmayı arzuluyordu. Muharebeden sonra Garn’a her şeyi anlatacağım, diye karar verdi Skylan. Beni affetmesini isteyeceğim. Ay-laen’in onu sevmesine şaşmamak gerek. Sözlerinde haklıydı. Ben Garn’ı nasıl seviyorsam o da öyle seviyor. Garn sevgimizi hak ediyor. Ben yalancının ve sahtekarın tekiyim. Ben kimsenin sevgisini hak etmiyorum.

“Deneyeceğim,” dedi Aylaen usulca. “Torval’e beni affetmesi için dua edeceğim.”

“Ben de Torval’e en azından birimizi affetmesi için dua edeceğim,” diye kimseye duyurmadan ekledi Skylan.

Aylaen ejdergemisinden götürürken içine koyduğu nakışlı keseden ruhkemiğini çıkardı. Kumda diz çöküp ayinin sözlerini telaffuz etmeye başladı. Yavaşça ve tereddütle konuşuyor, başladığı cümleleri yarıda kesip tekrarlıyordu. Sonunda tamamen durdu.

“Hatırlamıyorum!” Aylaen tuttuğu kemiği hüsranla salladı.

“Acele etme,” diye nasihat verdi Garn.

Yer sarsıldı, tıpkı gökyüzünden yıldırım düştüğünde olduğu gibi. Veya dev kayalar yere çarptığındaki gibi.

“Biraz acele etsen de olur,” dedi Skylan.

Aylaen dudağını ısırıp ayine baştan başladı.

Skylan kızı bir süre izledi, sonra da Garn’a baktı. “Yanında kal.”

Garn kafa salladı. Skylan döndüğünde adamlarının Si-gıırd’un talimatıyla kalkan duvarı oluşturduklarını gördü. Bu manzara onu canından bezdirdi.

“Kafayı mı yediniz? Böyle bir araya toplanırsanız devin biri tek bir darbeyle hepinizi haklar! Etrafa dağılımlıyız. Bu çarpışmayı kılıçlarla ve kalkanlarla kazanamayız. Taşıyabildiğiniz kadar mızrak alın. Doğnı düzgün atıp atamamanız umurumda değil. Hedefler o kadar büyük ki sen bile ıskalayamazsın, Al-fric.”

Tek Gözlü Alfric sırıttı. Bir mızrak fırlatma müsabakası sırasında hedefi o kadar büyük bir farkla ıskalamıştı ki jüri üyelerinden birini vurmuştu.

“Çam ağaçlarının arkasına saklanın,” diye devam etti

Skylan. “Bağırarak sesinizi birbirinize duyuracak mesafede olun yeter.”

“Neye nişan alacağız?” diye şaşkın bir halde sordu Erdımın. “Gözlerine mi?”

“Hayalarına,” dedi Skylan.

Erdımın tedirgin bir sesle kıkırdadı.

“Dalga geçmiyorum," dedi Skylan kaşlarını çatarak.

Adamlar ejdeıgemisinden getirdikleri mızrakları alıp dört bir yana dağıldılar. Skylan o anda Tıeia’dan başka birinin daha kayıp olduğunu fark etti.

“Wulfe nerede?” Dönüp Garn’a baktı. “Onu gördüğünü söylemiştin.”

“Ben tutamadan kaçıp gitti,” dedi Gam. “Sanırım benden ejderhadan korktuğundan bile daha çok korktu.”

Kılıç ve balta kuşanmış demir kokulu Çirkinler...

Skylan Wulfe’un adını haykırdıysa da cevap gelmedi. Bir müddet sonra vazgeçti. Artık yer kayaların gümbürtüsüyle neredeyse sürekli sarsılıyordu. Adamlar yaklaşan devleri görebildiklerini bağırdılar.

Skylan ellerine ikişer mızrak aldı. Aylaen’in ruhkemiğini elinde tutarak mutsuz bir şaşkınlıkla durmadan çevirdiği yere gitti.

Skylan mızrakları kendisiyle Garn’ı arasına sapladı.

“Sen ve ben Aylaen’i koruyacağız.”

Tanrılar korkuyorlar.

Yazgıları bizimkilere bağlı.

Tanrılar bir zamanlar her şeye kadir olduklarını, her şeyi bildiklerini sanıyorlardı. Ölümsüz oldukları fikrindeydiler.

Hiçbir şey ebediyen yaşamaz. Tanrılar bile.

Varoluş yok eder. Yok oluş var eder.

Ateş çam ağacını yakar, ama ateşin ısısı yeni hayatın tohumlarını taşıyan kozalağın patlamasına, tohumların kararan toprağa saçılmasına sebep olur. O tohumlar düştükleri yere kök salıp çam ağacına dönüşür. Zamanı gelince onlar da yanar...

Aylaen ellerinde aslında ruhkemiğini değil herkesin yazgısını tutuyordu: tanrıların, insanların, ejderhaların. Yazgıları birbirine dolanmıştı; kumaş tek bir iplikten daha dayanıklıydı. Aylaen’in ipliği Torval’inki kadar sağlamdı. Tanrının ipliği Ay-laen’inki kadar zayıftı.

“Ejderkemiği oyunu!” diye mırıldandı Aylaen.

“Ona ne olmuş?” Skylan düşmanı izlemeyi bırakıp Aylaen’e doğaı döndü. “Ejderkemiği oyununa ne olmuş?”

Genç adamın ses tonundan ürken Aylaen başını kaldırdı.

“Treia’mn bana anlattığı bir şeyi hatırladım! Ejderhayı çağıran ayin ejderkemiği oyunu üzerine kurulu. Rahibeler ayini bu şekilde hatırlıyorlar.”

Yer titreyip sarsıldı. Adamlar siper almak için koşuşturuyorlardı.

“Ejderkemiği oyunu,’’diye tekrarladı Skylan. Mavi gözlerinde tuhaf, sevinç dolu bir ışık belirdi. “Ayin... Acaba...”

“Acaba ne?” diye şaşkın şaşkın sordu Aylaen.

Skylan başını iki yana salladı.

“Ejderhaya ihtiyacımız var,” dedi kısaca.

Aylaen ayini bilmese de ejderkemiği oyununu biliyordu. Bazen oyunda büyük zaferler kazandığı olurdu. Kaybettiğinde öyle fena kaybederdi ki tüm taşları tahtadan süpüriilürdü. Skylan kadar pervasız değilse de tehlikeye atılmaktan ve cesur hamleler yapmaktan kaçmmazdı.

Ayhıen ruhkemiğini kuma batırdı ve gözlerini kapadı ki devleri görüp konsantrasyonunu kaybetmesin. Dünyada en çok sevdiği iki insan olan Skylan ile Garn yanındaydılar. Onu koruyup kolluyorlardı.

Tanrılar bizimle beraberler. Yazgılarımız birbirine dolanmış...

Treia yerin sarsıldığını hissettiyse de kafasına takmadı. Dönüp arkasına bakacak olsa onun o zayıf gözleri bile sahile doğru feci bir amaçla ilerleyen devleri görebilirdi. Fakat Treia ne arkasına ne de önüne bakıyordu. Ne gereği vardı ki? Zaten her şey bir bulanıklıktan ibaretti. Üzerinde yürüdüğü toprağı görmek için aşağı bakıyor, ama onu bile yakıcı gözyaşlarının arasından fazla seçemiyordu.

Treia nereye gittiğini kimselere söyleyemezdi. Kamptan ayrılmasının tek bir sebebi vardı ve o da kaçmaktı: eskiden beri kıskandığı kardeşinden kaçmak; nefret ettiği ve tiksindiği Skylan'dan kaçmak; diğer Torgunların koca bulmak için son şansını da yitirmiş kız kurusuna attıkları acır bakışlardan kaçmak.

Raegar kayıptı, boğulmuştu, ölmüştü. Gönül verdiği ve muhtemelen vereceği tek adam da artık yoktu.

Azabı Treia’nın içini parçalamaktaydı. Raegar’ın kaybının acısına katlanamıyordu. Kız kardeşinin destek olma çabalarına veya Skylan’ın utkusuna da.

Yazık kız kurusuna. Yazık fakir bir klanın günlerini yapayalnız geçirecek ve insanların kıçlarındaki çıbanları iyileştirecek Kemik Rahibesi’ne.

Raegar ona sevginin yanında bir şey daha vermişti: daha iyi

bir yaşamın umutlunu. İçindeki hırs ateşini körükleyerek daha önce hayal bile etmediği yerlere gelebileceğine inanmasını sağlamıştı. Fakat sonra ölmüş ve Treia'nm hayalleri de onunla beraber boğulmuştu.

Treia ne zaman ki etrafına bakmak için başım kaldırdı, Vektia Salonu’nu, yani o mesafeden onun gözleri için büyük bir tahta bulanıklığa benzer şeyi gördü. Gidecek başka yeri olmadığından yürümeye devam etti.

Ne güzel Kai Rahibesi olacaktı. Raegar da Şefler Şefi.

“Skylan ile ilgili bir sır biliyorum,” demişti Raegar ona. “Bu öyle bir sır ki açıkladığım zaman Vindrasiler onun ölümü için yaygara kopartacaklar.”

Treia bu korkunç sırrı öğrenmek için adamı sıkıştırmıştı. Raegar ise reddetmişti.

“Henüz zamanı değil. Ogrelere yapılacak akının bitmesini ve Vektan Boyunluğu’nun geri alınmasını bekleyeceğim.”

Raegar boyunluğun ele geçirilmesi konusuna çok önem veriyordu.

“Tüm hatalarına rağmen,” demişti Raegar, “Skylan yiğit ve gözüpek bir savaşçı. Adamlar onu seviyorlar ve ona hayranlık besliyorlar. Onun peşinden cehenneme bile giderler. Bırakalım bizi zafere taşısın. Bırakalım tanrıların inayetini kazandığını ve dünyanın zirvesine çıktığını sansın. Ne kadar yükseğe çıkarsa düşüşü de o kadar acı verir.”

Treia da aynı fikirdeydi. Zaten Raegaı’ın tüm önerilerini kabul ederdi. Eh, hemen hemen tüm önerilerini. Adamla yatmayı reddetmişti, üstelik de Raegar onu ikna etmek için bütün gücüyle çabalamasına rağmen.

Aslında gönlü yok değildi. Raegar’ın dokunuşlarını, öpücüklerini geceleri rüyalarında görüyordu. Fakat günün parlak ve soğuk ışığında Horg’u ve onun orasına burasına dokunan, eteklerini çekiştiren, domuz gibi terleyerek kalın parmaklarını içine sokan ellerini hatırlamaktaydı. Günün birinde Diaya onları bastığında hissettiği utancı anımsıyor, şehveti tiksintiye dönüşüyordu. Kimsenin, hattâ Raegar’ın bile kendisine o şekilde dokunmasını kaldıramıyordu.

Ve şimdi hiçbir erkek dokunamayacaktı. Gözleri yaşlarla dolan Treia’nın ayağı takılıp düştü. Yerden kalkmayıp Sakındın biraz uzağında öylece yattı ve kendine hakim olamaya-rak kederden ziyade öfkeden ağlamaya başladı. Öfkesi bir elliyle ona umut veren ve ötekiyle geri alan tanrılara karşıydı. Nihayet ağlayamayacak kadar bitkin düştüğünde kendini Vek-tia Salonu’na doğru sürükledi.

Oraya niçin gittiğini bilmiyordu, zira Vindrash’ın kendisine yardım edebileceğine inancı yoktu. Treia’nın bazen Vindrash’a inanmadığı bile oluyordu.

Taşlık yol sona erdi. Treia başını yoldan kaldırdı. Salon bulanık bir leke olarak gözlerinin önündeydi. Treia ana girişe çıkan basamaklara bön bön baktıktan sonra başka ne yapacağını bilemediği için o basamakları çıkmaya başladı.

Salon’a bundan önce bir kez daha gelmişti. Draya her yıl hacca giderken yanında birkaç Kemik Rahibesi ve yamak da götürürdü. Bir sene Treia seçilmişti. O sırada on altı yaşındaydı ve belki ele ilk kez maceraya atılma düşüncesiyle heyecanlanıp hoşnut olmuştu.

Maalesef seyahat sıkıcı ve usandırıcı geçmişti. Yol boyunca seyahatin başlangıcında deniz tutan ve düzeldiğinde de Kemik Rahibeleri ile dualar eden Oraya ile aynı kamarada kısılıp kalmıştı. Kadınlar dua etmediklerinde ne için dua edeceklerini konuşarak vakit geçirmişlerdi.

Treia Salon'a varmayı dört gözle bekliyordu, zira ihtişamı hakkında pek çok öykü duymuştu. Görünce de dış cepheyi süsleyen tahta ejderha oymalarının güzelliğine kapılarak ve de Vindrash ile ona hizmet eden ejderhaların dev heykeline karşı huşu duyarak Saloıi'dan çok etkilenmişti. Fakat birkaç saatini dizleri üzerinde geçirdikten sonra Salon'dan, heykelden ve hattâ ejderhalardan nefret eder olmuştu. Oradan ayrılmaktan mutluluk duymuştu, üstelik de bu yine deniz tutacağı belli olan Draya ile ilgilenmesini gerektireceğine rağmen.

Treia Salon'da muhtemelen muhafız ejderhaların ruhlarının olacağını hatırladı. İlk başta onlarla karşı karşıya gelmektense çekip gitmeyi düşündü, fakat hem başka bir yere gidemeyecek kadar yorgundu, hem de gidebileceği bir yer yoktu.

"Ejderhanın biri bana tek kelime bile edecek olursa gözlerini oyarım," diye homurdandı.

Vindrash ve Dünya Ağacı'nın oymalarıyla süslü çift kanatlı dev kapı genelde kapalı tutulurdu. Treia'nın ejderhalardan izin istemesi gerekecekti. Tam bu işe kalkışıyordu ki kapıların biraz aralık durduğunu fark etti.

Bu alışılmadık bir durum olmasına karşın Treia minnettardı. İçeri sessiz sedasız girip ejderhalarla muhatap olmaksızın en azından bir süreliğine yalnız kalmak istiyordu.

Treia ile birlikte içeri giren Güneş Tanrıçası Salon'un tahta zeminine parlak ışık huzmeleri yolladı. Işık yükselen sular gibi Vindrash heykelinin ayağına kadar gidip durdu; sanki hu-şua kapıldığından tanrıçayı karanlıkta bırakmıştı.

Salon ilk bakışta boş gözüküyordu. Anlaşılan ejderhalar etrafta yoktu. Treia kendini huzursuz hissetmekteydi. Güzlerinin bozukluğu ve ortamın loşluğu yüzünden fazla bir şey göremiyor, fakat ortada bir terslik olduğu içine doğuyordu.

"Merhaba," diye seslendi sert bir sesle. "Kimse yok mu?"

Hayretle birisinin inlediğini duydu.

Ses Vindrash heykelinin oradan geliyordu. Treia eğimli gelen güneş ışınlarını takip ederek yavaşça ve dikkatlice ilerledi. Sonra Güneş Tanrıçası Aylis’in niçin heykele yaklaşmakta isteksiz davrandığını anladı. Dünya Ağacı’ndan alınmış tahtayla yapıldığı söylenen kadim Vindrash heykeli yerde yatıyordu. Ejderha Tanrıça’nın bu heykeli eşsizdi, zira diğer tüm heykellerin aksine Vindrash’ı kanatları açık ve pençeleri ileri bakar şekilde savaşçı haliyle tasvir etmiyordu. Bu heykel Vindrash’ı yatmış vaziyette istirahat ederken göstermekteydi. Vindrash’ın bir gözü kapalı, diğeriyse açıktı; böylece uykusunda bile halkını kolladığı ifade ediliyordu.

Gel gör ki heykelin nöbeti sona ermişti. Heykelin başı gövdesinden ayrılmıştı. Gövde ise paramparça edilmişti.

İnleme bu sefer daha yüksek bir sesle geldi. Treia gözlerini kıstı ve heykelin parçalarının yanında yatmakta olan bir suret gördü. Treia korkak biri değildi. Damarlarında nesiller boyunca gelip geçmiş Vindrasi savaşçılarının kanı dolaşıyordu. Yerde mücevherlerle bezeli bir vazo gördü. Bunu eline alıp sopa gibi tutarak surete yaklaştı. Yerde sırtı ona dönük yatan kişi bir adamdı.

“Kıpırdama!” diye uyardı Treia. “Yoksa kafanı patlatırım.”

İnilti kesildi. Adam başını kaldırıp şaşkın gözlerle baktı. “Treia?”

Treia vazoyu düşürdü. Elleriyle ağzını örterek yere çöktü.

Adam doğrulup bir elini ona uzattı. “Treia, benim! Raegar.”

Kadın kendini Raegar’m kollarına attı. Öpüyor, ağlıyor, anlamsız sesler çıkartıyordu. Raegar kadına sarılarak onu yatıştırmaya çalıştı. Treia’mn saçını okşarken onu nazikçe öptü. Sonra öpücükleri daha tutkulu bir hal aldı.

“Treia!” diye tekrar inledi Raegar, bu sefer şehvetin acısıyla. “Benimsin. Benim olmak için yaratıldın. Tanrılar bir araya gelmemiz için beni ölümden kurtardılar!”

Treia hiç soru sormadı. Raegar’m Vektia Salonu’na nasıl ya da niye geldiğini hiç umursamadı.

Bu mucize karşısında mutluluktan havalara uçan Treia sevgilisine sıkı sıkı sarılarak onu hararetle öptü. Adamın elleri Treia’nm eleğini sıyırdı. Raegar pantolonunun ipini çözmeye uğraşarak Treia’nm üstüne çıktı. Treia kendini ona teslim etti. Kadının bekaretinin farkında olan Raegar ilk başta

nazikti. Treia kesik kesik sözcüklerle ondan kendisini almasını istedi ve adam da seıt, hattâ vahşice denebilecek hareketlerle bunu yaptı. Treia sevgilisinin işi bitip içinden çıkarken çektiği acıdan bile zevk aldı. Raegar bitkin vaziyette yere uzandı.

Treia ona titrek bir tebessüm etti. Raegar ansızın ne yaptığının farkına varmış gibi oldu. Süratle doğrularak pantolonunu çekti.

“Treia, çok üzgünüm. Böyle olsun istemedim. Seni gördüğüme öyle çok sevindim ki. Hiç düşünemedim...”

Raegar ellerini yüzüne götürerek gözyaşlarını sakladı. Treia ona sokuldu. İkisi birbirine sarıldı.

“Boğulduğunu sandım,” diye fısıldadı kadın.

Raegar eliyle gözyaşlarını, gömleğinin koluyla da burnunu sildi. Ağlamaktan kızaran gözleri huşu ve hayretten koca koca açılmıştı.

“Boğuldum, Treia," derken olayın hatırasından ürperdi. “Nefesimi tutamadım. Ağzımı açınca sular doldu ve... ve kendimi Salon’da buldum."

Şaşkın gözlerini etrafta gezdirdikten sonra kadına odakla-clı. “Ve şimdi yanımdasın, aşkım. Bu bir mucize!”

“Seni buraya Vindrash getirdi,” dedi Treia. “Seni bana geri verdi.”

Raegar ona tuhaf bir bakış attı. “Hayır, sevgilim. Bunu Vin-drash’ın yaptığını sanmıyorum.”

Treia ufak bir kahkaha attı. “Tabi ki Vindrash’tı. Başka kim seni onun Salon’una getirebilir?”

Raegar kadını uzun uzun süzdü ve sonra vakurla dedi ki: “Ölüm benim cezamdı, Treia.”

“Neyin cezası? Anlamıyorum.” Treia’nın ses tonu sertleşti. Kuşku ve ihtiyatla adamdan biraz uzaklaştı. “Ne demek istiyorsun?”

Raegar onu temin edercesine ellerini tuttu. “Beni Vindrash kurtarmadı.” Heykelden geriye kalanlara manalı bir bakış attı. “Vindrash bırak başkasını, kendisini bile kurtarabilecek güçten yoksun. Bunu sen de biliyorsun, Treia. Haklı olduğumu yüreğinde hissediyorsun.”

Treia ona soğuk, ifadesiz ve itimatsız gözlerle baktı.

Raegar kadının avuçlarını açıp öptü. “Skylan’ın sırrını sakladığım için cezalandırıldım. Doğruluğunu bildiklerimi açıklamadığım için. Bir süre

daha bekleyecektim, ama hemen şimdi içimi boşaltmalıyım.”

Treia gülümseyerek adamın kollarında gevşedi. Bacaklarını onunkilere dolayarak ona iyice sokuldu ve Raegar’ın organının şenleştiğini hissetti.

“Doğruları söyle,” dedi Treia şevk dolu bir neşeyle. “Bana Skylan hakkında bildiklerini anlat."

Vindrash’ın ayakları dibinde birbirlerine dolanmış halde yatarlarken Raegar ona sıkıca sarıldı. Bir kez daha seviştiler ve adam Tıeia’ya tam da bilmek istediklerini anlattı.

Raegar farkında değildi ama aslında Wulfe’a da anlatıyordu.

Ejderhanın ve devlerin aniden ortaya çıkışları karşısında neredeyse altına kaçıracak kadar korkmuş olan çocuk, dört ayak üstüne düştüğü gibi koşabildiği kadar hızlı kaçmıştı. Skylan’ı basımlarının karşısında tek başına bırakmak kendini kötü hissetmesine sebep olmasına rağmen orada kalacak kadar da kötü hissetmemişti.

“Tanrılar leylerden nefret ederler,” derdi Wulfe’un anası. “Sürekli bize zarar vermenin bir yolunu ararlar. Tanrılara asla güven olmaz.”

Karşısına öfkeli bir tanrıça çıkınca da Wulfe hiç dunnamıştı.

Maalesef bir sonraki karşılaşması daha da korkutucu olmuştu. Ejderha Tanrıçadan kaçayım derken o tehditkar Çirkin-ler’den birine rastlamıştı. Çirkin’in Skylan’m dostlarından biri olmasının önemi yoktu. Garn onu sakinleştirmeye çalışarak oğlanla nazikçe konuşmuştu. Demirin o iğrenç kokusu -ki Wulfe’un burnunda ölümün kokusuyla eşdeğerdi- mide bulandırıcıydı. Tanrılar ile demir arasında kalınca ikisinden de uzaklaşmayı yeğlemişti.

Zamanla yoruldu. Koşan adımları yavaşladı. Elleri kesilmiş ve su toplamıştı; ayakları ağrımaktaydı. Göğsü hızla inip kalkarak ve dilini dışarı sarkıtarak uzun uzun soluklandı. Susamıştı, yalnızdı, bütünüyle kaybolmuştu ve bunlar yetmezmiş gibi bir de yer sarsılıyordu. Skylan’ı nasıl bulacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Çaresiz bir haldeyken Treia’ya rastladı.

Wulfe ona güvenmiyordu, fakat en azından Treia öfkeli bir tanrıça değildi. Demir taşımıyordu ve oğlanı Skylan’a götürebilirdi. Yine de Wulfe kendini Treia’ya göstermedi, çünkü kadın tuhaf davranıyordu -kendi

kendine konuşuyor, ellerini ovuşturuyor, inliyor ve başını tutuyordu. Kadının peşine takı-lurak onu güvenli bir mesafeden takip etti.

Treia onu çocuğun gözüne çok hoş gözüken kocaman bir binaya götürdü. Wulfe kadının içeri girmesini izledi. Dönmesini beklemek için yere oturdu. Onun şaşkın bir çığlık attığını duyunca neler olduğunu merak ederek peşinden gitti. Kadının aralık bıraktığı kapıdan sessizce girdi. İçeride Treia’nm yanı sıra Raegar’ı da bulunca şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutuyordu.

Wulfe ilk başta bir draugr ile karşılaştığını sanarak ürktü, fakat daha sonra Treia’nın bile bir cesetle düşüp kalkmayacağını düşündü. Wulfe onları izledikçe Raegar’ın kanlı canlı olduğuna daha çok ikna oldu.

Wulfe Raegar’ı Treia’yı sevdiğinden çok sevmiyordu. Önceden onları gözetlediği için ikisinin de Skylan’dan nefret ettiğini biliyor, işte bu yüzden o da onlardan nefret ediyordu.

Oğlan kubbeli tavanı yerinde tutan tahta kolonlardan birinin arkasına geçti ve şehvetin pençesindeki erkekle kadını fazla ilgi duymaksızın izledi. Bir müddet sonra canı sıkıldığından Salon’da etrafına bakındı. Yerde kan lekeleri gördü. Orada ne gibi korkunç olayların yaşandığını merak ederken içini bir ürperti kapladı. Tam o anda daha önce Treia’nın gözünden kaçan bir şeyi fark etti: Salon’ıın tozlu zemininde açıkça görülen ıslak çizmelerin bıraktığı izler.

İzler henüz tazeydi. Wulfe bunlardan birine dokununca halen nemli olduğunu anladı. Çizmelerdeki su tozu çamura çevirmiş, geride net bir iz bırakmıştı. Ve bunları bırakan ayaklar Raegar’ınkiler kadar büyüktü. Çizmeler Salon boyunca ileri geri yürümüştü. Beklerken volta atmışa benziyordu.

Ayrıca daha başka ayak izleri de vardı. Bu kuru izleri iki çift çizme bırakmıştı. Çizme çiftlerinden biri ötekinden büyük olmasına karşın Raegar’ınkiler kadar değildi. İki Kum Çizme içeri girmiş, sonra dışarı çıkmıştı. Salon’da gezinmemişti. Wulfe bir noktada Kuru Çizıııeler’in Islak Çizmelerle ile karşı karşıya durmuş olduğunu fark etti.

Wulfe Raegar’ın Salon’a gelişinin bir mucize olduğuna dair iddiasına kulak misafiri olmuştu. Aslında Salon’a kendi ıslak ayaklarıyla yürüyerek gelmişti. Üstelik Salon’dayken iki çift kum ayakla buluşmuştu. Bunda mucizevi bir şey yoktu. Öyleyse niye bir masal uydurmuştu? Ve niye

boğulmamasına rağmen herkesi boğulduğuna inandırmıştı? Ayrıca kum ayaklar kimlere aitti?

Treia ile Raegar'ın sevişmeleri nihayet biterek Wulfe'u memnun etti. İkili kendi arasında konuşmaya başlayınca Wulfe somlarına cevap bulmak ümidiyle kulak kabarttı. Fakat yaptıkları tek şey Skylan'a karşı dalavere çevirmekti ve bunda alışılmadık bir şey yoktu.

Bir süre konuştuktan sonra tekrar sevişmeye başladılar. Wulfe bıkkınlıkla gözlerini yuvarladı. Onlar kadar azgın olmayan su perileri ve satirler tanıdığı olmuştu. Oğlan esneyip kaşındı. Çok susamıştı ve karnı açlıktan gumkluyordu. Skylan'ın nerede olduğunu çok merak etmekteydi.

Treia ile Raegar'm bütün dikkatlerinin birbirleri üzerinde olduğunu görünce Wulfe önce su, ardından da sorularına cevap verip veremeyeceğini öğrenmek için Skylan'ı bulmak amacıyla Salon'dan ayrıldı.

Aylaen Ejder Kahg'ın ruhkemiğini ellerinde tutuyordu. Bakışları kemiğin üzerine odaklanmıştı. Ayine yoğunlaşarak ejder-kemiği oyununu hafızasında canlandırıyor ve içini kaplayan dehşeti göz ardı etmeye çalışıyordu. Yerden bir avuç kum alıp ruhkemiğinin üzerine akıttı.

Oyunda ilk hamleyi tanrılar yaparlardı.

"Vindrash, duama kulak ver," dedi Aylaen usulca.

İkinci hamle fanilerindi.

"Ejder Kahg'a derdimizi anlat."

Üçüncü hamle kadere aitti. Her biri kendi yazgısına bağlı tanrıların ve insanların yazgıları birbirine de bağlıydı.

Aylaen yazgıyı ifade eden sembolü kuma çizdi. Sembolü hatırlamasının sebebi oyundaki önemli bir taşın üzerinde yer almasıydı. Rasgele hareket eden bu taş hem insanların hem de tanrıların stratejilerini bozabilirdi.

Aylaen ejderkemiğini sembolün üzerine bırakıp eline biraz daha kum aldı. Onu da yine kemiğin üzerine akıttı.

O ana dek her şey yolundaydı. Tüm bunlar ayinin bir parçasıydı. Peki sonra ne geliyordu? Oyunda dolambaçlı yollarda ilerleyen taşlar doğuma, ölüme, galibiyete, mağlubiyete, yolculuğa, mevkie, evliliğe, eve, çocuklara, kesişen yollara, bu-

luşmalara, ayrılıklara, tekrar buluşmalara, ebedi ayrılıklara çıkardı.

“Ayin sürekli bir değişim içinde,” diyen Treia’mn sözlerini anımsadı. “Ayin benim yazgımı, tanrıların yazgılarını, ejderhanın yazgısını ve önceden ne olduğumuzu, şimdi ne hale geldiğimizi, nerede bulunduğumuzu ve de nereye gittiğimizi içerir.”

Kemiği kıpırdatmak ve döndürmekle, itmek, almak ve zorlamakla ilgili bir şeyler var diye biliyordu.

“Bu bölüm çok karmaşık,” demişti Treia. “Öğrenmesi yıllar sürer.”

“Vindrash, yıllarım yok!” diye bezginlikle haykırdı Aylaen. “Elimde sadece şu an ve sevdiğim insanlar var. Bu insanlar bana güveniyorlar. Sana yalan söyledim. Çok üzgünüm. Beni affet!”

Aylaen ruhkemiğinin üzerine biraz daha kum akıttı. “Garn’ı seviyorum, Vindrash, senin Torval’i sevdiğin gibi. Hak etmesem de takdisini istiyorum. Bugün yanımızda savaşması için senden ejderhanı göndermeni istiyorum!”

Aylaen ruhkemiğini eline aldı ve bütün gücüyle, bütün kudretiyle, bütün sevgisi, çaresizliği ve korkusuyla havaya fırlattı. Ruhkemiği yükseldi, sonra döne döne düşmeye başladı. Aylaen’in umutları da onunla beraber düştü, çünkü başarısız olduğunu biliyordu.

Ruhkemiğinin dönüşü giderek hızlandı. İlk başta tek bir kemikti; sonra bir düzineye dönüştü, onlardan da yüz kemik çıktı.

Ejder Kahg çatallı bir şimşek gibi bir anda belirdi. Kumdan oluştuğu için rengi beyazımsıydı; pulları kaya gibi, elementler onu un ufak etmeden evvel asırlarca ayakta kalmış bir dağ gibi sertti.

Ejder Kahg kumsala giren devlerin önüne dikildi. Devler kararsız kalarak durakladılar. Ejderhaya dik dik baktılar. Taş silahları ellerinde duruyordu.

Aylaen can-ı gönülden bir minnet duası etti. Elde ettiği başarıdan gururlanmaya vakti yoktu.

“Aferin,” dedi Skylan. Elindeki mızraklardan birini kızın eline tutuşturdu. “Şimdi dövüşmeye hazır ol.”

Ejder Kahg’ın kafası karışmıştı. Tanrıçası Vindrash’ı bulmaktan çok mutluydu. Tanrıça ejderhaya kendi canından endişe ettiğini ve düşmanlarının onun öldüğünü sanmaları gerektiğini anlatmıştı. Ona tapan ejderhalar bile gerçeği bilmemeliydiler. Ejder Kahg’dan sırrını saklamasını istemiş ve Kahg da bunu gururla kabul etmişti.

Tanrıçanın isteklerine harfi harfiyen uymuştu. Skylan'ı Apensia'dan Luda'ya götürmüştü. Vindrash'ın kılık değiştirerek Skylan'm ölmüş karısı Draya'ya dönüşmesini keyifle izlemişti. Kahg Vindrash'm Skylan ile niye ejderkemiği oynadığını biliyordu. Oyunun son derece ciddi olduğunun, işin ucunda ölüm kalım bulunduğunun farkındaydı. Kahg Torval'in Beş Kemik ile ilgili fermanına uymak zorunda olan tanrıçanın halinden anlıyordu. Hevis Beş Kemik'i başka bir tanrıya saldırmak için kullandığından beri tanrıların onlardan bir faniye bahsetmeleri yasaktı. Vindrash'ın Skylan'a Beş'ten bahsetmenin üstü kapalı bir yolunu bulması gerekiyordu.

O ana dek her şey plana uygun olarak gitmişti. Sonra felaket baş göstermişti.

Vindrash Deniz Tanrıçası Akaria'nın artan öfkesini hissetmiş ve denize açılmanın tehlikesi hakkında Kahg'ı uyarmıştı. Fevri davranan Skylan ise uyarıya aldırış etmemişti. Ejder Kahg yola çıkmayı reddedebilirdi, fakat Vindrash Skylan'a bir ders vermekte kararlıydı ve ejderhaya denize açılmasını emretmişti.

Kahg sonra da diğer iki ejderhayla irtibatı kaybetmişti. Bu endişe verici bir durumdu, zira ejderhalar birbirleriyle zihinsel olarak iletişim kurabilirlerdi. Kahg'm onlardan hiçbir iz bulamamasına ek olarak Vindrash da aramalarının sonuçsuz kaldığını iddia etmişti. Ejderhalar ölümlü yaratıklar olduklarından öldürülmeleri mümkündü, fakat Vindrash öyle olduğunu düşünmüyordu. Kahg tanrıçanın ejderhalara ne olduğunu bildiğine dair bir hisse kapılmaktaydı. Öyleyse bile Vindrash bildiklerini kendine saklıyordu.

Deniz Tanrıçası nihayet öfkesini tükettikten sonra Ejder Kahg o öfkeden gelen rüzgarların onları Ejderha Adaları'nın yakınlarına sürüklemiş olduğunu anlamıştı. Vindrash ona açlık çeken ve bitkin düşmüş Torgunları Kahg'ın güvenli bir sığmak olarak gördüğü Ejderha Adaları'na götürmesini buyurmuştu. Gel gör ki ejdergemisi gizli bir kumluğa oturmuştu. Bu yetmezmiş gibi şimdi de Toıgunların onları korumaları gereken muhafızlar tarafından saldırıya uğradıklarını keşfetmişti.

Ejder Kalıg'ı huzursuz eden bir diğer husus da tanrıçayı onları takip eden tuhaf bir gemi konusunda tekrar tekrar uyarmasına karşın Vindrash'ın umursamaz gözükmesiydi. Gemi ufuk çizgisinin altında ve gözlerden uzakta kalarak Luda'dan beri peşlerinden gelmekteydi. Gemi Deniz Tanrıçası'nm fırtınasından sağ salim kurtulmuştu. *Venjekaf*ın rotasını

saptıran ilahi hiddetin rüzgarları garip gemiyi de Ejderha Adaları'na sürüklemişti.

Ejder Kahg Vindrash'ı gözünü geminin üzerinde tutması için ikna etmeye çalıştıysa da tanrıça umursamazlığını sürdürmüştü. Kahg şimdi sebebini biliyordu.

Çağrılmak için can atıp mhkemiğinin etrafında ruh haliyle dolanırken Garn'ın sözlerini işitmişti.

Tanrılar korkuyorlar.

Kahg Vindrash'ın ölmekten korktuğunu biliyordu ama korkusunun boyutunu anlayamamıştı. Hattâ Vektia Salonu'na düzenlenen saldırıdan ve Desiria'nın ölümünden sonra bile tam olarak idrak edememişti. Artık nihayet karşılarındaki kudretli düşmanları tanımaya başlıyordu. Öğrendikleri ejderhayı derinden sarsmıştı.

Tanrılar korkunun kurbanı oluyorlardı. Onlar bir aileydiler. Bu ilahlar klanı onlara tapan insanlardan daha iyi veya kötü değildi. Vindrasi Tanrıları tartışıp atışıyorlar, sevip şehvet duyuyorlardı. Ya kendi zevkleriyle meşguldüler, ya da diğerlerinin zevklerini bozmakla. Dünya onlar için oyun oynarlarken karşılarına çıkan parlak bir top gibiydi. Asırlar boyunca onu kendi aralarında atıp tutmuşlardı.

Fakat şimdi topu onlardan almak isteyen başka tanrılar vardı.

O kadarla kalsa iyi, bu yeni tanrılar bir taraftan da hasım-larını yok etmeyi planlıyorlardı.

Kahg tanrıların korkudan akıllarını kaçırdıkları kanaatin-deydi. Ejderha Adaları muhafızlarının korumakla yükümlü oldukları insanlara saldırmaları başka türlü nasıl açıklanabilirdi ki?

İşte bu yüzden Ejder Kahg devlerle dövüşmedi. Onlarla anlaşmaya çalıştı.

Skylan Ejder Kahg'm tüm cüssesi ve azametiyle belirdiğini görünce coşkulu bir nara attı. Tuhaf silahlarını döndürüp çeviren ve ara sıra uçlarındaki yuvarlak kayaları yere vuran sıska ve örümceğimsi devler kumlu arazide seke seke ilerliyorlardı.

Torgun savaşçıları bu garip yaratıkların görünümü karşısında şaşkına dönmüşler ve derinden sarsılmışlardı. Çeneler sarktı, suratlar bembeyaz kesildi, gözler pörtledi. Bazıları TorvaPin kendilerini kurtarması için

haykırmaya başladılar. Tam saldırmaya hazırlanıyorlardı ki Aylaen durmaları için bağırdı.

“Durun! Devlere saldırmayın!” diye seslendi genç kız. “Ejder Kahg ortada bir yanlış anlama olduğunu söylüyor. Devler Salon’un muhafızları. Kahg onlarla konuşacakmış.”

“Konuşmak mı?” Skylan kulaklarına inanamadı. “Bizi öldürmek...”

Tam o anda devlerden biri tuhaf silahını ejderhaya fırlattı. Uçlarına iri kayalar bağlı ip havada uçup ejderhanın boynuna dolandı. Kayalar bir tur döndükten sonra Ejder Kahg’ın kafasına çarptı. Darbeler o kadar şiddetliydi ki Skylan kırılan kemik sesini net olarak duydu.

Ejderhanın paramparça haldeki çene kemiğinden fışkıran kanlar, onun gölgesi altına sığınan ve şimdi de canlarını kur-

tarmak için tabana kuvvet kaçan savaşçıların üzerlerine yağdı. Kahg acıyla kükreyerek koya devrildi. Sığ suya çarparken koca kuyruğu ejdergemisini dümdüz etmekten kıl payı kuıtuldu.

Suda zayıf hareketlerle çırpınan ejderha ağır, hattâ belki de ölümcül bir yara almıştı. Kahg’ın çırpınışlarının yarattığı kanlı dalgalar savaşçıların çizmelerini yaladı.

Ejderha devlerin saldırısını durdurmamışsa da en azından savaşçıların o ilk şoku atlatmalarını sağladı. Ejderhalarını yitirmek Torgunları öfkeden kudurttu. Savaşçılar Skylan’ın emrini beklemediler. Her bir adam elindeki mızrakla dikkatlice nişan alarak düşmanlarının biçimsiz vücudunda zayıf bir nokta bulmaya çalıştı.

Tek Gözlü Alfric’in mızrağı bir devi baldırından vurdu. Silah devin yanında çuvaldız gibi görünmesine rağmen etini delmeyi başardı. Mızrak kemikten sekip yere düştüyse de bacağından aşağı kanlar akan dev acıyla bağırdı. Torgunlar düşmanın kanının akıtılabilmesinden cesaret alarak saldırıya geçtiler. Önce mızraklarını fırlattılar, sonra da cesur hücumlara kalkarak yerdeki mızraklarını almak için devlerin ayakları altında koşuşturmaya ya da hasımlarına kılıç ve baltalarla saldırmaya başladılar.

Ölümcül kayalar tepelerinde dönerek ıslık çalıyor, havayı yarıp tüyler ürpertici bir vızıltı çıkartarak müthiş bir güçle yere çarpıyordu. O kayaların altında can veren adamların vücutları paramparça olmadan önce yapabildikleri tek şey kısa süren dehşet dolu birer çığlık atmaktı.

Skylan mızrağını kaldırdı. Kendi tavsiyesine uyarak devin hayalarına nişan aldı.

Koluna güç vermesi için Torval'e dua etmeye başladıysa da vazgeçti. Tanrı ne diye duasına cevap verecekti ki? Bu cezayı ona Torval vermişti. Torval Skylan'ın bu işin altından tek başına kalkmasını bekliyordu. Buna karşın belki de Torval insafa geldiğinden olacak, Skylan'ın mızrağı havada süzülüp hedef olarak seçtiği devin kasığına isabet etti. Dev tiz bir çığlık attı ve silahını bırakıp eliyle mahrem yerini tuttu.

"Mesafeyi kapatın! Onlara yaklaşın!" diye bağırdı Skylan.

Kayalar ölümcül olsa bile Skylan devlerin onları vücutlarından uzak tutmaya özen gösterdiklerine dikkat etmişti. Sebebini anlaması uzun sürmedi. Devler kendilerine de vurabileceklerinden korkarak yakınlarındaki savaşçılara saldırmaya cesaret edemiyorlardı.

Savaşçılar devlerin etraflarını sarmak için hücuma geçtiler. Bjorn ile Erdmun kılıçlarını düşmanlarının topuklarına batırdılar ve mızraklarını onların baldırlarına soktular. Sigurd yaratıklardan birini sakat bırakmak için kirişini kesmek ümidiyle baltasını onun ayak bileğine savurdu. Acıyla uluyan devler sıska bacakları üzerinde sıçrayarak etraflarındaki savaşçıları ezmeye çalıştılar. Derileri ince olduğu için yaralarından bol miktarda kan akıyordu. Toıgun savaşçıları kısa sürede tepeden tırnağa kanla kaplandılar.

Skylan son mızrağını da fırlattıktan sonra dövüşe katılmak üzere kılıcını çekti. Tüm devler sekse de hiçbiri dövüşü bırakacak gibi gözükmüyordu. Taş silahlarını savaşçılara hiddetle savuruyorlar, kayalar gümbürtüler eşliğinde yeri dövüyordu. Skylan fırlayıp gidecekti ki Gam kolunu tuttu.

•'Aylaen nerede?"

"Yanımda!" diye haykıran Skylan dönüp bakınca öyle olmadığını gördü.

Aylaen yürekli ve hünerli bir savaşçıydı. Eline tutuşturulan ağır mızrağı yeteri kadar büyük bir güç ve isabetle atamayacağını anlayınca devlerden birine koşmuş ve silahın ucunu devin ayağındaki yumuşak bir bölgeye, bileğin hemen altına saplamıştı. Dev şimdi acıyla bağırarak bacağını sallıyor, Ayla-en'den kurtulmaya çabalıyordu. Genç kız dişini sıkıp tutun-duysa da devin kendisini bir bez bebek gibi savurmasına daha fazla dayanamayarak kumların üzerine uçtu. Dev onu kanlı ayağıyla ezmeye kalkıştı. Skylan ile Garn deve kılıç ve balta ile saldırarak dikkatini Aylaen'den çekmeyi başardılar. Genç kız çabucak ayağa kalktı. Her yanı

kanla kaplıydı; kanların bir kısmı ona, çoğu ise deve aitti. Dövüşe dönmek üzere kılıcını çekmişti ki ansızın durdu ve başını çevirerek arkasına baktı.

Yaralı haldeki Ejder Kahg çözünüyordu. Kırık kafası, parlak kumlu pulları, ışıltılı kırmızı gözleri, dikenli yelesi, güçlü bacakları, ezici kuyruğu ve yarısaydam kanatları dağılıyor, kırık bir kum saatinden akan kumlar gibi denize dökülüyordu.

“Ruhkemiği!” diye haykıran Aylaen kılıcını bıraktığı gibi ejderhaya doğru koştu.

Yaralı bir ejderha kendini yalnızca Ateş Alemi’ndeki inine dönerek iyileştirebilir, orada dinlenirken ruhu ve bedeni birbi-riyle kaynaşabilirdi. Ejderha ruhkemiğinden ayrılırken geri döneceği sözünü verirdi. Muharebe sırasında Kemik Rahibesi etrafında olup biten her şeye kulak tıkayarak tüm dikkatini ejderhaya vermeliydi. Zaten onu korumak için savaşçıların tahsis edilmesinin bir sebebi de buydu. Ejderha yaralıysa ve âlemine kendi rızası dışında dönmek zorunda kalmışsa maddesel hali çabucak dağılırdı. Bu olay gerçekleştikten sonra Kemik Rahibesi ruhkemiğini geri alabilmek için onun düştüğü yeri iyi bellemeliydi.

Aylaen Ejder Kalıg’ın bu âlemden gitme sebebinin iyileşmek olduğunu umuyordu. Ejderha yok olurken geride dev bir kum yığını bırakmıştı. Beyaz ruhkemiği yığının tepesinde açıkça görünüyordu. İçinde bulunduğu tehlikeye aldırış etmeyen, tek amacı ruhkemiğini geri almak olan Aylaen yere vuran kayaların açtığı derin çukurlarla dolu kumsalda tüm hızıyla koştu.

Hem Skylan hem de Gam onun peşinden koşmak için devlere saldırmayı bıraktı. Skylan dostundan daha süratliydi ve Garn’la arasını çabucak açtı. Aylaen suya girdi. O Skylan’ın önünde, Garn da arkasındaydı. Skylan dönen kayaların çıkardığı insanın kanını donduran o vızıltı sesini duyunca başını kaldırıp yukarı baktı. Kayalardan biri Garn’ın, diğeri de Ayla-en’in üzerine geliyordu. Kemik Dansçısı genç adamın elindeydi. Yalnızca tek bir dostunu kurtarabilirdi.

Skylan gerisindeki Garn’a ıstırap dolu gözlerle baktı. Garn her zamanki gibi anlayışlı davrandı. Parmağıyla Aylaen’i işaret etti.

Skylan kayanın kıza doğru uçmasını seyretti. Yalnızca tek bir şansı vardı. Bekleyerek hamlesinin zamanlamasını ayarladı. İp bir ağaç gövdesi kadar kaim gözüküyordu ve Skylan onu tamamen kesmek zorundaydı.

Omuzlarını, vücudunu ve dualarını darbenin arkasına koyarak kılıcını bütün gücüyle savurdu. Kan Dansçısı ipi kesip geçti. Skylan hemen kılıcını bıraktı ve Aylaen'in üzerine atlayarak kızı kendisiyle beraber suya düşürdü. Kaya başlarının üzerinden zararsızca geçti denize çarparak her yana su saçtı.

Aylaen delikanlının geldiğini görmediğinden düşüş onu epey sarsmıştı. Öksürüp tıksırarak ve su tükürerek sığ suların içinde oturdu.

Hemen ayağa fırlayan Skylan yüreği ağzında Garn'a baktı. Dostu kumsalda boylu boyunca yatıyordu.

Skylan devlere aldırış etmeden dostuna doğru koştu ve kendini onun yanına attı. Endişeyle Garn'm vücudunda bir yara aradı ama hiçbir şey bulamadı. Sonra Gam'ın gözleri ona çevrildi.

Skylan o gözlerde ölümün gölgesini gördü.

"Neren ağrıyor?" diye bilmek istedi.

"Ağrım yok," dedi Garn şaşkın bir halde kaşlarını çatarak. "Bacaklarımı hissetmiyoaım. Hiçbir şey hissedemiyorum."

Skylan dostunun altından kan sızdığını gördü ve Gaın'ın içinde bir yerlerin kırılmış olduğunu anladı. Gördüğü rüya aklına geldi. Fakat o rüyada devler Dıaya'y[1] öldürmüşlerdi.

Kıpırdayamıyordu. Son nefesini kollarımda verdi.

"Beni bırakamazsın!" dedi hararetle konuşan Skylan, adeta emir vererek. Garn'm kıpırtısız elini tuttu. "Sana ihtiyacım var!"

Garn gülümsedi. "Elimde... değil..."

Genç adam bir kez öksürdü. Zorlukla nefes alıyordu. Artık konuşamadığından sorusunu gözleriyle sordu. *Aylaen?*

"Güvende," dedi Skylan. "Hayatını kurtardın."

Garn'ın avucunu ve parmaklarını baltasının sapına dolayıp o şekilde tuttu. Böylece Garn Torval'in huzuaına silahı elinde çıkacaktı.

Garn'ın solukları son buldu. Gözleri kıpılmaksızın güneşe baktı.

Skylan gözyaşı akıtmamak için uğraştı. Garn savaşçılara yakışır biçimde ölmüştü. Ağlayıp sızlanarak dostuna karşı saygısızlık yapmak istemese de sıcak ve yakıcı yaşlar kendiliğinden gelip yanaklarından aşağı aktı.

Skylan arkasından yürek parçalayıcı bir iniltinin yükseldiğini işitti.

"Aylaen..." Skylan onu teselli etmek üzere döndü.

“Onu öldürdün!” diye çığlık atan Aylaen delikanlının suratına bir şamar indirdi.

Tekrar vurup Skylan’ın yanağını morarttı ve dudağını patlattı. Skylan’ın ağzına kan tadı geldi.

“Onu kıskandığın için öldürdün!” diye haykıran ıstırap ve hiddetin pençesindeki genç kız Skylan’a vurmayı sürdürerek ona yumruklar indirdi, tekmeler savurdu. “Onu öldürdün!”

Skylan saldırı karşısında başını eğdi ve hiçbir direniş göstermedi. Kızı üzerinden almak için Björn ile Erdmun’un çarpışmaya ara vermeleri gerekti.

Wulfe devleri uzaktan izledi. Çığlıkları ve .bağrışları duydu, burnuna kan ve demir kokusu çalındı. Aslında muharebeden kaçacaktı, fakat düşmanı annesinin söylediği ninnilerden tanıdı. Et-Eğıiciler denen bu yaratıkları daha önce hiç görmemişse de onlardan nefret ediyordu.

Devler kötü kalpli birer feydiler. Fey halkı tarafından dışlanmışlardı, zira tik Savaş’ta kendi halklarına karşı Çirkinler’le beraber savaşmışlardı. Et-Eğiriciler Çirkinler’in tanrılarına hizmet etmeyi sürdürdüklerinden diğer feyler onları asla affetme-mişlerdi.

Feylere göre Et-Eğiriciler yaradılışın başından itibaren yıldızları birer tohum gibi evrenin döıt bir yanına saçan ve kendi bedenlerini dev tekerlerde döndürerek o bedenlerden aldıkları ipliklerle dünyaların kumaşını dokuyan devlerdi. Bu dünyalara yerleşen feyler onlara gözü gibi bakarlardı.

Fakat sonra Çirkinler ortaya çıkmışlardı. Feylere ait güzel dünyaları görüp onlara sahip olmak istemişlerdi. Et-Eğirici-ler’in çalışmalarına övgüler düzmüşler, onlar da giderek daha kibirli bir hale gelmişlerdi. Feyler tanrıların onları kandırmaya çalıştıklarını söyleyince buna inanmamışlardı. Et-Eğiriciler tanrıların yalanlarına kanmışlar ve sonunda dünyaları onlara teslim etmişlerdi. Öfkeden köpüren feyler de Et-Eğiriciler’i lanetleyerek etlerinin tekrar oluşmasını engellemişlerdi. Et-Eğirici-ler artık dünya yapamayacaklardı.

Duruma çok kızan Et-Eğiriciler tanrılarla birlik olup İlk Sa-vaş’ta feylere karşı savaşmışlar, fakat savaşın kazanılmasına yardım ettikten sonra Çirkinler ile tanrılarının onlardan tiksinmeleri sebebiyle yaşadıkları yerden sürülmüşlerdi. Feylerin eziyetine maruz kalan Et-Eğiriciler inlerinde saklanarak başlarına gelenlere ağlayıp dövünmüşleıdi, ta ki Torval onlara

bir öneride bulunana dek. Torval'in Vektia Salonu için muhafızlara ihtiyacı vardı. Torval Et-Eğiricilere Ejderha Adaları'nda leylerden korkmadan yaşayabilecekleri bir ev sağlamanın sözünü verdi. Feyler ejderhalara huşu duyuyorlar ve onların yakınında yaşamaktan çekiniyorlardı. Et-Eğiriciler teklifi kabul edip küçük kabilelerini Ejderha AdalaıTna taşımışlar, orada Torval'e hürmet edip her emrini yerine getirir olmuşlardı.

Wulfe bu tarihi bölük pörçük hatırlasa da bir şeyden emindi: tüm feyler Et-Eğiriciler'den nefret ederlerdi. İçindeki iblisler onlara saldırmanın Wulfe'un görevi olduğuna çocuğu ikna etmekte zorlanmadılar.

Feylerin intikamını almanın yanı sıra bu canavarlara karşı Skylan'a yardım etme düşüncesi demire karşı olan tiksintisini bastıran Wulfe süratle çatışmaya doğru ilerledi.

Wulfe Baykuş Ana ile beraber büyü çalışmıştı. Daha önce hiç kimse ona sihrini nasıl kullanacağım öğretmeye kalkışma-mıştı. Druidler sihri anlamasalar bile bir çocuğun ellerinde ne kadar tehlikeli olabileceğini bildiklerinden onu bastırmaya çalışmışlar, oğlana kişisel disiplin aşıladıkları takdirde içindeki insan tarafın leylerin o kaotik etkisini bastıracağını ummuşlardı.

Baykuş Ana ona temel kuralları öğretmişti. Wulfe'un asla fey annesi kadar güçlü olamayacağını, fakat damarlannda azıcık fey kanı olan kendisinden çok daha fazla güç kazanacağını söylemişti. (Wulfe nasıl olup da Baykuş Ananın damarlarında fey kanı dolaştığını çok merak etmiş, ama yaşlı kadın ona anlatmaya yanaşmamıştı.) Wulfe ilk başta sihir derslerinin okuma yazma öğrenmek gibi sıkıcı ve monoton geçeceğini zannetmişti.

Kadının verdiği dersler düşündüğünden çok daha eğlenceli ve ilginç çıkmıştı. Wulfe yeni şeyler öğrenmeye can atar olmuştu.

Oğlan kumda dört ayak üstünde koşarak kıyı boyunca ilerledi. Koşarken en iyi nasıl saldırabileceğini planladı. İlk başta güneş ışınlarını yakalayıp devlere atmayı düşündü. Bu fikir hoşuna gitti, zira sıcak ışınlar devlerin vücutlarında delikler açardı. Sonra Baykuş Ana'nm ilk kuralını anımsadı: Kullanabildiğin kadar doğayı kullan, özellikle de Skylan ile onun türündekilerin yanındayken.

"Dnıidler gibi Çirkinler de fey sihrini anlamadıkları için ondan çekinirler. Onlara yardım etmek için bile olsa sihir kullandığını öğrenirlerse senden

korkmaya başlarlar. Sihrini tabiatın sana yardım etmesi için kullanırsan Çirkinler yaşananları açıklamanın bir yolunu nasılsa bulurlar.”

Wulfe o esnada bir ormanda olsaydı orman perilerinden ağaçlarını galeyana getirterek devlere saldırtmalarını isteyebilirdi. Fakat çam ağaçları incecik olduğundan Wulfe onlardan hayır geleceğini pek sanmıyordu. Okyanus perilerini de yardıma çağırabilirdi, ama onların tüm hiddetleriyle yardıma gelmeleri halinde yalnız Et-Eğiriciler’in değil, Skylan ile Çirkinler’in de boğulacaklarından korkuyordu.

Wulfe artık kıyımı görebilecek kadar yaklaşmıştı. Havadaki kan ve demir kokusu midesini bulandırdı. Vücudunun her yanı titrerken oraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Dönüp kaçabilirdi, fakat Et-Eğiriciler’i görmek aklına annesinin sesini, onun o cayır cayır yanan öfkesini getirdi. Onun kendisiyle gurur duymasını sağlamayı her şeyden çok istiyordu. Bir de bunun bir yolunu bulabilse...

Havada daireler çizen bir martı sinirli bir sesle cıyakladı. Aç kuş kıyıya vurmuş bir ölü balık gönnüştü, fakat ne zaman onu kapmak için dalışa geçse devin biri onaya çıkıyor veya bir adam baltasını savurarak kuşu kaçırtıyordu. Wulfe Baykuş Ana’nm öğrettiği gibi şarkı söylemeye ve notalarla beraber sihrini de kullanarak kuşu yakalayacak bir efsun ağı önneye başladı.

Etlerini oy.

Gözlerim oy!

Balığım çalıyorlar

Ve yumurtalarını emip yavrularını öldürüyorlar.

Ah o devler, o Et-Eğiriciler!

Wulfe öfkeli kuşun gördüğü herkese saldırabileceğinden korkarak son dizeyi alelacele eklemişti. Martı bet bir çığlık attı ve saniyeler içinde nefretle bağrışan bir martı sürüsü ona katıldı. Martılar devlerin gözlerini oymak, kafalarını gagalamak, saçlarını yolmak için dalışa geçti.

Torgun savaşçıları bu beklenmedik yardım karşısında ilk başta hayretten küçük dillerini yutacak gibi oldular, fakat sonra içlerinden biri Deniz Tanııçası’nın kuşlan yardıma gönderdiğini söyleyince savaşçılar çabalarını arttırarak devlere yepyeni bir güçle saldırdılar. Korkusunu unutan Wulfe

karşısındaki manzaranın keyfini çıkardı ve etrafta koşturup kollarını savurarak, martılarmki gibi sesler çıkartarak kuş taklidi yapmaya başladı.

Et-Eğiriciler korkak değillerse de zorbaydılar. Çirkinler'i pelte gibi ezdikleri sürece dövüş eğlenceliydi, fakat artık hepsi de yaralıydı. Üstelik içlerinden birinin durumu o kadar ağırdı ki yere düştü düşecekti. Böylesi bir durum felaket olurdu, zira kötü kalpli Çirkinler hemen onun başına üşüşüp o iğrenç demirleriyle onu lime lime ederlerdi. Bağrışan, gagalayan martı sürüsü de işin tuzu biberi oldu. Et-Eğiriciler dövüşü bırakarak kollarını ağır yaralı silah arkadaşlarına doladılar ve yaratığın savaş alanından seke seke uzaklaşmasına yardım ettiler. Bir yandan da başlarına dadanan martıları kovalamaya çalışıyorlardı.

Wulfe koşuşturarak şarkı söylemeyi kesti. Elızla soluk alıp verirken halinden memnundu. Tam gidip Skylan'ı bulmayı ve yaptıklarını ona anlatmayı düşündüğü sırada biri onu saçından acı verecek kadar sert yakaladı.

Wulfe bunun bir dev olduğunu sanıp panik oldu. Sonra kendisini tutanın Raegar olduğunu gördü. Adam Treia ile beraber ona yollarına çıkmış bir yılanmış gibi bakıyordu.

"O kuşları sen çağırdın! Sen *feysin\"* Son sözcük Tıeia'nın dişleri ve dudakları arasından ıslık gibi çıktı.

Raegar'ın tutuşu daha da sert bir hal alarak oğlanın canını yaktı.

"Bu bir imp. Bir iblis evladı," dedi Raegar oğlana dik dik bakarak. "Kötülük tohumu."

"Sen önce kendine bak!" diye haykırdı Wulfe, adama püsküllü buklelerinin arasından bakarak. "Sihir kullanıyorsun! Bilgece evinin orada tuhaf ışıklar gördüm. Üstelik boğulmadın da. Salon'dan söylediklerin yalan..."

Raegar oğlanın saçma büyük bir kuvvetle asıldı ve bir eliyle Wulfe'ıın ağzını kapadı. Onu belinden tutup kaldırarak ayaklarını yerden kesti.

"Demek Salon'daymış. Bizi gözetliyormuş," dedi Raegar Treia'ya. "Skylan öyle emrettiği için olsa gerek."

Treia kaçan devleri seyrediyordu. Raegar'ın sözleri üzerine dönüp ona baktı.

"Bizi Salon'da mı görmüş?"

“En azından konuştuklarımızı duymuş,” dedi Raegar. “Kampa dönmesine izin veremeyiz. Skylan’ı uyarır ve kuzenimin yeni yalanlar uydurmaya vakti olur.”

"Peki öyleyse bu sefil yaratığı ne yapacağız?” diye dudak bükerek sordu Treia.

“Onu yanımda götüreceğim,” dedi Raegar.

“Ama kampa beraber dönecektik,” diye karşı çıktı Treia.

“Çocuğu bırakamayız. Onu yanımda götüreceğim ve...” Raegar kadına doğru eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Treia dikkatle dinledikten sonra sordu: “Peki sen ne yapacaksın?”

“Seni bekliyor olacağım, aşkım,” dedi Raegar çırpınmakta olan Wulfe’u tutarak. Sonra Treia’yı öptü. “Seni karım yapmak için bekleyeceğim. Şefler Şefi ve Kai Rahibesi olacağız.”

Kadın kollarını ona dolayıp öpücüğe ateşli bir karşılık verdi. Her geçen dakika sevgilisini biraz daha arzuluyorclu. Raegar onu nazikçe iteledi. “Artık gitsen iyi olur. Dövüş bittiğine göre seni aramaya çıkarlar. Skylan beni görmemeli. Başına geleceklerden haberi olmamalı.”

Treia ona taparcasına baktı. Adamın yanından ayrılmak istemediği her halinden belliydi. “Yakında görüşürüz.”

“Görüşeceğiz,” diye söz verdi Raegar.

Treia onu son bir kez öptükten sonra döndü ve nereye bastığını görmek için başını eğip sahile yollandı. Ağaçların gölgesinde kalan Raegar oğlanı bırakmadan Treia’nın gidişini seyretti.

Wulfe adamın dikkatinin dağılmasından istifade ederek onu ısırdı.

“Seni küçük piç kurusu!” diye küfreden Raegar çocuğu yere

attı.

Wulfe hemen dört ayak üstüne kalktı ve kaçmaya yeltendi. Raegar ayağını savurup oğlanı diyaframından tekmeledi. Karnını tutan Wulfe iki büklüm halde acı içinde inledi.

“İblis dölü,” dedi Raegar gaddarca.

Yine bir tekme attı. Darbenin geldiğini gören Wulfe başını korumak için kollarını kaldırdıysa da faydası olmadı. Gözlerinin önünde şimşekler çaktı, sonra her şey karanlığa gömüldü.

Torgunlar üzücü bir iş olan ölüleriyle ilgilenmeye koyuldular. Gam ve Tek Gözlü Alfric de dahil dön adam devlerin elinde can vermişti. Ezici bir darbe Alfric'i kör noktasından yakalamıştı. Adam darbenin geldiğini görmemişti bile. Diğer iki kişinin iç kaldırıcı kalıntıları bir kayanın kumda açtığı büyük bir çukurun dibinde yatıyordu. Bir zamanlar insan olan cıvık peltenin görüntüsü o kadar korkunçtu ki pek çok kanlı muharebe görüp geçirmiş emektar bir savaşçı olan Sigurd bile dizleri üstüne çöküp kustu.

İkiliden geriye kalanları olduğu yerde bırakmaya karar verdiler. Gelgit yükseliyordu ve deniz suyu kısa zaman içinde çukurları kumla doldurarak dehşet verici kalıntıları örtecekti.

Savaşçılar Alfric'i Torval'e yapacağı yolculuk için hazırladılar. Ezik kafatasını ve kırık bedenini kalkanı ile örttüler ve Tor-val dövüşte yiğitçe öldüğünü bilsin diye baltasını eline verdiler.

Adamlar aynı şeyi Gam için de yapmak istemelerine karşın Skylan onları dostunun yanından uzaklaştırdı. Garn'la Aylaen ilgilenecekti. Zaten karısı olsaydı bu görev ona düşerdi. Skylan genç kıza en azından bu kadarlık bir lütufta bulunabilirdi.

“Ölüler istirahatta,” dedi Skylan diğerlerine. “Ama biz yaşıyoruz ve kendimize bakmak zorundayız.”

Skylan cenaze ateşleri için bazı adamlarını ağaç kesmeye yolladı. Bazlarını da ava gönderdi. Kendisini ise bir grubu ej-deıgemisine götürdü. Gemi harekete hazır hale getirilmeliydi ki gelgit suları yükseltip onu kumluktan kaldırdığı zaman oradan çekilebilsin.

Yaralı ejderha ya iyileşmek ya da ölmek için kendi âlemine dönmüştü. Savaşçıların gemiyi bizzat yüzdürmeleri gerekiyordu. Skylan ile adamları yelkeni açarak ve kürekleri kürek yuvalarına koyarak deniz gövdeyi kumluktan kaldırdığı zaman gemiyi kıyıya çekilmeye hazır hale getirdiler. Ejderhalar fani ve savaşta öldürülebilir olduklarından Vindrasiler gemilerinde kürekler ve yelkenler taşırlar, böylece ejderhasından yoksun kalan bir gemi denizde mahsur kalmazdı. Skylan'ın planı gemiyi kumsala çekip hasarı onarmaktı.

Skylan Aylaen'i ablasının gözetiminde bıraktı. Kemik Rahibesi muharebeden kısa süre sonra kampa gelmişti. Skylan ona onca zaman nerede olduğunu sorduğunda Treia Vektia Salo-nu'nda dua ettiğini ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını söyledi. Skylan ona Wulfe'u görüp

görmediğini sordu. Treia kınayıcı bir tavırla veledi getiren Skylan olduğu için ona göz kulak olma görevinin de delikanlıya ait olduğunu belirtti.

Skylan kadına dikkatli bir şekilde baksa bozuk gözlerinde için için yanan utku ateşini fark edebilirdi. Fakat Skylan’m gözü ne onu ne de başkasını görüyordu. Düşmanlarına karşı tek başına duran; kendini yaklaşan saldırıya hazırlayan; ıstırap, keder ve korkunç bir vicdan azabı altında ezilmeyi bekleyen bir savaşçı gibiydi.

Aylaen genç adamı Garn’ı öldürmekle suçlarken haklıydı. Skylan dostunu öldüren silaha elini sürmemişse de onun ölü-iminden sorumluydu. Torval Skylan’ın yalanını hakikat yapmış ve Garn can vermişti.

Aylaen’in ithamları karşısında şok olan savaşçılar onu hatalı düşündüğüne ikna etmeye çalıştılar. Bjorn devin nasıl o kocaman kayayı savurduğunu ve kayanın Garn’a çarpıp belini kırdığını izah etti. Erdmtın Skylan’ın nasıl kendi canını tehlikeye atarak kızmkini kurtardığını, kılıcıyla ipi kesmek için yaklaşan kayaların yolunda durduğunu anlattı.

“Garn’ın ölümünden biri sorumluysa o sensin, Aylaen,” dedi Sigurd üvey kızına. “Münasip olduğu gibi evde kalsaydın...”

“...hepimiz birden ölürdük,” diye cümleyi tamamladı Skylan. “Aylaen Ejder Kahg’ı çağırdı. Onun müdahalesi bize zaman kazandırdı. Hiç kimse Aylaen aleyhinde tek kelime bile etmeyecek.”

Aylaen savunmasına gelen genç adama teşekkür etmedi. Ne ona ne de bir başkasına tek kelime söz söylemişliği vardı. Sen ve solgun bir suratla Garn’ın cesedini cenazeye hazırlama işine girişti. Boş bakan gözleri kapadı, vücudundaki kanı yıkadı. Yüzünü tıraş edip saçlarını bir güzel taradı. Delikanlının giysilerini de temizledi, zira Garn Torval’in huzuruna dilenci gibi çıkamazdı. İşi bitince adamlar Alfric ile Garn için kumsala odun yığdılar ve naaşlarını odunların üzerine koydular. Aylaen Garn’ın baltasını eline tutuşturdu. Her şey tamamdı. Aylaen yığının başından ayrılmadı.

Treia kardeşinin yanma geldi. “Ejderhayı çağırdığını duydum.”

Aylaen kafa salladı. Gözlerini Garn’dan ayırmadı. “Burada yoktun...”

Treia dudaklarını büzdü. Kollarını göğsünde kavuşturup parmaklarını asabiyetle oynatmaya başladı.

“Artık buradayım,” dedi kadın. “Ruhkemiğini bana geri verebilirsin.”

Aylaen başını sağa sola salladı. “Bende değil.”

“Öyleyse nerede?” diye endişeyle sordu Treia. “Onu sana bırakmıştım! Kayıp mı ettin? Kemiğe ne oldu?”

“Ejder Kahg’ı çağırdım. Dövüşte yaralandı ve Ateş Alemi’ne döndü. Vücudu bir kum yığınına dönüşerek ortadan kayboldu. Ruhkemiğini gördüm...” Aylaen donuk, tekdüze bir sesle konuşmaktaydı. “Onu kum yığınının tepesinde parıldarken gördüm. Kemiği almak için oraya gittim...”

Genç kız sustu. Eli Garn’ın yanağını okşadı. Odun yığınının üzerinde sessizce yatan delikanlının dudakları keder dolu son bir tebessümle kıvrılmıştı.

“Ruhkemiği nereye düştü?” diye bilmek istedi Treia. “Onu en son nerede gördün?”

Aylaen yanıt vermedi. Treia tekrar sormaya kalktıysa da cevap gelmeyeceğini anlayınca başını hüsranla iki yana salladı. Rahibe kıyıdakilere arama çalışmalarına yardım etmelerini emretti. Adamlar bir çizgi halinde sıralanıp suya girdiler. Her bir adam komşusundan bir kol boyu mesafedeydi. Ağır ve dikkatli adımlarla ilerleyerek ayaklarının altındaki kumlu zemini taradılar.

Treia da eteğini toplayıp suya daldı. Kumu dürterek elleriyle yokluyor, bir yandan da bozuk gözlerine sövüp sayıyordu.

“Kemik beyaz," dedi adamlara tekrar tekrar, hepsi de onun nasıl göründüğünü bilmesine rağmen. “Aylaen kemiği sahilden görebildiğini söyledi. Bulmak çok zor olmamalı. Kum yığınının etrafına bakın.”

Fakat sular yükseliyor ve denizden esen rüzgar hızlanarak denizi dalgalı hale getiriyordu. Deniz o âlemden ayrılmadan önce Kahg olan koca kum yığınından büyük lokmalar kopartmaktaydı. Kumlar arayanların ayakları etrafında dönüyordu. Bir adam ne zaman yerden bir şey almak için eğilse bacaklarına çarpan bir dalga, bulduğunu sandığı şeyi alıp götürüyordu.

Sonunda Treia kumsala dönüp Aylaen'i sarsarak tuttuğu yastan çıkarmaya çalıştı. Ardından kardeşini su kenarına kadar yürüttü. “Onu en son nerede gördün?”

Aylaen denize uzun uzun baktı ve kafasını yavaşça sağa sola salladı. “Burada yok.” Omuz silkip acı acı ekledi: “Belki de hiç olmadı.”

Genç kız Garn’ın yanına döndü. Odun yığınına çıkıp başını delikanlının göğsüne dayadı ve Garn’ın kollarını kendisine doladı. Gözleri yanmasına

rağmen hiç gözyaşı dökmedi.

Arayıcılar elleri boş döndüler. Islak kıyafetleri içinde tir tir titreyen Treia gözlerini denize dikti. Suratı ekşimiş, ağzı büzülmüştü. Adamların kendisine baktıklarını hissedebiliyor, akıllarından geçeni tahmin edebiliyordu.

Ejderha ile onu çağıran Kemik Rahibesi'nin arasında kolay kolay kopmayacak bir bağ bulunurdu. Yaralı bir ejderha yaralarını iyileştirmek için genellikle kendi dünyasına, ininin o huzur dolu sükunetine çekilir, nıhkemiğini de Kemik Rahibesi'nin gözetiminde bırakırdı. Rahibe nıhkemiğini kullanarak ejderhanın dunımıunu kontrol eder ve gerekirse ejderhanın iyileşmesine yardımcı olmak amacıyla Vindıash'a dua ederdi. Kaybolan bir ruhkemiği bir yolunu bulup Kemik Rahibesi'ne dönerdi, yeter ki...

Yeter ki ejderha ruhkemiğinin Rahibe'ye dönmesini istesin.

Treia Ejder Kahg'ın Aylaen'in çağrısını yerine getirirken tekrar tekrar yaptığı kendi çağrılarını ya göz ardı ettiği ya da reddettiği acı gerçeğiyle yüzleşmek durumundaydı. Şimdi de kaybolan ruhkemiği bulunamıyordu. Adamlar olup bitenlerden onu suçlayacaklardı.

Treia'nın dudaklarında silik bir tebessüm belirdi. Suçlayacak başka birini bulurlarsa iş değişirdi.

Venjekar kumluktan kalktı. Skylan ile adamları gemiyi sahile kadar yüzdürdüler, ki dümenlerinin olmadığı düşünülürse bu hiç de kolay bir iş değildi. Sahildeki savaşçılar da gemiyi kumsala çıkarmak için yardıma koştular. Sahilde yan yatmış halde duran, kırık dümeni olmadık bir açıyla kıçtan uzanan *Venjekar* insanın içini sızlatan bir görüntü teşkil ediyor, ıstırabına son verilmesini bekleyen yaralı bir hayvana benziyordu.

Bu iş bitene dek hava kararmıştı. Av ekibi bir geyikle kampa dönmüştü. Adamlar karınlarını doyurduktan sonra kendilerini ejdergemisinin güvertesine atıp uyudular.

Skylan'ın yorgunluktan ayakta duracak hali olmamasına rağmen Garn'ın ruhu yolculuğuna başlamak üzere serbest kalana dek dinlenmeyecekti. Kötü ruhlar ölüleri rahatsız etmesin diye gece boyunca onların başında nöbet tutmak görevini üstlendi. Şafakta cenazeleri ateşe verip ölüleri yakacaklar ve Garn ile Alfric'in yanı sıra ölen diğer iki savaşçının da ruhlarını azat

edeceklerdi. Ruhlar Güneş Tanrıçası ile bir yolculuğa çıkacaklardı. Aylis Torval'in Salonu'na giden yolu ışığıyla aydınlatacaktı.

Treia uzun uğraşlardan sonra Aylaen'i naşı yalnız bırakmaya ikna edebildi.

"Bu yaslı halinde Garn'ı utandırıyorsun," diye payladı kız kardeşini. "Sabahleyin yanından ayrılacak. Onun seni şimdiki gibi solgun ve kederli görmesini mi istiyorsun?"

Aylaen yıldızların altındaki odun yığınında yatan Garn'a uzun uzun baktı. Yığının yanında duran Skylan nöbeti devralmak için bekliyordu. Aylaen gözlerini ona çevirdi. Hiddetinin keskin bıçağı delikanlının yüreğine saplandı. Treia'nın kendisini ejdergemisine götürmesine müsaade etti.

Skylan odun yığınının yanındaki kumlara diz çöktü. Önünde buruk ve azap dolu bir gece uzanıyordu. Garn'ın kül gibi yüzüne, kararan dudaklarına, kemiklerine yapışmaya başlamış derisine baktı ve yaban domuzunu öldürdükleri, ogrelerle dövüştükleri, dostu ve kardeşi olan adamı kurtarmak için denize daldığı zamanları hatırladı.

Skylan göğsünü yırtarcasına çıkan hıçkırıklarla ağladı. Adamların işiteceklerinden korktuğu için hıçkırıklarını bastırıyor, fazla ses çıkarmıyordu. Hem Garn da onu duyabilirdi.

Ne kendisi ne de dostu için dökecek gözyaşı kalmayınca ağlamayı kesti. Rüzgar denizden esiyor, dalgalar durmaksızın sahile vurarak Skylan'ı deniz suyuyla ıslatıyordu. Genç adam Vindrash'a bir dua fısıldadı.

Cevaben soğuk bir elin dokunuşunu hissetti.

Başını kaldırınca Draya'nın parlak kanatlara, ışıltılı pullara, sert ifadeli bir surata sahip Ejderha Tanrıça haliyle yanında, arkasında, üzerinde ve içinde durduğunu gördü.

"Sen draugrsun," dedi Skylan. "Karımın cesedisin. Beni ej-derkemiği oynamaya zorladın."

"Evet," dedi Vindrash. "Sebebini biliyor musun?"

"Sanırım," dedi Skylan yavaşça. "Rahibeler oyunu onlara ejderha çağırma ayinini hatırlatması için tasarladılar. Oyunun başında yuvarladığın beş kemiğin Beş Ejderha ile bir alakası var. Ama sebebini bir türlü anlamıyorum."

“Doğru," dedi tanrıça. “Anlamıyorsun. Ve Hevis’in Laneti yüzünden sana söylemem yasak.” Ejderhanın dili dişlerinin arasından çıkarak oynadı. “Yine de oyunlarımız hoşuma gitti. Tabi senin öyle düşündüğünden şüpheliyim.”

Skylan zoraki bir tebessüm etti. “Wulfe druidlerin cinayete göz yummadıklarını anlattı. Dediğine bakılırsa karımı öldürmemişler. Oğlan doğruyu söylüyordu, değil mi?”

“Draya kendisini bana teslim etmeye söz verdi ve sözünü tuttu. Hoıg’u zehirleyerek hatalı davrandığının farkındaydı. Toı val’in Horg konusunda hüküm verme hakkını elinden aldı ve bunun cezasına razı oldu. Ölümünü kendi rızasıyla içip huzur içinde can verdi. Düşmanlarımdan saklanabileyim diye de vücudunu bana devretti.”

“Ben de onun gibi tövbe ediyorum.” Skylan parlak, göz alıcı ışığa dosdoğru baktı. “Beni affetmeni istiyorum, Vindrash. Toıval’den özür diliyorum.”

“Seni affediyoruz.” Ejderha iç geçirdi. “Peki sen bizi affeder misin?”

“Ne demek istiyorsun? Tanrıların insanların affına ihtiyaçları yoktur,” dedi şaşkına dönen Skylan. “Tanrılar hata yapmazlar.”

Vindrash kanatlarını yelpazeledi. Skylan yanağını okşayan rüzgarı sert, karamsar bir soluk gibi hissetti.

“Adımı anmanın bir sebebi var, Skylan Ivorson,” dedi tanrıça. “Benden ne istiyorsun?”

Skylan ellerini dizlerine koydu. Tanrıçaya bakıp dedi ki: “Canımı al, Kutlu Vindrash. Bırak bu odun yığınının üzerinde benim cesedim yatsın. Bırak ateş beni kül etsin. Garn’ın yaşamasına izin ver, çünkü benim yüzümden öldü.”

Vindraslı nazikçe gülümsedi, ardından kafasını iki yana salladı. “Torval ölmeni istemiyor, Skylan Ivorson. Torval seni canlı olarak istiyor. Ateşten ve sudan geçmiş bir kılıç istiyor; parlak, göz kamaştırıcı ışığı göklerin her köşesinden görülebilecek bir kılıç.”

“O kılıç ben miyim?” diye huşu içinde sordu delikanlı.

Vindraslı bir kahkaha attı. Evren onun kahkahasıyla çınladı. Gülüşü yıldızları titretti ve okyanusun kükreyişini susturdu. Tanrıça kıvrımlı

boynundaki ejderha başını eğip Skylan'a iyice sokuldu. Dişleri parıldıyor, sürüngenimsi dili dans ediyordu. Skylan ürkerek geri çekildi.

"Sen ha? Tanrıların kılıcı?" dedi Vindraslı aşağılayarak. "Senden olsa olsa balık ayıklayacak bir çakı olur!"

Skylan'ın bu hakaretten yüzü kızardı. Tanrıçanın alaycı gözlerinden sakınmak için başını eğince Garn'ın elinin baltasının sapından kaymış olduğunu fark etti. Vücut katılaşıyor, kaslar taş kesiliyordu. Skylan elini Garn'ın soğuk etine bastırarak ona baltanın sapını kavratmaya çalıştı.

Garn'ın gözleri açıldı. Bakışları Skylan'a çevrildi.

"Güneye bak!" dedi ivedilikle.

Skylan dostunun elini bırakıp geriye fırladı. Yoksa başına bir draugr daha mı dadanmıştı?

"Güneye bak!" diye üsteledi Garn.

Skylan başını çevirdi.

Nehirler kadar kocaman olan kanatlı yılanlar gümüşi bir parıltıyla geceyi arşınlıyor, vücutları yıldızları örtüyordu. Sayıları yedi olan kanatlı yılanlar güneyden gelirken bedenleri gümüş kurdeleler gibi dalgalanmaktaydı. Yarık şeklindeki gözleri içten içe yanıyordu; feci emellerinin ateşi Vindrash'a çevrilmişti.

Skylan Vindrash'ın hasımlanndan saklandığını hatırladı. Bu hasımlar şimdi onu bulmuşlardı. Eli kılıcına gitti.

"Tanrıça!" diye haykıran Skylan eliyle gökyüzünü işaret etti.

Ejderha Tanrıça yaklaşan tehlikeyi gördü. Meydan okurcasına kükreyip yardım istemek için bağırdı. Öfkesi üzerinde olan Deniz Tanrıçası dövüşmeyi reddetti. Güneş Tanrıçası dünyanın öteki tarafına kaçtı. Ay bir bulutun arkasına gizlendi. Yıldızlar kayboldu. Dalgalar kesilerek ürkek dalgacıklara dönüştü.

Vindrash korkunç düşmana karşı tek başına kalmıştı.

Bu savaşı Skylan çıkarmamıştı. Kendisini ilgilendirmediğini söyleyebilirdi. Zaten tanrılara kızgındı. Torval ona hakaret etmişti. Vindrash onunla dalga geçmişti. Akaria neredeyse boğulmasına sebep olmuştu. Aylis onu yakmıştı. Tanrılar bile kaçtıklarına göre düşman pek yaman olmalıydı. Skylan onları örnek alsa iyi ederdi.

Genç adam ansızın utanca kapıldı. Ödlek tanrılardan utandı. Kendinden utandı. Bu ürki'ınç yılanların kimler veya neler olduklarını bilmiyordu. Tek bildiği Vindrash’ı yok etmek istedikleriydi. Ve tanrıçasına saldırarak ona da saldırıyorlardı.

Vindrash kendisine doğru bulutlardan dalışa geçen hasım-larıyla yüzleşmek için kanatlarını açıp havaya fırladı. Ne yaptığının farkında olmayan, tek bildiği yerde kalıp gökteki kavgayı izlemekle yetinemeyeceği olan Skylan odun yığınının üstüne sıçrayıp ejderhanın pençeli arka ayağına tutundu.

Vindrash aşağıya bakınca Skylan’ın tek eliyle devasa pençeye tutunduğu hayret içinde gördü. Genç adamın diğer elinde Kan Dansçısı vardı. Tanrıçanın konuşacak vakti yoktu, zira düşmanlan süratle yaklaşmaktaydı. Buna karşın buruk bir tasviple gülümser gibi gözüktü ve ayağını savurarak Skylan’ı yıldızlara doğaı fırlattı.

Skylan korkunç bir an boyunca karanlık gökte asılı kalarak deniz ile sahilin fır dönmesini seyretti, ardından tebeşir beyazı yamaçların altındaki kumlu bir sahile düştü. Bulunduğu yeri anımsadı. Ne zaman ve nerede olduğunu hatırlayamasa bile orada daha evvelden de bulunmuştu.

Ejderha ateş ve yıldırım soluyarak, jilet gibi keskin pençelerini savurarak yılanlarla kapışmak üzere uçtu. Kulağına bir bağrış çalınan Skylan dönüp baktığında Torval'in öfkeyle kükreyerek ve devasa savaş baltasını savurarak kuzeyden yaklaşmakta olduğunu gördü.

Torval’in narasını duyan kanatlı yılanlardan üçü yön değiştirerek tanrıyla dövüşmek amacıyla ona yöneldiler. Torval artık Koca Ejderha Ilyrion ile kapışıp onu alt etmiş güçlü savaşçı değildi. Skylan’ın sahilde balık pişirirken karşılaştığı yaşlı bir adamdı. Saçları uzun ve griydi; sakalsız çenesine kır düşmüştü. Yüzü dağların kıvrımları, vadilerin yarıkları gibi çatlak ve kırışıklıklarla doluydu. Gözleri çakmak çakmak, zırhı korkak güneşten daha parlaktı. Baltası soysuz aydan daha gümüşi bitişik saçıyordu.

Torval Skylan’a dik dik baktı. “Ne istiyorsun?”

“Biraz balık ayıklaman gerekebilir diye düşündüm,” diye soğukkanlı bir cevap verdi Skylan.

Torval başını kaldırıp kükredi.

“Öyleyse sırt sırta,” dedi Torval sırıtarak. “Topuk topuğa.”

Skylan sırtını tanrınınkine verdi ve topuklarını onunkilere dayadı. Dev yılanlar onlara doğaı uçtular. Dişsiz ağızlarını kocaman açmışlardı. Gövdelerine oranla küçük gözüken kanatları ön kısımlarına yakındı. Sonra Skylan bunun sebebini gör-dii: Vindrash'a karşı dövüşen yılanlardan biri vücudunu büküp tanrıçaya kuyruğunu savurdu.

Skylan'ın yukarı bakan suratına kan damladı. Genç adam yılanın kuyruğuyla tanrıçanın pullarını keserek bedeninde bir yara açmasını hiddetle seyretti. Bir başka kuyruktan gelen diğer bir darbe ejderhanın ayağına isabet edip pençelerinden birini uçurdu.

Skylan bakışlarını savaş halindeki ejderhadan güç bela kopartıp kendi tehlikesine çevirdi. Üç yılan gelecek hamleyi karşılamak üzere kılıcını ve baltasını kaldıran, onları göz önünde tutmak için sürekli hareket halinde olan savaşçıların etrafında daireler çiziyordu.

"Üşüşerek saldıracaklar," dedi Torval Skylan'a. "Onlara saldırırken..."

Kanatlı yılanlardan biri Skylan'ın üzerine atıldı. Hasmına yaklaşırken yarıklı gözü iyice açıldı. Adamı büsbütün yutmak istercesine ağzını kocaman ayırdı. Skylan bir an için katıksız bir dehşete kapıldı, sonra tanrının sert ve güven verici sırtını arkasında hissetti. Skylan yılanın yaklaşmasını bekledi ve ardından vücudunun ve ruhunun tüm gücüyle kılıcını savurdu.

Kılıç yılanın boynunu boydan boya yarıp kellesini uçurdu. Gövdeden kanlar fışkırdı. Kafa döne döne gecenin içinde kayboldu. Skylan'ın attığı utku dolu nara yerini dehşet dolu boğuk bir çığlığa bıraktı. Kesik boyunda iki kafa çıktı. İki ağız açıldı. Yarık şeklindeki dört göz ateşli bakışlarını ona çevirdi.

"...kalbi hedef al," diye dalga geçercesine cümlesini tamamladı Torval. "Bu yapışkan solucanları ancak o şekilde öldürebilirsin."

Skylan karşısındaki kıvrım kıvrım canavarların kalplerinin nerelerinde olduğunu merakla düşündü. Tam sormak iizerey-di ki bir yılanın tanrıya doğru atıldığını görüp ikaz amaçlı bağırdı. "Solunda, beyim!"

Torval yönünü değiştirdi. Hiddetle kükreyerek baltasını havada ışıktan bir yay çizecek şekilde savurdu. Silah yılanın kanatlarının yakınına isabet ederek onu ikiye böldü. İkilinin üzerine kan yağdı. Yılanın iki yarısı yerde kıvranıp büküldü ve sonra onlardan iki baş, iki de kuyruk çıktı.

“Eh be!” diye söven Torval kan tükürdü. “Iskaladım. Sağına bak, genç enik!"

Kalp kanatların yakınında olmalı, diye tahmin yürüten Skylan tahmininin doğru olduğunu umuyordu, zira çift başlı yılan ona saldırmak amacıyla etrafında uçmaktaydı. Yaratık Skylan’a doğru dalışa geçti. Skylan vurmaya hazır halde bekledi. Son anda, tam da sonuna kadar açık ağızlar başını gövdesinden ayıracak gibi olmuşken dizlerini kırarak eğildi. Yılanın ileri doğru yaptığı hareket onu delikanlının başının üzerinden geçirdi. Skylan iki eliyle birden tuttuğu kılıcını küçük, hızla çırpan kanatların tam ortasına doğru hedefledi ve gücü yettiği kadar derine sapladı.

Kan, silaha adını veren oluktan fışkırırcasına aktı. Skylan’ın elleriyle kollarını sırılsıklam ederek kılıcı kaygan ve tutulması zor bir hale getirdi. Delikanlı ellerini biraz daha sıkıp silahı yukarı doğru iteledi. Kan Dansçısı’mn şişlediği yılan acı ve hiddetle çığlık atarak kendini kurtarmak için kıvrılıp büküldü. Bu hareketleri sonucu yalım daha da derine, tam kalbine saldandı.

Sürüngen can verdi, ama ölüm çırpınışları sırasında son bir darbe indirmekten geri kalmadı. Kamçı gibi savrulan kuyruğu Skylan’ın göğsüne isabet etti. Kuyruk çatallı bir yıldırım gibi et ile kası kemiğe kadar kesip geçti. Acı yakıcı ve dayanılmazdı. Skylan’ın ani şoka maruz kalan kalbi düzensizce atmaya başladı. Kan Dansçısı ellerinden kaydı. Genç adam daha fazla nefes alamayarak yere düştü, fakat yer falan yoktu. Aşağıya doğru döne döne düştü de düştü. Torval'in hasımlarıyla savaşmayı sürdürdüğünü gördü. Bir kanadı yırtılmış olan Vindrash havada kalma mücadelesi veriyordu.

“Geri çekil, hanımım!” diye bağırdı Torval. “Arkanı kollarım!”

Tanrı çabalarını ikiye katlayarak baltasını bir o yana bir bu yana savurdukça savurdu. Ayakları dibinde Skylan’m canını aldığı da dahil birkaç yılan yatıyor, diğerleri onunla mesafesini konıyordu. Vindrash kanatlarını yara bere içindeki gövdesine sarıp denize doğru balıklama daldı. İki yılan onu yakalamak için hızla peşinden gittiyse de Deniz Tanrıçası son anda insafa geldi. Yükselen dev bir dalga Vindrash’ı tutup onu okyanusun derinliklerine güven içinde taşıdı. Görünüşe bakılırsa yılanlar düşmanlarının peşinden gitmeye hevesli değildi.

Skylan’ın çarptığı kumlu ve yumuşak zemin düşüşün şiddetini emdi. Son gördüğünde Torval baltasını yorulmak bilmeden savuruyor, etrafına üşüşen

yılanları birer birer haklıyordu.

Dünya Skylan için bir anlığına karardı, sonra her şey şafak kadar aydınlık hale geldi. Kendini Garn'ın önünde yüzükoyun yatarken buldu. Savaşçılar etrafına toplanmışlardı. Başında duran Treia'nın gözleri ona çevriliydi. Kin ve utku dolu kadın onu tek lokmada yutmaya hazır gibiydi.

"Skylan Ivorson," diyen Treia bir parmağını ona doğaı uzattı, "sana yöneltilen suçlamaları dinledin. Seni insanların ve tanrıların huzurunda yalancı, hilebaz ve katil olarak nitelememi duydun. Senin yüzünden iyi adamlar can verdiler ve Ejder Kahg bizi terk etti. Buna ne diyeceksin, Skylan Ivorson?"

Skylan kadına şaşkın gözlerle baktı. Torval ile yan yana sa-vaşıyordıı, ama herhalde burada da bulunmaktaydı, zira o sabah uyandıklarında Treia'nın adamları topladığını hayal meyal hatırlıyordu. Kadının suçlarını sıralamasını dinlemişti: Önce Draya ile anlaşarak Horg'u öldürmüş ve Torvahin hükmüne mani olmuştu. Ardından kendisini ifşa edeceğinden korkarak Draya'dan kurtulmak istemişti. Karısını kaçırıp Güney Diya-rı'na götürmesi için bir köle taciriyle anlaşmıştı. Druidler Dra-ya'yı öldürüp adamlarını tavşana çevirdiklerinde planlan altüst olmuştu. Bjorn Treia'nın tüm bunları nasıl bildiğini öfkeyle sorunca kadın hepsini Vindrash'tan öğrendiğini iddia etmişti.

Skylan bunun doğru olmadığının farkındaydı. Vindraslı onu affetmişti. Treia yalan söylüyordu. Genç adam buruk bir tebessüm etti. Bir yalancı tarafından suçlanıyordu. Böylesi ona müstahaktı.

Belki o son dövüş bir rüyadan ibaretti. Skylan çıplak göğsüne bakınca orada iyileşen bir yaradan kalmış gibi gözüken kırmızı renkli upuzun bir iz gördü.

Tanrılarla beraber yaptığı dövüş gerçekti. Asıl o sırada bir kâbusun içindeydi.

"Ne diyorsun, Skylan Ivorson?" diye haykırdı Treia.

Kadın onu kibirli gözlerle süzerek çırpınıp bocalamasını, kendini kurtarmak için çabalamasını bekledi.

Skylan başını kaldırdı. Derin bir nefes alıp sakin ve serinkanlı bir sesle konuştu.

"Doğruyu söylüyorsun."

Treia’nın hüsrana uğramış gibi bir hali vardı. Skylan’m soğukkanlı itirafı hevesini bayağı kırmıştı.

“Bu adama güvenenleyiz. Adaletten kaçmaya kalkabilir,” dedi kadın. “Onu bağlayıp ejdergemisine koyun. Ambara kilitleyin. Vutmana için onu Vindraholm’a götüreceğiz.”

“Tanrıların laneti üzerinde!” dedi Sigurd ve baltasını çekti. “Hemen buracıkta öldürelim gitsin!”

Adamlar homurdanarak aynı fikirde olduklarını belirttiler. “Skylan Torval’in hükmünü gasp etmekle suçlu!” Treia daire şeklinde dizilmiş adamları sert bakışlarla süzdü. “Aynı şeyi yaparak tanrıyı kızdırmak mı istiyorsunuz?”

Sigurd üvey kızma kötü kötü bakarak onu yıldırmaya çalıştı. Treia onunla korkusuzca yüzleşti. Homurdanan Sigurd baltasını kuma sapladı ve bir kangal ip getirmeye gitti.

Skylan bileklerini yan yana getirerek ellerini uzattı. Cezasını çekmeye razı olmasına rağmen kendisini bağlamak için gelenlerin arasında Aylaen’i de görünce irkilmeden edemedi.

Genç kız ipi Skylan’m bileklerine doladı ve eğilip kulağına fısıldadı: “Göklerdeki savaşı gördüm. Vindrash’tn seninle konuştuğunu duydum. Tanrılar seni affetmiş olabilirler, ama ben affetmiyorum. Senden daima nefret edeceğim!”

Aylaen ipe asılarak iyice sıktı. İp delikanlının etine battı, fakat asıl can yakan ip değil kızın sözleriydi. Aylaen oradan ayrılıp odun yığınının yanına gitti. Adamlar ellerinde meşalelerle odunları tutuşturmak için hazır bekliyorlardı.

Skylan’ın bacaklarını da bağladılar. Ellerini veya kollarını oynatamadığmdan onu savaşçıların ayağa kaldırmaları gerekti.

“En azından dostuma veda etmeme izin verin,” diye rica etti Skylan.

Adamlar ona güldüler.

“Senin cenazesinde bulunmana izin verirsek Garn’m ruhu hepimizi lanetler,” dedi Bjorn.

Skylan’ı kumsalda ilerlettiler. Bacaklarını fazla açamadığı için yürüyemiyor, anca sıçrayarak gidebiliyordu. Bir ara tökezleyip düştü. Adamlar kalkmasına fırsat vermeden onu kumda sürüklediler.

Sabah sıcak ve boğucuydu. En ufak bir esinti yoktu. Güneş sahili dövüyordu. Sıcak hava yerden dalga dalga yükselmekteydi. Deniz dümdüzdü ve gelgit suları alçaltmıştı. Sığ sular yağlı bir tabakanın altında tembel tembel salınmaktaydı. Adamlar Skylan'ı hasarlı ejdergemisine çıkardılar. Bjorn ile Erdmun onu kollarıyla bacaklarından tutup ambar merdiveninden aşağı, karanlığın içine attılar. İçinde içme suyu bulunan bir tulumu da attıktan sonra kapağı örttüler.

Skylan kaçmaması için adamların kapağın üstüne ağır bir şey -muhtemelen bir su fıçısı- yuvarladıklarını duydu.

Kalkamayacak kadar bitkin ve morali bozuk olan Skylan düştüğü yerde yattı kaldı. Sıkıca bağlı olduğu ipler canını acıtıyordu. Göğsündeki yara yanmaktaydı. Vücudu ağrısa da yüreğindeki sızı çok daha fenaydı. Garn ölmüş, Aylaen ise ölmekten beter olmuştu. En azından Skylan için öldüğü söylenebilirdi.

Peki ya Wulfe'a ne olmuştu? O zamana dek geri dönmesi gerekirdi. Oğlanın başına bir şey gelmişti. Herhalde o da ölmüştü.

Ben de çok geçmeden öleceğim.

Nedense ölüm düşüncesi Skylan'ı korkutmadı. Neredeyse hoş karşıladığı bile söylenebilirdi. Zaten yüreği ve ruhu çoktan ölmüş gibiydi.

Adamların ölüm şarkısına başladıklarını işitti ve burnuna duman kokusu çalındı. Skylan yerde sürünüp kalasların arasındaki bir yarıktan dışarı baktı.

Adamlar ellerindeki meşaleleri odun yığınlarına attılar. Ziftle kaplı odunlar hemen alev aldı. Havaya dumanlar yükseldi. Skylan yanan etin kokusunu alabiliyordu.

Durgun havada asılı kalan duman adamları öksürterek ölüm şarkısını kesmelerine sebep oldu. Duman tahtadaki aralıklardan da sızdı. Skylan öksürdü; gözleri yanıyordu. Yanan gözlerini kırpıştırarak kalasların arasından tekrar baktı.

Dumana karşı ağız ve burunlarım örten adamlar ruhların ayrılmasını bekliyorlardı. Bu ancak odun yığınları çöküp cesetler alevlere gömülünce gerçekleşirdi.

Adamlar öksürüp tıksırdılar. Yoğun sıcaktan giysileri sırılsıklam olmuş ve isle kaplanmıştı. Duman Skylan'ın görmesini engelleyecek kadar yoğunlaştı. Çok susamıştı. Ağzı kurumuştu ve boğazı yanıyordu. Alt

güvertede hoplayarak su tulumuna kadar gitti. Onu bağlı elleriyle alıp dudaklarına götürmeyi becerdi. Tam içecekti ki gözü tahtadaki aralıklardan birine takıldı.

Su tulumunu elinden düşürdü.

Kumluğun yakınındaki derin sularda bir gemi demirliydi. Üç güverteye, üç sıra küreğe, merkeze yakın iki direğe ve ön taraftaki daha küçük üçüncü bir direğe sahip olan gemi dev gibiydi. Kürekçiler boş oturuyorlar, birbirlerinin peşisıra iskele tahtasından inip kumluğa çıkan adamları seyrediyorlardı. Gemiden inenler savaşçılardı. Her biri yanaklarını örten kanatlara sahip birer miğfer ve üst üste binmiş ışıltılı metal şeritlerden oluşan birer zırh giyiyordu. Bu parçalı zırhlar adamların omuzlarını, kollarını, göğüslerini ve sırtlarını örtmekteydi. Metal çivili deri kayışlar savaşçıların kasıklarını ve baldırlarını koruyan bir etek meydana getiriyordu. Her adamın elinde bir kılıç ve dikdörtgen şeklinde bir kalkan vardı.

Skylan aralığa iyice yaklaşarak dışarıyı seyretti. Dumandan yanan gözlerini kırpıştırıp sildi ve tekrar baktı. Gözlerine ina-namıyordu.

Kalkanlarda kanatlı bir yılan resmi bulunmaktaydı.

Savaşçılar kumluğa adım atar atmaz silah arkadaşlarının saflarına katılıyorlardı. Kimse konuşmuyordu. Her şey süratle ve disiplinli bir sessizlik içinde halloluyordu. Bir subay eliyle işaret verdi ve adamlar sığ suya girdiler. Kılıçlarını ve kalkanlarını başlarının üzerinde tutarak sahile doğru ilerlemeye başladılar.

Bu bir pusuydu. Düşman Skylan’ın adamlarının tepesine binecekti. Skylan seke seke ambarın diğer tarafına doğru gitti, Acele edince dengesini yitirip düştü. Küfrederek ambar duvarına vardı ve gözünü aralığa dayadı.

Kumsal dumanla kaplıydı. Nasıl Skylan adamlarını göremi-yorsa onlar da denizden gelen tehlikeyi göremiyorlardı. Ölülere saygıdan hiç kimsede silah yoktu. Miğferleri ve zırhlarıyla beraber silahları ve kalkanları da kumun üstüne istiflenmişti.

Skylan adamlarını ikaz etmek için bağırdı. Yoğun hava sesini yuttu. Alevlerin çıtırtıları ve kızaran etin cızırtıları arasında hiç kimse onu duyamadı. Skylan öfkeyle tekrar küfretti ve ayak bileklerindeki düğümü çözmek için delicesine çabaladı. Parmakları kanayana dek uğraşmasına rağmen sonuç alamadı. İp çok sıkı bağlanmıştı. Merdivenin başına kadar

sürünüp ambar kapağına baktı. Ağır fıçıyı kapağın üzerine yuvarladıklarını duymuştu, ama omuzlarını kapağa dayayabilirse belki onu kaldırabilirdi.

Kolları halen bileklerinden bağlıyken dirsekleriyle basamaklara tutunarak ve bacaklarını peşinden sürükleyerek merdiveni tırmanmayı başardı. Yüzünden aşağı ter boşalıyordu. Harcadığı çabadan nefes nefese kalmıştı. Başını eğip kendini uygun konuma getirdi ve omzunu kapağa dayayıp yüklendi.

Kapak kıpırdamadı. Skylan bacaklarından destek alarak kapağa tekrar abandı. Ayakları kaydı. Bağlı elleriyle tutunamadığından zemine kadar düştü.

Torval'den yardım istemek için duaya başladı, ama sonra aklına tanrının kendi canını kurtarmak için kanatlı yılanlarla dövüşmesini hatırladı. Torval'in derdi ona yeterdi. Skylan kendi başınaydı.

Halkı da öyle.

Torgunlar saldırıya uğradıklarını dumanların arasından üzerlerine gelen düşman saflarını görünce anladılar. Silahlarına doğru koştılarsa da önleri askerlerce kesildi. Vindıasiler çıplak elleriyle dövüştüler, ancak askerler bayıltana kadar kılıçlarının yassı kısımlarıyla veya kalkanlarıyla onlara vurdular.

Olup bitenleri azap içinde seyreden Skylan subayların tekrar tekrar bağırdıklarını işitti: “Onları canlı ele geçirin! Esir istiyoruz, ceset değil!”

Skylan Aylaen'i görmeye çabaladı. Kız sonuna kadar dövü-şiirdü; Skylan bundan emindi. Yüzünü aralığa bastırarak görüşünü büyük ölçüde kısıtlayan dumana sövüp saydı.

Tam o sırada kendi başının da yeteri kadar dertte olduğunu fark etti. Tepesindeki güverteden ağır çizmelerin sesi geliyordu. Düşman ejdergemisine çıkmıştı. Skylan adamların güvertede koşturarak saf tuttuklarını işitti.

“Siz, şu fıçıyı kenara çekin,” diye emretti Skylan'a yabancı gelmeyen otoriter bir ses. “Ambar aşağıda. Veledi oraya tıkacağız.”

Skylan merdivenin başında bekledi. Canlı ele geçmeyecekti. Adamlar fıçıyı çekerlerken yere sürtünmesini duydu.

Kapak açıldı. Dumanla bezeli günışığı Skylan'ı sardı. Genç adam yukarı bakınca o ışıl ışıl parçalı zırhla kaplı geniş omuzlara ve güçlü kollara sahip

alışılmadık ölçüde uzun boylu bir adam gördü. Adam da diğer savaşçılar gibi miğfer takıyordu, fakat onun miğferi kırmızı tüylerle süslü olup belki de bir subay olduğunu belli etmekteydi.

Yumrukları sıkılı halde bekleyen Skylan dövüşmeye hazırdı. Subay onu şöyle bir süzdü.

“Vay vay vay,” dedi adam kıkırdayarak. “Demek küçük Skylan buradaymış.”

Skylan’ın yumrukları açıldı; elleri gevşekçe sarktı. Güneş ışığı yüzünden kısılmış gözleriyle net görmeye çalışarak baktı. “Raegar?”

“Benim,” diyen Raegar tekrar kıkırdadı. “Bir kez daha, Kuzen, ölümden döndüm.”

Raegar tüy sorguçlu miğferini çıkardı. Sakalını ve uzun sarı saçlarını tıraş etmişti. Kel kafası, güneş yanığı yüzüne tezat oluşturacak kadar beyazdı. Bir kanatlı yılan dövmesi başının önünden arkasına dek uzanıyordu. Yılan kırmızı dilini adamın neredeyse alnının ortasına kadar çıkarmıştı. Raegar kuzenini keyifle süzdü.

“Treia’nın adamlara senden bahsettiğini duydum,” diye belirtti. “Seni Vindraholm’a götürüp Vutmana’da savaştırmayı planlıyorlarmış.” Raegar çömeldi. “Sana bir iyilik yaptım, Kuzen. Gittiğin yerde dövüşmen gerekmeyecek.”

“Kalleş korkak!” diye ona sövdü Skylan. “Kendi halkına ihanet ettin!”

Raegar başını iki yana salladı. “Torgunlar artık benim halkım değiller, Kuzen. Benim halkım bunlar.” Eliyle etrafındaki savaşçıları işaret etti. “Uzun zamandır da öyleler.”

Skylan yumruklarını sıktı. “Sana meydan okuyorum! Dövüş benimle!”

Raegar başını geriye atıp gür bir kahkaha attı. Ambarın üzerinde toplanan adamlar da ona eşlik ettiler.

Skylan öfkeden deliye döndü. “Hepinizle!” diye bağırdı genç adam. “Hepinizle birden dövüşeceğim. Kılıçlarınıza karşı çıplak ellerimle!”

Askerler bu sözleri gülünç bularak daha gür kahkahalar attılar ve “kafesteki hayvan” gibisinden bazı yorumlarda bulundular.

“Böyle bir gösteri özellikle adamlarım için eğlendirici olacaktır, ama Hakim’in memnun kalacağını sanmam,” dedi Raegar. “Görüyorsun ya,

Kuzen, sen artık onun malısın. Üstelik de değerli bir mal. Hasar görmen Hakim'in hiç hoşuna gitmez."

Skylan anlamaya başlıyordu. Kalasların arasındaki yarıklardan bakmak gibiydi bu. Hakikatin yalnızca bir parçasını görebiliyordu, fakat o an için o parça kafiydi. Yüreği daraldı. Ölüm onu korkutmasa da bu korkutuyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Aelon aşkına, amma kalın kafalıymışsın, Kuzen," dedi Raegar. "Neyse ki şu aralar Oran'da hiç kimse zekâ bulmak için pazara gitmiyor. Tek aranan güç kuvvet. Nasıl desem? Bundan böyle insanlar sana Şefler Şefi yerine Köleler Kölesi diyecekler, Skylan Ivorson!"

Askerler komutanlarının esprisi karşısında sırıttılar.

Raegar onlara bakıp kaşlarını çattı. "Diğer savaşçılar güven-deler mi? Öldürdüğünüz oldu mu?"

"Hayır, Ulu Kişi. Erkeklerden birkaçını bayıltmamız gerekti, ama sıhhatleri yerinde."

"Peki ya kız kardeşler?"

Skylan'ın kulakları zonklamaya başladı. Cevabı duymak için kendini sakin olmaya zorlaması gerekiyordu.

Asker sırıttı. "Biri köşeye kıstırılmış kedi gibi dövüştü. Onu yakalamak için üçümüz uğraştık. Üstelik üstümüz başımız çizik içinde kaldı. Sonunda başına bir çuval geçirip havasız bıraktık ve kız nihayet sakinleşti. Diğer kadın bize karşı koymadı. Anlaşılan yarı yarıya kör. Yine de ona güvenmiyorum. Kadında tuhaf bir şey var. Bana kalırsa yabani kız kardeşinden daha tehlikeli."

"Ruhkemiğine ne oldu?" diye bilmek istedi Raegar. "Onu da aldınız mı?"

"Ölü adamlarınkinden başka kemik bulamadık, Ulu Kişi. Sular yükseldiğinde denize açılabiliriz."

"Güzel. İşe koyulun."

"Velet ne olacak? Ona ne yapalım?"

Raegar ambara baktı. "Onu da küçük Skylan'ın yanına atın."

Asker bağırdı ve iki adam Wulfe'u sürükleyerek öne çıktı. Oğlanın yüzünün bir tarafı morarmış ve bir gözü şişip kapanmış-

tı. Askerler onu geminin ambarına attılar. Alt güverteye serilen Wulfe sersemlemiş halde gözlerini kırpıştırarak Skylan'a baktı.

"Üzgünüm," dedi çocuk. "Seni uyaracaktım."

"Soam değil," dedi Skylan usulca. Genç adam gözlerini kapağı kapatmakta olan Raegar'a çevirdi. "İki kez ölümden döndün, Raegar. Seninle karşılaştığımızda bu iş oracıkta bitecek. Üçüncü bir şansın olmayacak."

"Seninle karşılaştığımızda, Kuzen, müzayede sahnesinde olacaksın ve ben de satışından payıma düşeni alacağım," karşılığını verdi Raegar.

Adam kapağı yerine oturttu. Skylan fıçının tekrar kapağın üzerine yuvarlandığını duydu.

Gözlerini kapayıp kendini yere bıraktı. Karanlığa bakarak bir çıkış yolu aradı, fakat önünde karanlıktan başka bir şey yoktu. Elini boynuna taktığı kolyeye, Torval'in baltasına götürdü. Gümüş soğuktu. Elini indirdi. Ansızın kılıcı Kan Dansçısı'na ne olduğunu merak etti. Onu son gördüğünde kılıç gökyüzünden döne döne düşmekteydi. Aynı kendisi gibi.

"Biri geldi," dedi Wulfe.

Skylan gözlerini açarak kendini kavgaya hazırladı.

Gam üzerinde zırhı, ellerinde kılıç kalkanıyla önünde duruyordu.

Skylan dostu ve kardeşi olan adamı görmekten şaşırmadı. Artık hiçbir şey onu şaşırtmıyordu.

"Beni affedebilir misin?" diye sordu.

Garn gülümsedi. "Affedilecek bir şey yok. Yazgılarımız birbirine bağlı, ama benim ömrümün ipliği sona erdi."

"Ama haksızlık bu! Beni şimdi bırakamazsın," dedi Skylan bitkin bir halde. "Tam da sana en çok ihtiyaç duyduğum bu anda. Halkımıza ne olacak?"

"Uzıın bir yolculuk görüyorum, Skylan. Ölüm ve ızdırap görüyorum. Umut görüyorum. Kötü bir son ve parlak bir başlangıç görüyoaım."

"Niçin bir kez olsun bana doğru düzgün bir cevap vermiyorsun?" diye soran Skylan gülümsedi.

Garn'ın ruhu kaybolmaya başladı. "Elveda, Skylan. Tor-val'in Salonu'nda buluşacağız ve bana maceralarını anlatacaksın."

Skylan bağlı ellerini kaldırdı. “Tanrının kapısından bile girebileceğimi sanmıyorum, dostum.”

“O kadar emin olma,” diyen Garn’ın sesi yitip gidiyordu. “Yazgının ipliği çok sağlam. Onu bir tek sen kopartabilirsin.” Skylan arkasına yaslandı. Adamları güverteye doldurulurken çıkan zincir şakırtılarını ve ayak sürümelerini duyabiliyordu.

“Vindrasi savaşçıları!” diye bağırdı Raegar. “Tanrılarınız öldüler. Size yeni bir tanrıdan bahsedeceğim. Kudretli bir tanrıdan. Yeni Şafağın Efendisi Aelon’dan.”

Wulfe başını sağa sola salladı. “Yalan söylüyor. Tanrılarınız ölmediler. Vindrash ağır yaralandı ama kurtuldu. Torval dövüşerek Salon’una erişebildi. Ölü savaşçıların ruhlarını yanına çağırdı ve hep birlikte kanatlı yılanları geri püskürttüler.”

Skylan şaşkın gözlerle çocuğa baktı. “Tüm bunları nereden biliyorsun?”

“Bana okyanus perileri söylediler,” dedi Wulfe ve esnedi. “Canını sıkıldı. Ejderkemiği oynamak ister misin? Ellerin bağlı olduğuna göre taşlarını ben yürütürüm.”

Zincire vuruldum. Savaşçılarım esir edildiler. Aylaen benden alındı. Ruhkemiği kayboldu, Ejder Kahg ya ağır yaralandı ya da öldü. Hepsi de benim yüzümden. Kibrim ve ahmaklığım, yalanlarım ve yemin bozmam yüzünden.

Skylan kendini umutsuzca bıraktı. Oyun oynamak istemiyordu. İstediği şey oyun tahtası ve taşlarıyla beraber kendini de denize atmaktı. Karanlık sulara gömülmeye razıydı. O sırada kaba etine bir şeyin acı verecek denli battığını hissetti. Küfrederek canını yakanın ne olduğuna bakmak için başını çevirdi.

Güneş balık ayıklamakta kullanılan cinsten küçük bir çakıya vurdu.

Skylan umut kadar narin ve kırılgan çakıyı alıp çizmesine sakladı. Görünmediğinden emin olunca Wulfe’a döndü.

“Beş taş yuvarla,” dedi genç adam.

DİPNOT

Hakim Acronis'e verilme emriyle ateş, su ve yağ tarafından Yeni Şafak Tapmağı Nöbetçisi'ne gönderilmiştir.

Yirmi Dört'ün Onurlu Hakimi, Majesteleri İmparator Dunumadi'nin Donanma Kumandanı Acronis'e selam olsun!

Mühim haberlerim var. Yüce tanrımız Aelon bizi beklentilerimizin çok üstünde kutsadı. Tüccar kılığına giren adamlarım ve ben anavatanımın kıyılarına vardık. Kamp kurduktan sonra Kemik Rahibeleri'ni esir almak için görevimize başlayacaktık ki tanrı bana büyük bir hediye verdi. Aelon küstah ve budala kuzenim Skylan Ivorson'u kucağıma düşürdü. Sonradan öğrendim ki kendisi artık Kai Rahibesi Draya ile, yani Vindrasilerin en güçlü rahibesiyle evliymiş.

Üstüne üstlük aptal kuzenim yeni gelininden nefret ediyormuş!

Aelon'a şükürler olsun. Dualarımızı duydu ve yerine getirdi. Ümidim o ki yakında Getiren ile beraber Vindrasilerin Kai Rahibesi'ni de ele geçireceğim ve Vektia Salon'una saldırdığımızda bilgeler bilgesi Aelon'un bulmamızı sağladığı ejderkemiği hakkında bildiklerini bizimle paylaşması için Draya'yı "ikna edeceğim".

Planımın ayrıntıları belli olduğunda tekrar yazacağım.

Ben Raegar, Savaş İhtişamı Rahibi, Işığın Efendisi Aelon'un kutsal hizmetinde, emrinizde olacağım daima.

Bir sonraki gece ateş, su ve yağ tarafından Yeni Şafak Tapmağı Nöbetçisi'ne gönderilmiştir.

Yinni Dört'iin Onurlu Hakimi, Majesteleri İmparator Dıı-numadi'nin Donanma Kumandanı Acronis'e selam olsun!

Her şey hazır. Kai Rahibesi'ni ele geçirmek için bir plan kurdum. Aptal kuzenim onu ellerimize teslim edecek. Bunun ardından emrin olursa kuzenimi öldüreceğim, Efendim. Fakat önerim şudur ki onu canlı tutalım.

O bize tanrının bir armağanı -Vindrasi halkını felakete sürükleyecek kendini bilmez bir genç. Onu öldürürsek Vindrasiler yeni bir Şefler Şefi seçerler ve bu sefer seçtikleri kişi yeni yetme bir kedi yavrusu değil de kurnaz bir yaşlı tilki olabilir.

Kuzenim Kai Rahibesi'ni Apensia Adasına getirecek. Burayı seçmemin sebebi bize aynı zamanda adaya hükmeden putperestlere bir darbe indirmemize ve Yeni Şafak Tanrısı'nın korkunç gücünü göstererek aramıza

katılmalarını sağlamamıza fırsat tanıyacak olması. (Tabi buna yanaşmazlarsa başkalarının aklını çelmesinler diye Aelon'un rızasıyla onları ortadan kaldırabiliriz!)

Ben Raegar, Savaş İhtişamı Rahibi, Işığın Efendisi Aelon'un kutsal hizmetinde, emrinizde olacağım daima.

Bir süre sonra ateş, su ve yağ tarafından Yeni Şafak Tapmağı Nöbetçisi'ne gönderilmiştir.

Yirmi Dört'ün Onurlu Hakimi, Majesteleri İmparator Dunuıuadi'nin Donanma Kumandanı Acronis'e selam olsun!

Apensia Adası'nda benim ve adamlarımın başına gelen felaketten dolayı siz efendi hazretlerimizden özür dilemeyi borç bilirim. O druidlerin çok tehlikeli insanlar oldukları ve mutlaka ortadan kaldırılmaları gerektiği belli. Fakat tüm bunlar başka bir zamana kalacak.

Fanrettiğiniz üzere Torgunlara geri döndüm. Flalkım beni görmekten çok mutlu oldu ve beni kucak açarak karşıladı. Bunun belki de tek istisnası her an ona ihanet edebileceğimden korkan genç kuzenim.

Aelon'a şükürler olsun ki Yorgunların Kemik Rahibesi, Treia adlı erkeğe aç bir kız kurusu. Kimse ona kötü gözle bakmıyor ve yaşı benimkine yakın, o yüzden ona ilgi duymam halkımdan hiç kimseyi şaşırtmadı.

Aslında kadın bende merak uyandırıyor. Pek çok ortak yönümüz var ve onunla birlikte zaman geçirmek bana ceza gibi gelmiyor. Böbürlenir gibi olmayayım ama ona ne istersem yaptırabileceğimden hiç kuşkum yok.

Şefler Şefi olacak kuzenim, ejderkemiğini geri almak üzere ogre topraklarına yolculuk hazırlığı yapıyor. Demir alacağımız zamanı size bildireceğim ki gemilerin önünü kesebilesiniz. Vektan Boyunluğu'nu kendi başımıza geri alabiliriz; bu da o pek değerli ejderkemikle-rinden ikisine sahip olacağımız anlamına gelir.

Ben Raegar, Savaş İhtişamı Rahibi, Işığın FTendisi

Aelon'un kutsal hizmetinde, emrinizde olacağım daima.

Aceleyle biraz kargacık burgacık yazılarak ateş, su ve yağ rafından Yeni Şafak Tapınağı Nöbetçisi'ne gönderilmiştir.

Acronis! Aelon'a şükürler olsun ki o korkunç fırtınadan sağ salim çıkıp bizi bulabildiniz! Boğulmuş gibi yaparak ejdergemisinden kaçtım.

Torgunların ölü tanrıçalarının Salon'undayım. Benimle buluşmaları için adam gönder. Bir planım var.

Raegar.

SON SOZ

Brian Thomsen Anısına

Ejderhanın Kemikleri basıma giderken Tracy ile ben dostumuz ve bu kitabın editörü Brian Thomsen'in beklenmedik bir kalp yetmezliği sonucu öldüğünü öğrenerek şok geçirdik. Daha elli dört yaşında olan Brian aramızdan alınmayacak kadar gençti.

Tracy ve ben Brian ile ilk kez 1990'ların ortalarında, Lake Geneva'da yer alan ve *Dungeons & Dragondun* basımcısı olan TSR, Inc. için çalışmaya geldiğinde tanıştık. Brian kitap departmanının başına geçti. Kısa zaman sonra onun yazarlarım çok seven ve onların başarılı olmalarını isteyen bir editör olduğunu öğrendik. Editörlük Brian için sadece bir iş değil, aynı zamanda bir tutkuydu.

Bir keresinde, 1990'ların sonlarında TSR, İne. bazı mali sorunlar yaşıyordu. Ben o sırada Ejderha Mızrağı serisinin en popüler karakterlerinden biri olan Raistlin Majere'in ilk yıllarını anlatan *Rııhdöveni* adlı bir kitap yazıyordum.

Şirketin genel merkezine yakın oturduğum için Brian'ı arayıp kitabı bitirdiğimi ve eserin müsveddesini bürosuna getireceğimi söyledim. Brian onun yerine yerel bir lokantada öğle yemeğinde buluşmamızı ve müsveddeyi yanımda getirmemi önerdi.

Yemek sırasında şirketin mali durumundan endişe duyduğunu açıkladı. İflas edebileceklerinden, bunun gerçekleşmesi ve müsveddenin bürosunda bulunması halinde ona şirketin varlığı denilip el konulabileceğinden korkmaktaydı. Bunun olmasını istemiyordu. Durum düzelene kadar müsveddeyi yanında tutacağını söyledi. Sonradan öğrendim ki müsveddeyi arabasında gezdiriyormuş!

Şirket ayakta kalmayı başardı ve *Ruhclöveni* basıldı. Brian sonradan Raistlin Majere'i kilit altında tutmuş tek kişinin kendisi olduğuna dair bir espri yaptı!

Brian TSR, Inc.’ten ayrılıp New York’a döndükten yıllar sonra bile dostum olarak kaldı. Tor Yayınları için serbest editörlük yapmaya başlayarak yazarları için büyük bir zevkle planlar geliştirir oldu. Bir gün beni aradı ve aklında benim için bir fikir olduğunu söyledi. Ejderhalarla ilgili bir dizi roman yazmamı ve ilk kitabın adının *Mistress of Dragons* olmasını tavsiye etti.

Bana böyle bir fırsat sunulmasından büyük mutluluk duydum. Ona serinin neyle ilgili olmasına dair bir fikri olup olmadığını sordum.

“Hayır,” diye kestirip attı Brian. “Onu sana bırakıyorum. Harika bir iş çıkaracağından eminim. Oh, bu arada iki hafta içinde üç kitabın özetine ihtiyacım olacak.”

Genelde bir serinin konusunu bulmam aylarımı alır, fakat bu proje için çok heyecan duyduğumdan var gücümle çalıştım. İki hafta içinde, sonradan Tor Yayınları tarafından basılacak ejderhalarla ilgili en sevdiğim serilerden biri olan Dragon-varld’ıın ana hatlarını tamamladım. İlk kitabın adı Brian’ın da önerdiği gibi *Mistress of Dragons’du.*

Tracy ile ben Ejdergemileri serisinin karmaşık konusu tize-rinde çalışmaya başladığımızda aklımıza ilk Brian geldi ve Tor basımcımız, Brian da editörümüz olduğunda hem çok mutlu olduk, hem de büyük bir heyecan duyduk. Brian bu seri için bize paha biçilmez tavsiyelerde bulundu. Kapak kılıfındaki harikulade resimden karakterlerle ilgili ipuçlarına kadar bu kitabın her sayfasında emeği geçti.

Ejderhanın Kemiklerinin editörlüğünü yaptıktan sonra bizi arayıp bu işten ne kadar çok zevk aldığını söyledi. Ayrıca redaktörün bile kitaptan hoşlandığını gülerek ekledi! Brian Ej-dergemileri adına çok hevesliydi. Hem Tracy hem de ben kitaplarımızı sona vardırmak için bize kılavuzluk edemeyecek olmasından büyük üzüntü duyuyoruz.

Tracy ile ben Ejdergemileri serisini dostumuz, editörümüz ve akıl hocamız Brian Thomsen’a tüm sevgi, saygı ve takdirimizle adıyoruz.

-Margaret Weis ve Tracy Hickman 25 Eylül 2008